CONNIE WILLIS

DOOMSDAY BOOK

CONNIE WILLIS

DOOMSDAY BOOK

CARTEA JUDECĂŢII DE APOI

Doomsday Book 1992

Traducere din limba engleză
de GABRIEL STOIAN

CONNIE WILLIS a primit şase Premii Nebula, patru Premii Hugo şi Premiul John W. Campbell pentru primul ei roman *Visurile lui Lincoln (Lincoln's Dreams).* Culegerea de povestiri *Paza focului (Fire Watch)* a fost inclusă de *New York Times* pe lista cărţilor demne de a fi lecturate. Connie Willis locuieşte în Greeley, Colorado, împreună cu familia.

Laurei şi Cordeliei

MULŢUMIRI

Mulţumesc în mod deosebit bibliotecarului-şef Jamie La Rue şi celorlalţi funcţionari ai Bibliotecii Publice Greeley pentru nepreţuitul şi perseverentul lor sprijin.

Doresc să-mi exprim recunoştinţa faţă de Sheila, Kelly, Frazier şi Cee, şi îndeosebi faţă de Martha – prieteni pe care-i iubesc.

Iar pentru ca întâmplările care merită a fi întipărite în minte să nu piară cu vremea şi să dispară din memoria celor ce vor să vină după noi, şi văzând atâtea nenorociri şi întreaga lume căzută sub stăpânirea Celui Rău, aflându-mă eu însumi printre morţi şi aşteptându-mi sfârşitul, am încredinţat pergamentului toate întâmplările la care am fost martor.

Iar pentru ca slovele acestea să nu dispară odată cu cel care le-a scris, iar rodul să nu se risipească odată cu truditorul, las pergament pentru continuarea astei opere, dacă are să mai supravieţuiască cineva, şi dacă vreun om din neamul lui Adam va scăpa de molimă şi va să urmeze calea pe care eu doar am început-o...

FRATELE JOHN CLYN
1349

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
CARTEA A DOUA
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
CARTEA A TREIA
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34

Capitolul 35
Capitolul 36

CARTEA ÎNTÂI

„Clopotarul are nevoie nu numai de putere, ci şi de priceperea de a ţine ritmul... Pe acestea două trebuie să le alăture în minte şi să le păstreze pe vecie acolo – clopote şi ritm, clopote şi ritm.”

RONALD BLYTHE
Akenfield

Capitolul 1

Domnul Dunworthy deschise uşa laboratorului şi lentilele i se aburiră imediat.

— Am întârziat prea mult? întrebă el, scoţându-şi ochelarii şi privind-o pe Mary printre genele strânse.

— Închide uşa! îl îndemnă ea drept răspuns. Nu aud ce spui de hărmălaia înfiorătoarelor colinde de afară.

Dunworthy închise uşa, dar asta nu reuşi să alunge cu totul tonurile de la „Veniţi, voi credincioşi” care răzbătea dinspre curtea interioară.

— Am întârziat prea mult? repetă el.

Mary clătină din cap.

— N-ai pierdut decât cuvântul lui Gilchrist. Se lipi cu spinarea de spătar pentru a-i face loc lui Dunworthy să se strecoare pe lângă ea, către spaţiul strâmt al zonei de studiu. Îşi dezbrăcase paltonul şi căciula din lână şi le aşezase pe singurul scaun rămas liber, alături de o sacoşă de piaţă doldora cu pachete. Părul încărunţit îi era ciufulit, ca şi cum ar fi încercat să şi-l mai umfle după ce-şi scosese căciula. O prelegere foarte lungă despre prima călătorie în timp, către epoca medievală, explică ea, şi despre colegiul Brasenose care-şi va monta binemeritatul giuvaer pe coroana catedrei de istorie. Mai plouă?

— Da, spuse el, ştergându-şi ochelarii cu fularul. Aşeză braţele din sârmă pe după urechi şi se apropie de partiţia din sticlă subţire ca să vadă mai bine reţeaua. În centrul laboratorului se găsea o căruţă sfărâmată, înconjurată de cufere şi lăzi din lemn, toate răsturnate în diverse poziţii. Deasupra lor atârnau scuturile protectoare ale reţelei, drapate ca o paraşută din mătase transparentă.

Latimer, îndrumătorul lui Kivrin, părând mai în vârstă şi mai infirm decât în realitate, stătea în apropierea unui cufăr. Aflat în picioare lângă pupitru şi îmbrăcat cu blugi şi o jachetă ca de terorist, Montoya privea cu nerăbdare la ceasul digital de la încheietura mâinii. Badri era aşezat în

faţa pupitrului, tastând instrucţiuni şi încruntându-se când şi când spre ecranul monitorului.

— Unde-i Kivrin? întrebă Dunworthy.

— N-am văzut-o, spuse Mary. Vino, te rog, şi aşează-te. Operaţiunea de plasare nu va începe decât la amiază şi mă îndoiesc că o vor face mai devreme. Mai ales dacă Gilchrist vrea să ţină încă o predică.

Îşi plie paltonul pe spătarul propriului scaun şi-şi aşeză sacoşa cu pachete pe podea, la picioare.

— Sper că n-o să dureze toată ziua. Trebuie să-mi întâlnesc strănepotul, Colin, la staţia de metrou la ora trei. Vine cu trenul subteran.

Cotrobăi prin sacoşă.

— Nepoata mea, Deirdre pleacă în Kent să-şi petreacă sărbătorile şi m-a rugat să mă ocup de el câteva zile. Trag nădejde că n-o să plouă tot timpul cât va sta la mine, adăugă ea, încă negăsind ce căuta. Are doisprezece ani, e băiat bun, foarte isteţ, dar posedă un vocabular care mă înfioară. Toate nu-s decât necrotice ori apocaliptice. Iar Deirdre îi îngăduie să mănânce oricât de multe dulciuri doreşte.

Continuă să scotocească printre lucrurile din sacoşă.

— Uitaţi ce i-am cumpărat de Crăciun! Scoase o cutie îngustă cu dungi roşii şi verzi. Speram să-mi fac şi restul cumpărăturilor înainte de a sosi, dar ploua cu găleata şi nu suport decât în doze mici muzica aceea îngrozitoare cu dangăte electronice de pe High Street.

Deschise cutia şi desfăcu ţesătura dinăuntru.

— Habar n-am ce mai poartă băieţii de vârsta lui, dar fularele nu se demodează, nu crezi, James? James!?

Acesta se răsuci, dezlipindu-şi privirea pe care o avusese aţintită la ecrane fără însă a căuta ceva anume.

— Am zis că fularele sunt oricând cadouri potrivite pentru băieţi, tu ce părere ai?

El măsură fularul pe care ea îl ţinea în mână ca pentru inspecţie. Era din lână ecosez, de culoare gri închis. N-ar fi purtat aşa ceva nici mort când era copil, iar asta se întâmpla acum cincizeci de ani.

— Da, răspunse el şi se întoarse către geamul subţire.

— Ce-i cu tine, James? S-a întâmplat ceva rău?

Latimer ridică o casetă mică, întărită cu tablă alămită, apoi privi nesigur în jur, ca şi cum ar fi uitat ce voia să facă cu ea. Montoya aruncă o privire încordată la ceas.

— Unde-i Gilchrist? vru să ştie Dunworthy.

— A ieşit pe acolo, spuse Mary, arătând cu degetul către uşa de cealaltă parte a reţelei. Ne-a plictisit cu locul medievalistului în cadrul catedrei de istorie, a vorbit puţin cu Kivrin, tehnicianul a făcut câteva teste, iar după aceea Gilchrist şi Kivrin au ieşit pe uşă. Presupun că e încă înăuntru cu ea, ajutând-o la pregătiri.

— La pregătiri, mormăi Dunworthy cu un aer absent.

— James, vino, te rog, stai jos şi spune-mi ce nu merge, îl invită ea, vârând fularul înapoi în cutie şi îndesând-o în sacoşă, şi unde ai fost. Mă aşteptam să te găsesc aici. La urma urmelor, Kivrin e studenta ta preferată.

— Încercam să-l găsesc pe decanul Facultăţii de Istorie, spuse Dunworthy, privind fix la ecrane.

— Pe Basingame? Cred că e plecat undeva să-şi petreacă vacanţa de Crăciun.

— Aşa e, iar Gilchrist a făcut manevre pentru a fi numit decan în exerciţiu pe perioada absenţei lui, astfel încât să poată inaugura călătoriile în Evul Mediu. A anulat hotărârea prin care ierarhizarea de pericol era zece şi a fixat în mod arbitrar ierarhizări fiecărui secol. Ştii unde a încadrat secolul paisprezece? În grupa a şasea! Dacă Basingame ar fi fost aici, n-ar fi îngăduit cu nici un chip aşa ceva. Dar individul e de negăsit. Privi plin de speranţă către Mary. Nu cumva ştii unde e?

— Nu, răspunse ea. Undeva prin Scoţia, bănuiesc.

— Undeva în Scoţia, repetă el înciudat. Iar până una-alta, Gilchrist o trimite pe Kivrin într-un secol care intră în grupa a zecea de pericol, o perioadă când a bântuit scrofuloza şi ciuma, iar Ioana d’Arc a fost arsă pe rug.

Se uită spre Badri, care vorbea în microfonul pupitrului.

— Ai spus că Badri a făcut nişte teste. Ce anume? Verificarea coordonatelor? O proiecţie de câmp?

— Nu ştiu. Făcu un gest imprecis către ecranele pe care defilau coloane de cifre şi tot felul de matrici.

— Sunt doctor, nu tehnician de reţea. *Mi s-a părut* că l-am recunoscut pe tehnician. Nu-i de la Baliol, adevărat?

Dunworthy dădu aprobator din cap.

— E cel mai bun tehnician pe care-l au cei de la Baliol, spuse el, urmărindu-l pe Badri, care apăsa tastele una câte una, fără a-şi dezlipi ochii de la ecranul pe care datele se schimbau mereu. Toţi specialiştii de la New College erau plecaţi în vacanţă. Gilchrist avea de gând să folosească un începător care n-a dirijat niciodată vreo plasare de persoană. Cineva cu vechimea de un an pentru o lansare! L-am convins să apeleze la Badri. Dacă nu pot zădărnici operaţiunea asta, măcar să am grijă ca ea să fie dirijată de un tehnician competent.

Badri se încruntă către cifrele apărute pe ecran, scoase un aparat de măsură din buzunar şi porni spre căruţă.

— Badri! îl strigă Dunworthy.

Badri nu dădu de înţeles că ar fi auzit. Dădea roată lăzilor şi cuferelor, privind la cadranul aparatului.

— Nu te poate auzi, îi explică Mary.

— Badri! strigă el din nou. Vreau să-ţi vorbesc.

Mary se ridicase.

— James, nu te aude, repetă ea. Despărţitura e şi izolator fonic.

Badri îi spuse ceva lui Latimer, care încă ţinea în mână caseta legată cu tablă alămită. Pe faţa lui Latimer apăru o expresie de uimire. Badri îi luă caseta şi o aşeză pe punctul marcat cu cretă.

Dunworthy căută din ochi un microfon. Nu văzu nici unul.

— Cum de-aţi auzit cuvântarea lui Gilchrist? o întrebă pe Mary.

— A apăsat pe un buton aflat înăuntru, îl lămuri ea, arătând spre o consolă fixată pe perete, în apropierea reţelei.

Badri se aşezase din nou la pupitru şi vorbea în microfon. Scuturile reţelei începură să coboare la locul lor. Badri mai

rosti câteva vorbe, iar ele se ridicară, revenind pe aceeaşi poziţie.

— I-am spus lui Badri să verifice totul: reţeaua, calculele începătorului, spuse el, şi să anuleze lansarea imediat ce constată vreo eroare, indiferent de ceea ce a impus Gilchrist.

— Dar Gilchrist sigur n-ar dori să pună în pericol viaţa lui Kivrin, protestă Mary. Mi-a spus că a luat toate măsurile de prevedere...

— Toate măsurile! N-a făcut teste de recunoaştere şi nici verificări ale parametrilor. Noi am desfăşurat teste fără personal vreme de doi ani înainte de a trimite pe cineva în secolul douăzeci. El n-a efectuat aşa ceva. Badri i-a spus că ar trebui să amâne plasarea până după ce realizează cel puţin un test, iar drept răspuns, el a decalat operaţiunea cu două zile. Individul e întruchiparea incompetenţei.

— Dar ne-a explicat de ce lansarea trebuie să aibă loc azi, spuse Mary. În cuvântare. A afirmat că în secolul paisprezece, în afara momentelor culegerii recoltei şi a zilelor sfinte bisericeşti, oamenii din secolul paisprezece nu acordau atenţie datelor. A mai zis că cea mai mare concentrare de zile de sărbătoare era în jurul Crăciunului şi tocmai de aceea a hotărât catedra de istorie medievală s-o trimită acum, pentru ca ea să se slujească de Postul Crăciunului pentru a-şi stabili localizarea temporală şi a fi sigură că se va afla în locul plasării pe data de douăzeci şi opt decembrie.

— Hotărârea lui n-are nici în clin, nici în mânecă cu postul sau zilele de sărbătoare, spuse el, urmărindu-l pe Badri. Acesta reîncepuse să apese rar pe taste şi stătea încruntat. O putea trimite săptămâna viitoare şi să folosească Boboteaza ca dată de întâlnire. Mai putea să simuleze teste vreme de şase luni, iar apoi să o trimită înainte de perioada respectivă. Gilchrist o lansează acum fiindcă Basingame e plecat în concediu şi nu are cum să-l împiedice.

— Of, Doamne, făcu Mary. Şi mie mi-a făcut impresia că a cam grăbit lucrurile. Când i-am spus cât de mult ar trebui

s-o ţin pe Kivrin la spital, a încercat să mă zorească. A trebuit să-i explic că inoculărilor le trebuie timp pentru a-şi face efectul.

— O întâlnire pe douăzeci şi opt decembrie, remarcă Dunworthy cu amărăciune. Îţi dai seama ce sărbătoare e atunci? Uciderea pruncilor nevinovaţi. Şi, ţinând seama cum se desfăşoară această plasare, numele ei s-ar potrivi de minune.

— De ce n-o împiedici? întrebă Mary. Îi poţi interzice lui Kivrin să plece, nu? Doar îi eşti îndrumător.

— Inexact, răspunse el. Nu-i sunt. E studentă la Brasenose. *Latimer* îi e îndrumător. Făcu un gest cu mâna în direcţia lui Latimer, care ridicase din nou caseta şi o privea cu un aer absent. Kivrin a venit la Baliol şi m-a rugat să-i fiu îndrumător neoficial. Se întoarse apoi şi privi spre partiţia subţire din sticlă, fără să vadă ceva anume. Atunci i-am spus că nu poate pleca.

Kivrin venise să stea de vorbă cu el când era în primul an de studiu.

— Vreau să plec în Evul Mediu, spusese ea. Nu avea nici măcar un metru şi jumătate înălţime, şi încă-şi purta părul legat în codiţe. Nu părea îndeajuns de mare ca să treacă strada neînsoţită.

— Nu se poate, îi răspunsese el, iar astfel greşise dintru început. Ar fi trebuit s-o trimită la secţia de istorie medievală, promiţându-i că va discuta problema cu îndrumătorul ei. Evul Mediu e închis.

— Gradul zece, precizase Kivrin, iar domnul Gilchrist spune că epoca nu-l merită. Susţine că ierarhizarea n-ar rezista la o analiză făcută an cu an. Ea se bazează pe rata mortalităţii, care se datora în mare măsură proastei nutriţii şi absenţei oricăror cunoştinţe medicale. Ierarhizarea n-ar fi atât de mare pentru un istoric, după ce a fost inoculat împotriva diferitelor maladii. Domnul Gilchrist are de gând să solicite Facultăţii de Istorie reevaluarea ierarhizării şi să deschidă accesul măcar pentru o parte a secolului paisprezece.

— Nu pot accepta ca Facultatea de Istorie să declare liber un secol în care nu s-a înregistrat doar Ciuma Neagră, ci şi Războiul de o sută de ani, protestase Dunworthy.

— Dar s-ar putea s-o facă, şi atunci vreau să plec acolo.

— Imposibil, spusese el. Chiar dacă s-ar deschide, catedra de medievalistică n-ar trimite o femeie. În secolul acela nu s-a pomenit ca o femeie să călătorească neînsoţită. Doar cele din clasele umile umblau singure, iar ele puteau deveni o pradă uşoară pentru orice bărbat sau animal care le-ar fi ieşit în cale. Femeile nobile şi chiar cele din clasa de mijloc, în devenire, erau acompaniate în mod constant de taţi, soţi, sau servitori personali, de obicei de toţi aceştia, şi chiar dacă n-ai fi femeie, încă nu ai absolvit facultatea. Ar trebui trimis un istoric cu experienţă.

— Nu-i cu nimic mai periculos decât secolul douăzeci, insistase Kivrin. Să nu uităm iperita, accidentele rutiere şi tot felul de nebuni înarmaţi. Aici măcar n-o să fiu victima vreunui atentat cu bombe. Şi cine este acel medievalist atotştiutor? Nimeni nu are experienţă de teren, iar specialiştii în secolul douăzeci de la Baliol nu au habar despre Evul Mediu. Nimeni nu ştie nimic. Nu există nici documente prea multe, cu excepţia registrelor parohiale şi a listelor de dări şi nimeni nu are nici o idee de modul în care trăiau oamenii aceia: de aceea vreau să merg. Ţin să aflu cum o duceau, cum arătau. N-aţi vrea să mă ajutaţi?

— Mă tem că va trebui să discuţi cu cei de la istorie medievală, spusese el în cele din urmă, dar o făcuse prea târziu.

— Am vorbit deja cu ei! exclamase ea. Nici ei nu cunosc prea multe despre Evul Mediu. Adică, ceva practic. Domnul Latimer îmi predă engleza medie, însă doar inflexiuni pronominale şi transformări vocalice. Nu m-a învăţat să vorbesc. Trebuie să ştiu limba şi obiceiurile, precizase ea, aplecându-se deasupra biroului, plus probleme de bani şi maniere. Ştiaţi că nu aveau farfurii? Pâinea era sub formă de lipii care purtau un nume greu de ţinut minte, iar abia după ce terminau de mâncat carnea, le rupeau şi pe

acestea în bucăţi şi le mestecau. Am nevoie de cineva care să mă înveţe astfel de lucruri, ca nu cumva să greşesc.

— Sunt specialist în problemele secolului douăzeci, nu medievalist. N-am studiat istoria Evului Mediu de patruzeci de ani.

— Dar cunoaşteţi exact acele lucruri pe care trebuie să le ştiu. Le-aş putea căuta în literatura de specialitate, ca să le învăţ, dar numai dacă îmi spuneţi ce anume.

— Dar Gilchrist n-o poate face? întrebă el, cu toate că-l considera pe acesta un nătărău care-şi dădea aere.

— Lucrează la noua ierarhizare şi nu mai are timp de altceva.

Şi ce rost ar avea aşa ceva dacă nu găseşte istorici pe care să-i trimită în epocă? îşi puse Dunworthy întrebarea.

— Ce-ar fi să-i faci o vizită profesoarei americane, Montoya? Lucrează pe un şantier arheologic din apropiere de Witney, adevărat? Ea ar trebui să aibă idee despre obiceiuri.

— Nici domnişoara Montoya nu are vreme; e prea ocupată să recruteze mână de lucru pentru săpăturile de la Skendgate. Nu vedeţi? Nu am cum să apelez la nici unul. Sunteţi singurul care mă poate ajuta.

Ar fi trebuit să-i spună: „Şi totuşi *ei aparţin facultăţii Brasenose, nu eu”,* însă simţise o încântare răutăcioasă auzind-o exprimând propriile lui gânduri: că Latimer era un bătrânel ramolit, Montoya un arheolog veşnic nemulţumit şi că Gilchrist se dovedea incapabil să pregătească istorici. Se arătase dornic să se folosească de ea pentru a le dovedi celor de la catedra de Istorie Medievală cum trebuie făcute lucrurile.

— Te vom îmbogăţi şi cu un interpretor, îi promisese. Şi aş dori ca pe lângă engleza medie pe care ţi-o predă domnul Latimer să înveţi latina ecleziastică, franceza normandă şi germana veche, iar ea scosese neîntârziat un pix şi un carnet din buzunar şi începuse să alcătuiască o listă.

— Vei avea nevoie de experienţă practică în probleme gospodăreşti – mulsul vacilor, strângerea ouălor, munca în

grădina de zarzavaturi, precizase el, numărându-le pe degete. Părul nu ţi-e îndeajuns de lung. Va trebui să iei acceleratori de creştere. Neapărat să deprinzi torsul, dar cu fusul, nu cu roata de tors. Această unealtă nu se inventase încă în secolul paisprezece. Şi vei avea nevoie de lecţii de călărie.

Într-un târziu, dându-şi seama ce-i cerea, se opri.

— Ştii ce trebuie să mai înveţi? adăugase, urmărind-o cum stătea aplecată asupra carnetului în care-şi făcea lista, şi observând cum i se legănau codiţele peste umeri. Cum să tratezi răni deschise şi infectate, cum să pregăteşti cadavrul unui copil pentru îngropăciune şi cum să sapi un mormânt. Rata mortalităţii se situează la nivelul zece, chiar dacă Gilchrist va reuşi cumva să schimbe ierarhizarea. În anii de după 1300, durata medie de viaţă era de treizeci şi opt de ani. Nu ai ce căuta acolo.

Kivrin ridicase ochii spre el, rămânând cu pixul suspendat în aer.

— Unde pot merge ca să văd cadavre? se interesase ea, curioasă. La morgă? Ori să-l întreb pe doctorul Ahrens de la spital?

— I-am spus că nu poate pleca, repetă Dunworthy, privind în gol către geam, dar n-a vrut să priceapă.

— Ştiu, spuse Mary. Nici pe mine nu m-a ascultat.

Dunworthy se aşeză greoi alături de ea. Ploaia şi întreaga alergătură în căutarea lui Basingame îi agravase artrita. Nici nu-şi dezbrăcase fulgarinul. Se chinui să-l dea jos şi-şi descolăci fularul de la gât.

— Am vrut să-i cauterizez nasul, reluă Mary. I-am explicat că mirosurile acelui secol i-ar putea reduce complet capacitatea de muncă, fiindcă în zilele noastre nu mai suntem obişnuiţi cu excremente, carne stricată şi procese de descompunere. I-am spus că starea de greaţă i-ar afecta grav posibilitatea de a acţiona firesc.

— Dar n-a vrut să-ţi dea ascultare, remarcă Dunworthy.

— Întocmai.

— Am încercat şi eu să-i demonstrez că Evul Mediu prezintă multe pericole şi că Gilchrist nu a luat suficiente

măsuri de prevedere, iar ea mi-a spus că mă îngrijorez degeaba.

— Poate că aşa e, remarcă Mary. La urma urmelor, Badri conduce plasarea, nu Gilchrist, iar tu ai spus că el ar anula-o dacă ar apărea vreo problemă.

— Da, făcu el absent, urmărindu-l pe Badri prin partiţia de sticlă. Acesta tasta iarăşi ceva, apăsând tastele una câte una, fără a-şi lua ochii de la ecran. Badri nu era doar cel mai bun tehnician de la Baliol, ci şi de la Universitate. Şi efectuase zeci de plasări la distanţă.

— Kivrin e bine pregătită, continuă Mary. Doar ai îndrumat-o personal, iar eu mi-am petrecut ultima lună în spital, pregătind-o din punct de vedere fizic. E protejată împotriva holerei, febrei tifoide şi a tuturor bolilor cunoscute în 1320, când ciuma, care te îngrijorează atât de mult, nu apăruse. În Anglia nu s-au înregistrat cazuri de acest fel decât după izbucnirea Morţii Negre, în 1348. I-am extras apendicele şi i-am îmbunătăţit sistemul imunitar. I-am administrat antivirale pentru întregul spectru şi i-am predat un curs scurt de medicină medievală. Şi a muncit şi singură destul de mult. Cât a fost la spital studia şi efectele plantelor medicinale.

— Ştiu, spuse Dunworthy. Îşi petrecuse ultima vacanţă de Crăciun învăţând pe de rost slujbe în latină şi deprinzând să ţeasă şi să brodeze, iar el îi predase tot ce socotise că i-ar folosi. Dar asta nu era suficient pentru a o feri de călcătura unui cal, de atacul vreunui cavaler beat, proaspăt întors acasă din vreo cruciadă, care ar fi vrut s-o violeze. În 1320, oamenii erau încă arşi pe rug. Nu se inventase inocularea care s-o apere de asta ori de cineva care ar vedea-o apărând şi ar socoti-o drept vrăjitoare.

Privi din nou prin geam. Latimer ridică pentru a treia oară caseta şi o aşeză la loc. Tehnicianul păru să lovească tastele mai apăsat şi se încruntă.

— Trebuia să refuz a-i deveni îndrumător, spuse el. Am făcut-o doar ca să dovedesc cât de incompetent e Gilchrist.

— Vorbe, îl contrazise Mary. Ai făcut-o pentru că era vorba de Kivrin. Îţi seamănă leit – inteligentă, descurcăreaţă, hotărâtă.

— Niciodată nu am fost atât de încăpăţânat.

— Ba da. Îmi amintesc o vreme când abia aşteptai să dai fuga la Londra în timpul raidurilor aeriene, parcă doreai să-ţi cadă o bombă în cap. Şi mai ţin minte un anume incident în legătură cu vechea bibliotecă Bodleian...

Uşa sălii de pregătire se deschise brusc şi Gilchrist, însoţit de Kivrin, care-şi ţinea ridicate poalele rochiei lungi ca să poată păşi peste cufere, intrară în camera de lansare. Kivrin purta mantia căptuşită cu blană de iepure şi rochia albastru-deschis cu care venise la el să i-o arate cu o zi în urmă. Ea îi spusese că rochia fusese ţesută de mână. Arăta ca o pătură veche din lână pe care cineva i-ar fi pus-o pe umeri, iar mânecile rochiei se dovediseră prea lungi. Aproape îi acopereau mâinile. Părul ei lung şi blond era strâns la ceafă cu un fileu şi lăsat să-i mângâie umerii. Cu toate acestea, tot nu arăta îndeajuns de matură ca să traverseze strada neînsoţită.

Dunworthy se ridică, pregătit să bată din nou în geam de îndată ce Kivrin s-ar fi uitat în direcţia lui, însă ea se opri între lăzile şi cuferele împrăştiate, cu faţa pe jumătate ascunsă, privi în jos, la semnele de pe podea, mai înaintă puţin şi-şi aranjă faldurile rochiei în jurul picioarelor.

Gilchrist se apropie de Badri, îi spuse ceva şi luă un blocnotes care se afla pe partea superioară a pupitrului. Cu trăsături energice de creion, începu să bifeze articolele trecute acolo.

Kivrin îi vorbi şi arătă cu degetul spre caseta întărită cu tablă alămită. Montoya, care stătuse până atunci aplecată peste umărul lui Badri, se îndreptă de spate şi, clătinând din cap, se apropie de locul unde stătea Kivrin. Aceasta mai spuse câteva cuvinte, de astă dată mai hotărâtă, iar Montoya îngenunche şi mută cufărul în imediata apropiere a căruţei.

Gilchrist mai tăie un articol de pe lista lui. Se adresă lui Latimer, iar acesta plecă şi aduse o cutie metalică pe care i-

o înmână lui Gilchrist, care îi spuse ceva lui Kivrin, iar ea îşi împreună palmele în faţa pieptului. Îşi lăsă capul spre ele şi începu să vorbească.

— O pune să repete rugăciuni? se miră Dunworthy. I-ar folosi, fiindcă doar Dumnezeu ar putea s-o ajute în plasarea asta.

— Verifică implantul, îl lămuri Mary.

— Ce implant?

— O placă specială ca să-şi poată înregistra observaţiile de la faţa locului. Majoritatea oamenilor din secolul paisprezece nu ştiau să citească sau să scrie, aşa că i-am implantat un microfon şi un convertor electronic analogic-digital într-o încheietură şi o memorie în cealaltă. Pornirea se face prin apăsarea podului palmelor. Când vorbeşte în microfon, arată ca şi cum s-ar ruga. Cipurile au capacitatea de 2,5 Gigabyţi, astfel că va putea să-şi înregistreze observaţiile vreme de două săptămâni şi jumătate.

— Ar fi trebuit să-i implantaţi şi un semnalizator ca să poată cere ajutor.

Gilchrist îşi făcea de lucru cu cutia din metal. Scutură din cap şi apoi ridică o idee palmele împreunate ale lui Kivrin. Mânecile prea lungi se traseră înapoi. Avea o tăietură la mână. De-a lungul rănii se vedea o dungă subţire şi maronie de sânge închegat.

— Ceva nu-i în regulă, spuse Dunworthy, întorcându-se către Mary. E rănită.

Kivrin vorbea din nou în pumni. Gilchrist aprobă din cap. Kivrin privi spre el, îl văzu pe Dunworthy şi, încântată, îi adresă un zâmbet sincer. Avea sânge şi la o tâmplă. Părul de sub fileu era mânjit cu sânge întărit. Gilchrist ridică privirea, remarcă prezenţa lui Dunworthy şi, cu un aer nervos, se grăbi spre despărţitura subţire din sticlă.

— Nici n-a plecat şi au şi lăsat-o să se rănească! Dunworthy lovi cu pumnul în geam.

Gilchrist se apropie de tabloul din perete, apăsă un buton, apoi veni şi se propti în faţa lui Dunworthy.

— Domnule Dunworthy, începu el. Făcu un gest din cap către Mary. Doctore Ahrens. Sunt încântat că aţi venit să

asistaţi la *plecarea lui Kivrin.* Accentuă uşor ultimele trei cuvinte, astfel că ele sunară a ameninţare.

— Ce-a păţit Kivrin? vru să ştie Dunworthy.

— Poftim? făcu Gilchrist, părând surprins. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Kivrin pornise către partiţie, ţinându-şi poala rochiei cu mâna însângerată. Pe obraz avea o zgârietură roşiatică.

— Vreau să-i vorbesc, spuse Dunworthy.

— Îmi pare rău, dar nu mai e timp, se opuse Gilchrist. Trebuie să respectăm programul.

— Cer să stau de vorbă cu ea.

Gilchrist strânse din buze şi de fiecare parte a nasului îi apăru câte o adâncitură albicioasă.

— Permiteţi-mi să vă reamintesc, domnule Dunworthy, rosti el cu răceală, această plasare aparţine celor de la Brasenose. Desigur, apreciez sprijinul pe care ni l-aţi acordat împrumutându-ne tehnicianul de la Baliol şi respect experienţa de ani de zile ca istoric, dar vă asigur că totul e sub controlul meu.

— Atunci de ce persoana dumneavoastră e rănită chiar în ajunul plecării?

— O, domnule Dunworthy, mă bucur c-aţi venit, exclamă Kivrin, apropiindu-se de geam. Mă temeam că n-o să-mi pot lua rămas bun. Nu simţiţi emoţia mea?

Emoţie.

— Sângerezi, spuse Dunworthy. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi răspunse Kivrin, atingându-şi uşor tâmpla şi apoi privindu-şi degetele. Face parte din costumaţie. Privi apoi dincolo de el, către Mary. Doctore Ahrens, şi dumneavoastră aţi venit. Sunt încântată.

Mary se ridicase, încă ţinând în mână sacoşa cu cumpărături.

— Vreau să-ţi văd inocularea antivirală, zise ea. Ai constatat şi alte reacţii cu excepţia umflăturii? Senzaţie de mâncărime?

— N-am nimic, doctore Ahrens.

Kivrin îşi ridică mâneca şi o lăsă să cadă la loc înainte ca Mary să-i poată cerceta bine pielea. Pe antebraţul lui Kivrin mai era o zgârietură, care începuse deja să se învineţească.

— Mi se pare justificat să întreb de ce sângerează, preciză Dunworthy.

— Face parte din costumaţie. V-am spus, sunt Isabel de Beauvrier şi am fost atacată de tâlhari pe drum, spuse Kivrin. Se întoarse şi făcu un gest către căruţa sfărâmată şi cufere. Lucrurile mi-au fost furate, şi tâlharii mi-au dat pace crezându-mă moartă. Am preluat ideea de la dumneavoastră, domnule Dunworthy, spuse ea cu o nuanţă de reproş.

— Dar sunt sigur că nu ţi-am sugerat vreodată să porneşti plină de sânge şi bătută, zise Dunworthy.

— Nu se putea folosi sânge de recuzită, preciză Gilchrist. Statistic vorbind, calculele nu ne-au oferit o probabilitate optimistă că rănile nu-i vor fi îngrijite de cineva.

— Şi nu v-a trecut prin minte să faceţi o imitaţie cât mai credibilă? Aţi preferat să-i spargeţi capul? întrebă Dunworthy, furios.

— Domnule Dunworthy, daţi-mi voie să vă reamintesc...

— Că acesta e un proiect Brasenose şi nu Baliol?! Aici aveţi dreptate. Dacă am aparţine secolului douăzeci am încerca să apărăm istoricul de vătămări, nu să i le aducem noi înşine. Vreau să discut cu Badri. Ţin să aflu dacă a verificat calculele făcute de începătorul acela.

Gilchrist îşi muşcă buzele.

— Domnule Dunworthy, Domnul Chaudhuri o fi tehnicianul dumneavoastră, însă plasarea *îmi aparţine.* Vă asigur că am luat în calcul orice eventualitate.

— E o zgârietură neînsemnată, interveni Kivrin. Vă rog să nu vă supăraţi, domnule Dunworthy. Ideea cu rana a fost a mea. Mi-am amintit spusele dumneavoastră în legătură cu vulnerabilitatea femeii în Evul Mediu şi m-am gândit că ar fi o idee bună dacă aş arăta mai neajutorată decât sunt în realitate.

„Imposibil să arăţi mai vulnerabilă decât eşti acum,” gândi Dunworthy.

— Dacă mimez că mi-am pierdut cunoştinţa, atunci aş putea trage cu urechea la ceea ce vorbesc oamenii despre mine, iar ei n-ar mai insista cu întrebări să afle cine sunt, întrucât ar fi evident că...

— E momentul să-ţi ocupi poziţia, o anunţă Gilchrist, făcând o mişcare ameninţătoare către tabloul de pe perete.

— Vin, spuse Kivrin, fără să se grăbească.

— Suntem gata să programăm reţeaua.

— Ştiu, răspunse ea cu glas netemător. O să ajung acolo înainte de a apuca să le spun la revedere domnului Dunworthy şi doamnei Ahren.

Gilchrist încuviinţă scurt din cap şi ajunse în mijlocul harababurii. Latimer îl întrebă ceva, iar el îi răspunse răstit.

— Ce presupune ocuparea poziţiei? se interesă Dunworthy. Administrarea altei lovituri, deoarece oamenii de la Catedra de Probabilitate sugerează că există, statistic vorbind, posibilitatea ca cineva să nu creadă că ţi-ai pierdut cu adevărat cunoştinţa?

— Nu, trebuie să mă întind pe jos şi să închid ochii, spuse Kivrin şi surâse larg. *Nu vă mai faceţi griji.*

— Nu înţeleg de ce n-ai putea aştepta până mâine, îngăduindu-i lui Badri să facă măcar o verificare a parametrilor, sugeră Dunworthy.

— Vreau să mai văd o dată inocularea aceea, ceru Mary.

— Ce-ar fi să nu vă mai agitaţi atât? întrebă Kivrin. Locul inoculării nu-mi dă mâncărimi, tăietura nu mă doare, Badri şi-a petrecut toată dimineaţa făcând verificări. Ştiu că sunteţi îngrijoraţi în privinţa mea, dar vă rog să vă liniştiţi. Plasarea va avea loc pe drumul principal dintre Oxford şi Bath, la numai trei kilometri de Skendgate. Dacă nu apare nimeni, o să merg pe jos până în sat şi le spun locuitorilor că am fost atacată de tâlhari. Asta după ce stabilesc poziţia ca să pot reveni la locul de întâlnire. Ridică ambele mâini spre geam. Vreau să vă mulţumesc amândurora pentru tot ce-aţi făcut. Ţineam mai mult decât orice să merg în Evul Mediu, iar acum chiar plec.

— E posibil să ai dureri de cap şi simptome de epuizare imediat după plasare, o preveni Mary. Sunt efecte secundare fireşti, legate de diferenţa de fus orar.

Gilchrist reveni lângă partiţie.

— A sosit vremea să-ţi ocupi poziţia, o invită el.

— Trebuie să plec, spuse ea, prinzându-şi între degete poalele rochiei. Vă mulţumesc mult. Dacă nu m-aţi fi ajutat, n-aş fi reuşit asta.

— La revedere, spuse Mary.

— Ai grijă, o rugă Dunworthy.

— Aşa voi face, promise Kivrin, dar Gilchrist apăsase deja butonul de pe panou, iar Dunworthy nu mai reuşi să o audă. Ea zâmbi, ridică mâna şi o flutură moale, apoi se îndreptă către căruţa pe jumătate distrusă.

Mary se aşeză din nou pe scaun şi începu să cotrobăie prin sacoşă după o batistă. Gilchrist enumera articolele de pe listă. Kivrin îl confirma din cap pe fiecare, iar el îl bifa cu stiloul.

— Dacă face vreo infecţie din cauza tăieturii la tâmplă? întrebă Dunworthy, rămas în apropierea partiţiei.

— N-o să păţească nimic, îl linişti Mary. I-am îmbunătăţit sistemul imunitar. Apoi îşi suflă nasul.

Kivrin se ciorovăia cu Gilchrist în legătură cu ceva. Adânciturile albicioase din jurul nasului erau precis desenate. Ea clătină din cap şi după o clipă, cu un gest furios şi abrupt, el tăie şi următorul punct de pe listă.

Pesemne că Gilchrist şi ceilalţi membri ai catedrei de Istorie Medievală erau incompetenţi, dar nu aşa stăteau lucrurile şi cu Kivrin. Învăţase engleza medie, latina bisericească şi anglo-saxonă. Reţinuse slujbele în latină şi deprinsese singură să brodeze şi să mulgă o vacă. Îşi inventase o biografie şi o istorioară pentru a explica de ce călătorea neînsoţită pe drumul dintre Oxford şi Bath, în plus, poseda interpretorul, un sistem imunitar întărit şi nu avea să sufere crize de apendicită.

— Se va descurca minunat, spuse Dunworthy, iar asta va convinge pe toată lumea că metodele catedrei de istorie medievală nu sunt stângace şi primejdioase.

Gilchrist se apropie de pupitru şi-i dădu blocnotesul său lui Badri. Kivrin îşi împreună din nou mâinile, acum mai aproape de faţă, aproape atingându-le cu buzele şi începu să vorbească.

Mary se trase mai aproape şi rămase alături de Dunworthy, strângând batista între degete.

— Când aveam nouăsprezece ani – iar asta era, o, Doamne, în urmă cu patruzeci de ani, deşi nu pare atât de mult – eu şi sora mea am călătorit prin tot Egiptul, aminti ea. În timpul Epidemiei, oriunde ajungeam se instituise carantină, iar israelienii îi împuşcau pe americani pe loc, dar noi nu ne sinchiseam. Cred că nici o clipă nu ne-a trecut prin minte că ne-ar putea paşte vreo primejdie, ori că am putea fi luaţi drept americani. Voiam să vedem piramidele.

Kivrin îşi terminase rugăciunea. Badri se ridică de la pupitru şi se apropie de ea. Îi vorbi vreme de câteva minute, fără ca faţa să i se descreţească. Ea îngenunche şi apoi se aşeză pe o parte, alături de căruţă, răsucindu-se, astfel încât ajunsese pe spate cu un braţ azvârlit peste cap şi având fusta încurcată între picioare. Tehnicianul îi aranjă rochia, scoase aparatul de măsurat luminozitatea şi se plimbă în jurul ei, apoi se întoarse la pupitru şi vorbi în microfon. Kivrin rămase întinsă şi neclintită, iar lumina din încăpere făcu sângele de pe frunte să capete o nuanţă întunecată.

— Of, doamne, ce crudă pare, constată Mary.

Badri vorbi iarăşi în microfon, se uită urât la rezultatele apărute pe ecran şi reveni lângă Kivrin. Păşi peste ea, îi mai desfăcu puţin picioarele şi se aplecă să-i aranjeze mâneca. Făcu o măsurătoare, îi mişcă braţul cât să ajungă deasupra feţei, ca şi cum s-ar feri de o lovitură, mai măsură ceva.

— Şi ai văzut piramidele? întrebă Dunworthy.

— Poftim?

— Când ai fost în Egipt. Când bântuiai prin Orientul Mijlociu ignorând orice primejdie. Ai reuşit să vezi piramidele?

— Nu. În ziua când am ajuns la Cairo, se instituise carantina. O privi pe Kivrin cum zăcea pe podea. Am vizitat în schimb Valea Regilor.

Badri mută braţul lui Kivrin cu o idee mai altfel, rămase în picioare privind-o încruntat vreme de câteva clipe, apoi se întoarse la pupitru. Gilchrist şi Latimer îl urmară. Montoya făcu un pas înapoi să le facă loc în jurul monitorului. Badri dădu o comandă verbală şi scuturile semitransparente începură să coboare, acoperind-o pe Kivrin ca un văl.

— Am fost fericiţi că am ajuns acolo, îşi continuă Mary gândul. Ne-am întors acasă fără nici o zgârietură.

Scuturile atinseră podeaua, făcură cute la fel ca şi rochia prea lungă a lui Kivrin, se opriră.

— Ai grijă! şopti Dunworthy. Mary îl strânse de mână.

Latimer şi Gilchrist rămaseră încordaţi în faţa ecranului, urmărind explozia bruscă a cifrelor. Montoya aruncă o privire la ceasul digital de la mână. Badri se aplecă în faţă şi deschise reţeaua. Aerul dinăuntrul scuturilor licări din cauza condensului apărut fulgerător.

— Nu pleca, oftă Dunworthy.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI

(000008-000242)

Prima notaţie. 22 decembrie 2054, Oxford. Acesta va fi jurnalul observaţiilor mele istorice privind viaţa în Oxfordshire, Anglia, de la 13 decembrie 1320 până la 28 decembrie 1320 (pe stil vechi).

(Pauză).

Domnule Dunworthy, mi-am numit însemnările Cartea Judecăţii de Apoi deoarece ele ar trebui să fie un document referitor la viaţa în Evul Mediu, adică ceea ce s-a dovedit a fi registrul cadastral făcut de William Cuceritorul, chiar dacă el a văzut în asta o metodă sigură pentru a încasa până şi ultimul bănuţ pe care i-l datorau supuşii.

Am ales acest nume fiindcă îmi închipui că şi dumneavoastră l-aţi fi botezat la fel, mai ales că sunteţi convins că mi se va întâmpla ceva groaznic. Vă studiez reacţiile chiar acum, când vă aflaţi în camera de observare şi-i spuneţi sărmanei doctoriţe Ahrens despre toate primejdiile înfiorătoare ale veacului al paisprezecelea. Nu trebuie să vă faceţi griji. Ea m-a prevenit deja asupra diferenţei de fus orar şi despre bolile medievale, prezentându-mi-o pe fiecare cu amănunte înspăimântătoare, deşi, după toate probabilităţile, sunt imună la toate. Şi m-a avertizat în legătură cu frecvenţa violurilor în această epocă. Iar când i-am spus că n-o să păţesc nimic, nici ea n-a vrut să mă asculte. N-o să mi se întâmple nimic, domnule Dunworthy.

Bineînţeles, când veţi avea prilejul să ascultaţi aceste confesiuni, veţi cunoaşte deja totul, inclusiv că m-am întors nevătămată, conform programului, de aceea sper că n-o să vă supere micile mele tachinări. Ştiu că vă îngrijorează soarta mea şi că fără ajutor şi instruire din partea dumneavoastră n-aş reuşi să mă întorc întreagă.

Prin urmare, Cartea Judecăţii de Apoi v-o dedic, domnule Dunworthy. Fără dumneavoastră, nu m-aş afla acum îmbrăcată cu rochie şi mantie, vorbind în acest înregistrator şi aşteptând ca Badri şi domnul Gilchrist să încheie nesfârşitele lor calcule şi dorind să se grăbească pentru a putea pleca.

(Pauză)

Am ajuns.

Capitolul 2

— Asta e, spuse Mary trăgând adânc aer în piept. Simt nevoia de a bea ceva.

— Înţelesesem că trebuie să-ţi aştepţi nepotul, îi reaminti Dunworthy, privind încă spre locul în care se aflase Kivrin. Aerul sticlea de particulele de gheaţă dinăuntrul vălului alcătuit de scuturi. La mică distanţă deasupra podelei, pe geamul subţire se formase promoroacă.

Cei trei reprezentanţi ai catedrei de istorie medievală rămăseseră cu privirea la ecrane, cu toate că pe ele nu apărea decât linia dreaptă semnificând sosirea.

— O să-l întâlnesc pe Colin abia la trei, preciză Mary. După cum arăţi, şi tu ai avea nevoie de un întăritor, iar bodega Mielul şi Crucea e la câţiva paşi.

— Vreau să stau până obţine datele precise, spuse Dunworthy, urmărindu-l pe tehnician.

Deocamdată pe ecran nu apăruse nici o cifră. Badri stătea înnegurat. Montoya îşi privi ceasul digital şi-i spuse ceva lui Gilchrist. Acesta dădu din cap, iar ea îşi culese sacoşa care rămăsese pe jumătate băgată sub pupitru, îi făcu un semn de rămas bun lui Latimer şi ieşi pe uşa plasată într-o latură.

— Spre deosebire de Montoya, care abia aşteaptă să se întoarcă la săpăturile ei, eu aş dori să rămân până mă asigur că a ajuns fără probleme, insistă Dunworthy.

— N-am sugerat să te întorci la Baliol, nu se dădu Mary bătută, în timp ce se lupta cu paltonul, dar determinările vor dura cel puţin o oră, dacă nu chiar două, şi chiar dacă aştepţi aici, tot nu vei grăbi lucrurile. Ştii cum e când pândeşti să fiarbă supa. Bodega e peste drum. E mică şi foarte liniştită, soiul de local care nu etalează podoabe de Crăciun şi nici nu pune muzică falsă, cântată la clopote. Îi întinse fulgarinul. Bem un păhărel şi mâncăm ceva, iar apoi te poţi întoarce să rozi podeaua plimbându-te de colo-colo până afli rezultatul.

— Vreau să aştept aici, spuse el, privind către reţeaua goală. Iar Basingame de ce n-a avut un locator implantat la încheietura mâinii? Nu se făcea ca Decanul Facultăţii de Istorie să plece în vacanţă şi să nu lase măcar un număr de telefon unde poate fi găsit.

Gilchrist se îndreptă de spate şi, fără să-şi ia ochii de la ecrane, îl bătu pe Badri pe umăr. Latimer clipi de parcă n-ar fi fost sigur unde se află. Zâmbind bine dispus, Gilchrist îi strânse mâna. Porni să traverseze încăperea, îndreptându-se către partiţia din sticlă, având un aer de mulţumire pe faţă.

— Hai, se hotărî Dunworthy, smulgând fulgarinul din mâinile lui Mary şi deschizând uşa. Pe neaşteptate, acordurile de la „Noaptea, când păstorii îşi păzesc turmele” îi izbiră ca suflul unei explozii. Mary ţâşni pe uşă de parcă ar fi evadat, iar Dunworthy o închise şi o urmă prin curtea rectangulară şi curând păşiră afară pe porţile colegiului.

Era amarnic de frig, dar nu ploua. Cerul părea să pregătească un ropot din clipă în clipă, iar oamenii ieşiţi la cumpărături, care se îmbulzeau pe trotuarul din faţa clădirii Brasenose socoteau că ploaia nu era departe. Cel puţin jumătate dintre ei aveau umbrelele desfăcute. O femeie cu o umbrelă mare, roşie, având braţele încărcate de pachete se izbi de Dunworthy.

— De ce nu vă uitaţi pe unde mergeţi? izbucni ea şi, grăbită, îşi văzu de drum.

— Asta înseamnă agitaţia de Crăciun, constată Mary, încheindu-şi nasturii de la palton cu o mână şi ţinându-şi sacoşa în cealaltă. Localul e mai încolo, imediat după parfumerie, preciză ea, făcând semn din cap către trotuarul de vis-à-vis. Cred că şi clopotele sunt de vină. Ar strica oricui buna dispoziţie.

Porni prin labirintul alcătuit din umbrele. Dunworthy se gândi dacă era cazul să-şi îmbrace fulgarinul, apoi socoti că nu merita osteneala, fiindcă localul se afla la doi paşi. Se aventură după ea, încercând să-şi ferească ochii de spiţele umbrelelor şi să descopere ce colinde schilodite avea să mai asculte. Ceea ce auzea suna ca împerecherea dintre o

chemare la arme şi un bocet, dar, după toate probabilităţile, era „Jingle Bells.”

Mary stătea pe trotuarul opus parfumeriei, scotocind iarăşi prin sacoşă.

— Ce e hărmălaia asta înfiorătoare? întrebă ea, scoţând o umbrelă pliantă. „Orăşel din Bethlehem?”

— „Jingle Bells” spuse Dunworthy, şi coborî de pe trotuar.

— James! exclamă ea şi-l apucă de mânecă.

Roata din faţă a unei biciclete trece pe lângă el la câţiva centimetri, iar pedala de pe partea lui îl izbi în picior. Biciclistul coti brusc şi strigă:

— Ai uitat cum se traversează strada?

Dunworthy făcu un pas înapoi şi se ciocni cu o fetiţă de şase ani care ţinea în braţe un Moş Crăciun din pluş. Mama copilului îl măsură cu ochi furioşi.

— Fii atent, James, îl sfătui Mary.

Apoi o luă înainte şi porniră spre trotuarul celălalt. Când ajunseră la jumătatea drumului, începu să plouă. Mary se adăposti sub acoperişul parfumeriei şi încercă să deschidă umbrela. În vitrina împodobită cu fire de beteală verzi şi aurii, printre parfumuri, era aşezat un anunţ pe care scria: „Salvaţi clopotele bisericii Marston Parish. Daţi pentru fondul de restaurare.”

Dangătul de clopote măcelărise deja „Jingle Bells”, ori „Orăşel din Bethlehem” şi acum luase în primire „Trei regi de la răsărit.” Dunworthy recunoscu linia melodică doar după tonalitatea minoră.

Mary încă nu reuşise să deschidă umbrela. O împinse înapoi în sacoşă şi-şi continuă drumul. Dunworthy o urmă, trecând prin dreptul papetăriei şi tutungeriei, ale căror vitrine erau decorate cu luminiţe roşii şi verzi, străduindu-se să evite alte ciocniri, apoi intră pe uşa pe care Mary i-o ţinu deschisă.

Ochelarii i se aburiră imediat ce intră. Şi-i scoase ca să-i şteargă cu gulerul fulgarinului. Mary închise uşa şi pătrunseră în atmosfera de binecuvântată linişte a localului luminat discret.

— Of, doamne, făcu Mary. Şi eu care ţi-am spus că nu-i un local înzorzonat.

Dunworthy îşi puse ochelarii. Rafturile din spatele barului erau înţesate de beculeţe pâlpâitoare: verde deschis, roz şi albastru anemic. Pe colţul lui se vedea un pom de Crăciun din fibre optice aşezat pe un postament rotitor.

În salonul îngust era doar un bărbat corpolent, barmanul. Mary se strecură printre două mese neocupate, vrând să stea într-un colţ liniştit.

— Bine totuşi că nu mai auzim clinchetele acelea nenorocite, constată ea, aşezându-şi sacoşa pe bancheta de alături. Lasă, mă ocup eu de băuturi. Tu stai jos. Ciclistul acela era cât pe ce să te omoare.

Pescui din sacoşă câteva bancnote mototolite de o liră şi plecă spre bar.

— Două halbe de bere amară, îi ceru ea barmanului. Vrei ceva de mâncare? îl întrebă pe Dunworthy. Au sandvişuri şi cornuri cu caşcaval.

— L-ai văzut pe Gilchrist cum se holba la pupitru şi rânjea ca pisica din Cheshire? Nici măcar nu se uita să vadă dacă fata dispăruse ori rămăsese zăcând acolo, pe jumătate moartă.

— Două halbe şi un whisky sec, ceru Mary.

Dunworthy se aşeză. Pe masă se găsea un aranjament făcut cu figurine din plastic, înfăţişând o scenă biblică din care nu lipseau oile minuscule şi noul născut din iesle.

— Gilchrist trebuia s-o trimită direct de la săpăturile arheologice, spuse el. În cazul plasării de la distanţă, dificultatea calculelor creşte în mod exponenţial faţă de lansarea de la locul întoarcerii. Cred că ar trebui să mulţumim cerului că n-a vrut şi o defazare de timp. Începătorul acela n-ar fi fost în stare să facă astfel de calcule. Când i l-am împrumutat pe Badri m-am temut că Gilchrist va dori şi o lansare cu defazare în locul uneia în timp real.

Împinse una dintre oi mai aproape de păstor.

— Asta în cazul că-şi dă seama de diferenţa existentă, urmă el. Ştii ce mi-a răspuns când i-am zis că ar trebui să

efectueze cel puţin un test fără subiect uman? „Dacă se întâmplă ceva rău, putem merge înapoi în timp ca s-o recuperăm pe domnişoara Engle înainte ca evenimentul să se petreacă, nu-i aşa?” Individul ăsta habar n-are cum funcţionează reţeaua, nu-i pasă de paradoxuri sau de faptul că Kivrin se află *acolo* şi că ceea ce i se întâmplă e real şi irevocabil.

Mary îşi croi drum printre mese, ducând stângaci cele două halbe de bere într-o mână şi paharul cu whisky în cealaltă. Aşeză paharul în faţa lui.

— Uite reţeta mea standard pentru victimele bicicliştilor şi părinţii care-şi cocoloşesc odraslele. Te-a lovit la picior?

— Nu, răspunse Dunworthy.

— Săptămâna trecută am avut o ciocnire cu un biciclist. Unul din secolul douăzeci. Tocmai urma să revin dintr-o lansare în perioada Primului Război Mondial. După două săptămâni petrecute la Belleau Wood fără nici o zgârietură, cât pe ce să o păţesc din cauza unei biciclete de epocă pe strada Broad. Se întoarse la bar ca să-şi ia cornul cu caşcaval.

— Nu-mi plac parabolele, spuse Dunworthy. Ridică Fecioara din plastic. Era îmbrăcată în albastru, având o mantie albă. Dacă ar fi trimis-o cu defazare, măcar nu se vedea silită să îngheţe de frig. Se cuvenea să poarte ceva mai călduros decât rochia aceea cu garnitură din blană de iepure. Oare lui Gilchrist nu i-a trecut prin minte că 1320 reprezintă începutul Micii Epoci Glaciare?

— Abia acum îmi dau seama de cine-mi aduci aminte, constată Mary, în timp ce-şi aşeza farfuria şi şerveţelul. De mama lui William Gaddson.

Comparaţia se vădea de-a dreptul nedreaptă. William Gaddson era unul dintre studenţii lui din anul întâi. Mama lui îl vizitase de şase ori în cursul primului semestru, prima oară venind pentru a-i aduce apărătoare de urechi.

„Dacă nu le poartă, răceşte una-două, îl asaltase ea pe Dunworthy. Willy a fost dintotdeauna sensibil la răceli, iar acum, când e atât de departe de casă... Îndrumătorul lui nu

are grijă de el, cu toate că am vorbit cu el în repetate rânduri.”

Prin statură, Willy amintea de un stejar şi nu părea câtuşi de puţin sensibil la răceli.

— Sunt convins că-şi poate purta şi singur de grijă, îi spusese el doamnei Gaddson, comiţând o primă greşeală. Ea îl trecuse neîntârziat pe lista celor care refuzau să aibă grijă de Willy, însă asta n-o împiedicase să vină o dată la două săptămâni pentru a-i preda vitamine lui Dunworthy şi să insiste ca fiul ei să fie scos din echipajul de canotaj fiindcă se extenua.

— N-aş încadra îngrijorarea mea în ce-o priveşte pe Kivrin în aceeaşi categorie cu supergrija de care dă dovadă doamna Gaddson. Începutul secolului paisprezece geme de hoţi şi ucigaşi. Şi nu numai.

— Aşa vorbeşte şi doamna Gaddson despre Oxford, remarcă Mary, apatică, şi sorbi din bere. I-am spus că nu-l poate apăra pe Willy de lupta cu viaţa. Iar tu nu poţi s-o protejezi pe Kivrin. N-ai devenit istoric stând acasă, la căldurică. Trebuia să-i îngădui plecarea, chiar dacă e primejdios. James, orice secol atinge gradul zece de periculozitate.

— În secolul acesta nu ştim ce înseamnă Ciuma Neagră.

— Dar am avut Epidemia în care au murit şaizeci şi cinci de mii de oameni. Iar în Anglia n-au fost cazuri de ciumă în 1320. A ajuns acolo abia în 1348. Îşi lăsă halba pe masă, iar figurina reprezentând-o pe Fecioara Maria căzu. Şi chiar dacă ar fi aşa, Kivrin n-are cum să se îmbolnăvească. Am imunizat-o împotriva ciumei bubonice. Zâmbi trist. Trec şi eu prin momente când semăn cu doamna Gaddson. În plus, Kivrin n-o să ia boala fiindcă ne facem noi probleme. De obicei, necazurile la care te gândeşti te ocolesc. În schimb, se întâmplă ceva la care nici nu te-ai gândit.

— Foarte liniştitor. O aşeză pe Fecioara în alb şi albastru alături de figurina reprezentându-l pe Iosif, însă ea se prăbuşi. O reaşeză atent, în picioare.

— Ar trebui să fie, James, spuse ea pe un ton vioi, fiindcă mi-e limpede că te-ai gândit la toate nenorocirile ce i s-ar

putea întâmpla lui Kivrin. Iar ea stă probabil într-un castel şi mănâncă plăcintă cu carne de păun la prânz, deşi îmi închipui că acolo e aceeaşi oră.

El clătină din cap.

— Sigur au apărut derapaje, însă doar Dumnezeu ştie cât de mari sunt, deoarece Gilchrist n-a verificat parametrii. Badri le-a apreciat ca fiind de câteva zile.

Ori săptămâni, gândi el, iar dacă asta s-ar întâmpla la mijlocul lunii ianuarie, n-ar exista nici sărbători cu ajutorul cărora Kivrin să poată stabili data. Până şi o nepotrivire de câteva ore ar putea s-o plaseze pe drumul dintre Oxford şi Bath la miezul nopţii.

— Sper că desincronizarea nu înseamnă ratarea Crăciunului, spuse Mary. Ţinea tare mult să vadă o slujbă medievală de Crăciun.

— Acolo ar mai fi două săptămâni până la Crăciun, explică el. Oamenii încă se ghidează după calendarul iulian. Cel gregorian n-a fost adoptat decât în 1752.

— Ştiu. În cuvântul lui, domnul Gilchrist n-a uitat să vorbească despre calendarul iulian. N-a scăpat prilejul de a ne prezenta pe larg istoria reformei calendarului şi discrepanţele ce apar între datele calculate după stilul vechi şi cel gregorian. La un moment dat, mi-a făcut impresia că vrea să ne şi demonstreze la tablă. Ce zi e acolo?

— 13 decembrie.

— Poate-i mai bine că nu ştim data exactă. Deirdre şi Colin au stat în Statele Unite vreme de un an, iar eu eram îngrijorată de moarte, însă mereu în contratimp. Mereu mi-l imaginam pe Colin călcat de vreo maşină în drum spre şcoală, când, de fapt, acolo era miezul nopţii. Frământarea nu pare deplină decât dacă omul îşi imaginează şi tot soiul de dezastre în cele mai mici amănunte, inclusiv vremea şi momentul zilei. Un timp m-a chinuit gândul că nu mai ştiam ce griji să-mi fac, iar apoi temerile au dispărut cu desăvârşire. Poate că la fel se va întâmpla şi în cazul lui Kivrin.

Era adevărat. Dunworthy şi-o imagina exact aşa cum o văzuse ultima oară, prăbuşită în mijlocul cuferelor răsturnate cu tâmpla însângerată, iar asta era marea lui greşeală. Kivrin ajunsese la destinaţie cu aproape o oră în urmă. Chiar dacă pe drum nu apăruse încă nici un călător, se lăsa frigul şi nu şi-o putea imagina pe Kivrin zăcând docilă, ţinându-şi ochii închişi.

Prima oară când călătorise în trecut, parcursese drumul înainte şi înapoi în vreme ce specialiştii calibrau localizarea. Îl trimiseseră în mijlocul careului la miez de noapte, iar el trebuia să rămână acolo cât se efectuau calculele, după care era readus. O dată, ajuns la Oxford în 1956, ştia că verificarea va dura zece minute. Dăduse o fugă de-a lungul străzii Broad ca să vadă vechea bibliotecă Bodleian şi tehnicianul fusese cât pe ce să facă infarct când deschisese reţeaua şi nu-l găsise acolo.

Simţind lumea medievală desfăşurându-se în jurul ei, Kivrin sigur nu va rămâne la pământ cu ochii închişi. Parcă o vedea cu rochia aceea albă şi ridicolă, stând în picioare şi cercetând drumul Oxford-Bath pentru a-i descoperi pe călătorii neştiutori, gata să se azvârle jos într-o clipă, reuşind în acelaşi timp să cuprindă totul cu mintea şi privirea, împreunându-şi mâinile într-o rugăciune în care să se amestece nerăbdarea şi încântarea, iar această imagine îl ajută să-şi regăsească liniştea.

Kivrin nu va păţi nimic. Va apărea în reţea peste două săptămâni, cu rochia albă incredibil de murdară, gata de nenumărate aventuri cumplite, salvări în ultima clipă, poveşti care pot înfiora pe oricine, desigur să relateze întâmplări care-i vor da nopţi de coşmar vreme de săptămâni după ce le va fi auzit.

— James, ştii bine că se va întoarce teafără şi nevătămată, îi spuse Mary, privindu-l încruntată.

— Ştiu, recunoscu el. Se ridică pentru a mai aduce două halbe de bere. Când spuneai că-ţi soseşte strănepotul?

— La trei. Colin va rămâne o săptămână şi habar n-am ce să fac. Asta, pe lângă problemele obişnuite, bineînţeles. Cred c-o să-l duc la Ashmolean. Copiilor le place să viziteze

muzee, nu? Să vadă roba lui Pocahontas şi alte chestii din astea.

Dunworthy îşi aduse aminte că roba lui Pocahontas nu era decât o zdreanţă absolut neatrăgătoare din material cenuşiu şi băţos, semănând tare mult cu fularul pregătit drept cadou pentru Colin.

— Eu ţi-aş sugera mai curând Muzeul de Istorie Naturală.

Se auziră foşnete de beteală şi acorduri din „Cling-cling, bucurie-n ceruri,” iar Dunworthy privi neliniştit către uşă. În prag apăruse secretarul său, clipind ca un orb să-şi obişnuiască ochii cu lumina scăzută din local.

— Poate că n-aş face rău să-l trimit pe Colin la Turnul Carfax să distrugă toate clopotele, spuse Mary.

— Uite-l pe Finch, remarcă Dunworthy şi ridică o mână ca să se facă remarcat, însă acesta pornise deja spre masa lor.

— Domnule, v-am căutat peste tot, spuse el. S-a întâmplat ceva neprevăzut.

— Cu coordonatele?

Secretarul îl privi nelămurit.

— Coordonatele? Nu, domnule. Cu americanii. Au sosit mai devreme decât trebuia.

— Care americani?

— Grupul de clopotari. Cei din Colorado. Breasla Feminină a Schimbării şi Clopotarilor din Vestul SUA.

— Să nu-mi zici că ai început să faci importuri de clopoţei de Crăciun, exclamă Mary.

— Ştiam că trebuie să sosească pe douăzeci şi doi, îi spuse Dunworthy lui Finch.

— Azi e în douăzeci şi doi, preciză Finch. Urmau să vină azi după amiază, dar concertul lor de la Exeter a fost anulat, aşa că au sosit neanunţaţi. Am sunat la Catedra de Istorie Medievală, iar Gilchrist mi-a comunicat că aţi plecat să sărbătoriţi ceva. Se uită semnificativ la halba goală din faţa lui Dunworthy.

— Nu sărbătoresc nimic, protestă Dunworthy. Aştept rezultatul lansării uneia dintre studentele mele. Îşi consultă ceasul. Asta înseamnă încă o oră.

— Domnule, aţi promis că veţi face cu ei un tur, să vadă clopotele din zonă.

— Serios, nu văd de ce ai mai rămâne, sugeră Mary. O să sun eu la Baliol imediat ce stabilesc rezultatul.

— Mă duc după ce aflu coordonatele, spuse Dunworthy, privind-o pe Mary cu reproş. Arată-le colegiul şi apoi oferă-le un prânz. Asta ar dura vreo oră.

Finch îl măsură întristat.

— Stau aici doar până la patru. Au concert de clopote la Ely astă seară şi ţin morţiş să vadă clopotele de la Christ Church.

— Atunci du-i acolo. Să-l vadă pe Marele Tom. Apoi la Turnul St. Martin. Ori direct la New College. O să vin cât de repede pot.

Finch dădu impresia că voise să mai întrebe ceva, apoi se răzgândise.

— O să le spun că veniţi într-o oră, domnule, zise el şi porni spre uşă. După câţiva paşi se opri şi reveni. Cât pe ce să uit. A telefonat vicarul să întrebe dacă doriţi să citiţi Scriptura la slujba interbisericească de Ajun. Anul acesta se va desfăşura la biserica Sfânta Fecioară Maria.

— Spune-i că da, acceptă Dunworthy, recunoscător că Finch îl slăbise cu clopotarii schimbării. Şi să-i comunici că azi am vrea să urcăm în turlă, să le arăt americanilor clopotele.

— Am înţeles, domnule. Şi la Iffley? Să-i duc şi până acolo? Sunt frumoase şi datează din secolul unsprezece.

— Chiar te rog, îl îndemnă Dunworthy. Du-i la Iffley. Eu o să revin cât pot de repede.

Finch deschise gura să mai adauge ceva, dar renunţă.

— Da, domnule, făcu el şi plecă spre uşă în acompaniament de „Ilicea şi iedera."

— Ai fost cam dur cu el, nu crezi? îl întrebă Mary. La urma urmelor, americanii ar putea fi grozavi.

— Are să se întoarcă peste cinci minute să mă întrebe dacă nu cumva ar fi mai bine să-i ducă întâi la Christ Church, spuse Dunworthy. Băiatul ăsta n-are deloc spirit de iniţiativă.

— Îmi închipuiam că tocmai asta admiri la tineri, remarcă Mary, surâzând strâmb. În orice caz, el n-o să se zbată pentru a ajunge în Evul Mediu.

Uşa se deschise şi în local se făcură din nou auzite acordurile „Ilicei”.

— Trebuie să fie tot el, vrând să ştie ce să le dea de mâncare.

— Carne fiartă de vacă şi legume prea moi, spuse Mary. Americanilor le place să vorbească despre bucătăria lor nesuferită. Of, doamne.

Dunworthy privi către uşă. În prag stăteau Gilchrist şi Latimer, aureolaţi de lumina cenuşie ce pătrundea din stradă. Gilchrist zâmbea cu gura până la urechi şi ridicase vocea ca să acopere clopotele. Latimer se chinuia să-şi strângă umbrela mare şi neagră.

— Cred c-ar fi politicos să-i invităm la masa noastră, sugeră Mary.

Dunworthy întinse mâna după fulgarin.

— Fii tu politicoasă, dacă ţii neapărat. Eu n-am de gând să-i ascult felicitându-se că au primejduit viaţa unei tinere lipsită de experienţă.

— Iar vorbeşti ca ştim noi cine, îl dojeni Mary. N-ar fi venit aici dacă s-ar fi întâmplat ceva rău. Probabil că Badri a obţinut coordonatele.

— E prea curând, îi spuse el, dar îşi reluă poziţia. Mai curând cred că i-a gonit ca să-şi poată vedea de treabă.

Gilchrist îl zărise când voise să se ridice. Dădu să se întoarcă, voind să iasă din local, însă Latimer se apropiase deja de masa lor. Gilchrist îl urmă, dar zâmbetul îi pierise.

— Gata cu coordonatele? întrebă Dunworthy.

— *Coordonate?* repetă Gilchrist nelămurit.

— Da, *coordonatele,* repetă Dunworthy. Stabilirea locului şi momentului în care a ajuns Kivrin, ceea ce face posibilă recuperarea ei.

— Tehnicianul dumneavoastră a zis că-i va trebui cel puţin jumătate de oră să le stabilească, îi răspunse Gilchrist înţepat. Întotdeauna lucrează atât de încet? A promis că va veni să ne anunţe când termină, însă cifrele preliminare

arată că plasarea a decurs perfect şi că derapajul a fost minim.

— O, ce veste minunată! se bucură Mary, părând uşurată. Veniţi şi luaţi loc. Şi noi aşteptăm rezultatul, şi până atunci servim o bere. Doriţi să beţi ceva? îl întrebă ea pe Latimer, care strânsese umbrela şi-i închidea bareta de blocare.

— Da, cred că da, spuse Latimer. La o adică, trăim o zi mare. O picătură de brandy. *Vârtos fu vinul şi-l băurăm vârtos.* Bâjbâi cu bareta, reuşind s-o încurce printre spiţele umbrelei. Avem, în sfârşit, prilejul de a studia la faţa locului pierderea flexiunii adjectivale şi trecerea la singularul nominativ.

„Da, o zi mare,” gândi Dunworthy, simţindu-se totuşi uşurat, parcă împotriva propriei voinţe. Derapajul era marea lui grijă. Acesta reprezenta cea mai imprevizibilă parte a unei plasări, chiar dacă parametrii erau verificaţi.

În teorie, derapajul constituia mecanismul de siguranţă şi de anulare al reţelei, modul în care Timpul se autoproteja de paradoxurile continuum-ului. Derapajul înainte în timp avea rostul de a împiedica ciocnirile, întâlnirile sau acţiunile care ar fi putut influenţa istoria, făcându-l pe istoric să treacă uşor peste momentele critice, când ar fi avut prilejul de a-l ucide pe Hitler ori de a salva un copil de la înec.

Dar teoria reţelei nu reuşise să stabilească exact care erau acele momente critice sau ce derapaj ar putea crea o anumită plasare. Verificările parametrilor dădeau cifre probabile, iar Gilchrist nu efectuase nici una. Plasarea lui Kivrin ar fi trebuit amânată cu două săptămâni sau o lună. După cât se sinchisea Gilchrist, ea putea pleca în aprilie, purtând mantie căptuşită cu blană de iepure şi rochie de iarnă.

Badri promisese un derapaj minim. Asta însemna că eroarea era de cel mult câteva zile, iar Kivrin avea timp suficient să afle data şi să fie prezentă la locul şi data întâlnirii de revenire.

— Şi dumneavoastră, domnule Gilchrist? tocmai întreba Mary. Vă recomand un brandy.

— Nu, mulţumesc.

Mary se scotoci în căutarea unei bancnote mototolite şi plecă spre bar.

— Tehnicianul dumneavoastră pare să fi făcut o treabă satisfăcătoare, spuse Gilchrist, întorcându-se spre Dunworthy. Catedra ar dori să-l împrumute şi pentru următoarea plasare. O vom trimite pe domnişoara Engle în 1355 pentru a studia efectele Ciumei. Relatările din perioada respectivă sunt cu totul confuze, mai ales în problema ratei mortalităţii. Cifra acceptată, cincizeci de milioane de morţi e sigur inexactă, iar aprecierile potrivit cărora o treime din populaţia Europei a murit atunci sunt exagerări strigătoare la cer. Abia aştept s-o văd pe domnişoara Engle făcând un studiu aprofundat.

— Nu credeţi că vă cam grăbiţi? întrebă Dunworthy. Poate ar fi mai bine să aşteptaţi pentru a vedea dacă tânăra a reuşit să supravieţuiască *acestei* plasări sau dacă va ajunge teafără până în 1320.

Pe faţa lui Gilchrist apăru o expresie de om jignit.

— Am sentimentul că ne faceţi o nedreptate când presupuneţi mereu că noi, cei de la Istorie Medievală nu suntem în stare să realizăm o plasare reuşită, spuse el. Vă asigur că am luat în calcul toate amănuntele. Metoda folosită pentru plasarea lui Kivrin a fost studiată minuţios. Probabilitatea arată o frecvenţă a călătorilor pe drumul Oxford-Bath de unu la fiecare 1,6 ore şi sugerează că şansele ca oamenii să accepte ideea unui jaf sunt de 92%, asta datorită frecvenţei unor asemenea atacuri. Un drumeţ din Oxforshire avea şansa de 42,5% să fie prădat pe timp de iarnă şi de 58,6% vara. Aceasta reprezintă o medie, desigur. Pericolul creşte mult în unele zone din Otmoor şi Wychwood, precum şi pe drumuri mai mărunte.

Dunworthy se întrebă cum Dumnezeu ajunseseră cei de la Probabilităţi să dea asemenea cifre. *Cartea Judecăţii de Apoi* nu vorbea de hoţi, exceptându-i probabil pe strângătorii de biruri ai regelui, care uneori încasau chiar mai mult decât dările, iar tâlharii vremii sigur nu ţinuseră vreo evidenţă a oamenilor jefuiţi sau ucişi, făcând

însemnări precise pe hartă. Dovada morţii departe de casă se stabilise cu totul *de facto:* persoana nu se mai întorsese acasă. Câte cadavre zăceau prin păduri, nedescoperite şi neidentificate?

— Vă asigur că am luat toate măsurile de prevedere pentru a o proteja pe Kivrin, spuse Gilchrist.

— Vă referiţi cumva la verificarea parametrilor? îl ironiză Dunworthy. Şi la testele fără personal şi la cele de simetrie?

Mary apăru la masă.

— Poftiţi, domnule Latimer, spuse ea şi-i aşeză paharul cu brandy în faţă. Apoi atârnă umbrela lui, încă udă, de partea din spate a măsuţei şi se aşeză alături de el.

— Tocmai îi dădeam asigurări domnului Dunworthy că am studiat toate aspectele legate de această lansare, explică Gilchrist. Ridică figurina din plastic reprezentând înţeleptul cu lăcriţa aurită în braţe. Caseta legată cu tablă de alamă reprezintă o copie fidelă a unei casete de bijuterii din Muzeul Ashmolean. Aşeză micuţul înţelept pe masă. Până şi numele ales reprezintă obiectul unei atente cercetări. Isabel e un nume feminin care apare extrem de frecvent în registrele tribunalelor şi în *Registra Regum* (Registrele Regale) între 1295 şi 1320. El reprezintă de fapt o formă transformată din Elizabeth, preciză Latimer, de parcă ar fi ţinut o prelegere. Se consideră că larga lui utilizare în Anglia începând cu secolul doisprezece porneşte de la Isavel de Angouleme, soţia regelui Ioan.

— Kivrin mi-a zis că numele ce i s-a dat e Isabel de Beauvrier, după o fiică a unui nobil din Yorkshire, spuse Dunworthy.

— Aşa e, recunoscu Gilchrist. Gilbert de Beauvrier a avut patru fiice a căror vârstă se apropia de cea a lui Kivrin, însă numele lor nu au fost trecute în registre. Asta era o practică obişnuită. Deseori, femeile erau trecute doar cu numele de familie şi rudenie, chiar şi în registrele parohiale şi pe monumentele funerare.

Mary puse palma pe braţul lui Dunworthy, cu gând să-l mai tempereze.

— Dar de ce aţi ales tocmai Yorkshire? întrebă ea brusc. Asta n-o va trimite prea departe de casă?

E la şapte sute de ani depărtare, gândi Dunworthy, într-un secol care nu aprecia femeile nici cât să le înregistreze numele când mureau.

— Domnişoara Engle a sugerat asta, preciză Gilchrist. Considera că plasarea casei atât de departe o va pune la adăpost de încercările oamenilor de a intra în legătură cu prezumtiva ei familie.

„Ori îi va face s-o ducă înapoi acasă, la zeci de kilometri depărtare de locul de întâlnire.” Pesemne că ea sugerase totul, după ce căutase prin registre bisericeşti şi de dări vreo familie cu o fiică de aceeaşi vârstă, care să nu aibă relaţii la curte şi care să locuiască îndeajuns de departe în East Riding încât zăpezile şi drumurile impracticabile să facă imposibilă deplasarea vreunui mesager pentru a anunţa familia că fiica le fusese descoperită.

— Catedra de Istorie Medievală a acordat aceeaşi atenţie fiecărui detaliu al acestei plasări, spuse Gilchrist, chiar şi acelui ce ţine de pretextul călătoriei, boala fratelui ei. Am avut grijă să stabilim precis existenţa unei epidemii de gripă în acea zonă din Gloustershire în 1319, chiar dacă respectiva boală era comună în Evul Mediu, iar el putea la fel de bine suferi de holeră ori vreo infecţie.

— James, rosti Mary prevenitor.

— Rochia domnişoarei Engle era cusută de mână. Pânza de culoare albastră de rochie a fost vopsită manual, folosindu-se o metodă medievală. Iar domnişoara Montoya a făcut cercetări minuţioase ale satului Skendgate, unde Kivrin va petrece două săptămâni.

— Dacă ajunge acolo, comentă Dunworthy.

— James, interveni Mary din nou.

— Ce măsuri de prevedere aţi luat ca drumeţul săritor care trece la fiecare 1,6 ore să nu o ducă la mănăstirea din Godstow ori la vreun bordel din Londra, ori să n-o vadă apărând şi s-o socotească vrăjitoare? Cum v-aţi asigurat că acel om e călător cu gânduri curate şi nu vreunul dintre tâlharii care jefuiau 42,5% din călători?

— Calculele nu indică o probabilitate mai mult de 0,04% în ce priveşte prezenţa cuiva la locul şi momentul sosirii.

— A, uite-l şi pe Badri, remarcă Mary, ridicându-se şi aşezându-se între Dunworthy şi Gilchrist. Ai lucrat iute, Badri. Ai reuşit să stabileşti coordonatele?

Badri venise fără palton. Uniforma de laborator se udase, iar faţa îi era înroşită de frig.

— Arăţi cam rebegit, spuse Mary. Vino şi stai jos. Îi făcu semn să se aşeze pe locul liber de lângă Latimer. O să-ţi aduc un brandy.

— Ai reuşit? îl întrebă Dunworthy.

Badri nu era doar udat de ploaie, ci pătruns de ea până la piele.

— Da, răspunse el, şi dinţii începură să-i clănţănească.

— Bravo, băiete, spuse Gilchrist, ridicându-se în picioare şi bătându-l pe umăr. Parcă spuneai că va dura o oră. Merită să toastăm pentru asta. Aveţi şampanie? strigă el către barman.

Îl atinse iarăşi amical pe Badri şi plecă la bar.

Badri rămase cu privirea îndreptată spre el şi-şi masă braţele, tremurând. Părea neatent, aproape ameţit.

— Sigur ai rezolvat problema? întrebă Dunworthy.

— Da, răspunse el, încă privind după Gilchrist.

Mary reveni la masă, aducând paharul cu brandy.

— Băutura are să te încălzească puţin, spuse ea dându-i paharul. Poftim. Bea-l până la fund. Aşa recomandă doctorul.

Badri se încruntă la pahar, ca şi cum n-ar fi ştiut ce conţine. Dinţii încă îi clănţăneau.

— Ce s-a întâmplat? se miră Dunworthy. Kivrin n-a păţit nimic, aşa-i?

— Kivrin, mormăi el, nedezlipindu-şi ochii de la pahar şi apoi păru să-şi revină. Îl aşeză pe masă. Vreau să veniţi cu mine, spuse el şi dădu să-şi croiască drum înapoi spre uşă, printre mese.

— Ce e? repetă Dunworthy, ridicându-se.

Figurinele din plastic se prăbuşiră, iar una dintre oi se rostogoli până căzu de pe masă.

Badri deschise uşa, iar acordurile explozive ale cântecului „Bucuraţi-vă, buni creştini” răbufniră de afară.

— Aşteaptă, Badri, avem de toastat, îl invită Gilchrist, întorcându-se la masă cu o sticlă şi un morman de pahare.

Dunworthy se întinse după fulgarin.

— Care-i problema? întrebă Mary, căutându-şi sacoşa pe pipăite. N-a reuşit să găsească coordonatele?

Dunworthy nu-i răspunse. Îşi înşfăcă fulgarinul şi porni după Badri. Tehnicianul ajunsese deja în stradă, făcându-şi loc prin mulţimea oamenilor porniţi la cumpărături de Crăciun de parcă aceştia nici n-ar fi existat. Ploua torenţial, dar Badri părea să nu bage nici asta în seamă. Dunworthy îşi trase fulgarinul pe umeri şi porni prin aglomeraţie.

Ceva nu mersese bine. Până la urmă apăruse un derapaj, ori începătorul comisese o eroare când efectuase calculele. Poate apăruse vreo defecţiune a reţelei. Însă ea avea dispozitive de siguranţă, mijloace de verificare a etapelor şi posibilitatea de a anula operaţiunea. Dacă ar fi existat vreo defecţiune la reţea, Kivrin n-ar fi putut pleca. Iar Badri afirmase că obţinuse coordonatele. Sigur era vorba de un derapaj. Doar asta se putea întâmpla şi plasarea avea totuşi loc.

Aflat în faţa lui, Badri traversa strada, cât pe ce să se ciocnească de un biciclist. Dunworthy se trezi prins între două femei care aveau sacoşe chiar mai mari decât aceea a lui Mary, păşi pe deasupra unui terier alb, ţinut în lesă, şi-l zări din nou la câteva vitrine mai departe.

— Badri! strigă el. Tehnicianul dădu să se întoarcă şi se izbi de o femeie între două vârste care avea o umbrelă mare, cu motive florale.

Femeia mergea aplecată ca să se ferească de ploaie, ţinându-şi umbrela aproape în faţă, de aceea nici ea nu-l văzuse pe Badri. Umbrela, acoperită cu violete albăstrui, păru să explodeze spre cer, apoi căzu răsturnată pe pavaj. Continuându-şi drumul cu încăpăţânare şi orbire, Badri fu cât pe ce să cadă pe ea.

— Uită-te pe unde mergi! strigă femeia furioasă, apucând marginea umbrelei. N-ai ales locul potrivit să alergi, nu crezi?

Badri se uită la femeie, apoi la umbrelă, cu aceeaşi expresie absentă pe care o avusese şi în local. „Regret”, îl văzu Dunworthy rostind, apoi se aplecă să ridice obiectul de jos. Cei doi dădură impresia că vreme de o clipă se încaieră cu stratul acela de violete, apoi Badri apucă umbrela de mâner şi o ridică în poziţie normală. I-o dădu femeii, a cărei faţă cu trăsături pline se făcuse roşie de iritare ori de răceala ploii, ori din ambele motive.

— Regret?! făcu ea, ridicând umbrela deasupra capului de parcă ar fi vrut să-l izbească. Doar atât ai de spus?

Badri îşi duse nesigur mâna la frunte şi apoi, la fel cum făcuse şi în bar, păru să-şi ducă aminte unde se află şi se îndepărtă din nou, aproape alergând. Intră pe poarta de la Brasenose, iar Dunworthy îl urmă, traversând careul, pătrunzând pe o uşă laterală în laborator, mergând pe un coridor şi ajungând în sfârşit la zona unde se găsea reţeaua. Badri era deja aşezat la pupitru, stând aplecat deasupra lui şi privind încruntat la ecran.

Dunworthy se temuse că ecranul va fi inundat de numere inutile ori, şi mai rău, de purici, însă el prezenta coloane ordonate de cifre şi matrici reprezentând coordonatele.

— Ai reuşit? abia gâfâi Dunworthy.

— Da, răspunse Badri şi se întoarse spre el. Nu mai era încruntat, însă pe faţă avea o expresie stranie, pierdută, ca şi cum ar fi făcut mari eforturi să se concentreze.

— Când a fost... rosti el şi imediat începu să tremure. Vocea i se stinse de parcă ar fi uitat ce avea de spus.

Uşa din geam se trânti brusc şi curând apărură Gilchrist şi Mary, urmaţi îndeaproape de Latimer, făcându-şi de lucru cu umbrela.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? explodă Mary.

— Am coordonatele, spuse Badri.

Se întoarse şi aruncă o privire la ecran.

— Asta e? se interesă Gilchrist, aplecându-se peste umărul lui. Ce sunt toate simbolurile de acolo? Trebuie să ne lămureşti şi pe noi, nepricepuţii.

— Când a fost ce? repetă Dunworthy.

Badri ridică palma la frunte.

— S-a întâmplat ceva rău, spuse el.

— *Ce anume!* strigă Dunworthy. Derapaj? Despre asta-i vorba?

— Derapaj? se miră Badri, tremurând atât de tare încât abia reuşi să articuleze cuvântul.

— Badri, i se adresă Mary. Te simţi bine?

Badri căpătă din nou aerul absent de mai devreme, ca şi cum s-ar fi gândit ce să răspundă.

— Nu, răspuns el şi se prăbuşi peste pupitru.

Capitolul 3

Auzi dangătul exact în momentul sosirii. Răsuna subţiratic şi pipernicit, la fel ca muzica de clopoţei care se cânta de Crăciun. Camera de comandă ar fi trebuit să fie insonorizată, însă de fiecare dată când cineva deschidea uşa dinspre exterior a antecamerei reuşise să audă zvonul slab, ca o adiere, al colindelor de Crăciun.

Întâi sosise doctoriţa Ahrens, apoi Dunworthy, şi de fiecare dată fusese convinsă că amândoi veniseră să-i spună că nu va mai pleca. În perioada în care încă era în spital, Ahrens fusese gata să anuleze plasarea când inocularea antivirală a lui Kivrin se umflase, devenind o gâlmă mare şi roşiatică pe dosul antebraţului.

— Nu pleci nicăieri decât după ce se dezumflă, o avertizase doctoriţa şi refuzase externarea ei din spital. Kivrin încă simţea un zvâcnet în acel loc, dar nu avea de gând să-i comunice asta doctoriţei, fiindcă aceasta i-ar fi putut spune domnului Dunworthy, care, de când aflase că ea va pleca, părea tot timpul înspăimântat.

„I-am spus de acum doi ani că vreau să merg,” îşi aduse Kivrin aminte. Doi ani, şi cu o zi în urmă, când se dusese să-i arate costumul, făcuse o nouă încercare de a o convinge să renunţe.

— Nu-mi place cum organizează lansarea cei de la medievală, zisese el. Şi chiar dacă ar lua toate măsurile de prevedere, o femeie n-ar trebui să meargă singură în Evul Mediu.

— Totul e aranjat, îl liniştise ea. Sunt Isabel de Beauvrier, fiica lui Gilbert de Beauvrier, un nobil care a locuit în East Riding între 1276 şi 1332.

— Şi ce caută fiica unui nobil din Yorkshire, neînsoţită, pe drumul Oxford-Bath?

— Nu singură. Eram cu toţi servitorii şi călătoream spre Evesham, să-l iau pe fratele meu, care zace bolnav în mănăstirea de acolo, şi am fost atacaţi de tâlhari.

— Tâlhari, repetase el, privind-o pe deasupra ochelarilor şi clipind.

— De la dumneavoastră am prins ideea. Aţi spus că în Evul Mediu femeile tinere nu călătoreau niciodată neînsoţite şi că aveau o suită. Prin urmare, aveam însoţitori, dar ei au dat bir cu fugiţii când am fost atacată, iar tâlharii au luat caii şi toate bunurile mele. Domnul Gilchrist consideră povestea plauzibilă. A zis că probabilitatea ca…

— Plauzibilă, fiindcă în Evul Mediu erau o groază de ucigaşi şi hoţi.

— Ştiu, răspunsese ea, dorind să scape cât mai curând, şi purtători de boli şi cavaleri puşi pe jaf şi alţi indivizi primejdioşi. Dar în Evul Mediu n-au trăit şi oameni *cumsecade?*

— Aceştia erau ocupaţi să ardă vrăjitoarele pe rug.

Kivrin socotise că ar fi fost mai înţelept să schimbe subiectul.

— Am venit să vă arăt costumul, explicase ea şi făcuse o piruetă încet, pentru ca el să-i vadă rochia albastră şi mantia căptuşită cu blană albă. O să-mi tai şi părul în vederea plasării.

— Nu-i cazul să porţi ceva alb în Evul Mediu, spusese el. O să se murdărească imediat.

Nici în această dimineaţă nu păruse schimbat. Se plimbase de colo-colo prin zona îngustă de observare ca un bărbat care aşteaptă să-i nască soţia. Ea îşi făcuse griji întreaga dimineaţă, socotind că el va încerca brusc să stopeze operaţiunea.

Apăruseră tot soiul de întârzieri. Domnul Gilchrist ţinuse morţiş să-i explice din nou cum funcţiona înregistratorul, de parcă ar fi fost o nepricepută. Probabil cu excepţia lui Badri, nimeni nu avea încredere în ea, dar până şi el se arătase înnebunitor de grijuliu, măsurând mereu zona de reţea, ba chiar ştergând toată seria de coordonate, ba revenind asupra ideii, pentru ca apoi să le reintroducă.

Crezuse că n-o să mai apuce momentul să-şi ocupe poziţia, iar după ce se întâmplase şi asta, lucrurile luaseră o întorsătură şi mai neplăcută, trebuind să zacă întinsă cu

ochii închişi, întrebându-se ce se petrecea în jur. Latimer îi spusese lui Gilchrist că era îngrijorat în privinţa modului în care se scria Isabel, de parcă oamenii vremii ar fi ştiut să citească ori să scrie corect. Apoi sosise Montoya, care o dădăcise spunându-i cum să identifice satul Skendgate după frescele bisericii, reprezentând Judecata de Apoi, amănunt pe care i-l dăduse de nenumărate ori până atunci.

Cineva, pesemne Badri, fiindcă el fusese singurul care nu-i dăduse instrucţiuni, se aplecase, îi mutase braţul mai aproape de corp şi îi aranjase pliurile rochiei. Podeaua era tare şi simţea împunsătura unui obiect într-o parte, puţin mai jos de coaste. Domnul Gilchrist mai spusese câteva cuvinte apoi clopotele răsunaseră din nou.

„Nu, vă rog,” gândise Kivrin, întrebându-se dacă doctoriţa Ahrens nu cumva hotărâse administrarea unei noi inoculări ori dacă Dunworthy nu dăduse fuga până la Facultatea de Istorie şi-i convinsese pe cei de acolo să schimbe ierarhizarea la gradul zece de periculozitate.

Oricum ar fi fost, noul sosit ţinuse uşa deschisă – mai auzise clopotele câteva secunde, deşi nu reuşise să identifice cântecul. Nici nu avea linie melodică. Fusese un dangăt rar, continuu, care înceta o clipă, iar apoi revenea şi Kivrin gândise: „Am ajuns.”

Zăcea pe partea stângă, cu picioarele răsfirate dizgraţios, ca şi cum aşa ar fi fost lăsată de oamenii care o tâlhăriseră, şi ţinându-şi braţul pe jumătate aruncat peste faţă, pentru a se feri de lovitura care provocase rana de unde sângele şiroise subţire pe obraz. Poziţia braţului îi îngăduia să întredeschidă ochii fără a fi văzută, dar încă nu încercă să privească. Rămase întinsă, străduindu-se să perceapă orice zgomot.

În afară de clopot, nu auzi nici un alt sunet. Dacă se afla pe marginea unui drum din secolul paisprezece trebuia să audă măcar cântecul păsărilor şi foiala veveriţelor. Pesemne se speriaseră şi tăcuseră cu toatele din cauza apariţiei ei neaşteptate, ori a strălucirii reţelei, care emitea în aer particule sticloase, ca de promoroacă, acestea persistând câteva minute. După o vreme, auzi ciripitul unei

păsări, apoi al alteia. Ceva făcu frunzişul din apropiere să foşnească, apoi urmă o pauză şi o nouă mişcare, vreun şoarece sau o veveriţă. Mai percepu un tremur uşor care era probabil produs de adierea vântului printre frunze, deşi pe faţă nu simţi nici un curent de aer, iar deasupra, de foarte departe, ajunse până la ea un dangăt slab de clopot.

Se întrebă de ce bătea. Imposibil să fie de vecernie. Ori de utrenie. Badri îi spusese că nu avea cum să ştie mărimea derapajului. Voise să amâne plasarea ca să mai facă verificări, dar Gilchrist susţinuse că cei de la Probabilităţi anticipaseră un decalaj în jur de 6,4 ore.

Nu ştia la ce oră avusese loc plasarea. Când terminase pregătirile era unsprezece fără un sfert – o văzuse pe Montoya uitându-se la ceasul electronic şi o întrebase – dar nu avea idee cât timp mai trecuse după aceea. După impresia ei, ore.

Plasarea fusese programată pentru amiază. Dacă ajunsese la vreme şi cei de la Probabilitate avuseseră dreptate în privinţa decalajului, atunci aici era şase seara, adică prea târziu pentru vecernie. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce continua clopotul să bată?

Poate pentru slujbă, ori vreo înmormântare sau căsătorie. În Evul Mediu clopotele băteau mai tot timpul – pentru a anunţa năvăliri sau incendii, pentru a ajuta câte-un copil să regăsească drumul spre casă, ba chiar pentru a alunga furtunile. Putea să bată din te miri ce.

Dacă ar fi însoţit-o, domnul Dunworthy ar fi fost convins că bătea de mort. „Durata medie de viaţă în 1300 era de treizeci şi opt de ani,” îi spusese el când îl anunţase că vrea să meargă în Evul mediu, şi oamenii apucau să trăiască atât doar dacă supravieţuiau holerei şi vărsatului de vânt, infecţiilor, sau dacă nu mâncau carne stricată şi beau apă murdară, ori dacă nu erau călcaţi de vreun cal. Ori dacă nu erau arşi pe rug ca vrăjitori.

„Ori dacă nu pierea îngheţat,” gândi Kivrin. Începuse să înţepenească de frig, deşi stătea acolo doar de puţină vreme. Iar împunsătura pe care o simţea îi dădea impresia că un obiect ascuţit îi trecuse prin cuşca toracică,

perforându-i plămânul. Domnul Gilchrist îi spusese să zacă aşa câteva minute, iar apoi să se ridice împleticit, ca şi cum şi-ar fi recăpătat cunoştinţa. Kivrin considerase că perioada nu era întru totul suficientă, dacă ţinea seama de predicţiile celor de la Probabilităţi privind frecvenţa drumeţilor. Sigur avea să treacă mai mult timp până să apară vreun călător, iar ea nu ţinea să piardă avantajul pe care i l-ar fi oferit presupusul leşin.

Acesta reprezenta un avantaj, în ciuda ideii domnului Dunworthy că jumătate din bărbaţii Angliei s-ar repezi la o femeie leşinată s-o violeze, în timp ce restul ar aştepta în apropiere cu stâlpul la care ar dori s-o ardă de vie. Dacă ar părea conştientă, salvatorii i-ar pune întrebări. Dacă ar sta ca leşinată, aceştia ar vorbi despre ea şi despre alte lucruri. Ar stabili unde s-o ducă şi ar face speculaţii referitoare la identitatea şi la destinaţia ei, din care putea afla mult mai multe decât dacă i-ar fi întrebat direct cine sunt.

Acum simţea însă un îndemn copleşitor să facă ceea ce-i sugerase Gilchrist – să se ridice să privească în jur. Pământul era rece, coastele o dureau şi avea o zvâcnire în cap, sincronă cu dangătul clopotului. Doctoriţa Ahrens îi spusese ce se putea întâmpla. Călătoria atât de departe în trecut o va face să prezinte simptomele tipice decalajului orar – dureri de cap, insomnie şi o dereglare generală a ritmurilor circadiene. De aceea îi era atât de frig. Oare acesta era un simptom datorat decalajului de fus orar, ori pământul pe care zăcea era îndeajuns de rece încât s-o pătrundă prin mantia căptuşită cu blană? Ori derapajul fusese mai mare decât anticipase tehnicianul şi ajunsese la miez de noapte?

Se întrebă apoi dacă se afla pe drum. Dacă da, n-ar trebui să rămână acolo. Pe întuneric, un cal în goană sau o căruţă care ocoleşte şleaurile ar putea s-o strivească.

Dar clopotele nu bat la miez de noapte, îşi zise ea şi printre pleoapele strânse pătrundea prea multă lumină, deci nu era întuneric. Dar dacă dangătul pe care-l auzea era de vecernie, asta însemna că se întuneca, de aceea ar fi

fost mai bine să se ridice şi să vadă împrejurimile înainte de căderea nopţii.

Ascultă din nou păsările, vântul printre ramuri, scrâşnetul aproape neîntrerupt. Dangătul încetă, în aer rămânând doar ecoul, apoi auzi un alt zgomot mărunt, ca o respiraţie ori ca târşâitul unor tălpi pe pământul înmuiat, apropiindu-se.

Se încordă, sperând că zvâcnetul instinctiv nu-i fusese trădat de vreun fald al rochiei şi aşteptă, dar nu auzi nici paşi, nici voci. Dar nici cânt de păsărele. Apăruse cineva, ori ceva, care stătea aplecat deasupra ei. De asta era sigură. Îi auzi răsuflarea, adierea acesteia pe obraz. Silueta rămase îndelung locului, fără a se clinti. După o perioadă ce i se păru o eternitate, Kivrin îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia şi că dădea drumul aerului puţin câte puţin. Trase cu urechea, dar de astă dată nu reuşi să audă nimic altceva decât zvâcnetul propriului sânge în tâmple. Inspiră adânc, suspină şi gemu.

Nimic. Silueta nu se mişcă, nu scoase un sunet, deci domnul Dunworthy avusese dreptate: mimarea leşinului nu era soluţia ideală de a ajunge într-un secol în care lupii hălăduiau prin păduri. Nu trebuiau uitaţi urşii. Păsările începură să cânte pe neaşteptate, ceea ce însemna că nu fusese lup, ori fiinţa aceea se îndepărtase. Kivrin mai ascultă, apoi deschise ochii cu un aer teatral.

Nu-şi văzu decât propria mânecă, lipită de nas, însă simplul gest de a deschide ochii îi agravă durerea de cap. Strânse din pleoape, scânci şi se agită, mişcându-şi braţul atât cât să vadă ceva când va redeschide ochii. Gemu iar şi, fluturându-şi genele, făcu ochii mari.

Nu stătea nimeni aplecat deasupra ei şi nici nu era miezul nopţii. Dincolo de ramurile încâlcite ale copacilor, cerul era de un albastru-cenuşiu spălăcit. Se ridică în capul oaselor şi privi împrejur.

Îşi aminti unul dintre primele lucruri pe care i le spusese domnul Dunworthy când aflase că ea dorea să meargă în Evul Mediu: „Oamenii erau murdari şi măcinaţi de boli, epoca reprezintă groapa înnoroită a istoriei, şi cu cât te

debarasezi mai curând de iluzia că vei descoperi o lume de basm, cu atât mai bine.”

Avusese dreptate. Bineînţeles. Însă ea ajunsese aici, într-o pădure ca-n basme. Ea, căruţa şi celelalte lucruri apăruseră într-un loc deschis, prea mic şi umbrit pentru a fi numit poiană. Copaci înalţi şi groşi se arcuiau deasupra ei, acoperind totul.

Zăcea la poalele unui stejar. Văzu câteva frunze dantelate în ramurile dezgolite aflate la înălţime. Era înţesat de cuiburi, deşi păsările încremeniseră din nou, speriate de mişcările ei. Lăstărişul era des, un covor de frunze moarte şi ierburi uscate care ar fi trebuit să fie moale, dar nu era. Obiectul tare pe care stătuse întinsă fusese căpăcelul unei ghinde. Ciuperci albe, stropite cu pete de roşu făceau o horă în jurul rădăcinilor noduroase şi contorsionate ale stejarului. Acestea şi toate celelalte din poieniţă – trunchiurile, căruţa, iedera – sticleau din cauza condensului îngheţat stârnit de aureolă.

Se cunoştea că în preajmă nu se aflase nimeni, după cum se vedea că acela nu era drumul dintre Oxford şi Bath şi că nu avea să apară nici un călător peste 1,6 ore. Ori mai târziu. Hărţile medievale folosite pentru stabilirea locului plasării se dovediseră inexacte, aşa cum susţinuse domnul Dunworthy. Drumul era clar mai la nord decât precizaseră hărţile, iar ea nimerise la sud de el, în Pădurea Wychwood.

„Stabileşte-ţi imediat poziţia spaţială şi temporală,” o sfătuise Gilchrist. Se întrebă cum avea să reuşească asta – va întreba păsările? Erau prea sus ca să deosebească speciile, iar dispariţia vieţii arboricole începuse abia prin 1970. Dacă nu cumva descoperea porumbei călători sau păsări dodo, prezenţa lor nu va indica un anume spaţiu şi timp.

Dădu să se ridice, iar păsările se zburătăciră înspăimântate într-o explozie de bătăi din aripi. Rămase nemişcată până când zgomotul se domoli, apoi ajunse în genunchi. Fâlfâitul de aripi se stârni iar. Îşi împreună mâinile, apăsându-şi podul palmelor şi închizând ochii,

astfel încât presupusul drumeţ care s-ar fi întâmplat să fie pe acolo să-şi închipuie că se roagă.

— Sunt aici, rosti ea şi tăcu. Dacă afirma că aterizase în mijlocul unei păduri, nu pe drum, n-ar face decât să confirme gândurile domnului Dunworthy şi ar întări ideea că domnul Gilchrist nu ştiuse ce face, dovedind că nu-şi putea purta singură de grijă; apoi îşi aduse aminte că asta nu mai avea nici o importanţă, deoarece raportul va fi audiat abia la întoarcerea ei.

Dacă ajungea teafără înapoi, lucru puţin probabil în caz că rămânea peste noapte în pădure. Se ridică în picioare şi privi roată. Era fie spre sfârşitul după amiezii ori dimineaţa devreme, nu-şi putea da seama de asta în pădure, şi n-ar fi reuşit să afle slujindu-se de poziţia soarelui, chiar dacă ar fi ajuns într-un loc de unde să vadă cerul. Domnul Dunworthy o avertizase că uneori oamenii rămân debusolaţi pe întreaga durată a şederii lor în trecut. O pusese să deprindă stabilirea punctelor cardinale folosindu-se de umbre, dar pentru asta trebuia să ştie ora şi nu avea vreme de risipit întrebându-se unde se afla nordul. Trebuia să caute o cale de salvare. Aproape întreaga pădure se cufundase în umbră.

Nu văzu urmele drumului şi nici măcar vreo potecă. Dădu ocol căruţei şi cuferelor, căutând un spaţiu liber printre copaci. Pădurea părea mai rară către partea pe care ea o luă drept apus, dar când porni în direcţia aceea, privind peste umăr la fiecare pas ca să fie sigură că mai poate zări albastrul decolorat al coviltirului din pânză al căruţei, descoperi doar un pâlc de fagi, ale căror trunchiuri albicioase creau impresia de spaţiu liber. Se întoarse la căruţă şi merse din nou, în direcţie opusă, cu toate că pădurea părea mai întunecată într-acolo.

Drumul se afla la doar o sută de metri depărtare. Trecu peste un copac prăbuşit şi un desiş de sălcii cu crengile plecate şi privi de-a lungul drumului. Cei de la Probabilitate îl numiseră şosea. Nu amintea de aşa ceva. Nu arăta nici a drum. Părea mai curând o potecă. Ori un drum pentru vite. Prin urmare, aşa erau minunatele şosele ale Angliei

secolului paisprezece, legături care trebuiau să ajute comerţul şi să lărgească orizontul.

Pe el abia de încăpea o căruţă, deşi se vedea că doar asemenea vehicule treceau pe acolo, ori doar unul anume. Pământul era scobit în făgaşe adânci, acum acoperite de frunze moarte, ca şi restul terenului. În unele adâncituri şi pe marginea drumului băltea o apă întunecată şi iar suprafaţa câtorva băltoace făcuse o pojghiţă subţire de gheaţă.

Stătea la baza unei depresiuni. Drumul urca pieptiş în ambele direcţii şi, în partea pe care o bănuia drept nord, copacii nu creşteau decât până la jumătatea costişei. Se răsuci să privească în cealaltă direcţie. De acolo se putea zări căruţa – doar un petec de albastru – dar cine s-o facă? Drumul cobora abrupt în pădure şi într-o parte şi în cealaltă şi se îngusta, devenind un loc perfect pentru un atac al tâlharilor şi hoţilor.

Era poziţia cea mai potrivită pentru a face credibilă povestea ei, însă n-ar fi descoperit-o nimeni dacă se grăbea de-a lungul porţiunii înguste, iar cel care ar zări cât de cât petecul albăstrui şi-ar închipui că acolo îl pândeşte cineva şi-ar da pinteni calului să se îndepărteze cât mai repede.

Dintr-o dată îşi dădu seama că dacă ar rămâne în desişuri ar fi luată mai curând drept tâlhar decât a fecioară care abia a primit o lovitură în cap.

Ieşi în mijlocul drumului şi-şi duse mâna la tâmplă.

— *O holpen me, for I am ful sore in drede. Ajutor, căci sunt rănită şi înspăimântată!?* strigă ea.

Interpretorul trebuia să traducă instantaneu în engleza medie ceea ce spunea, însă domnul Dunworthy insistase ca ea să înveţe pe de rost măcar câteva fraze. Ea şi Latimer făcuseră exerciţii de pronunţie toată după amiaza dinaintea plecării.

— *Holpen me, for I haf been y-robbed by fel thefes! Ajutor, am fost prădată de tâlhari,* spuse ea.

Se gândi să cadă pe drum, dar acum, când ajunsese pe teren deschis, pricepu că era, spre apusul soarelui, mai târziu decât îşi închipuise, iar dacă ţinea să vadă ce se afla

dincolo de costişă trebuia s-o facă imediat. Cu toate acestea, mai întâi se cuvenea să marcheze într-un fel sau altul locul de revenire.

Nici una dintre sălciile ce tiveau drumul nu sărea în ochi. Căută o piatră s-o aşeze în locul de unde ar putea zări căruţa, dar prin bălăriile învălmăşite nu găsi aşa ceva. În cele din urmă, se strecură prin desişuri, agăţându-şi părul şi mantia în ramurile sălciilor, luă caseta legată cu tablă de alamă şi o cără cu sine până în drum.

Nu era un semn grozav – suficient de mică pentru a fi luată de orice trecător – dar nu voi să ajungă decât până în vârful costişei. Dacă hotăra să meargă până în cel mai apropiat sat, se putea întoarce cu altă ocazie pentru a face un semn mai durabil. Din câte bănuia, nu avea să apară prea curând vreun drumeţ. Marginile abrupte ale şleaurilor erau îngheţate bocnă, frunzele păreau netulburate, iar pojghiţa de gheaţă făcută la suprafaţa băltoacelor rămăsese neatinsă. Vreme de o zi sau poate chiar de o săptămână încheiată nimeni nu călcase pe acel drum.

Aranjă ierburile la loc în jurul casetei, apoi porni în susul costişei. Cu excepţia gropii înnoroite de jos, drumul era mai neted decât se aşteptase şi părea bătucit, ceea ce însemna că, în ciuda aspectului pustiu, pe acolo treceau destui călăreţi.

Urcuşul era uşor, dar ea obosi abia după câţiva paşi, iar tâmplele începură să-i zvâcnească. Spera că simptomele defazării orare nu se vor înrăutăţi – îşi dădea deja seama că se afla departe de orice aşezare. Ori poate asta era doar o iluzie. Încă nu-şi stabilise „poziţia temporală,” iar aspectul drumului şi al pădurii nu-i putea da asigurări că se afla sigur în 1320.

Singurele semne de civilizaţie erau făgaşele, ceea ce o convingea că ajunsese într-un ev care descoperise deja roata, dar nu şi drumurile pavate, dar asta nu era de ajuns. Şi în prezent existau asemenea drumuri la nici opt kilometri de Oxford, păstrate cu sfinţenie de Consiliul Naţional spre deliciul turiştilor japonezi şi americani.

Se putea întâmpla să nu fi ajuns nicăieri, iar de partea cealaltă a costişei să descopere autostrada M-1, sau săpăturile arheologice ale domnişoarei Montoya, ori vreo instalaţie militară construită în cadrul programului Războiul Stelelor. „Tare n-aş vrea să stabilesc precis poziţia temporală doar fiind lovită de vreo bicicletă sau maşină,” gândi ea şi se trase precaută pe marginea drumului. „Dar dacă n-am ajuns în alt timp, de ce am durerea asta cumplită de cap şi simt că leşin dacă mai fac un pas?”

Ajunse pe culmea deluşorului şi se opri să-şi tragă sufletul. Nu era nevoie să meargă pe marginea drumului. Pe el nu circulase niciodată vreun automobil. Nici vreun cal sau şaretă. Iar ea se afla, aşa cum socotise, departe de orice aşezare. Aici nu mai erau copaci şi putea vedea pe kilometri în jur. Pădurea unde rămăsese căruţa urca până la jumătatea dealului, apoi se răzleţea spre sud şi vest, până în zare. Dacă ar fi nimerit mai adânc în pădure, *sigur* s-ar fi rătăcit.

Copacii se întindeau spre est, urmând meandrele unui râu ale cărui ape le zărea când şi când sclipind albăstrui-argintiu – Tamisa? Cherwell? – şi pâlcuri firave de arbori punctau ici şi colo peisajul până la albie, mai mulţi copaci decât îşi putea imagina că existaseră vreodată în Anglia. *Cartea Judecăţii de Apoi* din 1086 nu înregistrase decât cincizeci la sută teren împădurit, iar cei de la Probabilităţi apreciaseră că terenurile despădurite pentru crearea de câmpii şi aşezări umane reduseseră această suprafaţă la doisprezece la sută la începutul secolului paisprezece. Aceştia, ori cei care scriseseră *Cartea* greşiseră grav la socoteli. Pretutindeni erau copaci.

Departe spre stânga şi la jumătatea câmpiei spre Oxford surprinse ceva mişcându-se, dar pricepu că era doar un şir de vaci îndreptându-se către casă printr-un desiş de copaci unde se găsea ascuns vreun sat. Nu era aşezarea pe care domnişoara Montoya îi sugerase să o caute – Skendgate era la sud de şosea.

Dacă nu cumva nimerise în cu totul alt loc, şi se părea că nu. La răsărit sigur vedea Oxford-ul, iar Tamisa făcând un

cot la sudul său, se îndrepta către ceaţa aburoasă de culoare cenuşiu-cafenie unde trebuia să fie Londra, dar nimic din toate acestea nu-i arătau unde se întindea satul. Poate era între acest loc şi şosea, ascuns vederii, ori poate înapoi, ori chiar de partea cealaltă a drumului sau potecii. Nu avea timp să meargă pentru a se convinge.

Se întuneca cu repeziciune. Peste încă jumătate de ceas ar putea apărea primele lumini ale focurilor, dar nu-şi permitea să mai aştepte. Rozaliul cerului devenise deja violaceu spre apus, iar albastrul de deasupra capului se schimbase în purpuriu. Se lăsa şi frigul. Vântul se înteţise. Faldurile mantiei îi fluturau în spate, de aceea şi-o strânse mai bine în jurul trupului. Nu voia să petreacă o noapte de decembrie în pădure, având dureri cumplite de cap şi în tovărăşia unei haite de lupi, dar nici pe drumul îngheţat, în speranţa că va sosi cineva.

Putea porni spre Oxford, dar i-ar fi fost imposibil să ajungă acolo înainte de căderea întunericului. Dacă ar vedea un sat, oricare, şi-ar putea petrece noaptea acolo şi să caute mai târziu aşezarea sugerată de Montoya. Privi peste umăr la drumul pe care-l urcase, încercând să zărească o licărire de lumină sau fum dintr-o vatră, dar nu văzu nimic. Dinţii începură să-i clănţăne.

Iar clopotele porniră să bată. Întâi clopotul Carfax, răsunând aşa cum îl ţinea ea minte, deşi sigur fusese remodelat de cel puţin trei ori după anul 1300, iar apoi, înainte ca primul dangăt să se stingă, celelalte, de parcă acestea ar fi aşteptat un semnal dinspre Oxford. Băteau vecernia, neîndoielnic, chemând oamenii de pe câmp, îndemnându-i să-şi încheie truda şi să vină la rugăciune.

Le mai spunea unde se află satul. Clopotele băteau aproape la unison şi cu toate astea ea le auzi pe fiecare, separat, unele atât de îndepărtate, încât până la ea ajungeau doar ecourile finale, adânci. Acolo, de-a lungul lizierei de copaci şi colo şi dincolo. Acolo era şi satul către care se îndreptau vacile, dincolo de culme. Auzind dangătele, vacile îşi iuţiră paşii.

Erau două sate chiar sub nasul ei – unul de cealaltă parte a drumului, iar al doilea la câteva parcele mai încolo, în apropierea râului mărginit de copaci. Skendgate, satul domnişoarei Montoya, se întindea exact unde bănuise ea, lângă locul din care pornise, după ce trecea de şleaurile împietrite, peste dealul scund, la nici două mile depărtare.

Îşi împreună palmele.

„Tocmai am descoperit unde se află satul,” îşi spuse ea, întrebându-se în acelaşi timp dacă sunetele clopotelor vor intra în *Cartea Judecăţii de Apoi*. „E pe acest drum lăturalnic. Mă duc să târâi căruţa până la el, iar apoi, abia ţinându-mă pe picioare, o să intru în sat, înainte de căderea întunericului şi o să mă prăbuşesc în pragul casei cuiva.”

Unul dintre clopote era departe, spre sud-est şi se auzea atât de slab încât suna ca o părere. Se întrebă dacă era acelaşi de adineauri şi de ce bătea. Poate că Dunworthy avusese dreptate şi anunţa vreo înmormântare.

— Mă simt bine, domnule Dunworthy, rosti ea. Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt aici de peste o oră şi deocamdată nu mi s-a întâmplat nimic.

Dangătul se stinse treptat, clopotul de la Oxford dând din nou tonul deşi, ciudat lucru, sunetele scoase de el dăinuiau mai mult decât oricare altul. Cerul căpătă o culoare violacee şi spre sud-est răsări o primă stea. Încă-şi ţinea palmele lipite.

— E frumos aici.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(000249-000614)

Da, domnule Dunworthy am ajuns. Se pare că, aproximativ vorbind, mă aflu unde trebuie. Nu exact pe drumul dintre Oxford şi Bath, ci la circa cinci sute de metri sud, pe un drum lăturalnic. Văd Oxford-ul. E la vreo cincisprezece kilometri depărtare.

Nu ştiu exact când am sosit, dar dacă era amiază, cum prevedea programul, a avut loc o defazare de patru ore.

Sezonul corespunde. Majoritatea copacilor sunt desfrunziţi, dar frunzele căzute au rămas mai mult sau mai puţin întregi şi doar o treime din câmpuri au fost arate. Nu voi reuşi să stabilesc exact localizarea temporală decât când voi ajunge în sat şi voi afla de la cineva ce zi e. Pesemne că ştiţi mai multe despre locul şi epoca în care mă găsesc, ori veţi afla după calcularea coordonatelor.

Ştiu totuşi că am sosit în secolul paisprezece. De pe deal văd parcele cultivate. Sunt loturi înguste, tipice pentru epoca medievală, cu capetele rotunjite, unde întorc plugurile trase de boi. Păşunile au împrejmuiri din garduri vii, iar o treime dintre ele sunt de tip saxon, din mărăcini uscaţi, iar restul, normande, din păducel. Calculele probabilistice pentru 1300 au indicat raportul dintre cele două ca fiind de douăzeci şi cinci şi respectiv şaptezeci şi cinci la sută, dar cifrele acestea se referă la Suffolk, zonă mai departe spre răsărit.

Spre sud şi vest se întinde pădurea – Wychwood? – de foioase, din câte îmi dau eu seama. Spre est văd Tamisa. Aproape că văd Londra, chiar dacă ştiu că e imposibil. În 1320 trebuie să fi fost la peste şaptezeci şi cinci de kilometri depărtare, nu? în loc de numai douăzeci. Şi totuşi am impresia c-o zăresc. Dar e sigur că pot vedea zidurile ca de cetate ale Oxford-ului şi Turnul Carfax.

E frumos. Nu am impresia că mă aflu la şapte sute de ani de voi. Oxford e aproape, la o zvârlitură de băţ şi nu-mi pot scoate din minte ideea că dacă aş coborî dealul acesta şi aş ajunge în oraş v-aş găsi pe toţi acolo, aşteptând coordonatele în laboratorul de la Brasenose, unde Badri se încruntă la cifrele de pe ecran, domnişoara Montoya se agită, nerăbdătoare să revină la săpăturile ei, iar dumneavoastră, domnule Dunworthy, vă foiţi îngrijorat ca o cloşcă. Nu mă simt deloc ruptă de voi şi nici măcar aflată la depărtare.

Capitolul 4

Când căzu, Badri îşi dezlipi mâna de la frunte, lovi pupitrul cu cotul, ceea ce-i întârzie prăbuşirea cu o secundă, iar Dunworthy aruncă o privire neliniştită la ecran, temându-se că vreuna dintre taste fusese atinsă întâmplător, modificând astfel cifrele afişate. Badri se făcu ghem pe podea.

Nici Latimer, nici Gilchrist nu se grăbiră să-l ridice. Latimer nici măcar nu părea să fi priceput că se petrecuse ceva grav. Mary îl apucă imediat pe Badri, însă ea stătea în spatele celorlalţi şi nu reuşi decât să-i prindă mâneca între degete. Se lăsă instantaneu în genunchi alături de el, îl întinse pe spate şi-şi îndesă casca în propria-i ureche.

Scotoci prin sacoşă, găsi un avertizor sonor şi ţinu apăsat butonul de activare vreme de cinci secunde încheiate.

— Badri? rosti ea tare şi abia atunci îşi dădu şi Dunworthy seama ce tăcere mormântală domnea în încăpere. Gilchrist stătea pe locul ocupat de Badri înainte de a se prăbuşi. Îl fulgeră cu privirea. *Vă asigur că am luat în calcul toate aspectele.* Evident că de acesta nu ţinuse cont.

Mary eliberă butonul avertizorului şi, cu blândeţe, îl scutură pe Badri de umăr. Nici o reacţie. Îi înclină capul mult pe spate şi se aplecă deasupra feţei lui, ajungând cu urechea deasupra gurii deschise şi ţinându-şi capul întors astfel că-i putu vedea pieptul. Încă respira. Dunworthy îi văzu pieptul ridicându-se şi coborând, la fel ca şi Mary. Ea îşi înălţă capul imediat, acţionând deja avertizorul şi-şi apăsă două degete pe gâtul lui, le ţinu acolo parcă o veşnicie şi apoi duse aparatul la gură.

— Suntem de la Brasenose. Laboratorul de istorie, rosti ea în microfon. Cinci-doi. Stare de colaps. Sincopă cardiacă. Nu apar semne de criză. Îşi dezlipi degetele de pe butonul de apel şi ridică pleoapele lui Badri.

— Sincopă? întrebă Gilchrist, ce-nseamnă asta? Ce s-a întâmplat?

Ea îl măsură nervoasă.

— A leşinat, spuse ea. Daţi-mi trusa, i se adresă ea lui Dunworthy. În sacoşă.

Când scosese avertizorul îşi răsturnase sacoşa. Acum zăcea pe o parte. Dunworthy bâjbâi printre cutii şi pacheţele, descoperi o cutie din plastic ce părea obiectul căutat şi o deschise. Era plină de dulciuri de Crăciun, împachetate în poleială roşie şi verde. O îndesă la loc în sacoşă.

— Hai odată, îl îmboldi Mary, descheind partea de sus a uniformei de laborator a lui Badri. N-o să stăm aşa toată ziua.

— Nu găsesc... se scuză Dunworthy.

Ea înşfăcă sacoşa din mâna lui şi o răsturnă. Dulciurile se împrăştiară peste tot. Cutia cu fularul se deschise, iar cadoul căzu pe jos. Mary îşi trase poşeta, îi trase fermoarul şi scoase o trusă mare şi plată. O desfăcu şi luă o brăţară pentru măsurarea tensiunii. O fixă pe încheietura lui Badri şi se întoarse să citească presiunea sanguină pe monitorul aparatului.

Forma undei nu-i spuse nimic lui Dunworthy, iar din reacţia lui Mary nu-şi dădu seama ce gândea ea. Badri continua să respire, inima nu-şi oprise bătăile, dar nu sângera din vreo rană vizibilă. Pesemne că era vorba doar de un leşin. Numai că oamenii nu cădeau cu una cu două decât în cărţi ori filme video. Sigur era rănit sau bolnav. Părea să fie în stare de şoc încă de când apăruse în bar. Să fi fost lovit de vreo bicicletă, precum aceea care abia îl ştersese pe el, şi nu-şi dăduse seama pe loc de rană? Asta ar explica purtarea lui incoerentă, starea lui ciudat de agitată.

Cu toate acestea, nu le spusese „Vreau să veniţi cu mine” ci „S-a întâmplat ceva rău” doar pentru că ieşise din laborator fără palton.

Dunworthy se întoarse şi privi la ecranul montat în pupitru. Încă afişa matricile din clipa prăbuşirii

tehnicianului. Nu ştia să le interpreteze, însă păreau nişte coordonate normale, iar Badri afirmase că plasarea lui Kivrin se desfăşurase bine. *S-a întâmplat ceva rău.*

Ţinându-şi palmele desfăcute, Mary îi masa braţele, pieptul şi picioarele lui Badri. Genele acestuia tresăriră, apoi închise ochii din nou.

— Ştiţi cumva dacă a avut ceva probleme de sănătate?

— E tehnicianul domnului Dunworthy, îi răspunse Gilchrist pe un ton acuzator. De la Baliol. Nouă ne-a fost dat doar cu împrumut, adăugă el, dând de înţeles că, într-un fel sau altul, Dunworthy se făcea răspunzător de această situaţie şi pusese la cale colapsul tehnicianului pentru a sabota proiectul.

— Nu ştiu de asemenea probleme, spuse Dunworthy. La începutul semestrului a făcut un control minuţios şi i s-au administrat vaccinurile de sezon.

Mary părea nemulţumită. Îi aşeză stetoscopul pe piept şi-i ascultă inima vreme de un minut, îi mai luă o dată presiunea şi pulsul.

— Şi n-ai idee dacă a suferit vreo criză de epilepsie? Diabet?

— Nu, răspunse Dunworthy.

— A consumat vreodată droguri ori endorfine? Mary nici nu mai aşteptă răspunsul lui. Apăsă iarăşi pe butonul avertizorului. Sunt doctor Ahrens. Puls 110. Tensiune arterială 10 cu 6. Fac şi o analiză a sângelui. Desfăcu un pachet de tifon steril, frecă încheietura unde se găsea brăţara şi mai deschise un plic.

Droguri şi endorfine nepermise de lege. Asta ar explica purtarea lui stranie, exprimarea incoerentă. Dar dacă ar fi consumat aşa ceva, ar fi fost depistat la analizele de la începutul semestrului şi n-ar fi fost în stare să facă acele calcule complicate necesare reţelei. *S-a întâmplat ceva rău.*

Mary mai frecă încheietura cu vată şi introduse acul sub piele. Badri încercă să deschidă ochii.

— Badri, m-auzi? întrebă Mary. Băgă mâna în buzunarul paltonului şi scoase o fiolă de culoare roşie. Trebuie să-ţi

iau temperatura, mai adăugă ea şi apropie obiectul de buzele lui, dar el nu dădu de înţeles că o auzise.

Ea vârî capsula înapoi în buzunar şi începu să răscolească prin trusă.

— Anunţă-mă când apare rezultatul, îi spuse ea lui Dunworthy, golind trusa şi punând toate obiectele în ordine. O aşeză jos şi începu căutarea prin poşetă. Credeam că am la mine un termometru care ia temperatura la nivelul pielii, mormăi ea.

— Au apărut rezultatele, o anunţă Dunworthy.

Mary apropie avertizorul de buze şi începu să rostească cifrele.

Badri făcu ochi.

— Trebuie să... murmură el, apoi strânse din pleoape. E frig...

Dunworthy îşi scoase fulgarinul, dar era prea ud ca să-l acopere pe Badri. Privi disperat în jur, căutând ceva potrivit. Dacă asta s-ar fi întâmplat înainte de plecarea lui Kivrin, ar fi folosit mantia ei drept pătură. Haina lui Badri era îngrămădită sub pupitru. Dunworthy o aşeză desfăcută peste el.

— Îngheţ, bolborosi Badri, apoi începu să tremure.

Încă citind rezultatele în avertizor, Mary privi brusc spre el.

— Ce-a zis?

Badri mai îngână câteva cuvinte apoi rosti inteligibil:

— Doare capul.

— Dureri de cap, repetă Mary. Ai greţuri?

El îşi mişcă puţin capul în semn că nu.

— Când a fost... spuse el şi se agăţă de braţul ei.

Mary îi prinse mâna, se încruntă şi-şi lipi palma celeilalte de fruntea lui.

— Are febră, anunţă ea.

— S-a întâmplat ceva rău, spuse Badri şi închise ochii. Degetele i se descleştară de pe braţul ei şi mâna îi căzu moale pe podea.

Mary îi ridică braţul, consultă din nou rezultatele şi-i atinse fruntea.

— Unde naiba o fi termometrul? se miră ea şi reîncepu să cotrobăie prin trusă.

Avertizorul scoase un sunet ascuţit.

— Au sosit, spuse ea. Cineva trebuie să le arate drumul. Îl bătu uşor pe Badri peste piept. Stai liniştit.

Ajutoarele sosiseră deja în prag în clipa când Dunworthy vru să iasă pe uşă. Cei doi paramedici de la spital intrară grăbiţi cu truse de mărimea unor instalaţii de saună portabile.

— Transport imediat, spuse Mary înainte ca vreunul dintre ei să deschidă trusa. Se ridică din genunchi. Aduceţi targa! i se adresă ea paramedicului-femeie. Şi daţi-mi un termometru şi câteva picături de glucoză!

— Credeam că personalul celor de la Catedra de Istorie a Secolului Douăzeci a fost verificat în privinţa drogurilor şi dorfinelor, spuse Gilchrist.

Unul dintre paramedici trecu nepăsător pe lângă el, aducând o instalaţie de perfuzie.

— Cei de medievală n-ar îngădui aşa... Se dădu la o parte, fiindcă celălalt medic venea cu targa.

— E caz de supradoză? se interesă paramedicul-bărbat, aruncând o privire la Gilchrist.

— Nu, răspunse Mary. Aţi adus termometrul?

— N-avem, spuse el în timp ce conecta furtunul la ac. Doar un termistor şi termometre obişnuite. Va trebui să aşteptăm până ajungem la spital. Ridică punga din plastic deasupra capului până când căderea liberă a lichidului porni motoraşul de dozare şi apoi o fixă cu bandă adezivă pe pieptul lui Badri.

Doctoriţa luă haina de pe Badri şi-l acoperi cu o pătură de culoare cenuşie.

— Trebuie să...

— Ce trebuie să fac? întrebă Dunworthy.

— Coordonatele...

— Unu, doi, sus, rostiră la unison cei doi paramedici şi-l aşezară pe targă.

— James, domnule Gilchrist, trebuie să mă însoţiţi la spital ca să completăm fişa de internare, îi anunţă Mary.

Apoi am nevoie de fişa lui medicală. Unul dintre dumneavoastră poate veni cu ambulanţa, iar celălalt mai târziu.

Dunworthy nu mai aşteptă să se ia la harţă cu Gilchrist pentru a vedea cine avea să meargă în ambulanţă. Urcă şi se aşeză alături de Badri care respira cu dificultate, de parcă l-ar fi epuizat transportul cu targa.

— Badri, făcu el agitat, ai spus că s-a întâmplat ceva rău. Te-ai referit la coordonate?

— Am obţinut coordonatele, răspunse Badri şi se încruntă.

Doctorul, care tocmai îl conecta pe Badri la o mulţime de monitoare de supraveghere, se burzului.

— Începătorul acela a calculat greşit coordonatele? E important, Badri. A făcut vreo eroare?

Mary urcă în ambulanţă.

— Ca decan în exerciţiu, îl auzi Dunworthy pe Gilchrist, consider că eu ar trebui să însoţesc bolnavul.

— Ne vedem la secţia Urgenţe, spuse Mary şi trase uşile ca să le închidă. I-aţi luat temperatura? îl întrebă pe medic.

— Da, răspunse acesta, 39,5, tensiunea 9 cu 5,5, puls 115.

— A apărut vreo eroare la coordonate? repetă Dunworthy întrebarea către Badri.

— V-aţi ocupat locurile? se interesă şoferul prin intercom.

— Da, răspunse Mary. Codul unu.

— A făcut Puhalski vreo greşeală în privinţa coordonatelor?

— Nu, spuse Badri. Îl apucă pe Dunworthy de reverul fulgarinului.

— Atunci s-a produs vreo defazare?

— Trebuia să... îngână Badri. ‘S îngrijorat...

Sirena urlă, făcând inaudibile celelalte vorbe ale lui.

— Ce trebuia? strigă Dunworthy, dorind să acopere zgomotul în glisando al claxonului.

— Ceva rău, mai spuse Badri şi leşină iar.

Ceva rău. Sigur era vorba de defazare. În afara coordonatelor, acesta era singurul lucru nedorit care se putea întâmpla în cazul unei plasări, ceea ce nu ducea la anularea misiunii, iar el precizase că nu se greşiseră coordonatele locului. Dar cât de mare era defazarea? Badri îi spusese că ar putea reprezenta aproximativ două săptămâni, dar n-ar fi venit în goană până la bar pe ploaie şi fără haină dacă ar fi fost vorba doar de atât. Cât de mare, totuşi? O lună? Trei? Îi comunicase lui Gilchrist că din calculele preliminare rezulta o defazare minimă.

Mary îşi croi drum cu coatele pe lângă el şi puse palma pe fruntea lui Badri.

— Adăugaţi trisalicilat de sodiu la perfuzie, ceru ea. Şi declanşaţi o analiză completă a globulelor albe. James, dă-te la o parte.

Dunworthy trecu pe lângă Mary şi se aşeză pe banchetă, în partea din spate a ambulanţei.

Mary îşi activă din nou avertizorul.

— Fiţi pregătiţi pentru o analiză rapidă a sângelui şi serotip.

— Pielonefrită? vru să ştie medicul, văzând cum se schimbă rezultatele. Presiunea arterială 9,6 cu 6, puls 120, temperatura 39,5.

— Nu cred, îi răspunse Mary. Nu prezintă dureri abdominale, dar sigur e o infecţie, dacă ţinem seama de temperatură.

Sunetul sirenei scăzu în intensitate şi încetă. Paramedicul începu să desfacă nişte fire agăţate pe pereţii ambulanţei.

— Am ajuns, Badri, îl anunţă Mary şi-l bătu uşor pe piept. Te punem imediat pe picioare.

El nu dădu de înţeles că ar fi auzit-o. Mary îi trase pătura până sub bărbie şi aranjă deasupra ei firele care atârnau. Şoferul deschise brusc uşa şi traseră targa afară.

— Vreau o analiză clară a sângelui, preciză Mary, ţinându-se de uşă ca să coboare. Viteza de sedimentare şi identificarea antigenilor.

Dunworthy se dădu jos după ea şi o urmă în Secţia de Urgenţe.

— Am nevoie de fişa lui medicală, îi spunea ea deja infirmierei de la fişier. Cum îl mai cheamă, James?

— Chaudhuri, preciză el.

— Numărul asigurării de sănătate, îi ceru femeia.

— Nu-l ştiu, spuse el. Lucrează la Baliol.

— N-aţi vrea să-mi dictaţi numele pe litere?

— C-H-A... începu el. Mary tocmai dispărea în secţia de urgenţe. Porni după ea.

— Îmi pare rău, îl anunţă infirmiera. Vă rog să luaţi loc.

— Trebuie să discut cu pacientul internat adineauri, protestă el.

— Sunteţi rudă?

— Nu, recunoscu Dunworthy. Sunt şeful lui. E foarte important.

— Acum e în camera de gardă, preciză ea. Voi solicita aprobare pentru dumneavoastră imediat ce se termină consultul. Se aşeză calmă în faţa pupitrului, gata însă să sară în picioare la cea mai neînsemnată mişcare a lui.

Dunworthy se gândi să dea pur şi simplu buzna în camera de gardă, dar nu voia să-şi asume riscul de a i se interzice accesul total în spital şi, în starea în care se găsea, Badri oricum nu putea vorbi. Îşi pierduse cunoştinţa când îl scoseseră din ambulanţă. Inconştient şi având febră, 39,5. Ceva grav.

Infirmiera îl măsură cu ochi bănuitori.

— Fiţi amabil şi mai dictaţi-mi numele acela imposibil.

El i-l pronunţă pe litere, apoi întrebă unde putea găsi un telefon.

— Pe coridor, îl sfătui ea. Vârsta?

— Nu ştiu. Douăzeci şi cinci?! E la Baliol de patru ani.

Răspunse la celelalte întrebări ale ei cât putu mai corect, apoi se uită spre uşă să vadă dacă Gilchrist sosise, după care merse pe coridor să dea telefon la Brasenose. Luă legătura cu portarul care tocmai îşi împodobea bradul artificial de Crăciun aşezat pe biroul din recepţie.

— Vreau să stau de vorbă cu Puhalski, preciză Dunworthy sperând că acesta era numele tehnicianului.

— Nu-i aici, îi răspunse portarul, aranjând o ghirlandă argintie peste ramuri slujindu-se de mâna rămasă liberă.

— Bine, imediat ce revine, anunţă-l că vreau să-i vorbesc. E foarte important. Trebuie să-mi interpreteze nişte coordonate. Mă găseşte la... Dunworthy făcu în mod deliberat o pauză, pentru ca portarul să termine aranjamentul şi să-şi noteze numărul, lucru pe care acesta îl făcu în cele din urmă, mâzgălindu-l pe capacul cutiei cu ornamente. Dacă nu mă găseşte acolo, să sune la secţia de Urgenţe de la Spital. Când credeţi că se întoarce?

— Greu de spus, răspunse portarul, desfăcând ambalajul unui Vestitor. Unii se-ntorc cu câteva zile mai devreme, dar majoritatea nu apar decât în prima zi a semestrului.

— Ce vrei să spui? Nu locuieşte în cadrul colegiului?

— A locuit. Urma să se ocupe de reţea pentru catedra de Medievală, dar când a aflat că nu-i nevoie de el, a plecat acasă.

— Atunci îmi trebuie adresa de acasă şi telefonul.

— E undeva în Ţara Galilor, cred, dar pentru asta musai să discutaţi cu secretara colegiului, dar nici ea nu-i aici.

— Şi când vine?

— N-aş putea spune, domnule. A plecat la Londra după cumpărături de Crăciun.

Dunworthy transmise încă un mesaj în vreme ce portarul îndreptă aripile Vestitorului, apoi închise şi încercă să se gândească dacă mai erau alţi tehnicieni în Oxford în perioada sărbătorilor. Evident că nu, altfel Gilchrist ar fi apelat din capul locului la unul din primul an.

Telefonă totuşi la Magdalen, dar nu-i răspunse nimeni. Închise, rămase un minut pe gânduri şi telefonă la Baliol. Nici aici nu era nimeni. Finch era sigur plecat cu americanii să le arate clopotele de la Great Tom. Îşi consultă ceasul electronic. Abia două şi jumătate. Trăia cu impresia că era mult mai târziu. Pesemne erau plecaţi la masă.

Sună în holul de la Baliol, dar fără folos. Se întoarse în sala de aşteptare, crezând că-l va găsi pe Gilchrist. Nu

sosise. În schimb îi văzu pe cei doi paramedici care stăteau de vorbă cu o asistentă. Probabil că Gilchrist se dusese înapoi la Brasenose pentru a pregăti următoarea plasare. Poate că a treia oară o va trimite pe Kivrin exact în miezul Ciumei Negre pentru a culege impresii de la faţa locului.

— Bine c-aţi revenit, îl întâmpină asistenta. Mă temeam că aţi plecat. Veniţi, vă rog, cu mine.

Dunworthy avu impresia că asistenta i se adresase lui, însă ea plecă urmată de medici pe coridor.

— Aşa, făcu ea, ţinându-le uşa deschisă. Cei doi intrară. Aveţi ceai pe cărucior, iar WC-ul este acolo.

— Când mi se va permite să-l văd pe Badri Chaudhuri? întrebă Dunworthy, reţinând uşa, astfel ca ea să n-o poată închide.

— Doctoriţa Ahrens va discuta cu dumneavoastră personal, îi promise ea şi trase uşa, în ciuda opoziţiei lui.

Doctoriţa se aşezase deja comod pe scaun, cu mâinile în buzunar. Bărbatul rămase în apropierea căruciorului şi introduse în priză cordonul ceainicului electric. Cât merseseră pe coridor, nici unul nu adresase asistentei vreo întrebare, prin urmare chestiunea cu ceaiul era un obicei, deşi Dunworthy nu pricepu de ce nu-l lăsau să-l vadă pe Badri. Şi nici de ce fuseseră aduşi cu toţii acolo.

Sala de aşteptare se afla în cu totul altă aripă a Secţiei de Urgenţe. Avea aceleaşi scaune chinuitoare pentru coloana vertebrală ca orice altă sală de aşteptare, aceleaşi mese ale căror tăblii gemeau de broşuri instructive, aceeaşi ghirlandă din poleială drapată peste căruciorul de ceai şi fixată cu ilice din plastic. Nici o fereastră, nici măcar geam la uşă. Era izolată şi intimă, exact tipul de încăpere unde oamenii aşteaptă veşti proaste.

Dunworthy se aşeză, simţindu-se brusc obosit. Veşti rele. O infecţie, probabil. Presiunea 9,6, puls 120, temperatură 39,5. Singurul tehnician din Oxford plecat în Ţara Galilor, iar secretara lui Basingame dusă după cumpărături de Crăciun. Iar Kivrin azvârlită undeva în 1320, la zile sau chiar săptămâni distanţă de data la care trebuia să ajungă. Ori poate la luni depărtare.

Paramedicul îşi turnă lapte şi zahăr într-o ceaşcă şi le amestecă, aşteptând ca ceainicul să se încălzească. Femeia părea să fi aţipit.

Dunworthy ramase cu ochii la ea şi se gândi la derapaj. Badri afirmase că din calculele preliminare rezulta o defazare minimă, însă nu erau calcule definitive. Se vorbise chiar de o defazare de aproape două săptămâni, lucru pe deplin plauzibil.

Cu cât istoricul era trimis mai departe în timp, cu atât devenea mai mare derapajul mediu. În cazul plasărilor în secolul douăzeci se înregistrau defazări de câteva minute, iar la cele spre secolul optsprezece, câteva ore. Cei de la Magdalen, care executau plasări fără personal în Renaştere aveau derapaje de trei până la şase zile.

Acestea erau însă doar cifre medii. Derapajul depindea de la o persoană la alta şi era imposibil să se facă previziuni pentru orice plasare. Cei de la Secolul Nouăsprezece se confruntaseră cu una de patruzeci şi opt de zile, iar la plasările în zonele nelocuite nu apăreau deloc defazări.

Deseori, acest derapaj părea arbitrar, capricios. În deceniul doi, când se făcuseră primele verificări ale defazării pentru secolul douăzeci stătuse în careul pustiu de la Baliol şi fusese trimis la ora două dimineaţa, în data de 14 septembrie, 1956, şi se înregistrase doar o defazare de trei minute, însă când îl plasaseră din nou la ora două şi opt minute, defazarea fusese de aproximativ două ore şi, la sosire, cât pe ce să strivească un student care se strecura în cămin după o noapte petrecută cine ştie unde.

Kivrin putea fi la şase luni depărtare de locul stabilit, fără să aibă idee unde avea să aibă loc întâlnirea. Iar Badri venise în goană până la bar pentru a le spune să o readucă.

Curând apăru Mary, care nu apucase să-şi dezbrace paltonul. Dunworthy se ridică.

— Ce-i cu Badri? întrebă el, dar de fapt, nedorind să primească răspuns.

— E încă la urgenţe. Avem nevoie de numărul asigurării de sănătate şi nu-i găsim dosarul printre cele de la Baliol.

Părul ei încărunţit era din nou în dezordine, dar în rest părea la fel de stăpână pe sine ca şi atunci când discutase cu el despre unii studenţi.

— Nu e membru al colegiului, preciză Dunworthy, simţindu-se scutit de răspundere. Oficial, tehnicienii sunt angajaţii Universităţii, dar primesc posturi la anumite colegii.

— Atunci dosarul lui trebuie să fie la Secretariat. Bun aşa. Ai idee dacă a călătorit în străinătate în cursul ultimei luni?

— Acum două săptămâni a participat la o plasare în Ungaria secolului nouăsprezece. De atunci a rămas în Anglia.

— A primit vizita unor rude din Pakistan?

— Nu are rude acolo. Familia lui e la a treia generaţie de când trăieşte în exterior. Aţi stabilit ce are?

Ea nu fusese atentă la vorbele lui.

— Unde sunt Gilchrist şi Montoya?

— Doar i-ai spus lui Gilchrist să ne întâlnim aici, dar nu apăruse când am ajuns eu aici.

— Şi Montoya?

— Ea a plecat imediat ce s-a terminat plasarea.

— Ştii cumva unde putea să plece?

„Nici cât tine,” gândi Dunworthy.

— Cred că s-a întors la săpăturile ei de la Witney. Îşi petrece mai tot timpul acolo.

— Săpături? se miră Mary, de parcă n-ar fi auzit niciodată despre ele.

„Ce-o fi?” gândi el. „Ce s-a întâmplat?”

— La Whitney, preciză el. Ferma Consiliului Naţional. Dezgroapă un sat medieval.

— La Witney? întrebă ea cu o expresie nefericită. Va trebui să revină imediat.

— Să-ncerc s-o sun? vru să ştie Dunworthy, dar Mary se apropiase deja de paramedicul care stătea în apropierea căruciorului.

— Vreau să aduc pe cineva de la Witney, îi comunică. Omul lăsă jos cana şi farfuria şi-şi aşeză jacheta. De la

şantierul Consiliului Naţional. Lupe Montoya. Ieşi pe uşă împreună cu el.

Dunworthy speră ca ea să revină imediat după ce-l îndrumase către Witney. Văzând că întârzie, porni după ea. N-o găsi pe coridor. Dispăruse şi paramedicul, însă asistenta de la fişier era acolo.

— Regret, domnule, spuse ea, aşezându-i-se în drum, la fel ca femeia de la Urgenţe. Doctoriţa Ahrens v-a cerut s-o aşteptaţi aici.

— Nu părăsesc spitalul. Trebuie să-i telefonez secretarului meu.

— Permiteţi-mi să vă aduc telefonul aici, spuse ea cu glas ferm. Se întoarse şi se îndepărtă pe coridor.

Gilchrist şi Latimer intrară pe uşă.

— ...sper ca domnişoara Engle să aibă prilejul de a constata un deces, tocmai spunea Gilchrist. Atitudinea oamenilor faţă de moarte era cu totul diferită de a noastră. Moartea era un aspect obişnuit şi acceptat al vieţii, iar oamenii nu aveau sentimentul de pierdere sau de nenorocire.

— Domnule Dunworthy, i se adresă asistenta, trăgându-l de mânecă, aşteptaţi acolo, vă aduc telefonul. Apoi se duse să-i primească pe Gilchrist şi Latimer. Urmaţi-mă, vă rog, şi-i conduse în sala de aşteptare.

— Sunt decanul în exerciţiu al Facultăţii de Istorie, se prezentă Gilchrist, uitându-se urât la Dunworthy. Badri Chaudhuri e subordonatul meu.

— Da, domnule, îl aprobă asistenta, închizând uşa. Doctor Ahrens va veni imediat.

Latimer îşi aşeză umbrela pe un scaun şi sacoşa lui Mary pe unul de alături. Pusese la loc toate pachetele pe care Mary le risipise pe podea. Dunworthy reuşi să identifice cutia fularului şi una de dulciuri care ieşea puţin din sacoşă.

— N-am găsit taxi, spuse el respirând precipitat. Se aşeză alături de obiectele pe care le cărase. A trebuit să venim cu metroul.

— De unde e tehnicianul acela, Puhalski, pe care voiaţi să-l folosiţi la plasare? întrebă Dunworthy. Trebuie să stau de vorbă cu el.

— În legătură cu ce, dacă-mi permiteţi să întreb? Ori aţi preluat catedra de Medievală cât am lipsit?

— E nevoie de cineva să descifreze coordonatele, pentru a fi siguri că totul a decurs bine.

— Aţi avea o mare satisfacţie dacă s-a întâmplat ceva rău, nu-i aşa? Încă de la început aţi încercat să împiedicaţi această plasare.

— Dacă s-ar întâmpla ceva rău? repetă Dunworthy, nevenindu-i să creadă. Răul s-a şi petrecut. Badri zace în spital în stare de şoc, iar noi nu ştim unde şi în ce epocă a ajuns Kivrin. Doar l-aţi auzit pe Badri. A zis că a apărut o problemă cu coordonatele. Trebuie adus un tehnician ca să aflăm cum se prezintă situaţia.

— N-aş pune prea mare preţ pe spusele unei persoane aflată sub influenţa drogurilor sau endorfinelor, îl atacă Gilchrist. Şi daţi-mi voie să vă reamintesc, domnule Dunworthy, că greşeala care ar putea să apară în cazul acestei plasări ar aparţine catedrei de istorie a secolului douăzeci. Domnul Puhalski se descurca de minune. Cu toate acestea, la insistenţele dumneavoastră, am fost de acord ca tehnicianul meu să fie înlocuit. Se vede treaba că nu trebuia să accept.

Uşa se deschise şi se întoarseră cu toţii să vadă cine intra. Asistenta aduse un telefon portabil, i-l întinse lui Dunworthy şi ieşi din nou.

— Trebuie să sun şi eu la Brasenose pentru a anunţa unde mă aflu, spuse Gilchrist.

Dunworthy îl ignoră, desfăcu ecranul telefonului şi formă numărul de la colegiul Jesus.

— Doresc numele şi numerele de telefon ale tehnicienilor dumneavoastră, o rugă el pe secretara decanului în exerciţiu, când faţa acesteia apăru pe ecran. N-a rămas nici unul aici pe perioada vacanţei, aşa e?

Toţi erau plecaţi. Îşi notă numele şi telefoanele lor pe una dintre broşurile găsite pe masă, mulţumi

îndrumătorului, închise şi începu să caute persoanele pe rând.

Primul număr format se dovedi ocupat. În cazul celorlalte, nici nu apuca bine să formeze numerele de centrale orăşeneşti, că auzea în ureche ton de ocupat şi într-un târziu, o voce sintetică interveni şi-l anunţă: „Toate liniile sunt ocupate. Vă rugăm reveniţi mai târziu.”

Sună la Baliol, atât în hol cât şi în propriul său birou. Nu primi răspuns la nici unul dintre ele. Pesemne că Finch îi dusese pe americani la Londra să asculte Big Ben-ul.

Gilchrist stătea încă lângă el, aşteptând să folosească telefonul. Latimer se apropiase de căruciorul cu ceai şi încerca să bage în priză ceainicul electric. Doctoriţa se trezi şi-l ajută.

— Aţi terminat cu telefonul acela? întrebă Gilchrist cu iritare în glas.

— Nu, făcu Dunworthy sec şi mai încercă o dată la Finch. Nici de astă dată nu-i răspunse nimeni.

Închise.

— Vreau să-l rechemaţi pe tehnicianul dumneavoastră şi s-o aducem înapoi pe Kivrin. Acum. Înainte de a părăsi locul de întâlnire.

— *Vreţi?* îl imită Gilchrist. Ţin să vă aduc aminte că e vorba de plasarea secţiei de medievalistică, nu a dumneavoastră.

— N-are importanţă a cui e, nu se lăsă Dunworthy, încercând să-şi păstreze calmul. Politica Universităţii prevede renunţarea unei plasări dacă apar probleme de un fel sau altul.

— Ţin să vă reamintesc că singura problemă cu care ne-am confruntat e incapacitatea dumneavoastră de a-l împiedica pe tehnician să consume endorfine. Întinse mâna după telefon. *Eu* voi hotărî dacă şi când se va anula această plasare.

Se auzi soneria telefonului.

— Gilchrist la telefon, răspunse el. O clipă, vă rog.

— Domnule Dunworthy, spuse Finch, părând cam agitat. Slavă Cerului. V-am căutat peste tot. Nici n-o să vă vină a crede prin ce am trecut.

— Am fost reţinut, îi explică Dunworthy, înainte să asculte despre necazurile lui Finch. Ascultă cu atenţie. Am nevoie de dosarul de angajare a lui Badri Chaudhuri de la biroul secretariat. Doctor Ahrens vrea să-l vadă. Sun-o şi pe ea. Se află în spital. Insist să discuţi personal cu ea. O să-ţi spună ce anume îi trebuie din dosar.

— Da, domnule, promise Finch, luându-şi hârtie şi creion pentru a nota.

— Imediat după aceea, te duci direct la New College şi stai de vorbă cu Îndrumătorul Şef. Spune-i că trebuie să discut cu el cât mai curând şi dă-i numărul de aici. Precizezi că e vorba de o situaţie gravă şi că neapărat trebuie să-l găsim pe Basingame. Trebuie să se întoarcă neîntârziat la Oxford.

— Credeţi că va putea?

— Ce vrei să spui? S-a primit vreun mesaj de la el? A păţit şi el ceva?

— N-am auzit aşa ceva, domnule.

— Bine, atunci bineînţeles că se va întoarce. E vorba doar de o partidă de pescuit. Asta nu înseamnă că are un program fix. După ce vorbeşti cu îndrumătorul Şef, trage de limbă personalul şi studenţii. Poate ştie vreunul unde a plecat Basingame. Şi dacă tot te afli acolo, vezi dacă vreunul din tehnicienii lor e în Oxford.

— Am înţeles, domnule. Dar cum procedez cu americanii?

— Va trebui să-i anunţi că-mi pare rău de întâlnirea ratată, dar că am fost reţinut împotriva voinţei mele. Urmau să plece spre Ely la ora patru, nu?

— Da, dar...

— Dar ce?

— Păi, i-am dus să vadă Great Tom şi Biserica Old Marston, dar când am încercat să-i duc spre Iffley, am fost opriţi.

— Opriţi? se miră Dunworthy. De cine?

— Poliţia, domnule, a instalat baricade. Problema e că americanii s-au supărat rău din cauză că nu pot da concertul.

— Baricade? vru să se asigure Dunworthy.

— Exact, domnule. Pe drumul A4158. Să-i cazez pe americani la Salvin? William Gaddson şi Tom Gailey locuiesc pe partea nordică, dar în clădirea Basevi se vopsesc interioarele.

— Nu pricep, spuse Dunworthy. De ce aţi fost opriţi?

— Din cauza carantinei, spuse Finch, părând mirat că Dunworthy nu ştie. I-aş putea caza în clădirea Fisher. Instalaţia de încălzire a fost oprită pe perioada vacanţei, însă ar putea folosi şemineele.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI (000618-000735)

Am revenit la locul plasării. Se află la oarecare depărtare de drum. Vreau să târâi căruţa, ca să sporesc şansele de a fi descoperită, dar dacă nu apare nimeni în următoarea jumătate de oră, am de gând să merg pe jos până în satul Skendgate, pe care l-am localizat graţie clopotelor ce bat de vecernie.

Resimt destul de urât defazarea de fus orar. Mă doare rău capul şi am mereu frisoane. Simptomele sunt mai serioase decât m-au prevenit Badri şi doctoriţa Ahrens. Mai ales în privinţa durerii de cap. Mă bucur că satul nu e prea departe.

Capitolul 5

Carantină. Bineînţeles, gândi Dunworthy. Medicul trimis s-o aducă pe Montoya şi întrebările lui Mary despre Pakistan, apoi izolarea tuturor în încăperea aceasta, dotată cu diverse facilităţi, şi având la uşă o asistentă pe post de paznic. Cât se poate de limpede.

— O să ne ajungă Salvin? La americani mă refer, vru să ştie Finch.

— Aţi aflat de la poliţie ce înseamnă caran... Tăcu. Gilchrist îl urmărea, dar socoti că nu reuşea să vadă ecranul din poziţia în care se găsea. Latimer îşi făcea de lucru pe lângă cărucior, chinuindu-se să desfacă un pachet de zahăr. Doctoriţa aţipise din nou. A spus poliţia ce rost au aceste măsuri de precauţie?

— Nu, domnule. Doar că ar fi vorba de Oxford şi zona învecinată, şi că ar trebui contactat Ministerul Sănătăţii pentru alte măsuri.

— Şi ai luat legătura cu Ministerul?

— Nu. Am încercat. Nu prind legătura. Toate liniile sunt ocupate. Şi americanii au vrut să vorbească la Ely, pentru a anula concertul, dar circuitele sunt blocate.

Oxford şi împrejurimile. Asta însemna că opriseră şi metroul, precum şi trenul ultra-rapid spre Londra, blocând, în acelaşi timp şi drumurile. Nici nu era de mirare că liniile de comunicaţie se blocaseră.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Imediat după ora trei, domnule. De atunci încoace am telefonat pretutindeni în încercarea de a vă găsi, socotind că poate ştiţi deja amănunte. Am sunat la Spital şi după aceea am început să caut prin toate spitalele.

„N-am ştiut până acum câteva clipe,” gândi Dunworthy. Făcu un efort să-şi aducă aminte care erau condiţiile pentru declararea carantinei. Regulamentul impunea carantina în „cazul unor boli infecţioase neidentificate sau când există posibilităţi de răspândire a bolii,” dar regulile acestea fuseseră stabilite în primele momente de isterie, după

Epidemie, şi ele erau modificate şi diluate la fiecare câţiva ani astfel că Dunworthy habar nu avea cum sunau în prezent.

Ştia că în urmă cu câţiva ani un articol prevedea „identificarea absolut sigură a unei boli infecţioase periculoase”, deoarece ziarele făcuseră mare tapaj când Febra Lassa îşi făcuse de cap într-un oraş din Spania. Doctorii locali nu reuşiseră identificarea virusului şi, după necazurile apărute, reglementările se înăspriseră, însă nu avea idee dacă ele fuseseră aplicate.

— Să le dau, deci, camerele din Salvin? reveni Finch cu întrebarea.

— Da. Ba nu. Cazează-i deocamdată în camera comună a bobocilor. Pot face repetiţii şi tot ce consideră necesar. Fă rost de dosarul lui Badri şi transmite-mi datele prin telefon. Dacă liniile sunt ocupate, caută-mă la numărul acesta. Voi fi aici, chiar dacă nu apare şi doctoriţa Ahrens. Încearcă să dai de urma lui Basingame. E mai important ca oricând ca să-l găsim. Pe americani poţi să-i cazezi şi mai târziu.

— Sunt foarte supăraţi, domnule.

„Parcă eu nu aş fi,” îi trecu prin gând.

— Spune-le că mă voi interesa în legătură cu situaţia creată şi te sun eu mai târziu. Rămase cu privirea la ecran, urmărindu-l cum devine cenuşiu.

— Abia aşteptaţi să-l informaţi pe Basingame în legătură cu presupusul eşec înregistrat de catedra de Istorie Medievală, nu-i aşa? remarcă Gilchrist. Iar asta în ciuda faptului că tehnicianul *dumneavoastră* a primejduit plasarea prin consum de droguri, lucru de care puteţi fi convins că-l voi comunica domnului Basingame de îndată ce-l voi vedea.

Dunworthy îşi consultă ceasul. Era patru şi jumătate. Finch spuse că fuseseră opriţi puţin după trei. Deci cu o oră şi jumătate în urmă. În ultimii ani, la Oxford se înregistraseră doar două carantine pe perioade scurte de timp. Una se dovedise a fi o reacţie alergică la o injecţie, iar cealaltă, fusese o alarmă falsă, o glumă de şcolar. Ambele fuseseră ridicate imediat după ce se efectuaseră analize ale

sângelui, iar asta durase mai puţin de un sfert de oră. Mary făcuse recoltările cu instrumentele aflate pe o ambulanţă. Îl văzuse pe medic înmânând eprubetele când sosiseră în secţia de urgenţe. Avuseseră timp suficient să obţină rezultatele.

— Sunt convins că domnul Basingame va dori să afle de ce nu aţi reuşit să-l verificaţi pe tehnician, ceea ce a dus la periclitarea acestei plasări, nu se lăsă Gilchrist.

Dunworthy ar fi identificat simptomele drept tipice pentru o infecţie: presiunea arterială scăzută, respiraţia chinuită, temperatura ridicată. Până şi Mary afirmase în ambulanţă că sigur era vorba de o infecţie, ceea ce explica febra, însă el îşi închipuise că se referea la o infecţie localizată, cum ar fi fost cea stafilococică, sau o criză de apendicită. Oare cum se numea această boală infecţioasă? Vărsatul de vânt şi febra tifoidă fuseseră eradicate încă din secolul douăzeci, iar poliomielita în douăzeci şi unu. Bolile bacteriene nu aveau nici o şansă în faţa anticorpilor administraţi, iar antiviralele dădeau rezultate atât de bune încât nu se mai înregistrau nici măcar răceli banale.

— Mi se pare extrem de straniu că după ce v-aţi arătat atât de îngrijorat în legătură cu măsurile de prevedere luate de catedra de istorie medievală, dumneavoastră înşivă nu aţi făcut pasul elementar de a verifica dacă propriul tehnician este sau nu consumator de droguri, îi reproşă Gilchrist.

Sigur era vorba de o boală adusă dintr-o ţară subdezvoltată. Mary întrebase insistent dacă Badri făcuse vreo deplasare în afara ţărilor Comunităţii Europene sau dacă primise vizita vreunei rude. Dar Pakistanul nu era din categoria ţărilor lumii a treia, iar Badri n-ar fi ieşit din CE fără să fie inoculat. Şi nu plecase nicăieri. Cu excepţia deplasării în Ungaria, îşi petrecuse tot trimestrul în Anglia.

— Aş vrea să dau un telefon, tocmai spunea Gilchrist. Sunt întru totul de acord că e nevoie de prezenţa lui Basingame pentru a ţine lucrurile în frâu.

Dunworthy rămăsese cu receptorul în mână. Îl privi oarecum surprins.

— Vreţi să înţeleg că mă împiedicaţi să iau legătura cu Basingame? întrebă Gilchrist.

Latimer se ridică.

— Care-i problema? spuse el, ţinându-şi braţele întinse în faţă, de parcă şi-ar fi închipuit că Dunworthy avea să se prăbuşească peste ea. Ce s-a întâmplat?

— Badri nu-i consumator, îi spuse Dunworthy lui Gilchrist. E bolnav.

— Nu pricep cum de puteţi afirma asta fără să fi primit rezultatele analizelor, comentă Gilchrist, privind cu insistenţă la telefon.

— Suntem în carantină, îl lămuri Dunworthy. E vorba de o boală infecţioasă.

— Virală, îl corectă Mary, care apăruse în uşă. Încă n-am făcut verificări amănunţite, dar rezultatele preliminare indică o infecţie virală.

Îşi descheiase paltonul şi, când intră în cameră, pulpanele lui fluturau la fel ca mantia lui Kivrin. Ducea o tavă de laborator, ţinând-o de mâner. Era plină vârf cu instrumente şi pachete de hârtie.

— Testele arată că e probabil un mixovirus, spuse ea, aşezând tava pe capătul mesei. Simptomele pe care le prezintă Badri se potrivesc: febră mare, stare de confuzie, dureri de cap. Sigur nu e retrovirus sau pi cornavirus, ceea ce ne bucură, dar va mai dura până obţinem o identificare sigură.

Trase două scaune în apropierea mesei şi se aşeză pe unul dintre ele.

— Am informat Centrul Mondial pentru Probleme Virale din Londra şi am trimis acolo mostre pentru identificare şi secvenţiere. Până primim rezultatele am instituit o carantină, fiindcă aşa prevăd reglementările Ministerului Sănătăţii pentru cazuri de epidemii. Apoi îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi.

— Epidemie! exclamă Gilchrist, aruncând o privire furioasă către Dunworthy, de parcă el ar fi fost la originea carantinei pentru a discredita catedra de Istorie Medievală.

— O posibilă epidemie, se corectă Mary, desfăcând un pachet. Deocamdată nu a izbucnit. Cazul lui Badri e deocamdată singular. Am făcut o verificare pe computer a îmbolnăvirilor înregistrate în zonă şi nici una nu a prezentat caracteristicile suferinţei lui Badri, iar asta reprezintă o altă veste bună.

— Dar cum a putut contracta o infecţie virală? întrebă Gilchrist, încă ţintuindu-l cu privirea pe Dunworthy. Presupun că domnul Dunworthy nu s-a deranjat să verifice această posibilitate.

— Badri e angajatul Universităţii, preciză Mary. Ar fi trebuit să i se inoculeze antiviralele obişnuite la începutul trimestrului.

— Deci *nu ştiţi* sigur?! izbucni Gilchrist.

— Biroul secretariat este închis pe perioada Crăciunului, spuse ea. N-am reuşit să dăm de secretar şi nu pot extrage fişa lui Badri dacă nu am numărul lui de la Ministerul Sănătăţii.

— L-am trimis pe secretarul meu la biroul economic pentru a încerca să găsească dosarele celor din Universitate, spuse Dunworthy. Trebuie să aflăm măcar numărul acela.

— Bine, spuse Mary. Vom putea afla mai multe despre virusul cu care ne confruntăm după ce ştim ce antivirale i s-au administrat lui Badri şi cât de recent. S-ar putea să prezinte reacţii atipice şi există posibilitatea să fi sărit vreun vaccin de sezon. Domnule Dunworthy, ştiţi cumva ce religie practică? E aderent al Noului Hinduism?

Dunworthy clătină din cap.

— Ţine de Biserica Angliei, spuse el, pricepând la ce făcea Mary aluzie. Adepţii Noului Hinduism credeau că orice formă de viaţă e sacră, inclusiv viruşii morţi, dacă aceasta era exprimarea potrivită. Ei refuzau orice inoculări sau vaccinuri. Universitatea le dădea scutiri pe motiv religios, dar nu le permitea să locuiască în colegii. Badri a primit aprobarea la începutul semestrului. Altfel nu i s-ar fi permis să lucreze la reţea.

Mary îl aprobă cu un gest din cap, arătând astfel că şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie.

Gilchrist dădu să spună ceva, dar amuţi când se deschise uşa. Asistenta care stătuse de pază intră, având mască şi halat şi aducând ustensile de scris şi hârtie în mâinile înmănuşate.

— Ca măsură de precauţie, trebuie să facem analizele anticorpi persoanelor care au intrat în contact cu pacientul. Analiza sângelui, temperatura şi e nevoie să întocmiţi o listă a celor cu care aţi avut vreo legătură; la fel şi pentru domnul Chaudhuri.

Asistenta îi dădu lui Dunworthy câteva foi şi un pix. Cea de deasupra era un formular de internare în spital. Cea de dedesubt purta titlul: „Primari” şi era împărţită în câteva coloane: „Nume, loc, moment.” Ultima arăta la fel, doar că avea ca titlu „Contacte secundare.”

— Cum Badri reprezintă singurul nostru caz, preciză Mary, îl considerăm de referinţă. Deocamdată nu cunoaştem modul de propagare, de aceea trebuie să puneţi pe listă toate persoanele care au intrat în legătură cu Badri, indiferent cât de întâmplător. Orice persoană cu care a discutat, pe care a atins-o sau cu care a avut contacte.

Lui Dunworthy îi veni în minte imaginea lui Badri aplecându-se deasupra lui Kivrin, aranjându-i mâneca, mutându-i braţul.

— Oricine care ar putea fi expus, insistă Mary.

— Asta ne include pe toţi, spuse medicul.

— Da, admise Mary.

— Şi Kivrin, interveni Dunworthy.

Vreme de o clipă, Mary îl privi de parcă n-ar fi ştiut deloc cine era Kivrin.

— Domnişoarei Engel i s-au administrat vaccinuri antivirale cu spectru larg şi cu antigen T-limfocit îmbunătăţit, spuse Gilchrist. Ea nu riscă îmbolnăvirea, aşa e?

Doctoriţa Ahrens şovăi doar o secundă.

— Nu. Ea nu a intrat în contact cu Badri decât în această dimineaţă, corect?

— Domnul Dunworthy a fost de acord să-i folosesc tehnicianul acum două zile, spuse Gilchrist, smulgând pur şi simplu hârtiile şi pixul pe care i le întinsese asistenta. Eu am presupus, desigur, că domnia sa luase aceleaşi măsuri de prevedere ca şi noi, de la Medievală, în privinţa tehnicianului. Se vădeşte, totuşi, că n-a făcut-o, şi vă asigur că-l voi informa pe Basingame în legătură cu neglijenţa dumneavoastră, domnule Dunworthy.

— Kivrin era deplin protejată dacă a intrat în contact cu Badri doar azi dimineaţă, explică Mary. Domnule Gilchrist, fiţi vă rog amabil. Îi arătă un scaun, iar el se aşeză pe el. Mary luă de la asistentă un set de formulare şi îl extrase pe cel referitor la legături primare.

— Persoanele cu care Badri a intrat în contact intră în categoria legăturilor primare. Cele cu care aţi avut dumneavoastră contact sunt legături secundare. Pe această foaie aş vrea să faceţi o listă a tuturor contactelor pe care le-aţi avut cu Badri în ultimele trei zile şi a contactelor de care aveţi cunoştinţă în ceea ce-l priveşte. Pe celălalt formular – şi ridică foaia intitulată „Secundare” – treceţi toate contactele dumneavoastră şi ora aproximativă. Începeţi din acest moment şi mergeţi înapoi în timp.

Îi dădu lui Gilchrist un termometru bucal, scoase un monitor portabil din ambalajul de hârtie şi i-l fixă la încheietura mâinii. Asistenta îi înmână formularele lui Latimer şi medicului. Dunworthy se aşeză şi începu să-l completeze.

Formularul îi solicita numele, numărul personal de la Ministerul Sănătăţii şi o fişă medicală completă, informaţii ce puteau fi găsite mai precis şi complet prin apelarea numărului său de cod decât apelând la propria sa memorie. Boli. Operaţii chirurgicale. Inoculări. Dacă Mary nu era în posesia codului lui Badri, însemna că acesta încă nu-şi recăpătase cunoştinţa.

Dunworthy nu mai ştia data administrării vaccinurilor antivirale de la începutul semestrului. Făcu un semn de întrebare în dreptul întrebării, reveni la formularul cu „Primari” şi-şi scrise numele în fruntea coloanei. Apoi îi

trecu pe Latimer, Gilchrist, cei doi medici. Nu le cunoştea numele, iar femeia dormita din nou. Stătea cu braţele încrucişate la piept şi într-o mână îşi ţinea propriile formulare făcute sul. Dunworthy se întrebă dacă era cazul să-i menţioneze şi pe paramedicii şi asistentele care se ocupaseră de Badri când ajunsese la spital. Adăugă „Personalul Secţiei de Urgenţe" şi apoi făcu un semn de întrebare. Montoya.

Şi pe Kivrin care, potrivit afirmaţiei lui Mary, era protejată perfect. „S-a întâmplat ceva rău", spusese Badri. Se referise la această infecţie? Îşi dăduse seama de starea propriei sănătăţi în timp ce încerca să obţină coordonatele şi venise în goană la bar să-i anunţe că o îmbolnăvise şi pe Kivrin?

Bodega. În afară de barman, înăuntru nu fusese nimeni. Şi Finch, dar el plecase înainte de sosirea lui Badri. Dunworthy ridică formularul şi scrise şi numele lui Finch la secundari, apoi reveni la primul şi trecu: barmanul de la Mielul şi Crucea. Bodega fusese pustie, dar nu acelaşi lucru se putea afirma despre străzi. Şi-l imagină pe Badri făcându-şi loc prin mulţimea de cumpărători, izbindu-se de femeia cu umbrela înflorată şi dând din coate ca să treacă pe lângă un bătrân şi un copil cu un câine terier. „Orice persoană cu care a avut vreun contact," anunţase Mary.

Aruncă o privire spre Mary, care îl ţinea pe Gilchrist de încheietura mâinii şi-şi nota cu atenţie o serie de observaţii. Oare voia să ia temperatura şi probe de sânge de la toate persoanele trecute pe liste? Imposibil. Direct ori indirect, Badri atinsese ori îşi amestecase respiraţia cu zeci de persoane în timpul întoarcerii precipitate la Brasenose, oameni pe care nici el, nici altcineva nu i-ar putea recunoaşte. Fără îndoială că venise în contact cu tot atâţia oameni şi în drumul spre bodegă, iar la rândul lor, aceştia intraseră în contact cu alte zeci de persoane în magazinele aglomerate. Scrise: „Un mare număr de pietoni şi cumpărători, High Street. (?)", trase o linie şi încercă să-şi aducă aminte alte situaţii în care-l văzuse pe Badri. Îl rugase să se ocupe de reţea abia cu două zile în urmă, când

aflase de la Kivrin că Gilchrist intenţiona să folosească un începător.

Badri abia se întorsese de la Londra când Dunworthy îi telefonase. În acea zi, Kivrin stătuse în spital pentru ultimele verificări, iar asta îl mai linişti. Prin urmare, nu avusese cum să intre în contact cu Badri, iar înainte de asta, el fusese la Londra.

Badri venise marţi să-l anunţe că verificase coordonatele stabilite de studentul în anul întâi şi toate sistemele. Dunworthy nu fusese prezent, de aceea Badri lăsase un bilet. Tot marţi, Kivrin sosise la Baliol, pentru a-i arăta costumul, dar asta se întâmplase dimineaţă. Badri scrisese că-şi petrecuse toată dimineaţa la reţea. Iar Kivrin spusese că va merge în cursul după-amiezii la Biblioteca Bodelian ca să-l întâlnească pe Latimer. Dar poate că după aceea se întorsese la reţea, ori fusese pe acolo înainte de a veni să-i arate rochia.

Uşa se deschise şi asistenta o conduse înăuntru pe Montoya. Jacheta ei ca de terorist şi blugii erau leoarcă. Ploaia continua.

— Ce se petrece? o întrebă ea pe Mary, care lipea o etichetă pe eprubeta cu sânge recoltat de la Gilchrist.

— *S-ar părea* că domnul Dunworthy, spuse Gilchrist, apăsând o bucată de vată pe partea interioară a antebraţului şi ridicându-se, nu a verificat dacă tehnicianul colegiului său a fost inoculat înainte de a se ocupa de reţea, iar acum e internat, având 39,5. Sigur a contractat o febră de origine exotică.

— Febră? întrebă Montoya, cu un aer uimit. 39,5 nu e prea puţin?

— Asta înseamnă 103 grade Fahrenheit, o lămuri Mary, aşezând eprubeta într-un rastel. După toate probabilităţile, infecţia lui Badri e contagioasă. Trebuie să fac nişte analize şi vă recomand să notaţi toate persoanele cu care dumneavoastră şi Badri aţi intrat în contact.

— Bine, acceptă Montoya. Luă loc pe scaunul eliberat de Gilchrist şi-şi dezbrăcă jacheta. Mary îi masă încheietura braţului cu o bucată de vată îmbibată în alcool şi desfăcu o

siringă şi un ac, ambele de unică folosinţă. Să terminăm cât mai repede. Eu trebuie să mă întorc la şantier.

— Nu se poate, o anunţă Gilchrist. N-aţi auzit? Suntem în carantină, mulţumită neglijenţei domnului Dunworthy.

— Carantină? exclamă ea şi tresări, astfel că Mary nu reuşi să-i înfigă acul în braţ. Gândul că putea contracta vreo boală nu o tulbura câtuşi de puţin, în schimb o irita ideea de carantină. Trebuie să ajung înapoi spuse ea, apelând la înţelegerea lui Mary. Vreţi să daţi de înţeles că trebuie să rămân aici?

— Până facem analiza sângelui, preciză Mary, încercând să găsească vena.

— Şi cât va dura asta? întrebă Montoya, străduindu-se să-şi privească ceasul aflat la încheietura braţului din care Mary voia să-i recolteze sânge. Tipul care m-a adus aici nici măcar nu mi-a permis să acopăr săpăturile sau să opresc încălzirea, şi acolo plouă în draci. O să mă aleg cu şantierul inundat dacă nu mă întorc repede.

— Doar până facem analiza sângelui tuturor şi facem teste de anticorpi, spuse Mary, iar Montoya păru să priceapă, fiindcă îşi întinse braţul din nou şi nu-l mai mişcă. Mary umplu o eprubetă cu sânge îi dădu un termometru şi-i fixă pe încheietură brăţara aparatului de tensiune. Dunworthy o urmări şi se întrebă dacă spunea adevărul. Nu-i promisese lui Montoya că putea pleca imediat după ce primea rezultatele analizelor. Şi apoi? Vor fi duşi într-o rezervă de la izolare împreună sau separat? Ori li se administra o medicaţie? Ori vor avea de îndurat alte analize?

Mary îi scoase brăţara şi-i întinse ultimul set de formulare.

— Domnule Latimer. E rândul dumneavoastră.

Ţinând hârtiile în mână, Latimer se ridică. Le privi nelămurit, apoi le lăsă pe scaunul abia părăsit şi porni spre Mary. După câţiva paşi, se răsuci şi se întoarse să ia sacoşa lui Mary.

— Aţi uitat-o la Brasenose, spuse el şi i-o întinse.

— A, mulţumesc. Puneţi-o lângă masă, vă rog. Mănuşile sunt sterile.

Latimer o lăsă jos, uşor înclinată. Ieşind dinăuntru, capătul fularului rămase atârnat pe podea. Cu mişcări metodice, îl vârî înapoi.

— Uitasem cu desăvârşire că am lăsat-o acolo, spuse Mary, privindu-l atent. În toată agitaţia aceea, am... îşi duse mâna înmănuşată la gură. Of, Doamne! Colin! Am uitat şi de el. Ce oră e?

— Patru şi opt, zise Montoya, fără să se mai uite la ceas.

— Trebuia să sosească la trei, îşi aminti Mary, ridicându-se şi făcând eprubetele cu sânge să scoată clinchete.

— Dacă a văzut că nu sunteţi acolo, s-o fi dus la apartamentul dumneavoastră, îşi dădu Dunworthy cu părerea.

Ea clătină din cap.

— E prima oară când vine la Oxford. De aceea i-am promis că-l aştept. Nici nu m-am gândit la el până în clipa asta, recunoscu ea, mai mult către sine.

— Ei, atunci încă e la staţia de metrou, spuse Dunworthy. Să mă duc eu să-l iau?

— Nu. Aţi fost expus.

— Atunci telefonez la gară. Îi putem spune să ia un taxi până aici. Unde trebuia să coboare? La Cornmarket?

— Da, acolo.

Dunworthy sună la informaţii, reuşi să prindă legătura la al treilea apel, îşi notă numărul apărut pe ecran şi telefonă la gară. Linia era ocupată, apăsă tasta de deconectare şi formă din nou numărul.

— Colin e nepotul dumneavoastră? întrebă Montoya. Împinsese deoparte foile. Ceilalţi nu păreau să acorde atenţie acestei frământări. Gilchrist îşi completa formularele privindu-le furios, de parcă şi ele ar fi constituit un exemplu de neglijenţă şi incompetenţă. Având mâneca suflecată, Latimer stătea răbdător lângă tava de recoltare a sângelui. Femeia-medic încă dormea.

— Colin mi-e nepot, spuse Mary. Urma să vină cu metroul ca să stea cu mine de Crăciun.

— La ce oră s-a declarat carantina?

— Trei şi zece, spuse Mary.

Dunworthy ridică mâna în semn că reuşise să prindă gara.

— Alo! Gara de metrou Cornmarket? începu el. Bineînţeles că nimerise bine. Văzu porţile şi o mulţime de oameni în spatele şefului de gară care părea nervos. Vă telefonez în legătură cu un băiat care a venit cu metroul de ora trei. Are doisprezece ani. Trebuia să sosească de la Londra.

Dunworthy puse mâna pe microfon şi o întrebă pe Mary:

— Cum arată?

— Înalt, cu ochi albaştri. Înalt pentru vârsta lui.

— Înalt, rosti Dunworthy cu voce tare, ca să acopere vacarmul mulţimii. Se numeşte Colin...

— Templer, completă Mary. Deirdre a spus că urma să ia metroul de la Marble Arch, la unu.

— Colin Templer. L-aţi văzut cumva?

— Ce naiba să înţeleg când mă întrebaţi dacă l-am văzut? strigă şeful gării. Pe peroane sunt mai bine de cinci sute de oameni, iar dumneavoastră vreţi să ştiţi dacă am zărit un băieţel. Priviţi ce agitaţie avem aici.

Imaginea le înfăţişă brusc oameni grăbindu-se care încotro. Dunworthy privi atent, căutând din ochi un băiat înăltuţ cu păr blond şi ochi albaştri. Pe ecran reveni figura şefului de gară.

— S-a declarat o carantină temporară, răcni el încercând să se facă auzit în ciuda zgomotului care creştea văzând cu ochii, iar eu am peroanele înţesate de oameni care vor să ştie de ce nu mai circulă trenurile şi de ce nu se rezolvă problema. Trebuie să fac eforturi disperate pentru a-i împiedica să distrugă totul. Nu am vreme să mă ocup de fiecare băieţel.

— Se numeşte Colin Templer, strigă Dunworthy. Mătuşa lui trebuia să-l întâmpine.

— Păi de ce n-a făcut-o, ca să mă scutească pe mine de sarcina asta? Oamenii de aici sunt furioşi, dorind să afle cât va mai ţine carantina şi de ce nu iau măsuri... se opri pe

neaşteptate. Dunworthy se întrebă dacă închisese ori vreun călător înfuriat i-l smulsese din mână.

— L-a văzut? întrebă Mary.

— Nu, spuse Dunworthy. Va trebui să trimiţi pe cineva după el.

— Bine. O să rog pe cineva din personalul auxiliar, zise ea şi ieşi.

— Carantina s-a declarat la trei şi zece, iar el nu avea cum să ajungă înainte de trei, interveni Montoya. Poate a întârziat.

Asta nu-i trecuse prin minte lui Dunworthy. În cazul în care carantina se declarase înainte de sosirea la Oxford, trenul ar fi fost oprit la cea mai apropiată staţie, iar pasagerii dirijaţi ori trimişi înapoi spre Londra.

— Sună din nou la gară, o rugă el şi-i înmână telefonul. Apoi îi comunică numărul. Spune-le că trenul a plecat din Marble Arch la unu. O să-i sugerez lui Mary să-i telefoneze nepoatei ei. Poate că băiatul s-a întors deja acasă.

Ieşi pe coridor cu intenţia de a o ruga pe asistentă să o cheme pe Mary, dar n-o găsi. Pesemne că Mary o trimisese la gară.

Pe coridor nu era nimeni. Văzu telefonul pe care-l folosise mai devreme, porni grăbit spre el şi formă numărul de la Baliol. Şansele erau minime, dar poate că într-un fel sau altul Colin se dusese direct la apartamentul lui Mary. Îl va trimite pe Finch acolo şi dacă nu-l va găsi acolo, se va duce la gară. Dar aproape sigur era nevoie de mai multe persoane să-l găsească pe Colin în aglomeraţia aceea.

— Bună, îl salută o femeie.

Dunworthy privi încruntat la numărul afişat, însă nu greşise.

— Încerc să-l găsesc pe domnul Finch de la Colegiul Baliol.

— Acum nu e aici, îi explică femeia, evident o americană. Sunt doamna Taylor. Vreţi să lăsaţi vreun mesaj?

Îi răspunsese una dintre interpretele din grupul de clopotari. Era mai tânără decât îşi închipuise, nu mult peste treizeci de ani şi părea destul de fragilă pentru a fi clopotar.

— Rugaţi-l să-i telefoneze domnului Dunworthy la Spital, imediat ce revine, vă rog.

— Domnul Dunworthy. Femeia îşi notă numele, apoi ridică brusc ochii. *Domnule Dunworthy,* rosti ea cu o voce total diferită, sunteţi cumva persoana care se face vinovată de încarcerarea noastră aici?

La o asemenea întrebare era greu de răspuns. N-ar fi trebuit să telefoneze acolo. Doar îl trimisese pe Finch la biroul secretarului.

— Ministerul Sănătăţii instituie carantina temporară în cazul unor boli infecţioase neidentificate. E o măsură de prevedere. Îmi pare rău că asta vă pricinuieşte atâtea necazuri, am transmis instrucţiuni secretarului meu să vă asigure o cazare confortabilă şi dacă vă pot ajuta cu ceva...

— Ajutor? Ne puteţi duce la Ely, aşa ne puteţi ajuta. Grupul nostru trebuia să dea un concert la catedrală la ora opt, iar mâine urma să ajungem la Norwich. Ţinem un spectacol în Ajunul Crăciunului.

Nu avea să fie singurul care-o va anunţa că nu vor ajunge a doua zi la Norwich.

— Sunt convins că cei din Norwich cunosc situaţia, însă m-aş simţi onorat dacă mi-aţi permite să telefonez la catedrală pentru a da explicaţii.

— Explicaţii?! Poate mă lămuriţi şi pe mine. Nu sunt obişnuită să mi se răpească libertatea de mişcare în felul acesta. În America nimeni n-ar îndrăzni să-mi spună unde pot să merg şi unde nu.

Şi ca rezultat al unei astfel de concepţii, în timpul Epidemiei au murit peste treizeci de milioane de americani, gândi el.

— Doamnă, vă asigur că această carantină s-a instituit pentru a vă proteja şi că toate instituţiile care urmau să vă găzduiască se vor arăta extrem de receptive şi vor reprograma concertele. Până atunci, cei de la Baliol se arată încântaţi să vă aibă ca oaspeţi. Abia aştept să vă cunosc. Renumele dumneavoastră a ajuns şi până la noi.

„Dacă aceste vorbe ar fi fost adevărate”, gândi el, „v-aş fi anunţat că Oxfordul a intrat în carantină când aţi solicitat permisiunea de a sosi”.

— Imposibil să se reprogrameze un concert de Ajun. Aveam de gând să interpretăm un nou program care se cheamă Surpriza Chicago într-o gamă minoră. Adunarea catolicilor din Norwich a fost convocată în onoarea noastră, şi noi aveam intenţia să...

Apăsă butonul de deconectare a convorbirii. Finch se afla probabil în biroul secretarului şi căuta fişa medicală a lui Badri, dar nu voia să încerce acolo de teamă că va da peste vreun alt membru al grupului. Găsi numărul de la Serviciul de Transport Regional şi începu să-l formeze.

Uşa de la capătul coridorului se deschise şi apăru Mary.

— Încerc la Transporturi, explică el, terminând de tastat numărul şi întinzându-i receptorul.

Ea flutură mâna în semn de refuz şi-i zâmbi.

— Nu mai e nevoie. Tocmai am vorbit cu Deirdre. Trenul lui Colin s-a oprit la Barton. Pasagerii au fost îmbarcaţi la trenul de întoarcere spre Londra. Se duce să-l aştepte la Marble Arch. Oftă uşurată. Deidre nu s-a arătat prea bucuroasă că se întoarce acasă. Avea în plan să-şi petreacă vacanţa cu familia cu care va locui în viitor, dar asta-i situaţia. Pe mine mă încântă ideea că a scăpat doar cu atât.

Detectă uşurarea din glasul ei. Puse receptorul în furcă.

— Aşa de gravă e situaţia?

— Tocmai am primit rezultatele preliminare. Sigur e vorba de un mixovirus de tip A. Gripă.

Se aşteptase la ceva mai rău, adică o febră adusă din vreo ţară subdezvoltată ori un retrovirus. Avusese gripă pe vremea dinaintea administrării vaccinurilor antivirale. Se simţise groaznic: congestionat, febril şi dureri în tot corpul timp de câteva zile, şi scăpase doar rămânând în pat şi bând multe lichide.

— Deci carantina se va ridica?

— Numai după ce obţinem fişa medicală a lui Badri. Sper în continuare că a sărit ultima serie de vaccinări antivirale. Dacă nu, va trebuie să aşteptăm până ce descoperim sursa.

— Dar e vorba de o banală gripă.

— Dacă se constată o uşoară modificare, de o gradaţie-două, înseamnă că e doar o gripă uşoară, îl corectă ea. Dacă mutaţia e mai mare, avem de a face cu gripă serioasă, ceea ce schimbă datele problemei. Epidemia de gripă spaniolă din 1918 a fost provocată de un mixovirus. Atunci au murit douăzeci de milioane. Viruşii suferă mutaţii la fiecare câteva luni. Antigenii de la suprafaţa lor se schimbă, astfel că devin de nerecunoscut pentru sistemul imunitar. Tocmai de aceea se impun vaccinările de sezon. Dar ele nu pot oferi protecţie împotriva unor mutaţii mari.

— Şi aşa se prezintă situaţia acum?

— Mă îndoiesc. Mutaţiile majore apar cam o dată la zece ani. Cred că e posibil ca Badri să nu fi primit vaccinul de sezon. Ai idee dacă a efectuat vreo deplasare la începutul semestrului?

— Nu. Tot ce se poate.

— Dacă da, pesemne a uitat să facă vaccinul, caz în care a contractat doar gripa uşoară tipică acestei ierni.

— Dar Kivrin? Ea a primit toate vaccinurile de sezon?

— Da, inclusiv antivirale cu spectru complet şi imunizare împotriva retrovirusurilor. E protejată perfect.

— Chiar dacă e vorba de gripă gravă?

Mary şovăi o clipă înainte de a răspunde:

— Dacă a fost expusă la virusul prin intermediul lui Badri, rămâne apărată.

— Dar dacă l-a întâlnit înainte?

— Dacă-ţi răspund, o să te sperii şi sigur n-ai nevoie de aşa ceva. Trase adânc aer în piept. Imunizarea contra retrovirusurilor şi antiviralelei – au fost administrate ca să aibă o imunitate extremă la începutul misiunii.

— Iar Gilchrist a anticipat data plasării cu două zile, spuse Dunworthy cu glas amar.

— Nu i-aş fi permis să plece dacă aş fi considerat că fac o greşeală.

— Dar n-ai prevăzut că putea fi expusă unui virus de gripă înainte de plecare.

— Nu, dar asta nu schimbă nimic. Beneficiază de imunitate parţială şi nici măcar nu suntem siguri că a fost expusă. Badri nu s-a prea apropiat de ea.

— Dar dacă a fost expusă mai devreme?

— Ştiam că nu trebuie să discut cu tine, spuse Mary. Oftă. Majoritatea mixovirusurilor au o perioadă de incubaţie de douăsprezece, până la patruzeci şi opt de ore. Chiar dacă a fost expusă cu două zile în urmă, imunizarea ar fi ajutat-o să împiedice în mare măsură multiplicarea virusului, astfel încât n-ar fi apărut decât simptome minore. Dar nu e gripă, îl bătu liniştitor pe braţ. Iar tu uiţi de paradoxuri. Dacă ar fi fost expusă, ar fi devenit extrem de contagioasă. Reţeaua nu i-ar fi permis trecerea.

Avea dreptate. Dacă exista cât de cât posibilitatea ca oamenii altor epoci să contracteze vreo boală, ea nu putea străpunge reţeaua. Paradoxurile nu permiteau acest lucru. Reţeaua nu s-ar fi deschis.

— Care sunt şansele ca populaţia anului 1320 să fie imună? întrebă el.

— În faţa unui virus din zilele noastre? Aproape nici una. Există o mie opt sute de posibile puncte în care poate apărea mutaţia. Oamenii ar trebui să fi contractat exact acelaşi virus, altfel ar fi vulnerabili.

Vulnerabili.

— Vreau să discut cu Badri, spuse el. Când a venit la bodegă, a afirmat că s-a întâmplat ceva rău. A repetat mereu acelaşi lucru în ambulanţă, pe drumul spre spital.

— Răul *s-a întâmplat,* zise Mary. Are o gravă infecţie virală.

— Ori ştie că a transmis-o lui Kivrin. Sau n-a obţinut coordonatele.

— A spus că da. Mary îl privi plină de înţelegere. Presupun că-i inutil dacă te rog să nu-ţi mai faci atâtea griji în privinţa ei. Ai văzut cum a reacţionat când a fost vorba de Colin. Dar am vorbit serios afirmând că-i mai bine dacă amândoi rămân departe de locul acesta. Acolo unde e, Kivrin se simte mai bine decât aici, chiar dacă trebuie să supravieţuiască între criminalii şi tâlharii pe care ţi-i

imaginezi cu atâta încăpăţânare. Cel puţin nu va trebui să îndure carantina asta.

Dunworthy surâse.

— Sau clopotarii din America. America nici n-a fost descoperită.

Dădu să pună mâna pe clanţă.

Uşa de la capătul coridorului se deschise cu un bufnet şi pe ea năvăli înăuntru o femeie masivă, cărând cu sine o valiză.

— În sfârşit, v-am găsit, domnule Dunworthy, strigă ea, făcând coridorul să vibreze. V-am căutat pretutindeni.

— E vreuna dintre clopotărese? întrebă Mary, răsucindu-se s-o privească mai bine.

— Mai grav, îi răspunse Dunworthy. E doamna Gaddson.

Capitolul 6

Sub copacii de la poalele dealului se lăsase întunericul. Ca şi cum ar fi avut vreo legătură cu modificările imperceptibile de altitudine sau luminozitate, durerea de cap resimţită de Kivrin se înteţi înainte de a reuşi să ajungă la şleaurile îngheţate lăsate de roţile căruţelor.

Nu vedea căruţa deloc, chiar dacă stătea exact cu faţa la micuţa casetă, iar când mijea ochii încercând să zărească dincolo de desiş, durerea devenea şi mai cumplită. Dacă aceasta era una din „urmările minore” ale decalajului temporal, atunci cum ar fi unele majore? se întrebă ea.

„Când mă voi întoarce,” gândi ea, „intenţionez să port o discuţie serioasă pe tema asta. Am impresia că se subapreciază efectele adverse pe care le pot avea astfel de simptome asupra unui istoric.” Coborârea dealului o istovise mai rău decât urcuşul, şi-i era extrem de frig.

Mantia, apoi părul, i se prinseră în ramurile sălciilor când îşi croi drum prin desiş şi se alese cu o zgârietură la braţ, care îi dădu imediat o durere ascuţită. Se împiedică la un moment dat, cât pe ce să se prăbuşească, iar zdruncinătura făcu durerea de cap să dispară pentru o clipă, reizbucnind după aceea cu forţă îndoită.

În luminiş se făcuse aproape beznă, deşi percepea lucrurile din jur foarte limpede, iar culorile nu păreau să se dilueze, ci căpătau nuanţe de negru – verde-întunecat, cafeniu-brumat, cenuşiu-închis. Păsările se liniştiseră, pregătindu-se pentru a înnopta la cuiburi. Pesemne că se obişnuiseră cu prezenţa ei. Nici măcar nu sesizase vreo pauză între ciripitul dinaintea revenirii la cuiburi şi de acum, când nu se mai zburătăceau.

Adună precipitată lăzile împrăştiate şi butoiaşele sfărâmate şi le aşeză în căruţa căzută într-o rână. Prinse între mâini oiştea căruţei şi începu să tragă spre drum. Vehiculul se lăsă târât câteva zeci de centimetri, alunecă lesne pe o porţiune acoperită de frunze moarte, apoi se înţepeni. Îşi înfipse mai bine picioarele în pământ şi trase

din nou. Reuşi s-o mai urnească puţin, înclinând-o şi mai mult. Una dintre lăzi căzu rostogolindu-se.

O puse la loc şi dădu roată căruţei, chinuindu-se să descopere de ce nu se mai clintea. Roata din dreapta era blocată de un ciot de copac, dar putea fi ridicată şi împinsă peste el, dar numai dacă reuşea să găsească un punct de sprijin. Pe partea aceea era imposibil, întrucât cei de la catedră sfărâmaseră căruţa cu securea, ca să pară că ea se strivise când fusese răsturnată, şi făcuseră treaba temeinic. „I-am spus domnului Gilchrist că ar trebui să mă lase cu mănuşi," îşi aminti ea.

Merse pe cealaltă parte, apucă de roată şi împinse. Aceasta nu cedă nici un centimetru. Îşi ridică poalele rochiei şi ale mantiei şi îngenunche alături de ea ca s-o poată împinge cu umărul.

În aceeaşi clipă văzu urma de talpă în faţa roţii, într-o porţiune mică de sol, exact de dimensiunile unui picior, unde frunzele nu se aşternuseră. Ele fuseseră împinse de vânt până la poalele stejarilor de pe ambele laturi. În lumina cenuşie nu se vedea nici o altă urmă, însă aceasta, întipărită în pământul dezgolit era perfect desenată.

„Nu se poate să fie o urmă," gândi ea. „Pământul e îngheţat."

Întinse mâna să pipăie cu degetele conturul adânciturii, socotind că s-ar putea să se lase înşelată de vreo umbră sau de lumina scăzută. Pe şleaurile îngheţate de pe drum n-ar fi rămas semne ale trecerii cuiva. Însă ţărâna ceda lesne sub degetele ei, iar scobitura era îndeajuns de adâncă.

Fusese lăsată de o gheată cu talpă moale, fără toc, iar piciorul era mare, mai lung decât al ei. Urma unui bărbat, dar cei din secolul paisprezece aveau labele picioarelor mai mici, mai scurte chiar decât ale ei. Iar aceasta părea urma lăsată de un uriaş.

„Poate o fi veche", gândi ea înspăimântată. „Poate a rămas după trecerea vreunui tăietor de lemne sau truditor al pământului care-şi căuta o oaie rătăcită. Ori aceste terenuri împădurite aparţin regelui, şi pe aici au trecut oameni urmărind vânatul." Dar nu arăta ca o urmă lăsată

de cineva urmărind un căprior. Părea mai curând lăsată de un bărbat care stătuse îndelung acolo, urmărind-o. „L-am auzit," gândi ea, simţind un fior de spaimă şi înghiţind în sec. „L-am auzit mişcându-se."

Încă stătea în genunchi, ţinându-se de roată ca să nu cadă la pământ. Dacă acel om sau orice ar fi fost, însă sigur un bărbat cu statură de uriaş, se mai găsea în poiană şi o ţinea sub observaţie, atunci trebuia să afle că ea găsise urma. Se ridică.

— Hei! strigă ea şi băgă o spaimă de moarte în păsări, care fluturară din aripi şi ciripiră agitate, după care se potoliră din nou. E cineva aici?

Aşteptă cu auzul încordat şi avu impresia că în tăcerea de acolo auzi iarăşi adierea unei respiraţii.

— *Auzi-mă,* zise ea, *căci în suferinţă sunt, iar servitorii m-au părăsit fugind.*

„Încântător," socoti ea chiar în timp ce se exprimase. „Acum spune-i că eşti neajutorată şi părăsită."

— Heei! strigă ea din nou şi, furişându-se, porni să dea roată poienii, privind cercetător printre copaci. Chiar dacă bărbatul ar fi fost acolo, ea nu l-ar fi văzut din cauza întunericului. Nu distingea nimic dincolo de marginea poienii. Nici măcar nu mai putea să-şi dea seama direcţia în care se găseau desişul şi drumul. Dacă mai aştepta mult, se lăsa bezna şi nu mai putea târî căruţa până la drum.

Dar nu avea putere s-o mişte. Cel care se ascundea printre copaci şi o urmărea ştia de existenţa vehiculului. Poate că o văzuse chiar apărând fulgerător în aerul sclipitor, precum ceva invocat de un alchimist. Dacă aşa stăteau lucrurile, pesemne că dăduse fuga să aducă stâlpul despre care Dunworthy era sigur că stătea veşnic pregătit pentru pedepsirea cuiva. Dar dacă situaţia se prezenta astfel, omul ar fi scos vreo exclamaţie, fie şi numai un „Pfii! sau „Părinte Ceresc!", iar ea ar fi auzit trosnetul crengilor strivite în fuga lui înspăimântată.

Însă omul nu o rupsese la goană, ceea ce însemna că n-o văzuse sosind. O zărise mai târziu zăcând în mijlocul pădurii, alături de o căruţă sfărâmată, nu găsise explicaţia

acelei scene şi ce putea crede? Că fusese atacată pe drum şi apoi târâtă în desişuri pentru a ascunde dovezile?

Atunci de ce nu încercase s-o ajute? De ce rămăsese locului, mut ca un stejar, dar îndeajuns de mult ca să lase urma aceea pe pământ şi apoi plecase? Socotise, pesemne, că era moartă. Îl speriase cadavrul ei nesfinţit. Oamenii crezuseră până târziu, în secolul cincisprezece, în spiritele care puneau imediat stăpânire asupra oricărui mort care nu fusese îngropat creştineşte.

Ori *plecase* după ajutor până într-unul dintre satele de care Kivrin auzise, poate chiar în Skendgate, iar acum se întorcea însoţit de jumătate din locuitori, toţi purtând felinare.

În acest caz, trebuia să rămână pe loc şi să aştepte sosirea lor. Se cuvenea chiar să zacă la pământ. Când o vor găsi, oamenii vor începe să-şi dea cu părerea despre ea şi apoi o vor duce în sat, oferindu-i mostre de limbă vorbită, întocmai cum îşi făcuse dintru început planul de acţiune. Dar dacă bărbatul revenea singur ori însoţit de prieteni care nu doreau s-o ajute?

Nu reuşea să-şi adune gândurile. Durerea de cap se generalizase, întinzând-se de la tâmple până în spatele orbitelor. Începu să-şi maseze fruntea, însă simţi o pulsaţie dureroasă. Şi ce frig îi era! Mantia, în ciuda căptuşelii din blană de iepure, nu-i ţinea de cald. Cum supravieţuiseră oamenii în epoca Micii Glaciaţiuni dacă purtau doar asemenea îmbrăcăminte? Cum de nu mureau iepurii?

Se putea apăra de frig. Se gândi să strângă vreascuri pentru a înjgheba un foc, iar dacă bărbatul care lăsase urma ar fi revenit cu intenţii duşmănoase, îl putea ţine la distanţă slujindu-se de un lemn aprins. Iar dacă el plecase după ajutoare şi n-ar fi reuşit să regăsească drumul pe întuneric, focul l-ar conduce până la ea.

Dădu din nou roată poieniţei, căutând lemne de foc. Dunworthy insistase ca ea să deprindă cum să aprindă un foc fără a se folosi de iască sau cremene. „Gilchrist îşi închipuie că tu vei trăi în Evul Mediu în miez de iarnă fără a şti să aprinzi un foc?” spusese el, revoltat, iar ea îl apărase,

explicându-i că nimeni de la catedra de Medievală nu credea că ea avea să-şi petreacă prea mult timp în aer liber. Cu toate astea ar fi trebuit să-şi dea seama ce frig avea să îndure.

Vreascurile o făcură să-i îngheţe mâinile şi de fiecare dată când se apleca să adune vreunul simţea o durere săgetătoare. În cele din urmă renunţă să se mai aplece, lăsându-se pe vine şi adunând crenguţe rupte şi ţinându-şi capul drept. Asta o ajută să mai domolească durerea într-o oarecare măsură, dar nu pentru multă vreme. Poate durerea fusese declanşată de frig. Iar greutatea de a respira se datora tot senzaţiei de frig. Trebuia neapărat să facă un foc.

Lemnul îi dădea o senzaţie de rece şi umed. Nu avea să se aprindă în veci. Frunzele ar fi prea îmbibate de apă pentru a le folosi drept iască. Trebuia să găsească ceva uscat şi un băţ ascuţit pentru a obţine o flacără. Lăsă vreascurile într-o grămăjoară la poalele unui copac, atentă să rămână cu capul drept şi se întoarse la căruţă.

Latura sfărâmată a vehiculului îi putea oferi câteva scânduri rupte pe care să le folosească drept vreascuri uscate. Încercând să le smulgă, se alese cu câteva aşchii în palmă, dar reuşi până la urmă, iar lemnul, deşi rece, era măcar uscat. Văzu un leaţ mare şi ascuţit chiar deasupra roţii. Se aplecă să-l ridice şi simţi că se scufundă şi scoase un icnet din pricina ameţelii amestecată cu o stare de greaţă.

— Mai bine te-ai întinde, vorbi ea cu voce tare.

Se lăsă încet la pământ, găsind un sprijin în loitrele căruţei.

— Doctore Ahrens, spuse ea simţind că nu poate respira, ar trebui să găseşti un remediu pentru defazarea temporală. Mă simt îngrozitor.

Dacă ar putea sta întinsă, poate că ameţeala îi va trece şi se va apuca să facă focul. Cu toate acestea, nu va reuşi decât aplecându-se, iar gândul că nu avea de ales îi redeşteptă starea de greaţă.

Îşi trase gluga pe cap şi închise ochii, dar până şi acest neînsemnat efort îi pricinui dureri, mişcarea părând să concentreze suferinţa. Se întâmplase ceva rău. Imposibil ca starea să fie o reacţie faţă de dislocarea temporală. Înţelegea să prezinte unele simptome uşoare care să dispară la o oră-două după sosire, nu să se înrăutăţească. O uşoară durere de cap, precizase doctoriţa Ahrens, o stare de epuizare. Nu scosese o vorbă despre greaţă şi chinul cauzat de temperatura scăzută.

Îi era frig. Îşi strânse poalele mantiei mai aproape de trup, ca pe o pătură, însă efortul păru să-i sporească tremurul. Dinţii începură să-i clănţănească, aşa cum i se întâmplase şi pe coama colinei şi curând umerii i se zguduiră de frisoane convulsive.

„O să mor îngheţată”, îşi zise. „Dar nu am de ales. Nu mă pot ridica să aprind focul. Nu am puterea. Mi-e prea frig. Regret că ai avut dreptate în privinţa oamenilor din această epocă, domnule Dunworthy”, gândi ea, şi până şi gândul acesta era confuz. Până şi arderea pe rug părea o idee ispititoare.

Niciodată n-ar fi crezut că e în stare să adoarmă ghemuită pe pământul îngheţat. Nu percepuse valul de căldură cuprinzându-i tot trupul; dacă ar fi fost aşa, ar fi înspăimântat-o moleşeala plăcută dată de hipotermie şi s-ar fi zbătut s-o alunge. Dar sigur dormise, întrucât, când deschise ochii iarăşi, noaptea se înstăpânise, o noapte în adevăratul înţeles al cuvântului, cu stele îngheţate ce se vedeau licărind prin perdeaua deasă de ramuri de deasupra capului, iar ea stătea întinsă pe pământ, privindu-le.

Cât dormise, alunecase, astfel că acum capul îi stătea rezemat de roată. Încă tremura de frig, însă dinţii nu-i mai clănţăneau. Durerea de cap devenise o pulsaţie, un dangăt de clopot, tot corpul era o suferinţă, îndeosebi pieptul, în zona în care ţinuse strâns lemnele adunate pentru foc.

„S-a întâmplat ceva grav”, încolţi un gând, de astă dată însoţit de spaimă. Poate prezenta o reacţie alergică la călătoria în timp. Dar exista o asemenea boală? Dunworthy nu vorbise niciodată despre ea, deşi o avertizase cu privire

la nenumărate alte primejdii: viol, holeră, febră tifoidă şi ciumă.

Îşi băgă mâna pe sub mantie şi pipăi locul de pe braţ unde avea umflătura rămasă după inocularea antivirală. Umflătura era neschimbată, dar mai puţin dureroasă şi mâncărimea dispăruse. Poate că dispariţia mâncărimii era un semn că vaccinul nu mai acţiona eficient.

Încercă să-şi ridice capul. Ameţeala reveni instantaneu. Îşi lăsă capul în jos şi-şi eliberă mâinile dintre cutele mantiei, încet şi cu atenţie, accesele de greaţă punctând fiecare mişcare, oricât de mică.

— Domnule Dunworthy, spuse ea. Cred c-ar fi mai bine să vii ca să mă iei înapoi.

Auzi un cântec de Crăciun. O, ce bine, gândi ea, au deschis reţeaua şi încercă să se ridice în capul oaselor, rezemându-se totuşi de roată.

— Vai, domnule Dunworthy, sunt atât de încântată că v-aţi întors, zise ea, chinuindu-se să-şi învingă starea de greaţă. Mă temeam că n-o să primiţi mesajul meu.

Sunetul iritant se înteţi şi văzu o lumină pâlpâitoare. Se mai ridică puţin.

— Aţi făcut focul, constată ea. Aţi avut dreptate că o să deger. Roata căruţei radia un fior îngheţat prin mantie. Dinţii reîncepură să-i clănţănească. Doctoriţa Ahrens ştia ce vorbeşte. Trebuia să aştept până la dispariţia umflăturii. N-am bănuit că reacţia va fi atât de cumplită.

Dar lumina nu venea de la vreun foc. Era a unui felinar. Cu el în mână, Dunworthy se apropia de ea.

— Asta nu înseamnă că m-am îmbolnăvit, aşa e? N-am luat ciuma? Se exprima cu dificultate din cauza fălcilor care-i tremurau. Ar fi groaznic, nu? Să mă îmbolnăvesc de ciumă în Evul Mediu? Ca orice alt om al epocii?

Începu să râdă strident, slobozind un hohot aproape dement, care îl va speria de moarte pe domnul Dunworthy.

— Nu-i nimic, rosti ea, însă abia reuşi să-şi înţeleagă propriile cuvinte. Ştiu că aţi fost îngrijorat, dar o să mă însănătoşesc. Doar c-am…

Silueta se opri în faţa ei, iar lumina felinarului desenă un cerc nesigur pe pământ. Kivrin văzu picioarele lui Dunworthy. Purta încălţări scâlciate din piele, de felul celor care lăsaseră urma. Încercă să spună ceva despre încălţări, vrând să întrebe dacă domnul Gilchrist îl silise să poarte îmbrăcăminte autentic medievală doar pentru a veni s-o recupereze, însă lumina mişcătoare o făcu să ameţească din nou.

Închise ochii şi când îi redeschise, omul tocmai îngenunchea lângă ea. Îşi aşezase felinarul pe pământ şi câteva raze de lumină căzură pe gluga mantiei şi pe mâinile împreunate.

— N-am păţit nimic, spuse ea. Ştiu c-aţi fost îngrijorat, dar sunt întreagă. Serios. Mi-a fost puţin rău.

Omul îşi înălţă capul.

— *Certes, it been derlostuh dayes forgott foreto getest hissahntes in aller,* rosti el.

Avea faţa masivă, brăzdată de zbârcituri, plină de cruzime, ca a unui ucigaş. O urmărise zăcând, apoi plecase şi aşteptase căderea întunericului, iar acum revenise.

Kivrin încercă să ridice mâna pentru a-l izgoni, însă ambele mâini îi rămăseseră prizoniere în faldurile mantiei.

— Pleacă, vru ea să spună, dar dinţii îi clănţăniră atât de incontrolabil încât abia îngână cuvântul. Du-te de aici.

El adăugă ceva, vocea căpătând de astă dată o tonalitate urcătoare, de parcă i-ar fi adresat o întrebare. Nu înţelegea nimic. „Asta e engleza medie”, gândi... „Am studiat-o vreme de trei ani, iar domnul Latimer m-a învăţat tot ce se cunoaşte despre flexiunea adjectivală. Ar trebui să pricep. O fi din cauza febrei. De aceea nu înţeleg nimic din ce vorbeşte.”

El repetă întrebarea, ori îi puse alta, nici măcar de asta nu era sigură.

„Fiindcă mi-e rău”, se consolă. „Nu-l înţeleg pentru că sunt bolnavă.”

— Bunule domn, începu ea, dar nu reuşi să-şi amintească restul frazei învăţate. Ajutor, spuse ea şi se

strădui să formuleze totul în engleza medie, dar în minte nu-i reveniră decât frânturi de latină bisericească.

— *Domine, adjuvandum me festina,* spuse ea.

El îşi lăsă capul în palme şi începu să murmure cu glas atât de scăzut încât Kivrin nu auzi nimic, apoi îşi pierdu cunoştinţa, fiindcă el o ridică şi porni cu ea în braţe. Încă mai avea în urechi clinchetul supărător al clopoţeilor, care venea dinspre reţeaua deschisă şi încercă să descopere direcţia sursei. Însă dinţii îi clănţăneau prea tare ca să perceapă ceva.

— Sunt bolnavă, zise ea, în timp ce el o aşeza pe un cal alb. Se lăsă moale în faţă, agăţându-se de coama calului ca să nu cadă. El o prinse de mijloc cu o mână, menţinând-o pe cal. Nu ştiu cum de s-a întâmplat aşa. Doar mi-au făcut vaccinurile.

Omul mână măgarul fără să se grăbească. Clopoţeii de la frâu scoteau clinchete delicate.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI (000740-000751)

Domnule Dunworthy, cred că ar trebui să-mi vii în ajutor.

Capitolul 7

— Eram *sigură,* spuse doamna Gaddson, tunând şi fulgerând, îndreptându-se către ei. A contractat vreo boală îngrozitoare, nu? Numai din cauza canotajului.

Mary îi tăie calea.

— Nu aveţi voie să intraţi, o anunţă ea. Aici e o zonă de izolare.

Doamna Gaddson nu se lăsă intimidată. Continuă să meargă spre ei, legănându-şi valiza ca pe o armă, iar din poncho-ul transparent pe care-l purta peste palton se împrăştiară pretutindeni picături mari de apă.

— Nu mă puteţi alunga chiar aşa uşor. Sunt mama lui, vreau să-l văd.

Mary ridică braţul ca un poliţist de circulaţie.

— Opriţi-vă, rosti ea, imitând cât putu de bine autoritatea unei asistente.

Lucru de mirare, doamna Gaddson înlemni.

— Orice mamă are dreptul să-şi vadă fiul, explică ea. Expresia de pe chip se mai îndulcise. E foarte bolnav?

— Dacă vă referiţi la fiul dumneavoastră, William, din câte cunosc, nu-i deloc bolnav, spuse Mary. Ridică din nou braţul. Vă rog să nu vă apropiaţi mai mult. De ce credeţi că s-ar fi îmbolnăvit?

— Mi-am dat seama din clipa când am auzit despre carantină. M-a fulgerat o durere când şeful gării a zis „carantină temporară.” Îşi lăsă valiza pe podea, ca să arate locul unde o săgetase durerea. Asta fiindcă nu-şi ia vitaminele. Am cerut colegiului să i le administreze, adăugă ea, aruncând către Dunworthy o privire care rivaliza cu acelea pe care i le azvârlea Gilchrist, şi mi s-a spus că-şi poate purta singur de grijă, ei bine, după cum se vede, s-au înşelat.

— Nu din cauza lui William s-a instituit carantina. Unul dintre tehnicienii Universităţii a contractat o infecţie, zise Mary.

Dunworthy făcu un gest din cap, recunoscător că nu spusese „tehnicienii de la Baliol.”

— El e singurul caz şi nu avem certitudinea că ar mai exista şi altele, continuă Mary. Carantina reprezintă pur şi simplu o măsură de prevedere, vă asigur.

Doamna Gaddson nu părea convinsă.

— Willy al meu a fost dintotdeauna bolnăvicios şi nici nu vrea să se îngrijească. Studiază din cale afară de mult în camera aceea a lui prin care bate vântul, spuse ea şi-l măsură cu o privire întunecată pe Dunworthy. Mă şi surprinde chiar că până acum n-a făcut vreo viroză.

Mary lăsă mâna în jos şi o băgă în buzunarul în care-şi ţinea avertizorul sonor. „Sper că solicită ajutor”, gândi Dunworthy

— Numai după *un semestru* la Baliol, sănătatea lui Willy a fost complet zdruncinată şi cu toate astea, îndrumătorul lui l-a *silit* să rămână de Crăciun ca să citească Petrarca, spuse doamna Gaddson. Tocmai de aceea am venit. Inima mea de mamă suferă nespus la gândul că-şi petrece Crăciunul singur cuc în locul ăsta îngrozitor, mâncând Dumnezeu ştie ce şi făcând tot soiul de lucruri care i-ar putea primejdui sănătatea.

Arătă din nou către locul unde simţise durerea la auzul vorbelor: „carantină temporară.”

— Şi se vede limpede că providenţa m-a împins să vin acum încoace. Cât pe ce să pierd trenul, valiza mă stânjenea cumplit şi chiar mă gândisem, „Ei, o să prind altul”, numai că voiam să ajung la Willy al meu, aşa că am strigat la ei să lase uşile deschise şi nici n-am apucat bine să pun piciorul pe peron la Cornmarket că şeful gării a anunţat: „Carantină. Serviciile de transport feroviar sunt suspendate temporar.” Gândiţi-vă numai, dacă scăpam trenul şi-l luam pe următorul, trebuia să mă întorc din cauza carantinei.

Uşor de închipuit.

— Sunt convins că William va avea o surpriză văzându-vă, spuse Dunworthy, sperând că femeia va pleca să-l caute.

— Da, confirmă ea cu asprime. Pesemne stă acolo fără fular la gât. O să ia şi el infecţia asta, ştiu eu. Toate se prind de el. Când era mic făcea nişte erupţii cumplite. Sigur are să se îmbolnăvească. Bine c-am venit să-l îngrijesc.

Uşa se dădu brusc în lături şi doi oameni cu măşti pe faţă, halate, mănuşi şi încălţămintea învelită cu un soi de hârtie sosiră în fugă. Răriră paşii când văzură că deocamdată nu se prăbuşise nimeni la podea.

— Vreau ca această zonă să fie păzită şi marcată ca loc de izolare, le spuse Mary. Se întoarse către doamna Gaddson. Regret, dar există posibilitatea ca şi dumneavoastră să fi contractat virusul. Încă nu ştim sigur cum se transmite şi nu putem ignora posibilitatea de a se propaga prin aer, explică ea şi, vreme de o clipă, Dunworthy se gândi cu groază că Mary intenţiona să o izoleze pe doamna Gaddson în aceeaşi sală de aşteptare cu ei.

— Vreţi s-o conduceţi pe doamna într-o rezervă? se adresă ea unuia dintre bărbaţii mascaţi. Trebuie să efectuăm analize ale sângelui şi să ne daţi o listă a persoanelor cu care aţi venit în contact. Domnule Dunworthy, veniţi, vă rog, adăugă ea şi-l conduse în sala de aşteptare, închizând uşa înainte ca doamna Gaddson să poată protesta, după care îi spuse: Poate o vor ţine aici câteva ore, oferindu-i sărmanului Willy încă puţină libertate.

— Femeia asta poate face pe oricine să se băşice, remarcă el.

La intrarea lor, toţi cei prezenţi, mai puţin femeia-paramedic, ridicară privirile spre ei.

— Trenul lui Colin a fost întors din drum, îi anunţă Mary. Acum e acasă, în siguranţă.

— O, ce bine, spuse Montoya şi închise telefonul.

Gilchrist se grăbi să-l ocupe.

— Domnule Latimer, regret că v-am făcut să aşteptaţi, spuse Mary. Desfăcu ambalajul unor mănuşi sterile, şi le trase pe mâini şi începu să pregătească seringa.

— Gilchrist la telefon. Vreau să discut cu îndrumătorul şef, se auzi glasul lui Gilchrist. Da, încerc să-l găsesc pe domnul Basingame. Da, aştept.

„Îndrumătorul habar n-are”, gândi Dunworthy, „la fel şi secretarul.” Doar vorbise cu aceştia când încercase să oprească plasarea. Secretarul nici măcar nu ştia de plecarea lui Basingame în Scoţia.

— Mă bucur că l-au găsit pe puşti, spuse Montoya, consultându-şi ceasul digital. Cât credeţi că ne vor ţine aici? Trebuie să mă-ntorc la şantier înainte de a se transforma într-o mocirlă. Tocmai făceam excavaţii în cimitirul bisericii din Skendgate. Majoritatea mormintelor datează din secolul paisprezece, dar avem şi câteva dinaintea Ciumei şi chiar ale vremii lui William Cuceritorul. Oare Kivrin o fi ajuns acolo?

Dunworthy presupuse că ea se referea la sat, nu la vreunul dintre morminte.

— Aşa sper, îi răspunse el.

— Am rugat-o să-şi înceapă neîntârziat observaţiile privind satul şi biserica. Dar mai ales un mormânt. Inscripţia e parţial ştearsă, la fel şi sculptura. Cu toate astea, se mai distinge data – 1318.

— E o situaţie deosebită, tocmai spunea Gilchrist. Trebui să tacă vreme de câteva momente, ceea ce îl făcu să spumege. Ştiu că e la pescuit în Scoţia. Vreau să ştiu *unde.*

Mary aşeză un tampon de vată pe braţul lui Latimer şi-i făcu semn lui Gilchrist, care făcu un gest de refuz. Apoi se apropie de femeia-paramedic şi o clătină ca s-o trezească. Clipind din ochi adormită, aceasta o urmă până la tava de recoltare.

— Multe lucruri le putem afla doar prin studiu la faţa locului, spuse Montoya. Am rugat-o pe Kivrin să-şi noteze orice amănunt. Sper să aibă suficient spaţiu pe înregistrator. Nu părea prea încăpător. Îşi privi din nou ceasul. Dar sigur avea destulă memorie. Aţi avut cumva prilejul să-l vedeţi înainte de implantare? Arată exact ca o excrescenţă osoasă.

— Excrescenţă osoasă? repetă Dunworthy, urmărind cum sângele brancardierei ţâşnea într-o fiolă.

— Acesta e procedeul pentru a nu se crea un anacronism, chiar dacă ar fi descoperit, se fixează exact pe suprafaţa palmară a osului scafoid. Îşi atinse încheietura mâinii, puţin mai sus de degetul mare.

Mary îi făcu semn lui Dunworthy, iar brancardiera se ridică, aranjându-şi mâneca. Dunworthy se aşeză în locul ei. Mary scoase ambalajul de pe un senzor şi-l fixă pe încheietura lui Dunworthy, apoi îi dădu să înghită un indicator de temperatură.

— Rugaţi-l pe secretar să-mi telefoneze la acest număr imediat ce revine, mai spuse Gilchrist şi închise.

Montoya aproape că smulse telefonul, formă un număr şi spuse:

— Bună. Îmi puteţi comunica limitele carantinei? Aş dori să ştiu dacă Witney este inclus. Acolo se află şantierul meu. Persoana cu care discuta îi răspunse negativ. Atunci cu cine aş putea discuta despre modificarea limitelor? E vorba de o urgenţă.

„Fiecare îşi vede de urgenţa lui” gândi Dunworthy… „dar nimănui nu i-a trecut prin minte să-şi facă griji pentru Kivrin. Chiar şi aşa, ce probleme puteau apărea? Înregistratorul ei fusese modelat astfel încât să arate ca o excrescenţă osoasă, ca să nu creeze un anacronism dacă oamenii secolului paisprezece ar hotărî să-i taie braţele înainte de a o arde pe rug”.

Mary îi luă tensiunea, apoi îi fixă acul.

— Dacă se eliberează telefonul, spuse ea, lipind tamponul de vată pe braţ şi făcându-i semn lui Gilchrist, care stătea alături de Montoya şi părea iritat, aţi putea să-i telefonaţi lui William ca să-l anunţaţi că i-a sosit mama.

— Da. Numărul de la National Trust, spuse Montoya, care închise şi-şi notă grăbită ceva pe coperta unei broşuri.

Telefonul scoase un tril. Îndreptându-se către Mary, Gilchrist se aruncă spre telefon, ridicând receptorul înainte ca Montoya să ajungă lângă el.

— Nu, răspunse el şi, cu vădită părere de rău, îi înmână receptorul lui Dunworthy.

Era Finch. Se găsea în biroul secretarului.

— Ai găsit fişa medicală a lui Badri? întrebă Dunworthy.

— Da, domnule. A sosit şi poliţia. Caută loc pentru toate persoanele reţinute care nu au domiciliul în Oxford.

— Şi vor să le cazăm la Baliol?!

— Da, domnule. Câte putem caza?

Mary se ridică în picioare cu eprubeta în care colectase sânge de la Gilchrist şi îi făcu un semn lui Dunworthy.

— Aşteaptă o clipă, spuse el şi puse aparatul pe aşteptare.

— Ţi se cere să cazezi persoane reţinute? vru Mary să ştie.

— Da

— Nu ocupa toate camerele, îl sfătui ea. S-ar putea să avem nevoie de spaţiu pentru izolare.

Dunworthy reluă convorbirea:

— Spune-le că îi putem caza la Fisher şi în camerele libere de la Salvin. Dacă încă n-ai rezervat camere pentru clopotari, dublează numărul lor. Comunică-le celor de la poliţie că Spitalul a cerut ca Bulkeley-Johnson să fie pregătită ca rezervă pentru urgenţe. Zici că ai găsit fişa medicală a lui Badri?

— Da, domnule. A fost al naibii de greu s-o găsesc. Secretarul le trecuse la Badri, virgulă Chaudhuri, iar americanii...

— I-ai găsit numărul de la Ministerul Sănătăţii?

— Da, domnule.

— Ţi-o dau pe doctoriţa Ahrens, spuse el înainte ca Finch să reia istoria cu clopotarii americani. Îi făcu semn lui Mary. Poţi discuta personal cu ea.

Mary lipi un tampon pe braţul lui Gilchrist şi un indicator de temperatură pe dosul mâinii.

— Am reuşit să iau legătura cu cei din Ely, începu Finch. I-am informat despre anularea concertului şi s-au dovedit înţelegători, dar americanii sunt neconsolaţi.

Mary termină de notat rezultatele analizelor preliminare ale lui Latimer, îşi scoase mănuşile şi se apropie de Dunworthy să ia receptorul.

— Finch? Dă-mi numărul de la Asigurări Sociale al lui Badri.

Dunworthy îi întinse un pix şi formularul său pentru notarea contactelor secundare, iar ea scrise numărul şi apoi solicită situaţia inoculărilor lui Badri şi mâzgăli câteva lucruri pe care Dunworthy nu reuşi să le descifreze.

— Vreo reacţie adversă sau alergică? Urmă o pauză, după care Mary continuă: Lasă, nu-i nevoie. Pot lua restul din computer. Te sun imediat ce-mi vor trebui alte informaţii. Îi înapoie receptorul lui Dunworthy. Vrea să vorbească din nou cu dumneavoastră, preciză ea şi plecă luând foaia de hârtie cu ea.

— Sunt nemulţumiţi fiindcă i-am reţinut aici, spuse Finch. Domnişoara Taylor ameninţă că ne va da în judecată pe motiv că am împiedicat-o să-şi onoreze contractul.

— Când i s-au administrat lui Badri ultimele vaccinuri antivirale?

Lui Finch îi trebui câtva timp să caute prin maldărul de documente.

— A, am găsit, domnule. Paisprezece septembrie.

— A primit toată doza?

— Da, domnule. Analogi de receptori, supradoză maximă permisibilă de antigeni şi vaccinurile de sezon.

— A prezentat vreodată reacţii nedorite la antivirale?

— Nu, domnule. La rubrica alergii nu scrie nimic. I-am comunicat deja asta doamnei Ahrens.

Deci Badri făcuse vaccinurile antivirale. Nu se înregistrase intoleranţă la vreunul.

— Ai fost la New College? întrebă Dunworthy.

— Nu, domnule, tocmai mă pregăteam să plec într-acolo. Cum rezolv problema proviziilor? Avem cantităţi suficiente de săpun, dar stăm prost cu hârtia igienică.

Uşa se deschise, însă nu revenise Mary, ci medicul trimis s-o aducă pe Montoya. Se apropie de cărucior şi cuplă ceainicul electric la reţea.

— Ce ziceţi, să raţionalizez hârtia igienică, domnule? întrebă Finch, ori pun anunţuri prin care să cer economisirea ei?

— Cum crezi că-i mai bine, îi răspunse Dunworthy şi închise.

Afară ploua. Uniforma medicului era udă, iar când apa din ceainic dădu în clocot, omul îşi ţinu mâinile înroşite de ger deasupra aburului, ca să şi le încălzească.

— Aţi terminat cu telefonul? se interesă Gilchrist.

Dunworthy i-l dădu. Se întrebă cum era vremea în locul unde ajunsese Kivrin şi dacă Gilchrist îi pusese pe cei de la Probabilităţi să calculeze posibilitatea ca ea să sosească acolo pe ploaie. Mantia ei nu i se păruse prea rezistentă la umezeală, şi se putea întâmpla ca potenţialul drumeţ salvator care ar fi trebuit să apară la intervale de 1,6 ore să se adăpostească la vreun han sau într-o căpiţă de fân până când drumul avea să se usuce îndeajuns pentru a fi practicabil.

Dunworthy o învăţase pe Kivrin cum să facă focul, dar cu mâinile amorţite de ger şi cu lemne ude cu greu ar fi reuşit asta. Iernile de la începutul secolului paisprezece fuseseră foarte geroase. Poate căzuse şi zăpada. Era Micii Glaciaţiuni tocmai debutase în 1320, iar vremea devenise atât de friguroasă încât Tamisa îngheţase. Temperaturile scăzute şi vremea capricioasă provocaseră asemenea daune culturilor agricole încât unii istorici atribuiau ororile Ciumei Negre pe seama stării de malnutriţie a ţăranilor. Vremea fusese cu siguranţă foarte haină. În toamna anului 1348 în unele zone din Oxfordshire plouase începând de la sfântul Mihai până la Crăciun. Kivrin zăcea pesemne pe un drum înglodat, pe jumătate moartă de frig.

„Şi suferind de vreo erupţie din cauza dădăcelilor îndrumătorului ei, care îşi face griji inutile”, gândi el. Mary avea dreptate, se comporta ca doamna Gaddson. Pesemne că următorul pas ar fi să dea fuga în anul 1320, forţând deschiderea reţelei, aşa cum procedase doamna Gaddson cu uşile metroului, iar Kivrin ar avea aceeaşi reacţie ca şi

William când îşi va vedea mama. Şi având nevoie de ajutor tot atât de mult cât şi el.

Kivrin era cea mai inteligentă şi mai dotată studentă pe care o avusese. Sigur avea să se descurce şi pe ploaie. Din câte ştia el, Kivrin îşi petrecuse ultima vacanţă în mijlocul eschimoşilor şi deprinsese să construiască igluuri.

Evident, Kivrin ţinuse seama de toate amănuntele, între care şi de propriile unghii. Când venise să-i arate costumaţia, întinsese mâinile în faţă. Unghiile îi erau neîngrijite, crăpate, cu urme de murdărie la noiţe.

— Ştiu că voi susţine apartenenţa mea la nobilime, dar e vorba de una rurală, care lucra şi pământul din când în când, după cum rezultă din Tapiţeriile de la Bayeaux, iar doamnele din East Riding n-au văzut foarfecele decât după 1600, de aceea o să-mi petrec după amiaza de duminică pe şantierul doamnei Montoya, scotocind printre schelete ca să-mi stric mâinile.

Unghiile ei arătaseră cumplit, însă convingător. Bineînţeles că existau motive să-şi facă griji din cauza vreunei ninsori, amănunt neglijabil.

Dar îi era imposibil să stea liniştit. Dacă va reuşi să discute cu Badri, îl va întreba la ce făcuse aluzie când spusese „S-a întâmplat ceva rău”, se va asigura că plasarea decursese fără probleme şi că nu se produsese o defazare prea mare, atunci poate că îngrijorarea se va risipi. Se întrebă dacă Badri mai era inconştient. Sau dacă starea lui nu cumva se înrăutăţise.

Se ridică şi merse la căruciorul pentru ceai şi-şi pregăti o ceaşcă. Gilchrist vorbea din nou la telefon, după toate probabilităţile cu portarul. Nici acesta nu ştia unde plecase Basingame. În discuţia cu Dunworthy portarul afirmase că parcă auzise de Loch Balkillan, un lac despre care aflase că nu exista.

Dunworthy îşi bău ceaiul. Gilchrist îi sună pe secretar şi pe custodele adjunct, dar nici unul dintre ei nu avea idee unde se găsea Basingame. Asistenta care păzise uşa mai devreme veni să termine recoltarea probelor de sânge.

Medicul bărbat luă de pe masă una dintre broşurile propagandistice şi începu s-o citească.

Montoya îşi completă formularul de internare şi listele cu persoanele contactate.

— Şi acum ce trebuie să fac? îl întrebă ea pe Dunworthy. Notez toate persoanele cu care m-am întâlnit azi?

— În ultimele trei zile, o corectă el.

Aşteptarea continuă.

Dunworthy mai bău o ceaşcă de ceai. Montoya telefonă la Asigurări Sociale şi încercă să convingă pe cineva să-i dea o scutire de carantină, pentru a se putea întoarce la şantierul ei arheologic. Paramedicul femeie aţipi din nou.

Asistenta aduse un alt cărucior de astă dată cu masa de seară.

— *Ne-a-ntins hangiul masă-mbelşugată / Şi ne-a poftit la cină de îndată,* spuse Latimer, singura remarcă pe care o făcuse în după amiaza aceea.

Cât mâncară, Gilchrist îl delectă pe Latimer cu planurile lui de a o expedia pe Kivrin să constate rezultatele ciumei.

— Părerea istorică acceptată este că epidemia a distrus în întregime societatea medievală, îi spuse el lui Latimer în timp ce-şi porţiona friptura de vită, dar cercetările mele arată că ea a acţionat mai curând ca un purgativ decât ca dezastru.

„Al cui e acest punct de vedere?” gândi Dunworthy, întrebându-se în acelaşi timp de ce totul dura atât de mult. Oare se analizau probele de sânge ori se aştepta prăbuşirea la pământ a unuia ori a tuturor, ca să se poată stabili perioada de incubaţie.

Gilchrist sună iarăşi la New College şi ceru cu secretara lui Basingame.

— Nu-i acolo, îl anunţă Dunworthy. E în Devonshire pentru a-şi petrece Crăciunul împreună cu fiica ei.

Gilchrist nu-l băgă în seamă.

— Da. Vreau să-i transmiteţi un mesaj. Încerc să dau de domnul Basingame. E o situaţie deosebită. Tocmai am trimis o persoană în secolul patrusprezece, iar cei de la Baliol nu au făcut verificările necesare în privinţa

tehnicianului care s-a ocupat de reţea. Drept rezultat, acesta a contractat un virus contagios. Puse receptorul jos şi se adresă lui Dunworthy: Dacă domnului Chaudhuri nu i-au fost administrate vaccinurile antivirale necesare, vă voi face direct răspunzător.

— Le-a făcut pe toate în septembrie, spuse Dunworthy.

— Aveţi vreo dovadă?

— A ajuns acolo? întrebă femeia-medic.

Toţi, până şi Latimer, se întoarseră spre ea, plini de mirare. Până în momentul când vorbise lăsase impresia că dormise buştean, fiindcă stătuse cu capul căzut în piept şi cu braţele împreunate între care păstrase listele de contacte.

— Aţi afirmat că cineva a fost trimis în Evul Mediu, rosti ea pe un ton certăreţ. Aşa e?

— Regret, dar nu... începu Gilchrist.

— Virusul ăsta, spuse femeia. Putea să ajungă aici din cauza maşinii timpului?

Agitat, Gilchrist îl privi pe Dunworthy.

— Nu este posibil, aşa e?

— Nu, admise Dunworthy. Era evident că Gilchrist habar nu avea despre paradoxurile continuum-ului sau despre teoria stringurilor. Individul nu-şi merita funcţia de decan în exerciţiu. Nici măcar nu ştia cum funcţiona reţeaua care o plasase pe Kivrin tocmai în Evul Mediu.

— Virusul nu poate pătrunde prin reţea, repetă Dunworthy.

— Doctoriţa Ahrens a zis că indianul e singurul caz, urmă femeia. Iar *dumneavoastră* – şi arătă cu degetul spre Dunworthy – afirmaţi că omul a primit toate vaccinurile. Dacă e adevărat, nu avea cum să se îmbolnăvească decât dacă virusul provenea din altă parte. Iar în Evul Mediu colcăiau bolile virale, nu? Vărsatul de vânt şi ciuma, de exemplu.

— Sunt convins că specialiştii de la Istorie Medievală au luat toate măsurile necesare pentru protejarea..., interveni Gilchrist.

— Nu există posibilitatea ca un virus să pătrundă prin reţea, rosti Dunworthy, furios. Continuum-ul spaţiu-timp nu permite aşa ceva.

— Dar trimiteţi oameni, nu se lăsă femeia, iar un virus e mai mic decât o persoană.

Dunworthy nu mai auzise o asemenea afirmaţie din perioada de început a reţelei, când teoria era înţeleasă doar fragmentar.

— Vă dau toate garanţiile că s-au luat măsuri de precauţie, spuse Gilchrist.

— Prin reţea nu poate trece nici un element care ar putea modifica istoria, explică Dunworthy, privindu-l tăios pe Gilchrist. Vorbind despre măsuri de prevedere şi probabilităţi, individul nu făcea altceva decât s-o încurajeze. Radiaţiile, toxinele şi microbii nu pot trece prin reţea. În prezenţa lor, reţeaua nu se deschide.

Femeia îl măsură cu o privire neîncrezătoare.

— Vă asigur... reluă Gilchrist, în clipa când Mary intră în încăpere.

Adusese un teanc de hârtii de diverse culori. Gilchrist sări în picioare.

— Doctore Ahrens, există posibilitatea ca infecţia virală pe care a contractat-o domnul Chaudhuri să fi trecut prin reţea?

— Sigur că nu, spuse ea, încruntându-se, dând astfel de înţeles că ideea în sine era ridicolă. În primul rând, bolile nu pot trece prin reţea. Asta ar încălca legea paradoxurilor. În al doilea rând, dacă s-a întâmplat aşa ceva, *lucru exclus,* Badri ar fi contractat boala cu o oră înainte ca ea să ajungă prin intermediul reţelei, ceea ce ar însemna că virusul are o perioadă de incubaţie de o oră, o imposibilitate absolută. Dar dacă aşa se prezintă situaţia, *ceea ce e absurd,* aţi fi acum cu toţii bolnavi – îşi consultă ceasul electronic – fiindcă au trecut mai bine de trei ore de când aţi fost expuşi. Începu să strângă listele de legături personale.

Gilchrist părea nervos.

— Ca Decan în exerciţiu al Facultăţii de Istorie, am sarcini pe care trebuie să le îndeplinesc, se răsti el. Cât mai aveţi de gând să ne ţineţi aici?

— Doar până strâng listele cu persoanele cu care aţi intrat în contact, îi răspunse ea. Şi până vă fac nişte recomandări. Poate încă cinci minute.

— Cinci minute? interveni femeia care se interesase de posibilitatea pătrunderii virusului prin reţea. Vreţi să spuneţi că suntem liberi să plecăm?

— În anumite condiţii, preciză Mary. Aşeză formularele sub maldărul de hârtii şi începu să distribuie paginile de deasupra care aveau o culoare roz intens. Păreau să fie forme de externare, care scuteau Spitalul de orice răspundere.

— Am studiat rezultatele analizei sângelui, continuă ea, şi nici o probă nu a evidenţiat un nivel crescut al anticorpilor.

Îi înmână lui Dunworthy o foaie albastră care, după semnare, absolvea Serviciul Naţional de Sănătate (SNS) de orice răspundere şi confirma disponibilitatea semnatarului de a suporta toate cheltuielile care nu erau acoperite de SNS în termen de treizeci de zile.

— Am luat legătura cu specialiştii de la Centrul Mondial de Imunologie (CMI) şi aceştia au recomandat continuarea verificărilor privind stările febrile şi recoltarea probelor de sânge la intervale de douăsprezece ore.

Apoi distribui nişte foi de culoare verde, intitulate „Instrucţiuni referitoare la contactele primare.” Prima recomandare suna: „Evitaţi contactele cu alte persoane.”

Dunworthy se gândi la Finch şi la clopotarii care îl aşteptau, fără îndoială, la poarta colegiului Baliol cu solicitări şi cântece religioase, la toţi oamenii ieşiţi după cumpărături şi la persoanele reţinute de poliţie, cu care se va întâlni până să ajungă la birou.

— Luaţi-vă temperatura la intervale de jumătate de oră, îi sfătui ea, distribuind un formular pe hârtie galbenă. Vă prezentaţi imediat dacă monitorul personal – şi-l atinse pe cel fixat pe încheietură – indică o creştere mare a

temperaturii. Unele fluctuaţii sunt normale. Temperatura prezintă tendinţe de creştere spre sfârşitul după amiezii. Cea cuprinsă între 36 şi 37,4 este normală. Veniţi neîntârziat dacă ea depăşeşte 37,4 creşte brusc sau dacă aveţi simptome precum dureri de cap, greutate în respiraţie, stări de confuzie sau ameţeli.

Fiecare îşi privi termometrul-monitor şi avu impresia că începe să simtă dureri de cap. Dunworthy avusese una toată după amiaza.

— Pe cât posibil, evitaţi contactele cu alte persoane, le spuse Mary. Notaţi-vă orice contact. Încă nu cunoaştem sigur modul de transmitere, dar majoritatea mixovirusurilor se răspândeşte prin picături de salivă şi contact direct. Spălaţi-vă des pe mâini cu apă şi săpun.

Îi întinse lui Dunworthy un alt formular, roz. Foile colorate păreau să se fi sfârşit. De astă dată, sub titlul „Contacte” existau multe rubrici: nume, adresă, tipul contactului, perioada.

Mare păcat că virusul contractat de Badri nu avusese de a face cu Consiliul Apărării Civile, Serviciul Naţional de Sănătate sau Centrul Mondial de Imunologie, pentru că nu ar fi reuşit să mai iasă pe uşă.

— Trebuie să vă prezentaţi din nou aici mâine dimineaţă la ora şapte. Până atunci vă recomand o masă bună şi apoi somn. Odihna e cea mai eficace metodă de apărare împotriva virozelor. Sunteţi liberi, le spuse ea medicilor, pe durata carantinei. Mai distribui câteva formulare în nuanţele curcubeului şi apoi întrebă cu glas vioi: Aveţi întrebări?

Dunworthy se uită la femeia-paramedic, aşteptând ca ea s-o întrebe pe Mary dacă virusul vărsatului de vânt trecuse prin reţea. Însă ea contempla cu un aer plictisit teancul de foi.

— Mă pot întoarce la şantier? vru să ştie Montoya.

— Doar dacă se află în interiorul perimetrului cuprins de carantină, spuse Mary.

— Grozav, ce să zic, făcu Montoya şi-şi îndesă furioasă formularele în jacheta de terorist. Cât o să rămân eu legată aici, satul o să fie huit de apă. Apoi ieşi cu paşi apăsaţi.

— Mai aveţi nelămuriri? întrebă Mary, netulburată. Foarte bine. Atunci ne vedem cu toţii mâine la şapte.

Paramedicii ieşiră fără grabă, iar femeia care se interesase de virus se întinse şi căscă, parcă pregătindu-se să mai tragă un pui de somn. Latimer rămase pe scaun, cu ochii la termometrul-monitor. Gilchrist îi spuse ceva pe un ton tăios, apoi se ridică, îşi îmbrăcă paltonul şi-şi strânse umbrela şi teancul de foi.

— Sper că voi fi ţinut la curent privind orice noutate, spuse Gilchrist. Vreau să iau legătura cu Basingame şi să-l anunţ că e imperativ să revină şi să se ocupe de aceste probleme.

Se strecură pe uşă, apoi, ţinând uşa deschisă, trebui să-l aştepte pe Latimer pentru a culege formularele pe care le scăpase pe podea.

— Vă rog să treceţi mâine dimineaţă să-l luaţi şi pe Latimer, îl sfătui Mary, cercetând listele de contacte. N-o să-şi aducă aminte că trebuie să vină la şapte.

— Vreau să-l văd pe Badri, spuse Dunworthy.

— Laborator, Brasenose, citi Mary, frunzărind formularul. Biroul decanului. Brasenose. Laborator, Brasenose. Badri n-a fost văzut decât în apropierea reţelei?

— În drum spre spital a repetat: „S-a întâmplat ceva rău”, spuse Dunworthy. O fi avut loc vreo defazare. Dacă e de o săptămână în plus sau minus, Kivrin nu va şti data de întoarcere.

Mary nu-i dădu răspuns. Încruntându-se, aranja formularele în ordine.

— Trebuie să mă asigur că nu sunt nereguli în problema coordonatelor, zise el apăsat.

Ea ridică ochii spre el.

— Foarte bine, constată ea. Formularele cu liste de contacte nu slujesc la nimic. La Badri există goluri privind persoanele întâlnite în ultimele trei zile. E singurul care poate preciza unde a fost şi cu cine. Îl conduse pe Dunworthy de-a lungul coridorului. Am lăsat o asistentă lângă el, care îi pune întrebări, dar e foarte dezorientat şi se teme de ea. Poate că nu-i va fi frică de tine. Când ajunseră

la lift, dădu comanda: Parter, vă rog şi apoi i se adresă lui Dunworthy: Badri e conştient doar scurte perioade de timp. Probabil că-ţi vei pierde toată noaptea ca să afli ceva.

— Nu-i nimic. Şi aşa nu voi fi în stare să-mi găsesc liniştea până nu am siguranţa că plasarea lui Kivrin a reuşit.

Urcară până la etajul doi cu liftul, apoi merseră pe un coridor şi intrară într-o cameră pe a cărei uşă scria: NU INTRAŢI. REZERVĂ IZOLARE. Înăuntru găsiră o asistentă cu aer fioros care stătea la un pupitru urmărind ecranul unui monitor.

— L-am adus pe domnul Dunworthy să-l vadă pe Chaudhuri, îi explică Mary. Vom avea nevoie de halate speciale. Cum se mai simte?

— Febra i-a crescut iar – 39,5, spuse asistenta, dându-le două pungi sigilate din polietilenă cu halate din hârtie care se închideau la spate, calote, măşti impermeabile, imposibil de scos pe deasupra calotelor, huse semănând cu nişte galoşi şi trăgându-se peste încălţăminte şi mănuşi sterile. Dunworthy făcu greşeala de a-şi pune întâi mănuşile şi apoi se chinui mult timp până să desfacă halatul şi să-şi aranjeze masca.

— Va trebui să-i pui întrebări foarte precise, îl sfătui Mary. Află ce-a făcut dimineaţă după ce s-a sculat, dacă a petrecut noaptea cu cineva, unde a luat micul dejun, cine mai era de faţă şi aşa mai departe. Febra e un semn de confuzie. Cred că vei fi silit să repeţi întrebările. Apoi deschise uşa camerei.

Rezerva nu merita numele de cameră – înăuntru era loc doar pentru pat şi un scaun pliant îngust. Peretele din spatele patului era înţesat de echipamente şi cadrane. Pe peretele opus, unde fereastra era acoperită de o perdea, se vedeau alte echipamente. Mary aruncă o privire la Badri şi începu să studieze rezultatele apărute pe cadrane.

Dunworthy rămase cu privirea la ecrane. Cel din imediata lui apropiere era plin de cifre şi litere. Pe rândul de jos scria ICU 14320691 22-12-54 1803 200/RPT 1800CRS LMJPCLN 200MG/q6h Nr. Serv. Naţ. de sănătate 240-211-7 M AHRENS. Evident lucruri ştiute doar de doctor.

Pe celelalte ecrane apăreau linii frânte şi coloane de cifre. Nu pricepu nici una cu excepţia unui număr aflat în centrul ecranului aflat ceva mai la dreapta. Pe el scria „Temp. 39,9.” Dumnezeule mare.

Îl privi pe Badri. Stătea întins cu braţele pe deasupra cearceafului şi din care plecau tuburi de perfuzie către pungile agăţate de stative. La unul dintre acele de perfuzie veneau lichide de la vreo cinci recipiente, care alimentau tubul principal. Badri ţinea ochii închişi, iar faţa îi era trasă, ca şi cum ar fi slăbit mult în cursul zilei. Pielea închisă la culoare avea o nuanţă ciudată, albăstruie.

— Badri, spuse Mary, aplecându-se deasupra lui, ne auzi?

El deschise ochii şi-i privi fără să-i recunoască, poate nu atât din cauza febrei ci pentru că amândoi erau îmbrăcaţi în hârtie din cap până în picioare.

— E domnul Dunworthy, îl ajută Mary. A venit să te vadă.

Avertizorul sonor începu să sune.

— Domnul Dunworthy? spuse Badri cu glas hârâit, şi încercă să se ridice.

Mary îl împinse delicat înapoi pe pernă.

— Domnul Dunworthy vrea să te întrebe câte ceva, zise ea şi-l bătu uşor pe piept, aşa cum făcuse şi în laboratorul de la Brasenose, apoi se îndreptă de spate şi studie cifrele de pe ecranele din spatele patului. Stai liniştit. Eu trebuie să plec, dar va rămâne domnul Dunworthy cu tine. Odihneşte-te şi încearcă să-i răspunzi la întrebări.

Plecă.

— Domnule Dunworthy? repetă Badri, de parcă s-ar fi străduit să priceapă înţelesul cuvintelor.

— Da, răspunse Dunworthy, aşezându-se pe scaunul pliant. Cum te simţi?

— Când trebuie să revină el? rosti Badri, iar vocea lui chinuită sună slab. Mai făcu o încercare de a se ridica. Dunworthy întinse mâna să-l oprească.

— Trebuie să-l găsesc, murmură Badri. S-a întâmplat ceva rău.

Capitolul 8

O ardeau pe rug. Simţea dogoarea flăcărilor. Sigur o legaseră la stâlp, deşi nu-şi amintea când. Ţinea însă minte că aprinseseră focul. Căzuse de pe calul alb, iar tâlharul o ridicase şi o pusese înapoi.

— Trebuie să ne întoarcem la locul plasării, îi spusese ea.

El se aplecase puţin şi, în lumina pâlpâitoare, ea îi văzuse faţa plină de cruzime.

— Domnul Dunworthy va deschide reţeaua imediat ce-şi va da seama că s-a întâmplat ceva rău, îi zisese ea. N-ar fi trebuit să-i scape acele vorbe. O luase drept vrăjitoare şi o adusese aici pentru a fi arsă.

— Nu sunt vrăjitoare, spusese ea şi imediat, ca din senin, apăruse o mână rece care i se aşezase uşor pe frunte.

— Sst, auzise ea.

— *Nu sunt* vrăjitoare, repetase ea, încercând să vorbească cât mai rar, ca să poată fi înţeleasă. Tâlharul nu pricepuse spusele ei. Făcuse o încercare de a-l ruga să nu o ducă departe de acel loc, însă el nu-i dăduse atenţie. O aşezase pe calul alb şi-l mânase afară din luminiş, printre fagi cu coaja albicioasă, către partea inima pădurii.

Se străduise să fie atentă la direcţia în care mergeau ca să poată reface drumul înapoi, însă felinarul purtat de bărbat se legăna aproape de pământ, iar lumina lui nesigură o orbea. Închisese ochii, şi regretase imediat gestul, fiindcă mersul hurducat al calului o făcuse să ameţească şi căzuse din nou la pământ.

— Nu mă pricep la vrăjitorii, insistase ea. Sunt istoric.

— *Hawey fond enyowuh thissla dey?* răsunară cuvintele rostite de o femeie, venind parcă din depărtare. Se apropiase probabil să mai pună un lemn în foc şi apoi se retrăsese din preajma arşiţei.

— *Enwodes fillenum gleydung sore distrayste,* zise un bărbat a cărui voce semăna cu cea a domnului Dunworthy. *Ayeen mynarmehs hoor alle op hiderybar.*

— *Sweltes shay dumorte blauen?* spusese femeia.

— Domnule Dunworthy, murmurase Kivrin, întinzând braţele către bărbat, am nimerit printre tâlhari! dar nu-l putea vedea prin fumul înăbuşitor.

— Ssst, făcuse femeia, iar Kivrin îşi dădu seama că adormise, lucru ce i se păruse imposibil. Oare cât durează supliciul focului? se întrebă ea. Flăcările erau atât de fierbinţi încât ar fi trebuit să devină deja scrum, dar când ridică mâna, i se păru neatinsă, deşi mici limbi de foc licăreau de-a lungul degetelor. Lumina văpăilor îi rănea ochii. Strânse din pleoape.

„Nădăjduiesc să nu cad iarăşi de pe cal”, gândi ea. Se agăţase cu braţele împreunate pe după gâtul lui. Cu toate că paşii legănaţi îi stârneau şi mai rău durerea de cap, nu-şi descolăcise braţele, dar căzuse, chiar dacă domnul Dunworthy insistase ca ea să ia lecţii de călărie şi aranjase să le facă la un centru hipic de lângă Woodstock. Tot el o avertizase că aşa se va întâmpla. Îi spusese că va fi arsă pe rug.

Femeia îi duse o cană la buze. „Trebuie să fie o cârpă umezită cu oţet”, gândi Kivrin, „cea pe care o dădeau martirilor.” Dar era altceva. Un lichid călduţ şi amar. Femeia trebui să-i aplece capul ca să poată sorbi, iar Kivrin îşi dădu seama abia acum că stătea întinsă.

„Va trebui să-i spun domnului Dunworthy că oamenii nu erau arşi pe rug stând în picioare.” Încercă să-şi ducă mâinile către gură, mimând gestul de rugăciune pentru a porni înregistratorul, dar povara flăcărilor i le trase în jos.

„Sunt bolnavă”, gândi ea, şi pricepu că lichidul neplăcut la gust fusese vreun leac popular care făcuse febra să-i scadă. Nu zăcea pe pământ, ci pe un pat aflat într-o încăpere întunecoasă, iar femeia care îi sugerase să tacă şi-i dăduse doctoria stătea alături de ea. Îi auzea respiraţia. Încercă să-şi mişte capul ca s-o vadă, dar efortul îi dădu noi dureri. Femeia părea să fi adormit. Şuierul respiraţiei devenise mai regulat şi mai puternic, aducând a sforăit. Sunetul îi sporea durerea de cap.

„Am ajuns în sat. Bărbatul roşcat m-a adus aici”.

Căzuse de pe cal, iar tâlharul o ajutase să urce din nou, dar când privise mai atent, chipul lui nu arăta ca al unui ucigaş. Era tânăr, cu păr roşcat şi avea trăsături blânde: apropiindu-se de ea, lângă roata căruţei, pusese un genunchi în pământ şi o întrebase: „Cine eşti?”

Iar ea înţelesese perfect.

— *Canstawdranken derwyn?* spuse femeia şi-i împinse capul în faţă ca să mai soarbă din lichidul amar. Kivrin nu putea înghiţi. Focul îi ajunsese acum în gâtlej. Simţea micile flăcări roşiatice, deşi băutura ar fi trebuit să le stingă. Se întrebă dacă nu cumva bărbatul o dusese într-o altă ţară, Spania sau Grecia, de pildă, unde oamenii vorbeau o limbă pe care interpretorul nu o putea descifra.

Dar îl înţelesese perfect pe roşcovan. „Cine eşti?” o întrebase el, iar ea îşi închipuise că el era sclav adus din vreo cruciadă şi vorbea turcă sau arabă, limbi incluse în memoria interpretorului.

— Sunt istoric, zisese ea, dar când se uitase în ochii lui nu mai descoperise acelaşi chip. Era al unui tâlhar.

Disperată, îşi rotise ochii după roşcovan, dar el dispăruse. Tâlharul culesese câteva lemne şi le aşezase pe pietrele unei vetre deschise.

— Domnule Dunworthy! strigase ea deznădăjduită, iar tâlharul venise şi îngenunchease în faţa ei, iar lumina felinarului îi licărise pe chip.

— Nu te teme, spuse el. Se întoarce imediat.

— Domnule Dunworthy! ţipă ea, iar bărbatul roşcovan veni din nou şi se aşeză în genunchi lângă ea.

— Nu trebuia să părăsesc locul, îi zise ea, urmărindu-i expresia de pe faţă, sperând să nu redevină tâlhar. S-au greşit coordonatele. Trebuie să mă duci unde m-ai găsit.

El îşi descopcie mantia pe care o purta, o dădu jos de pe umeri cu un gest larg şi o înveli cu ea, iar Kivrin îşi dădu seama că el o înţelesese.

— Vreau acasă, îi spuse când el se plecă deasupra ei. Felinarul pe care îl ţinea în mână îi lumina faţa şi razele lui îi jucau în păr precum nişte flăcări.

— *Godufadur,* strigase el iar ea gândise: „Aşa îl cheamă pe sclav, Gauddefaudre. Îl va întreba unde m-a găsit şi mă va duce înapoi, la locul de întâlnire. Iar domnul Dunworthy, bietul de el, are să fie disperat că nu o va găsi când vor deschide reţeaua. Nu-ţi face griji, domnule Dunworthy”, zise ea în gând, mă voi întoarce.

— *Dreede nawmaydde,* spusese bărbatul roşcovan şi o ridicase în braţe. *Fawrtah Galwinnath coam.*

— Sunt bolnavă, îi spuse Kivrin femeii, de aceea nu vă înţeleg, dar de astă dată nimeni nu se aplecă deasupra ei s-o mângâie. Pesemne se săturaseră să vegheze asupra ei cât ardea şi plecaseră. Asta dură mult timp, deşi arşiţa părea să fi crescut.

Bărbatul roşcovan o aşezase în faţa lui pe cal şi pornise spre pădure, iar ea crezuse că o ducea înapoi, la locul de revenire. Calul avea acum şa şi clopoţei, care scoteau clinchete în ritmul paşilor, închipuind un cântec. Era „Veniţi, voi, credincioşi”, iar sunetul clopoţeilor crescu în intensitate cu fiecare vers, până când răsunară asemeni clopotelor de la biserica Sfânta Maria Fecioara.

Călătoriseră îndelung, de aceea consideră că ajunseseră deja în apropierea locului de revenire.

— Cât de departe e? îl întrebă ea pe bărbat. Domnul Dunworthy va fi foarte îngrijorat. Însă el nu-i dădu răspuns. Galopând, ieşiră din pădure şi coborâră un deal. Luna urcase pe cer, strălucind slab printre crengile unor copaci firavi şi desfrunziţi şi ajunseră la biserica de la poalele dealului.

— Dar nu-i locul de întâlnire, protestă ea şi încercă să tragă de frâul calului pentru a face drumul întors, dar nu îndrăzni să-şi descolăcească braţele prinse pe după gâtul bărbatului de teamă să nu pice. Apoi ajunseră în faţa unei uşi care se deschise o dată, de două ori şi văzu un foc şi lumină şi clinchet de clopoţei şi-şi dădu seama că până la urmă omul o dusese înapoi la locul de revenire.

— *Shay boyen syke nighonn tdeeth,* zise femeia. Kivrin îi simţi atingerea palmei ei aspre şi zbârcite. Tot ea adună

aşternuturile în jurul lui Kivrin. Blănuri, simţi ea mângâierea moale pe faţă, ori poate era doar propriul ei păr.

— Unde m-aţi dus? întrebă. Femeia se apropie de ea, ca şi cum nu ar fi auzit bine, iar Kivrin îşi dădu seama că vorbise în engleză. Interpretorul nu-i funcţiona. Trebuia să gândească în engleza modernă, exprimându-se în cea medie. Poate de aceea nu înţelegea ce i se spunea.

Încercă să-şi formuleze gândurile direct în engleza medie.

— *Unde m-aţi fost adus?*

Construcţia era greşită. Trebuia să întrebe „Ce este acest loc?” dar nu-şi amintea cuvântul pentru „loc”.

Nu era capabilă să gândească limpede. Femeia continuă să o învelească şi cu cât mai aşeza mai multe blănuri deasupra ei, cu atât mai frig îi era, de parcă toate velinţele nu aveau decât rolul de a stinge focul.

N-ar fi înţeles-o nimeni dacă ar fi întrebat: „Ce este acest loc?” Se afla într-un sat. Bărbatul cu păr roşcat o adusese într-un sat. Trecuseră prin dreptul unei biserici ajunseseră la o casă mare. Ar trebui să spună: „Care e numele acestui sat?”

Cuvântul pentru „loc” era *demain,* însă construcţia încă suferea. Oamenii aceştia ar formula ideea potrivit structurii franceze, nu?

— *Quelle demeure avez vous m’apporte?* rosti ea cu voce tare, dar femeia plecase şi oricum nu suna corect. Oamenii aceştia nu mai erau francezi de două sute de ani. Trebuia să pună întrebarea în engleză. „Unde e satul în care m-aţi adus?” Dar cum se spunea la „sat”?

Dunworthy o sfătuise să nu se bazeze exclusiv pe interpretor, care ar putea-o trăda, de aceea îi recomandase să urmeze cursuri de engleză medie, franceză normandă şi germană, pentru a evita problemele de pronunţie. O convinsese să înveţe pagini întregi din Chaucer. Nu, nu. Unde e satul în care m-aţi adus? Cum s-o fi spunând la sat?

Omul o cărase până în sat şi bătuse la o uşă. Îi deschisese un bărbat masiv, care avea o secure în mână. Acel bărbat, apoi o femeie şi amândoi rostiseră cuvinte pe

care Kivrin nu le pricepuse, şi amândoi rămăseseră afară, în întuneric.

— Domnule Dunworthy! Doctore Ahrens! strigase ea şi articulând cuvintele simţise dureri sfâşietoare în piept. Nu-i lăsa să închidă locul de revenire, îi spusese ea bărbatului roşcat, însă el redevenise tâlhar sau hoţ.

— Nuu, răspunsese el. E doar rănită, iar apoi uşa se deschisese din nou şi o dusese înăuntru pentru a fi arsă. Îi era foarte cald.

— *Thawmotgoonawtplersoun roshundtprayenum comth ithre,* spuse femeia, iar Kivrin încercă să ridice capul pentru a sorbi, dar femeia nu-i adusese o cană la buze. Apropiase o lumânare aprinsă de faţa ei. Flacăra ei avea să-i aprindă părul.

— *Der maydemot nedes dya,* spuse femeia.

Lumânarea licări aproape de obrazul ei. Părul îi luase foc. Flăcări roşiatice se unduiau de-a lungul părului, prinzând şuviţe rătăcite şi făcându-le să se răsucească şi să devină scrum.

— Sst, făcu femeia şi încercă s-o prindă pe Kivrin de mâini, însă ea se zbătu iarăşi până ce şi le eliberă. Îşi duse palmele la păr, încercând să stingă flăcările. Mâinile îi luară foc.

— Ssst, repetă femeia şi-i opri frământarea mâinilor. Nu era femeia. Braţele acelea erau mult mai puternice. Kivrin îşi răsuci capul într-o parte şi în alta, încercând să evite flăcările, dar cineva îi ţinu şi capul. Părul ei explodă într-un nor de foc.

Când se trezi, în cameră era fum. Focul se stinsese probabil în vreme ce dormise. Acelaşi lucru i se întâmplase şi unuia dintre martiri când fusese ars pe rug. Prietenii acestuia puseseră lemne umede pe rug pentru ca el să moară sufocat de fum înainte de a fi cuprins de flăcări, însă aşa focul se stinsese şi nefericitul se perpelise la foc mocnit ore în şir.

Femeia se aplecă deasupra ei. Fumul era atât de dens încât Kivrin nu-i putu ghici vârsta. Bărbatul roşcovan

stinsese probabil focul. O învelise cu mantia şi apoi se apropiase de foc şi-l stinsese, împrăştiind cărbunii încinşi cu lovituri de gheată, însă fumul ridicat o orbise.

Femeia o stropi cu apă, iar picăturile sfârâiră când îi atinseră pielea.

— *Hauccaym anchi towoem denswile?* spuse femeia.

— Sunt Isabel de Beauvrier, răspunse Kivrin. Fratele meu e bolnav la Evesham. Cuvintele refuzau să-i vină în minte. *Quelle demeure. Străpuns până la miez.* Unde mă aflu? rosti ea în engleză.

În faţa ochilor îi apăru un chip.

— *Hau hightes towe?* rosti persoana. Era faţa tâlharului din pădurea fermecată. Înspăimântată, se trase înapoi.

— Pleacă! strigă ea. Ce vrei?

— *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti,* rosti el.

„Latină”, gândi ea, recunoscătoare. „Deci există şi preot aici”. Încercă să ridice capul pentru a-l vedea pe preotul bănuit în spatele tâlharului, dar nu reuşi. Fumul plutea prea dens. „Ştiu să vorbesc latină.” Domnul Dunworthy m-a sfătuit s-o învăţ.

— N-ar fi trebuit să-l laşi înăuntru! spuse ea în latină. E un tâlhar! O durea gâtul şi părea să-şi fi pierdut puterea de a rosti cuvintele, dar după expresia de uimire care apăru pe chipul tâlharului când se trase înapoi îşi dădu seama că fusese auzită.

— Nu trebuie să te temi, spuse preotul şi ea îl înţelese perfect. Te vei întoarce acasă.

— La locul de întâlnire? întrebă Kivrin. Mă duceţi acolo?

— *Asperseges me, Domine, hyssope et mundabor,* rosti preotul. Tu, Doamne, mă vei stropi cu isop, şi mă voi curăţi. Pricepu tot.

— Ajutaţi-mă, spuse ea în latină. Trebuie să mă întorc la locul în care m-aţi găsit.

— *... nominus...,* rosti preotul, însă atât de slab încât nu-l auzi. Nume. Ceva referitor la numele ei. Înălţă capul. Şi-l simţi ciudat de uşor, de parcă îi arsese tot părul.

— Numele meu? întrebă ea în latină.

Trebuia să-i spună că e Isabel de Beauvrier din East Riding, numai că durerea din gât o făcu să creadă că nu va reuşi.

— Trebuie să mă întorc. Nu vor şti unde am ajuns.

— *Confiteor deo omnipotenti,* spuse preotul. Kivrin nu-l văzu. Când încercă să privească dincolo de tâlhar nu zări decât flăcări. Iar aprinseseră focul. *Beatae Mariae semper Virgini…*

„Rosteşte Confiteor Deo”, gândi ea, rugăciunea dinaintea spovedaniei. Tâlharul n-ar trebui să fie aici. În asemenea momente s-ar cuveni să plece toţi din cameră.

Îi venise rândul. Se strădui să-şi împreuneze mâinile ca pentru rugăciune, dar nu reuşi, iar preotul o ajută şi când nu-şi aminti cuvintele rugii, el le intonă împreună cu ea.

— Iartă-mă Părinte, căci am greşit. Mărturisesc în faţa Atotputernicului Dumnezeu şi a ta Părinte, că am păcătuit cu gândul, cu vorba, cu fapta, numai şi numai din vina mea.

— *Mea culpa,* şopti ea. Numai din vina mea, vina mea, dar ceva nu era bine, nu asta trebuia să rostească.

— Cum ai păcătuit? o întrebă preotul.

— Păcătuit? repetă ea nedumerită.

— Da, spuse el cu blândeţe, aplecându-se atât de mult încât ajunse să-i şoptească la ureche. Trebuie să-ţi mărturiseşti păcatele, ca să primeşti iertarea Domnului şi să intri în împărăţia cerească.

„Dar eu n-am vrut decât să ajung în Evul Mediu”, gândi ea. Am muncit atât de mult ca să deprind limba şi obiceiurile şi am făcut întocmai cum mi-a zis domnul Dunworthy. Doream doar să devin un istoric adevărat.

Înghiţi în sec, simţind flăcări pe gâtlej.

— Nu am păcătuit.

Preotul se trase înapoi, iar ea îşi închipui că plecase furios fiindcă nu voia să-şi mărturisească păcatele.

— Mai bine ascultam sfatul domnului Dunworthy. Nu trebuia să mă îndepărtez de locul plasării.

— *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen,* rosti preotul. Vocea lui era calmă, liniştitoare. Îi simţi răcoarea palmei pe frunte.

— *Quid quid deliquisti,* murmură preotul. Prin această sfântă ungere şi prin marea Sa înţelegere şi îndurare... Îi atinse ochii, urechile, nările; atât de uşor încât nici nu-i simţi mâna, ci doar răceala uleiului sfinţit.

„Asta nu face parte din taina mărturisirii”, gândi Kivrin. „E ritualul pentru muribunzi. Rosteşte ultimele rugăciuni.”

— Nu vreau... spuse ea.

— Nu te teme, o îndemnă el. Fie ca Domnul să te ierte pentru păcatele făcute cât ai călcat pe pământ, adăugă el şi stinse focul care-i pârjolea tălpile.

— De ce-mi daţi ultima împărtăşanie? întrebă Kivrin şi apoi îşi aduse aminte că o ardeau pe rug. „O să mor aici, iar domnul Dunworthy nu va afla niciodată ce mi s-a întâmplat”. Numele meu e Kivrin, spuse ea. Să-l anunţaţi pe domnul Dunworthy...

— Fie să ajungi în faţa Mântuitorului, spuse preotul, numai că acum vorbea tâlharul. Şi aflându-te în faţa lui să priveşti cu ochii-ţi binecuvântaţi adevărul întrupat.

— Mor, aşa e? îl întrebă ea pe preot.

— Nu ai de ce te teme, o linişti el şi o luă de mână.

— Nu mă părăsi, gemu ea şi se agăţă de mâna lui.

— Nu te voi părăsi, o asigură el, dar fumul o împiedică să-l vadă. Fie ca Atotputernicul Dumnezeu să-ţi ierte păcatele şi să-ţi dea viaţă veşnică.

— Domnule Dunworthy, vino să mă iei înapoi, te rog, mai zise Kivrin şi flăcările răbufniră între ea şi lume.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(000806-000882)

Domine, mittere digneris sanctum Angelum tuum de caelis, qui custodiat foveat, protegat, visitet, atque defendat omnes habitantes in hoc habitáculo.

(Pauză)

Exaudí orationim meam et clamor meus ad te veniat.[1]

---

[1] Traducere: *O, Doamne, promite-mi că-Ţi vei trimite îngerul sfânt din ceruri să apere, să iubească, să grijească, să se*

Capitolul 9

— Ce e, Badri? Ce s-a întâmplat? întrebă Dunworthy.

— Frig, veni răspunsul.

Dunworthy se aplecă asupra lui şi-i trase cearceaful şi pătura până peste umeri. Pătura părea cumplit de nepotrivită, fiind subţire ca foaia de hârtie din care era confecţionat halatul lui Badri. Nici nu trebuia să se mire că-i era frig.

— Mulţumesc, murmură Badri. Îşi scoase mâna de sub aşternuturi şi-i strânse degetele lui Dunworthy. Apoi închise ochii.

Dunworthy privi neliniştit la cifrele de pe ecrane, dar acestea îi apăreau la fel de nepătrunse. Temperatura rămăsese tot la 39,9. Mâna lui Badri era foarte fierbinte, chiar prin mănuşa sterilă, iar unghiile căpătaseră un aspect ciudat, devenind vineţii. Pielea lui Badri părea să fi căpătat o nuanţă mai întunecată, iar trăsăturile chipului i se subţiaseră mai rău decât la sosire.

Asistenta, a cărei siluetă îi aminti în mod stânjenitor de doamna Gaddson, apăru şi spuse cu glas sever:

— Lista contactelor primare se află pe diagramă. Nu degeaba se temea Badri de ea. CH-1, mai adăugă ea, arătând către tastatura de sub primul ecran din stânga.

Pe ecran apăru o diagramă împărţită în coloane reprezentând orele, în partea de sus se găseau numele său, al lui Mary şi al asistentei, toate însoţite de o notaţia HP cuprinsă într-o paranteză, din care rezulta probabil că ei purtau haine de protecţie în contact cu Badri.

— Următorul ecran, rosti Dunworthy, şi diagrama defilă**,** indicând momentul sosirii la spital, numele medicilor, reţeaua, evenimentele din ultimele două zile. Badri fusese la Londra luni dimineaţă pentru a aranja renovarea colegiului Jesus. Revenise la Oxford cu metroul.

înfăţişeze şi să ocrotească pe toţi cei care sunt adunaţi sub acest acoperiş.

Ascultă-mi ruga şi lasă-mi plânsul să ajungă la Tine.

La ora două şi jumătate venise la discuţii cu Dunworthy şi stătuse până la patru. Dunworthy menţionă perioada pe diagramă. Badri îi spusese că plecase la Londra duminică, dar nu-şi amintea ora. Scrise: Londra – telefon la Jesus pentru a afla ora sosirii.

— Are şi momente în care-şi pierde luciditatea, zise asistenta pe un ton dezaprobator. Din cauza febrei. Verifică perfuziile, aranjă discret aşternuturile şi ieşi.

Închiderea uşii păru să-l trezească pe Badri. Pleoapele i se mişcară spasmodic.

— Badri, vreau să te întreb ceva. Trebuie să aflăm persoanele cu care te-ai întâlnit. N-am dori să contracteze aceeaşi boală, de aceea te rog să ni le spui.

— Kivrin, răspunse el. Vocea îi era pierită, aproape o şoaptă, dar îşi încleşta degetele cu tărie în jurul mâinii lui Dunworthy. În laborator.

— Azi dimineaţă? Ai mai văzut-o pe Kivrin înainte de asta? Ieri?

— Nu.

— Ce-ai făcut ieri?

— Am verificat reţeaua, spuse el moale, agăţându-se de mâna întinsă.

— Ai stat acolo toată ziua?

El clătină din cap, iar efortul îşi găsi ecou în câteva semnale avertizoare şi variaţii ale diagramelor afişate pe ecrane.

— Am mers să vă văd.

Dunworthy făcu un gest de aprobare.

— Mi-ai lăsat un bilet. După aceea? Te-ai întâlnit cu Kivrin?

— Kivrin, zise el. Am verificat coordonatele stabilite de Puhalski.

— Erau corecte?

Badri se încruntă.

— Da

— Sigur?

— Da. Le-am verificat de două ori. Se opri ca să-şi recapete suflul. Am făcut o verificare internă şi o comparaţie.

Dunworthy simţi un val de uşurare. Deci nu apăruse nici o eroare în problema coordonatelor.

— Dar defazări? Cât de mari?

— Capul, murmură el. Azi dimineaţă. Cred c-am băut prea mult la petrecere.

— Ce petrecere?

— Obosit, bolborosi el.

— La ce petrecere ai fost? insistă Dunworthy, simţindu-se ca un inchizitor. Când? Luni?

— Marţi, răspunse Badri. Băut prea mult.

Îşi întoarse capul spre perete.

— Odihneşte-te, îl rugă Dunworthy. Îşi desfăcu mâna din strânsoarea lui Badri. Încearcă să dormi.

— Bine că aţi venit, spuse Badri şi întinse din nou mâna.

Dunworthy i-o strânse, urmărind când chipul lui adormit, când indicaţiile de pe ecrane. Ploua. Auzi răpăitul picăturilor, cu toate că perdelele erau trase.

Până acum nu-şi dăduse seama de gravitatea suferinţei lui Badri. Îl preocupase prea mult Kivrin ca să se gândească vreo clipă la el. Pesemne că nu merita să fie supărat pe Montoya şi ceilalţi. Toţi aveau diverse probleme şi nu se gândiseră la boala lui Badri decât în funcţie de necazurile şi neplăcerile pe care le năştea aceasta. Cu toate că vorbise despre rechiziţionarea căminului Bulkeley-Johnson ca infirmerie şi despre probabilitatea izbucnirii unei epidemii nici măcar Mary nu lămurise pe deplin semnificaţia bolii lui Badri. Acesta făcuse vaccinuri antivirale şi acum zăcea totuşi cu febră mare.

Seara trecu. Dunworthy ascultă zgomotul ploii şi dangătele de la St. Hilda, ce anunţau fiecare sfert de oră, precum şi de la Christ Church, aflată ceva mai departe. Asistenta îl informă cu un aer sumbru că ieşea din schimb şi curând apăru o alta, blondă şi mai bine dispusă care, purtând un ecuson care arăta că era deocamdată cursantă, se apucă să verifice perfuziile şi rezultatele de pe ecrane.

Badri se zbătea între luciditate şi delir, făcând nişte eforturi pe care Dunworthy nu le-ar fi descris drept momente de „pierdere”. De fiecare dată când îşi recăpăta cunoştinţa părea tot mai stors de puteri şi incapabil să răspundă la întrebări.

Cu toate acestea, continuă să-l descoasă fără milă. Petrecerea de Crăciun avusese loc la Headington. După aceea, Badri mersese la o bodegă. Nu-şi amintea numele ei. Luni noaptea lucrase singur în laborator ca să verifice coordonatele stabilite de Puhalski. La prânz sosise de la Londra. Cu metroul. Incredibil. Pasageri, invitaţi la petrecere, alte persoane cu care intrase în contact la Londra. Chiar dacă Badri i-ar fi ştiut pe toţi cei întâlniţi, identificarea şi examinarea lor ar fi fost imposibilă.

— Cum ai ajuns la Brasenose azi dimineaţă? întrebă Dunworthy când Badri „alunecă” din nou spre starea de trezie.

— Dimineaţă? făcu Badri privind perdeaua de parcă ar fi crezut că răsărise soarele. De când dorm?

Dunworthy nu ştiu să-i răspundă. Toată seara moţăise.

— E zece, spuse el, după ce-şi consultă ceasul. Te-am adus la spital la unu şi jumătate. Azi dimineaţă ai lucrat cu reţeaua. Ai expediat-o pe Kivrin. Ţi-ai amintit de când te simţi rău?

— Ce dată e? întrebă el pe neaşteptate.

— Douăzeci şi doi decembrie. Ţi-ai petrecut aici o bună parte a zilei.

— Anul, ceru Badri, străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Ce an e?

Îngrijorat, Dunworthy aruncă o privire la ecrane. Temperatura ajunsese aproape de 40.0.

— 2054, răspunse el, şi aplecându-se ca să-i domolească agitaţia. 22 decembrie.

— Înapoi, se răsti Badri.

Dunworthy se îndreptă şi plecă de lângă pat.

— Înapoi, repetă el. Se trase către perete şi privi în jur. Unde e domnul Dunworthy? Trebuie să-i vorbesc.

— Sunt aici, Badri. Dunworthy făcu un pas către pat şi înlemni, temându-se să nu-l irite. Ce-ai vrut să-mi zici?

— Ştiţi unde ar putea fi? întrebă Badri. Vreţi să-i daţi biletul ăsta?

Îi înmână o filă imaginară, iar Dunworthy îşi dădu seama că Badri retrăia după amiaza de marţi, când venise la Baliol.

— Trebuie să mă întorc la reţea. Privi cadranul unui ceas închipuit. Laboratorul e deschis?

— De ce voiai să discuţi cu Dunworthy? E vorba de defazare?

— Nu. Dă-te înapoi! O să-l scapi. Capacul! Se uită cu ochi febrili direct către Dunworthy. Ce mai aştepţi? Du-te şi cheamă-l.

Asistenta reveni.

— Delirează, o anunţă Dunworthy.

Ea îl măsură cu privirea pe Badri şi apoi consultă rezultatele. Văzând cifrele rostogolindu-se nebuneşte şi liniile închipuind zigzaguri în trei dimensiuni, Dunworthy se îngrozi. Însă viitoarea asistentă nu părea prea îngrijorată. Privi la monitoare pe rând şi fără să se precipite reglă debitele perfuziilor.

— Hai să stăm întinşi, i se adresă ea lui Badri, încă uitându-se la cifre şi, lucru de mirare, acesta îi dădu ascultare.

— Credeam că aţi plecat, îi spuse el asistentei, lăsându-se înapoi pe pernă. Slavă Cerului că sunteţi aici, adăugă el şi păru să se prăbuşească tot mai adânc.

Asistenta nu remarcase starea lui Badri. Încă regla perfuziile.

— A leşinat, o preveni Dunworthy.

Ea făcu un gest din cap şi începu să solicite şi alte date pe ecran. Nici măcar nu mai întoarse ochii spre Badri care, în ciuda tenului măsliniu, căpătase o paloare cadaverică.

— Nu credeţi c-ar trebui să chemaţi un doctor? o întrebă Dunworthy, şi în aceeaşi clipă în rezervă pătrunse o femeie înaltă îmbrăcată în costum de protecţie.

Nici ea nu privi spre Badri. Cercetă monitoarele pe rând, apoi se interesă:

— Semne de suferinţe pleurale?

— Doar cianozare şi frisoane, răspunse asistenta.

— Ce i se administrează?

— Myxabravin.

Doctoriţa luă stetoscopul atârnat pe perete şi desprinse partea de auscultare de restul tubului.

— Indicii de hemoptizie?

Asistenta clătină din cap.

— Frig, şopti Badri. Nici una dintre femei nu dădu atenţie. Badri începu să tremure. Nu-l scăpa. Era din porţelan, adevărat?

— Vreau cincizeci de centimetri cubi de soluţie penicilină şi seringă sterilă, spuse doctoriţa.

Îl ridică în capul oaselor pe Badri, care tremura din ce în ce mai tare, şi-i desfăcu îmbrăcămintea de protecţie la spate. Lipi stetoscopul de spinarea lui Badri cu o mişcare hotărâtă, care pentru Dunworthy semăna cu o pedeapsă crudă şi nedreaptă.

— Respiră adânc, îi ordonă doctoriţa, rămânând cu ochii lipiţi de ecrane. Badri îi dădu ascultare, continuând să clănţănească din dinţi. Sclerozare pleurală minoră în stânga jos, anunţă ea, fără a da alte lămuriri şi mişcă stetoscopul cu un centimetru. Încă una. Deplasă aparatul din nou şi apoi întrebă: S-a făcut identificarea?

— Mixovirus, răspunse asistenta, în timp ce umplea o seringă. Tip A.

— S-a făcut secvenţierea?

— Încă nu. Potrivi seringa în canulă şi apăsă pe piston. De pe hol răzbătu soneria unui telefon.

Doctoriţa legă partea de sus a halatului de protecţie al lui Badri, îl lăsă la loc pe pat şi azvârli nepăsătoare cearceaful peste picioarele lui.

— Vreau o analiză gram-negativ, spuse ea înainte de a ieşi. Telefonul continua să sune.

Dunworthy abia aştepta să-l învelească pe Badri cu pătura, însă asistenta agăţa încă o perfuzie de suport.

Aşteptă până ce ea termină şi ieşi, apoi aranjă cearceaful şi trase grijuliu pătura peste umerii lui Badri şi o netezi la marginile patului.

— E mai bine aşa? întrebă el, dar Badri nu mai tremura şi adormise. Privi la ecrane. Temperatura scăzuse deja la 39,2 iar liniile care mai devreme alergaseră bezmetic se stabilizaseră şi deveniseră clare.

— Domnule Dunworthy, auzi el vocea asistentei de undeva dinspre perete, sunteţi căutat la telefon. Un oarecare domn Finch.

Dunworthy deschise uşa. Asistenta, care-şi scosese îmbrăcămintea de protecţie, îi făcu semn să procedeze la fel. Procedă întocmai, aruncând-o într-un coş mare din pânză pe care i-l arătă tot ea.

— Ochelarii, vă rog. El i-i dădu, iar ea îi stropi cu o substanţă dezinfectantă. Privind printre gene la ecran, Dunworthy ridică receptorul.

— Domnule Dunworthy, v-am căutat peste tot, spuse Finch. S-a întâmplat ceva groaznic.

— Ce anume? Aruncă o privire la ceas. Prea devreme ca cineva să fi luat virusul dacă perioada de incubaţie era de douăsprezece ore. S-a mai îmbolnăvit cineva?

— Nu, domnule. Mai grav. E vorba de doamna Gaddson. A ajuns la Oxford. A reuşit să iasă din zona aflată în carantină.

— Ştiu. Cu ultimul tren. A forţat uşile.

— Da, şi a telefonat de la spital. Insistă să locuiască la Baliol şi m-a acuzat că nu mă ocup cum se cuvine de William, fiindcă eu am distribuit temele stabilite de îndrumător şi, după cum bine ştiţi, acesta l-a silit să rămână pe perioada vacanţei ca să studieze poezia lui Petrarca.

— Spune-i că nu avem camere. Anunţ-o că dormitoarele sunt în curs de sterilizare.

— Am făcut-o, domnule, dar spune că în această situaţie va împărţi cu William. N-aş vrea să-l nefericim într-atât.

— Ai dreptate, îl aprobă Dunworthy. Există lucruri pe care nu merită să le suferi, nici măcar în timpul unei epidemii. Pe William l-ai anunţat că i-a sosit mama?

— Nu, domnule. Am încercat, dar nu e în colegiu. Tom Gailey mi-a spus că domnul Gaddson e în vizită la o tânără din Shrewsbury, am sunat acolo, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Fără îndoială că sunt plecaţi undeva să citească Petrarca, spuse Dunworthy, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă în drum spre Baliol doamna Gaddson i-ar surprinde pe cei doi.

— Nu înţeleg de ce-ar face asta, spuse Finch, părând alarmat. Şi nici de ce i-ar fi dat îndrumătorul o asemenea temă. Doar pregăteşte examenul la literatură contemporană.

— În fine, când soseşte doamna Gaddson, cazeaz-o la Warren. Asistenta lăsă o clipă operaţiunea de lustruire a ochelarilor lui şi ridică brusc ochii către el. Oricum, continuă Dunworthy, e pe cealaltă parte a careului. Dă-i o cameră de la ferestrele căreia să nu poată vedea nimic. Şi verifică rezervele de unguente contra iritaţiilor.

— Am înţeles, domnule. Am vorbit cu secretara de la New College. Mi-a spus că înainte de a pleca domnul Basingame a lăsat vorbă „să fie scutit de probleme”, dar şi-a amintit că el i-a comunicat cuiva unde poate fi găsit şi că va încerca să-i telefoneze soţiei de îndată ce se mai eliberează circuitele.

— Te-ai interesat de tehnicienii lor?

— Da, domnule. Toţi au plecat să-şi petreacă vacanţa acasă.

— Care dintre ei locuieşte cel mai aproape de Oxford?

Finch rămase pe gânduri câteva clipe.

— Cred că Andrews. La Reading. Vreţi numărul lui?

— Da, şi fă-mi o listă cu numerele şi adresele celorlalţi.

Finch îi dădu numărul lui Andrew.

— Am luat măsuri ca să îndreptăm situaţia în privinţa hârtiei igienice. Am lipit anunţuri cu „Risipa înseamnă lipsuri.”

— Minunat, spuse Dunworthy. Închise şi încercă la Andrew. Linia era ocupată.

Asistenta îi întinse ochelarii şi un nou halat de protecţie pe care îl îmbrăcă, având de această dată grijă să-şi pună masca înainte de calotă şi să lase mănuşile la urmă. Cu toate acestea, îi trebui neînchipuit de mult până să încheie operaţiunea. Spera că asistenta se va dovedi mult mai iute decât el în caz că Badri ar chema pe cineva de urgenţă.

Se întoarse în rezervă. Badri continua să doarmă agitat. Aruncă o privire la ecrane. Temperatura se menţinea la 39,4.

Îl durea capul. Îşi scoase ochelarii şi-şi masă zona de deasupra nasului. Apoi se aşeză pe scaunul pliant şi revăzu lista de contacte pe care o încropise până în acel moment. Nu-şi merita numele, fiindcă avea prea multe spaţii goale. Numele cârciumii unde Badri mersese după petrecere. Modul în care-şi petrecuse seara de luni. La fel pentru după amiază. Venise cu metroul de la Londra la amiază, iar Dunworthy îi telefonase pentru a-i cere să pună reţeaua în funcţiune la două şi jumătate. Unde se dusese în acele două ore şi jumătate?

Şi unde plecase marţi după amiază după ce sosise la Baliol şi lăsase biletul prin care anunţa că efectuase o verificare a sistemelor pe reţea? La laborator? Ori la vreun alt local? Se întrebă dacă discutase cu cineva de la Baliol cât se aflase acolo. Când Finch îl va suna din nou pentru a-l informa cu privire la ultimele noutăţi legate de clopotarii americani şi la hârtia igienică îl va pune să-i întrebe pe toţi din colegiu dacă îl văzuseră pe Badri.

Uşa se deschise şi asistenta, purtând îmbrăcăminte de protecţie, intră. Dunworthy se uită instinctiv la rezultatele de pe ecrane, dar nu văzu nici o modificare spectaculoasă. Badri dormea. Asistenta tastă câteva cifre, verifică perfuziile şi aranjă un colţ al aşternutului. Apoi trase perdeaua în lături şi rămase în picioare, învârtind şnurul între degete.

— Fără să vreau, am auzit ce-aţi vorbit la telefon, spuse ea. Aţi menţionat numele unei doamne, Gaddson. Îmi dau seama că fac o gafă întrebându-vă, dar vă refereaţi cumva la mama lui William Gaddson?

— Da, răspunse el mirat. William e student la Baliol. Îl cunoaşteţi?

— Suntem prieteni, explică ea, roşind atât de evident încât Dunworthy surprinse schimbarea la faţă chiar şi prin masca de protecţie.

— Aha, făcu el, întrebându-se când îşi mai găsea William timp să studieze Petrarca. Mama lui e aici, în spital, continuă el, simţind că ar trebui s-o prevină, dar neştiind prea bine în legătură cu ce. Se pare că a venit să stea de Crăciun cu William.

— E aici? întrebă asistenta, iar chipul ei căpătă o nuanţă şi mai pregnantă de roşu. Ştiam că suntem în carantină.

— Trenul ei a sosit înainte de declararea carantinei, o lămuri Dunworthy, cu privirea încărcată de regret.

— William ştie?

— Secretarul meu încearcă să-l anunţe, preciză el, trecând sub tăcere amănuntul referitor la tânăra doamnă din Shrewsbury.

— E la biblioteca Bodleian, spuse ea, citeşte Petrarca.

Descolăci şnurul perdelei din jurul mâinii şi ieşi, cu intenţia evidentă de a telefona la Bodleian.

Badri se agită şi murmură câteva cuvinte pe care Dunworthy nu le pricepu. Părea congestionat la faţă, iar respiraţia îi era chinuită.

— Badri? rosti el.

Bolnavul deschise ochii.

— Unde sunt? întrebă el.

Dunworthy îşi trecu privirea peste monitoare. Febra scăzuse cu jumătate de grad şi Badri arăta mai vioi.

— La spital, spuse el. Te-ai prăbuşit în laboratorul de la Brasenose, în vreme ce lucrai la reţea. Îţi aminteşti?

— Îmi aduc aminte că mă simţeam straniu. Frig. Am venit la local să vă spun că am obţinut coordonatele... Pe chip îi apăru o expresie de groază.

— Mi-ai spus că s-a întâmplat ceva rău, îi reaminti Dunworthy. Despre ce era vorba? Derapaj?

— Ceva grav, repetă Badri. Încercă să se ridice într-un cot. Ce-am păţit?

— Eşti bolnav. Ai gripă.

— Bolnav? N-am suferit niciodată. Se chinui să se înalţe. Au murit, nu?

— Cine?

— I-am ucis pe toţi.

— Vezi pe cineva aici? Asta e important. A mai avut cineva virusul?

— Virus? se miră Badri şi în voce se făcu simţit sentimentul de uşurare. Am contractat un virus?

— Da. Un soi de gripă. Nu e mortală. Ţi s-au administrat antimicrobiene şi urmează să sosească un antivirus. O să-ţi revii foarte curând. Ştii cumva de la cine ai luat boala? Mai era cineva bolnav?

— Nu. Se lăsă la loc pe pernă. Am crezut... Vai! Îl privi alarmat pe Dunworthy. S-a întâmplat ceva rău, spuse el pe un ton disperat.

— Ce ai? Întinse mâna după butonul soneriei. Ce-ai păţit?

Badri îl privi cu ochi dilataţi de groază.

— Doare!

Dunworthy apăsă pe buton. Asistenta şi medicul de gardă sosiră imediat şi începură consultaţia lipindu-i stetoscopul rece de piept.

— S-a plâns că-i este frig, spuse Dunworthy. Şi că-l doare ceva.

— Ce anume? întrebă medicul de gardă, cercetând din ochi rezultatele de pe ecran.

— Aici, spuse Badri. Îşi apăsă palma pe piept, în partea dreaptă şi reîncepu să tremure.

— Pleurezie dreapta, partea inferioară, se pronunţă medicul de gardă.

— Mă doare când respir, rosti Badri printre dinţii care-i clănţăneau. S-a întâmplat ceva rău.

Ceva rău. Nu se referise la coordonate. Voise să anunţe că suferea de ceva. Câţi ani avea? Era de vârsta lui Kivrin? Acţiunea de administrare a vaccinurilor antivirale începuse cu aproape douăzeci de ani în urmă. Când spusese că nu fusese bolnav niciodată se referise mai mult ca sigur la faptul că nu avusese decât răceli.

— Oxigen? întrebă asistenta.

— Încă nu, spuse medicul, pregătindu-se să iasă din rezervă. Pentru început, administrează-i două sute de unităţi cloramfenicol.

Asistenta îl aşeză pe Badri înapoi pe pernă, instală încă o pungă la perfuzie, urmări temperatura până ce aceasta scăzu puţin, apoi plecă.

Dunworthy privi pe fereastră la noaptea ploioasă. „Îmi aduc aminte că mă simţeam straniu”, spusese el. Nu bolnav. Straniu. O persoană care n-a avut niciodată o răceală n-ar şti să descrie starea febrilă sau frisoanele. Şi-ar da seama că ceva e rău şi ar da fuga până la cârciumă să anunţe pe cineva. Pe Dunworthy, de pildă. Ceva rău.

Dunworthy îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Dezinfectantul folosit îi provoca usturimi. Se simţea la capătul puterilor. Afirmase că nu va fi în stare să-şi găsească liniştea decât după ce va afla că plasarea lui Kivrin avusese loc fără probleme. Badri dormea, iar bârâitul din respiraţia lui dispăruse graţie minunilor făcute de doctori. Iar la depărtare de şapte sute de ani, Kivrin dormea probabil într-un pat plin de purici. Ori era trează, impresionându-şi privitorii prin modul elegant de a mânca, prin murdăria acumulată sub unghii; ori stătea în genunchi pe o pardoseală rece din piatră, povestindu-şi aventurile către înregistrator.

Pesemne adormise. În vis auzi un telefon sunând. Era Finch. Îi vorbea despre americanii care ameninţau că vor deschide acţiune în justiţie pentru lipsa hârtiei igienice şi despre vicarul care voia un răspuns în privinţa Scripturii. „E din Matei 2:11”, precizase Finch. „Risipa duce la lipsuri”, şi în aceeaşi clipă asistenta deschise uşa şi-l anunţă că Mary dorea să discute cu el în secţia de urgenţe.

Îşi consultă ceasul. Era patru şi douăzeci. Badri dormea, dând impresia că se liniştise. Asistenta îl întâmpină afară cu recipientul conţinând dezinfectant şi-l sfătui să ia liftul.

Mirosul de dezinfectant al ochelarilor reuşi să-l mai înviorEze. Până să ajungă la parter se trezi de-a binelea.

Purtând mască şi îmbrăcăminte de protecţie, Mary îl aştepta acolo.

— A mai apărut un caz, îl întâmpină ea şi-i dădu un echipament de protecţie. Una dintre persoanele reţinute din cauza carantinei. Probabil s-a aflat în mulţimea de cumpărători. Încearcă s-o identifici.

Se îmbrăcă la fel de stângaci ca şi prima oară, cât pe ce să spintece costumul când se chinui să desfacă baretele de fixare.

— Erau zeci de oameni pe High Street, spuse el în timp ce-şi punea mănuşile. Iar eu stăteam cu ochii pe Badri. Nu cred c-aş putea identifica vreun trecător văzut atunci.

— Îmi dau seama, spuse Mary. Porni înaintea lui pe coridor şi deschise uşa secţiei de urgenţe. Avu impresia că trecuseră ani de când aşteptase în acea încăpere.

În faţa lor, un grup de paramedici, confundându-se unul cu altul din cauza hainelor din hârtie, tocmai aduceau un cărucior pe care aşezaseră targa. Asistenta de la fişier, purtând aceeaşi costumaţie, cerea informaţii de la o femeie slabă, cu o expresie înspăimântată pe faţă, care era îmbrăcată cu fulgarin şi pălărie asortată, ambele ude.

— O cheamă Beverly Breen, îi spuse femeia cu voce pierită, Plover Way, 226, Surbiton. Ştiam că s-a întâmplat ceva rău. O ţinea morţiş că trebuie să ia metroul spre Northampton.

Căra după ea o umbrelă şi o poşetă mare, iar când asistenta de la fişier solicită numărul de la Serviciul Naţional de Sănătate, ea rezemă umbrela de biroul primiri, deschise poşeta şi începu să caute.

— Tocmai a fost adusă dintr-o staţie de metrou plângându-se de dureri de cap şi frisoane, preciză Mary. Stătea la rând pentru a fi cazată. Făcu semn către brancardieri să oprească targa şi trase pătura de pe ea, dezgolindu-i gâtul şi pieptul pentru ca el s-o poată vedea mai bine. Însă nu era nevoie.

Femeia cu fulgarinul ud găsise cartela. O dădu asistentei, ridică umbrela, poşeta şi un teanc de formulare

divers colorate şi se apropie de targă. Umbrela era mare şi materialul ei avea un imprimeu cu violete.

— Badri s-a ciocnit de ea când se întorcea la laborator, preciză Dunworthy.

— Eşti absolut sigur? îl întrebă Mary.

Dunworthy arătă cu degetul către prietena femeii, care se aşezase pentru a completa formularele.

— Am recunoscut umbrela.

— La ce oră?

— Nu sunt sigur. Unu şi jumătate?!

— Ce fel de contact a fost? A atins-o?

— A dat peste ea, spuse Dunworthy, încercând să-şi reamintească scena. Badri s-a izbit de umbrelă, apoi şi-a cerut scuze, iar ea s-a răstit la el. El a ridicat umbrela de jos şi i-a dat-o.

— A tuşit ori a strănutat?

— Nu ţin minte.

Femeia era transportată spre secţia urgenţe. Mary se ridică.

— Vreau s-o instalaţi la izolare, spuse ea şi porni după cărucior.

Prietena bolnavei sări în picioare, scăpând un formular pe jos şi ţinându-le stângaci la piept pe celelalte.

— La izolare? întrebă ea înspăimântată. Ce-a păţit?

— Veniţi cu mine, vă rog, îi spuse Mary şi o conduse pentru a i se recolta sânge şi pentru a dezinfecta umbrela prietenei înainte ca Dunworthy să aibă timp să o întrebe de ce trebuia să o mai aştepte. Dădu s-o întrebe pe secretară, apoi se aşeză greoi pe unul dintre scaunele lipite de perete. Pe scaunul alăturat văzu o broşură educativă. Purta titlul: *Importanţa somnului nocturn*.

Îl durea gâtul din cauza poziţiei incomode în care dormise pe scaunul pliant, iar ochii îl usturau din nou. Presupuse că trebuia să revină în rezerva lui Badri, dar nu era convins că va mai avea forţa necesară să îmbrace alt costum de protecţie. Şi nu credea că are inima să-l trezească pe Badri pentru a afla cine va urma să fie adus la secţia urgenţe cu temperatura de 39,5.

Kivrin sigur nu se va afla printre aceştia. Era patru şi jumătate. Badri se ciocnise de femeia cu umbrela înflorată la ora unu şi jumătate. Asta însemna că perioada de incubaţie era de cincisprezece ore, iar în urmă cu cincisprezece ore Kivrin fusese pe deplin protejată.

Mary se întoarse, având masca şi calota atârnate de gât. Părul îi era ciufulit şi arăta la fel de epuizată ca şi Dunworthy.

— O externez pe doamna Gaddson, o anunţă ea pe secretară. Trebuie să revină la ora şapte pentru o nouă analiză a sângelui. Se apropie de Dunworthy. Am uitat cu desăvârşire de ea, mărturisi ea zâmbind. Era cam nervoasă. A ameninţat că mă va da în judecată pentru reţinere ilegală.

— Cred că s-ar înţelege de minune cu clopotarii mei. Şi ei mă ameninţă la fel, dar pentru încălcarea clauzelor contractuale.

Mary îşi trecu degetele prin părul răvăşit.

— Am primit o identificare de la Centrul Mondial de Studiu al Gripei. Se ridică, parcă simţind o undă neaşteptată de energie. Aş bea o ceaşcă de ceai. Hai cu mine.

Dunworthy aruncă o privire către secretară, care îi urmărea cu atenţie şi se ridică bătrâneşte.

— Mă găseşti în camera de aşteptare de la chirurgie, o anunţă ea pe femeie.

— Da, doctore, spuse aceasta. V-am auzit fără să vreau, spuse ea şovăitor.

Mary împietri.

— M-aţi anunţat că o externaţi pe doamna Gaddson şi apoi v-am auzit pronunţând numele de „William”, de aceea mă întrebam dacă nu cumva doamna e mama lui.

— Ba da, îi răspunse Mary, părând nelămurită.

— Sunteţi prietenă cu el? se interesă Dunworthy, întrebându-se dacă şi ea va roşi ca asistenta blondă.

Situaţia se repetă întocmai.

— Ne-am apropiat destul de mult în cursul vacanţei. A rămas aici să studieze Petrarca.

— Printre altele, preciză Dunworthy şi, în timp ce tânăra lăsă ochii în jos, o conduse pe Mary pe coridor, trecând de tăbliţa pe care scria: ACCESUL INTERZIS. IZOLARE.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă toate astea? vru ea să ştie.

— Bolnăviciosul William se descurcă mult mai bine decât crezusem eu, remarcă el şi deschise uşa care dădea în sala de aşteptare.

Mary aprinse lumina şi se apropie de căruciorul de făcut ceai. Clătină ceainicul şi plecă la baie să-l umple cu apă. Dunworthy se aşeză. Echipamentul de recoltare a sângelui fusese luat, iar masa mutată la locul ei, însă sacoşa plină de cumpărături a lui Mary rămăsese în mijlocul încăperii. Se aplecă şi o împinse până la picioarele unui scaun.

Mary reveni cu apa. Se lăsă în genunchi şi băgă ştecherul în priză.

— Ai reuşit să afli persoanele contactate de Badri? îl întrebă ea.

— N-am prea avut noroc. Noaptea trecută a fost la o petrecere de Crăciun, în Headington. S-a dus şi s-a întors cu metroul. Cât de grav e?

Mary desfăcu două pacheţele de ceai şi le aşeză în căni, lăsând şnurul să atârne peste buza lor.

— Regret, dar n-au decât lapte praf. Ştii cumva dacă a intrat recent în contact cu cineva din Statele Unite?

— Nu. De ce?

— Vrei şi zahăr?

— Cât de rău e?

Mary turnă lapte praf în ceşti.

— Vestea proastă e că starea lui Badri pare gravă. Puse zahăr. La Universitate i s-au administrat vaccinurile de sezon, care oferă o protecţie de spectru mai larg decât cea impusă de Serviciul Naţional de Sănătate. Ar trebui să fie protejat împotriva unei mutaţii de cinci puncte şi parţial rezistent la o mutaţie de zece puncte. Numai că el evidenţiază simptome tipice de gripă, ceea ce indică o mutaţie majoră.

Ceainicul începu să scoată un ţiuit.

— Asta înseamnă epidemie.

— Da.

— Generalizată?

— Tot ce se poate. Asta dacă Centrul Mondial de Studiere a Gripei nu reuşeşte secvenţierea virusului cât de curând, altfel se îmbolnăveşte şi personalul medical. Sau în cazul când carantina nu limitează proporţiile.

Scoase ceainicul din priză şi turnă apă fiartă în ceşti.

— Partea bună e că specialiştii de la Centru consideră că gripa îşi are originea în Carolina de Sud. Situaţie în care virusul a fost deja secvenţiat şi s-a produs un analog şi un vaccin care dă o reacţie bună la antimicrobiene şi la tratamentul simptomatic; în plus, nu e mortal.

— Care e perioada de incubaţie?

— Douăsprezece până la patruzeci şi opt de ore. Rămase rezemată de cărucior şi sorbi din ceai. Centrul va trimite mostre de sânge la Centrul de Studiere a Bolilor Contagioase din Atlanta, pentru comparare, iar de acolo vom primi recomandări privind tratamentul de urmat.

— Când a venit Kivrin la spital să i se administreze vaccinul antiviral?

— La trei, spuse Mary. A rămas aici până a doua zi la nouă. Am ţinut-o peste noapte ca să mă asigur că va dormi bine.

— Badri susţine că n-a văzut-o ieri, spuse Dunworthy, dar putea s-o întâlnească luni, înainte de venirea ei la spital.

— Ar trebui să fi fost expusă înainte de inocularea vaccinului, iar virusul să fi avut şansa de a se înmulţi nestânjenit; doar aşa ar fi în primejdie, James. Chiar dacă a intrat în contact cu Badri luni sau marţi, riscă mai puţin decât tine. Îl privi cu seriozitate pe deasupra marginii ceştii. Încă te îngrijorează situaţia coordonatelor, aşa e?

Dădu să nege.

— Badri spune că a verificat coordonatele stabilite de începătorul acela şi a constatat corectitudinea lor şi i-a confirmat deja lui Gilchrist că defazarea e minimă, relată el,

regretând că Badri nu-i răspunsese la întrebarea referitoare la defazare.

— Ce altceva se mai putea întâmpla?

— Nu ştiu. Nimic. Doar că se află singură în Evul Mediu.

Mary îşi lăsă ceaşca pe cărucior.

— Poate că e mai în siguranţă decât noi. Vom avea mulţi bolnavi. Gripa se răspândeşte ca focul în preerie, iar carantina nu va face decât să agraveze situaţia. Personalul medical e întotdeauna cel mai expus. Dacă şi oamenii aceştia se îmbolnăvesc, ori rezervele de antimicrobiene se termină, atunci secolul acesta capătă un coeficient de risc de zece. Cu un gest care-i trăda starea de oboseală, îşi trecu degetele prin părul răvăşit. Iartă-mă, vorbesc aşa din cauza epuizării. La urma urmelor, nu trăim în Evul Mediu. Nici în secolul douăzeci. Avem la dispoziţie metabolizanţi şi adjuvanţi, iar dacă e vorba de virusul din Carolina, posedăm un analog şi vaccinuri. Mă bucur totuşi că nu sunt expuşi Colin şi Kivrin.

— În siguranţa oferită de Evul Mediu, făcu Dunworthy.

Mary îi surâse.

— Printre tâlhari.

Uşa se deschise brusc. Şiroind de apă, în sala de aşteptare intră val-vârtej un băiat blond şi înăltuţ, cărând o geantă mare de voiaj.

— Colin! exclamă ea.

— Aici te-ai ascuns, constată Colin. Te-am căutat peste tot.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI (000893-000898)

Domnule Dunworthy, *ad adjuvandum me festina.*[1]

---

[1] Traducere: *Grăbiţi-vă să-mi veniţi în ajutor.*

CARTEA A DOUA

În sumbrul miez de iarnă
Amarnic vântul a oftat,
Pământul a rămas ca piatra,
Iar apa a-ngheţat;
Zăpada albă, peste alb,
Troian s-a aşezat,
În sumbrul miez de iarnă
Al unui ev uitat.

CHRISTINA ROSSETTI

Capitolul 10

Focul se stinsese. Kivrin simţi în nări fumul, dar îşi dădu seama că venea de la focul ce ardea într-o vatră descinsă. „Nici nu trebuie să mă mir”, gândi ea, „hornurile au apărut în Anglia abia la sfârşitul secolului paisprezece, şi suntem doar în 1320.” Şi imediat ce toate acestea îi trecură prin minte, îşi dădu seama şi de rest: „Sunt în 1320 şi m-am îmbolnăvit. Am febră.”

O vreme, nu duse gândul mai departe. Era oarecum plăcut să stea întinsă şi să se odihnească. Se simţea epuizată, de parcă ar fi trecut prin chinuri nespuse, care o secătuiseră de puteri. „Mi-am închipuit că eram arsă pe rug”. Îşi aduse aminte că se zbătuse să scape de oameni şi de flăcările tot mai înalte, care-i lingeau mâinile şi-i aprinseseră părul.

„Mai bine-mi tăiau părul”, gândi ea şi se întrebă dacă asta era o amintire ori vreun vis. Era prea ostenită ca să-şi ducă mâna la păr, prea istovită pentru a face efortul de a-şi aminti. „Am fost foarte bolnavă. Mi-au dat şi împărtăşania din urmă”. „N-ai de ce să te temi”, îi spusese cineva. „Doar te întorci acasă”. *Requiescat in pace.* Apoi adormi.

Când se trezi, căzuse întunericul, iar de departe răzbătea dangătul unui clopot. Avu senzaţia că bătea de multă vreme, la fel cum se întâmplase şi la sosirea ei, dar după o clipă răsună încă un clopot, de astă dată atât de aproape încât părea să se afle în faţa ferestrei, acoperindu-le pe toate celelalte. „E ora utreniei”, şi-şi aminti că bătăile semănau cu cele auzite şi mai devreme, chinuite, nesigure, parcă la unison cu ritmul inimii ei, dar aşa ceva părea imposibil.

Visase totul. Tot în vis fusese şi arsă pe rug. Tot astfel i se păruse şi că îi tăiaseră părul. Visase că oamenii acestei epoci vorbeau o limbă pe care ea nu o înţelegea.

Clopotul din preajmă tăcu, dar celelalte continuară să mai bată o vreme, ca şi cum s-ar fi bucurat că li se oferă prilejul de a se face auzite, iar Kivrin îşi aminti şi asta. De

cât timp se afla aici? Noaptea trecuse, iar acum se luminase de zi. Părea să fi trecut o singură noapte, dar apoi îşi aduse aminte de feţele celor aplecaţi asupra ei. De femeia care îi adusese cana şi de sosirea preotului, împreună cu tâlharul; reuşise să-i vadă bine, fiindcă flacăra lumânării nu pâlpâise. Şi între aceste momente, bezna, lumina fumegoasă a lumânărilor de seu şi clopotele, bătând, amuţind şi apoi scoţând iarăşi dangăte.

Se simţi deodată cuprinsă de panică. De câtă vreme zăcea aici? Dacă se întâmplase să bolească săptămâni întregi şi ratase deja întâlnirea? Imposibil. Nimeni nu delira atâta timp, chiar dacă ar fi suferit de febră tifoidă, iar ea nu avea aşa ceva. Fusese inoculată împotriva bolii.

În cameră era întuneric, semn că focul se stinsese în timpul nopţii. Pe pipăite, căută aşternutul să se învelească şi imediat simţi prezenţa unor mâini care îi traseră ceva moale peste umeri.

— Mulţumesc, murmură Kivrin şi adormi.

Frigul o făcu să se trezească din nou şi avu senzaţia că dormise doar câteva clipe, deşi camera nu mai era întunecată. Lumina venea dinspre o fereastră îngustă, parcă ascunsă într-un ungher al zidului. Obloanele ei fuseseră date în lături şi pe acolo se strecura frigul.

O femeie stătea în vârful picioarelor pe ieşitura din piatră de sub fereastră şi aşeza o cârpă să acopere deschizătura. Purta un veşmânt simplu, un văl alb şi coif şi vreme de o clipă Kivrin socoti că ajunsese într-o mănăstire şi-şi aminti că dacă erau căsătorite, femeile de la începutul secolului îşi ţineau părul acoperit. Doar cele nemăritate şi-l purtau liber.

Femeia nu părea să fi ajuns la vârsta măritişului şi nici nu arăta a maică. Cât bolise o supraveghease o femeie, dar aceea fusese mult mai bătrână. Când delirase, Kivrin se agăţase de mâinile ei, iar vocea pe care o auzise suna dogită de bătrâneţe, deşi poate că şi impresia aceasta fusese zămislită de febră.

Femeia se aplecă şi intră în conul de lumină ce venea pe fereastră. Coiful alb era îngălbenit şi ceea ce lui Kivrin i se

păruse robă se dovedi o rochie ca a ei, cu un strai brodat pe deasupra. Rău vopsit, acesta părea făcut din pânză de sac, având ochiurile atât de mari încât Kivrin le văzu, în ciuda luminii scăzute. Însemna că era o servitoare, numai că servitorii nu purtau haine din pânză şi nici legături de chei precum acelea agăţate la brâul femeii. Trebuia să fie o persoană cu oarecare greutate, pesemne, menajera.

Iar casa aparţinea cuiva important. Poate că nu era castel, deoarece zidul de care stătea lipit patul nu era din piatră, ci lemn negeluit, dar semăna cu un conac al cuiva din mica nobilime, vreun stăpân de pământuri, sau chiar un nobil mai răsărit. Nefiind o simplă scândură groasă, patul pe care stătea îşi merita numele, având ramă din lemn, baldachin, cearceafuri scorţoase din pânză şi velinţele făcute din blănuri. Pe bancheta din piatră de sub fereastră fuseseră aşezate perne brodate.

Femeia fixă cârpa de nişte ieşituri ale zidului din piatră aflate de fiecare parte a ferestrei înguste, coborî şi se aplecă să ia ceva. Kivrin nu văzu ce anume, fiindcă baldachinul îi limita câmpul vizual. Baldachinul era greu, alcătuit parcă din covoare, fiind tras deoparte şi legat cu un cordon ce semăna cu frânghia.

Femeia se îndreptă iarăşi de spate, ţinând în mână un vas din lemn, iar apoi, ridicându-şi fustele cu mâna liberă, se ridică pe bancheta din piatră şi începu să îmbibe pânza cu un lichid destul de gros. „Ulei”, gândi Kivrin. „Ba nu, ceară. Pânză cerată, folosită în locul sticlei, care avea să apară abia la conacele construite la mijlocul secolului paisprezece. Când se mutau dintr-o casă în alta, pe lângă mobilier şi bagaje, nobilii îşi luau geamurile din sticlă”.

„Trebuie să înregistrez observaţia că unele conace nu aveau geamuri”, şi ridică braţele pentru a-şi împreuna palmele, însă efortul de a le ţine astfel se dovedi prea mare, astfel că le lăsă să cadă moale pe velinţe.

Femeia aruncă o privire către pat, apoi, răsucindu-se, continuă să ungă pânza cu mişcări lungi, nepăsătoare. „Cred că mă însănătoşesc”, socoti Kivrin. „Cât am bolit a stat tot tipul lângă pat”. Se întrebă cât ţinuse situaţia

aceasta. „Va trebui să aflu, iar apoi să găsesc locul de întâlnire”.

Nu putea fi prea departe. Dacă acesta era satul în care voise să ajungă, locul se afla la mai puţin de o milă depărtare. Încercă să-şi aducă aminte cât durase călătoria. Părea să fi fost o veşnicie. Tâlharul o pusese pe un cal alb care avea clopoţei la ham. Dar omul nu fusese tâlhar, ci un tânăr cu trăsături blânde şi cu păr roşcat.

Va trebui să afle numele satului unde fusese adusă şi speră să se numească Skendgate. Şi chiar dacă ajunsese în altă parte, va şti poziţia lui faţă de locul de revenire. Iar de îndată ce se va simţi mai în putere, oamenii sigur îi vor arăta unde o găsiseră.

„Cum se cheamă satul în care m-aţi adus?” În noaptea precedentă nu fusese în stare să-şi amintească vorbele, dar asta se datora febrei, desigur. Acum gândurile i se limpeziseră. Domnul Latimer îşi dedicase luni de muncă pentru a-i îmbunătăţi pronunţia. Sigur vor înţelege: În ce loc mă aflu? sau Al cui e acest conac? şi chiar dacă dialectul local se deosebea în vreun fel, interpretorul va corecta imediat formularea.

— Unde m-aţi adus? întrebă ea.

Femeia se întoarse şi pe faţa ei apăru o expresie de mirare. Coborî de pe banchetă, fără a lăsa vasul de lemn şi pensula din mâini, numai că nu era chiar pensulă, ci o lingură pătrăţoasă din lemn cu un căuş aproape plat, observă Kivrin când ea se apropie de pat.

— *Gottebae palise tthar tleve,* rosti femeia, ţinând lingura şi vasul în faţă. *Beth naught aghast.*

Interpretorul trebuia să traducă instantaneu. Poate că pronunţia lui Kivrin era total greşită sau atât de neinteligibilă, încât femeia considerase că auzise o limbă străină şi încercase să-i răspundă cu stângăcie în franceza sau germana vremii.

— În ce loc m-aţi adus? spuse ea rar, pentru ca interpretorul să aibă timp pentru a traduce cuvintele.

— *Wick londebayyae comen lawdayke awtreen godelae deynorm andoar sic straunguwlondes. Spekefaw eek waenoot awfthy tallorbrede.*

— *Lawyes sharess loostee?* se auzi o altă voce.

Femeia se răsuci şi privi către uşa pe care Kivrin n-o putea vedea şi în cameră intră o altă femeie, mult mai în vârstă, având faţa plină de zbârcituri şi, privindu-i mâinile, şi le aminti: aspre şi bătrâne. Purta un lanţ de argint şi avea cu sine o lăcriţă din piele. Semăna cu cea adusă de Kivrin, însă era mai mică şi legată cu tablă de fier în loc de alamă. Femeia aşeză lăcriţa pe piedestalul din piatră.

— *Auf specheryit darmayt?*

Îşi reaminti şi tonul, gros şi aproape supărat, când ea se adresase femeii de lângă pat, de parcă aceasta ar fi fost o servitoare. Poate chiar astfel stăteau lucrurile, iar femeia care abia sosise era stăpâna casei, deşi nici coiful ei nu părea mai curat şi nici îmbrăcămintea mai distinsă. Dar la brâu nu avea chei şi Kivrin îşi aduse aminte că acestea se încredinţau stăpânei, nu menajerei.

Dacă stăpâna casei purta haine din pânză îngălbenită şi neglijent vopsită însemna că rochia şi mantia lui Kivrin nu se potriveau deloc, la fel ca şi pronunţia lui Latimer şi asigurările date de doctoriţa Ahrens că nu va contracta boli tipice epocii.

— Am primit inoculările, murmură ea şi femeile se întoarseră s-o privească.

— *Ellavih swot wardesdoor feendes iss?* întrebă pe neaşteptate cea în vârstă. Era mama celeilalte, soacra sau doica? Nu-şi putea da seama. Din cele rostite de ea nu reuşi să identifice vreun nume sau vreo formulă de adresare.

— *Maetinkerr woun dahest wexe hoordoumbe,* spuse femeia mai tânără, iar cea în vârstă îi răspunse: *Nor nayte bawcows derouthe.*

Nimic. Exprimările mai scurte erau, în general, mai uşor de tradus, dar Kivrin nu putea preciza dacă femeile rostiseră un cuvânt ori mai multe.

Cea tânără, cu coif strâns pe cap, îşi înălţă bărbia în aer.

— *Certessan, shreevadwomn wolde nadae seyvous,* spuse ea cu glas tăios.

Kivrin se întrebă dacă se certau, neştiind cum să procedeze cu ea. Îşi împinse acoperământul cu mâini lipsite de putere, de parcă ar fi vrut să se îndepărteze de ele, iar tânăra lăsă pe podea vasul şi lingura şi se apropie grăbită de pat.

— *Spaegun yovor tongawn glais?* întrebă ea, iar după câte pricepu Kivrin asta putea însemna deopotrivă „Bună dimineaţa" ori „Te simţi mai bine?" sau „Te vom arde în zori". Pesemne că boala ei împiedica interpretorul să funcţioneze corect. Poate că după ce febra va dispărea va reuşi să înţeleagă totul.

Bătrâna îngenunche lângă pat şi, ţinând în mâinile făcute căuş o cutiuţă din argint legată cu un lănţişor, începu să se roage. Tânăra se plecă în faţă cercetând fruntea lui Kivrin, apoi duse mâna la ceafa ei şi făcând o mişcare prin care o trase de păr şi atunci ea înţelese că avea un bandaj legat peste frunte. Ridică mâna şi atinse pânza, apoi o duse la gât să-şi pipăie buclele încâlcite, dar nu descoperi nimic. Linia părului se termina abrupt şi nesigur, ceva mai jos de urechi.

— *Vae motten tiyez thynt*, spuse cea tânără, cu un aer îngrijorat. *Far thotyiwort wountsorr.* Îi oferea lui Kivrin un fel de explicaţie, deşi ea nu înţelegea nici un cuvânt. Pricepu totuşi un lucru: fusese foarte bolnavă, simţindu-se atât de rău încât îşi închipuise că părul îi luase foc. Îşi aminti o persoană – bătrâna? – care încercase să o prindă de mâinile care băteau nebuneşte să alunge flăcările. Nu avuseseră de ales.

Pe de altă parte, Kivrin îşi detestase părul mare şi greu de aranjat şi timpul pe care i-l răpea ca să-l pieptene şi-şi făcuse griji fiindcă nu ştia cum îşi purtau părul femeile din Evul Mediu, dacă şi-l împleteau sau nu şi se întrebase cum va suporta două săptămâni fără să-l spele. Trebuia să fie recunoscătoare pentru că i-l retezaseră, însă asta îi amintea de Ioana d'Arc, fiindcă şi ea avusese părul scurt şi fusese arsă pe rug.

Femeia cea tânără îşi retrăsese mâinile de la bandaj şi o urmărea pe Kivrin cu ochi speriaţi. Kivrin îi surâse, destul de şovăitor, iar femeia îi răspunse la fel. Avea un gol în partea dreaptă a gurii, de unde îi lipseau doi dinţi, iar măseaua alăturată căpătase o tentă gălbuie, dar când zâmbise arătase ca o studentă din anul întâi.

Termină de desfăcut bandajul şi-l puse pe acoperământ. Făcut din acelaşi material gălbui ca şi coiful, era sfâşiat în fâşii zdrenţuite şi pătat de sânge închegat. Mai mult sânge decât îşi închipuise Kivrin. Pesemne că rana făcută de domnul Gilchrist începuse să sângereze iar.

Femeia îi atinse fruntea cu un gest precipitat, de parcă n-ar fi fost sigură cum să procedeze.

— *Vexeyaw hongroot?* întrebă ea şi duse mâna la ceafa lui Kivrin, ajutând-o să-şi ridice capul.

Şi-l simţi înspăimântător de uşor. „Asta din cauză că nu mai am păr”.

Femeia în vârstă îi întinse celeilalte un vas din lemn şi aceasta îl aduse la buzele lui Kivrin. Ea sorbi cu precauţie, având impresia că era acelaşi în care se aflase ceara. Greşea, însă nu semăna cu fiertura pe care i-o dăduseră până atunci. Era o pastă subţire, grăunţoasă, mai puţin amară decât băutura primită cu o seară înainte, dar având un gust de grăsime.

— *Thasholde nayive gros vitaille towayte,* spuse bătrâna, vocea ei trădând o critică aspră.

„Sigur e soacra”, gândi Kivrin.

— *Shimote lese hoor fource,* îi răspunse calm cea tânără.

Terciul avea un gust bun. Kivrin încercă să-l bea pe tot, dar se simţi epuizată după numai câteva înghiţituri.

Tânăra întinse vasul către bătrână, care veni până la marginea patului şi o ajută pe Kivrin să-şi lase capul pe pernă. Luă bandajul însângerat, atinse din nou fruntea lui Kivrin, parcă neştiind dacă să i-l lege din nou, apoi îl dădu celeilalte, care îl puse, alături de vas, pe dulăpiorul de la căpătâiul patului.

— *Lo, liggethsteallouw,* spuse tânăra zâmbind şi arătându-şi gingia fără dinţi şi, deşi nu pricepu vorbele ei,

Kivrin nu interpretă greşit tonul vocii. Femeia o sfătuise să doarmă. Închise ochii.

— *Durmidde shoalausbrekkeynaw* rosti bătrâna, şi amândouă ieşiră, închizând uşa grea.

Kivrin repetă cuvintele rar în gând, străduindu-se să surprindă vreun sunet cunoscut. Interpretorul trebuia s-o ajute la perceperea separată a fonemelor şi la recunoaşterea structurilor sintactice, nefiind limitat doar la stocarea vocabularului englezei medii, dar pentru ea limba ce o auzise putea la fel de bine să fie şi sârbo-croată.

„Poate că nici nu mă înşel”, gândi ea. „Cine ştie unde am ajuns?! Deliram. Poate că tâlharul m-a dus pe o corabie şi am traversat Canalul Mânecii”. Pricepu că era imposibil. Îşi aducea aminte de călătoria din cursul nopţii, chiar dacă fragmentar, ca pe un vis. „Am căzut de pe cal”, îşi aminti ea, „iar bărbatul cu păr roşu m-a ridicat. Şi am trecut prin dreptul unei biserici”.

Se încruntă, încercând să readucă în minte mai multe amănunte despre direcţia urmată. Se îndreptaseră către pădure, departe de desiş, apoi ajunseseră la un drum care se bifurcase şi în locul acela căzuse. Dacă ar fi găsit răscrucea, poate de acolo ar găsi punctul de revenire. Era la mică distanţă de turn.

Dar dacă locul de întâlnire era atât de aproape, se afla în Skendgate, iar femeile vorbeau engleza medie, dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu le înţelegea rostirea?

„Poate m-am lovit la cap când am căzut de pe cal şi interpretorul s-a stricat”, socoti ea, dar la cap nu se lovise. Se lăsase moale şi alunecase până ajunse pe drum. „Din cauza febrei. Ea îl împiedică să identifice cuvintele”.

„Dar a recunoscut latina”, îşi aminti ea, şi frica i se cuibări în piept. „A identificat limba latină, iar eu nu sunt bolnavă. Am primit vaccinurile”.

Îşi aduse brusc aminte că la locul injecţiei se umflase şi apăruseră mâncărimi, dar doctoriţa Ahrens o examinase înainte de plecare şi o asigurase că totul era normal. Şi, cu excepţia celei contra ciumei, nici una dintre inoculări nu provocase mâncărimi. „Imposibil să fi contractat ciumă. Nu

prezint simptomele specifice”. Victimele ciumei aveau umflături uriaşe la subsuoară şi pe partea interioară a coapselor. Vomitau sânge, iar vasele sanguine plesneau sub piele, înnegrindu-se. Nu era ciumă, dar de ce suferea şi cum contractase boala? Fusese vaccinată contra tuturor bolilor contagioase importante de la începutul secolului paisprezece şi nu avusese contact cu nimeni. Începuse să se simtă rău imediat ce sosise, înainte de a întâlni vreo persoană. Germenii nu se îmbulzeau în jurul unui loc de plasare, stând în aşteptarea cuiva. Erau răspândiţi prin contact, strănut sau purici.

„Nu am ciumă”, îşi zise cu siguranţă în suflet. Cei care au aşa ceva nu mai apucă să-şi pună întrebări. Mor încet, dar sigur.

Nici vorbă de ciumă. Puricii purtau boala în blana şobolanilor şi sub hainele oamenilor, nu în mijlocul unei păduri, iar Ciuma Neagră nu lovise Anglia decât în 1348. Sigur e vreo boală a epocii despre care doctor Ahrens n-a avut habar. În Evul Mediu se înregistraseră tot soiul de boli ciudate – boala regelui, dansul Sfântului Vitus şi alte stări febrile rămase fără nume. O fi vreuna dintre acestea şi sistemului ei imunitar îi trebuia ceva timp până s-o identifice şi să înceapă lupta cu ea. Dar acum reuşise şi temperatura îi scăzuse, iar interpretorul va funcţiona din nou. Nu trebuia decât să se odihnească şi să se înzdrăvenească. Liniştită de asemenea gânduri, închise ochii şi adormi.

Cineva o atingea. Deschise ochii. Era soacra. Îi examina mâinile, întorcându-le pe o parte şi pe alta, trecându-şi arătătorul aspru pe dosul palmelor şi cercetându-i unghiile. Când o văzu pe Kivrin deschizând ochii, dădu drumul mâinilor ei, parcă dezgustată şi spuse:

— *Sheavost ahvheigh parage attelest, baht hoore der willonasshae haswfolletwe?*

Nimic. Sperase că în timpul somnului amplificatorii interpretorului vor analiza şi descifra toate discuţiile din jur, iar la trezirea ei va funcţiona. Însă cuvintele lor rămăseseră

de neînţeles. Cu intonaţia lor coborâtoare spre sfârşit şi cu delicatele lor inflexiuni urcătoare, aminteau de franceză, dar Kivrin ştia franceză normandă – domnul Dunworthy o rugase să înveţe – şi totuşi nu reuşea să priceapă nici un cuvânt.

— *Hastow naydepesse?* spuse bătrâna.

Suna a întrebare, dar toate frazele din franceză aveau aceeaşi tonalitate.

Cu mâna aspră, bătrâna o prinse pe Kivrin de braţ şi-şi petrecu celălalt braţ pe după umerii ei, de parcă ar fi vrut s-o ajute să se ridice. „Sunt prea bolnavă ca să fac asta”. De ce doreşte să mă ridic? Pentru interogatoriu? Să mă ducă la rug?

Femeia mai tânără veni în cameră aducând o cupă cu picior. O aşeză pe pervazul de piatră şi veni să o ia pe Kivrin de celălalt braţ.

— *Hastntee natour youwrese?* întrebă ea surâzând şi arătându-şi gingia ştirbă, iar Kivrin gândi: „Poate mă duc la baie”, şi făcu un efort să se ridice şi-şi lăsă picioarele peste marginea patului.

Ameţi pe dată. Rămase aşezată, cu picioarele legănându-se şi aşteptând ca starea de slăbiciune să treacă. Era îmbrăcată doar cu o cămaşă lungă din pânză. Se întrebă unde îi erau restul straielor. Bine că-i lăsaseră măcar cămaşa. În Evul Mediu oamenii dormeau de obicei în pielea goală.

Nu aveau nici apă curentă, îşi aminti ea, şi speră că nu va trebui să meargă afară, la privată. Unele castele aveau paravane sau colţuri mai izolate situate deasupra unui puţ a cărui bază trebuia curăţată, dar ea se afla într-o casă.

Luând o pătură subţire, tânăra o înfăşură ca pe un şal în jurul umerilor lui Kivrin şi amândouă o ajutară să coboare din pat. Podeaua din scândură era rece ca gheaţa. Făcu doi-trei paşi şi ameţi din nou. „N-o să ajung până afară”.

— *Wotan shay wootes nawdaor youse der jordane?* spuse bătrâna pe un ton tăios, iar Kivrin avu impresia că recunoscuse cuvântul jardin, însemnând grădină în franceză, dar de ce ar fi vorbit despre aşa ceva?

— *Thanway maunhollp anhour,* răspunse tânăra, luând-o pe Kivrin de talie şi încolăcindu-i braţul pe după umerii ei. Bătrâna o apucă de celălalt braţ cu ambele mâini. Abia de ajungea la umărul lui Kivrin, iar tânăra nu părea să cântărească mai mult de patruzeci de kilograme, dar împreună reuşiră s-o facă să meargă până la capătul patului.

Kivrin simţi cum ameţeala sporea cu fiecare pas. „N-o să pot merge până afară”, însă se opriră la căpătâiul patului. Acolo se găsea un dulap, o ladă joasă din lemn având sculptat, cu trăsături necizelate, un înger pe tăblie. Pe el se vedea un vas din lemn plin cu apă, bandajul însângerat care fusese înfăşurat peste fruntea lui Kivrin şi un vas mai mic, gol. Încordându-se ca să nu cadă, nu-şi dădu seama ce erau decât după ce bătrâna spuse: *Swoune nawmaydar oupondre yorresette,* şi mimă ridicarea fustelor şi aşezarea pe el.

„O oală de noapte”, gândi Kivrin, recunoscătoare. „Domnule Dunworthy, existau oale de noapte în conacele de la ţară în 1320”. Dădu din cap în semn că a înţeles şi se lăsă aşezată, cu toate că era atât de ameţită încât trebui să se agaţe de baldachinul greu al patului ca să nu cadă. Simţi o durere cumplită în piept când încercă să stea în picioare, încât se frânse de mijloc.

— Maisry! strigă bătrâna către uşă. Maisry, *com undtvae holpoon!* şi intonaţia arăta fără tăgadă că voia să cheme pe cineva – Marjorie? Mary? – pentru a-i veni în ajutor, însă nu apăru nimeni, aşa că probabil se înşelase încă o dată.

Se îndreptă puţin, ferindu-se de mişcări bruşte şi dureroase, apoi încercă să stea în picioare şi constată că suferinţa o mai lăsase puţin, dar tot trebuiră s-o ducă până la pat. Când ajunse din nou între aşternuturi se simţea epuizată. Închise ochii.

— *Slaeponpon donu paw daton,* spuse tânăra, dar ar fi trebuit să rostească „Odihneşte-te”, ori „Dormi”, exprimări pe care încă nu reuşea să le priceapă. „S-a stricat interpretorul”, gândi ea şi spaima i se cuibări din nou în suflet, mai cumplită decât durerea din piept.

„Imposibil să se fi stricat”, îşi zise. „Doar nu funcţionează ca un mecanism. E un aparat complex, funcţionând pe baze chimice şi având funcţia de a îmbunătăţi sintaxa şi performanţele memoriei.” Cu toate acestea, nu poate lucra decât dacă memorează cuvinte şi se vădeşte că engleza medie stăpânită de domnul Latimer e inutilă. „La vremea când Prier cu dulci şuroaie…”. Pronunţia domnului Latimer era atât de diferită încât interpretorul nu poate recunoaşte cuvintele pe care le aude, dar acesta nu e un semn că s-a defectat. Însemna doar că trebuia să adune noi informaţii, iar puţinele fraze auzite nu-i erau suficiente.

„Identificase latina”, gândi ea, cât pe ce să se lase pradă panicii, dar depăşi momentul. Reuşise să recunoască latina deoarece ritualul ultimei împărtăşanii era bine stabilit. Cuvintele rostite de femei apăruseră spontan, dar rămâneau descifrabile. Numele proprii, formulele de adresare, substantivele, verbele şi frazele prepoziţionale vor apărea în poziţii fixe care se repetau mereu. Se vor delimita curând, iar interpretorul va fi capabil să le utilizeze drept cheie pentru restul descifrării. Iar acum trebuia să culeagă informaţii, să asculte tot ce se vorbea fără a încerca să le înţeleagă, lăsând interpretorul să-şi continue activitatea.

— *Thin keowre hoorwoun desmoortale?* întrebă tânăra.

— *Got tallon wottes,* îi răspunse bătrâna.

În depărtare răsună un clopot. Kivrin deschise ochii. Femeile se întorseseră spre fereastră, cu toate că nu puteau vedea prin pânza ce o acoperea.

— *Bere wichebay gansanon,* spuse tânăra.

Bătrâna rămase tăcută. Ţinându-şi mâinile împreunate în faţă, ca într-o rugăciune, continua să se uite spre fereastră, ca şi cum ar fi văzut ceva dincolo de pânza rigidă.

— *Aydreddit isterfayve riblaun,* rosti tânăra şi, în ciuda hotărârii pe care o luase, Kivrin încercă să interpreteze vorbele ei drept „A sosit vremea vecerniei”, sau „Ascultă clopotele de vecernie”, însă încă nu sosise ora. Clopotul continua să bată, fără a fi urmat de altele. Se întrebă dacă

era clopotul pe care îl auzise mai devreme, singurul care bătuse spre sfârşitul după amiezii.

Bătrâna se întoarse brusc cu spatele la fereastră.

— *Nay, Elwiss, itbahn diwolffin.* Ridică oala de noapte de pe dulapul din lemn. *Gawynha thesspyd...*

De afară, în dreptul uşii, se auziră foşnete şi dupăitul cuiva urcând scările în goană şi vocea unui copil care strigă:

— *Modder! Eysmertemay!*

O fetiţă având buclele blonde scăpate de sub căciuliţă cu şnurul desfăcut, se năpusti în cameră, cât pe ce să se ciocnească de bătrâna care ţinea în mână oala de noapte. Feţişoara rotundă a copilei era îmbujorată şi brăzdată de lacrimi.

— *Wolyadothoosforshame ahnyous!* se răsti bătrâna la ea, ridicând oala care o incrimina. *Yowe maun naroonso inhus.*

Fetiţa nu-i acordă atenţie. Alergă drept spre tânără, suspinând:

— *Rawzamun hattmay smerte, Modder!*

Kivrin tresări. Modder. Asta trebuia să însemne „mamă”.

Fetiţa întinse braţele în faţă, iar mama, da, sigur, o ridică la piept. Îşi încolăci mâinile de gâtul mamei şi porni să urle.

— Şşş, *ahnyous,* rosti mama. „Acela e un G gutural. Un sunet tăios, ca în germană. Şşş, Agnes”.

Încă ţinându-şi fiica în braţe, mama se aşeză pe pervazul din piatră şi îi şterse lacrimile cu pânza liberă a coifului.

— *Spekenaw dothass bifel, Agnes.*

Da, sigur, Agnes. Iar *spekenaw* însemna „vorbeşte”. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— *Shayoss mayswerte!* spuse Agnes, arătând cu degetul către alt copil, care tocmai intrase în cameră. Cea de-a doua fată era mult mai mare, având cel puţin nouă-zece ani. Părul castaniu şi lung îi atârna pe spate şi era prins cu o broboadă albastru-închis.

— *Itgan naso, ahnyous,* zise ea. *Thapighte rennin gawn derstayres* şi din tonul ei răzbătea un amestec neascuns de dispreţ şi afecţiune. Nu semăna cu fetiţa blondă, dar Kivrin

putea pune rămăşag că fata cu păr castaniu era sora celeilalte. *Shay pighte renninge ahndist eyres, Modder.*

Iarăşi „Mamă”, *shay* însemna „ea”, iar *pighte,* „a căzut”. Amintea de franceză, însă importantă era cunoaşterea germanei. Kivrin simţi cum toate lucrurile se limpezesc.

— *Na comfitte horr thusselwys,* spuse bătrâna. *She hathnau woundes. Hoor teres been fornaught mais gain thy pitye.*

— *Hoor nay ganful bloody,* spuse femeia, dar Kivrin n-o auzi. Asculta în schimb traducerea făcută de interpretor, deocamdată stângace şi nu tocmai simultană, însă inteligibilă: „N-o mai răsfăţa, Eliwys. N-are nimic. Varsă lacrimi doar ca să-i dai atenţie”.

Iar mama, pe nume Eliwys, „Genunchiul îi sângerează”.

— *Rossmunt, brangund oorwarsted frommecofre,* spuse ea, arătând cu degetul către capătul patului, iar interpretorul o urmă imediat: „Rosemund, adu-mi cârpa de pe dulap”. Fata de zece ani se îndreptă de îndată către dulapul de lângă pat.

Fata mai mare era Rosemund, cea mică, Agnes, iar mama incredibil de tânără Eliwys.

Rosemund îi întinse o cârpă zdrenţuită care trebuie să fi fost legată la fruntea lui Kivrin.

— N-o atinge! N-o atinge! strigă Agnes şi, pentru a pricepe, Kivrin nici n-ar fi avut nevoie de interpretor. Acesta continua să reacţioneze cu întârziere.

— Eu aş lega-o cu o pânză să opresc sângerarea, zise Eliwys, luând cârpa de la Rosemund. Agnes încercă să o împingă deoparte. N-o să-ţi... Urmă o pauză, semn că interpretorul nu găsea echivalentul, apoi: rău, Agnes. Evident, cuvântul absent era „facă” şi mirându-se că nu-l conţinea în memorie, Kivrin se întrebă de ce nu reuşise să-l traducă slujindu-se de context.

— *...*o să *penaunce,* strigă Agnes, iar interpretorul o îngână, are să... şi din nou tăcere. Momentul de pauză trebuia să ţină atât cât să poată auzi ea însăşi cuvântul şi să-i ghicească singură înţelesul. Ideea era bună, dar aparatul rămânea atât de mult în urmă încât Kivrin nu

reuşea să audă pronunţia cu propriile ei urechi. Dacă interpretorul proceda astfel de fiecare dată când nu recunoştea un cuvânt, avea să întâmpine probleme serioase.

— O să mă..., se tângui Agnes, îndepărtând mâna mamei de pe genunchi. „O să mă durere”, şopti aparatul, iar Kivrin simţi un val de uşurare că spaţiul nu mai rămăsese gol, chiar dacă nu apăruse verbul necesar.

— Cum de-ai căzut? întrebă Eliwys, în intenţia de a o face pe Agnes să uite.

— A urcat scările în fugă, spuse Rosamund. Alerga să te anunţe că a venit...

Interpretorul lăsă din nou un spaţiu gol, dar de astă dată Kivrin surprinse cuvântul. Gawin, un nume propriu, probabil, şi aparatul ajunsese la acelaşi rezultat, deoarece cuvântul apăru în traducere în clipa când Agnes strigă:

— Voiam să-i spun mamei că a venit Gawin. Asta voiam, repetă ea, plângând acum cu adevărat şi-şi lipi faţa de trupul mamei care profită de situaţie ca să lege bandajul în jurul genunchiului julit.

— Acum poţi să-mi zici, o îndemnă ea.

Agnes clătină din cap.

— Ai pus bandajul prea larg, fata mea, o preveni bătrâna. Are să cadă.

Lui Kivrin i se păru destul de bine legat şi orice încercare de a-l mai strânge nu va declanşa decât alte ţipete. Bătrâna încă ţinea în mâini oala de noapte. Kivrin se întrebă de ce nu pleca să o golească.

— Şşş, făcu Eliwys, legănând fetiţa cu dragoste şi mângâind-o pe spate. Prefer să-mi spui tu.

— Nu-i nici o mândrie să cazi, spuse bătrâna, părând hotărâtă s-o facă pe Agnes să plângă din nou. Numai tu eşti de vină că ai căzut. Nu trebuia să alergi pe scări.

— Gawyn călărea o iapă albă? întrebă Eliwys.

O iapă albă. Kivrin se întrebă dacă bărbatul care o ajutase să urce pe cal şi o adusese la conac era Gawyn.

— Nu, răspunse Agnes pe un ton care dovedea că mama făcuse o glumă. Era pe armăsarul lui, Gringolet. Şi-a venit la

mine zicând: „Domnişoară Agnes, vreau să stau de vorbă cu mama ta”.

— Rosemund, sora ta s-a lovit din cauza ta, spuse bătrâna. Nu reuşise s-o întărâte pe Agnes, de aceea hotărâse să-şi caute altă victimă. De ce n-ai avut grijă de ea?

— Lucram la broderia mea, veni răspunsul, uitându-se către mamă şi sperând că ea îi va sări în ajutor. Maisry trebuia să-i poarte de grijă.

— Maisry s-a dus să vorbească cu Gawyn, interveni Agnes, ridicându-se din poala mamei.

— Şi să stea la taclale cu grăjdarul, mormăi bătrâna. Merse la uşă şi strigă: Maisry!

Maisry. Nume rostit mai demult, iar acum interpretorul nu mai lăsa pauze când apăreau nume proprii. Kivrin bănuia că Maisry era vreo servitoare, dar judecând cum evoluau lucrurile, ea avea să dea de bucluc. Bătrâna se arăta decisă să pedepsească pe cineva şi Maisry, care nu se afla de faţă, părea ţinta perfectă.

— Maisry! strigă ea din nou răsunător.

Rosemund profită de ocazie ca să se apropie de mama ei.

— Gawyn ne-a rugat să te anunţăm că doreşte să i se îngăduie să vină pentru a vorbi cu tine.

— Aşteaptă jos? întrebă Eliwys.

— Nu. Întâi s-a dus să vorbească despre doamna cu Părintele Rock. Nu-i nici o mândrie să cazi. Interpretorul se vădea mai sigur pe sine decât era cazul. Pesemne Părintele Rolfe sau Peter. Nicidecum Rock.

— De ce s-a dus să vorbească Părintelui Rock? întrebă femeia în vârstă, când reveni în cameră.

Kivrin încercă să audă pronunţia cuvântului, acoperită de traducerea sâcâitor de şoptită. Roche. Cuvântul franţuzesc pentru „rock”. Părintele Roche.

— Poate a aflat ceva despre doamnă, spuse Eliwys, aruncând o privire spre Kivrin. Acesta era un prim semn că-şi adusese aminte de prezenţa ei în încăpere. Kivrin închise

imediat ochii, pentru a le face să creadă că dormea, astfel încât discuţia despre ea să continue.

— Gawyn a mers azi dimineaţă să caute urmele tâlharilor, anunţă Eliwys. Kivrin întredeschise ochii, dar tânăra nu se mai uita la ea. Poate i-a găsit. Se aplecă şi legă bentiţele de la căciula fetiţei. Agnes, du-te cu Rosemund la biserică şi spune-i lui Gawyn că vrem să vorbim cu el aici. Doamna doarme. Nu trebuie s-o deranjăm.

Agnes ţâşni spre uşă, strigând:

— Rosemund, vreau să-i spun eu toate astea.

— Rosemund, s-o laşi pe ea să vorbească, strigă Eliwys după ele. Agnes, mergi încet.

Fetele dispărură pe scările doar bănuite, alergând, bineînţeles.

— Rosemund e deja mare, comentă bătrâna. Nu se cade să dea fuga după slujitorii bărbatului tău. O să se spună că nu-ţi creşti fetele cum trebuie. Înţelept ar fi să trimiţi la Oxnford după o doică.

— Ba nu, îi răspunse Eliwys cu o fermitate de care Kivrin nu o credea în stare. Maisry le poate îngriji pe amândouă.

— Maisry nu-i bună nici să poarte de grijă oilor. Nu trebuia să venim de la Bath în pripă. Puteam aştepta până... ceva.

Interpretorul lăsase din nou un spaţiu liber, iar Kivrin nu înţelesese fraza, însă surprinsese detaliile importante. Veniseră de la Bath. Se aflau în apropiere de Oxford.

— Dă-i voie lui Gawyn să aducă o doică. Şi o femeie pricepută la lipitori ca să vadă de această doamnă.

— Nu vom trimite după nimeni.

— În... Un alt nume de loc pe care interpretorul nu reuşi să-l identifice. Lady Yvolde se pricepe la răni. Şi ne-ar da bucuroasă vreuna din slujnicele ei drept doică.

— Nu, se încăpăţâna Eliwys. O vom îngriji chiar noi. Părintele Roche...

— Părintele Roche, făcu bătrâna cu un aer dispreţuitor. Nu se pricepe nicicum la doctorii.

„Am înţeles tot ce a spus Roche”, gândi Kivrin. Îşi aminti glasul lui domol în timp ce intona slujba ultimei împărtăşanii, blândeţea în care-i atinsese tâmplele, palmele, tălpile. O sfătuise să nu se teamă şi-i ceruse numele. Apoi o ţinuse de mână.

— Dacă doamna e de viţă nobilă, nu se lăsă bătrâna, vrei ca lumea să spună că ai îngăduit unui preot neştiutor de ţară să grijească de ea? Lady Yvolde…

— Nu vom chema pe nimeni, insistă Eliwys şi pentru prima oară Kivrin îşi dădu seama că-i era teamă. Soţul meu ne-a dat sfat să o ţinem aici până la sosirea lui.

— Era mai bine să ne însoţească.

— Doar ştii bine că nu a putut. Vine când va avea putinţă. Trebuie să-i vorbesc lui Gawyn, adăugă ea şi, păşind spre uşă, trecu pe lângă bătrână. Gawyn mi-a zis că se va întoarce la locul în care a găsit-o ca să ia urmele celor care au atacat-o. Poate a găsit ceva care să ne spună cine e.

Locul unde a fost găsită. Gawyn era cel care o descoperise, bărbatul cu păr roşcat şi trăsături blânde care o ajutase să urce pe cal şi o adusese aici. Prin urmare, nu visase toate acestea, deşi calul alb existase doar în imaginaţia ei. Cel care venise cu ea ştia locul de întâlnire.

— Staţi, interveni Kivrin. Se opinti în perne. Aşteptaţi. Vă rog. Vreau să stau de vorbă cu Gawyn.

Femeile încremeniră. Eliwys veni aproape de pat, părând îngrijorată.

— Voi a vorbi cu bărbatul căruia îi ziceţi Gawyn, rosti Kivrin cu atenţie, făcând câte o pauză înaintea fiecărui cuvânt ca să audă traducerea. Mai târziu procesul se va desfăşura în mod automat, dar deocamdată gândea cuvintele şi aştepta până când interpretorul îl traducea şi apoi îl pronunţa cu voce tare. Trebuie să descopăr locul unde m-a găsit.

Eliwys îşi lăsă palma pe fruntea ei, iar Kivrin i-o împinse deoparte cu un gest de nerăbdare.

— Vreau să vorbesc lui Gawyn, repetă ea.

— Imeyne, nu are fierbinţeli, remarcă tânăra, şi încearcă să ne spună ceva, deşi îi e limpede că n-o putem înţelege.

— Vorbeşte într-un grai străin, spuse Imeyne cu un ton acuzator. Ar putea fi o iscoadă a francezilor.

— Nu vorbesc franceza, spuse Kivrin, ci engleza medie.

— O fi latină, îşi dădu Eliwys cu părerea. Părintele Roche a vorbit în latină când a împărtăşit-o.

— Părintele Roche abia de e în stare să rostească un Tatăl nostru, o contrazise Lady Imeyne. Ar trebui s-o trimitem la... iar apăru un cuvânt neinteligibil. Kersey? Courcy?

— Voi a vorbi cu Gawyn, spuse Kivrin în latină.

— Nu, o contrazise Eliwys. Îl vom aştepta pe soţul meu.

Bătrâna se răsuci cu un gest nervos, vărsând pe propria-i mână câţiva stropi din oala de noapte. Se şterse de veşmânt şi ieşi din încăpere, trântind uşa. Eliwys porni după ea.

Kivrin o prinse de mâini.

— De ce nu mă înţelegeţi? Eu pricep ce vorbiţi. Trebuie să vorbesc cu Gawyn. Vreau să-mi spună unde e locul de revenire.

Eliwys îşi desprinse mâinile din strânsoare.

— Gata, nu trebuie să plângi, i se adresă ea cu blândeţe. Încearcă să dormi. Ai nevoie de odihnă pentru drumul de întoarcere.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(000915-001284)

Domnule Dunworthy, am necazuri mari. Nu ştiu unde mă aflu şi nu pot vorbi limba. Interpretorul nu funcţionează bine. Înţeleg o parte din vorbele oamenilor, dar ei nu pricep deloc ce vorbesc eu. Şi nu acesta e cel mai grav lucru.

Am contractat o boală. N-am idee ce anume. Nu ciumă, deoarece nu prezint simptomele ei şi mă însănătoşesc. Am fost inoculată contra ei. Mi s-au administrat toate inoculările şi antigen T limfocit îmbunătăţit, dar pesemne că una dintre

ele n-a fost eficientă, ori am luat vreo boală tipică Evului Mediu contra căreia nu există vaccin.

Simptomele sunt dureri de cap, febră şi ameţeli şi am dureri în piept când încerc să mă mişc. O vreme am delirat, motiv pentru care nu ştiu unde mă aflu. Un bărbat pe nume Gawyn m-a adus aici pe cal, dar nu ţin minte multe amănunte despre călătorie, doar că era întuneric şi mi s-a părut că a durat ore. Sper să mă fi înşelat din cauza febrei şi să fi ajuns până la urmă în satul domnişoarei Montoya.

Ar putea fi Skendgate. Ţin minte o biserică şi cred că sunt găzduită într-un conac. Zac într-o cameră, nu într-un pod, fiindcă există scări, aşadar casa aparţine cel puţin unui mic nobil. Există o fereastră şi de îndată ce starea de ameţeală va dispărea o să mă urc pe pervazul de piatră din dreptul ferestrei şi o să aflu dacă pot vedea biserica de acolo. Are şi clopot; a bătut de vecernie adineauri. Biserica din satul descoperit de domnişoara Montoya nu avea clopotniţă şi asta mă face să mă tem că nu am ajuns în locul prevăzut. Ştiu că ne găsim destul de aproape de Oxford, fiindcă cineva a propus aducerea unei femei-vraci. De asemenea, e aproape de un sat, Kersey sau Courcy, care nu figura pe harta pusă la dispoziţie de Montoya, dar ar putea fi vorba de numele stăpânului de pământuri.

Deoarece mi-am pierdut cunoştinţa, nu sunt sigură de situarea mea temporală. Încerc să-mi reîmprospătez memoria şi cred că au trecut două zile, dar ar putea fi chiar mai multe. Şi nu-i pot întreba pe cei din jur în ce zi suntem, fiindcă nu mă înţeleg şi nu am putere să cobor din pat fără a mă prăbuşi; pe deasupra, părul mi-a fost tăiat şi nu ştiu cum să procedez. Ce s-a întâmplat? De ce nu funcţionează interpretorul? Ce e cu antigenul T limfocit?

(pauză)

Sub patul meu a apărut un şoarece. Îl aud furişându-se de colo-colo pe întuneric.

Capitolul 11

Nu reuşeau s-o înţeleagă. Încercase să stabilească o cale de comunicare cu Eliwys dar, nelămurită, aceasta se mulţumise să-i surâdă cu blândeţe şi o sfătuise să doarmă.

— Te rog, rostise Kivrin către Eliwys care pornise spre uşă. Nu pleca. E important. Gawyn e singurul care ştie unde e locul.

— Dormi, o îndemnase Eliwys. Mă întorc repede.

— Lăsaţi-mă să stau de vorbă cu el, spuse Kivrin cu deznădejde în glas, dar Eliwys era deja aproape de uşă. Nu ştiu unde e punctul de întâlnire.

De pe scări se auziră paşi. Eliwys deschise uşa şi spuse:

— Agnes, te-am rugat să mergi...

Cuvintele îi îngheţară pe buze şi făcu un pas înapoi. Nu părea înspăimântată şi nici iritată, însă mâna rămasă pe canatul uşii tresări puţin, de parcă ar fi vrut să o trântească, iar Kivrin simţi că inima începe să-i bată mai precipitat. „Gata”, gândi ea disperată. „Au venit să mă ducă la rug”.

— Bună dimineaţa, bună doamnă, se auzi o voce de bărbat. Fiica ta, Rosemund mi-a spus că te pot găsi în sala mare, dar nu erai acolo.

Bărbatul intră. Kivrin nu reuşi să-i vadă faţa. Stătea la capătul patului, ascuns vederii din cauza baldachinului. Încercă să-şi mute capul pe pernă, ca să-l zărească măcar, dar mişcarea îi dădu ameţeli înfiorătoare. Rămase nemişcată.

— Credeam că te voi găsi alături de doamna rănită, spuse omul. Purta un pieptar gros şi pantaloni din piele. Şi sabie. Kivrin o auzi lovindu-se de coapsă, când omul păşi spre pat. Cum se simte?

— Azi e mai bine, răspunse Eliwys. Mama soţului meu a plecat să-i pregătească o fiertură din jaleş de mlaştină, să i-o punem pe răni.

Îşi dezlipise mâna de pe uşă, iar referirea la Rosemund arăta limpede că acesta era Gawyn, cel ce fusese trimis să-i caute pe atacatorii lui Kivrin, dar Eliwys se mai retrăsese

doi paşi între timp şi pe chip îi apăruse o expresie de reţinere şi precauţie. Ideea de pericol încolţi şi în mintea lui Kivrin şi se întrebă brusc dacă nu cumva visase tâlharul despre care vorbise domnul Dunworthy, mai ales că bărbatul acela cu trăsături ce trădau cruzimea putea fi Gawyn.

— Ai găsit ceva din care să aflăm cine e? întrebă Eliwys cu fereală.

— Nu. Bunurile fuseseră furate, iar caii dispăruseră. Speram că doamna mi-ar putea spune ceva despre cei care au atacat-o, câţi erau şi din ce direcţie au venit.

— Îmi pare rău, da nu e în stare, spuse Eliwys.

— E cumva mută? întrebă el şi se apropie, astfel că acum Kivrin reuşi să-l vadă.

Aşa cum stătea aplecat deasupra ei, nu era chiar atât de înalt precum şi-l amintea, iar în lumina zilei părul nu părea roşcat, ci mai curând blond, dar faţa lui arăta la fel de calmă ca şi atunci când o aşezase pe calul acela numit Gringolet, după ce o găsise în luminiş. Nu era ucigaş – acesta îi apăruse doar în vis, singură îl întrupase din temerile domnului Dunworthy şi din propriul delir şi la fel îşi închipuise calul alb şi colindele de Crăciun – şi aproape sigur interpretează greşit trăirile lui Eliwys tot astfel cum nu pricepuse gestul lor de a o ridica din pat, ducând-o la oala de noapte.

— Nu e mută, dar vorbeşte într-o limbă ciudată pe care n-o înţeleg, spuse Eliwys. Mă tem că rănile i-au tulburat minţile. Se apropie de căpătâiul patului, iar Gawyn o urmă. Bună doamnă, l-am adus pe Gawyn, servitorul de nădejde al soţului meu.

— Ziua bună, doamnă, spuse Gawyn, rostind cuvintele rar şi extrem de limpede, ca şi cum Kivrin ar fi fost surdă.

— El te-a găsit în pădure, preciză Eliwys.

„Unde anume?” întrebă Kivrin cu disperare în suflet.

— Am aflat cu bucurie că rănile ţi se tămăduiesc, spuse Gawyn, apăsând fiecare vorbă. Îmi poţi povesti ceva despre oamenii care te-au atacat?

„Nu cred că-ţi pot spune mare lucru”, gândi ea, neîndrăznind să vorbească de teamă că nici el nu-i va pricepe vorbele. Dar trebuia să înţeleagă. Era singurul care ştia locul de revenire.

— Câţi oameni au fost? o întrebă Gawyn. Erau călare?

„Unde m-ai găsit?” gândi ea, apăsând cuvintele la fel cum procedase Gawyn. Aşteptă ca interpretorul să prelucreze întreaga exprimare, ascultând intonaţia cu atenţie, făcând comparaţie cu exemplificările din cursul lecţiilor predate de domnul Dunworthy.

Gawyn şi Eliwys aşteptau, privind-o cu încordare. Kivrin trase adânc aer în piept.

— Unde m-aţi găsit?

Cei doi se priviră cu subînţeles, Gawyn, uimit, iar Eliwys părând a spune: „Te-ai convins?”

— Tot astfel a vorbit şi în seara aceea, spuse el. Credeam că din cauza loviturilor.

— Şi eu am crezut la fel, recunoscu Eliwys. Mama soţului meu crede că a sosit din Franţa.

Gawyn clătină din cap.

— Nu vorbeşte franceza. Se întoarse către Kivrin. Bună doamnă, rosti el aproape ţipând, ai venit din altă ţară?

„Da, altă ţară, iar singura şansă de a mă întoarce e să găsesc locul de întâlnire şi doar tu ştii unde se află”.

— Unde m-aţi găsit? repetă ea.

— Toate bunurile i-au fost furate, spuse Gawyn, dar căruţa era lucrătură scumpă şi a avut multe cufere.

Eliwys aprobă cu un gest din cap.

— Mi-e teamă că e de sânge nobil şi rudele o caută.

— În ce parte a pădurii m-ai găsit? întrebă Kivrin, ridicând glasul.

— O tulburăm, zise Eliwys. Se aplecă şi o mângâie pe mână. Sst! Odihneşte-te.

Se îndepărtă de pat, urmată de Gawyn.

— Vrei să plec până la Bath să duc vorbă stăpânului Guillome? se auzi vocea lui Gawyn, rămas nevăzut din cauza baldachinului.

Ca mai devreme, Eliwys făcu un pas înapoi, de parcă s-ar fi temut de el. Se aflaseră însă alături când stătuseră în preajma patului, mâinile lor aproape atingându-se. Discutaseră ca nişte vechi prieteni. Fereala lor avea alt motiv.

— Vrei să-l chem pe soţul tău? întrebă Gawyn.

— Nu, răspunse Eliwys, privindu-şi mâinile. Stăpânul meu are destule griji şi nu poate pleca decât după sfârşitul judecăţii. Şi a poruncit să rămâi cu noi ca să ne aperi.

— Cu îngăduinţa ta, mă voi întoarce în locul unde a fost atacată doamna, să mai caut urme.

— Bine, aprobă Eliwys, fără a privi spre el. În grabă, poate au pierdut unele lucruri care să ne lămurească.

„Locul unde a fost atacată doamna”, repetă Kivrin în surdină, încercând să-şi asculte pronunţia cu ajutorul traducerii interpretorului şi să o memoreze. „Locul unde am fost atacată”.

— O să-mi iau rămas bun şi plec, spuse Gawyn.

Eliwys ridică ochii spre el.

— Acum? Se întunecă.

— Arată-mi locul unde am fost atacată, rosti Kivrin.

— Doamnă Eliwys, nu mă tem de întuneric, spuse el şi ieşi cu paşi mari din cameră, făcând sabia să-i zăngănească.

— Ia-mă cu tine, spuse Kivrin, dar în zadar. Ieşiseră amândoi, iar interpretorul era stricat. Se amăgise crezând că funcţiona. Înţelesese discuţia dintre ei doar datorită lecţiilor predate de domnul Dunworthy, şi pesemne că se înşela socotind că pricepe.

Poate că nici măcar nu discutaseră despre identitatea ei, ci despre cu totul altceva – vreo oaie rătăcită ori judecarea ei înainte de arderea pe rug. Eliwys închisese uşa după ce ieşise împreună cu Gawyn, iar Kivrin nu mai auzise nimic. Până şi dangătul clopotului amuţise, iar lumina ce venea dinspre pânza unsă cu ulei era de un albastru palid. Se întunecase.

Gawyn spusese că voia să revină la locul de plasare. Dacă fereastra dădea spre curte, poate reuşea să vadă în ce direcţie mergea. Nu e departe, aşa afirmase el.

Dacă vedea încotro pleca, putea găsi şi singură locul.

Cu greutate, se ridică în şezut, dar până şi acest efort stârni durerea înţepătoare din piept. Îşi coborî picioarele dincolo de marginea patului, dar efortul o făcu să ameţească. Se lăsă înapoi pe pernă şi strânse pleoapele.

Ameţeli, febră şi dureri în piept. Ce anunţau aceste simptome? Vărsatul de vânt debuta cu febră şi frisoane, iar semnele nu apăreau decât în a doua sau a treia zi. Îşi ridică braţele să vadă dacă prezenta urme de frenţie. Nu avea ştiinţă de câtă vreme zăcea, dar era imposibil să fi făcut vărsat, deoarece perioada de incubaţie ţinea zece-douăzeci de zile. În urmă cu zece zile fusese în spitalul din Oxford, de unde virusul de vărsat dispăruse în urmă cu o sută de ani. Stătuse în spital şi i se administraseră inoculări împotriva tuturor bolilor: vărsat, febră tifoidă, holeră şi ciumă. Prin urmare, cum să fie vorba de vreuna dintre ele? Ce anume contractase? Boala Sfântului Vitus? Se mai gândise la ea, fiindcă împotriva acesteia nu primise vaccin, însă sistemul ei imunitar fusese întărit, astfel că ar fi biruit orice infecţie.

Auzi zgomotul unor paşi grăbiţi pe scară.

— Mamă! răsună o voce pe care o recunoscu imediat ca aparţinând lui Agnes. Rosemund nu m-a aşteptat!

Nu dădu buzna în încăpere cu violenţa de mai devreme, fiindcă uşa grea era închisă şi trebui s-o împingă, însă de îndată ce se strecură înăuntru, dădu fuga spre bancheta de lângă fereastră şi se puse pe urlat.

— Mamă! Voiam să-i spun eu lui Gawyn, rosti ea printre suspine, apoi, văzând că mama ei nu se afla în cameră, amuţi. Kivrin băgă de seamă că şi lacrimile încetaseră să-i mai curgă.

Agnes rămase un minut lângă fereastră, ca şi cum ar fi cântărit ideea de a lăsa scena pentru mai târziu şi alergă spre uşă. După numai câţiva paşi, o zări pe Kivrin şi se opri brusc.

— Ştiu cine eşti, spuse ea şi veni lângă pat. Abia dacă ajungea să vadă pe deasupra aşternutului. Şnurul căciuliţei se desfăcuse din nou. Eşti doamna găsită de Gawyn în pădure.

Kivrin se temu că răspunsul ei, confuz din cauza interpretorului, o va băga în sperieţi pe biata copilă. Se ridică puţin pe perne şi aprobă cu o mişcare din cap.

— Unde ţi-e părul? întrebă Agnes. Ţi l-au furat tâlharii?

Kivrin scutură din cap, zâmbind la gândul unei asemenea idei ciudate.

— Maisry spune că tâlharii ţi-au furat şi limba, zise Agnes. Arătă spre fruntea lui Kivrin. Te-ai lovit la cap?

Kivrin făcu un semn aprobator.

— Eu m-am lovit la genunchi, adăugă ea şi încercă să şi-l ridice cu ambele mâini, astfel încât să-i arate bandajul murdar. Bătrâna avusese dreptate. Alunecase deja. Văzu rana de sub cârpă. Crezuse că era vorba doar de o julitură, dar rana părea destul de adâncă.

Agnes se dezechilibră, dădu drumul genunchiului şi se rezemă din nou de pat.

— O să mori?

„Nu ştiu”, gândi Kivrin, aducându-şi aminte de durerea din piept. În 1320, rata mortalităţii în cazul vărsatului era de 75%, iar sistemul ei imunitar nu reacţiona.

— Fratele Hubbard a murit, spuse Agnes, cu un aer filozofic. Şi Gilbert la fel. A căzut de pe cal. L-am văzut eu. Avea capul tot roşu. Rosemund mi-a zis că Fratele Hubard a murit de boala albastră.

Kivrin se întrebă ce reprezenta această boală – pesemne sufocare sau apoplexie – şi dacă respectivul frate era capelanul căruia soacra lui Eliwys îi căuta atât de intens un înlocuitor. Era un lucru obişnuit ca familiile nobile să aibă câte un preot în călătoriile pe care le făceau. Mai mult ca sigur Părintele Roche era localnic, neavând o educaţie aleasă şi probabil analfabet, deşi ea înţelesese perfect latina vorbită de el. Omul se arătase blând. O ţinuse de mână şi o îndemnase să nu-i fie frică. „Sunt şi oameni de

treabă în Evul Mediu, domnule Dunworthy” îi trecu prin minte. „Precum Părintele Roche, Eliwys şi Agnes”.

— Tata a promis că-mi aduce o coţofană când se întoarce de la Bath, se lăudă Agnes. Adeliza are un şoim. Câteodată mă lasă şi pe mine să-l ţin. Îşi întinse braţul în sus, depărtându-l de corp, făcând pumn degetele plinuţe, ca şi cum ar fi avut un şoim aşezat pe o mănuşă imaginară. Am şi un ogar.

— Şi cum îl cheamă pe ogarul tău? o întrebă Kivrin.

— Eu îi zic Blackie, răspunse Agnes, deşi Kivrin nu fusese prea sigură de varianta aleasă de interpretor. Fetiţa pronunţase mai curând Blackamon sau Blakkin. E negru. Tu ai câine?

Kivrin era prea uimită ca să-i poată răspunde. Vorbise şi reuşise să se facă înţeleasă. Agnes nu făcuse nici un gest care să arate că pronunţia ieşea din tipare. Se exprimase fără să mai stea pe gânduri, aşteptând traducerea făcută de interpretor şi probabil că acesta era secretul.

— Nu, n-am ogar, spuse ea într-un târziu, străduindu-se să procedeze la fel.

— O să-mi învăţ coţofana să vorbească. O să zică: „Bună ziua, Agnes”.

— Şi unde ţii câinele? întrebă Kivrin cu glas temător. Cuvintele îi sunară diferit, mai aeriene, posedând acea inflexiune franceză pe care o detectase în vorbirea femeilor.

— Vrei să-l vezi pe Blackie? E în grajd, preciză Agnes. Părea un răspuns direct, dar dacă ţinea seama de felul în care vorbea Agnes era greu de spus. Poate că ea nu făcuse altceva decât să se laude. Bineînţeles, Kivrin ar fi trebuit să-i pună o întrebare pe cu totul alt subiect, care să impună un anume răspuns.

Agnes mângâia blana moale a blănii de pe pat şi îngâna o melodie fără cuvinte.

— Cum te cheamă? o întrebă Kivrin, încercând să lase interpretorul să-i controleze exprimarea. Propoziţia gândită în cuvinte contemporane ei apăru altfel în traducerea lui: *„How are youe cleped?”,* şi deşi Kivrin se îndoi cu totul de

corectitudinea acesteia, fetiţa nu şovăi, răspunzându-i imediat:

— Agnes. Tata mi-a promis un şoim când o să fiu destul de mare ca să călăresc o iapă. Acum am un ponei. Încetă să mângâie blana, îşi propti coatele de marginea patului, lăsându-şi bărbia să se odihnească în palme. Ştiu cum te cheamă, făcu ea cu un aer satisfăcut. Catherine.

— Cum? întrebă Kivrin, incapabilă să-şi creadă urechilor. Katherine?! De unde apăruse numele ăsta? Trebuia s-o cheme Isabel. Cum era posibil ca ei să-şi închipuie aşa ceva?

— Rosemund a zis că nimeni nu-ţi ştia numele, continuă Agnes netulburată, dar eu l-am auzit pe Părintele Roche spunându-i lui Gawyn că numele tău e Catherine. Rosemund a zis că nu poţi vorbi, dar eu văd că nu-i adevărat.

În minte îi apăru imaginea preotului aplecându-se deasupra ei, cu faţa ascunsă de flăcările care păreau să-i stea tot timpul în faţa ochilor, adresându-i-se în latină:

— Care ţi-e numele cu care te pot împărtăşi?

Iar ea, simţind uscăciunea din gâtlej şi temându-se că va muri iar ceilalţi nu vor afla niciodată ce s-a întâmplat cu ea, abia reuşise să îngâne un cuvânt.

— Te cheamă Catherine? întrebă Agnes şi Kivrin auzi clar vocea fetiţei în traducerea interpretorului. Prin sonoritate, sugera adevăratul ei nume.

— Da, răspunse Kivrin şi simţi că-i vine să plângă.

— Blackie are un... Interpretorul nu reuşi să recepţioneze cuvântul. Karette? Chavette? E roşu. Vrei să-l vezi?

Şi înainte de a reuşi s-o împiedice, Agnes o zbughi afară pe uşa rămasă întredeschisă.

Kivrin aşteptă, sperând că Agnes va reveni şi că acea kerette nu era vreo vietate, şi regretă că nu o întrebase unde pleacă şi cât va zăbovi, deşi copila era prea mică să-şi dea seama de trecerea timpului. Nu părea să aibă mai mult de trei ani, deşi era mult mai scundă decât un copil de trei ani din epoca modernă, prin urmare, avea cinci sau chiar şase ani. „Trebuia s-o întreb câţi ani are”, regretă Kivrin,

apoi îşi aduse aminte că poate nici nu ştia. Când fusese interogată de inchizitori, Ioana d’Arc afirmase că nu-şi cunoştea vârsta.

„Dar măcar aş putea întreba”. De fapt, interpretorul nu se defectase. Funcţionase defectuos din cauza pronunţiei stranii, ori fusese afectat de febra ei, dar acum îşi revenise, iar Gawyn ştia locul de staţie şi i-l putea arăta.

Se aşeză mai dreaptă pe perne, astfel încât să nu scape uşa din ochi. Efortul îi provocă împunsături în piept, ameţeli şi durere de cap. Îngrijorată, îşi atinse fruntea, apoi obrajii. Păreau fierbinţi, dar asta pentru că palmele îi erau reci. Camera se răcise, iar în deplasarea până la oala de noapte nu văzuse nici urmă de vas pentru jeratic ori încălzitor.

Dar fuseseră inventate încălzitoarele? Tot ce se putea. Altfel cum ar fi supravieţuit oamenii pe vremea Micii Glaciaţiuni?

Începuse să tremure. Pesemne că iar făcea febră. Avea o recidivă? La cursul de istoria medicinii aflase despre izbucnirea febrei, dar după aceea pacientul slăbea şi febra nu mai revenea. Aşa să fie? Desigur. Dar în cazul malariei? Frisoane, dureri de cap, sudaţie, revenirea stării febrile. Bineînţeles că simptomele reapăreau.

Bine, dar atunci nu avea malarie. Boala asta nu fusese endemică în Anglia, la Oxford nu puteau trăi ţânţari în miezul iernii, prin urmare, simptomele erau înşelătoare. Nu transpirase, iar frisoanele trebuiau puse pe seama febrei.

Tifosul dădea dureri şi febră mare şi se transmitea prin păduchi de corp şi purici de şobolan, ambele endemice în Anglia Evului Mediu şi probabil prezente în patul pe care zăcea, însă perioada de incubaţie era prea lungă, de aproape două săptămâni.

Perioada de incubaţie a febrei tifoide ţinea doar câteva zile şi boala debuta cu dureri de cap, ale membrelor şi febră mare. Era convinsă că nu avea febră, dar îşi aminti că de obicei ea creştea noaptea; însemna că scădea în cursul zilei şi creştea din nou spre sfârşitul zilei.

Kivrin se întrebă ce oră era. Eliwys spusese: „Se întunecă”, iar lumina ce venea pe fereastra acoperită cu

pânză devenise albăstruie, însă zilele erau mai scurte în decembrie. Poate se făcuse doar de cinci. Se simţea toropită de somn, dar nu putea lua asta drept semn. Dormise, cu intermitenţe, mai toată ziua.

Somnolenţa era un simptom ce trăda febra tifoidă. Încercă să şi le amintească şi pe celelalte prezentate de doctoriţa Ahrens în cadrul unui „curs rapid” de medicină medievală. Sângerări nazale, limbă încărcată, spuzeala de culoare roşiatică. Aceasta din urmă trebuia să apară abia în ziua a şaptea sau a opta, dar Kivrin îşi ridică totuşi cămaşa de noapte şi-şi cercetă stomacul şi pieptul. Nici un semn, deci nu contractase febră tifoidă. Nici variolă. În cazul ei, semnele începeau să apară în a doua sau a treia zi.

Se întrebă de ce întârzia Agnes. Poate că până la urmă cineva hotărâse să-i interzică accesul în camera bolnavei, ori imprevizibila Maisry o supraveghea până la urmă. Era mai curând de crezut că stătea în grajd, în apropierea căţelului şi uitase promisiunea făcută lui Kivrin.

Ciuma debuta cu dureri de cap şi febră. „Nu se poate să am aşa ceva”, socoti Kivrin. „Nu prezint simptomele. Buboaiele ajungeau de mărimea unei portocale, limba se umfla până când nu mai încăpea în gură, iar hemoragiile subcutanate făceau corpul să capete o culoare negricioasă. Nu am ciumă”.

„Trebuie să fie un tip de gripă. Este singura boală care te loveşte brusc, iar pe doctoriţa Ahrens o iritase hotărârea domnului Gilchrist de a efectua plecarea mai devreme, fiindcă antiviralele nu aveau să-şi facă efectul decât pe data de cincisprezece, şi până la acea dată va beneficia doar de o imunitate parţială. Deci avea gripă. Care era tratamentul? Antivirale, odihnă, lichide”.

„Aşadar, odihneşte-te”, îşi zise ea şi închise ochii.

Nu-şi amintea să fi adormit, dar aşa se întâmplase, întrucât cele două femei se aflau din nou în încăpere şi discutau, iar ea nu le văzuse intrând.

— Ce a zis Gawyn? întrebă femeia în vârstă, frecând ceva cu o lingură de marginea unui vas. Apoi se apleacă şi băgă mâna în caseta cu întăritori de fier, care stătea

deschisă alături de ea, şi scoase o punguţă din pânză, vărsă conţinutul acesteia în vas şi continuă să mestece.

— Printre lucrurile ei n-a găsit nimic lămuritor la originea doamnei. Bunurile i-au fost furate, lăzile sparte şi golite de tot ce ne-ar fi putut spune ceva despre ea. Dar a spus că a văzut numai lucrătură scumpă. Sigur vine dintr-o familie de seamă.

— Şi bineînţeles că familia o caută, interveni bătrâna. Pusese jos vasul şi sfâşia o bucată de pânză care scoase un sunet supărător. Trebuie să trimitem pe cineva la Oxnford să anunţe că e la noi, ferită de primejdii.

— Ba nu, o contrazise Eliwys, iar Kivrin simţi încordarea din glasul ei. Nu la Oxnford.

— Ce-ai mai aflat?

— Nimic, răspunse Eliwys, decât că stăpânul meu ne sfătuieşte să rămânem aici. Dacă totul merge bine, o să se întoarcă săptămâna asta.

— Dacă totul ar fi fost aşa cum zici, era deja cu noi.

— Procesul abia a început. Pesemne că e pe drum spre casă.

— Ori poate... urmă un nume neinteligibil, Torquil?, aşteaptă să fie spânzurat, alături de fiul meu. Nu trebuia să se amestece într-o asemenea tărăşenie.

— Îi este prieten şi nepătat.

— E un nechibzuit, iar fiul meu îl întrece dacă vrea să mărturisească în favoarea lui. Un prieten adevărat l-ar fi îndemnat să plece din Bath. Făcu lingura să scrâşnească de marginea vasului. Pentru amestec am nevoie de muştar, spuse ea şi porni spre uşă. Maisry! strigă ea, apoi se întoarse pentru a mai rupe câteva fâşii de pânză. Gawyn a găsit pe vreunul dintre însoţitorii doamnei?

Eliwys se aşeză pe postamentul de sub fereastră.

— Nu, nici caii lor, nici pe-ai ei.

În cameră sosi o fată cu faţa ciupită de vărsat şi părul unsuros care-i curgea peste ochi. Nu putea fi Maisry, care zăbovea prea mult la vorbă cu grăjdarii în loc să-şi vadă de treburi. Tânăra făcu o plecăciune care amintea mai degrabă de o mişcare împleticită şi spuse:

— *Wotwardstu, Lawttymayeen?*

„O, nu se poate. Ce s-o fi întâmplat iarăşi cu interpretorul?”

— Adu-mi vasul cu muştar din bucătărie şi nu zăbovi, spuse bătrâna şi fata dădu să iasă pe uşă. Unde sunt Agnes şi Rosemund? reveni ea. De ce nu stau cu tine?

— *Shiyrouthamay,* răspunse fata, cu amărăciune în glas.

Eliwys se ridică.

— Vorbeşte limpede, se răsti ea.

— Îmi ascund ceva.

Prin urmare, nu interpretorul păcătuia. Era vorba de diferenţa dintre engleza normandă vorbită de nobili şi dialectul cu influenţe saxone folosit de ţărani, iar ele nu semănau nici pe departe cu engleza medie pe care i-o predase atât de stăruitor domnul Latimer. Era de mirare că interpretorul reuşea să reproducă o parte din discuţii.

— Tocmai le căutam, stăpână, când m-a strigat doamna Imeyne, spuse Maisry, iar interpretorul recepţiona fiece cuvânt, deşi asta îi răpi câteva secunde. Din această cauză exprimarea lui Maisry devenea şovăitoare, sugerând pronunţia unei persoane retardate, bănuială mai mult sau mai puţin justificată.

— Unde le-ai căutat? În grajd? întrebă Eliwys şi o plesni cu ambele mâini pe obraji, gest ce-i aminti lui Kivrin de lovirea unor talgere. Maisry scoase un urlet şi-şi duse mâna murdară la urechea stângă. Cutremurându-se, Kivrin încercă să se facă una cu aşternuturile.

— Mergi şi adu muştarul pentru doamna Imeyne şi găseşte-o pe Agnes. Fără a părea deosebit de înspăimântată, dar continuând să ţină palma la ureche, Maisry încuviinţă din cap. Mai făcu o plecăciune stângace şi plecă la fel de lenevoasă precum intrase. Părea mai puţin tulburată decât Kivrin de acea manifestare de furie, astfel încât Kivrin se întrebă dacă doamna Imeyne avea să vadă muştarul prea curând.

Iuţeala explozivă şi violenţa aparent nepăsătoare o surprinseră pe Kivrin. Eliwys nici măcar nu dăduse de înţeles că era furioasă şi de îndată ce Maisry plecă se

întoarse la postamentul de sub fereastră, se aşeză şi spuse pe un ton firesc:

— Doamna nu va putea pleca de aici, chiar dacă ar sosi cineva din familie. Trebuie să rămână cu noi până la întoarcerea soţului meu. El va reveni până la Crăciun.

Dinspre scări se auzi larmă. „M-am înşelat”, socoti Kivrin, „fiindcă palmele acelea n-au fost chiar fără rost”. Strângând ceva la piept, Agnes năvăli în cameră.

— Agnes! spuse Eliwys. Ce cauţi aici?

— Mi-am adus… interpretorul încă nu reuşise identificarea cuvântului. Charette? ca să-l arăt doamnei.

— Te-ai purtat ca un copil rău ascunzându-te de Maisry şi venind aici s-o tulburi pe doamna, o dojeni Imeyne. Suferă mult din pricina rănilor.

— Dar ea mi-a zis că vrea să-l vadă. Îl ridică în aer. Era un cărucior de jucărie cu două roţi, vopsit în roşu şi auriu.

— Pe cei care mint, Dumnezeu îi pedepseşte la chinuri veşnice, o ameninţă doamna Imeyne pe fetiţă şi o prinse brusc de braţe. Doamna nu poate vorbi. Prea bine ştii asta.

— Dar mie mi-a vorbit, susţinu Agnes cu hotărâre.

„Prea bine pentru tine. Chinuri veşnice. Să ameninţi copilul cu asemenea lucruri groaznice”. Dar se afla în Evul Mediu, când preoţii vorbeau neîncetat despre sfârşitul lumii, judecata de apoi şi suferinţele ce vor urma în iad.

— Mi-a zis că vrea să-mi vadă căruţa, nu se dădu bătută Agnes. A mai zis că ea nu are câine.

— Povestea asta e scornită de tine, încercă s-o convingă Eliwys. Doamna nu poate vorbi, iar Kivrin gândi: „Trebuie să pun capăt acestei situaţii. O vor pălmui şi pe ea”.

Făcu efortul de a se ridica în coate. Sforţarea o lăsă fără suflare.

— Am vorbit cu Agnes, spuse ea, rugându-se ca interpretorul să-şi facă datoria. Dacă mă trădează din nou în clipele astea şi Agnes se alege cu o bătaie, nu mi-aş ierta-o niciodată. Eu am rugat-o să-mi arate căruciorul.

Cele două femei se întoarseră şi o priviră. Eliwys făcu ochi mari de mirare. La început nedumerită, bătrâna se înfurie, socotind că fusese trasă pe sfoară de Kivrin.

— V-am spus doar, exclamă Agnes şi se apropie încrezătoare de pat cu căruciorul în mână.

Epuizată, Kivrin se lăsă la loc pe perne.

— Unde mă aflu?

Lui Eliwys îi trebuiră câteva momente să-şi revină din uimire.

— Eşti în siguranţă în casa soţului şi stăpânului meu... Interpretorul întâmpină dificultăţi cu numele. Părea a fi Guillaume D'Iverie ori Devereaux.

Eliwys o măsură curioasă.

— Omul de încredere al soţului meu te-a găsit în pădure şi te-a adus aici. Ai fost atacată de tâlhari şi rănită rău. Cine te-a atacat?

— Nu ştiu.

— Numele meu e Eliwys, iar aceasta e mama soţului meu, Lady Imeyne. Cum te numeşti?

Venise momentul să le povestească toată istoria ticluită cu mult meşteşug. Îi spusese preotului că o chema Katherine, însă Lady Imeyne afirmase deja răspicat că nu crede o iotă din cele zise de ea. Ar putea susţine că preotul înţelesese greşit şi că numele ei era Isabel de Beauvrier. Nu le putea spune că în clipele de rătăcire a minţii rostise numele mamei şi surorii ei. Mai avea şansa de a afirma că se înălţase rugi către Sfânta Caterina.

— Din ce familie eşti? se interesă Lady Imeyne.

Versiunea avea să aibă succes. Ea va stabili identitatea şi poziţia ei în societate şi o va pune la adăpost de încercările lor de a trimite după prezumtiva ei familie. Yorkshire era prea departe, iar drumurile spre nord deveniseră impracticabile.

— Încotro mergeai? o întrebă Eliwys.

Cei de la catedra de istorie medievală făcuseră cercetări privind starea drumurilor şi condiţiile meteorologice. În luna decembrie a acelui an plouase zilnic, iar drumurile înnoroite îngheţaseră bocnă din cauza gerului. Dar ea văzuse calea de acces spre Oxford. Era uscată şi fără obstacole. În plus, în urma studiilor se stabilise culoarea rochiei şi prezenţa geamurilor de sticlă doar în locuinţele celor avuţi. Tot

catedra se ocupase şi de studiul evoluţiei limbii vorbite în această epocă.

— Nu-mi amintesc, spuse Kivrin.

— Nimic? se miră Eliwys şi întoarse capul spre Lady Imeyne. Nu ţine minte. Asta din cauza loviturilor. I-au tulburat ţinerea de minte.

— Ba nu... nu... protestă Kivrin. Nu era bine să mimeze pierderea memoriei. Trebuia să devină Isabel de Beauvrier, din East Riding. Faptul că aici drumurile erau uscate nu însemna că spre nord se putea circula neîngrădit, iar Eliwys nu voia să-i îngăduie lui Gawyn să meargă la Oxford să ducă veşti despre ea, sau la Bath, pentru a-l însoţi pe soţul ei. Era convinsă că nu avea să-l trimită tocmai până în East Riding.

— Nu-ţi aminteşti nici numele? întrebă Lady Imeyne, care-şi pierduse răbdarea şi se aplecase atât de mult deasupra patului încât Kivrin îi simţi răsuflarea pe faţă. Mirosea extrem de neplăcut, a putreziciune. „Mai mult ca sigur că are dantura într-o stare deplorabilă”, gândi Kivrin.

— Cum te cheamă?

Domnul Latimer susţinuse că Isabel era un nume feminin foarte des întâlnit la începutul secolului paisprezece. Dar cât de obişnuit era numele de Katherine? Cei de la catedră nu cunoşteau numele presupuselor ei surori. Dacă Yorkshire nu era suficient de departe, iar Lady Imeyne ştia familia Beauvrier? Orice nepotrivire ar întări convingerea ei că adăpostise o iscoadă. Trebuia să insiste asupra numelui şi să le spună că era Isabel de Beauvrier.

Bătrâna ar fi chiar încântată să creadă că preotul nu înţelesese bine. Asta ar dovedi încă o dată lipsa de educaţie şi nepriceperea lui, motiv suficient pentru a trimite la Bath după un nou capelan. Însă el o ţinuse pe Kivrin de mână şi o îndemnase să nu se teamă.

— Numele meu e Katherine, murmură ea.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(001300-002018)

Necazurile nu se ţin numai de mine, domnule Dunworthy. Cred că vor suferi şi cei ce m-au adăpostit.

Stăpânul conacului, Lord Guillóme, e plecat. Se află la Bath să depună mărturie la procesul unui prieten, lucru primejdios în asemenea vremuri. Mama lui, Lady Imeyne, îl socoteşte neghiob că s-a amestecat în aşa ceva, iar Lady Eliwys, soţia, pare agitată şi chinuită de griji.

Au sosit aici în mare grabă, fără servitori. Femeile nobile din secolul paisprezece aveau cel puţin o doamnă de companie, dar nici Eliwys, nici Imeyne, nu se bucură de prezenţa vreuneia şi doica a rămas departe, în vreme ce fetiţele lui Guillóme sunt aici. Lady Imeyne a vrut să caute altă doică şi un nou capelan, însă Lady Eliwys a refuzat.

Cred că Lord Guillóme se aşteaptă să aibă necazuri, de aceea, pentru mai multă siguranţă, şi-a trimis familia în acest loc. Ori poate nenorocirea s-a şi întâmplat – Agnes, mezina, a adus vorba despre moartea capelanului şi a altui bărbat, pe nume Gilbert, care avea „capul roşu”; prin urmare, a avut loc deja o vărsare de sânge, iar femeile s-au refugiat aici pentru a scăpa cu viaţă. Unul dintre oamenii de încredere ai Lordului Guillóme le-a însoţit încoace, şi umblă înarmat până în dinţi.

Cu toate că nimeni nu i-a prea iubit pe rege şi pe protejatul său, Hugh Despenser, şi se poate vorbi despre uneltiri şi confruntări minore în toată ţara, nicăieri nu se consemnează că în 1320 ar fi avut loc revolte mari împotriva lui Edward al II-lea în regiunea Oxfordshire. Doi dintre baroni, Lancaster şi Mortimer, au răpit familiei Despenser şaizeci şi trei de conace exact în anul în care mă găsesc. E posibil ca Lord Guillaume ori prietenul lui să fi fost amestecaţi în vreunul dintre aceste comploturi.

Desigur, poate că e vorba de cu totul altceva, de pildă, vreo ceartă pentru pământuri. Oamenii secolului paisprezece îşi petreceau la fel de mult timp prin tribunale ca şi cei de la sfârşitul secolului douăzeci. Dar eu cred că nu e adevărat. Lady Eliwys tresare la orice zgomot şi i-a interzis lui Imeyne să spună vecinilor că se află în acest loc.

Socot că, într-un fel, asta îmi foloseşte. Dacă nu vor ca prezenţa lor să fie cunoscută, înseamnă că nu vor povesti nimănui despre mine şi nici nu vor trimite pe cineva pentru a încerca să descopere cine sunt. Pe de altă parte, în orice clipă riscăm să fim invadaţi de oameni înarmaţi. Iar Gawyn, singura persoană care ştie locul de revenire, ar putea cădea răpus în timp ce apără conacul.

(pauză)

15 decembrie 1320 (pe stil vechi). Acum, de bine-de rău, interpretorul funcţionează, iar cei în jur par să înţeleagă ce spun. Şi eu îi înţeleg, deşi engleza medie vorbită de ei nu se aseamănă câtuşi de puţin cu ceea ce mi-a predat domnul Latimer. Vorbirea lor e încărcată de inflexiuni şi are o sonoritate franceză, mai îndulcită. Domnul Latimer n-ar recunoaşte nici măcar versul „La vremea când Prier cu dulci şuroaie”.

Interpretorul traduce spusele oamenilor fără a modifica sintaxa şi unele cuvinte şi la început am încercat să alcătuiesc frazele în acelaşi mod, zicând, de exemplu, „Să-mi amintesc de unde am venit nu pot”, dar îmi vine să mor când mă gândesc la asta, fiindcă interpretorului îi ia o veşnicie să-mi ofere traducerea, iar eu mă bâlbâi căznindu-mă cu pronunţia. De aceea vorbesc în engleza modernă şi sper că tot ce rostesc e aproape corect şi că interpretorul nu măcelăreşte expresiile şi inflexiunile. Doar Dumnezeu ştie cum sună exprimarea mea. Pesemne ca a vreunei iscoade franceze.

Iar limbajul nu e singurul element anapoda. Rochia mea nu se potriveşte nicidecum, având o ţesătură mult prea fină, iar culoarea e prea vie, chiar dacă am obţinut-o din drobuşor. N-am văzut nici o culoare mai intensă. Apoi sunt prea înaltă, dinţii mei în stare prea bună, iar mâinile prea delicate, cu toate că mi le-am băgat prin noroiul de pe şantierul arheologic. Trebuia să le am şi degerate, nu doar murdare. Mâinile tuturor, inclusiv ale copiilor, sunt crăpate şi sângerânde. La o adică, ne aflăm în decembrie.

Mai precis, pe cincisprezece ale lunii. Am surprins frânturi dintr-o ceartă dintre Lady Imeyne şi Lady Eliwys în

legătură cu găsirea unui capelan şi Imeyne a zis: „Mai avem timp să trimitem după el. Mai sunt zece zile până la slujba de Crăciun”. Prin urmare, îl puteţi anunţa pe Gilchrist că măcar plasarea mea temporală a reuşit. Numai că nu ştiu cât de departe mă aflu de locul întâlnirii. M-am străduit să refac în minte drumul pe care m-a adus Gawyn, însă întâmplările acelei nopţi se învălmăşesc fără speranţă de limpezire, iar ceea ce-mi amintesc s-a petrecut doar în imaginaţia mea. Îmi apare mereu în gând un cal alb care avea clopoţei la harnaşament, iar aceştia intonau colinde de Crăciun, la fel ca şi cele din Turnul Carfax.

Cincisprezece decembrie reprezintă Ajunul Crăciunului la voi, când veţi organiza o masă festivă şi apoi veţi merge la biserica Sfânta Maria Fecioara pentru a participa la slujba interbiserici. Nu-mi intră nicicum în cap că sunteţi la mai bine de şapte sute de ani distanţă. Gândesc mereu că dacă aş coborî din pat (lucru imposibil, deoarece ameţesc imediat, de unde trag concluzia că iar am febră) şi aş deschide uşa, aş descoperi, nu holul acestei case medievale, ci laboratorul de la Brasnose, unde m-ar aştepta Badri, doctoriţa Ahrens şi dumneavoastră, domnule Dunworthy, ştergându-vă ochelarii, pentru ca apoi să afirmaţi: „V-am spus eu că aşa se va întâmpla”. Tare mult aş vrea să aud vorbele astea.

Capitolul 12

Lady Imeyne nu dădea crezare poveştii potrivit căreia Kivrin îşi pierduse memoria. Când aduse ogarul, care se dovedi a fi un căţeluş negru cu labe uriaşe, Agnes i-l arătă lui Kivrin, spunând:

— Uite ogarul meu, Lady Kivrin. Apoi i-l întinse, ţinându-l de burta dolofană. Poţi să-l mângâi. Ţii minte cum s-o faci?

— Da, răspunse Kivrin, salvând căţelul din strânsoarea mâinilor ei şi netezindu-i blana moale şi delicată.

— N-ar trebui să fii la gherghef?

Agnes îi luă căţelul din braţe.

— Bunica a plecat să-l ocărască pe administrator şi Maisry s-a dus în grajd. Apoi întoarse căţelul pentru a-l săruta pe bot. De aceea am venit să stau de vorbă cu tine. Bunica e foarte mânioasă. Administratorul şi familia lui locuiau în sala mare când am venit noi aici. Mai sărută câinele o dată. Bunica spune că nevasta l-a îndemnat să păcătuiască.

Bunica. Agnes nu rostise vreun cuvânt care să semene cu „bunică”. El nu apăruse în limbă decât în secolul optsprezece, dar interpretorul făcea salturi uriaşe, ameţitoare, deşi păstra intact modul în care Agnes pronunţase numele Katherinei şi uneori rămânea mut când, de fapt, înţelesul putea fi uşor dedus din context. Îşi exprimă speranţa că subconştientul o conducea pe calea cea bună.

— Lady Kivrin, eşti daltriss? o întrebă Agnes.

Se vădea că subconştientul nu ştia prea bine ce face.

— Ce anume?

— Daltriss, repetă Agnes. Căţelul se zbătea cu disperare să scape din strânsoarea ei. Aşa zice bunica. Că o nevastă care fuge la iubitul ei are motive întemeiate să nu-şi amintească nimic.

Adulteră. Da, oricum mai bine decât să fie luată drept iscoadă a francezilor. Ori poate că Lady Imeyne socotea că era şi una şi alta.

Agnes îşi sărută din nou căţelul.

— Bunica spune că o doamnă nu se cuvine să călătorească prin pădure în miez de iarnă.

Lady Imeyne a avut dreptate, la fel şi domnul Dunworthy. Încă nu descoperise locul de revenire, cu toate că dimineaţă, când Lady Eliwys venise pentru a curăţa rana de la tâmplă, ceruse să stea de vorbă cu Gawyn.

— A plecat călare să-i caute pe oamenii aceia răi, care te-au prădat, spusese Eliwys în timp ce o freca la tâmplă cu o unsoare care mirosea a usturoi şi îi dădea usturimi groaznice. Nu ţi-i aminteşti?

Kivrin clătinase din cap, sperând că presupusa ei amnezie nu va duce la spânzurarea vreunui sătean nevinovat. Abia ar fi reuşit să îngaime: „Nu, nu-i el”, dacă ar fi fost pusă să-l recunoască.

Poate că n-ar fi trebuit să le spună că nu-şi putea aminti nimic. Era cu totul improbabil ca ei să cunoască familia de Beauvrier, iar incapacitatea ei de a da vreo explicaţie o făcuse pe Imeyne să fie şi mai neîncrezătoare.

Agnes încerca să aşeze căciuliţa ei pe capul căţelului.

— În pădure sunt lupi, zise ea. Gawyn a omorât unul cu toporul.

— Agnes, Gawyn ţi-a povestit cum m-a găsit?

— Da. Lui Blackie îi place căciuliţa mea, spuse ea, legând fundele strâns şi sufocând animalul.

— Nu prea arată că i-ar plăcea, observă Kivrin. Unde m-a găsit Gawyn?

— În pădure, îi răspunse Agnes. Căţelul se răsuci, scăpând de căciuliţă şi cât pe ce să cadă de pe pat. Agnes îl aşeză în mijlocul patului şi-l ridică de labele dinainte. Uite, Blackie dansează.

— Bravo. Lasă-mă să-l ţin eu, zise Kivrin, încercând să salveze biata fiinţă. Îl adăposti în braţe. Unde anume m-a găsit?

Agnes se ridică pe vârful picioarelor ca să nu piardă căţelul din ochi.

— Blackie doarme, şopti ea.

Epuizat de atenţiile ei, făptura adormise. Kivrin îl aşeză alături de ea, pe blana ce acoperea patul.

— Locul în care m-a găsit e departe de aici?

— Da, făcu Agnes, ceea ce o făcu pe Kivrin să-şi dea seama că fetiţa nu avea habar.

Era inutil. Evident, Agnes nu ştia nimic. Trebuia să discute cu Gawyn.

— Gawyn s-a întors?

— Da, îi răspunse Agnes, mângâind căţelul adormit. Vrei să vorbeşti cu el?

— Da.

— Eşti daltriss?

Îi venea greu să urmărească salturile făcute de Agnes de la un subiect la altul.

— Nu, răspunse ea şi apoi îşi dădu seama că nu trebuia să dea de înţeles că-şi aminteşte ceva. Nu ţin minte cine sunt.

Agnes netezi blana animalului.

— Mama spune că doar o daltriss ar avea îndrăzneala de a sta de vorbă cu Gawyn.

Uşa se deschise şi în cameră sosi Rosemund.

— Te caută peste tot, toanto, rosti ea punând mâinile în şolduri.

— Vorbeam cu Lady Kivrin, se dezvinovăţi Agnes, aruncând o privire îngrijorată către acoperământul pe care stătea Blackie, aproape invizibil din cauza blănii negre. Era de la sine înţeles că animalele nu aveau voie să păşească înăuntru. Kivrin ridică cearceaful aspru mai sus, astfel încât Rosemund să nu poată vedea căţelul.

— Mama a spus că doamna trebuie să se odihnească, altfel nu i se vindecă rănile, se răsti ea cu fermitate. Vino. Trebuie să-i spun bunicii că te-am găsit. Plecă din cameră cu micuţa de mână.

Kivrin le urmări ieşind, sperând din tot sufletul că Agnes nu-i va povesti doamnei Imeyne despre noua ei cerere de a sta de vorbă cu Gawyn. Considera că avea motive întemeiate să-l vadă pe Gawyn şi că-i vor înţelege dorinţa de a-şi regăsi lucrurile prădate. Dar la începutul acelui secol

nu se cuvenea ca femeile nobile, nemăritate, să „aibă îndrăzneala” să se adreseze unor tineri bărbaţi.

Eliwys avea acest drept fiindcă, în absenţa soţului, rămăsese capul familiei şi stăpâna lui, iar Lady Imeyne era mama stăpânului, dar Kivrin trebuia să aştepte până când i se va adresa şi chiar şi aşa se cuvenea să-i răspundă cu sfiiciunea ce stă bine unei fecioare. „Dar trebui să discut cu el. E singurul care ştie locul de revenire”.

Agnes intră ca o furtună şi smulse căţelul adormit de pe pat.

— Bunica s-a mâniat foarte tare. A crezut că am căzut în puţ, spuse ea şi plecă aşa cum venise.

„Fără îndoială că din cauza asta ‘bunica’ a pălmuit-o pe Maisry”. Mai dăduse o dată de bucluc în cursul zilei pentru că o pierduse din ochi pe Agnes, care venise să-i arate lanţul din argint al doamnei Imeyne, despre care spusese că era un „rillieclary”, cuvânt în faţa căruia interpretorul se dăduse bătut. În cutiuţa aceea, se destăinuise Agnes, se găsea o bucăţică din vălul Sfântului Ştefan. Maisry se alesese cu câteva palme peste obrazul muşcat de vărsat fiindcă o lăsase pe Agnes să pună mâna pe cutia cu bijuterii a familiei şi pentru că n-o supraveghease, dar nu pentru că-i îngăduise să intre în camera bolnavei.

După câte se părea, nimeni nu dădea importanţă prezenţei fetelor în apropierea lui Kivrin şi nu exista temerea că ele ar putea lua vreo boală. Nici Eliwys, nici Imeyne nu se fereau când o îngrijeau.

Oamenii acelui secol nu pricepuseră mecanismul de transmitere a bolilor – îşi închipuiau că ele veneau ca o pedeapsă pentru păcatele comise, iar epidemiile erau considerate urgii trimise de Dumnezeu asupra lor. Mottoul Morţii Negre fusese: „Îndepărtaţi-vă iute, plecaţi şi zăboviţi în altă parte”, iar înainte de asta se mai declarase carantină.

„Dar nu aici şi dacă boala ei era luată de fete? Sau de Părintele Roche?”

Acesta din urmă stătuse în preajma ei cât fusese febrilă şi o atinsese, încercând să-i afle numele. Amintindu-şi

noaptea aceea, Kivrin se înnegură. Căzuse de pe cal şi fusese cuprinsă de flăcări. Ba nu, toate astea se petrecuseră în mintea ei înfierbântată. Inclusiv calul alb. Al lui Gawyn era negru.

Merseseră prin pădure şi coborâseră un deal prin dreptul unei biserici, iar tâlharul... Zadarnic. Noaptea devenise un vis dezlânat în care apăreau feţe înspăimântătoare, clopote şi văpăi. Până şi locul de sosire rămăsese cuprins de ceaţă, greu de desluşit. Un stejar, sălcii, iar ea stătuse rezemată de o roată a căruţei pentru că avea ameţeli, iar tâlharul... Nu, acesta era doar rodul propriei minţi. Pesemne că şi biserica fusese tot o nălucire.

Îl va întreba pe Gawyn unde era locul, dar nu faţă de Lady Imeyne, care o consideră daltriss. Trebuia să se însănătoşească, să-şi vină în puteri cât să coboare din pat şi să ajungă în sala mare şi chiar în grajd, pentru a sta de vorbă personal cu el. Trebuia să-şi revină.

Se simţea deja ceva mai înzdrăvenită, deşi prea slăbită ca să meargă până la oala de noapte fără ajutorul cuiva. Ameţelile dispăruseră, la fel şi febra, dar încă respira cu greutate. Şi cei din jur socoteau că se mai întremase. O lăsaseră singură mai toată dimineaţa, iar Eliwys stătuse cu ea doar cât să o dea cu alifia rău mirositoare. „Oferindu-mi prilejul de a comite o necuviinţă adresându-mă lui Gawyn”.

Încercă să nu se sperie de spusele micuţei Agnes şi să nu se mai întrebe de ce vaccinurile antivirale nu-şi făcuseră efectul, concentrându-se în schimb asupra propriei stări, dorind să capete putere. Toată după amiaza nu veni nimeni s-o vadă, astfel că făcu mişcare, ridicându-se în şezut şi trecându-şi picioarele dincolo de marginea patului. Când apăru şi Maisry cu o lumânare s-o sprijine până la oala de noapte, reuşi să păşească singură înapoi până la pat.

Noaptea se lăsă frig şi când reveni a doua zi dimineaţă, Agnes purta o mantie roşie şi o glugă dintr-un material din lână, foarte gros, precum şi mănuşi din blană albă.

— Vrei să-mi vezi catarama din argint? Mi-a dat-o Sir Bloet. O să vin cu ea mâine. Azi nu pot, fiindcă mergem să aducem buşteanul de Crăciun.

— Da? exclamă surprinsă Kivrin. Buşteanul de Crăciun se tăia de obicei pe data de douăzeci şi patru, iar în ziua aceea socotea că era doar şaptesprezece. Interpretase greşit vorbele doamnei Imeyne?

— Sigur, îi răspunse Agnes. Acasă nu facem asta decât în ajun, dar stă a viscol şi bunica vrea să-l aducem cât mai e vremea frumoasă.

„Stă a viscol”. Cum va recunoaşte locul pe o asemenea vreme? Căruţa şi lăzile se aflau tot acolo, dar dacă zăpada se aşternea mai groasă nu va mai fi în stare să recunoască drumul.

— Toată lumea merge să aducă buşteanul?

— Nu. Părintele Roche a chemat-o pe mama să grijească de un argat bolnav.

Asta o lămurea de ce Imeyne îi tiraniza pe toţi, maltratându-i pe Maisry şi pe administrator şi acuzând-o pe Kivrin de adulter.

— Bunica merge cu voi?

— Da. Eu plec pe ponei.

— Dar Rosemund?

— Şi ea.

— Şi administratorul?

— Şi el, răspunse Agnes aproape iritată. Toţi sătenii.

— Dar Gawyn?

— Nu, zise Agnes, de parcă s-ar fi înţeles de la sine. Trebuie să mă duc în grajd să-mi iau rămas bun de la Blackie, adăugă ea şi ieşi în goană.

Deci plecau Lady Imeyne, administratorul, iar Lady Eliwys era undeva să îngrijească un ţăran bolnav. Iar Gawyn, din motive evidente pentru Agnes, dar nu pentru ea, nu mergea cu ceilalţi. Poate o însoţise pe Eliwys. Dar dacă nu, însemna că rămânea de pază la conac, iar ea avea prilejul să discute cu el, fără martori.

Era clar că Maisry pleca. Când îi aduse micul dejun, purta un poncho cafeniu şi aspru şi avea şuviţe de cârpă înfăşurate în jurul picioarelor. O ajută pe Kivrin să ajungă la oală, o duse afară şi aduse un vas cu jeratic, mişcându-se cu o iuţeală şi vioiciune cu care Kivrin nu era obişnuită.

După ce Maisry ieşi, aşteptă încă o oră, ca să fie sigură că plecaseră toţi, apoi coborî din pat, păşi până la bancheta de sub fereastră şi dădu la o parte cârpa din dreptul ei. Reuşi să vadă doar crengile dezgolite şi cerul cenuşiu, remarcând că afară era mai frig decât înăuntru. Urcă pe banchetă.

Se afla deasupra curţii. Era pustie, iar poarta mare din lemn stătea deschisă. Pietrele ce pavau curtea şi cele de pe acoperişurile înclinate păreau umede. Scoase mâna afară, temându-se că începuse deja să ningă, dar nu simţi nimic. Coborî ţinându-se de pietrele reci ca gheaţa şi se ghemui aproape de vasul cu cărbuni.

Acesta abia dacă radia căldură. Tremurând în cămaşa de noapte subţire, îşi strânse braţele la piept. Se întrebă unde îi puseseră hainele. În Evul Mediu, ele stăteau agăţate de nişte stâlpi aşezaţi lângă pat, dar în cameră nu vedea aşa ceva şi nici cuier.

Şi le găsi frumos împăturite în lada de la căpătâiul patului. Le scoase, recunoscătoare că nu-i dispăruseră ghetele, apoi stătu multă vreme pe capacul lăzii, încercând să-şi recapete suflul.

„Trebuie să stau de vorbă cu Gawyn azi”, gândi ea, dorindu-şi în acelaşi timp să-şi vină în puteri. „E singura dată când toţi sunt plecaţi. Şi are să ningă”.

Se îmbrăcă, rămânând mai mult aşezată sau rezemându-se de stâlpii patului ca să-şi tragă ciorapii şi ghetele, iar apoi se apropie de pat. „O să mă odihnesc o vreme, până mă încălzesc”, socoti ea, însă adormi imediat.

O trezi un dangăt de clopot, cel dinspre sud-vest, pe care-l mai auzise şi la sosire. Bătuse toată ziua dinainte, apoi se oprise, şi Eliwys apropiindu-se de fereastră, rămăsese îndelung acolo, de parcă s-ar fi străduit să descopere ce se întâmplase. Lumina ce venea dinspre fereastră era mai pierită, dar asta din cauza norilor groşi, aflaţi aproape de pământ. Kivrin îşi puse mantia şi deschise uşa. Lipsite de balustradă şi fixate în peretele de piatră al sălii mari, scările erau abrupte. Agnes avusese noroc să se aleagă doar cu o julitură la genunchi şi nu căzuse drept în

cap pe podeaua. Când ajunse la jumătatea scărilor, se propti de zid ca să-şi tragă sufletul şi privi sala.

„Mă aflu cu adevărat aici. Sunt chiar în 1320”. Cărbunii pâlpâind în vasul din mijlocul încăperii aveau o strălucire roşiatică difuză şi prin ferestrele înalte şi înguste şi prin gura de fum din tavan se strecurau câteva raze de lumină, însă în rest, sala era cuprinsă de umbră.

Se opri locului şi se strădui să pătrundă cu privirea prin aerul fumegos pentru a descoperi prezenţa cuiva. Jilţul înalt, cu spătarul şi braţele sculptate stătea lipit de zidul de la celălalt capăt al sălii, avându-l alături pe cel al doamnei Eliwys, ceva mai scund şi mai puţin încărcat de ornamente. Pe peretele din spatele lor se vedeau tapiserii ce se înălţau până aproape de pod. Câteva mese grele, din lemn, erau agăţate de ceilalţi pereţi, deasupra băncilor late, iar una mai îngustă stătea rezemată de peretele de sub scări. Aceea era rezervată cerşetorilor. Iar peretele era alcătuit din paravane.

Kivrin coborî şi restul de trepte şi porni în vârful picioarelor către paravane, tălpile ei strivind cu zgomot bucăţile de stuf împrăştiate pe podea. Paravanele alcătuiau într-adevăr o despărţitură, un perete interior care punea stavilă curentului stârnit de uşa mereu deschisă.

Uneori paravanele formau o cameră de sine stătătoare, cu paturi mici la fiecare capăt, însă acestea creau doar un coridor din care însă lipseau cuierele pentru ca oaspeţii să-şi atârne mantiile. Acum nu văzu nici una. „Prea bine, au plecat cu toţii”.

Uşa era deschisă. Alături de ea se găsea o pereche de ghete îmblănite, o găleată din lemn şi cărucioru lui Agnes. Se opri în micuţa anticameră, simţind dorinţa de a se aşeza o clipă, apoi privi atentă pe uşă şi ieşi.

În curtea interioară nu zări nici ţipenie. Era pardosită cu pietre plate de culoare gălbuie, însă în mijloc, unde se găsea o troacă plină cu apă, se formase noroi destul de adânc. În jur se vedeau urme de copite şi de tălpi, precum şi câteva băltoace. O găină slabă şi cu penajul sărăcăcios bea fără teamă dintr-o băltoacă. Păsările erau crescute

doar pentru ouă. În acest secol oamenii consumau în principal carne de porumbel.

Iar în apropierea porţii se găsea porumbarul, iar clădirea cu acoperiş înclinat de alături trebuia să fie bucătăria, iar celelalte, magaziile. Grajdul, cu uşi largi, se înălţa pe partea cealaltă, despărţit de hambarul mare din piatră printr-un pasaj îngust.

Încercă întâi la grajd. Căţelul lui Agnes ieşi ţopăind pe picioarele încă nesigure ca s-o întâmpine scâncind fericit şi se văzu silită să-l împingă înăuntru, împingând apoi uşa grea din lemn. Gawyn sigur nu era acolo. Nici în hambar, bucătărie sau în vreuna dintre clădirile acelea, dintre care cea mai mare se vădea a fi destinată preparării berii. Agnes o anunţase cu un aer de siguranţă că Gawyn nu avea să meargă alături de ceilalţi la tăierea buşteanului de Crăciun, de aceea trăsese concluzia că acesta va rămâne de pază la conac, însă acum se întrebă dacă nu cumva plecase cu Eliwys la argat.

„În cazul ăsta va trebui să descopăr singură locul de revenire”. Porni din nou spre grajd, dar la jumătatea drumului se opri. Fiind atât de slăbită, nu va reuşi să urce fără ajutor pe cal şi chiar dacă ar fi încălecat, se simţea prea ameţită ca să rămână multă vreme în şa. Aşa cum era prea confuză ca să caute locul. „Dar trebuie. Sunt plecaţi cu toţii şi curând va porni ninsoarea”.

Privi spre poartă, apoi spre spaţiul liber dintre hambar şi grajd şi se întrebă încotro s-o apuce. Coborâseră un deal, prin dreptul unei biserici. Îşi aminti că auzise dangătul clopotului. Nu mai ţinea minte poarta ori curtea, dar aproape sigur urmaseră acel traseu.

Traversă curtea pietruită, speriind găina, care fugi cotcodăcind să-şi caute adăpost lângă zid şi căută din ochi poarta şi drumul. Acesta trecea pe un pod din bârne ce traversa un pârâu îngust şi continua sinuos spre sud, dispărând apoi între copaci. Dar nu văzu nici deal, nici biserică sau sat, şi nici vreun semn care să-i confirme că în partea aceea se găsea drumul spre locul de întâlnire.

Trebuia să fie o biserică. Când zăcea în pat îi auzise clopotul. Se întoarse în curte şi merse pe o potecă înnoroită care ducea pe lângă o îngrăditură de formă rotundă unde stăteau doi porci murdari şi privata, imposibil de confundat din cauza mirosului şi se temu că poteca aceea se termina acolo, însă ea îi dădu un ocol şi o conduse până la marginea izlazului comunal.

Acolo era şi satul. La fel şi biserica, aşezată la celălalt capăt al izlazului, exact cum ţinea minte, iar dincolo de ea se înălţa dealul pe care-l coborâseră.

Izlazul nu arăta ca în amintirile ei. Era un spaţiu viran de formă neregulată, având într-o parte câteva colibe şi pârâul străjuit de sălcii în cealaltă, dar văzu o vacă păscând ultimele resturi de iarbă şi o capră priponită de un stejar mare şi dezgolit. Colibele se înşirau la distanţe neregulate, între căpiţe de fân şi movile de gunoi de grajd şi pe măsură ce se depărtau de conac, devenind tot mai mici şi diforme, dar până şi aceea situată cel mai aproape, care aparţinea administratorului, nu era decât un bordei. Toate arătau mai meschine, mizere şi sărăcăcioase decât apăreau în imaginile video când studiase istoria acestei epoci. Doar biserica părea întocmai cum se cuvine.

Clopotniţa stătea izolată, aşezată între biserică şi izlaz, fără îndoială că fusese construită mai târziu decât biserica în stil normand, înălţată din piatră cenuşie şi având ferestre arcuite. Clopotniţa era înaltă, cu forme rotunjite, din piatră de culoare gălbuie, care căpătase o nuanţă aurie.

Un drumeag, la fel de lat ca şi cel din preajma locului de sosire, trecea prin dreptul cimitirului şi clopotniţei şi urca dealul spre pădure.

„Pe drumul acesta am venit”, gândi Kivrin şi porni de-a latul izlazului, dar de îndată ce ieşi din adăpostul oferit de hambar, vântul o izbi cu răceala lui. Trecea prin mantia ei de parcă nici n-ar fi existat şi-i dădu senzaţia că o înjunghia în piept. Şi-o strânse mai bine în jurul gâtului, apăsând-o cu palma la piept şi continuă să meargă.

Auzi din nou dangăt de clopot dinspre sud-vest. Se întrebă ce anunţa. Eliwys şi Imeyne vorbiseră despre

eveniment, dar asta înainte ca ea să poată pricepe spusele lor şi când clopotul bătuse cu o zi în urmă, Eliwys se purtase de parcă nu-l auzise. Probabil avea vreo legătură cu postul Crăciunului. Clopotele trebuiau să bată spre seară în ajunul Crăciunului şi apoi cu o oră înainte de miezul nopţii, din câte ştia ea. Pesemne că ele se auzeau şi în perioada postului.

Drumul era înnoroit şi cu făgaşe adânci. Kivrin simţi cum se stârneşte, crescând, durerea din piept. Îşi apăsă palma strâns şi păşi înainte, încercând să se grăbească. Văzu ceva mişcându-se dincolo de parcelele cultivate. Probabil săteni întorcându-se cu buşteanul de Crăciun, ori mânând animalele spre casă. Nu-i putea distinge cu claritate. Avu impresia că undeva, departe, începuse să ningă. Trebuia să se zorească.

Vântul îi lipi şi mai strâns mantia de trup şi învârteji frunze moarte în urma ei. Ţinându-şi capul în pământ, vaca ieşi de pe izlaz, căutându-şi adăpost în apropierea colibelor, dar acestea n-o puteau apăra de fel. Abia dacă erau cu o şchioapă mai înalte decât Kivrin şi păreau încropite din paie strânse în grabă laolaltă, astfel că nu puteau rămâne stavilă în calea vântului.

Clopotul continuă să bată, rar şi repetat, iar Kivrin îşi descoperi că îşi încetinise paşii până acolo încât călca în ritmul lui. Făcea o greşeală. Trebuia să se grăbească. Ninsoarea se putea stârni în orice clipă. Dar zorind paşii, durerea o săgetă cu atâta putere încât începu să tuşească, încovoiată de un acces şi se opri.

Nu avea cum să reuşească. „Nu fi ridicolă”, îşi zise, „trebuie să găseşti locul de revenire. Eşti bolnavă. Trebuie să te întorci acasă. Mergi până la biserică şi te poţi odihni puţin înăuntru”.

Porni din nou, stăpânindu-şi suferinţa din piept, dar în zadar. Nu putea respira. Nu era în stare să ajungă nici până la biserică, darmite la loc. „Trebuie”, strigă ea în gând, făcând durerea să dispară o vreme. „Ca să reuşeşti, găseşte resurse de voinţă”.

Rămase locului din nou, chircindu-se de durere. Se temuse că din vreuna dintre colibe va apărea un sătean, însă acum ar fi dorit asta, pentru a fi ajutată să se întoarcă la conac. Nu ieşi nimeni. Plecaseră cu toţii pe vântul acela îngheţat să aducă buşteanul de Crăciun şi să adune animalele. Privi spre câmpuri. Siluetele îndepărtate care se aflaseră acolo mai devreme dispăruseră.

Ajunsese în dreptul ultimei colibe. Dincolo de ea se răsfirau câteva şoproane dărăpănate în care spera că nu locuia nimeni, şi nu avea cum să se înşele. Prea semănau a acareturi – adăposturi pentru vite şi hambare – iar după ele, nu prea departe, biserica. „Să nu mă grăbesc”, gândi ea şi porni din nou către biserică. Pieptul părea să i se clatine la fiecare pas. Nesigură pe picioare, se opri şi-şi impuse să nu leşine. „Nimeni nu ştie unde sunt”.

Se răsuci şi privi în urmă, către conac. Nici până la sala mare nu avea putere să meargă. „Trebuie să mă aşez”, dar nu găsi un loc potrivit pe drumeagul plin de noroi. „Lady Eliwys, plecată să vadă de un argat, Lady Imeyne, fetele şi întreaga suflare a satului, la tăierea buşteanului. Nimeni nu ştie unde sunt”.

Vântul se înteţi, bătând acum în rafale, parcă pornit cu îndărătnicie drept spre câmpuri. „Trebuie să mă întorc acasă”, gândi ea, dar nici de asta nu se simţea în stare. Până şi statul în picioare devenise prea chinuitor. S-ar fi aşezat dacă ar fi găsit un loc, dar terenul dintre colibe, chiar până în apropierea gardurilor, era înnoroit. Hotărî să-şi caute refugiu în cea mai apropiată colibă.

Avea un gard pe jumătate prăbuşit, făcut din ramuri tinere de moţul curcanului, împletite pe după stâlpi. Abia de-i ajungea la genunchi şi n-ar fi reuşit să descurajeze nici măcar o pisică, fără a mai vorbi de oile sau vacile pe care trebuia să le ţină departe. Doar poarta avea stâlpii până la talie şi, recunoscătoare, se rezemă de unul dintre ei.

— Hei, strigă ea în încercarea de a acoperi zgomotul vântului, e cineva aici?

Uşa colibei era la numai câţiva paşi de poartă, iar cel dinăuntru ar fi trebuit s-o audă. Vântul trecea prin ea. Văzu

o bortă în peretele din care lutul amestecat cu paie tocate crăpase şi căzuse de pe crengile uscate de dedesubt. Imposibil să n-o audă cineva. Ridică cercul din piele care ţinea poarta închisă, intră şi bătu în uşa scundă din lemn negeluit.

Nu primi răspuns şi nici nu aşteptase aşa ceva. Mai strigă o dată: „E cineva acasă?” fără să mai facă efortul de a asculta modul în care tradusese interpretorul şi încercă să ridice bârna de lemn aşezată în curmeziş. Era prea grea. Se strădui s-o scoată prin glisare din scobiturile tăiate în buiandrugi, dar nu reuşi. După cum arăta, coliba putea fi dusă de vânt dintr-o clipă în alta, şi totuşi ea nu era în stare să deschidă uşa. O să-i spună domnului Dunworthy că uşile din această epocă nu erau chiar atât de fragile pe cât păreau. Ţinându-se de piept, se rezemă de ea.

Auzi un zgomot în spatele ei şi se răsuci, gata să spună: „Cer iertare că am dat buzna în grădina ta”. Era o vacă, plecându-şi nepăsătoare capul peste gard fără să-l atingă şi molfăind frunzele cafenii.

Trebuia să se întoarcă la conac. Folosi poarta ca să se sprijine şi o închise cu grijă, apoi fixă la loc cercul din piele, apoi se rezemă de spinarea costelivă a vacii. Aceasta o urmă câţiva paşi, după care reintră în grădină.

Uşa unuia dintre şoproanele pe care le crezuse nelocuite se deschise şi dinăuntru ieşi un băiat desculţ. Se opri cu un aer speriat.

Cu un efort, Kivrin se îndreptă de spate.

— Te rog, spuse ea gâfâind, pot să mă odihnesc puţin în casa ta?

Băiatul o privi cu o expresie nedumerită, rămânând cu gura căscată. Era înfiorător de slab, având braţele şi picioarele la fel de subţiri precum rămurelele din gardul ce împrejmuia coliba.

— Te rog, fugi şi cheamă pe cineva, spune-le că mi-e rău.

„Ca şi mine, nu e în stare să alerge”, gândi ea imediat după ce rostise vorbele. Avea picioarele învineţite de frig. Gura îi era o rană şi sângerase pe nas, fiindcă văzu pete de

sânge uscat pe obraji şi pe buza superioară. „Suferă de scorbut, e mai bolnav decât mine”, gândi ea, apoi spuse:

— Fugi până la conac şi cheamă pe cineva.

Băiatul îşi făcu semnul crucii şi Kivrin observă mâna osoasă, cu pielea crăpată de vânt şi ger.

— *Bighaull emeurdroud ooghattund enblastardey,* răspunse el şi se refugie spre colibă.

„A, nu se poate”, gândi ea deznădăjduită. Nu înţelege şi nu mai am putere să-i explic”.

— Te rog, ajută-mă, spuse ea, iar băiatul se uită la ea cu aerul că pricepuse pe jumătate. Făcu un pas către ea şi apoi ţâşni în direcţia bisericii.

— Aşteaptă! strigă ea.

Băiatul trecu în goană prin dreptul vacii, ocoli gardul şi dispăru în spatele colibei. Kivrin măsură din ochi şopronul. Nici nu merita să fie numit astfel. Semăna mai curând cu o căpiţă de fân – iarbă şi porţiuni de stuf îngrămădite în locurile goale dintre stâlpi, însă uşa era făcută din beţe legate laolaltă cu frânghie de culoare neagră, sugerând că putea fi destrămată dintr-o singură suflare, iar băiatul o lăsase deschisă. Trecu pragul ceva mai înalt şi intră.

Înăuntru era întuneric şi fum gros, astfel că la început nu zări nimic. Puţea îngrozitor. Ca un grajd. Ba chiar mai cumplit. Mirosurile de animal se amestecau cu cele de fum şi mucegai, la care se adăuga duhoarea neplăcută de şobolan. Trebuise să se îndoaie de şale ca să poată trece pragul. Se îndreptă şi dădu cu capul în beţele ce susţineau acoperişul.

Nu găsi nici un loc pe care să şadă în alcătuirea aceea ce nu-şi merita numele de colibă. Podeaua era acoperită cu saci şi unelte, sugerând că slujea totuşi drept şopron şi, în afara unei mese grosolane ale cărei picioare stăteau răsfirate nesigur, nu văzu nici o altă piesă de mobilier. Pe tăblia acesteia se găsea un castron din lemn şi un coltuc de pâine, iar în mijloc, în singurul loc liber, ardea un foc adăpostit de o groapă nu prea adâncă.

Aşadar de aici ieşea tot fumul, chiar dacă în acoperiş se lăsase o gaură pentru aerisire. Un foc firav, alcătuit doar din

câteva beţe, dar celelalte găuri din tavan şi din pereţii cu porţiuni de umplutură lipsă trăgeau fumul, iar vântul, suflând din toate direcţiile, îl învârtejea. În spaţiul sufocant, începu să tuşească, o greşeală cumplită. Îşi simţea pieptul gata să plesnească la fiecare icnet.

Scrâşnind din dinţi ca să-şi potolească tusea, se lăsă pe un sac cu ceapă, ţinându-se întâi de hârleţul proptit de el şi apoi de peretele gata să se destrame. Imediat după aceea se simţi mult mai bine, chiar dacă frigul era atât de pătrunzător încât vedea aburul scos de propria-i respiraţie. „Mă-ntreb cum miroase locul ăsta în timpul verii”. Îşi strânse mantia în jurul trupului, îndoind poalele şi aşezându-le pe genunchi, asemeni unei pături.

La nivelul podelei simţi un curent de aer rece. Îşi înfofoli picioarele în mantie, apoi ridică un cosor ce zăcea alături de sac şi răscoli focul firav. Cărbunii se mai înviorară fără multă convingere, luminând interiorul colibei şi făcându-l să semene şi mai mult cu un şopron. Într-o parte fusese făcut un soi de acoperiş înclinat, pentru a servi ca adăpost pentru un animal, fiindcă spaţiul era izolat de restul colibei de o îngrăditură mai scundă decât gardul de afară. Flăcările nu erau îndeajuns de vii ca să lumineze adăpostul, dar dinăuntrul lui se auzea un zgomot de paşi mărunţi.

Pesemne vreun porc, deşi mai toţi argaţii îi sacrificaseră deja, ori vreo capră. Mai îmboldi focul, încercând să arunce mai multă lumină spre colţul acela.

Zgomotul de foială venea din faţa jalnicei îngrădituri, din interiorul unei cuşti mari, boltite. Cu legăturile metalice sclipitoare, uşa complicată şi cu mânerul ei elegant, obiectul acela făcea un contrast izbitor cu locul mizer în care se afla. Kivrin văzu că în cuşcă era un şobolan ai cărui ochi sclipeau în lumina difuză iscată de foc.

Stătea pe partea dinapoi, iar în labe ţinea bucata de brânză care îl ademenise, făcând din el un prizonier, şi o fixa pe Kivrin. „Acolo e mai multă hrană decât în toată coliba”, gândi ea, rămânând nemişcată pe sacul incomod. „Nu s-ar putea crede că au ceva ce merită a fi protejat de şobolani”.

Sigur, mai văzuse şobolani la cursul de istoria psihologiei şi atunci când trecuse testele pentru fobii în anul întâi, dar ca acesta, niciodată. Cel puţin în Anglia, nimeni nu mai văzuse un asemenea şobolan în ultimii cincizeci de ani. Într-un fel, era un exemplar foarte frumos, cu blana neagră, mătăsoasă, deloc mai mare decât cei albi, aflaţi în dotarea laboratorului de psihologie, şi nu se apropia ca dimensiuni de cel cafeniu în prezenţa căruia dăduse testul.

Părea chiar mai curat decât cel cafeniu care, cu blana încâlcită, de culoarea prafului şi coada lipsită de păr, aproape obscenă, arăta de parcă şi-ar fi meritat locul în canalele de scurgere şi tunelurile de metrou unde, neîndoielnic, se simţea la el acasă. Când începuse să studieze Evul Mediu, reuşise să înţeleagă de ce oamenii epocii suportau dezgustătoarele creaturi în hambare şi chiar în propriile case. Gândul la existenţa unuia într-o bortă din apropierea patului o umplu de revoltă. Dar acest şobolan era de-a dreptul curat dacă-i privea mai bine blana şi ochii sclipitori. Oricum mai curat decât Maisry şi, probabil, chiar mai inteligent. Arăta foarte inofensiv.

Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească părerea, şobolanul mai luă, cu eleganţă, o muşcătură din bucata de brânză.

— Nu eşti nevinovat precum pari, spuse Kivrin. O să devii blestemul Evului Mediu.

Şobolanul dădu drumul bucăţii de brânză şi făcu un pas în faţă, mişcându-şi mustăţile. Prinse două dintre barele de metal cu labele rozalii şi o privi rugător printre ele.

— Nu-ţi pot da drumul, să ştii, spuse ea şi animalul ciuli urechile, de parcă ar fi priceput. Mănânci grânele obţinute cu trudă, contaminezi alimentele şi răspândeşti puricii, iar peste douăzeci de ani, tu şi neamul tău veţi pustii jumătate din Europa. Pe Lady Imeyne ar trebui s-o îngrijoreze prezenţa ta, nu a spionilor francezi sau a preoţilor neştiutori de carte. Şobolanul o ţintui cu privirea. Zău că ţi-aş da drumul, dar nu pot. Moartea neagră a fost cumplită. A ucis jumătate din populaţia Europei. Dacă deschid cuşca, descendenţii tăi ar înrăutăţi situaţia.

Şobolanul dădu drumul barelor şi începu să alerge de jur împrejurul cuştii, dându-i roată cu mişcări disperate.

— Ţi-aş da drumul dacă aş putea, zise Kivrin. Focul era pe cale să se stingă. Îl răscoli din nou, însă rămăseseră doar tăciuni reci. Uşa pe care o lăsase deschisă cu speranţa că băiatul va aduce pe cineva s-o ajute se trânti cu zgomot, aruncând interiorul colibei în beznă.

„Nu vor şti unde să mă caute”, gândi Kivrin şi-şi dădu seama că nici măcar nu pornise cineva după ea. Cu toţii socoteau că dormea în camera de sus. Lady Imeyne va constata absenţa ei doar la ora mesei. Nu vor începe căutările decât după vecernie, iar atunci va fi întuneric.

În colibă se lăsase tăcere. Vântul părea să se fi potolit. Nu mai auzea foiala şobolanului. O rămurică aflată în cenuşă scoase un pocnet şi câteva scântei săriră pe podeaua din pământ bătătorit.

„Nimeni nu ştie unde sunt”, îşi zise, şi duse mâna la piept, unde simţise o împunsătură ca de cuţit. „Nimeni. Nici măcar domnul Dunworthy”. Sigur se înşela. Lady Eliwys se putea întoarce acasă dintr-o clipă în alta ca să o dea cu alifie, ori poate Maisry fusese trimisă acasă de Imeyne, ori băiatul dăduse fuga să aducă argaţi aflaţi la câmp care aveau să sosească aici pe negândite, deşi uşa stătea închisă. Şi chiar dacă nu şi-ar da seama de dispariţia ei decât după vecernie, oamenii aveau făclii şi felinare, iar părinţii băiatului bolnav de scorbut vor reveni la masă, o vor găsi şi se vor duce să cheme pe cineva de la conac. „Indiferent ce s-ar întâmpla, nu eşti chiar părăsită”. Asta o mai linişti.

Se simţea uitată. Încercă să se convingă pe sine că greşea, că unele cifre apărute pe ecran le dăduseră de înţeles lui Gilchrist şi Montoya că se petrecuse ceva neprevăzut, fiindcă domnul Dunworthy sigur îl va pune pe Badri să răsverifice totul, aflând astfel că ceva nu mersese, şi astfel vor păstra deschisă calea de întoarcere. Dar lucrurile nu stăteau aşa. La fel ca Agnes ori Lady Eliwys, nici ei nu aveau habar despre ea. Considerau că ea ajunsese la Skendgate, oferindu-i-se prilejul de a studia viaţa oamenilor

din Evul Mediu, ştiind precis locul de revenire şi având înregistratorul deja plin cu observaţii referitoare la obiceiuri neobişnuite şi la rotaţia culturilor agricole. Nici nu-şi vor da seama de dispariţia ei decât la deschiderea porţii, peste două săptămâni. „Iar în momentul acela va fi întuneric”.

Rămase neclintită, cu ochii fixaţi asupra focului. Acesta era aproape stins şi nu văzuse în preajmă nici măcar un beţigaş. Se gândi că băiatul fusese lăsat acasă pentru a strânge vreascuri şi se întrebă cum se va descurca restul familiei pentru a aţâţa focul.

Era singură în preajma focului pe cale să se stingă şi, în afara animalului ce avea să ucidă jumătate din Europa, nimeni nu ştia unde se află. Se ridică, izbindu-se din nou cu capul de acoperiş, deschise cu greu uşa colibei şi ieşi.

Câmpul rămăsese pustiu. Vântul amorţise cu totul şi auzi limpede clopotul dinspre sud-vest bătând. Din cerul plumburiu căzură câţiva fulgi de zăpadă. Dâmbul pe care fusese înălţată biserica rămăsese cu totul ascuns de perdeaua de fulgi. Porni spre biserică.

Un alt clopot porni să bată. Dangătul venea dinspre sud şi părea destul de aproape, având un sunet mai ascuţit, metalic, ceea ce însemna că avea dimensiuni mai mici. Bătea şi el fără încetare, dar cu o oarecare întârziere faţă de primul, iar asta dădea impresia de ecou.

— Kivrin! Lady Kivrin! auzi strigătul lui Agnes. Unde ai fost? Cu chipul miniatural şi îmbujorat de efort sau ger, Agnes se apropie în fugă de ea. Părea emoţionată. Te-am căutat peste tot, o anunţă Agnes. Ţâşni înapoi, în direcţia din care sosise şi ţipă: Am găsit-o! Am găsit-o!

— Nu te mai lăuda! îi spuse Rosemund. Am văzut-o cu toţii. Se repezi spre ea, luând-o înaintea doamnei Imeyne şi lui Maisry, care-şi purta ponchoul azvârlit peste umeri. Avea urechile roşii. Arăta supărată, semn că fusese învinovăţită de dispariţia lui Kivrin, ori îşi închipuia că aşa se va întâmpla ori, pur şi simplu, fiindcă o atinsese gerul. Lady Imeyne părea mânioasă.

— N-aţi ştiut că e Kivrin, protestă Agnes, grăbindu-se să ajungă alături de ea. Aţi zis că nu sunteţi sigure. Eu am găsit-o.

Rosemund n-o luă în seamă. O luă de mână pe Kivrin.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai dat jos din pat? o întrebă ea agitată. Gawyn a venit să stea de vorbă cu tine şi a văzut că plecaseşi.

„A venit Gawyn”, îşi zise Kivrin dezamăgită. „Gawyn, care mi-ar fi spus unde m-a găsit, iar eu nu eram acolo”.

— Da, a venit să-mi spună că n-a descoperit nici urmă de tâlhari şi că...

Lady Imeyne se apropie cu un aer ameninţător.

— Unde voiai să mergi? întrebă ea pe un ton acuzator.

— M-am rătăcit, explică ea, încercând să găsească o scuză pentru plimbarea ei fără ţintă prin sat.

— Ai plecat să te întâlneşti cu cineva? vru să ştie Lady Imeyne, iar asta suna de-a dreptul a acuzaţie.

— Cum să facă aşa ceva? interveni Rosemund. Nu cunoaşte pe nimeni şi nu-şi aduce aminte nimic de viaţa ei dinainte.

— Am mers să caut locul unde am fost găsită, zise Kivrin, străduindu-se să nu se sprijine de Rosemund. Am crezut că dacă aş vedea nişte lucruri de-ale mele...

— Ţi-ai aminti, o completă Rosemund. Dar...

— Nu trebuia să-ţi primejduieşti viaţa pentru asta, o dojeni Lady Imeyne. Gawyn le-a adus încoace azi.

— Totul?

— Da, îi răspunse Rosemund, căruţa şi toate lăzile.

Cel de-al doilea clopot încetase să bată, însă primul continuă să sune rar, ca de înmormântare. Dangătul lui amintea de moartea oricărei speranţe. Gawyn adusese totul la conac.

— Nu se cuvine să o mai ţinem pe Lady Katherine în gerul ăsta, spuse Rosemund, cu glas ce amintea de cel al mamei ei. A fost bolnavă. Trebuie s-o ducem de aici până nu o cuprind fiorii.

„Dar m-au cuprins deja”, gândi ea. Gawyn a adus totul acasă, ştergând orice urmă a locului de întoarcere. Până şi căruţa.

— Numai tu porţi vină pentru asta, Maisry, o admonesta Lady Imeyne, împingând-o pe aceasta ca s-o ia pe Kivrin de braţ. Nu trebuia s-o laşi singură.

Kivrin se retrase instinctiv din faţa respingătoarei slujnice.

— Poţi merge? o întrebă Rosemund, abia reuşind să o mai susţină. Să aducem iapa?

— Nu, răspunse Kivrin. Nu înţelegea de ce, dar nu putea suporta gândul de a fi dusă înapoi ca o captivă, legănându-se pe spinarea calului. Nu, repetă ea. Pot merge şi singură.

Trebuind să se sprijine de braţul lui Rosemund şi de Maisry, merse încet, dar nu se lăsă înfrântă. Trecură prin dreptul colibelor, al casei administratorului şi a îngrăditurii porcilor, ajungând în curte. Pe pietrele de râu din faţa hambarului zăcea un frasin noduros, pe ale cărui rădăcini încâlcite se depuseseră deja fulgi de zăpadă.

— Cu purtarea asta a ei, putea să-şi găsească moartea, spuse Lady Imeyne, îndemnând-o pe Maisry cu un gest să împingă uşa grea din lemn. Sigur are să cadă iarăşi la pat.

Începu să ningă mai apăsat. Maisry deschise uşa. Avea un ivăr asemănător celui de la cuşca în care fusese prins şobolanul. „Trebuia să-i dau drumul, chiar dacă reprezintă primejdie”, gândi ea, „mai bine-l eliberam”.

Lady Imeyne îi făcu semn lui Maisry, care se întoarse şi o luă din nou de mână pe Kivrin.

— Nu, protestă ea, renunţând să mai fie sprijinită de Maisry sau Rosemund şi trecu fără ajutor pe poartă, intrând în bezna din înăuntru.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI (005982-013198)

18 decembrie 1320 (pe stil vechi). Cred că am pneumonie. Am încercat să descopăr locul de revenire, dar

n-am reuşit şi boala a recidivat, se pare. Simt o durere amintind de o împunsătură de cuţit sub coaste ori de câte ori respir, iar când tuşesc, lucru aproape permanent, am senzaţia că în trupul meu se frânge ceva. Acum câtva timp m-am străduit să mă ridic în capul oaselor şi m-am trezit imediat cuprinsă de sudori şi cred că am făcut iar temperatură. Exact simptomele despre care doctoriţa Ahrens mi-a spus că indică pneumonia.

Lady Eliwys nu s-a întors. Lady Imeyne mi-a aşezat pe piept o prişniţă cumplit mirositoare, apoi a trimis după nevasta administratorului. M-am gândit că are de gând să o „dojenească” discret pentru că a uzurpat conacul în lipsa ei, numai că la sosirea acesteia, purtându-şi în braţe copilul de şase luni, Imeyne i-a spus:

— Rana i-a dat aprindere de plămâni, iar femeia s-a uitat la tâmpla mea, după care a ieşit şi s-a întors fără sugar, dar a adus un vas plin cu o fiertură amară. Sigur a pus coajă de salcie în ea, fiindcă temperatura mi-a scăzut, iar durerile intercostale s-au mai potolit.

Nevasta administratorului e o femeie mărunţică şi slabă, având o faţă ascuţită şi părul blond deschis. Pesemne că Lady Imeyne are dreptate că ea e aceea care l-a ademenit pe administrator să „cadă în păcat”. Poartă o rochie tivită cu blană şi cu mânecile atât de lungi încât aproape că ating pământul, iar sugarul e învelit într-o păturică din lână frumos împletită. În plus femeia asta vorbeşte cu un accent bizar de tărăgănat care, după câte-mi dau eu seama, reprezintă o încercare de a imita exprimarea doamnei Imeyne.

„Clasa de mijloc în devenire”, după cum spunea domnul Latimer, nouveau riche, şi pândind o şansă de împlinire, lucru care se va întâmpla peste treizeci de ani, când Moartea Neagră va lovi şi va pieri o treime din nobilime.

— Asta-i doamna pe care aţi găsit-o în pădure? a întrebat-o ea pe Lady Imeyne imediat ce a sosit şi n-am constatat nici vorbă de „cucernicie” în purtarea ei. Îi zâmbise doamnei Imeyne de parcă ar fi fost prietene de când lumea şi apoi se apropiase de pat.

— Da, a răspuns Lady Imeyne, reuşind să strecoare nemulţumirea, dispreţul şi desconsiderarea în acea unică silabă.

„Soţia administratorului mi s-a părut uitucă. S-a apropiat de pat, apoi s-a tras înapoi, dovedindu-se prima persoană care să-mi confirme convingerea ei că boala mea ar putea fi contagioasă”.

— Are (ceva) fierbinţeli?

Interpretorul nu a surprins cuvântul, dar nici eu, din cauza accentului neobişnuit.

— O rană la cap, i-a spus Imeyne pe un ton tăios. Asta i-a dat aprindere la plămâni.

Soţia administratorului a aprobat-o cu o mişcare din cap.

— Părintele Roche ne-a povestit cum au găsit-o, el şi Gawyn, în pădure.

Imeyne s-a înfiorat auzind numele lui Gawyn rostit pe un ton atât de familiar, însă soţiei administratorului nu i-a scăpat tonul şi de aceea s-a grăbit să iasă pentru a aduce fiertura din coajă de salcie. Femeia a făcut chiar şi o plecăciune până la pământ în faţa doamnei Imeyne când a plecat a doua oară.

Rosemund a rămas cu mine după plecarea Imeynei – cred că ea a fost însărcinată pentru a mă împiedica să mai evadez altă dată, iar eu am întrebat-o dacă e adevărat că Părintele Roche îl însoţise pe Gawyn când mă descoperise acesta din urmă.

— Nuu, mi-a răspuns ea. Gawyn l-a întâlnit pe Părintele Roche pe drum în vreme ce te aducea încoace şi te-a lăsat în grija lui cât i-a căutat pe tâlhari, dar n-a găsit pe nici unul, apoi, împreună, te-au adus aici. Nu te mai frământa atât. Gawyn ţi-a adus lucrurile la conac.

„Nu-mi aduc aminte de prezenţa Părintelui Roche decât la căpătâiul meu dar, dacă e adevărat, şi Gawyn nu l-a întâlnit prea departe de locul de revenire, poate ştie unde este el cu adevărat.

(pauză)

M-am tot gândit la vorbele doamnei Imeyne. „Rana de la cap i-a dat aprindere la plămâni”. Nu cred că-şi dau seama

cât de bolnavă sunt. Le lasă mereu pe fete în aceeaşi cameră cu mine şi, cu excepţia soţiei administratorului, nu pare să se teamă, astfel că de îndată ce Lady Imeyne i-a spus că am „aprindere la plămâni” s-a apropiat de pat fără să şovăie nici o clipă.

Cu toate acestea arăta îngrijorată de posibilitatea de a lua boala de care sufăr, astfel că, atunci când am întrebat-o pe Rosemund de ce nu plecase cu mama ei la argatul bolnav, ea mi-a răspuns cu un aer convins:

— Mi-a interzis să merg. Argatul e foarte bolnav.

„Femeile acestea nu par îngrijorate de ideea că aş putea avea o boală molipsitoare. N-am prezentat simptome clare de vărsat de vânt sau de ceva cunoscut lor, astfel că au pus febra şi rătăcirile mele pe seama rănilor. În această epocă rănile se infectează şi în multe cazuri infecţiile se generalizează. N-ar avea nici un motiv să alunge fetele din preajma unei persoane rănite.

Şi nimeni n-a luat boala. Au trecut cinci zile şi, în cazul unui virus, perioada de incubare ar fi de numai douăsprezece până la patruzeci şi opt de ore. Doctoriţa Ahrens mi-a spus că perioada cea mai periculoasă e aceea dinaintea apariţiei simptomelor şi poate de aceea nu puteam transmite boala în momentul când fetiţele au început să mă viziteze. Ori au avut deja boala asta şi au devenit imune. Nevasta administratorului a întrebat dacă avusesem florentina, sau m-a înşelat auzul? Febră nu ştiu cum, iar domnul Gilchrist era convins că prin 1320 a izbucnit o epidemie de gripă. Pesemne că am făcut-o şi eu.

A trecut bine de amiază. Rosemund stă pe pervazul de sub fereastră şi coase o bucată de pânză cu lână roşie, iar Blackie doarme lângă mine. Socot c-aţi avut dreptate, domnule Dunworthy. Nu sunt pregătită deloc şi nimic nu seamănă cu ceea ce am crezut noi. Dar aţi greşit afirmând că aventura nu va avea calităţi de basm.

Pretutindeni văd elemente de basm: gluga şi haina roşie a lui Agnes, cuşca şobolanului, castroanele cu terci, colibele din paie şi beţe, pe care un lup le-ar putea dărâma fără nici un efort.

Clopotniţa arată la fel ca aceea unde a fost întemniţat Rapunzel, iar Rosemund, aplecată asupra broderiei, cu părul negru, boneta albă şi obrajii îmbujoraţi, aminteşte perfect de Albă ca Zăpada.

(pauză)

Cred că am făcut din nou febră. Simt miros de fum. Îngenuncheată lângă pat şi având în mână Cartea Orelor, Lady Imeyne se roagă. Rosemund mi-a spus că iar s-a trimis după nevasta administratorului. Lady Imeyne o dispreţuieşte. Mă întreb dacă au chemat şi preotul. Dacă-i aşa, trebuie să-l întreb unde m-a găsit Gawyn. Mă sufoc de căldură. Partea asta nu mai seamănă de fel cu un basm. Preotul e chemat doar când cineva e pe moarte, însă catedra de probabilistică a precizat că riscul de a pieri de pneumonie în 1320 era de 72 la sută. Sper să vină cât mai curând, ca să-mi spună unde e locul şi să mă ţină de mână.

Capitolul 13

În timp ce Mary îl încolţea pe Colin pentru a afla cum reuşise să pătrundă în zona închisă, au mai sosit doi bolnavi, ambii studenţi.

— A fost uşor, bravase Colin, parcă indignat. Oamenii sunt împiedicaţi să iasă, nu să intre, şi tocmai când se pregătise să intre în detalii sosise secretarul.

Mary îl convinsese pe Dunworthy să o însoţească în salonul bolnavilor pentru a vedea dacă îi putea identifica.

— Iar tu rămâi aici, i se adresase ea lui Colin. Ai creat destule probleme pe ziua de azi.

Dunworthy nu recunoscu nici unul dintre noii sosiţi, dar nu avea importanţă. Aceştia erau conştienţi şi lucizi şi când Mary sosi acolo, ei dictau deja unei oficiante numele contactelor pe care le avuseseră. Dunworthy se uită atent la fiecare şi clătină din cap:

— Puteau să fie cu toţii în mulţimea de pe High Street. Nu-mi dau seama.

— Nu-i nimic, îl linişti Mary. Dacă vrei, te poţi duce acasă.

— Mă gândeam să rămân până apare rezultatul analizei sângelui.

— O, dar mai e până... începu ea consultându-şi ceasul. Doamne Dumnezeule, a trecut de şase.

— Mă duc să văd în ce stare mai e Badri, zise el, iar după aceea mă găseşti în sala de aşteptare.

Asistenta îl anunţă că Badri dormea.

— Eu nu l-aş trezi.

— Nu, desigur, o aprobă Dunworthy şi se întoarse în sala de aşteptare.

Colin se aşezase pe podea cu picioarele încrucişate şi scotocea prin geanta de voiaj.

— Unde-i mătuşica Mary? întrebă el. S-a cam băşicat când m-a văzut apărând aici, corect?

— Ea credea că te afli în siguranţă la Londra, explică Dunworthy. Mama ta i-a spus că trenul fusese oprit la Barton.

— Exact. Ne-au pus pe toţi să coborâm şi să luăm un tren care se întorcea la Londra.

— Şi în transbordare te-ai rătăcit?

— Ei, na. I-am auzit pe ceilalţi vorbind despre carantină şi boala asta cumplită care o să-i ucidă pe toţi şi câte altele... Făcu o pauză, concentrându-se în timp ce băgă mâna mai adânc în geantă. Scoase dinăuntru o serie de obiecte, casete video şi un aparat de filmat minuscul, precum şi o pereche de pantofi sport, murdari şi destul de obosiţi. Se vedea de la o poştă că e rudă cu Mary. Iar eu n-am vrut să rămân cu Eric şi să scap aşa o distracţie.

— Eric?

— Invitatul mamei. Scoase o acadea mare de culoare roşie, culese de pe ea câteva scame şi o băgă precipitat în gură. Unul dintre obraji i se umflă de parcă ar fi avut un abces dentar. E cel mai morbid individ de pe pământ, făcu el, molfăind cuvintele odată cu acadeaua. Are un apartament în Kent şi în rest nu face absolut nimic.

— Deci ai coborât din tren la Barton. Şi după aceea? Ai mers pe jos până la Oxford?

Colin scoase acadeaua din gură. Îşi pierduse culoarea aprinsă. Acum era tărcată în albăstrui şi verde. Colin o cercetă pe toate părţile cu un ochi critic, apoi şi-o vârî din nou în gură.

— Nici vorbă. Barton e departe de Oxford. Am luat un taxi.

— Da, sigur.

— I-am spus şoferului că scriu un articol despre carantină pentru ziarul şcolii şi că vreau să filmez blocada. Aveam şi asta cu mine, înţelegi, aşa că totul i s-a părut absolut normal. Flutură demonstrativ camera video, apoi o îndesă înapoi în geantă şi reîncepu săpăturile.

— Şi te-a crezut?

— Cred că da. M-a întrebat la ce şcoală sunt, iar eu i-am răspuns sictirit: „Ar trebui să-ţi dai şi singur seama”, iar el a

zis St. Edwards, la care eu l-am aprobat. Cred că m-a crezut. Altfel mă aducea până aici?

„Iar eu mă frământam neştiind ce s-ar face Kivrin dacă nu apare nici un călător bine intenţionat”, gândi Dunworthy.

— Şi după aceea ce-ai făcut? Poliţiştilor le-ai servit aceeaşi poveste?

Colin trase din geantă un pulover din lână, îl împături şi-l aşeză deasupra genţii desfăcute.

— Nu. Gândindu-mă mai bine, mi s-a părut că povestea nu prea ţinea. La drept vorbind, ce înseamnă să tragi câteva cadre, acolo? Nu-i ca la un incendiu, corect? Şi atunci m-am apropiat de poliţist ca şi cum aş fi vrut să-l întreb ceva despre carantină şi după aceea, în ultima clipă m-am aplecat şi am trecut pe sub barieră.

— N-au încercat să te prindă?

— Ba da. Dar au renunţat după câteva intersecţii. La o adică, încearcă să-mpiedice lumea să iasă, nu invers. Iar apoi am umblat până am găsit un telefon public.

Probabil plouase cu găleata tot timpul, însă Colin nu aminti despre asta şi printre lucrurile pescuite din geantă nu se vedea nici urmă de umbrelă.

— Partea grea a fost s-o găsesc pe mătuşica Mary, continuă el. Se întinse pe podea, lăsându-şi capul pe geantă. Am găsit apartamentul, dar nu era acolo. M-am gândit că e încă la metrou aşteptându-mă, dar fusese închis. Se ridică în şezut, rearanjă puloverul, după care se aşeză mai comod. Şi atunci mi-a venit ideea. Nu putea fi decât la spital.

Se ridică din nou, dădu câţiva pumni genţii ca să-i dea altă formă, se întinse şi închise ochii. Dunworthy se rezemă de spătarul scaunului incomod şi-l invidie pe tânăr. Netemător şi netulburat de aventura prin care trecuse, Colin era pe punctul de a adormi. Traversase pe jos Oxfordul la miez de noapte şi pesemne că mai luase vreun taxi ori scosese vreo bicicletă pliantă din geanta aceea, descurcându-se de unul singur pe ploaia îngheţată şi nici măcar nu părea să bage în seamă pericolele.

Kivrin avusese dreptate. Dacă satul nu se afla unde i se spusese avea să meargă până-l va găsi, ori va lua un taxi, ori va aştepta undeva odihnindu-se cu capul pe mantia împăturită, dormind somnul nepăsător al celor tineri.

Mary apăru curând.

— Amândoi au fost noaptea trecută la o petrecere în Headington, explică ea, coborând glasul când îl văzu pe Colin.

— Şi Badri a fost acolo, îi răspunse Dunworthy în şoaptă.

— Ştiu. Una dintre fete a dansat cu el. Au stat de la nouă până la două dimineaţa, ceea ce înseamnă o perioadă de incubaţie de douăzeci şi cinci până la treizeci de ore, dacă Badri e acela care a transmis infecţia.

— Nu crezi că e el?

— Cred mai curând că toţi trei au avut contact cu aceeaşi persoană, probabil cineva cu care Badri s-a întâlnit seara devreme, iar ceilalţi ceva mai târziu.

— Un purtător?

Mary clătină din cap.

— Nimeni nu e purtător de mixoviruşi fără să fi contractat boala el însuşi, dar posibil să fi avut simptome uşoare ori le-a ignorat cu totul.

Lui Dunworthy îi reveni în minte imaginea lui Badri prăbuşindu-se deasupra pupitrului şi se întrebă cum de era posibil să ignori simptomele.

— Iar dacă această persoană s-a aflat în Carolina de Sud în urmă cu patru zile... continuă Mary.

— Faci legătura între asta şi virusul care a făcut ravagii în America.

— Nu-ţi mai face griji în privinţa lui Kivrin. Ea n-a fost la petrecerea din Headington, îl asigură ea. Sigur, adevărata legătură e în altă parte.

Se încruntă şi Dunworthy gândi: „Câteva legături care nu s-au spitalizat şi nici măcar n-au telefonat vreunui doctor. Câteva persoane care au ignorat cu desăvârşire simptomele”.

Evident, Mary se gândi la acelaşi lucru.

— Clopotarii ăştia ai tăi, când au sosit în Anglia?

— Habar n-am. Dar la Oxford au venit abia azi după amiază, iar Badri era la reţea.

— De acord, dar întreabă-i totuşi. Când au aterizat, unde au fost, dacă s-a simţit rău vreunul dintre ei. Poate are cineva vreo rudă în Oxford şi atunci a sosit aici mai devreme. N-ai studenţi americani în colegiu?

— Nu. Montoya nu e americană.

— La asta nu m-am gândit, remarcă Mary. De când e ea aici?

— De la începutul trimestrului. Dar putea să ia contact cu vreun vizitator din America.

— O s-o întreb când vine pentru analiza sângelui, promise ea. Aş vrea să aflu de la Badri despre americanii pe care-i cunoaşte, sau despre studenţii care s-au deplasat acolo în schimb de experienţă.

— Doarme.

— Ar trebui să te culci şi tu, constată ea. Dar nu chiar acum. Îl bătu liniştitor pe braţ. Nu-i nevoie să aştepţi până la şapte. Trimit eu pe cineva să recolteze sângele şi să-ţi ia presiunea arterială, aşa că te poţi duce acasă. Îl luă pe Dunworthy de încheietura mâinii şi consultă monitorul de temperatură. Ai frisoane?

— Nu.

— Dureri de cap?

— Da

— Din cauza epuizării fizice. Îi dădu drumul la mână. Trimit pe cineva imediat. Apoi îl măsură din ochi pe Colin, care dormea întins pe podea. Şi el trebuie să facă analizele, cel puţin până stabilim dacă se transmite prin spută.

Colin rămăsese cu gura căscată dar acadeaua îi rămăsese lipită strâns de partea interioară a obrazului. Dunworthy se întrebă dacă nu se putea îneca.

— Cum procedezi cu nepotul? întrebă el. Vrei să-l iau la Balliol cu mine?

Ea îl privi recunoscătoare.

— Vrei să faci asta pentru mine? N-aş vrea să-ţi devină o povară, dar nu cred că ajung acasă înainte de a vedea

despre ce e vorba. Oftă. Sărmanul copil. Sper să nu regrete Crăciunul ăsta.

— În locul tău nu mi-aş face asemenea griji, spuse Dunworthy.

— Bravo, îţi rămân recunoscătoare, şi mă ocup chiar acum de analize.

Mary plecă. Colin se săltă imediat în capul oaselor.

— Despre ce e vorba? vru el să ştie. Vreţi să spuneţi c-o să iau şi eu virusul?

— Sper din tot sufletul că nu, spuse Dunworthy, amintindu-şi de faţa îmbujorată a lui Badri şi de respiraţia lui chinuită.

— Dar s-ar putea întâmpla, nu?

— Şansele sunt foarte reduse, explică Dunworthy. Nu trebuie să-ţi faci probleme.

— Nu-mi fac. Întinse mâna. Cred că am făcut o urticarie, spuse el îndatoritor, arătând către un pistrui.

— Acela nu-i simptom al virusului, îl lămuri Dunworthy. Strânge-ţi lucrurile. După analize mergi la mine. Îşi adună şi el fularul şi paltonul, aranjate pe spătarul unui scaun.

— Şi care sunt simptomele?

— Febră şi greutate în respiraţie, îi răspunse Dunworthy. Sacoşa cu cumpărături a lui Mary zăcea pe podea, la picioarele scaunului pe care stătuse Latimer. Socoti că era mai bine să o ia cu sine.

În cameră apăru asistenta cu o tavă de recoltare.

— Mi-e cald, începu Colin. Cu un gest teatral, duse mâna la gât. Mă sufoc.

Tresărind, asistenta bătu în retragere, având grijă să nu răstoarne tava.

— Nu te speria, o rugă Dunworthy, prinzându-l pe Colin de braţ. E vorba doar de o sufocare cu o acadea.

Colin surâse şi-şi dezgoli braţul fără teamă pentru a i se recolta sânge, apoi vârî cu forţa puloverul în geantă, apoi, în timp ce asistenta îi lua sânge lui Dunworthy, îşi puse jacheta încă umedă.

— Doctor Ahrens mi-a spus că nu e nevoie să aşteptaţi rezultatele, îl anunţă asistenta.

Dunworthy îşi îmbrăcă paltonul, ridică sacoşa lui Mary şi-l conduse pe Colin pe coridor şi prin secţia de urgenţe. N-o văzu nicăieri pe Mary, însă ea îi spusese să n-o aştepte şi dintr-o dată se simţi atât de obosit încât abia se mai putea ţine pe picioare.

Ajunseră afară. Începea să se lumineze, dar ploaia continua. Aflat încă sub arcada spitalului, Dunworthy şovăi o clipă, întrebându-se dacă era cazul să cheme un taxi, dar dacă mai aşteptau exista posibilitatea să-l vadă pe Gilchrist apărând pentru analize şi nu avea chef să-l asculte vorbind despre planurile lui de a o trimite pe Kivrin în perioada Ciumei Negre şi a bătăliei de la Agincourt. Pe pipăite, scoase umbrela lui Mary şi o desfăcu.

— Slavă cerului că mai sunteţi aici, izbucni Montoya, derapând cu bicicleta şi împrăştiind o jerbă de apă. Trebuie să-l găsesc pe Basingame.

„Şi noi vrem”, gândi Dunworthy, întrebându-se unde fusese Montoya cât vorbise el la telefon.

Ea coborî de pe bicicletă, o ridică pe rastel şi încuie lacătul.

— Secretarul lui mi-a zis că nimeni nu ştie unde e. Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Da, îi răspunse Dunworthy. Am încercat ieri mai toată ziua să dau de el. E undeva în vacanţă, prin Scoţia, nimeni nu ştie exact unde. La pescuit, dacă luăm de bun ce ne-a comunicat soţia lui.

— Pe vremea asta? se miră ea. Cine ar merge la pescuit în decembrie, tocmai în Scoţia? Imposibil ca soţia să nu ştie unde e ori vreun număr de telefon unde-l putem găsi.

Dunworthy făcu un gest din cap.

— Ridicol! M-am zbătut atâta ca să obţin aprobarea Consiliului Naţional al Sănătăţii pentru a continua săpăturile şi Basingame pleacă în concediu! Băgă mâna sub mantaua de ploaie şi scoase un teanc de hârtii colorate. Au fost de acord să-mi dea aprobare dacă şeful catedrei de istorie îmi semnează o cerere prin care se declară că săpăturile reprezintă un proiect necesar şi esenţial pentru prestigiul universităţii. Cum putea să plece aşa, fără să spună

nimănui unde? Se plesni peste coapsă cu documentele făcute teanc, făcând să sară stropi de apă peste tot. Trebuie să obţin semnătura asta înainte ca tot şantierul să fie inundat. Unde-i Gilchrist?

— Trebuie să sosească pentru analiza sângelui, spuse Dunworthy. Dacă reuşeşti să dai de Basingame, spune-i că trebuie să se întoarcă imediat. Lămureşte-l că suntem în carantină, nu ştim unde a nimerit studenta de la istorie şi că tehnicianul e prea bolnav ca să ne explice.

— La pescuit, făcu Montoya plină de dezgust, pornind spre secţia de urgenţe. Dacă pierd săpăturile, se vor aduna cam multe întrebări la care trebuie să răspundă.

— Hai, îl îndemnă Dunworthy pe Colin, vrând să dispară de acolo ca să evite şi alte posibile întâlniri.

La început ţinu umbrela ca să-l protejeze şi pe Colin de ploaie, dar apoi se lăsă păgubaş. Colin porni repede, luându-i-o înainte, reuşind să intre în fiece băltoacă, apoi lălăindu-se în faţa vitrinelor.

Străzile erau pustii, dar Dunworthy nu-şi dădu seama dacă asta era din cauza declarării carantinei sau a orei matinale. „Poate că toată lumea dormea”, gândi, „aşa că ne putem furişa nevăzuţi până acasă”.

— Credeam că tevatura e mai serioasă, constată Colin cu un aer dezamăgit. Cu sirene şi chestii din astea.

— Şi căruţe cu morţi trecând pe străzi, însoţite de oameni care să strige: „Aduceţi morţii afară”? Carantinele din Evul Mediu erau mult mai interesante decât asta, în care nu s-au înregistrat decât patru cazuri şi vaccinul urmează a sosi din Statele Unite.

— Cine mai e şi Kivrin asta? se interesă Colin. Fiica dumneavoastră?

— Studenta mea. A plecat în 1320.

— Călătoreşte în timp?! Apocaliptic!

Dădură colţul străzii Broad.

— Evul Mediu, gândi Colin cu voce tare. Pe vremea lui Napoleon, aşa-i? Bătălia de la Trafalgar şi alte chestii?

— Mai curând Războiul de O Sută de Ani, îi răspunse Dunworthy şi Colin îl privi nedumerit. „Oare ce învaţă copiii

ăştia în şcoală?” se întrebă el. „Despre cavaleri, doamne elegante şi castele”.

— Pe vremea Cruciadelor?

— Astea au fost ceva mai devreme.

— Tare mi-ar plăcea şi mie. O cruciadă, vreau să zic.

Ajunseră la poarta colegiului Baliol.

— Acum linişte, îl sfătui Dunworthy. Lumea doarme.

La poartă nu găsiră pe nimeni şi nici în careul din faţa clădirii. În hol luminile rămăseseră aprinse, probabil după masa luată de clopotari, însă în încăperea comună şi în sala Salvin era întuneric. Dacă vor putea să urce scările fără să întâlnească pe nimeni şi Colin nu va răcni că ar vrea să mănânce, atunci ar putea ajunge fără probleme în apartament.

— Sst, făcu el, întorcându-se să-l avertizeze pe Colin, care se oprise în careu pentru a-şi scoate acadeaua din gură să-i vadă culoarea, devenită acum purpuriu închis. Doar nu vrei să-i trezim pe toţi, adăugă el, ducând degetul la buze, răsucindu-se şi ciocnindu-se de un cuplu aflat în cadrul uşii.

Cei doi erau îmbrăcaţi cu haine de ploaie şi strâns îmbrăţişaţi; tânărul păru să nu ia în seamă izbitura, însă tânăra se trase deoparte şi privi speriată în jur. Avea părul scurt şi roşcat şi pe sub haina de ploaie purta uniforma de asistentă cursantă. Tânărul era William Gaddson.

— Nu-i nici locul, nici momentul potrivit pentru o astfel de comportare, îl preveni Dunworthy cu fermitate. Dovezile publice de afecţiune sunt strict interzise în interiorul colegiului. De asemenea, sunt total inoportune, cu atât mai mult cu cât mama ta poate apărea dintr-un moment în altul.

— Mama? întrebă el, părând la fel de îngrozit ca şi Dunworthy când o văzuse venind pe coridor cu valiza în mână. Aici? La Oxford? Credeam că s-a declarat carantină.

— Întocmai, dar dragostea de mamă nu cunoaşte bariere. E îngrijorată în privinţa sănătăţii tale, ca şi mine de altfel, dacă ţinem seama de circumstanţe. Privi încruntat spre William, apoi spre tânără, care începu să chicotească.

Ţi-aş sugera s-o conduci acasă pe tânăra care te-a sedus şi apoi să te pregăteşti pentru sosirea mamei.

— Să mă pregătesc?! făcu el, părând de-a dreptul stupefiat. Vreţi să spuneţi că are de gând să rămână?

— Regret, dar n-are de ales. S-a declarat carantină.

Luminile se aprinseră brusc pe scară şi-l văzură pe Finch.

— Slavă domnului că aţi venit, domnule Dunworthy, exclamă el. Avea şi el în mână un teanc de foi colorate pe care începu să-l fluture spre Dunworthy. Cei de la Sănătate ne-au trimis încă treizeci de persoane reţinute. Le-am spus că nu avem spaţiu de cazare dar nici n-au vrut să audă şi nu ştiu ce să fac. Pur şi simplu nu avem tot ce e necesar pentru aceşti oameni.

— Te referi la hârtie igienică, remarcă Dunworthy.

— Exact! îl aprobă Finch, arătându-i hârtiile. Nici alimente. Doar azi dimineaţă am terminat jumătate din rezerva de ouă şi şuncă.

— Ouă şi şuncă? întrebă Colin. Mai aveţi aşa ceva?

Finch privi întrebător când la Colin când la Dunworthy.

— E nepotul doctoriţei Ahrens, explică Dunworthy, înainte ca Finch să reînceapă cu protestele, şi va sta în apartamentul meu.

— Da, foarte bine, fiindcă nu mai am spaţiu de cazare pentru nimeni.

— Domnule Finch, n-am dormit toată noaptea, aşa că...

— Uitaţi lista de aprovizionare de azi dimineaţă. Îi înmână lui Dunworthy o foaie albăstruie, cam umezită. După cum puteţi vedea...

— Domnule Finch, apreciez grija dumitale în privinţa aprovizionării, dar n-ar mai putea aştepta până...

— Uitaţi o listă a persoanelor care v-au căutat la telefon, iar celor notaţi cu un asterisc trebuie să le răspundeţi. Iar aici, programul dumneavoastră. Vicarul ar dori să mergeţi mâine la biserica St. Mary în jur de şase ca să repetaţi serviciul religios de Crăciun.

— O să dau telefoanele astea, dar după ce...

— Doctorul Ahrens a telefonat de două ori. Voia să ştie ce-aţi aflat despre clopotari.

Dunworthy nu-l mai întrerupse.

— Cazează-i pe noii sosiţi la Warren şi Basevi, câte trei în cameră. Mai sunt paturi în magazia de pe hol.

Finch deschise gura să protesteze.

— Vor trebui să rabde mirosul de vopsea. Îi întinse lui Colin sacoşa de cumpărături şi umbrela lui Mary. Clădirea de acolo, unde sunt aprinse luminile de la hol, explică el, arătând cu degetul spre uşă. Du-te şi spune-le cercetaşilor că vrei micul dejun, apoi roagă-l pe unul dintre ei să te conducă până la uşa mea.

Se întoarse către William, care-şi făcea de lucru pe sub haina de ploaie a asistentei.

— Domnule Gaddson, găseşte-i complicei dumitale un taxi, apoi află cine sunt cei care şi-au petrecut vacanţa aici şi întreabă-i dacă au vizitat Statele Unite în cursul săptămânii trecute sau au avut contacte cu cineva care a fost acolo. Alcătuieşte o listă. N-ai vizitat Statele Unite recent, aşa-i?

— Nu, domnule, răspunse el, retrăgându-şi mâinile. Am stat aici tot timpul, şi am citit Petrarca.

— A, da, Petrarca, îl îngână Dunworthy. Întreabă studenţii ce ştiu despre deplasările lui Badri Chaudhuri începând de luni şi vezi ce ştie şi personalul de serviciu. Trebuie să ştiu unde şi cu cine şi-a petrecut timpul. La fel şi în privinţa lui Kivrin Engle. Te rog să iei lucrurile în serios şi să te abţii de la alte manifestări publice de afecţiune, iar eu o să fac în aşa fel încât mama ta să fie cazată cât mai departe de tine.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse William. Asta ar însemna foarte mult pentru mine.

— Acum, domnule Finch, îmi poţi spune unde o pot găsi pe domnişoara Taylor?

Finch îi mai întinse câteva foi cuprinzând repartizarea pe camere, dar Taylor nu figura pe ele. Se afla în camera comună, împreună cu clopotarii şi, evident, cu persoanele reţinute care nu fuseseră cazate.

Una dintre acestea, o femeie impozantă purtând palton de blană, îl apucă de mână imediat ce intră în cameră.

— Dumneavoastră vă ocupaţi de noi? întrebă ea.

„Evident că nu”, gândi Dunworthy, însă răspunse:

— Da

— Atunci de ce nu faceţi nimic pentru a ne găsi un loc de dormit? Am stat în picioare toată noaptea.

— La fel şi eu, doamnă, îi spuse Dunworthy, temându-se că femeia putea fi chiar domnişoara Taylor. I se păruse mai slabă şi mai puţin ameninţătoare la telefon, deşi videotelefonul te putea induce uneori în eroare, însă accentul şi atitudinea erau inconfundabile. Sunteţi cumva domnişoara Taylor?

— Eu sunt, interveni o femeie care stătea pe un scaun. Apoi se ridică. Era chiar mai slabă decât i se păruse la telefon şi, bineînţeles, mai puţin furioasă. Am vorbit cu dumneavoastră mai devreme, preciză ea, şi felul în care o spuse putea anunţa o interlocutoare plăcută în complicata problemă a armoniei clopotelor. Dânsa e domnişoara Piantini, tenorul nostru, adăugă ea, arătând către femeia cu haină de blană.

Domnişoara Piantini arăta gata să smulgă din ţâţâni chiar şi clopotul numit Marele Tom. Se vedea că în ultima vreme nu contractase nici un virus.

— Domnişoară Taylor, am putea discuta ceva împreună? O conduse pe coridor. Aţi reuşit să anulaţi concertul de la Ely?

— Da, răspunse ea. Şi pe cel de la Norwich. Au fost înţelegători. Se aplecă neliniştită spre el. E adevărat că aveţi holeră?

— Holeră? făcu Dunworthy, nedumerit.

— Una dintre femeile de la metrou zicea că ar fi vorba de holeră, că cineva a adus-o din India şi că oamenii pier ca muştele.

Se vedea că femeia nu dormise bine, iar spaima o făcuse să-şi schimbe purtarea. Dacă i-ar fi spus că se înregistraseră doar patru cazuri, ar cere aproape sigur să fie trimişi cu toţii la Ely.

— După toate probabilităţile boala e provocată de un mixovirus, spuse el precaut. Când a sosit grupul în Anglia?

Ea făcu ochii mari.

— Credeţi că noi l-am adus? N-am fost în India.

— Există posibilitatea să ne confruntăm cu acelaşi virus care a fost descoperit în Carolina de Sud. Aveţi în grup vreo persoană din acea zonă?

— Nu, răspunse ea. Suntem toţi din Colorado, mai puţin domnişoara Piantini. Ea e din Wyoming. Şi nici unul dintre noi n-a fost bolnav.

— De când vă aflaţi în Anglia?

— De trei săptămâni. Am vizitat toate adunările tradiţionale ale canonicilor şi am susţinut concerte. Am cântat Tripticul la Boston la St. Catherine şi la Poşta Centrală cu trei dintre clopotarii de la Bury St. Edmund, dar bineînţeles că nici o piesă n-a fost nouă pentru noi. Doar O Surpriză Chicago în minor...

— Şi aţi sosit toţi în Oxford ieri dimineaţă?

— Da.

— Nimeni n-a venit mai devreme, ca să-şi întâlnească prieteni?

— Nu, răspunse ea, oarecum şocată. Suntem în turneu, domnule Dunworthy, nu în vacanţă.

— Şi spuneţi că n-a fost nimeni bolnav?

Ea făcu un gest negativ din cap.

— Nu ne putem permite aşa ceva. Suntem doar şase.

— Vă mulţumesc pentru lămuriri, spuse Dunworthy, şi o trimise în dormitorul comun.

O sună pe Mary, n-o găsi, îi lăsă un mesaj şi trecu la lista cu asteriscuri a lui Finch. Îi telefonă lui Andrews, la Colegiul Jesus, secretarului lui Basingame şi la St. Mary, fără a reuşi să prindă legătura. Închise, aşteptă cinci minute şi reveni. În acest răstimp îl sună Mary.

— De ce nu dormi? îl întrebă ea pe un ton sever. Arăţi la capătul puterilor.

— Am discutat cu clopotarii, explică el. Sunt în Anglia de trei săptămâni. Nici unu n-a călcat în Oxford până ieri după amiază şi nimeni nu se simte rău. Vrei să mă întorc să mai vorbesc cu Badri?

— Îmi pare rău, dar n-ar avea nici un rost. Nu vorbeşte coerent.

— Încerc să discut cu cei de la Jesus, poate aflu pe unde a mai umblat.

— Bine. Întreab-o şi pe gazda lui. Şi dormi puţin. N-aş vrea să te îmbolnăveşti şi tu. Făcu o pauză. Mai avem şase cazuri.

— Vreunul din Carolina de Sud?

— Nu, şi nici unul care să fi avut contact cu Badri. Prin urmare, el rămâne caz izolat. Cum se simte Colin?

— E la micul dejun. N-are nimic. Nu-ţi face probleme pentru el.

Nu reuşi să se culce decât la ora unu după amiază. Îi trebuiseră două ore ca să verifice toate numele însemnate de pe lista alcătuită de Finch şi încă una să descopere unde locuia Badri. Pe gazdă n-o găsise acasă şi când se întorsese, Finch insistase să parcurgă tot inventarul legat de aprovizionare.

Scăpase de el doar promiţându-i să telefoneze la Serviciul Naţional de Sănătate ca să ceară suplimentarea cantităţii de hârtie igienică. Apoi ajunsese în apartamentul său.

Colin se cuibărise pe bancheta de sub geam, dormind cu capul pe geantă, învelit cu o pătură de ţinut pe genunchi, croşetată, care nu reuşea să-i acopere nici picioarele. Dunworthy luă o pătură de la capătul patului şi-l înveli, apoi se aşeză pe scaunul sculptat din faţa ferestrei să-şi scoată pantofii.

Se simţea prea epuizat şi pentru asta, deşi ştia că va regreta dacă se culca îmbrăcat. Un asemenea obicei li se potrivea tinerilor şi celor care nu sufereau de artrită. Colin avea să se trezească refăcut în ciuda nasturilor care îi intrau în carne şi a mânecilor strâmte. Kivrin putea să-şi împăturească mantia albă şi subţire pentru a-şi lăsa capul pe un ciot fără să-i pese prea mult, însă dacă el îndrăznea să nu folosească perna sau rămânea în cămaşă, se trezea înţepenit şi obosit. Iar dacă mai rămânea mult astfel, cu pantofii în mână, nu va mai ajunge curând în pat.

Se ridică greoi de pe scaun, încă ţinând pantofii în mână, stinse lumina şi intră în dormitor. Îşi puse pijamaua şi dădu aşternuturile la o parte. Totul părea incredibil de ademenitor.

„O să adorm înainte de a pune capul pe pernă”, gândi el, şi-şi scoase ochelarii. Se strecură în pat şi se acoperi. „Abia de-am apucat să sting lumina”, îi veni în minte.

Dinspre fereastră venea o lumină difuză, cenuşie, care se strecura prin păienjenişul viţelor înnegrite. Picăturile de ploaie izbeau slab frunzele lucioase. „Trebuia să trag draperia”, gândi el, dar era prea epuizat ca să se mai ridice din pat.

Sper ca măcar Kivrin să nu sufere în ploaie. Doar se afla în Epoca Micii Glaciaţiuni. Nu avea de îndurat decât puţină ninsoare. Pe vremea aceea familiile dormeau îngrămădite în preajma vetrei, asta până când cuiva îi venise ideea de a face hornul şi căminul, însă aşa ceva nu apăruse la casele descoperite în Oxfordshire decât după mijlocul secolului cincisprezece. Dar lui Kivrin nu-i pasă. Se va ghemui şi ea cum a făcut Colin şi va dormi somnul adânc al tinerilor, cărora nu le pasă de condiţii.

Se întrebă dacă ploaia încetase. Nu mai auzea darabana ei bătând în fereastră. Pesemne se mai potolise, transformându-se în burniţă, ori se pregătea să reînceapă mai tare. Era întuneric, dar prea devreme ca să se însereze deja. Scoase o mână de sub aşternut şi privi la cifrele iluminate ale ceasului electronic. Era doar două. În locul unde se afla Kivrin se făcuse aproape şase. Când se va scula va trebui să-i telefoneze din nou lui Andrews pentru a-l ruga să citească datele ca să ştie precis locul şi epoca în care a ajuns Kivrin. Badri îi spusese că defazarea fusese minimă, că verificase coordonatele stabilite de tehnicianul începător şi le considera corecte, dar voia să se asigure. Gilchrist nu luase măsuri de prevedere şi chiar dacă ar fi făcut-o, tot se puteau întâmpla lucruri neprevăzute. Ziua de azi o dovedise din plin.

Lui Badri i se administrase toată seria de vaccinuri antivirale. Colin fusese condus la metrou de mama lui şi

primise bani de buzunar. Prima oară când ajunsese la Londra, Dunworthy fusese cât pe ce să nu se mai întoarcă, şi se luaseră nenumărate măsuri de prevedere.

Şi nu fusese vorba decât de o simplă deplasare şi revenire pentru testarea reţelei abia instalate. Doar treizeci de ani depărtare. Dunworthy trebuia să meargă prin Trafalgar Square, să ia metroul de la Charing Cross până la Paddington, iar apoi trenul de 10:48 spre Oxford, unde avea să fie deschisă reţeaua principală. Lăsaseră timp suficient de manevră, verificaseră reţeaua în nenumărate rânduri, consultaseră harta şi orarul trenurilor de metrou, verificaseră datele şi valabilitatea banilor. Iar când ajunsese la Charing Cross, găsise staţia de metrou închisă, luminile de la tonetele de vânzare a biletelor stinse, grilajul de metal tras în faţa porţilor de acces şi a turnichetelor din lemn.

Îşi trase pătura până peste umeri. În cazul unei plasări se puteau întâmpla multe lucruri neprevăzute, unele pe care nimeni n-ar fi fost în stare să şi le imagineze. Mama lui Colin nu avea cum să-şi închipuie că trenul va fi oprit la Barton. Nimeni nu putuse anticipa că Badri se va prăbuşi ca retezat peste pupitru.

„Mary are dreptate”, gândi el, „semeni îngrozitor de mult cu doamna Gaddson”. Kivrin a înfrânt o mulţime de obstacole ca să ajungă în Evul Mediu. Chiar dacă s-ar întâmpla ceva neplăcut, se poate descurca. Pentru Colin carantina nu însemnase decât un mic obstacol pe care-l trecuse uşor. Iar Dunworthy ajunsese până la urmă nevătămat înapoi din acea deplasare la Londra.

Bătuse în grilajul închis, apoi urcase scările în goană să citească din nou indicatoarele, socotind că poate nu ajunsese unde trebuia. Nu era în altă parte. Căutase un ceas. Poate avusese loc o defazare mai mare decât cea indicată de verificările făcute, şi se făcuse ora de închidere a metroului. Numai că ceasul de deasupra intrării arăta nouă şi un sfert.

— Accident, spusese un bărbat cu aspect jerpelit, purtând o şapcă murdară. Au oprit metroul până fac ordine.

— D-da-dar eu trebuie să iau metroul de pe linia Bakerloo, se bâlbâise el, însă individul se îndepărtase târşâindu-şi picioarele.

Rămăsese acolo, holbându-se la staţia cufundată în beznă, incapabil să hotărască următorul pas. Nu avea bani destui pentru a lua un taxi, iar Paddington era de cealaltă parte a Londrei. Nu avea cum să ajungă acolo la 10:48.

— Care-i treaba, amice? îl interpelase un tânăr îmbrăcat cu o geacă din piele şi având părul vopsit în verde aranjat ca o creastă. Dunworthy abia reuşise să priceapă vorbele lui. Punkist, îşi dăduse seama imediat. Tânărul venise ameninţător de aproape.

— Paddington, spusese el, şi sunetele îi ieşiseră din gâtlej ca nişte ţipete sugrumate.

Punkistul băgase mâna în buzunar, ca să-şi pregătească şişul, socotise atunci Dunworthy, însă scosese un abonament de metrou şi începuse să consulte harta de pe verso.

— Po' să ajungi la District, or la Sahcle de la Embankment. Ia-o la picior până-n Craven Street şi fă scurt la stânga.

Alergase tot drumul, sigur că banda de punkişti va sări pe el şi-i va fura banii dintr-o clipă în alta şi când ajunsese la Embankment, nu ştiuse cum să procedeze cu aparatul de eliberat bilete.

Îl ajutase o femeie cu doi ţânci care abia învăţau să meargă, formând destinaţia şi calculând suma de bani necesară, apoi îi arătase cum să introducă biletul în fantă. Sosise la Paddington cu mult înainte de ora stabilită.

— Chiar nu sunt oameni de treabă în Evul mediu? întrebase Kivrin şi bineînţeles că existau. În toate epocile poţi găsi tineri cu şişuri sau cu o hartă la îndemână. La fel şi mame cu ţânci, sau femei ca doamna Gaddson, Latimer, sau oameni ca Gilchrist.

Se rostogoli pe cealaltă parte.

— Nu va păţi nimic, rosti el cu voce tare, dar destul de încet, astfel că nu-l trezi pe Colin. Evul Mediu nu poate pune probleme celei mai bune studente pe care am avut-o. Îşi

trase pătura peste umăr şi închise ochii, amintindu-şi tânărul cu creastă de cocoş care consultase harta. Dar imaginea care persista mai mult în minte era aceea a grilajului din fier, întins între el şi turnichete, şi staţia scufundată în întuneric.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI (015104-016615)

19 decembrie 1320 (pe stil vechi). Mă simt mai bine. Pot respira de câte trei sau patru ori la rând fără să tuşesc şi azi mi-a fost chiar foame, deşi terciul gras pe care mi l-a adus Maisry nu m-a atras deloc. Sunt în stare să ucid pentru o farfurie de ouă cu şuncă.

Şi pentru o baie. Sunt neînchipuit de murdară. De când mă aflu aici doar fruntea mi-a fost spălată, iar în ultimele două zile Lady Imeyne mi-a pus pe piept tot felul de comprese făcute din fâşii de cârpă îmbibate cu o pastă lipicioasă care are un miros dezgustător. Încă transpir intermitent, iar în patul acesta (care n-a fost schimbat poate de la 1200 încoace) duhnesc, iar părul, deşi e scurt, colcăie de păduchi. Sunt cea mai curată fiinţă de aici.

Doctoriţa Ahrens a avut dreptate propunând să mi se cauterizeze nasul. Toţi cei din preajmă, până şi fetiţele, put îngrozitor, şi asta în miezul iernii, când înăuntru e frig de îngheţi. Nu reuşesc să-mi imaginez cum poate fi în august. Peste tot, purici. Lady Imeyne se opreşte câteodată chiar din vreo rugăciune ca să se scarpine, iar când Agnes şi-a tras ciorapul în jos ca să-mi arate genunchiul julit, am văzut muşcături roşii pe toată lungimea piciorului.

Eliwys, Imeyne şi Rosemund au feţele destul de curate, dar nu se spală pe mâini, nici măcar după ce golesc oala de noapte, iar ideea de a spăla vasele sau de a schimba umplutura saltelelor încă nu s-a născut. E adevărat, demult trebuia să fi murit cu toţii din cauza infecţiilor dar, în afara scorbutului şi a dinţilor stricaţi, toţi par sănătoşi. Până şi genunchiul lui Agnes se vindecă. Vine în fiecare zi să-mi

arate coaja. Dar şi cheutoarea din argint, cavalerul din lemn sau sărmanul Blackie, sufocat de dragostea ei.

Ea e o comoară de informaţii, majoritatea oferite fără ca eu să pun vreo întrebare. Rosemund e „în al treisprezecelea an”, ceea ce înseamnă că are doisprezece, iar camera în care primesc îngrijiri e alcovul ei. Mi-e greu să-mi imaginez că în curând ea va ajunge la vârsta măritişului şi are astfel propriul ei „alcov de fecioară”, dar fetele erau frecvent măritate la paisprezece sau cincisprezece ani în secolul paisprezece. Nu cred că Eliwys avea mai mult când s-a căsătorit. Agnes mi-a mai spus că mai are trei fraţi mai mari, dar toţi au rămas la Bath cu tatăl lor.

Clopotul din sud-vest e Swindone. Agnes poate spune toate clopotele după dangăt. Cel depărtat, care bate întotdeauna primul se cheamă Osney, predecesorul lui Great Tom. Cele două dangăte surori vin dinspre Courcy, unde locuieşte Sir Bloet, iar cele mai apropiate sunt Witenie şi Estcote. Asta înseamnă că mă aflu lângă Skendgate, şi acesta e chiar clopotul care poartă acelaşi nume. Există frasini, are cam aceeaşi mărime şi biserica se află cam în acelaşi loc. Pesemne că Montoya n-a reuşit încă să dezgroape clopotniţa. Din nefericire, numele satului i-a rămas necunoscut lui Agnes.

Nu ştia nici unde era Gawyn. Mi-a spus că a plecat să-i găsească pe atacatorii mei:

— Şi când o să-i găsească, îi va ucide cu spada. Uite aşa, spunea Agnes folosindu-l pe Blackie pentru exemplificare. Tot ea mi-a spus că regele Edward e plecat în Franţa şi că Părintele Roche l-a văzut pe diavol, îmbrăcat în negru din cap până în picioare şi călărind un armăsar.

Acest din urmă lucru e posibil. (Că Părintele Roche i-a spus-o, nu că a văzut diavolul.) Graniţa dintre lumea spirituală şi cea fizică nu a fost clar trasă decât în timpul Renaşterii, iar oamenii epocii aveau în mod curent viziuni cu îngeri, Judecata de Apoi, Fecioara Maria.

Lady Imeyne se plânge mereu de neştiinţa şi nepriceperea Părintelui Roche. Încearcă mereu s-o convingă pe Eliwys să-l trimită pe Gawyn la Osney pentru a aduce un

călugăr. Când am întrebat-o dacă va face asta pentru ca acesta să se roage împreună cu mine (am socotit că cererea mea nu putea fi considerată o obrăznicie), ea mi-a ţinut o predică de jumătate de oră povestindu-mi cum Roche uitase o parte din Venite, suflase în lumânări în loc să le stingă între degetele umezite, astfel că „se risipeşte multă ceară” şi a băgat în capetele servitorilor tot soiul de superstiţii (despre Diavol şi calul lui, fără îndoială).

Pe la 1300, preoţii satelor erau simpli ţărani care învăţaseră slujba pe de rost şi ştiau o pospăială de latină. Pentru mine toţi au acelaşi miros, însă nobilimea îşi considera şerbii drept cu totul altă specie şi sunt convinsă că sufletul aristocratic al doamnei Imeyne e în mare suferinţă că trebuie să se confeseze acestui „ticăloşit”.

Omul e sigur superstiţios şi neştiutor de carte precum susţine ea. Dar nepriceput nu e. M-a ţinut de mână când eram cât pe ce să mor. Mi-a spus să nu mă tem. Şi mi-am învins teama.

Mă simt mai bine, dar în salturi. În după amiaza asta am stat în şezut vreme de jumătate de oră, iar seara am coborât la masă. Lady Eliwys mi-a adus un caftan vătuit, de culoare cafenie şi o mantie muştar şi un fel de broboadă să-mi acopăr părul ciopârţit (nu un coif cu năframă, astfel că e limpede, Eliwys mă consideră încă fecioară, în ciuda vorbelor spuse de Imeyne cum că aş fi „vrăjitoare”. Nu ştiu dacă hainele mele erau total nepotrivite sau pur şi simplu prea frumoase pentru a fi purtate zi de zi, deoarece Eliwys n-a zis nimic despre asta. Ea şi Imeyne m-au ajutat să mă îmbrac. Am vrut să le întreb dacă mă puteam spăla înainte de a pune pe mine hainele noi, dar mă tem că gestul ar face-o pe Imeyne şi mai bănuitoare.

M-a urmărit legându-mi cordeluţele şi încălţările şi a stat cu ochii pe mine tot timpul mesei. Eu m-am aşezat între fete şi am mâncat din acelaşi vas. Servitorul a rămas chiar la capul mesei, iar pe Maisry n-am văzut-o deloc. Potrivit afirmaţiilor domnului Latimer, preotul parohiei mânca la masa stăpânului, dar probabil că doamnei Imeyne nu-i place nici modul în care se poartă părintele Roche la masă.

Am avut carne, cred că vânat, şi pâine. Căprioara avea gust de scorţişoară, sare şi se simţea că nu fusese ţinută la rece, iar pâinea era tare ca piatra, dar mai bună decât terciul şi nu cred că am făcut vreo greşeală.

Deşi sunt convinsă că greşesc mereu, şi tocmai de aceea Lady Imeyne mă priveşte atât de bănuitoare. Hainele, mâinile, probabil şi felul în care alcătuiesc frazele, sunt puţin (sau poate mai mult) în dezacord cu obişnuinţele lor şi toate se combină, făcându-mă să le apar străină, ciudată – suspectă.

Lady Eliwys e prea îngrijorată de procesul pe care-l are soţul ei ca să mai bage în seamă greşelile pe care le fac, iar apoi fetele sunt prea mici. Dar doamnei Imeyne nu-i scapă nimic şi pesemne alcătuieşte o listă precum aceea pe care o are în privinţa Părintelui Roche. Slavă Cerului că nu i-am spus că mă cheamă Isabel de Beauvrier. Cu toate că e iarnă, ar fi fost în stare să plece călare ca să afle adevărul.

Gawyn a sosit după cină. Având o ureche înroşită de ger, Maisry a venit cu un vas din lemn umplut cu bere. Tot ea trăsese băncile mai aproape de vatră şi aşezase câţiva buşteni groşi de pin pe foc, iar femeile au început să coasă la lumina lui galben-roşiatică.

Gawyn s-a oprit în faţa paravanelor, arătând proaspăt venit după o cursă grea şi, vreme de o clipă, nimeni nu l-a luat în seamă. Rosemund stătea cufundată în gânduri şi broda. Agnes împingea încoace şi încolo căruciorul în care pusese cavalerul din lemn, iar Eliwys îi vorbea cu înflăcărare doamnei Imeyne despre administratorul care nu se simţea deloc bine. Fumul scos de foc îmi dădea dureri de piept şi mi-am întors faţa de la el, încercând să-mi reţin un acces de tuse şi aşa l-am văzut rămas acolo în picioare, privind-o pe Eliwys.

După o clipă, jucându-se cu căruciorul, Agnes a lovit-o la picior pe Imeyne, care i-a spus că era copilul Diavolului, iar Gawyn a apărut în sală. Eu am lăsat ochii în jos şi m-am rugat să mi se adreseze.

Iar el a făcut-o, îndoind un genunchi în faţa băncii pe care stăteam.

— Stimată doamnă, a zis el. Mă bucur văzând că te-ai mai întremat.

Eu nu aveam idee care erau cuvintele potrivite pentru a-i răspunde. De aceea am lăsat capul şi mai tare în pământ.

El a rămas într-un genunchi, la fel ca un servitor.

— Mi s-a spus că nu-ţi aminteşti nimic despre acei care te-au atacat, Lady Catherine. Este adevărat?

— Da, am murmurat eu.

— Nici despre servitori, încotro puteau să fugă?

Am clătinat din cap, rămânând cu ochii plecaţi.

El s-a întors către Eliwys.

— Am veşti despre renegaţi, Lady Eliwys. Le-am dat de urmă. Erau mulţi şi aveau şi cai.

Mă temusem că va spune despre prinderea şi spânzurarea vreunui biet ţăran care ieşise să strângă lemne.

— Cer îngăduinţa să plec în urmărirea lor şi să o răzbun pe doamna, a spus el, privind spre Eliwys.

Ea părea nesigură, precaută, purtându-se la fel ca şi la vizita lui dinainte.

— Soţul meu ne-a cerut să avem grijă de acest loc până la întoarcerea lui, a zis ea, şi ţi-a cerut să rămâi pentru a ne apăra. Nu.

— Nu ai mâncat de seară, a constatat Lady Imeyne pe un ton care anunţa că ea considera problema închisă.

Gawyn s-a ridicat.

— Îţi mulţumesc pentru bunătatea ce mi-o arăţi, domnule, am îndrăznit eu grăbită. Ştiu că tu m-ai găsit în pădure. Am respirat adânc şi m-a cuprins tusea. Te rog, vrei să-mi spui despre locul unde m-ai găsit? Unde e? Încercasem să spun prea multe şi prea repede. Am început să tuşesc, să gâfâi pentru a-mi recăpăta suflul şi m-am chircit de durere.

Cât m-am chinuit să-mi stăpânesc tusea, Imeyne a aşezat carne şi brânză pe masă pentru Gawyn, iar Eliwys a plecat să-şi vadă de ţesut, astfel că nu ştiu totul.

Nu, nu-i adevărat. Ştiu de ce părea Eliwys atât de temătoare când a intrat el şi de ce e a încropit o poveste

despre un grup de renegaţi. Tot atunci mi-am dat seama şi de înţelesul discuţiei despre „vrăjitoare”.

L-am urmărit cum stătea acolo, în uşă, privind-o pe Eliwys şi nu trebuia să-mi explice nimeni ce însemna expresia de pe chipul lui. Se vedea de la o poştă că era îndrăgostit de soţia stăpânului său.

Capitolul 14

Dunworthy dormi neîntors până a doua zi dimineaţă.

— A telefonat secretarul dumneavoastră ca să vă trezească, dar n-am vrut să-l las, îl anunţă Colin. Mi-a zis să vă dau astea, şi îi întinse un maldăr mototolit de hârtii.

— Cât e ceasul? întrebă Dunworthy, ridicându-se în capul oaselor şi simţindu-se ţeapăn.

— Opt şi jumătate, spuse Colin. Toţi clopotarii şi doctorii sunt în sala de mese, la micul dejun. Budincă de ovăz, adăugă el şi scoase un sunet de parcă s-ar fi sufocat. A fost de-a dreptul mortal. Secretarul dumneavoastră spune că din cauza carantinei trebuie să raţionalizeze ouăle şi şunca.

— Opt jumătate dimineaţa? întrebă Dunworthy, clipind ca un miop către fereastră. Vremea rămăsese la fel de întunecată şi mohorâtă ca atunci când se culcase. Doamne Dumnezeule, trebuia să ajung la spital ca să-l descos pe Badri.

— Ştiu, îl asigură Colin. Mătuşica mi-a zis să nu vă tulbur somnul, pentru că oricum nu puteţi discuta cu el. I se fac nişte analize.

— A sunat Mary? vru Dunworthy să se asigure şi începu să bâjbâie după ochelarii pe care-i lăsase pe noptieră.

— Eu am fost acolo de dimineaţă. Ca să-mi facă analiza sângelui. Mătuşica Mary m-a rugat să vă anunţ că trebuie să mergem la spital doar o dată pe zi pentru analize.

Dunworthy îşi petrecu braţele ochelarilor pe după urechi şi-l măsură pe Colin.

— A spus ceva despre identificarea virusului?

— Nu, îi răspunse Colin, molfăind ceva care îi umfla obrajii. Dunworthy se întrebă dacă ţinuse acadeaua aceea în gură toată noaptea, iar dacă da, se miră că nu se dizolvase deloc. V-a trimis tabelele cu persoanele contactate. Îi dădu hârtiile. A sunat şi doamna pe care am văzut-o la Spital. Cea cu bicicleta.

— Montoya?

— Da. Voia să ştie dacă aţi aflat cum poate lua legătura cu soţia domnului Basingame. Am asigurat-o că o să-i telefonaţi. Apropo, când soseşte poşta?

— Poşta? făcu Dunworthy, nedezlipindu-şi ochii de la tabele.

— Mama nu a cumpărat cadourile la vreme ca să le trimită prin mine, explică el. A promis că le expediază prin poştă. Credeţi că vor întârzia din cauza carantinei?

Unele dintre hârtiile pe care i le dăduse Colin se lipiseră între ele, mai mult ca sigur atinse de Colin după ce-şi făcuse de lucru cu acadeaua, iar multe dintre ele nu arătau a fi liste de contact, ci diverse rapoarte redactate de Finch către una dintre aerisirile de la Salvin care se blocase. Serviciul Naţional de Sănătate recomanda tuturor locuitorilor din Oxford să evite contactul cu persoane infectate. Doamna Basingame era la Torquay pentru a-şi petrece Crăciunul. Rezervele de hârtie igienică ajunseseră pe sfârşite.

— O să vină, aşa-i? Credeţi că o să întârzie? insistă Colin.

— Ce să întârzie? se miră Dunworthy.

— Poşta! spuse Colin cu glas amar. N-o să întârzie din cauza carantinei, nu? La ce oră ar trebui să apară?

— Pe la zece, îi spuse Dunworthy. Aşeză toate rapoartele într-un teanc şi deschise un plic mare. De obicei întârzie puţin de Crăciun, din pricina pachetelor şi a felicitărilor.

Nici hârtiile încopciate aflate în plic nu conţineau tabelele cu contacte. Erau filele unui raport întocmit de William Gaddson referitor la deplasările lui Badri şi ale lui Kivrin, bătute ordonat la maşină şi organizate pe ore ale zilei. Arătau mult mai îngrijite decât orice altă lucrare pe care o prezentase vreodată. Uimitor ce influenţă salutară poate avea prezenţa mamei.

— Nu văd motive, nu se lăsă Colin. Adică, doar nu e vorba de oameni, nu, aşa că nu poate fi ceva contagios. Şi unde soseşte, în hol?

— Ce anume?

— Poşta.

— La cabina portarului, spuse Dunworthy, citind raportul referitor la Badri. Se întorsese la reţea marţi după amiază, după ce fusese la Baliol. Finch discutase cu el pe la două, când îl întrebase unde era Dunworthy şi din nou, cu puţin înainte de ora trei, când Badri îi dăduse nota. Între două şi trei, John Yi, student în anul trei, îl văzuse traversând careul, îndreptându-se către laborator, după toate probabilităţile căutând pe cineva.

La trei, portarul de la Brasenose îl lăsase pe Badri să intre. Lucrase până la şapte şi jumătate şi apoi se întorsese acasă şi ca să se îmbrace pentru petrecere.

Dunworthy îi telefonă lui Latimer.

— Când ai trecut pe la reţea marţi seară?

Acesta clipi nedumerit pe ecranul din faţa lui Dunworthy.

— Marţi? se miră el, privind în jur de parcă ar fi căutat ceva. Asta a fost ieri?

— Cu o zi înainte de plasare, explică Dunworthy. În după amiaza aceea ai mers la Bodleian.

Latimer aprobă din cap.

— Ea voia să ştie cum se spune „Ajutaţi-mă, am fost atacată de tâlhari”.

Dunworthy presupuse că Latimer se referea la Kivrin.

— S-a întâlnit cu tine la Bodleian sau la Brasenose?

Rămas pe gânduri, Latimer îşi duse o mână la bărbie.

— A trebuit să stăm până seara târziu ca să ne hotărâm asupra pronumelor, spuse el. Modificarea inflexiunilor pronominale era destul de avansată pe la 1300, dar nu se încheiase.

— Kivrin a venit la reţea să te întâlnească?

— La reţea? repetă Latimer nelămurit.

— În laboratorul de la Brasenose, rosti Dunworthy tăios.

— Brasenose? Slujba de ajun nu se face la Brasenose, aşa e?

— Slujba de Ajun?

— Vicarul m-a rugat să citesc eu binecuvântarea, spuse Latimer. Se ţine la Brasenose?

— Nu. Te-ai văzut marţi cu Kivrin să pui la punct pronunţia. Unde ai întâlnit-o?

— Cuvântul „tâlhari” era foarte greu de tradus. Provine din engleza veche, dar...

Nu avea să ajungă nicăieri aşa.

— Slujba de Ajun se ţine la St. Mary la ora şapte, spuse el şi închise.

Îi telefonă portarului de la Brasenose, care continua să-şi aranjeze pomul de Crăciun, şi-l puse să caute numele lui Kivrin în registru. Aceasta nu fusese acolo marţi după amiază.

Introduse în computer listele de contact şi câteva elemente din raportul lui William. Kivrin nu-l văzuse marţi pe Badri. Mersese la spital şi apoi stătuse cu Dunworthy. După amiaza fusese cu Latimer, iar Badri plecase probabil la petrecerea din Headington înainte ca ei să iasă din colegiul Bodleian. Luni, începând cu ora trei ea se aflase la spital, însă exista un interval între douăsprezece şi două şi jumătate, luni, când Kivrin ar fi putut să-l întâlnească pe Badri.

Verifică listele de contacte completate. A lui Montoya cuprindea doar câteva rânduri. Ea îşi indicase contactele de miercuri dimineaţa, dar nimic pentru luni şi marţi, şi nici nu dăduse vreun indiciu despre Badri. Se întrebă de ce, apoi îşi aduse aminte că ea venise după ce Mary le dăduse instrucţiuni privind modul de completare. Poate Montoya îl întâlnise pe Badri înainte de miercuri dimineaţa, ori ştia unde-şi petrecuse timpul între amiază şi două şi jumătate, marţi.

— Când a telefonat, Montoya ţi-a lăsat numărul unde-o pot găsi? îl întrebă Dunworthy pe Colin. Nu primi răspuns. Ridică privirea. Colin?!

Acesta nu mai era în cameră, nici în sufragerie, deşi îşi lăsase geanta, al cărui conţinut se revărsase pe toată suprafaţa covorului.

Dunworthy găsi numărul lui Montoya la Brasenose şi sună, dar nu se aştepta să-i răspundă cineva. Dacă îl căuta pe Basingame, însemna că nu primise aprobare să plece pe şantier şi sigur era la Serviciul Naţional de Sănătate sau la

National Trust, sâcâindu-i pe cei de acolo ca să declare săpăturile de „valoare inestimabilă”.

Se îmbrăcă şi merse până în hol să-l caute pe Colin. Încă ploua, cerul rămăsese la fel de cenuşiu şi nesuferit ca şi pietrele de pavaj sau coaja fagilor. Spera că persoanele reţinute şi clopotarii luaseră dejunul mai devreme şi plecaseră în camerele repartizate lor, dar se înşelase. Aflat încă în mijlocul careului, auzi rumoarea piţigăiată a vocilor de femeie.

— Slavă Cerului că v-am găsit, domnule, îl întâmpină Finch chiar la uşă. Au telefonat de la Serviciul Naţional de Sănătate. Vor să mai primim douăzeci de persoane.

— Spune-le că nu avem loc, îl sfătui Dunworthy, privind spre grupul de femei. Am primit instrucţiuni să nu luăm contact cu persoane care ar putea fi infectate. Nu l-ai văzut pe nepotul doctoriţei Ahrens?

— A trecut pe aici, răspunse Finch, privind peste capetele femeilor, dar Dunworthy îl văzuse deja. Colin stătea la capătul mesei, lângă clopotari, şi-şi ungea cu unt câteva felii de pâine prăjită.

Dunworthy se apropie de el.

— Când a telefonat Montoya, ţi-a spus cumva unde o putem găsi?

— Cea cu bicicleta? făcu el, întinzând gem pe pâine.

— Da.

— Nu, n-a lăsat.

— Nu vreţi să mâncaţi, domnule? îl întrebă Finch. Regret, nu avem ouă cu şuncă şi gemul e pe terminate – şi-l fulgeră cu privirea pe Colin – dar mai e budincă de ovăz.

— Doar ceai, acceptă Dunworthy. N-a spus de unde dă telefon?

— Staţi jos, vă rog, insistă domnişoara Taylor. Voiam să discut cu dumneavoastră despre Surpriza Chicago.

— Ce anume a zis Montoya?

— Că nu-i pasă nimănui de şantierul ei care se degradează, pierzându-se astfel o legătură nepreţuită cu trecutul şi că nimeni nu merge la pescuit în miezul iernii,

recită Colin, adunând tot gemul rămas pe marginile castronului.

— Aproape c-am terminat şi ceaiul, se plânse Finch, turnând în cana lui Dunworthy un lichid cam deschis la culoare.

Dunworthy se aşeză.

— Colin, vrei cacao? Ori un pahar cu lapte?

— Şi laptele e pe sfârşite, interveni Finch.

— Nu vreau nimic altceva, spuse Colin, punând două felii una peste alta, iau astea cu mine şi mă duc la poartă să aştept poştaşul.

— A telefonat şi vicarul, îşi aminti Finch. A zis că are nevoie de dumneavoastră acolo ca să revedeţi ordinea slujbei până la şase şi jumătate.

— Tot mai vor să ţină slujba de Ajun? întrebă Dunworthy. Nu cred că-n condiţiile astea o să mai vină cineva.

— Comitetul Interbisericesc a votat ca el să se ţină oricum, spuse Finch turnând un sfert de linguriţă de lapte în ceaiul diluat şi dându-i cana. Au considerat că dacă-şi continuă activitatea ca de obicei vor ajuta lumea să-şi păstreze moralul ridicat.

— O să cântăm câteva piese la clopote de mână, interveni domnişoara Taylor. Sigur, nu-i un concert adevărat, dar tot înseamnă ceva. Preotul de la Sfânta Biserică Reformată o să citească Slujba pentru Vremuri de Restrişte.

— Aha, făcu Dunworthy. Asta va contribui la întărirea moralului.

— Trebuie să merg şi eu? întrebă Colin.

— N-ar trebui să iasă afară pe o asemenea vreme, se auzi glasul doamnei Gaddson, apărând ca o harpie cu un castron mare de budincă. Îl aşeză în faţa lui Colin. Şi nici n-ar trebui să contracteze vreun germene la biserică. Poate rămâne cu mine cât ţine slujba. Îi împinse un scaun pe care să se aşeze. Stai jos şi mănâncă.

Colin se uită spre Dunworthy parcă cerându-i ajutor.

— Colin, am lăsat numărul de telefon al lui Montoya în apartament, îl salvă Dunworthy. Vrei să mi-l aduci?

— Sigur! răspunse Colin şi se ridică de pe scaun cu o iuţeală incredibilă.

— Când acest copil o să se îmbolnăvească de gripă indiană, spuse doamna Gaddson, sper să vă aduceţi aminte că dumneavoastră l-aţi încurajat să deprindă proaste obiceiuri alimentare. Acum înţeleg ce a dat naştere acestei epidemii. Nutriţia defectuoasă şi lipsa de disciplină. Mi se pare ruşinos modul în care e condus acest colegiu. Am cerut să fiu cazată împreună cu fiul meu, William, însă am fost repartizată în cu totul altă clădire, şi...

— Regret, dar trebuie să rezolvaţi problema asta cu Finch, se scuză Dunworthy. Se ridică şi împachetă într-un şerveţel pâinea prăjită cu gem pentru Colin. Trebuie să merg la spital, spuse el şi scăpă astfel înainte ca doamna Gaddson să reînceapă atacul.

Se întoarse în apartament şi-l sună pe Andrews. Linia era ocupată. Telefonă la şantier, în speranţa deşartă că Montoya obţinuse totuşi aprobarea, dar nu-i răspunse nimeni. Reveni la Andrews. Lucru cu totul uimitor, linia era liberă. Sună de trei ori, apoi obţinu transferul la un serviciu de mesaje.

— Sunt Dunworthy, începu el. Şovăi, apoi lăsă numărul apartamentului. Trebuie să vorbesc neîntârziat cu dumneavoastră.

Închise, băgă discheta în buzunar, îşi luă umbrela şi traversă careul.

Colin stătea înfrigurat la adăpostul oferit de poartă şi privea nerăbdător de-a lungul străzii, către Carfax.

— Mă duc la spital să-l văd pe tehnician şi pe mătuşa ta, îl anunţă Dunworthy şi-i întinse mâncarea. Vrei să mergi cu mine?

— Nu, mulţumesc. N-aş vrea să scap poşta.

— Bine, dar pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi ia-ţi paltonul, ca să nu iasă doamna Gaddson şi să-ţi mai ţină vreo predică.

— Beleaua a trecut deja pe aici, îl linişti Colin. A încercat să mă convingă să-mi pun fularul la gât. Auzi, fular! Privi nerăbdător de-a lungul străzii. Nici n-am băgat-o în seamă.

— La asta nu m-am gândit, recunoscu Dunworthy. Trebuie să mă întorc acasă la prânz. Dacă ai nevoie de ceva, vorbeşte cu Finch.

— Îhâm, spuse Colin, care sigur se gândea la altceva. Dunworthy se întrebă ce-i trimitea mama încât să merite atâta dăruire. Sigur nu era vorba de vreun fular.

Îşi înfăşură propriul fular mai strâns în jurul gâtului şi porni prin ploaie către spital. Pe stradă se vedeau foarte puţini oameni care se fereau unii de alţii, o femeie coborând chiar de pe trotuar ca să-l evite pe el.

În absenţa zăngănitului de clopoţei imitând „A venit la miez de noapte”, nimeni nu şi-ar fi dat seama că era Ajunul Crăciunului. Nimeni nu avea cadouri sau vâsc în mână, nimeni nu ducea pachete împachetate frumos. Era ca şi cum carantina ar fi şters cu desăvârşire din mintea oamenilor ideea de Crăciun.

Păi tocmai, nu era adevărat? El unul nici nu se gândise să cumpere cadouri să le pună sub brad. Îşi aduse aminte de Colin stând ghemuit la poarta de la Baliol şi sperând că măcar mama lui nu uitase să-i trimită vreun cadou. În drum spre casă o să mă opresc undeva să-i cumpăr o mică atenţie, vreo jucărie, un joc video, în nici un caz un fular.

Ajuns la spital, asistentele îl conduseră imediat la secţia de izolare să discute cu persoanele internate recent.

— E esenţial să stabilim dacă există vreo legătură cu epidemia din America, îi spuse Mary. La Centrul Imunologic Mondial s-a întâmplat ceva neprevăzut. Din cauza sărbătorilor, nu au pe nimeni de serviciu care să facă o secvenţiere. Evident, ar trebui să fie tot timpul pregătiţi pentru orice eventualitate, dar se vede treaba că de obicei problemele mari apar după Crăciun – indigestii şi stări care trec drept gripale – aşa că oamenii îşi iau zilele libere în avans. În orice caz, cei de la CDC din Atlanta au fost de acord să trimită prototipul de vaccin către Centru fără o identificare pozitivă, dar nu pot începe să-l producă dacă nu au o confirmare clară. Apoi îl conduse pe un coridor închis publicului şi continuă: Cazurile înregistrate sugerează că avem de a face cu virusul din Carolina de Sud – febră mare,

dureri musculare, complicaţii pulmonare dar, din nefericire, asta nu dovedeşte nimic. Se opri în faţa unei rezerve. N-ai găsit nici o legătură între Badri şi America, aşa e?

— Nu, dar mai există destule necunoscute. Vrei să-l întreb şi pe el?

Ea avu un moment de ezitare.

— Starea lui s-a agravat, ghici Dunworthy.

— A făcut pneumonie. Nu ştiu dacă va fi în stare să vorbească. Încă are febră, ceea ce e tipic. Îi administrăm antimicrobiene şi întăritoare la care virusul din Carolina a reacţionat. Deschise uşa către rezervă. Tabelul cuprinde toate cazurile sosite până acum. Întreabă asistenta de serviciu care în ce pat se află. Tastă ceva pe consola de lângă primul pat. Pe ecran apăru o diagramă ramificată şi încâlcită ca ramurile unui fag din careu. Sper că nu te deranjează să-l mai ţii pe Colin încă o noapte?!

— Nu mă supăr deloc.

— Of, foarte bine. Nu cred că voi ajunge acasă decât mâine şi n-aş vrea să stea singur cuc în apartament. Se pare că sunt singura care îi poartă de grijă, spuse ea îmbufnată. Am găsit-o în sfârşit pe Deirde undeva în Kent şi nici nu s-a sinchisit. „A, sunteţi în carantină?” a întrebat ea. „Am avut atâtea pe cap că nici măcar veştile nu le-am mai ascultat”, iar după aceea a început să-mi povestească despre planurile ei şi ale oaspetelui, dându-mi clar de înţeles că oricum nu avea vreme să se ocupe de Colin şi că a fost încântată să scape de el. Există anumite momente când îmi vine a crede că nu mi-e nepoată.

— Nu ştii dacă i-a trimis cadouri de Crăciun lui Colin? El a zis că maică-sa avea de gând să-i trimită ceva prin poştă.

— Sunt convinsă că în graba ei a uitat să le şi cumpere, iar de trimis, ce să mai vorbim. Ultima oară când m-a vizitat, darurile pentru Colin n-au sosit decât la Bobotează. Ei, fiindcă veni vorba, nu ştii ce s-a întâmplat cu sacoşa mea? Aveam în ea cadourile pentru Colin.

— O am la Baliol.

— A, bravo. N-am terminat de făcut cumpărăturile, dar ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă ai împacheta fularul şi

celelalte lucruri şi le-ai pune sub brad, pentru el. Se ridică. Dacă găseşti vreo legătură, oricât de neînsemnată, vino să mă anunţi imediat. După cum vezi, am depistat deja câteva legături secundare de-ale lui Badri, dar ar putea fi doar relaţii întâmplătoare, iar cea adevărată să ne scape.

Mary plecă, iar el se aşeză alături de patul femeii cu umbrelă liliachie.

— Domnişoară Breen, începu el. Regret, dar trebuie să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

Femeia avea faţa congestionată şi respiraţia ei suna la fel ca a lui Badri, însă îi răspunse limpede şi fără şovăială. Nu, nu vizitase America în ultimele patru săptămâni. Nu cunoştea nici un american şi nici pe cineva care să fi fost acolo. Însă luase metroul de la Londra ca să meargă la cumpărături. „La Blackwell, înţelegeţi?” şi umblase peste tot în Oxford, iar apoi la staţia de metrou, unde intrase în contact cu cel puţin cinci sute de oameni, fiecare dintre ei putând fi legătura pe care o căuta Mary.

Rămase până la două şi jumătate ca să termine de discutat cu contactele primare şi să le adauge numele pe liste, dar nici una dintre aceste persoane nu avea legătură cu America, dar descoperi că alte două participaseră la petrecerea de la Headington.

Se duse la izolare, deşi nu nutrea speranţe prea mari că Badri va putea să-i răspundă la întrebări, dar acesta părea să-şi mai fi revenit. Dormea când Dunworthy intră în rezervă, dar deschise ochii imediat ce simţi atingerea mâinii, şi-l urmări atent.

— Domnule Dunworthy, spuse el cu glas slab şi răguşit. Ce faceţi aici?

— Cum te simţi?

— Ciudat ce poţi visa uneori. Credeam... am avut o durere cumplită de cap...

— Trebuie să-ţi pun câteva întrebări, Badri. Îţi aduci aminte persoanele de la petrecerea din Headington?

— Au fost mulţi, răspunse el şi înghiţi cu greutate, de parcă ar fi avut dureri. Pe cei mai mulţi nu-i cunoşteam deloc.

— Îţi aminteşti cu cine ai dansat?

— Elizabeth... spuse el, dar numele sună ca un hârâit. Sisu nu ştiu cum, nu-i ştiu celălalt nume, şopti el. Şi cu Elizabeth Yakamoto.

Asistenta cu faţa posomorâtă sosi în cameră.

— E vremea să-ţi facem radiografia, anunţă ea fără să-l privească pe Badri. Domnule Dunworthy, va trebui să plecaţi.

— Mai pot rămâne câteva minute? E important, insistă el, dar ea tasta deja ceva la pupitru.

Se aplecă deasupra patului.

— Badri, când ai verificat coordonatele, ce defazare a rezultat?

— Domnule Dunworthy, spuse asistenta cu glas apăsat.

Dunworthy n-o luă în seamă.

— Defazarea a fost mai mare decât te-ai aşteptat?

— Nu, hârâi Badri. Îşi duse mâna la gât.

— Cât de mare?

— Patru ore, şopti Badri şi Dunworthy se lăsă condus afară.

Patru ore. Kivrin efectuase saltul la douăsprezece şi jumătate. Asta însemna că ajunsese acolo la patru şi jumătate, aproape de apusul soarelui, dar nu chiar la căderea întunericului, având destul timp ca să pornească pe jos spre Skendgate, dacă era nevoie.

Plecă s-o găsească pe Mary şi-i dădu numele celor două fete cu care dansase Badri. Mary le căută în lista noilor spitalizaţi. Nici una dintre ele nu figura pe listă, aşa că Mary îl sfătui să meargă acasă şi-i luă temperatura şi o probă de sânge ca să nu mai fie silit să revină. Era pe picior de plecare când brancardierii o aduseră pe Sisu Fairchild. Ajunse acasă abia aproape de ora cinci.

Nu-l găsi pe Colin nici la poartă, nici în hol, însă îl întâlni pe Finch care se plânse de lipsa zahărului şi untului.

— Unde-i nepotul doctoriţei Ahrens?

— A stat toată dimineaţa lângă poartă, îi răspunse Finch, numărând îngrijorat cuburile de zahăr. Poşta a venit abia la unu şi jumătate şi după aceea băiatul s-adus la locuinţa

mătuşii să vadă dacă nu cumva pachetele au fost lăsate acolo. Cred că nu. S-a întors foarte amărât şi acum vreo jumătate de oră a zis brusc: „Mi-a venit o idee”, şi a zbughit-o afară. Poate s-a gândit la alt loc unde puteau fi trimise cadourile.

„Degeaba”, gândi Dunworthy.

— La ce oră se închid magazinele azi?

— În Ajun de Crăciun? O, s-au închis deja, domnule. Întotdeauna fac aşa la vremea asta, iar altele chiar mai devreme, din lipsă de cumpărători. Am primit o serie de mesaje...

— Să mai aştepte, i-o reteză Dunworthy. Îşi înşfăcă umbrela şi plecă din nou. Finch avea dreptate. Magazinele erau închise. Merse la Blackwel’s, socotind că acolo rămăsese deschis, dar şi acolo găsi obloanele trase. Profitaseră totuşi deja de situaţie, simţind ce mărfuri prezentau interes acum. În vitrină, aranjate printre căsuţele troienite ale unui sat de jucărie, reproducând unul din epoca Victoriană, se vedeau cărţi cu sfaturi medicale, compendii privind administrarea de medicamente şi o broşură, „Cu zâmbetul pe buze spre sănătate perfectă”.

Găsi în cele din urmă un oficiu poştal pe o stradă nu departe de High Street, însă acolo nu aveau decât ţigări, dulciuri ieftine şi un raft de felicitări, nici un cadou potrivit pentru un băiat de doisprezece ani. Ieşi fără să fi cumpărat nimic, apoi reintră şi cumpără caramele de o liră, o acadea de mărimea unui mic asteroid şi câteva pachete de dulciuri care-i amintiră de bucăţi de săpun. Nu era mare lucru, însă Mary spusese că şi ea cumpărase câteva lucruri.

Acestea se dovediră a fi o pereche de şosete gri din lână, chiar mai puţin atrăgătoare decât fularul şi o casetă video cu exerciţii de îmbogăţire a vocabularului. Din fericire, mai erau biscuiţi şi hârtie de împachetat, însă o pereche de şosete şi câteva acadele nu reprezentau un adevărat dar de Crăciun. Aflat în biroul-bibliotecă, privi cercetător în jur, încercând că găsească o soluţie.

Auzind de Kivrin care ajunsese în Evul Mediu, Colin exclamase: „Apocaliptic!”

Scoase dintr-un raft „Era cavalerismului”. Avea doar ilustraţii, nu holograme, dar era cel mai potrivit lucru pe care-l putea găsi pe loc. O împachetă împreună cu restul cadourilor, se schimbă şi porni grăbit spre biserica St. Mary prin ploaia deasă mergând aplecat prin curtea de la Bodleian şi încercând să ocolească burlanele din care apa curgea cu nemiluita.

Cineva în toate minţile n-ar fi ieşit pe o asemenea vreme. În anul precedent fusese uscat, iar biserica doar pe jumătate plină. Kivrin îl însoţise. Rămăsese pe perioada vacanţei să mai studieze, el o găsise în biblioteca Bodleian şi insistase ca ea să vină la petrecerea pe care o organizase şi apoi la biserică.

— N-ar trebui să fac asta, îi spusese ea în drum spre biserică. Mai curând m-aş ocupa de cercetare.

— Poţi s-o faci la St. Mary. Construită în 1139 şi a rămas exact cum era în Evul Mediu, inclusiv sistemul de încălzire.

— Presupun că şi slujba interbisericească e tot autentică, îl ironizase ea.

— N-am nici o îndoială că, spiritual vorbind, e la fel de bine intenţionată şi, în acelaşi timp, ridicolă ca şi orice slujbă din epoca medievală, îi răspunsese el.

Merse grăbit pe aleea din apropiere de Brasenose şi când deschise uşa bisericii se simţi izbit în piept de un curent de aer fierbinte. Ochelarii i se aburiră brusc. Se opri în nartex şi îi şterse cu capătul fularului, însă lentilele se umeziră aproape imediat.

— Vă caută vicarul, îl anunţă Colin. Era îmbrăcat cu jachetă şi o cămaşă, şi se pieptănase. Din teancul de hârtii pe care-l avea în mână îi dădu lui Dunworthy una care cuprindea programul slujbei.

— Credeam că vei sta acasă, remarcă Dunworthy.

— Cu doamna Gaddson?! Ce idee bolnavă! Chiar şi la biserică e mai bine, aşa că i-am zis domnişoarei Taylor c-o ajut să aducă aici clopotele.

— Iar vicarul te-a pus la muncă, spuse Dunworthy încercând să-şi cureţe lentilele. Ai avut ceva de făcut?

— Glumiţi? Biserica e plină.

Dunworthy aruncă o privire în naos. Stranele erau deja ocupate de aceea în partea din spate se aşezau scaune pliante.

— A, bine că aţi venit, îl întâmpină vicarul, apropiindu-se cu braţele încărcate de culegeri de imnuri. Îmi pare rău că-i atât de cald. Din cauza cuptorului. Cei de la Conservarea Monumentelor nu ne permit să punem unul nou, dar e aproape imposibil să găsim piese de schimb pentru acesta, care arde cărbune. Iar acum s-a stricat şi termostatul. Trebuie să alegem între căldură înăbuşitoare sau frig. Scoase două fâşii de hârtie din rasă şi le consultă. Nu l-aţi văzut cumva pe domnul Latimer? Trebuie să citească binecuvântarea.

— Nu. I-am reamintit de oră.

— Da, asta e, anul trecut a înţeles greşit şi a venit cu o oră mai devreme. Îi dădu lui Dunworthy una din bucăţile de hârtie. Aveţi aici porţiunea din Scriptură. Anul acesta a fost extras din versiunea regelui James. Aşa a insistat Biserica Mileniului, dar bine că nu-i din Biblia Populară, ca anul trecut. Versiunea regelui James o fi arhaică, dar măcar nu e ucigaşă.

Uşa se deschise şi în naos intră un grup de persoane care-şi strânseră umbrelele şi-şi scuturară pălăriile, iar Colin se ocupă de ei.

— Ştiam eu că ar fi fost mai bine să folosim Biserica lui Christos, constată vicarul.

— Ce caută toţi aici? întrebă Dunworthy. Nu-şi dau seama că trecem printr-o epidemie?

— Întotdeauna se întâmplă aşa, îl linişti vicarul. Îmi aduc aminte de marea epidemie. Atunci biserica s-a dovedit neîncăpătoare. Mai târziu nici nu vom reuşi să-i urnim din case, însă acum vor să stea laolaltă şi să afle mângâiere.

— Şi e mai emoţionant, interveni preotul de la Sfânta Biserică Reformată. Acesta era îmbrăcat cu un pulover pe gât, pantaloni largi şi un stihar roşu cu verde. Acelaşi lucru se întâmplă şi la vreme de război. Oamenii vin la biserică pentru a trăi drama împreună.

— Şi să răspândească epidemia de două ori mai repede, cred eu, nu se lăsă Dunworthy. Le-a spus cineva că virusul e contagios?

— Aşa intenţionez, spuse vicarul. Partea dumneavoastră din Scriptură urmează imediat după clopotari. Am schimbat-o. Iar s-au băgat cei de la Biserica Mileniului. Luca 2:1-19. Apoi plecă să împartă broşurile cu imnuri.

— Unde vă e studenta, Kivrin Engle? întrebă preotul. I-am simţit lipsa la slujba în latină de azi după amiază.

— Sper că se află în siguranţă la Skendgate, în 1320, la adăpost de ploaie.

— A, frumos, exclamă preotul. Deci ea a vrut să plece. Mare noroc pe ea că scapă de toate astea.

— Aşa e, recunoscu Dunworthy. Presupun că trebuie să citesc Scriptura cel puţin o dată.

Intră în naos. Acolo era şi mai cald şi mirosea puternic a lână jilavă şi piatră. Lumânările cu laser licăreau pierit la ferestre şi pe altar. Clopotarii aranjau două mese mari în faţa altarului şi le acopereau cu feţe de masă din lână de culoare roşie. Dunworthy se apropie de pupitrul de citit şi deschise Biblia la Luca.

— „În zilele acelea a ieşit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea”, citi el.

„Biblia Regelui James e arhaică” gândi el. Iar acolo unde se află Kivrin, ea nici nu a fost încă scrisă.

Ieşi să-l caute pe Colin. Oamenii continuau să sosească unii după alţii. Preotul de la Biserica Sfântă Reformată şi imamul musulman se duseră până la Oriei să mai aducă scaune, iar vicarul îşi făcu de lucru cu termostatul cuptorului.

— Am păstrat două locuri pentru noi în ultimul rând, spuse Colin. Ştiţi ce-a făcut doamna Gaddson la ceai? Mi-a aruncat acadeaua. A zis că-i plină de microbi. Mă bucur că maică-mea nu-i seamănă. Aranjă mai bine programele pentru slujbă, vădindu-se că teancul se subţiase considerabil. Cred că pachetul cu cadourile ei n-a ajuns din cauza carantinei. Adică, pesemne că a trebuit să trimită

mai întâi alimente şi altele. Îndreptă din nou teancul de hârtii.

— Foarte posibil, îl aprobă Dunworthy. Când ai vrea să desfaci pachetele? Deseară sau mâine dimineaţă?

Colin încercă să pară nepăsător.

— În dimineaţa de Crăciun, vă rog. Apoi, cu un zâmbet cuceritor, îi întinse un program unei femei care purta o haină de ploaie galbenă.

— Bravo, spuse ea brusc, smulgându-i-l din mână, mă bucur să văd că mai sunt tineri care se poartă de parcă ar fi sărbătoarea Crăciunului, chiar dacă avem epidemia asta.

Dunworthy merse înăuntru şi se aşeză. Încercările vicarului de a regla termostatul păreau să nu fi dat roade. Îşi scoase fularul şi paltonul şi le aşeză pe scaunul de alături.

Anul trecut fusese cumplit de frig.

— Extrem de autentic, îi şoptise Kivrin, la fel era şi Scriptura. „La vremea aceea, capetele încoronate au pus taxe mari pe spinarea oamenilor”, remarcase ea, citând din Biblia Populară. Apoi îi zâmbise. În Evul Mediu, Biblia era într-o limbă pe care aproape nimeni n-o pricepea.

Colin intră şi se aşeză pe paltonul şi fularul lui Dunworthy. Preotul de la Biserica Sfântă Reformată se ridică şi se strecură printre mesele clopotarilor şi altar.

— Să ne rugăm, spuse el.

Se auzi bufnetul înfundat al perniţelor pe pardoseala din piatră şi toată lumea îngenunche.

— „Doamne, care ai trimis această pedeapsă peste noi, spune-i îngerului Tău răzbunător: opreşte-ţi mânia şi nu pustii tot pământul, ştergând de pe faţa lui toate sufletele Tale.”

„Tare mult va sluji asta pentru a ne ridica moralul”, gândi Dunworthy.

— „...şi la fel ca în zilele acelea când Dumnezeu trimis-a molimă asupra Israelului, de-au murit şaptezeci de mii de oameni de la Dan până la Bersabee, tot astfel suferim şi noi şi fierbinte te rugăm să-i păzeşti de mânia Ta pe cei care te slujesc cu credinţă”.

Ţevile vechiului cuptor începură să zăngăne, dar asta nu păru să-l deranjeze deloc pe preot. Acesta continuă vreme de încă cinci minute, menţionând câteva ocazii în care Dumnezeu îi lovise pe cei nedrepţi şi „adusese boala între ei” şi apoi le ceru tuturor să se ridice pentru a cânta „Dumnezeu să vă redea bucuria, oameni, şi fie ca nimic să nu vă tulbure Pacea”.

Montoya apăru în biserică şi se aşeză alături de Colin.

— Mi-am pierdut toată ziua la Serviciul Naţional, şopti ea, încercând să obţin o derogare. Au impresia că vreau să răspândesc virusul peste tot. Le-am spus că mă duc drept la şantier, că nu am pe cine să molipsesc, dar credeţi că au vrut să m-asculte?

Se întoarse către Colin:

— Dacă obţin aprobarea, o să am nevoie de voluntari să mă ajute. Ţi-ar plăcea să dezgropi oseminte?

— Nu poate, se grăbi Dunworthy s-o descurajeze. Nu l-ar lăsa mătuşa. Se aplecă peste Colin şi o întrebă în şoaptă pe Montoya: Încercăm să stabilim pe unde s-a deplasat Badri luni după amiază între doisprezece şi două şi jumătate. L-ai văzut cumva?

— Sst, făcu femeia care i se adresase mai devreme lui Colin.

Montoya clătină din cap.

— Eu şi Kivrin am studiat harta satului Skendgate, îi răspunse ea la fel.

— Unde? Pe şantier?

— Nu, la Brasenose.

— Iar Badri n-a fost acolo? întrebă el, deşi nu vedea nici un motiv ca el să se fi aflat acolo. Nu-i ceruse să efectueze saltul decât atunci când îl întâlnise, la două şi jumătate.

— Nu, veni răspunsul lui Montoya.

— Ssst! şuieră femeia.

— Cât ai stat cu Kivrin?

— De la zece până când a trebuit să plece la spital, în jur de trei, cred, şopti ea.

— Şşş!

— Trebuie să citesc „Rugăciune către Duhul Sfânt”, spuse Montoya, ridicându-se şi pornind printre scaune.

Ea citi cântul indienilor americani, după care clopotarii, purtând mănuşi albe şi având expresii de hotărâre pe chipuri interpretară „O, Doamne, care ai lumea în grija Ta”, care sună la fel ca zăngănitul ţevilor de la cazan.

— Sunt de-a dreptul mortali, nu credeţi? şopti Colin pe sub teancul de programe.

— E o compoziţie atonală din secolul douăzeci, îi explică Dunworthy. Trebuie să aibă o sonoritate înspăimântătoare.

Când clopotarii dădură semne că erau pe cale de a încheia, Dunworthy se îndreptă spre pupitru şi începu să citească:

— „În zilele acelea a ieşit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea…”.

Montoya se ridică şi se strecură prin dreptul lui Colin către intervalul dintre scaune şi se furişă afară. Voise s-o întrebe dacă îl văzuse pe Badri luni sau marţi, ori dacă ştia de vreun american cu care putea să aibă contact.

O va întreba mâine, când mergeau din nou la analize. Descoperise ceea ce era mai important – Kivrin nu-l întâlnise pe Badri luni după amiază. Montoya spusese că fusese cu ea de la zece până la trei, când ea plecase la spital. La ora aceea Badri se afla deja la întâlnirea de la Baliol cu el şi nu sosise de la Londra decât la doisprezece, astfel că Badri nu avea cum să o expună virusului.

— „Iar îngerul le-a zis: Nu vă temeţi, fiindcă iată, vă aduc veşti bune, de mare bucurie, pentru toţi oamenii.”

Nimeni nu părea să acorde vreo atenţie vorbelor rostite. Femeia care i se adresase mai devreme lui Colin se chinuia să-şi dezbrace haina de ploaie şi restul oamenilor îşi dezbrăcaseră deja paltoanele şi-şi făceau vânt cu programul slujbei.

Se gândi la Kivrin şi la slujba din anul precedent, cum îngenunchease pe podeaua din piatră, privind plină de credinţă şi pierdută către el, în timp ce citea. Nici ea nu ascultase atunci cu atenţia cuvenită. Îşi imaginase Ajunul

Crăciunului din 1320, când Scriptura se citea în latină şi lumânările pâlpâiau la ferestre.

„Mă întreb dacă e aşa cum şi-a închipuit”, gândi el, iar apoi îşi aduse aminte că acolo nu era Ajunul Crăciunului. Mai aveau două săptămâni până la sărbătoare. Dacă se afla cu adevărat acolo. Dacă nu păţise ceva.

— „...iar Maria păstră toate aceste lucruri şi cugetă la ele în adâncul sufletului”, sfârşi Dunworthy şi se întoarse la locul lui.

Imamul anunţă orele slujbelor de Crăciun la toate bisericile şi citi comunicatul Serviciului Naţional de Sănătate privind evitarea contactelor cu persoanele bolnave. Vicarul îşi începu predica.

— Mai sunt printre noi unii, spuse el, privind mustrător către preotul de la Biserica Sfântă Reformată, care cred că bolile vin ca o pedeapsă dumnezeiască şi totuşi Christos şi-a trăit viaţa tămăduindu-i pe cei în suferinţă, şi dacă s-ar afla printre noi, nu am nici o îndoială că i-ar însănătoşi pe cei care au contractat virusul, tot astfel cum a lecuit lepra samaritenilor. După care se lansă în sfaturi privind protecţia individuală contra gripei. Prezentă o serie de simptome şi explică modul de transmitere prin intermediul picăturilor de salivă.

— Beţi lichide şi odihniţi-vă, sfătui el congregaţia, întinzând mâna în faţă, pe deasupra amvonului de parcă i-ar fi binecuvântat pe enoriaşi, iar la primele semne constatate, chemaţi doctorul.

Clopotarii îşi puseră din nou mănuşile albe şi acompaniară orga la cântecul „Îngeri din Împărăţia Slăvită”, pe care mai toţi putură să o recunoască drept ceea ce era.

Apoi la amvon urcă preotul Bisericii Unitariene Convertite.

— Exact în această noapte, acum două mii de ani, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, scumpul Său copil, în lumea noastră. Vă imaginaţi de câtă iubire a dat dovadă ca să procedeze astfel? În acea noapte Isus şi-a părăsit căminul ceresc şi a pogorât într-o lume plină de primejdii şi boli, urmă el. A sosit ca un prunc nevinovat şi neajutorat,

neştiutor în ale răului şi trădării pe care avea să le înfrunte. Cum de-a putut Dumnezeu să-şi trimită Unicul Său Fiu, scumpul Său vlăstar, într-o asemenea primejdie? Răspunsul e: din Iubire. Da, Iubire.

— Ori nepricepere, mormăi Dunworthy.

Colin ridică privirea de la acadeaua pe care o contempla şi-l măsură cu alţi ochi.

„Iar după ce L-a lăsat să plece, El a fost îngrijorat clipă de clipă”, gândi Dunworthy. „Mă-ntreb dacă El n-a încercat să-l împiedice”.

— Iubirea l-a trimis pe Christos în lumea noastră, şi tot iubirea l-a făcut pe Christos să vrea, ba nu, să fie dornic să vină.

„N-a păţit nimic”, gândi Dunworthy. „Coordonatele au fost corecte. Doar o defazare de patru ore. N-a fost expusă virusului. E la adăpost în Skendgate, având fixată data întâlnirii şi înregistratorul deja pe jumătate plin de remarci, sănătoasă şi, din nefericire, neştiind nimic despre chinurile noastre”.

— El a fost trimis în lumea noastră ca să ne ajute să judecăm mai drept, continuă preotul.

Vicarul tocmai îi făcea semn lui Dunworthy. Se aplecă din nou peste Colin.

— Am fost înştiinţat că domnul Latimer e bolnav, şopti preotul. Îi întinse o foaie de hârtie împăturită. Vreţi să citiţi binecuvântarea?

— ...un trimis al Domnului, un sol al Iubirii, mai spuse preotul unitarian şi se aşeză.

Dunworthy se apropie de amvon.

— Vă rog să vă ridicaţi pentru binecuvântare, spuse el şi desfăcu foaia de hârtie şi o privi atent. „Vai, Doamne, opreşte-ţi mama...”, începu el, apoi împături biletul. „Milostive Părinte”, continuă el, „apără-i pe cei care nu se află printre noi şi adu-i teferi înapoi acasă”.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI (035850-037745)

20 decembrie 1320. M-am refăcut aproape complet. Antigenul T limfocit îmbunătăţit, vaccinurile antivirale ori altceva trebuie să-şi fi făcut în cele din urmă datoria. Pot respira fără să am dureri, tusea a dispărut şi mă simt în stare să merg pe jos tot drumul până la locul de revenire, dacă aş şti unde se află.

Mi s-a vindecat şi tăietura de pe frunte. Lady Eliwys s-a uitat la ea azi dimineaţă, apoi a plecat şi a chemat-o şi pe Imeyne să mă examineze.

— E un miracol, a zis cu încântare Eliwys însă Imeyne s-a mulţumit să mă măsoare bănuitoare. Mai lipseşte puţin să mă declare vrăjitoare.

Se vede treaba că acum, dacă nu mai sunt invalidă, am devenit o povară. În afara faptului că Imeyne mă socoteşte o iscoadă ori crede că mă ţin de furat vesela, apare problema identităţii mele – care mi-e poziţia socială şi modul în care ar trebui să fiu tratată – iar Eliwys nu are timpul necesar sau energia să se ocupe de aşa ceva.

Are şi aşa destule pe cap. Lord Guilaume încă n-a sosit, omul lui de încredere e îndrăgostit de ea, iar Crăciunul se apropie. A angajat jumătate din sat ca servitori şi bucătari şi îi lipsesc o serie de lucruri esenţiale pe care Imeyne le vrea aduse tocmai de la Oxford sau Courcy. Agnes o încurcă şi mai mult prin faptul că îi stă nedezlipită de fustă şi fuge mereu de Maisry.

— Trebuie să trimiţi vorbă către Sir Bloet să ne aducă o doică, a zis Imeyne când au găsit-o jucându-se în podul hambarului. Şi zahăr. Nu avem deloc, nici de gust, nici pentru prăjituri.

Eliwys a privit-o exasperată.

— Soţul meu ne-a rugat...

— O s-o iau eu în grijă pe Agnes, am intervenit eu, sperând că interpretorul tradusese corect „doică” şi că filmele video pe teme istorice nu mă înşelaseră, iar funcţia de îngrijitoare a copiilor era uneori încredinţată femeilor de obârşie nobilă. E limpede că aşa stau lucrurile. Eliwys m-a privit imediat cu recunoştinţă, iar Imeyne nu s-a mai uitat

urât la mine ca de obicei. Aşa se face că mă ocup de Agnes. Şi de Rosemund, bineînţeles, care a cerut azi dimineaţă să fie ajutată la broderia ei.

Avantajele de a deveni doica lor este că pot afla totul despre tată lor şi despre sat, şi că am dreptul să ies până la grajd sau la biserică, găsind astfel prilejul de a vorbi cu preotul sau cu Gawyn. Dezavantajul e că fetelor li se ascund o mulţime de lucruri. La un moment dat, Eliwys s-a oprit din discuţia cu Imeyne când eu şi Agnes am intrat în sala mare şi când am întrebat de ce veniseră să stea aici, ea mi-a răspuns:

— Tatăl meu socoteşte că aerul e mai sănătos aici, la Ashencote.

E prima oară când cineva aduce vorba despre numele satului. Pe hartă nu există nici un asemenea sat, şi nici în Cartea Judecăţii de Apoi nu e menţionat. Cred că ar putea fi vreunul dintre „satele pierdute”. Având o populaţie de patruzeci de suflete, putea să dispară cu totul în timpul Ciumei Negre sau să fie înghiţit de vreunul dintre oraşele învecinate, dar eu cred că se cheamă Skendgate.

Am întrebat fetele dacă ştiu de un sat numit Skendgate şi Rosemund mi-a spus că n-a auzit niciodată de el, ceea ce nu dovedeşte nimic, deoarece familia nu-i din partea locului, numai că Agnes a întrebat-o pe Maisry, şi nici aceasta din urmă nu are habar. Prima menţiune scrisă la „gate” (poartă), căreia acum i se spune altfel, nu a apărut decât în 1360 şi multe dintre numele aşezărilor anglo-saxone au fost înlocuite cu altele, normandizate, ori botezate de noii stăpâni. Acesta nu e un semn prea încurajator în privinţa lui Guillome D’Iverie şi a procesului pe care-l are şi de unde încă nu s-a întors. Doar dacă nu cumva e vorba de cu totul alt sat. Ceea ce reprezintă un semn rău pentru mine.

(pauză)

Sentimentele lui Gawyn în problema iubirii curtene nu sunt deloc tulburate de legăturile amoroase cu servitoarele. Am rugat-o pe Agnes să mă ducă la grajd să-i văd poneiul, sperând că-l voi găsi acolo pe Gawyn. Era, într-una dintre

despărţituri, dar cu Maisry, şi amândoi scoteau sunete care nu prea aduceau cu dragostea curteană. Maisry nu mi s-a părut mai îngrozită decât de obicei şi îşi ţinea fustele mototolite deasupra taliei, în loc să-şi ferească urechile, de aceea am tras concluzia că nu era vorba de viol. Dar nici de amour courtois.

A trebuit să distrag atenţia lui Agnes şi s-o scot din grajd, de aceea i-am spus că voiam să traversez izlazul ca să văd clopotniţa. Am intrat acolo şi ne-am uitat la frânghia groasă.

— Părintele Roche bate clopotul când moare cineva, m-a anunţat Agnes. Dacă nu face asta, vine Diavolul şi ia sufletele oamenilor, şi nu mai merg în rai, (ceea ce presupun că este una dintre balivernele încărcate de superstiţie care o scot din sărite pe Lady Imeyne).

Agnes a vrut să tragă clopotul, dar am convins-o să mergem în biserică să-l găsim pe Părintele Roche.

Acesta nu era acolo. Agnes mi-a zis că probabil stătea la căpătâiul administratorului, „care moare, cu toate că nu a fost încă uns”, ori se ruga pe undeva. „Părintele Roche are obiceiul de a se mai ruga şi prin pădure”, a adăugat ea, uitându-se prin iconostas să vadă altarul.

Biserica e în stil normand, cu un naos central şi cu stâlpi din piatră şi podeaua pardosită cu dale rectangulare. Ferestrele cu vitralii sunt foarte înguste şi mici, având culori predominant închise. Prin ele nu trece prea multă lumină. Cam la mijlocul naosului se află un singur mormânt, care ar putea fi cel la care am lucrat pe şantierul arheologic. Pe capac are o efigie cu un cavaler, braţele cu mănuşi lungi, încrucişate la piept şi spada alături. Literele săpate pe părţile laterale spun: *„Requiescat cum Sanctis tuis în aeternum”.* Odihnească-se veşnic alături de sfinţii Tăi. Mormântul de pe şantier avea o inscripţie care începea tot cu Requiescat, dar câtă vreme am stat eu acolo nu se descoperise altceva.

Agnes mi-a spus că mormântul aparţine bunicului ei, care a murit de fierbinţeală „demult”, însă el pare aproape nou şi, prin urmare, foarte diferit de cel de la şantier.

Prezintă unele decoraţiuni pe care acela nu le avea, dar ele se puteau rupe sau roade cu vremea.

În afara mormântului şi a unei statui destul de grosolane, naosul e complet pustiu. Oamenii acestor timpuri stăteau în picioare în timpul serviciului religios, de aceea nu există strane şi obiceiul de a umple spaţiul naosului cu monumente şi statui comemorative nu a apărut decât prin 1500.

Un iconostas sculptat în lemn, din secolul doisprezece, separă naosul de spaţiul cotropit de umbre al sanctuarului şi altarului. Deasupra lui, de fiecare parte a crucifixului, se văd două picturi reprezentând Judecata de Apoi. Una arată credincioşii intrând în rai, iar cealaltă, păcătoşii trimişi în iad, dar toţi arată la fel. Amândouă sunt pictate în culori stridente, între care roşul şi albastrul sunt dominante, iar chipurile par la fel de îngrozite.

Masa din altar era acoperită cu o pânză albă, cu două candelabre din argint la capete. Statuia stângaci sculptată nu reprezintă, aşa cum mi-am închipuit, pe Sfânta Fecioară, ci pe Sfânta Caterina din Alexandria. Are corpul scund şi capul mare, specific sculpturii pre-renascentiste şi un coif ciudat, pătrăţos, care îi vine până peste urechi. Pe un braţ ţine un copil de mărimea unei păpuşi, iar cu celălalt, o roată. În faţa ei, pe podea, se află o lumânare scurtă, gălbuie şi două făclii cu ulei.

— Lady Kivrin, Părintele Roche spune că eşti o sfântă, mi-a mărturisit Agnes după ce am ieşit din biserică.

De data asta era uşor de văzut cum s-a creat confuzia, şi m-am întrebat dacă Agnes n-ar face la fel şi în cazul clopotului şi al Diavolului călare pe un cal negru.

— Eu am primit numele după Caterina din Alexandria, am zis eu, tot aşa cum tu ai fost numită după Sfânta Agnes, dar nici una nu suntem sfinte.

Ea a clătinat din cap.

— Zice că în ultimele zile Dumnezeu are să-şi trimită sfinţii la căpătâiul păcătoşilor. Mai spune că atunci când te rogi, vorbeşti în limba cunoscută doar de Dumnezeu.

Am încercat să fiu atentă când folosesc înregistratorul, să-mi notez observaţiile doar când nu se află nimeni prin preajmă, dar nu ştiu ce am făcut cât am bolit. Ţin minte că îi rugam tot timpul să mă ajute, chemându-vă şi pe voi să mă luaţi de acolo. Iar dacă m-a auzit vorbind în engleza modernă, Părintele Roche ar putea crede că folosesc limba Domnului. Bine măcar că mă crede sfântă, nu vrăjitoare, dar şi Lady Imeyne a fost în cameră cu mine. Va trebui să fiu mai precaută.

(pauză)

Am mers din nou în grajd (după ce m-am convins că Maisry se afla în bucătărie), dar Gawyn nu mai era acolo, şi nici Gringolet. Am văzut în schimb cuferele mele şi porţiuni din căruţa dezmembrată. Gawyn făcuse cu siguranţă mai multe drumuri ca să aducă totul acolo. M-am uitat mai atent şi n-am descoperit caseta. Sper că n-a observat-o şi a rămas tot pe drum, unde am lăsat-o. În cazul acesta e acoperită de zăpadă, care a început probabil să se topească, fiindcă azi a răsărit soarele.

Capitolul 15

Însănătoşirea lui Kivrin, după ce avusese pneumonie, se petrecuse atât de rapid, încât ea rămase convinsă că trebuie să se fi întâmplat ceva ieşit din comun, care îi activase sistemul imunitar. Durerea din piept dispăru brusc, iar tăietura se închise ca prin minune.

Imeyne o cercetă cu o expresie rezervată, de parcă ar fi bănuit-o că doar se prefăcuse, iar Kivrin se arătă nespus de încântată că rana nu fusese doar simulată.

— Trebuie să-i mulţumeşti Domnului că te-a lecuit în ziua de Sabat, spuse Imeyne cu un aer dezaprobator şi îngenunche lângă pat.

Fusese la slujbă şi purta la gât un relicvariu. Îl desfăcu între palme – „ca pe un recorder”, gândi Kivrin – şi rosti un Tatăl nostru, după care se ridică în picioare.

— Aş fi vrut să vin şi eu la slujbă, spuse Kivrin.

Imeyne pufni:

— M-am gândit că eşti prea plăpândă, făcu ea apăsând insinuant pe cuvântul „plăpândă”, şi slujba n-a fost prea frumoasă.

După aceea începu să enumere păcatele Părintelui Roche: citise evanghelia înainte de a rosti „Doamne, îndură-te de noi”, stiharul era pătat cu ceară de lumânări; uitase o parte din Confesiune. Înşiruirea acestor păcate părea să o binedispună, astfel că după ce încheie o bătu pe Kivrin peste mână şi spuse:

— Încă nu te-ai tămăduit cu totul. Mai stai în pat o zi.

Kivrin îi urmă sfatul, folosind timpul pentru a-şi înregistra observaţiile, descriind conacul, satul şi cele văzute până atunci. Administratorul, un bărbat negricios, masiv, care arăta foarte stângaci îmbrăcat cu pieptarul bun din piele şi purtând o cingătoare din argint prea încărcată de motive, îi aduse un castron cu ceai amar făcut de soţie. Apoi apăru un băiat de vârsta Rosemundei care îi spuse lui Eliwys că iapa ei avea ceva „rău” la picior. Însă preotul nu mai veni. „S-a dus să-l împărtăşească pe argat”, precizase Agnes.

Agnes rămăsese cea mai bună sursă de informaţii, răspunzând imediat la întrebările lui Kivrin, fie că ştia despre ce era vorba, fie că nu, şi venind cu tot soiul de veşti despre sat şi locuitorii lui. Rosemund era mai tăcută şi apăsată mereu de gândul de a trece drept matură.

— Agnes, e o copilărie să vorbeşti aşa. Trebuie să deprinzi a-ţi pune stavilă limbii, repeta ea, comentariu care, din fericire, nu avea nici un efect asupra lui Agnes. Rosemund vorbea însă despre fraţii şi tatăl ei care „a promis că va sosi negreşit la noi de Crăciun”. Se vedea de la o poştă că-l venera şi-i simţea lipsa. „Aş vrea să fi fost băiat”, spusese ea o dată, când Agnes îi arătase lui Kivrin un penny din argint pe care i-l dăduse tatăl ei. „Aş fi rămas cu tata la Bath”.

Vorbind cu fetele şi prinzând crâmpeie din discuţiile dintre Eliwys şi Imeyne, la care se adăugau propriile observaţii, Kivrin reuşi să afle veştile despre sat. Era mai mic decât stabiliseră cei de la Probabilităţi în privinţa satului Skendgate, chiar mai restrâns decât o aşezare medievală obişnuită. Kivrin bănui că nu avea mai mult de patruzeci de suflete, între care îi număra şi pe membrii familiei lordului Guillaume şi a administratorului. În afară de sugar, acesta mai avea cinci copii.

Mai ştia de doi păstori şi câţiva fermieri, dar „era cea mai săracă dintre proprietăţile lui Guillaume”, după cum se exprimase Imeyne, plângându-se că trebuie să-şi petreacă sărbătoarea Crăciunului în acel loc. Soţia administratorului era cea care urcase pe scara socială, în vreme ce familia lui Maisry aparţinea celor care sărăcesc mereu. Kivrin înregistra totul, statistici şi bârfe, ţinându-şi palmele ca pentru rugă ori de câte ori găsea un prilej potrivit.

Ninsoarea care începuse când o aduseseră înapoi continuă întreaga noapte şi în după amiaza următoare, aşternându-se de aproape două palme. În prima zi când se ridicase din pat, plouase, şi sperase că zăpada se va topi, dar în loc de asta, la suprafaţa ei se formase o crustă de gheaţă.

Se temea că nevăzând căruţa şi cuferele, nu va avea nici o şansă să recunoască locul de revenire. Trebuia să-l roage pe Gawyn să i-l arate, dar asta era mai uşor de gândit decât de făcut. Ajungea să meargă în sală pentru a mânca sau a o întreba ceva pe Eliwys şi Imeyne apărea imediat, bănuitoare, mai ales când se găsea şi el în preajmă, aşa că nu îndrăzni să se apropie de el.

Începu să iasă cu fetele în mici deplasări – prin curte, sau până în sat – cu speranţa că-l va întâlni, dar el nu era în grajd sau la hambar. Gringolet dispăruse. Se întrebă dacă nu cumva, în ciuda poruncilor date de Eliwys, Gawyn plecase în urmărirea atacatorilor ei, dar Rosemund o lămuri că acesta plecase la vânătoare.

— Doboară căprioare pentru masa de Crăciun, precizase Agnes.

Nimeni nu părea să se sinchisească unde ducea fetele ori cât timp erau plecate. Lady Eliwys dădea din cap absentă când Kivrin întreba dacă putea merge cu ele până la grajd, iar Lady Imeyne nici măcar nu-i spunea lui Agnes să-şi încheie mantia ori să poarte mănuşi. Se comportau de parcă ar fi lăsat copiii în grija lui Kivrin şi apoi ar fi uitat cu totul de ei.

Femeile erau foarte ocupate cu pregătirile pentru Crăciun. Eliwys adunase toate fetele şi femeile satului şi le pusese la copt şi gătit. Sacrificară cei doi porci, apoi tăiară mai bine de jumătate din porumbei. Curtea era năpădită de pene şi de mirosul pâinii coapte.

În anii 1300, Crăciunul era o sărbătoare care dura două săptămâni, în care se desfăşurau banchete, jocuri şi se dansa, însă pe Kivrin o surprinse faptul că Eliwys făcea toate acestea în situaţia în care se găsea. Era probabil încredinţată că Lord Guillaume va veni de Crăciun, aşa cum promisese.

Imeyne supraveghe modul în care se făcea curăţenie în sala mare, plângându-se neîncetat de condiţiile nemulţumitoare şi de neputinţa de a găsi ajutoare mai de nădejde. În dimineaţa aceea îl adusese pe administrator şi pe încă un om să coboare mesele grele de pe pereţi şi să le

aşeze pe două postamente. Apoi stătu după Maisry şi altă femeie care avea pe gât cicatrici mari şi albe de la scrofuloză, pe care le pusese să frece mesele cu nisip şi perii aspre.

— Nu avem lavandă, îi spuse ea lui Eliwys. Şi nici destule ierburi uscate să aşezăm pe podele.

— Trebuie să ne mulţumim cu ce avem, o linişti Eliwys.

— N-avem nici zahăr pentru prăjiturele, şi nici scorţişoară. La Courcy au de toate. Ar trebui să ne dea şi nouă.

Kivrin tocmai o ajuta pe Agnes să se încalţe, pregătindu-se să plece cu ea spre grajd pentru a-i vedea poneiul. Alarmată, ridică privirea.

— E la numai jumătate de zi de mers, spuse Imeyne. Capelanul doamnei Yvolde sigur va rosti slujba şi...

Kivrin nu reuşi să audă restul, deoarece Agnes începu să vorbească în acelaşi timp:

— Pe poneiul meu îl cheamă Saracen.

— Îhâm, murmură Kivrin, străduindu-se să rămână atentă la discuţia femeilor. Crăciunul era o sărbătoare care prilejuia vizite între nobili. Trebuia să se gândească la asta mai demult. Îşi luau cu sine toţi servitorii şi stăteau în ospeţie vreme de săptămâni întregi, cel puţin până la Bobotează. Dacă plecau la Courcy, s-ar putea să rămână acolo până după data întâlnirii.

— Tata l-a botezat Saracen (Sarazin) fiindcă are inimă de păgân, explică Agnes.

— Sir Bloet are să se supere dacă află că am stat până aproape de Crăciun fără să vizităm pe nimeni, spuse Lady Imeyne. O să creadă că s-a stricat învoiala căsătoriei.

— Nu putem merge la Courcy să stăm de Crăciun, spuse Rosemund, care stătea şi cosea pe bancheta din faţa lui Kivrin şi Agnes, apoi se ridică. Tata a promis că va veni negreşit de Crăciun. S-ar supăra dacă ar sosi şi n-ar mai găsi pe nimeni.

Imeyne se întoarse şi o fulgeră cu privirea.

— Are să fie supărat aflând că fiicele lui s-au sălbăticit într-atât că vorbesc fără să gândească şi se vâră în lucruri

care nu le privesc. Se întoarse către Eliwys, care părea îngrijorată. Fiul meu ar avea înţelepciunea să ne caute la Courcy.

— Soţul meu ne-a poruncit să stăm aici până vine, interveni Eliwys. Va fi mulţumit că i-am ascultat cuvântul. Se apropie apoi de vatră şi ridică lucrul de mână al lui Rosemund, punând astfel capăt discuţiei.

Dar nu pentru multă vreme, gândi Kivrin, urmărind-o pe Imeyne. Bătrâna strânse furioasă din buze şi arătă la o pată de pe masă. Femeia cu cicatrici lăsate de scrofuloză se grăbi să frece tăblia.

Imeyne nu părea dispusă să lase lucrurile aşa. Avea să aducă un argument după altul pentru a motiva deplasarea până la Sir Bloet, care avea zahăr, ierburi uscate şi scorţişoară. Plus un capelan educat care ştia să ţină slujbele. Lady Imeyne era hotărâtă să nu participe la slujba rostită de Părintele Roche. Iar Eliwys părea tot mai îngrijorată. Putea hotărî din senin să meargă la Courcy pentru a cere ajutor, sau chiar să se întoarcă la Bath. Kivrin trebuia să găsească locul de întâlnire.

Legă şnururile de la capişonul lui Agnes şi-şi trase peste cap gluga mantiei.

— Când eram la Bath, călăream pe Saracen în fiecare zi, spuse Agnes. Aş vrea să putem face la fel şi aici. Mi-aş lua dulăul.

— Câinii nu pot călări, îi explică Rosemund. Ei aleargă prin preajma călăreţului.

Agnes îşi ţuguie buzele într-o expresie de îndărătnicie.

— Blackie e prea mic să alerge atât.

— De ce nu putem călări aici? întrebă Kivrin, cu gând să evite o ceartă aprinsă.

— N-are cine să ne însoţească, spuse Rosemund. La Bath, mergeam cu doica noastră şi cu unul dintre oamenii de încredere ai tatei.

Unul dintre oamenii tatei. Gawyn le putea însoţi şi astfel îl putea întreba unde e locul, ba chiar să i-l şi arate.

Gawyn era aici. Îl văzuse dimineaţă în curte, tocmai de aceea sugerase plimbarea până la grajd, dar dacă l-ar fi convins să meargă cu ele ar fi fost şi mai bine.

Imeyne se apropie de Eliwys.

— Dacă trebuie să rămânem aici, avem nevoie de vânat pentru plăcinta de Crăciun.

Lady Eliwys îşi puse deoparte lucrul şi se ridică.

— O să-i poruncesc administratorului să plece la vânătoare cu fiul lui cel mare, spuse ea cu glas domol.

— Atunci n-o să mai aibă cine să ne aducă iederă şi ilice.

— Părintele Roche merge azi să culeagă tot ce trebuie, spuse Lady Eliwys.

— Ia pentru biserică, protestă Lady Imeyne. Şi atunci nu vrei vâsc în sală?

— O să aducem noi, zise Kivrin.

Eliwys şi Imeyne se întoarseră şi o ţintuiră cu privirea. „Am făcut o greşeală”, gândi Kivrin. Se lăsase atât de absorbită de ideea de a sta de vorbă cu Gawyn încât lăsase deoparte orice precauţie, iar acum vorbise neinvitată, ba chiar „se amestecase în treburi” care, evident, nu erau de nasul ei. Lady Imeyne va fi mai convinsă ca niciodată că trebuie să plece cu toţii la Courcy şi să găsească o doică mai pricepută pentru fete.

— Vă rog să fiţi îngăduitoare cu mine, bună doamnă, că am vorbit fără să gândesc, spuse ea, plecându-şi capul. Ştiu că sunt multe de făcut şi puţini care să muncească. Eu, Agnes şi Rosemund am putea merge călare până în pădure să culegem vâsc.

— Da, întări Agnes încântată. Aş putea să-l călăresc pe Saracen.

Eliwys dădu să spună ceva, însă Imeyne i-o luă înainte.

— Păi nici nu ţi s-au lecuit bine rănile, nu ţi-e teamă să calci în pădure?

O greşeală după alta. După acel presupus atac putea fi lăsată să moară în pădurea în care acum se oferea să ducă fetiţele.

— Nu m-am gândit că vom merge singure, spuse Kivrin, sperând că nu va înrăutăţi situaţia. Agnes mi-a zis că

obişnuia să iasă călare însoţită de unul dintre oamenii soţului dumneavoastră, care să o păzească.

— Daa, prinse copila ideea din zbor. Gawyn poate să meargă alături de noi, şi-l iau şi pe Blackie.

— Gawyn nu-i aici, i-o reteză Imeyne şi apoi se întoarse grăbită la femeile care curăţau masa, parcă pentru a acoperi tăcerea apăsătoare.

— Unde a plecat? întrebă Eliwys, destul de încet, însă foarte îmbujorată.

Imeyne smulse cârpa din mâna lui Maisry şi începu să frece pata de pe tăblie.

— L-am trimis eu undeva cu treburi.

— L-ai trimis la Courcy, rosti Eliwys, pe un ton declarativ, nicidecum întrebător.

Imeyne se răsuci să o privească drept în ochi.

— Nu se cuvine să fim atât de aproape de Courcy şi să nu le trimitem celor de acolo câteva urări. O să spună că nu avem nevoie de el şi la vremuri atât de tulburi nu ne putem îngădui să mâniem un om atât de temut...

— Soţul meu ne-a poruncit să nu spunem nimănui că ne aflăm aici, o întrerupse Eliwys.

— Fiul meu nu ne-a poruncit să nu-l jignim pe Sir Bloet şi să pierdem bunăvoinţa lui, mai ales acum, când vom avea mare nevoie de ea.

— Ce i-ai poruncit să spună lui Sir Bloet?

— I-am dat poruncă să-i transmită urările noastre de bine, preciză Imeyne, răsucind cârpa între mâini. Şi să spună că am fi bucuroşi să-i avem oaspeţi de Crăciun. Înălţă bărbia cu un gest de sfidare. Nu puteam face altfel, mai ales că familiile noastre se vor uni curând prin căsătorie. Or să aducă servitori şi provizii pentru petrecerea de Crăciun...

— Şi pe capelanul doamnei Yvolde ca să ţină slujba? întrebă Eliwys cu răceală în glas.

— Vin aici? întrebă Rosemund. Se ridicase în picioare din nou, astfel că lucrul îi alunecă de pe genunchi şi căzu pe podea.

Eliwys şi Imeyne o măsurară nepăsătoare, de parcă ar fi uitat că nu erau singure în sală, după care Eliwys se răsuci către Kivrin şi rosti tăios:

— Lady Catherine, nu trebuia să pleci cu copiii să strângi vâsc pentru împodobirea casei?

— Nu putem merge fără Gawyn, anunţă Agnes.

— O să vă însoţească Părintele Roche, o linişti Eliwys.

— Am înţeles, prea bună doamnă, rosti Kivrin. O luă pe Agnes de mână şi o conduse afară din încăpere.

— Vin aici? întrebă Rosemund din nou, şi obrajii i se îmbujorară la fel ca ai mamei.

— Nu ştiu, spuse Eliwys. Mergi cu surioara ta şi cu Lady Catherine.

— Eu o să călăresc pe Saracen, anunţă Agnes şi se smulse din mâna lui Kivrin, apoi ieşi în goană.

Rosemund părea că ar vrea să mai adauge ceva, dar plecă să-şi ia mantia din pasajul aflat în spatele paravanelor.

— Maisry, se răsti Eliwys. Mesele arată destul de bine. Du-te şi adu solniţa şi tava din argint aflată în cufărul din pod.

Femeia cu cicatrici pe ceafă ieşi cu paşi sfioşi şi grăbiţi din cameră şi nici măcar Maisry nu mai zăbovi, urcând de îndată scara. Kivrin îşi îmbrăcă mantia şi o legă precipitată, temându-se că Lady Imeyne va mai face vreo referire la atacul al cărei victimă fusese, dar nici una dintre ele nu scoase o vorbă. Se ridicară în picioare, Imeyne încă frământând cârpa între degete şi evident aşteptând să le vadă pe Kivrin şi pe Rosemund plecând.

— Vi...? începu Rosemund, apoi se răzgândi şi fugi după Agnes.

Kivrin porni iute după ele. Gawyn era plecat, dar ei i se îngăduia să meargă în pădure călare. Vor fi însoţite de preot. Rosemund spusese că Gawyn îl întâlnise pe drum când o aducea pe ea la conac. Poate că Gawyn îl dusese pe preot până la acel luminiş.

Traversă curtea aproape în fugă, temându-se ca nu cumva Eliwys să se răzgândească în ultima clipă şi să strige

după ea să se întoarcă, motivând că încă nu-şi revenise îndeajuns şi că în pădure pândeau multe primejdii.

După toate probabilităţile, şi fetele gândeau la fel. Agnes încălecase deja poneiul, iar Rosemund lega chinga la şaua iepei. Animalul lui Agnes nu era chiar ponei, ci un cal roib destul de puternic, ceva mai scund decât iapa lui Rosemund, iar Agnes părea să stea înfricoşător de sus pe şaua cu rezemătoarea înaltă. Băiatul care-i vorbise lui Eliwys despre piciorul iepei ţinea hăţurile.

— Nu te mai holba, Cob! se răsti Rosemund la el. Pune şaua pe calul doamnei Katherine.

Cu un aer supus, băiatul dădu drumul frâului. Agnes se plecă în faţă să-l ridice.

— Nu iapa mamei! preciză Rosemund. Cel slăbănog!

— Mergem la biserică, Saracen, se bucură Agnes, şi-o să-i spunem Părintelui Roche că vine cu noi şi o să călărim. Se aplecă prea mult în faţă ca să mângâie calul pe coama tunsă scurt şi Kivrin trebui să facă un efort de voinţă ca să nu se repeadă spre ea să o prindă.

Toată lumea era convinsă că Agnes ştia să călărească bine – nici Rosemund, nici băiatul care înşeua calul nu-i aruncară vreo privire – însă ea, cu ghetele având tălpi moi proptite în scările ridicate, părea extrem de mică şi fragilă în şa, şi se gândi că, aşa cum nu era în stare să păşească încet, nici nu va călări cu grijă.

Cob înşeuă murgul, îl scoase afară din grajd şi apoi rămase în aşteptare.

— Cob! strigă Rosemund la el. El se lăsă în jos şi făcu un căuş din mâinile împreunate. Rosemund puse un picior în palmele lui şi urcă pe şa. Nu mai sta acolo ca un nătărău fără minte. Ajut-o pe Lady Catherine.

Băiatul alergă stângaci către Kivrin să o ajute. Ea şovăi, întrebându-se în acelaşi timp ce păţise Rosemund. Se vedea că vestea referitoare la vizita pe care o făcea Gawyn lui Sir Bloet o tulburase. Se părea că ea nu ştia despre procesul în care era amestecat tatăl ei, dar pesemne că înţelegea totuşi mai multe decât Kivrin, mama, sau bunica ei.

„Un om atât de temut ca Sir Bloet”, spusese Imeyne, „a cărui bunăvoinţă ne va prinde bine”. Pesemne că invitaţia făcută de Imeyne nu era chiar atât de nevinovată precum părea. Asta putea însemna că Lord Guillaume avea necazuri mai mari decât îşi imaginau Eliwys, iar Rosemund, văzându-şi liniştită de lucru, înţelesese totul.

— Cob! se răsti Rosemund, deşi acesta aştepta să o ajute pe Kivrin să urce în şa. Dacă mai tândăleşti mult n-o să-l mai găsim pe Părintele Roche!

Kivrin zâmbi încurajator către băiat şi-şi lăsă mâinile pe umărul lui. Domnul Dunworthy insistase încă de la început că trebuia să ia lecţii de călărie, iar ea deprinsese arta destul de bine. Şaua laterală nu apăruse decât prin 1390, ceea ce venise ca o binecuvântare, iar şeile medievale aveau oblâncul şi partea din faţă mai înalte, cea pe care o vedea acum era chiar mai înaltă în spate decât aceea pe care învăţase să călărească.

„Dacă va cădea cineva de pe cal, aceea voi fi eu”, gândi ea privind-o pe copilă cum stătea călare, sigură pe ea. Nici măcar nu se ţinea, ci stătea răsucită spre partea din spate, făcându-şi de lucru cu desaga atârnată acolo.

— Să mergem! le îndemnă Rosemund, nerăbdătoare să se urnească din locul acela.

— Sir Bloet mi-a promis un frâu cu ţinte din argint pentru Saracen, se lăudă Agnes, încă trăgând de desagă.

— Agnes! Termină cu desaga şi vino! strigă Rosemund.

— Sir Bloet spunea că mi-o aduce de Paşte.

— Agnes! izbucni Rosemund. Hai! Stă să plouă.

— Ba nu, o contrazise Agnes nepăsătoare. Sir Bloet a...

Rosemund se întoarse plină de furie către sora ei.

— Ei, de când ştii să înduplеci vremea?! O mucoasă. O mucoasă miorlăită!

— Rosemund! interveni Kivrin. Nu-i vorbi aşa surioarei tale. Se apropie de iapa acesteia şi apucă frâul lăsat larg. Ce-ai păţit, Rosemund? Te frământă ceva?

Rosemund trase de frâu, întinzându-l să plesnească.

— Zăbovim aici, iar ţâncul ăsta bate câmpii!

Kivrin dădu drumul frâului şi se încruntă, apoi puse piciorul în palmele împreunate ale lui Cob ca să urce în şa. N-o văzuse niciodată pe Rosemund purtându-se astfel.

Ieşiră din curte şi trecură prin dreptul cocinilor acum pustii, ajungând pe islaz. Ziua era mohorâtă, norii grei atârnând aproape de pământ nemişcaţi, fiindcă nu se simţea nici o adiere de vânt. Rosemund avea dreptate spunând că putea să plouă. Aerul rece îi dădea o senzaţie de umezeală prevestitoare de ceaţă. Dădu pinteni calului să iuţească pasul.

Satul se pregătea de Crăciun. Din fiecare colibă ieşea fum, iar la capătul celălalt al islazului se vedeau doi bărbaţi care spărgeau lemne pe care le aruncau într-o movilă deja uriaşă. O bucată mare şi înnegrită de carne – capră? – se prăjea pe o frigare în apropierea casei administratorului. Soţia acestuia stătea în faţa casei, mulgând vaca ciolănoasă de care Kivrin se sprijinise în ziua când încercase să găsească locul de întâlnire. Ea şi Dunworthy se ciorovăiseră în legătură cu oportunitatea de a învăţa să mulgă o vacă. Ea îi spusese că vacile nu se mulgeau în timpul iernilor de la începutul secolului paisprezece, că oamenii le lăsau să devină sterpe şi că făceau brânză din lapte de capră. Tot ea susţinuse că nimeni nu consuma carnea de capră.

— Agnes! strigă Rosemund, furioasă.

Kivrin ridică privirea. Agnes se oprise şi stătea din nou răsucită în şa, privind înapoi. Îşi reluă poziţia firească, dar Rosemund nu lăsă lucrurile astfel:

— N-o să te mai aştept, zăpăcito! şi dădu pinteni calului, care porni la trap, făcând un cârd de găini să se zburătăcească şi aproape călcând în picioare o fetiţă desculţă care ducea un braţ de lemne.

— Rosemund! strigă Kivrin, însă aceasta era deja prea departe ca să o audă, iar Kivrin nu voia să o ajungă din urmă, pierzând-o din ochi pe Agnes.

— Sora ta s-a supărat că trebuie să aducem vâsc? o întrebă pe Agnes, ştiind că nu aceasta era cauza, dar sperând că ea îi va destăinui altceva din proprie iniţiativă.

— Toată vremea stă îmbufnată, începu Agnes. Bunica are să se supere că goneşte ca un copil. Îşi făcu poneiul să traverseze islazul la un trap elegant, dând astfel un exemplu de maturitate şi salutându-i din cap pe săteni.

Fetiţa pe care Rosemund era cât pe ce să o calce se opri şi se holbă după ele, rămânând cu gura căscată.

Soţia administratorului ridică privirea şi le zâmbi când trecură pe lângă ea, apoi continuă să mulgă vaca, iar oamenii care spărgeau lemne îşi scoaseră căciulile şi făcură o plecăciune.

Trecură prin dreptul colibei în care Kivrin îşi găsise adăpost în ziua când încercase să descopere locul de întâlnire şi în care rămăsese cât Gawyn îi adusese lucrurile înapoi la conac.

— Agnes, Părintele Roche a mers cu voi când v-aţi dus după buşteanul de Crăciun?

— Sigur. Trebuie să-l binecuvânteze.

— Aha, suspină Kivrin, dezamăgită. Sperase că acesta mersese cu Gawyn să-i aducă lucrurile şi ştia astfel locul. L-a ajutat cineva pe Gawyn să-mi aducă lucrurile la conac?

— Nu, îi răspunse Agnes şi Kivrin nu-şi dădu seama dacă fetiţa era sigură. Gawyn e foarte puternic. A omorât patru lupi cu spada.

Părea neverosimil, dar tot astfel putea fi interpretată şi salvarea ei. Se vedea limpede că era în stare de orice faptă pe care socotea că-l va ajuta să câştige iubirea lui Eliwys, chiar dacă era vorba să târâie de unul singur căruţa până în sat.

— Şi Părintele Roche e puternic, spuse Agnes.

— Părintele Roche a plecat, anunţă Rosemund, care descălecase deja. Îl legase de poartă şi stătea în curtea bisericii ţinându-şi mâinile proptite în şolduri.

— L-ai căutat în biserică? o întrebă Kivrin.

— Nu, răspunse Rosemund, mohorâtă. Dar se face frig. Părintele Roche n-ar face nechibzuinţa să aştepte aici până dă ninsoarea.

— Să-l căutăm în biserică, propuse Kivrin, descălecând şi întinzând braţele să o ajute pe Agnes.

— Ba nu, se opuse aceasta, pe un ton ce trăda o încăpăţânare care o egala pe cea a surorii ei, eu şi Saracen aşteptăm aici, şi bătu uşor în coama poneiului.

— Saracen n-o să păţească nimic, spuse Kivrin. O luă în braţe şi o dădu jos de pe cal. Hai, să-l căutăm întâi în biserică. O luă de mână şi deschise poarta care dădea spre cimitir.

Agnes nu se opuse, dar privea mereu peste umăr, către cai.

— Lui Saracen nu-i place să-l laşi singur.

Rosemund se opri în mijlocul cimitirului şi se răsuci pe călcâie, ţinând mâinile în şolduri.

— Ce ascunzi, obraznico? Ai furat mere şi le-ai pus în desagă?

— Nu! răspunse Agnes, alarmată, dar Rosemund se apropiase deja de ponei. Nu te apropia! Nu-i poneiul tău! strigă Agnes. E al meu!

„Păcat, nu-l vom găsi pe preot”, gândi Kivrin. „Dacă ar fi aici, ar ieşi să vadă ce-i cu hărmălaia asta”.

Rosemund desfăcea băierile desagii.

— Ia te uită! exclamă ea şi, ţinându-l de greabăn, scoase dinăuntru căţelul lui Agnes.

— Vai, Agnes, spuse Kivrin.

— Eşti neascultătoare. Ar trebui să-l duc la râu să-l înec, o ameninţă Rosemund şi se răsuci în direcţia apei.

— Nuu! urlă Agnes şi alergă spre poartă. Rosemund ridică imediat căţelul, astfel că Agnes nu-l putea ajunge.

Kivrin socoti că lucrurile merseseră destul de departe. Se apropie grăbită şi luă animalul din mâinile Rosemundei.

— Agnes, nu mai plânge. Sora ta n-o să-i facă nimic.

Căţelul se căţără pe umărul lui Kivrin, încercând să o lingă pe gât.

— Agnes, câinii nu merg călare. Blackie n-ar putea să respire în desagă.

— Îl duc eu, se oferi ea, dar nu prea convinsă. A vrut să meargă şi el.

— Bine, l-ai plimbat până la biserică, spuse Kivrin cu glas apăsat. Şi tot aşa se va întoarce la grajd. Rosemund, du-l

înapoi. Acum căţelul încerca s-o muşte de ureche. I-l dădu lui Rosemund, care îl luă de blana gâtului. Agnes, e mic. Trebuie să stea şi să doarmă cu mama lui.

— Şi tu ar trebui să stai cu mama, Agnes! spuse Rosemund cu asemenea furie în glas încât Kivrin se temu că aceasta nu-l va duce înapoi. Ce să caute un câine călare pe cal!? Iar acum trebuie să pierdem timpul ducându-l în grajd! Abia aştept să cresc şi să nu mai am de a face cu ţânci!

Încă ţinând câinele de gât, urcă pe cal dar imediat ce ajunse în şa îl înveli aproape drăgăstos în poala mantiei şi-l ţinu strâns la piept.

— Părintele Roche sigur a plecat! spuse ea supărată şi plecă la galop.

Kivrin se temu o clipă că aşa stăteau lucrurile. Cearta aprinsă de mai devreme putea scula şi morţii din morminte, dar dinspre biserică nu apăruse nimeni. Preotul plecase înainte de sosirea lor, însă Kivrin o luă totuşi pe Agnes de mână şi porniră amândouă în biserică.

— Rosemund e o rea! spuse Agnes.

Kivrin se simţi îndemnată să-i dea dreptate, dar nu se cuvenea s-o facă, dar nu dorea nici să o apere pe Rosemund, aşa că se mulţumi să tacă.

— Şi nici nu-s o mucoasă, continuă Agnes, privind-o pe Kivrin şi aşteptând confirmarea ei, dar ea nu avea ce să mai adauge. Împinse uşa grea şi rămase în prag, privind de jur împrejur.

Nu văzură pe nimeni. Naosul era cufundat în semiîntuneric, fiindcă lumina sărăcăcioasă a zilei nu putea pătrunde prin ferestrele înguste cu vitralii, însă prin uşa întredeschisă intra destulă lumină ca să constate că era pustie.

— Poate o fi în altar, sugeră Agnes. Se strecură pe lângă Kivrin şi ajunse în naosul întunecos, îngenunche, îşi făcu cruce şi apoi privi neliniştită peste umăr.

Şi altarul era pustiu. De unde stătea, Kivrin văzu că în altar nu erau lumânări aprinse, dar Agnes nu avea să se declare mulţumită decât dacă scotocea întreaga biserică.

Kivrin îngenunche şi se rugă alături de Agnes, apoi, în semiobscuritatea aceea, se apropiară de arcada iconostasului. Lumânările din faţa statuii Sfintei Catherine fuseseră stinse. Simţi mirosul înţepător de seu ars şi fum. Se întrebă dacă părintele Roche le stinsese înainte de a pleca. Un incendiu ar fi fost o nenorocire, chiar şi în interiorul unei biserici din piatră, mai ales că nu existau vase în care lumânările puteau arde complet fără a deveni o primejdie.

Agnes se duse direct la arcadă, îşi lipi faţa de uşa din lemn şi strigă:

— Părinte Roche! Se răsuci imediat pe călcâie şi anunţă: Nu-i aici, Lady Kivrin. Poate e acasă la el, adăugă ea şi ieşi în fugă pe uşa rezervată doar preotului.

Kivrin era sigură că Agnes nu trebuia să se poarte astfel, dar nu avea de ales, astfel că porni în urma ei prin cimitir, către casa din apropiere. Sigur aparţinea preotului, fiindcă Agnes se oprise în faţa ei şi răcnea:

— Părinte Roche!

Era normal ca locuinţa preotului să se afle în apropierea bisericii, dar Kivrin nu-şi putea alunga senzaţia de uimire.

Casa arăta la fel de dărăpănată ca şi coliba în care stătuse şi ea nu demult, nefiind mult mai încăpătoare. Conform obiceiului, preotul trebuia să primească o cotă-parte din recoltele şi animalele enoriaşilor, însă în curtea îngustă, în afara câtorva găini prăpădite şi a unui braţ de lemne, nu văzu nici un animal.

Agnes se apucase să bată cu pumnii în uşa care arăta la fel de fragilă ca şi aceea a colibei, iar Kivrin se temu că Agnes o va deschide şi va da buzna înăuntru, dar înainte de a ajunge lângă ea să o oprească, fetiţa se întoarse către ea şi spuse:

— Poate o fi în clopotniţă.

— Nu, nu cred, o contrazise Kivrin luând-o de mână ca s-o împiedice să pornească din nou prin cimitir. Se întoarseră spre poartă. Părintele Roche nu bate clopotul decât la vecernie.

— Cine ştie?! insistă Agnes, aplecându-şi capul într-o parte, ca şi cum ar fi tras cu urechea.

Kivrin îşi încordă auzul, dar în zadar şi-şi dădu brusc seama că dangătul clopotului dinspre sud încetase. Clopotul acela bătuse fără încetare câtă vreme avusese pneumonie şi-l auzise când mersese a doua oară în grajd, să-l caute pe Gawyn, dar nu-şi aminti dacă de atunci încoace mai bătuse.

— Ai auzit, Lady Kivrin? o întrebă Agnes. Îşi smulse mâna din strânsoarea degetelor lui Kivrin şi o zbughi, nu către clopotniţă ci, dând roată bisericii, pe partea dinspre miază-noapte. Vezi? strigă Agnes triumfătoare, arătând spre ceea ce găsise. Nu a plecat.

Era măgarul alb al preotului, care smulgea alene din bălăriile care scoteau capetele prin zăpadă. Avea hăţuri din frânghie şi purta în spinare câţiva desagi din pânză groasă, goi, pregătiţi cu siguranţă pentru a fi umpluţi cu vâsc şi iederă.

— Jur, e în clopotniţă, spuse Agnes şi ţâşni înapoi pe drumul pe care venise.

Kivrin dădu ocol bisericii şi trecu prin cimitir, şi o văzu pe Agnes dispărând în clopotniţă. Aşteptă, întrebându-se unde ar mai fi trebuit să-l caut pe preot. Poate se găsea în vreo colibă, la căpătâiul unui bolnav.

Printr-una dintre ferestrele bisericii surprinse licărul unei mişcări. O lumină. Probabil că preotul se întorsese în vreme ce ele se uitaseră la măgar. Împinse uşa pe care o folosea el şi aruncă o privire înăuntru. În faţa Sfintei Catherine era o lumânare aprinsă. Îi vedea strălucirea palidă la picioarele statuii.

— Părinte Roche? strigă ea reţinută. Nu primi nici un răspuns. Păşi înăuntru, lăsând uşa deschisă şi se apropie de statuie.

Lumânarea era aşezată între picioarele masive ale statuii. Necizelate, faţa şi părul Sfintei Catherine rămăseseră în umbră, ridicându-se protector deasupra siluetei mici, cu chip de adult, care voia să reprezinte o fetiţă. Îngenunche şi ridică lumânarea. Nici măcar nu

trecuse timp cât să se topească seul din căuşul în care se afla mucul.

Kivrin privi prin naos. Stând cu lumânarea în mână, nu reuşea să vadă. Nu putea lumina decât vălul sfintei şi lăsa restul naosului în beznă.

Încă strângând lumânarea între degete, pătrunse mai adânc în naos.

— Părinte Roche?

Era linişte mormântală, la fel ca în pădure atunci când sosise. Prea multă tăcere, ca şi cum cineva aflat în preajmă, lângă mormânt sau după vreun stâlp, ar fi pândit-o.

— Părinte Roche? strigă ea fără să-i tremure glasul. Eşti aici?

În afara tăcerii plină de aşteptare, nu căpătă alt răspuns. „În pădure nu era nici ţipenie”, îşi zise ea, şi mai înaintă puţin în beznă. Lângă mormânt nu găsi pe nimeni. Soţul Imeynei stătea cu mâinile împreunate la piept şi având spada alături, paşnic şi tăcut. Nici lângă uşă nu era nimeni. Acum vedea mai bine, în ciuda luminii orbitoare a lumânării. Nimeni.

La fel cum i se întâmplase şi în pădure, îşi simţi inima bătându-i cu atâta putere încât bubuitul ei ar fi putut acoperi zgomotul paşilor sau al respiraţiei celui care ar fi stat în apropiere. Se răsuci brusc, şi flacăra lumânării lăsă în aer o dâră de foc.

Preotul era exact în spatele ei. Lumânarea aproape că se stinse. Flacăra se îndoi, pâlpâind, apoi se înălţă, iluminând de jos faţa tâlharului, tot aşa cum apăruse şi în lumina felinarului.

— Ce doreşti? întrebă Kivrin, atât de precipitat încât din gâtlej nu-i ieşi aproape nici un sunet. Cum ai intrat?

Tâlharul nu-i răspunse. Se holbă mut la ea, aşa cum făcuse şi în luminiş. „Deci nu l-am visat”, gândi ea înspăimântată. „A fost acolo. Voise ceva – ce? Să o prade? Să o siluiască? – iar apariţia lui Gawyn îl făcuse să fugă”.

Se trase înapoi.

— Ascultă, ce vrei de la mine? Cine eşti?

Vorbise în engleza modernă. Auzi vorbele căpătând ecou în spaţiul rece, încorsetat de ziduri din piatră. „Vai, nu”, gândi ea, „ce mă fac dacă se strică interpretorul”.

— Ce faci aici? spuse ea, silindu-se să vorbească mai rar şi-şi auzi propria voce: *Whette wolde thou withe me?*

El întinse mâna spre ea, o mână uriaşă sângerie, de tâlhar, de parcă ar fi vrut să-i atingă părul tuns scurt.

— Pleacă! spuse ea. Se trase din nou înapoi şi atinse mormântul cu spetele. Lumânarea i se stinse. Nu ştiu cine eşti şi ce vrei, dar pleacă de aici. Vorbise din nou în engleza modernă, dar ce importanţă mai avea, bărbatul acesta voia să o prade sau să o ucidă, dar unde dispăruse preotul? Părinte Roche! strigă ea. Părinte Roche!

Dinspre uşă se auzi un zgomot, o bubuitură, apoi un hârşâit ca un lemn târât pe podeaua din piatră şi în cadrul ei apăru Agnes.

— Aici erai! strigă ea încântată. Te-am căutat peste tot.

Tâlharul aruncă o privire către uşă.

— Agnes! strigă Kivrin. Fugi!

Fetiţa îngheţă cu mâna pe uşa grea.

— Fugi de aici! repetă Kivrin avertismentul şi-şi dădu seama cu groază că iar vorbise în engleză. Cum se spunea la „fugă”?

Tâlharul se apropie şi mai mult de ea. Ea se lipi mai strâns de mormânt.

— Agnes! Fugi, Agnes! răcni ea, apoi uşa se trânti cu zgomot şi Kivrin reuşi să traverseze în goană naosul şi ieşi pe uşă după fetiţă, în graba nebună scăpând lumânarea din mână.

Agnes se afla deja lângă poartă, dar se opri de îndată ce Kivrin ieşi pe uşă şi se apropie de ea.

— Nu! strigă Kivrin, făcându-i semn să se îndepărteze. Fugi!

— E un lup? întrebă Agnes, făcând ochii mari.

Nu avea timp să-i explice ori să o îndemne să fugă. Bărbaţii care spărgeau lemne dispăruseră. O ridică pe Agnes în braţe şi alergă spre cai.

— Era un om rău în biserică! spuse ea, aşezând-o pe Agnes în şa.

— Un om rău?! se miră Agnes, neluând în seamă frâul pe care Kivrin i-l întindea. Era unul dintre aceia care te-au atacat în pădure?

— Da, răspunse Kivrin, desfăcând frâul. Trebuie să ajungi cât poţi de repede la conac. Nu te opri cu nici un chip.

— Eu nu l-am văzut, spuse Agnes.

Tot ce se putea. Venind de afară, nu era în stare să vadă nimic în întunericul naosului.

— Era omul care ţi-a furat lucrurile şi te-a lovit în cap?

— Da, răspunse Kivrin, apoi întinse mâna după frâu şi se apucă să-l dezlege.

— Omul cel rău stătea ascuns în mormânt?

— Poftim? exclamă Kivrin. Nu putea desface frâul din piele scorţoasă. Aruncă o privire speriată peste umăr.

— Eu te-am văzut pe tine şi pe Părintele Roche lângă mormânt. Omul cel rău se ascunde în mormântul bunicului?

Capitolul 16

Părintele Roche.

Frâul rigid se desfăcu brusc.

— Părintele Roche?

— Eu am intrat în clopotniţă, dar nu l-am găsit acolo. Era în biserică, spuse Agnes. Lady Kivrin, de ce se ascundea omul cel rău în mormântul bunicului?

Părintele Roche?! Imposibil. Doar el îi dăduse ultima împărtăşanie. El îi unsese tâmplele şi palmele cu ulei sfinţit.

— Omul acela are să-i facă vreun rău Părintelui Roche? întrebă Agnes.

Nu putea fi preotul. El o ţinuse de mână. Tot el o ajutase. Îi spusese să nu se teamă. Încercă să-şi reamintească figura preotului. Se aplecase asupra ei şi îi ceruse numele, dar din cauza fumului ea nu reuşise să-i vadă faţa.

Iar în vreme ce îi dăduse ultima cuminecătură ea îl văzuse pe tâlhar, se temuse, deoarece îl lăsaseră în aceeaşi cameră cu ea şi încercase să fugă. Dar în încăpere nu se găsise nici un tâlhar. Fusese doar Părintele Roche.

— Omul cel rău ne urmăreşte? întrebă Agnes, privind neliniştită către uşa bisericii.

Acum se legau toate. Tâlharul care se aplecase asupra ei în luminiş, aşezând-o pe cal. Socotise că era o imagine din delirul ei, dar se înşela. Fusese Părintele Roche, venit să-l ajute pe Gawyn pentru a o aduce pe ea la conac.

— Omul cel rău nu vine după noi, o linişti Kivrin. Nu există aşa ceva.

— A rămas ascuns în biserică?

— Nu, m-am înşelat. Nu există aşa ceva.

Agnes o privi neîncrezătoare.

— Dar ai strigat.

Kivrin şi-o imagină povestindu-i bunicii:

— Lady Katherine şi Părintele Roche erau împreună în biserică şi ea a strigat.

Lady Imeyne ar fi încântată să adauge asta la lista şi aşa lungă a păcatelor Părintelui Roche. Dar şi la lista de purtări ciudate ale lui Kivrin.

— Ştiu că am strigat. În biserică era întuneric. Părintele Roche a apărut pe neaşteptate lângă mine şi m-am speriat.

— Sigur era părintele, întări Agnes, de parcă nu şi-ar fi putut explica de ce s-ar speria cineva de el.

— Când tu şi Rosemund vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea şi ea se repede la tine din spatele vreunui copac, şi tu strigi, se strădui cu disperare Kivrin să-i explice.

— Odată, când mă jucam cu ogarul meu, Rosemund stătea ascunsă în pod şi a sărit jos. M-am înspăimântat aşa de rău că am strigat şi eu. Uite aşa, spuse Agnes şi slobozi un răcnet înfiorător. Iar altă dată era întuneric în sală şi Gawyn a apărut brusc de după un paravan şi a făcut: „Bau”, iar eu am ţipat şi...

— Ai dreptate, o asigură Kivrin, şi în biserică era întuneric.

— Părintele Roche a sărit la tine şi a făcut „Bau”?

„Da”, gândi Kivrin. „S-a aplecat deasupra mea, iar eu am crezut că era un tâlhar”.

— Nu, spuse ea. N-a făcut aşa ceva.

— Mai mergem cu Părintele Roche după vâsc?

„Dacă nu l-am băgat în sperieţi. Dacă n-a plecat deja în timp ce noi stăteam de vorbă”.

O dădu pe Agnes jos de pe cal.

— Hai. Trebuie să-l găsim.

Nu avea idee cum să procedeze dacă acesta plecase. Nu putea s-o ducă pe Agnes înapoi la conac şi să-i povestească doamnei Imeyne cum se speriase. Şi nici nu ştia cum să-i explice Părintelui Roche. Ce anume? Că-l credea tâlhar, sau violator? Că-i apărea într-un coşmar?

— Trebuie să intrăm iarăşi în biserică? întrebă Agnes temătoare.

— Nu păţim nimic. În afară de Părintele Roche nu-i nimeni acolo.

În ciuda asigurărilor date de Kivrin, Agnes nu prea voia să intre, îşi ascunse capul în fustele lui Kivrin când aceasta deschise uşa şi se agăţă de piciorul ei.

— Nu-ţi fie teamă, o îndemnă Kivrin, privind printre gene în naos. Nu văzu pe nimeni lângă mormânt. Uşa se închise în spatele ei şi simţind-o pe Agnes lipită strâns de ea, rămase locului, aşteptând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Nu trebuie să-ţi fie frică.

„Nu-i tâlhar”, îşi spuse. „N-ai motive de teamă. El ţi-a dat ultima împărtăşanie. Te-a ţinut de mână”. Cu toate astea, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Omul rău e aici? o întrebă Agnes în şoaptă, şi împungând cu capul în genunchiul lui Kivrin.

— Nu există nici un om rău, spuse ea şi atunci îl văzu. Stătea în faţa statuii Sfintei Catherine. Avea în mână lumânarea pe care o scăpase ea pe jos, şi se aplecă, o aşeză la picioarele statuii, apoi se ridică şi rămase drept.

Kivrin se gândi că fusese probabil victima unei iluzii creată de întuneric şi de flacăra lumânării care îi luminase faţa de jos, dar omul nu era câtuşi de puţin un tâlhar. Şi totuşi... în noaptea aceea purtase o glugă pe cap, astfel că nu-i văzuse tonsura, însă se aplecase deasupra statuii tot aşa cum făcuse şi atunci. Inima începu să-i bubuie din nou.

— Unde e Părintele Roche? întrebă Agnes, ridicând capul. Uite-l, spuse ea şi fugi către el.

— Nu... exclamă Kivrin şi porni după ea. Nu...

— Părinte Roche! strigă Agnes. Părinte Roche! Te-am căutat! Uitase cu totul de omul cel rău. Te-am căutat în biserică şi în casă, dar nu te-am găsit.

Agnes alergă către el fără nici o reţinere. Bărbatul se aplecă şi o ridică în braţe cu o singură mişcare.

— Te-am căutat şi în clopotniţă, şi nici acolo nu erai, spuse Agnes, fără urmă de teamă. Rosemund a zis c-ai plecat.

Kivrin se opri în dreptul ultimei coloane şi încercă să-şi potolească freamătul inimii.

— Te-ai ascuns de noi? întrebă Agnes. Îşi petrecu plină de încredere un braţ pe după gâtul lui. Odată, Rosemund s-

a ascuns în hambar şi a sărit de acolo să mă sperie. Am strigat tare, tare, tare.

— De ce m-ai căutat, Agnes? întrebă el. E cineva bolnav?

Îi pronunţase numele Agnes, cu acelaşi accent ca şi băiatul bolnav de scorbut. Interpretorul avu un moment de ezitare înainte de a traduce ce spusese, iar Kivrin se simţi cuprinsă de un val trecător de uimire că nu reuşea să-l înţeleagă. Doar pricepuse tot ce vorbise la căpătâiul ei.

„Pesemne că a vorbit în latină”, fiindcă vocea era inconfundabilă. Aceeaşi care rostise ultima împărtăşanie şi îi spusese să nu se teamă. Şi nu se temuse. Auzindu-i vocea, ritmul inimii i se domoli.

— Nu, nu-i nimeni bolnav, spuse Agnes. Vrem să mergem cu tine să adunăm iederă şi vâsc pentru casă. Eu, Lady Kivrin, Rosemund şi Saracen.

Când auzi cuvintele „Lady Kivrin”, Roche se întoarse şi o văzu stând lângă stâlp. O lăsă jos pe Agnes.

Kivrin întinse mâna să se sprijine de stâlp.

— Te rog să mă ierţi, Sfinte Părinte, spuse ea. Îmi pare rău că am strigat şi am fugit de tine. Era întuneric şi nu te-am recunoscut...

Rămas în urmă cu jumătate de secundă, interpretorul traduse ultima propoziţie drept „Nu te-am cunoscut”.

— Nu ştie nimic, o întrerupse Agnes. Omul cel rău a lovit-o în cap şi nu-şi aminteşte decât numele.

— Am auzit asta, spuse el, privind-o pe Kivrin. E adevărat că nu-ţi aminteşti de ce ai venit printre noi?

Kivrin se simţi îndemnată să-i mărturisească adevărul, aşa cum i se întâmplase când el o întrebase de nume. „Sunt istoric”, voise să răspundă. „Am venit aici să vă studiez, dar m-am îmbolnăvit şi nu ştiu unde se află locul de întâlnire”.

— Nu-şi aminteşte cine e, stărui Agnes. Nu ştia nici să vorbească. A trebuit s-o învăţ eu.

— Nu ţii minte cine eşti? întrebă el.

— Nu.

— Şi nici cum ai ajuns aici?

Măcar acum putea răspunde cu sinceritate.

— Nu. Doar că tu şi Gawyn m-aţi adus la conac.

Agnes dădea semne că discuţia o plictisea.

— Putem merge cu tine să strângem vâsc?

El reacţionă de parcă nu ar fi auzit întrebarea. Întinse mâna ca pentru a o binecuvânta pe Kivrin, însă o atinse pe frunte, iar ea îşi dădu seama că asta voise să facă şi mai devreme, lângă mormânt.

— Nu mai ai răni, zise el.

— S-au vindecat.

— Vrem să mergem acum, rosti Agnes apăsat, trăgându-l de braţ pe Roche.

El ridică din nou mâna, dorind parcă să o mângâie pe tâmplă, apoi se răzgândi.

— Nu trebuie să te temi. Dumnezeu te-a trimis printre noi cu gând bun.

„Nu”, gândi Kivrin, „nu El m-a trimis. Nu Dumnezeu, ci catedra de istorie medievală”. Dar asta îi dădu tărie.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Vreau să mergem! ridică Agnes glasul, trăgând-o pe Kivrin de mânecă. Du-te şi adu-ţi măgarul, îi spuse ea Părintelui Roche, şi o s-o luăm şi pe Rosemund.

Agnes porni spre uşă, iar Kivrin nu avu încotro şi o urmă, ca să o împiedice să o ia la goană. Uşa se deschise cu un bufnet înainte ca ei să ajungă lângă ea, şi în cadrul ei apăru Rosemund.

— Plouă. Găsitu-l-aţi pe Părintele Roche? întrebă ea tăios.

— L-ai dus pe Blackie în grajd? o întrebă Agnes.

— Da. Aşadar, aţi întârziat, şi Părintele Roche a plecat?

— Ba nu. E aici şi o să mergem cu el. Era în biserică, dar Lady Kivrin...

— Era plecat să-şi ia măgarul, interveni Kivrin ca s-o împiedice pe Agnes să depene toată povestea.

— M-am speriat ca atunci când ai sărit din pod, Rosemund, explică Agnes, dar aceasta ieşise deja şi se apropia de calul ei.

Nu ploua, dar prin aer plutea o ceaţă fină. Kivrin o ajută pe Agnes să suie în şa şi încălecă pe calul ei, slujindu-se de poarta scundă ca de o scară. Părintele Roche veni pe măgar

şi porniră pe drumul care trecea prin dreptul bisericii şi printre copacii alcătuind un pâlc în spatele ei, pe lângă un loc deschis, acoperit de zăpadă.

— În pădure sunt lupi, spuse Agnes. Gawyn a omorât unul.

Kivrin abia de o auzi. Îl urmărea pe Roche mergând alături de măgar şi încerca să-şi amintească noaptea când el o adusese la conac. Rosemund spusese că Gawyn îl întâlnise pe drum şi tot el îl ajutase pe Gawyn să o transporte restul drumului până la conac, dar nu se putea să fie adevărat.

El se aplecase deasupra ei în clipele când stătea rezemată de roata căruţei. Îi văzuse faţa în lumina pâlpâitoare a focului. El spusese ceva care îi rămăsese neinteligibil, iar ea răspunsese:

— Spune-i domnului Dunworthy să vină să mă ia înapoi.

— Rosemund nu călăreşte aşa cum ar sta cuviincios unei fecioare, constată Agnes cu un aer înţepat.

Rosemund se îndepărtase mult de măgar şi aproape o pierduseră din ochi după un cot al drumului, unde ea aştepta nerăbdătoare ca ei să o ajungă din urmă.

— Rosemund! strigă Kivrin, iar Rosemund galopă spre ei, cât pe ce să se ciocnească de măgar, apoi trase puternic de hăţuri să-şi înfrâneze iapa.

— Nu putem merge mai repede? întrebă ea, făcându-şi calul să se întoarcă şi pornind din nou în goană. Ploaia o să înceapă înainte de a termina.

Acum ajunseseră în inima pădurii, iar drumul abia de era mai lat decât o panglică. Kivrin privi printre copaci şi încercă să-şi amintească dacă-i mai văzuse. Trecură de un desiş format din sălcii, dar aşezat prea departe de drum şi traversat de un pârâiaş ale cărui maluri erau tivite de gheaţă.

Pe cealaltă parte a drumeagului se găsea un platan uriaş. Se înălţa într-un mic spaţiu deschis, încărcat de vâsc. Dincolo de el se vedea un şir de scoruşi sălbatici, atât de exact spaţiaţi între ei încât păreau să fi fost plantaţi de mâna omului. Nu-şi amintea să mai fi văzut aşa ceva.

Urmaseră acest drum, iar ea sperase că se va întâmpla ceva care să-i trezească amintirile, dar nu vedea nici un amănunt care să-i pară familiar. Fusese prea întuneric, iar ea, prea bolnavă.

Nu-şi amintea decât locul exact al sosirii, deşi acesta căpătase acelaşi aspect neclar ca şi călătoria până la conac. Ştia de existenţa unui luminiş, un stejar şi un desiş de sălcii. Şi faţa Părintelui Roche, aplecată asupra ei, în momentele când se rezemase de roata căruţei.

Trebuie să fi fost cu Gawyn când o găsise, altfel Gawyn l-ar fi condus înapoi până la locul sosirii. În lumina focului, îi văzuse limpede chipul. Apoi, la o întretăiere de drumuri, ea căzuse de pe cal.

Încă nu ajunseseră la răscrucea aceea. Nici nu reuşea să vadă alte poteci, cu toate că ştia că ele existau, luând-o de-a dreptul dintr-un sat în altul şi ducând spre câmpuri sau spre coliba argatului bolnav pe care îl vizitase Eliwys.

Urcară un deal scund şi odată ajunşi pe culmea lui, Părintele Roche privi înapoi să vadă dacă era urmat de ceilalţi. „Ştie unde este locul”, gândi Kivrin. Sperase că aşa stăteau lucrurile, sau că Gawyn i-l descrisese, ori îi spusese pe care drum să apuce până acolo, însă nu fusese nevoie să o facă. Părintele Roche ştiuse dintru început unde se găsea locul. Mai fusese acolo.

Aflată alături de Agnes pe culmea dealului, Kivrin nu văzu în jur decât copaci, iar la poale, mulţi alţii. Se aflau în Pădurea Wychwood, dar dacă aşa stăteau lucrurile, locul de întâlnire putea fi oriunde în zona aceea care se întindea pe mai bine de o sută de kilometri pătraţi. Singură n-ar reuşi să-l descopere niciodată. Abia de putea pătrunde cu privirea la zece paşi prin desişuri.

Când coborâră costişa, desimea pădurii o uimi. Pe aici nu se vedeau cărări şerpuind printre copaci. Aceştia stăteau aproape unul de altul şi spaţiile goale erau pline de crăci uscate căzute la pământ şi tufişuri încurcate, totul acoperit de zăpadă. Se înşelase crezând că nu va recunoaşte nimic – ştia totuşi această pădure. Era aceea în care se rătăciseră Albă ca Zăpada, Hansel şi Gretel şi câte alte personaje de

basm. Tot aici erau şi lupi, urşi, poate chiar şi colibe de vrăjitoare, pentru că în aceste locuri ale Evului Mediu se născuseră toate poveştile. Nu era de mirare. Oricine se putea rătăci într-un asemenea peisaj.

Roche se opri şi rămase alături de măgar, în vreme ce Rosemund se întoarse către el, după care restul îi ajunseră din urmă, iar Kivrin se întrebă dacă nu cumva se rătăcise şi preotul. Imediat ce se apropiară, el îşi croi drum printr-un desiş, către o cărare mai îngustă, care nu se vedea din drum.

Rosemund nu ar fi reuşit să o ia înaintea preotului şi măgarului decât împingându-i deoparte, de aceea merse aproape călcând pe urmele lăsate de copitele din spate ale măgarului şi Kivrin se întrebă iarăşi ce o frământa. „Sir Bloet are mulţi prieteni puternici”, spusese Lady Imeyne. Îl numise aliat, dar Kivrin se întrebă dacă acest lucru era adevărat, ori dacă tatăl îi spusese lui Rosemund despre el vreun secret care o necăjea atât de mult la gândul că el va sosi la Ashencote.

Merseră o vreme pe poteca aceea, pe lângă un desiş de sălcii care semăna cu cel de la locul sosirii, apoi o părăsiră, strecurându-se printr-un pâlc de brazi şi ajungând în apropierea unui arbore-ilice.

Kivrin se aşteptase să vadă tufişuri de ilice la fel ca acelea pe care le văzuse în careul de la Brasenose, însă acesta era un copac. Se înălţa impunător deasupra lor, întinzându-şi ramurile peste spaţiul îngust, iar fructele lui de culoare roşie strălucind prin masa de frunze groase şi lucioase.

Părintele Roche începu să dea jos sacii de pe spinarea măgarului, iar Agnes încercă să-l ajute. Rosemund scoase de la brâu un cuţit scurt, cu lamă groasă şi începu să taie ramuri de jos, cu frunze ascuţite.

Kivrin înotă prin zăpadă până în partea cealaltă a copacului. Zărise o licărire de alb care îi amintise de pâlcul de mesteceni, însă era doar o ramură pe jumătate prăbuşită între doi copaci şi acoperită de zăpadă.

Apoi apăru şi Agnes, urmată de Roche, care avea un pumnal cu aspect înfiorător. Kivrin îşi închipuise că dacă ştia cine e se va petrece o transformare în înfăţişarea lui, însă acum, dominând-o prin statură pe Agnes, el îi apărea tot ca un tâlhar.

Preotul îi întinse lui Agnes unul dintre sacii grosolani.

— Trebuie să-l ţii desfăcut, uite aşa, spuse el, aplecându-se ca să-i arate cum trebuie rulată gura sacului, iar eu o să pun crengile înăuntru.

Începu apoi să taie crengile, neluând în seamă frunzele ascuţite. Kivrin luă crengile ciopârţite şi le introduse în sac, atentă să nu rupă frunzele rigide.

— Părinte Roche, îndrăzni ea. Voiam să-ţi mulţumesc pentru ajutor când eram bolnavă şi pentru că m-ai adus la conac atunci când...

— Când erai căzută la pământ, completă el, lovind îndârjit cu cuţitul într-o creangă mai îndărătnică.

Ea voise să spună: „Când am fost atacată de tâlhari”, însă răspunsul lui o luase prin surprindere. Îşi amintea cum căzuse de pe cal şi se întrebă dacă asta se întâmplase când fusese şi el prin preajmă. Dacă da, însemna că se aflau deja departe de locul sosirii, şi el nu avea să ştie unde se afla acesta. Dar ea îşi amintea şi de prezenţa lui acolo.

Nu avea rost să mai ocolească subiectul.

— Ştii locul unde m-a găsit Gawyn? întrebă ea şi aşteptă răspunsul cu sufletul la gură.

— Da, spuse el şi mai reteză o creangă.

De uşurare, simţi că ameţeşte. Deci ştia locul.

— E departe de aici?

— Nu, zise el şi desprinse creanga de trunchi.

— Vrei să mă duci până acolo?

— De ce vrei asta? întrebă Agnes, desfăcând gura sacului. Dacă oamenii cei răi mai sunt acolo?

Roche se uita la ea, parcă frământat de aceeaşi întrebare.

— Mă gândeam că dacă văd locul, mi-aş putea aminti cine sunt şi de unde vin, explică ea.

El îi întinse ramura, ţinând-o în aşa fel încât ea s-o poată lua fără să se înţepe.
— Te voi duce acolo, îi promise el.
— Mulţumesc.
Apoi strecură creanga alături de celelalte, Roche legă sacul la gură şi-l aburcă pe umăr.
Curând apăru şi Rosemund târând propriul ei sac prin zăpadă.
— N-aţi terminat? întrebă ea.
Roche luă şi sacul ei şi le legă pe amândouă în spinarea măgarului. Kivrin o aşeză pe Agnes în şa, iar preotul îngenunche şi-şi împreună palmele pentru ca şi Kivrin să poată pune piciorul în scări.
Tot el o ajutase să urce înapoi pe calul cel alb atunci când căzuse. Când era căzută, cum zicea el. Îşi aminti mâinile lui masive, aranjând-o pe spinarea calului. Dar se îndepărtaseră mult de locui sosirii, şi de ce l-ar fi dus Gawyn pe Roche tocmai până la locul unde o găsise? Nu-şi amintea să fi parcurs drumul înapoi, însă toate amintirile ei păreau confuze şi învăluite în ceaţă. În delirul ei, avusese senzaţia că se afla mai departe decât în realitate.
Roche conduse măgarul înapoi printre brazi şi ajunseră la potecă, refăcând drumul pe care veniseră. Rosemund îl lăsă s-o ia înainte, apoi spuse cu un glas care amintea de al Imeynei:
— Acum unde se duce? Iedera nu e în partea aceea.
— Mergem să vedem locul unde a fost atacată Lady Katherine, o lămuri Agnes.
Rosemund o măsură bănuitoare pe Kivrin.
— De ce te duci acolo? Bunurile şi restul lucrurilor ţi-au fost deja aduse la conac.
— Crede că dacă vede locul o să-şi amintească, spuse Agnes. Lady Kivrin, dacă-ţi aduci aminte cine eşti, trebuie să te întorci acasă la tine?
— Sigur că da, zise Rosemund. Trebuie să se întoarcă la familia ei. Nu poate rămâne cu noi o veşnicie.
Spusese asta doar ca s-o provoace pe Agnes şi reuşi.
— Ba poate! protestă Agnes. Va fi doica noastră.

— De ce-ar dori să rămână lângă o miorlăită? întrebă Rosemund, dând pinteni calului şi pornind la trap.

— Nu-s miorlăită! strigă Agnes după sora ei. Tu eşti! Se întoarse către Kivrin. Nu vreau să mă părăseşti!

— Bine, o linişti Kivrin. Vino, părintele ne aşteaptă.

Acesta stătea în drum şi imediat ce se apropiară, el porni. Rosemund era deja departe în faţă, grăbindu-se pe poteca troienită, iar calul ei zvârlea în jur jerbe de zăpadă.

Traversară un pârâiaş şi ajunseră la o răspântie, drumul pe care mergeau ei descriind o curbă spre dreapta, iar celălalt fiind drept pe o porţiune de aproape o sută de metri şi apoi luând-o brusc spre stânga. Rosemund îi aştepta acolo, lăsându-şi calul să bată din picior şi să-şi arunce capul într-o parte şi în alta, de parcă acesta ar fi exprimat propria ei nerăbdare.

„Am lunecat de pe cal la o răspântie”, gândi Kivrin, încercând să-şi aducă aminte copacii, drumul, pârâul, orice. Pădurea Wychwood era împânzită de zeci de asemenea răspântii şi nu avea nici un motiv să creadă că tocmai aceasta era cea pe care o căuta, dar se părea că aşa stăteau lucrurile. Părintele Roche o luă la dreapta şi merse câţiva metri, apoi intră direct în pădure, trăgând şi măgarul după el.

În locul pe unde pătrunsese în adâncul pădurii nu se vedeau sălcii, şi nici vreun deal. Pesemne că refăcea drumul pe care o adusese Gawyn. Îşi aminti că merseseră îndelung prin pădure înainte de a ajunge la răspântie.

Îl urmară printre copaci, Rosemund rămânând ultima, apoi trebuiră să descalece şi să-şi ducă animalele de căpăstru. După cum constată Kivrin, Roche nu urma nici o cărare. Călca prin zăpadă, lăsându-se în jos ca să treacă pe sub crengile din care zăpada i se presăra pe după gât, apoi ocoli un desiş încâlcit şi spinos de porumbar.

Kivrin încercă să memoreze peisajul ca să regăsească locul, dar nu remarcă nici un amănunt notabil, ceea ce o dezarmă. Atâta vreme cât zăpada mai persista ar fi reuşit să meargă pe urmele de paşi şi de copite. Va trebui să revină aici înainte de topirea zăpezii şi să însemne drumul

cu crestături pe trunchiuri sau cu bucăţi de cârpă. Ori cu firimituri de pâine, ca Hansel şi Gretel.

Îi venea uşor acum să înţeleagă felul în care cei doi, Albă ca Zăpada, prinţi şi prinţese se rătăciseră în codru. Nu merseseră decât câteva sute de metri şi deja, privind peste umăr, Kivrin nu mai era sigură în ce direcţie rămăsese drumul, în ciuda existenţei urmelor de copite. Hansel şi Gretel puteau să rătăcească luni în şir şi nu ar mai fi găsit drumul de înapoiere acasă, şi nici coliba vrăjitoarei.

Măgarul preotului se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kivrin.

Roche duse măgarul într-o parte şi-l legă de un frasin.

— Aici e locul.

Nu era punctul de întâlnire. Abia de putea fi numit luminiş, fiind doar o porţiune unde un stejar îşi răsfirase larg ramurile şi împiedicase creşterea altor copaci. Alcătuia un adevărat cort, iar la poalele lui pământul era doar presărat cu un strat subţire de zăpadă.

— N-am putea face un foc? întrebă Agnes, păşind pe sub ramuri către resturile unui foc de tabără. Deasupra lui fusese târât un buştean. Agnes se aşeză pe el. Mi-e frig, spuse ea, răscolind cu piciorul pietrele înnegrite.

Focul nu arsese multă vreme, lemnele erau doar afumate. Cineva turnase ţărână deasupra lor ca să le stingă. Părintele Roche se lăsase pe vine în faţa ei, iar lumina flăcărilor jucase pe faţa lui.

— Gata? întrebă Rosemund, nemulţumită. Ţi-ai amintit ceva?

Fusese în acest loc. Îşi aminti focul. Crezuse că fusese aprins pentru a fi arsă pe rug. Dar ceva nu era în regulă. Roche fusese în punctul de sosire. Şi-l aminti aplecându-se când ea se rezemase de roata căruţei.

— Eşti sigur că aici m-a găsit Gawyn?

— Da, răspunse el şi se încruntă.

— Dacă o să vină omul cel rău, o să-l omor cu spada mea, zise Agnes, trăgând unul dintre lemnele pe jumătate arse şi învârtindu-l prin aer. Capătul înnegrit se rupse. Agnes se ghemui lângă resturile focului şi mai scoase un

lemn, apoi se aşeză direct pe pământ cu spinarea lipită de buştean şi lovi cele două lemne între ele. Bucăţi de lemn carbonizat se împrăştiară peste tot.

Kivrin o privi pe Agnes. Şi ea stătuse proptită de buştean în timp ce se făcea focul şi Gawyn se apropiase de ea, având părul roşiatic din cauza reflexelor aruncate de flăcări şi-i spusese ceva ce ea nu înţelesese. Apoi el stinsese focul, împrăştiind lemnele aprinse cu lovituri de picior, iar fumul o învăluise, orbind-o.

— Acum ţi-ai adus aminte? întrebă Agnes, azvârlind beţele între pietre.

Încă încruntat, Roche continua să o privească.

— Te simţi rău, Lady Katherine?

— Nu, răspunse ea, încercând să zâmbească. Doar că... speram să văd locul unde am fost atacată, ca să-mi amintesc.

El o măsură cu un aer solemn vreme de o clipă, aşa cum făcuse în biserică, apoi se răsuci pe călcâie şi se apropie de măgar.

— Vino, o îndemnă el.

— Ţi-ai amintit? insistă Agnes, bătând din palmele înmănuşate. Amândouă se mânjiseră de funingine.

— Agnes! izbucni Rosemund. Uite cum ţi-ai murdărit mănuşile. O ridică în picioare cu o mişcare brutală. Şi mantia ai nenorocit-o când ai stat pe zăpadă. Fetiţă rea ce eşti!

Kivrin le despărţi.

— Rosemund, dezleagă poneiul lui Agnes, o rugă ea. E vremea să culegem iederă. Scutură zăpada de pe mantia lui Agnes şi frecă fără folos blana albă.

Părintele Roche stătea lângă măgar, aşteptându-le cu o expresie ciudat de serioasă.

— O să-ţi curăţăm mănuşile când ajungem acasă, promise ea precipitată. Hai, trebuie să mergem cu Părintele Roche.

Kivrin luă frâiele iepei şi urmă fetele pe drumul pe care veniseră, apoi o luară în altă direcţie care le scoase aproape imediat la cărare. Nu vedea răspântia şi se întrebă

dacă ajunseseră la acelaşi drum sau la altul. Toate arătau la fel – mărginite de sălcii, mici luminişuri şi stejari.

Era limpede ce se întâmplase. Gawyn încercase să o ducă la conac, însă ea se simţise prea slăbită. Căzuse de pe cal, iar el o luase în braţe, ducând-o în pădure şi, după ce făcuse un foc, o lăsase acolo, rezemată de buştean cât el căutase ajutoare.

Ori dorise să facă focul şi să rămână acolo cu ea până dimineaţă, iar Părintele Roche văzuse flăcările şi venise să-l ajute şi împreună o duseseră până la conac. Părintele Roche nu avea habar unde se găsea punctul de sosire. Presupusese că Gawyn o găsise acolo, sub stejar.

Imaginea lui, aplecându-se asupra ei, lângă roată, făcea parte din nălucirea ei. Visase totul în timp ce zăcuse în pat, tot astfel cum visase şi clopotele, rugul şi calul alb.

— Încotro merge? întrebă Rosemund pe un ton obraznic, iar Kivrin simţi impulsul de a o pălmui. Găsim iederă şi mai aproape de casă. Şi are să şi înceapă să plouă.

Avea dreptate. Ceaţa se transforma treptat în ploaie.

— Puteam termina şi eram deja acasă dacă plângăreaţa asta de Agnes nu şi-ar fi luat căţelul cu ea!

Se îndepărtă în galop şi Kivrin nu schiţă nici un gest ca s-o oprească.

— Rosemund e o necioplită, spuse Agnes.

— Da, o aprobă Kivrin. Adevărat. Ştii cumva de ce e supărată?

— Din cauza lui Sir Bloet, o lămuri Agnes. Trebuie să se căsătorească cu el.

— Poftim? exclamă Kivrin. Imeyne vorbise despre o căsătorie, dar ea crezuse că vreuna dintre fiicele lui Sir Bloet avea să ia în căsătorie un fiu de-al Lordului Guillaume. Cum să se căsătorească Sir Bloet cu Rosemund? Nu-i însurat cu Lady Ivolde?

— Nu, făcu Agnes cu o expresie de mirare. Lady Yvolde e sora lui.

— Dar Rosemund nu e destul de mare, zise ea şi îşi dădu seama că greşea. La începutul acelui secol fetele erau măritate înainte de a ajunge la majorat, uneori chiar din

leagăn. În Evul Mediu căsătoria era un aranjament ca o afacere, reprezentând o modalitate de a mări proprietăţile funciare şi de a întări poziţia socială, iar Rosemund fusese crescută încă de când avea vârsta lui Agnes pentru a fi dată cuiva ca Sir Bloet. Toate poveştile medievale referitoare la fecioare care se căsătoreau cu bătrâni ramoliţi şi ştirbi îi veniră în memorie pe dată.

— Şi Rosemund îl place pe Sir Bloet? întrebă Kivrin, ştiind deja răspunsul: „Bineînţeles că nu. A devenit detestabilă, nervoasă, aproape isterică de când a aflat că bătrânul va sosi”.

— Mie îmi place, spuse Agnes. O să-mi dăruiască un ham din argint când se căsătoresc.

Kivrin o căută din ochi pe Rosemund, care aştepta pe drum, ceva mai departe. Poate Sir Bloet nu era chiar un bătrân ramolit. Poate greşea gândind astfel, după cum şi Kivrin se înşelase considerând că Lady Yvolde era soţia lui. Poate era tânăr, iar starea de nervozitate trăda doar neliniştea Rosemundei. Ori până în ziua căsătoriei şi-ar putea schimba părerea despre el. Fetele nu erau măritate decât la vârsta de paisprezece sau cincisprezece ani, nu înainte de a arăta semne de maturizare.

— Când trebuie să aibă loc nunta?

— La Paşte.

Ajunseră la altă răscruce. Aceasta era mult mai îngustă, cele două drumuri mergând aproape paralel cale de vreo sută de metri înainte ca acela pe care o luase Rosemund să înceapă a urca un deluşor.

Doisprezece ani şi căsătoria peste trei luni. Nici nu era de mirare că Lady Eliwys nu dorise ca Sir Bloet să afle de sosirea lor aici. Poate nici ea nu voia ca Rosemund să se mărite atât de tânără, iar totul fusese aranjat doar pentru a-l salva pe tată de necazuri.

Rosemund călări până pe culmea deluşorului şi se înapoie în galop până lângă preot.

— Unde ne duci? întrebă ea de sus. O să ieşim din pădure.

— Suntem aproape, spuse preotul pe un ton blând.

Ea îşi făcu iapa să se rotească şi galopă în susul dealului până dispăru, reapăru, veni în goană până lângă Kivrin şi Agnes, întoarse iarăşi brusc şi se depărtă. „Ca un şoarece prins în cursă, căutându-şi o cale de salvare”, gândi Kivrin.

Burniţa se transformă în lapoviţă. Părintele Roche îşi trase gluga peste cap şi mână măgarul spre culmea deluşorului. Acesta urcă panta lină până pe culme şi acolo se opri. Preotul trase de hăţuri, dar măgarul se dădu înapoi, refuzând să mai înainteze.

Kivrin şi Agnes îl ajunseră din urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kivrin.

— Hai, Balaam, îl îndemnă preotul şi trase de hăţuri cu mâinile lui uriaşe, dar măgarul nu se clinti. Se încorda, opunându-se şi proptindu-şi copitele din spate în pământ şi lăsându-se înapoi încât aproape ajunsese să stea pe crupă.

— Poate nu-i place ploaia, sugeră Agnes.

— Putem să te ajutăm? îl întrebă Kivrin.

— Nu, răspunse el, făcându-le semn să treacă mai departe. Mergeţi. Poate se răzgândeşte dacă nu mai are caii în preajmă.

Îşi înfăşură hăţurile pe mână şi ocoli animalul ca şi când ar fi avut intenţia să-l împingă de la spate. Kivrin depăşi coama alături de Agnes şi privi din când în când peste umăr, temându-se că măgarul l-ar putea lovi pe preot cu copita. Apoi coborâră de cealaltă parte a culmii.

În acea porţiune pădurea era învăluită în pânza ploii. Apa topea deja zăpada de pe drum, iar la poalele culmii se formase o baltă plină de noroi. De fiecare parte se vedeau tufişuri dese acoperite de zăpadă. Rosemund se oprise pe culmea următoarei coline care era împădurită doar până la jumătatea pantei, iar deasupra se găsea o mare suprafaţă înzăpezită. „Iar dincolo de colină”, gândi Kivrin, „începe câmpia şi se poate vedea drumul şi Oxford-ul”.

— Kivrin, unde mergem? Aşteaptă! strigă Agnes, dar Kivrin cobora deja colina şi coborâse de pe murg, scuturând tufişurile acoperite de zăpadă şi încercând să vadă dacă erau sălcii. Erau, iar dincolo de ele zări coroana unui stejar mare. Legă în grabă hăţurile de ramurile roşiatice ale unei

sălcii şi îşi croi drum prin tufiş. Zăpada îngheţată parcă sudase laolaltă crengile copacilor. Le izbi cu mâna şi zăpada îi căzu în cap ca o ploaie albă. Ţipând speriate, câteva păsări se ridicară precipitat în aer. Îşi făcu loc printre crengile rigide şi ajunse până la luminişul care trebuia să existe în acel loc. Şi îl găsi.

Văzu stejarul şi, dincolo de el, tras faţă de drum, pâlcul de mesteceni cu trunchiuri albe, care creaseră impresia că pădurea se rărea. Aici era punctul de sosire.

Dar nu se potrivea ceva. Luminişul i se păruse mai mic. Iar stejarul avusese mai multe frunze şi cuiburi în el. Îşi mai amintea un tufiş de porumbar într-o latură a luminişului, cu mugurii negru-purpurii împungând de sub ghimpii ascuţiţi. Nu-şi amintea să fi fost exact aici. Trebuia să-şi aducă aminte, nu?

Asta din cauza zăpezii, ea face ca luminişul să pară mai întins. Zăpada avea aproape jumătate de metru şi era netedă, curată. Rămăsese neatinsă, nimeni nu călcase pe aici.

— Aici e locul de unde vrea Părintele Roche să culegem iederă? întrebă Rosemund, croindu-şi drum prin desiş. Privi de jur împrejur, ţinându-şi mâinile în şolduri. Nu văd nici urmă de iederă.

Parcă văzuse iederă, încolăcită în jurul trunchiului stejarului, dar şi ciuperci. „Din cauza zăpezii”, gândi ea. Ea a acoperit toate semnele cunoscute ei. Tot astfel şi urmele lăsate de Gawyn care târâse căruţa şi cuferele.

Caseta – Gawyn nu o găsise. N-o văzuse fiindcă rămăsese ascunsă vederii din cauza bălăriilor de la marginea drumului.

Trecu printre sălcii şi pe lângă Rosemund, fără a încerca măcar să se ferească de zăpada care se scurgea de pe crengi. Caseta era îngropată în zăpadă, dar lângă drum ea nu era mare, iar obiectul avea patruzeci de centimetri înălţime.

— Lady Katherine! strigă Rosemund din spatele ei. Acum *unde* te duci?

— Kivrin! auzi ca un ecou glasul lui Agnes. Încercase să coboare de pe ponei în mijlocul drumului, însă îşi prinsese piciorul în scări. Lady Kivrin, ajută-mă!

Kivrin privi în direcţia ei, la început fără să o vadă, apoi se uită spre culmea colinei.

Părintele Roche se afla încă pe culme, chinuindu-se să urnească măgarul. Trebuia să descopere caseta înainte de sosirea lui.

— Rămâi călare, Agnes! strigă ea şi începu să scormonească prin zăpada de sub sălcii.

— Ce cauţi? întrebă Rosemund. Aici nu găseşti iederă.

— Lady Kivrin, vino aici! strigă Agnes.

Pesemne că sălciile stăteau împovărate de zăpadă, iar caseta era mai adânc îngropată decât credea ea. Se aplecă, agăţându-se de ramurile subţiri, fragile, şi încercă să îndepărteze zăpada. Dar nu descoperi trunchiul copacului. Îşi dădu seama din prima clipă. Sălciile oferiseră adăpost buruienilor şi pământului de dedesubt. Zăpada avea doar câţiva centimetri. Dar dacă acela era locul, caseta trebuia să se afle acolo, socoti Kivrin, parcă nevenindu-i să creadă. Dacă găsise locul.

— Lady Kivrin! auzi ea vocea lui Agnes şi privi peste umăr. Reuşise să coboare de pe ponei şi se apropia în goană.

— Nu fugi, dădu Kivrin să spună dar nu apucă, fiindcă Agnes alunecă într-un făgaş mai adânc şi căzu.

Rămase fără suflare, iar Kivrin şi Rosemund o atinseră înainte ca ea să izbucnească în lacrimi. Kivrin o luă în braţe şi apăsă cu palma pe pântecul copilei pentru a o îndrepta de spate şi a o face să respire.

Agnes icni, apoi inspiră adânc şi porni să urle cu glas ascuţit.

— Du-te şi cheamă-l pe Părintele Roche, o îndemnă Kivrin pe Rosemund. E pe culmea dealului. Măgarul lui s-a oprit acolo.

— Vine acum, o asigură Rosemund.

Kivrin întoarse capul. Preotul lăsase măgarul şi alerga greoi la vale, iar ea vru să-i strige şi lui să nu fugă, dar n-ar fi fost auzită din cauza urletelor scoase de Agnes.

— Şşt, o rugă Kivrin. N-ai păţit nimic. Ai rămas doar fără suflare.

Părintele Roche se apropie şi Agnes se aruncă în braţele lui. El o strânse la piept.

— Uşurel, Agnes, murmură el, cu vocea liniştitoare. Ţipetele se transformarăm suspine.

— Unde te-ai lovit? o întrebă Kivrin, scuturând zăpada de pe mantia copilei. Te-ai julit la mâini?

Părintele Roche o răsuci în braţe, astfel încât Kivrin reuşi să-i tragă mănuşile de pe mâini. Copila avea palmele de un roşu aprins, dar nu prezentau nici o zgârietură.

— Unde te doare? vru să ştie preotul.

— N-a păţit nimic, interveni Rosemund. Plânge fiindcă-i o smiorcăită!

— Ba nu-s! protestă Agnes şi se răsuci cu atâta forţă încât aproape se azvârli din braţele preotului. M-am lovit la genunchi.

— La care picior? o întrebă Kivrin. Cel la care ai mai fost lovită?

— Da! Nu te uita! strigă ea când Kivrin încercă să vadă.

— Bine, am înţeles, se lăsă Kivrin înduplecată. Rana cea veche făcuse coajă. Pesemne că acum o rupsese. Dacă nu sângera prea rău ca să umezească pantalonii din piele, nu avea nici un rost să o dezbrace pe frigul acela. Dar acasă trebuie să văd ce-ai păţit, bine?

— Acum putem pleca de aici? întrebă Agnes.

Kivrin privi deznădăjduită în jur la desişuri. Acesta trebuia să fie locul. Sălciile, luminişul, culmea lipsită de vegetaţie. Sigur acesta era. Pesemne că aşezase caseta mai adânc decât îşi închipuise, iar zăpada...

— Vreau acasă, spuse Agnes şi începu să scâncească. Mi-e frig!

— Prea bine, spuse Kivrin şi aprobă din cap. Mănuşile lui Agnes erau prea umede ca să şi le pună din nou pe mâini. Kivrin şi le scoase pe cele pe care le împrumutase şi i le

dădu. Îi ajungeau până aproape de cot, iar asta o încântă, de aceea Kivrin consideră că uitase deja de durere, dar când Părintele Roche încercă să o aşeze în şa, copila scânci:

— Vreau să merg cu tine.

Kivrin aprobă din nou cu un gest din cap şi urcă în şa. Părintele Roche i-o dădu pe Agnes în braţe şi mână la deal calul lui Agnes, ducându-l de căpăstru. Măgarul stătea tot pe culme, dar la marginea drumului şi rodea capetele bălăriilor care îşi iţeau capetele prin zăpada subţire.

Prin ploaia care se înteţea, Kivrin privi peste umăr către desiş, încercând să vadă luminişul. „Sigur e punctul de întâlnire”, îşi zise ea, dar nu putea băga mâna în foc. Până şi dealul arăta altfel din locul în care stătea.

Părintele Roche luă măgarul de căpăstru şi acesta se încordă aproape imediat şi îşi înfipse copitele în pământ, dar după ce îşi văzu stăpânul întorcând capul şi pornind la vale călare pe calul lui Agnes, porni fără să mai fie îndemnat.

Ploaia făcea zăpada să se topească, iar iapa lui Rosemund lunecă puţin în timp ce mergea la galop pe o porţiune dreaptă a drumului care ducea spre răscruce. Domoli calul, făcându-l să meargă la trap.

La următoarea întretăiere de drumuri, Roche o luă la stânga. De o parte şi de alta erau sălcii şi stejari, iar la poalele fiecărui dâmb, făgaşe înnoroite.

— Acum mergem acasă? întrebă Agnes, tremurând la pieptul lui Kivrin.

— Da. Îşi trase poalele mantiei s-o învelească pe Agnes. Te mai doare genunchiul?

— Nu. Dar n-am cules iederă. Se înălţă puţin şi se răsuci s-o privească pe Kivrin. Când ai văzut locul ţi-ai adus aminte ceva?

— Nu.

— Foarte bine, spuse Agnes, lipindu-se mai strâns de ea, trebuie să rămâi cu noi pe vecie.

Capitolul 17

Andrews nu-i telefonă lui Dunworthy decât spre seara de Crăciun. Colin insistase, desigur, să se scoale la o oră imposibilă pentru a-şi desface micul morman de pachete cu cadouri.

— Aveţi de gând să staţi în pat toată ziua? întrebase el când îl văzuse pe Dunworthy bâjbâind după ochelari. E aproape opt.

La ora aceea, în realitate doar şase şi jumătate, afară era beznă, încă prea întuneric pentru a-şi da seama dacă ploaia se oprise. Colin dormise mai mult. După serviciul religios, Dunworthy îl trimisese înapoi la Baliol şi plecase la spital să afle veşti despre Latimer.

— Are febră, dar deocamdată plămânii nu sunt afectaţi, îi spusese Mary. A venit la cinci, a zis că are dureri de cap şi stări de ameţeală de pe la unu. La fix patruzeci şi opt de ore după. E clar că nu trebuie să-l mai întrebăm de unde a luat-o. Tu cum te simţi?

Apoi îl silise să rămână pentru analiza sângelui, după care apăruse încă un caz, şi trebuise să rămână pentru o eventuală identificare. Se culcase în jur de unu.

Colin îi dădu lui Dunworthy un biscuit şi insistă ca el să-l mănânce, îi puse o coroană din hârtie gofrată de culoare galbenă şi citi dedicaţia cu voce tare. Suna: „Când îţi intră în casă renii lui Moş Crăciun? Când ţii uşa deschisă”.

Colin avea deja pe cap coroana roşie. Se aşeză pe podea şi se apucă să deschidă pachetele. Pastilele de săpun se bucurară de aprecieri.

— Vedeţi, spuse el, scoţând limba din gură, îşi schimbă culoarea. Chiar aşa era, la fel ca şi dinţii şi buzele lui.

Păru încântat de carte, deşi se vedea că ar fi dorit una holografică. O frunzări, uitându-se la ilustraţii.

— Ia te uită, făcu el, întinzându-i volumul lui Dunworthy, care încă făcea eforturi să rămână treaz.

Poza reprezenta mormântul unui cavaler, cu efigia obişnuită sculptată, reprezentându-l în armură completă,

faţa şi întreaga postură exprimând pacea eternă, însă într-o friză semănând cu o ferestruică, aşezată pe o latură a mormântului, cavalerul se zbătea să se ridice în şezut, iar carnea de pe braţe i se desprindea ca vălul cu care se acoperă morţii, iar braţele lui scheletice se încovoiau ca nişte gheare turbate şi faţa îi devenise o ţeastă cu găvanele goale, transmiţând o senzaţie de groază. Printre picioare i se strecurau viermi, trecând pe deasupra şi pe dedesubtul spadei. „Oxforshire cca. 1350”, scria sub imagine. „Exemplu de sculptură macabră, predominantă după ciuma bubonică”.

— Nu-i mortal? exclamă Colin pe un ton încântat.

Se arătă politicos când descoperi fularul.

— Cred că ideea contează, nu? făcu el, ridicându-l de un capăt, apoi adăugând: Poate o să mi-l pun la gât când o să-i vizitez pe cei bolnavi. Oricum nu se vor sinchisi cum arată.

— Să vizitezi bolnavii?

Colin se ridică de pe podea şi se apropie de geanta lui de voiaj şi începu să răscolească în ea.

— Aseară vicarul m-a întrebat dacă n-aş vrea să-i fac un serviciu verificând oamenii din parohie, să le duc doctorii şi alte chestii din astea.

Pescui o pungă de hârtie.

— Aici am un cadou pentru dumneavoastră, spuse el şi i-l întinse lui Dunworthy. Nu-i împachetat, adăugă el oarecum inutil. Finch a zis că trebuie să facem economie.

Dunworthy desfăcu punga şi scoase o carte subţirică.

— E o agendă, îl lămuri Colin. E bună să tăiaţi zilele până se vi se întoarce prietena. O deschise la prima pagină. Vedeţi, am luat una care să aibă şi luna decembrie.

— Mulţumesc, spuse Dunworthy, deschizând-o. Crăciun. Sărbătoarea Uciderii Pruncilor Nevinovaţi. Anul Nou. Bobotează. Foarte drăguţ din partea ta.

— Am vrut să vă iau modelul Carfax Tower care cântă „Am auzit clopotele de Crăciun”, îi zise Colin, dar costa douăzeci de lire!

Telefonul sună şi se repeziră amândoi să răspundă.

— Pariez că-i maică-mea, spuse Colin.

Era Mary, care telefona de la spital.

— Cum te simţi?

— Pe jumătate adormit, răspunse Dunworthy.

Colin îi surâse.

— Dar Latimer? vru să ştie Dunworthy.

— Bine. Încă purta halatul de laborator, însă se pieptănase şi părea relaxată. Pare să fi contractat o formă uşoară. Am stabilit o legătură cu virusul din California.

— Latimer a fost în Carolina de Sud?

— Nu. Unul dintre studenţii pe care te-am rugat să-l investighezi seara trecută... Doamne Dumnezeule, vreau să spun acum două seri. Am pierdut noţiunea timpului. Unul dintre tinerii care au fost la petrecerea din Headington. A minţit deoarece chiulise de la colegiu ca să se vadă cu o fată şi a lăsat un amic să-i ţină locul.

— A tulit-o până în Carolina de Sud?

— Nu, la Londra. Dar tânăra era din Statele Unite. Venise din Texas şi făcuse escală în Charleston, Carolina de Sud. Cei de la Consiliul Apărării Civile se străduise să descopere ce cazuri au fost prezente în aeroport. Dă-mi-l şi pe Colin. Vreau să-i fac nişte urări.

Dunworthy i-l dădu pe Colin, care se porni să povestească despre cadourile primite, neuitând să citeze şi guma de pe pachetul cu biscuiţi.

— Domnul Dunworthy mi-a dăruit o carte despre Evul Mediu. O ţinu în faţa ecranului. Ştiai că înainte vreme obişnuiau să decapiteze oamenii şi să le înfigă ţestele pe Podul Londrei?

— Mulţumeşte-i pentru fular şi nu-i spune de alergăturile pe care va trebui să le faci pentru vicar, îi şopti Dunworthy, însă Colin îi întinsese deja receptorul.

— Vrea să-ţi vorbească.

— E limpede că te ocupi de el, constată Mary. Îţi rămân recunoscătoare. Încă n-am ajuns acasă, şi n-aş fi vrut să stea singur tocmai de Crăciun. Presupun că n-a primit mult aşteptatele cadouri de la mama lui.

— Aşa e, răspunse Dunworthy precaut, uitându-se la Colin, care studia imaginile din cartea despre Evul Mediu.

— Nici telefon, spuse ea dezgustată. Femeia asta n-are pic de sentiment matern. Dacă ar fi după ea, Colin ar zace în spital cu patruzeci de grade, nu?

— Cum se mai simte Badri?

— Febra i-a scăzut puţin azi dimineaţă, dar are probleme cu plămânii. L-am trecut pe sintamicină. Cazurile din Carolina de Sud au reacţionat foarte bine la acest tratament.

Apoi îi promise că va veni la masa de Crăciun şi închise.

Colin ridică privirea de pe carte.

— Ştiaţi că în Evul Mediu oamenii erau arşi pe rug?

Mary nu sosi şi nici nu telefonă; la fel se întâmplă şi cu Andrews. Dunworthy îl trimise pe Colin până în hol să servească micul dejun şi încercă să-l găsească pe tehnician, dar toate liniile erau ocupate, „datorită aglomeraţiei de Crăciun”, după cum îl anunţă vocea sintetică, încă ne-reprogramată după declararea carantinei. Tot ea îl sfătui să amâne apelurile neimportante până în următoarea zi. Mai încercă de două ori, cu acelaşi rezultat.

Curând apăru şi Finch cu o tavă în mână.

— Vă simţiţi bine, domnule? întrebă el plin de solicitudine. Sper că nu v-aţi îmbolnăvit.

— Nu mi-e rău. Aştept să mi se dea o legătură telefonică.

— O, slavă Cerului. M-am temut din cale-afară când nu aţi apărut la cină. Ridică puţin capacul îmbrobonat de picături de ploaie de pe tavă. Regret, dejunul de Crăciun e cam sărăcăcios, dar am rămas fără ouă. Nu ştiu cum va arăta masa de seară în condiţiile acestea. Nici carne de gâscă nu mai avem.

În realitate, părea a fi un dejun extrem de consistent, compus din ouă fierte, scrumbie afumată şi chifle cu dulceaţă.

— Am încercat să facem şi o budincă de Crăciun, dar am terminat şi proviziile de brandy, explică Finch, scoţând un plic din plastic de sub tavă şi întinzându-i-l lui Dunworthy.

Îl desfăcu. Înăuntru găsi o directivă emisă de Serviciul Naţional de Sănătate, care începea astfel:

„Simptome de debut ale gripei.

1.) Ameţeli.

2.) Dureri de cap.

3.) Dureri musculare.

Evitaţi contractarea gripei. Purtaţi măştile propuse de SNS în orice ocazie”.

— Măşti? întrebă Dunworthy.

— SNS ni le-a trimis azi dimineaţă, explică Finch. Nu ştiu cum o să ne descurcăm cu spălatul vaselor. Săpunul e pe sfârşite.

Mai descoperi şi alte patru directive, toate pe acelaşi calapod şi un bilet din partea lui William Gaddson, care avea anexat un formular tipărit al contului de credit aparţinând lui Badri, pentru luni, douăzeci decembrie. Badri îşi petrecuse timpul între amiază şi două şi jumătate făcând cumpărături de Crăciun. Achiziţionase patru cărţi în ediţii ieftine de la Blackwell’s, un fular roşu şi un pian electronic miniatural cu melodii cântate la clopoţei, de la Debenham’s. Minunat. Asta însemna alte zeci şi zeci de contacte.

Colin aduse brioşe pe un şerveţel. Încă mai purta coroana din hârtie, care se pleoştise din cauza ploii.

— Domnule, toată lumea ar fi mai liniştită dacă aţi veni în sală după ce reuşiţi să vorbiţi la telefon, îi spuse Finch. Doamna Gaddson e absolut convinsă că aţi contractat virusul. A zis că v-aţi îmbolnăvit din pricina proastei ventilaţii a dormitoarelor.

— O să-mi fac şi eu apariţia, îi promise Dunworthy.

Finch dădu să iasă şi apoi se întoarse. În ce-o priveşte pe doamna Gaddson, domnule, se comportă groaznic, aduce critici colegiului şi cere să stea cu fiul ei. A reuşit să submineze moralul tuturor.

— Aşa e, întări Colin, punând brioşele pe masă. Acritura mi-a zis că pâinea fierbinte face rău sistemului imunitar.

— Nu există activităţi de voluntariat pe care le-ar putea desfăşura la spital? întrebă Finch. Ca să scăpăm colegiul de ea?

— Nu le-o putem băga pe gât unor oameni care şi aşa suferă din cauza gripei. N-ar fi mai bine să vorbim cu vicarul? Tot căuta voluntari să alerge de colo-colo.

— Vicarul? interveni Colin. Fie-vă milă, domnule Dunworthy. Pentru el lucrez eu.

— Atunci preotul de la Biserica reformată, propuse Dunworthy. Lui îi place să citească Slujba pentru vremuri de epidemii ca să ridice moralul oamenilor. Se potrivesc amândoi de minune.

— Îi telefonez imediat, spuse Finch şi plecă.

Dunworthy mâncă dejunul, mai puţin brioşa, pe care Colin o înşfăcă de îndată, apoi duse tava goală în sală, lăsând vorbă lui Colin să-l cheme de urgenţă în caz că telefona tehnicianul. Încă ploua, iar trunchiurile negricioase ale copacilor şi ghirlandele luminoase de Crăciun şiroiau de apă.

Toată lumea era la masă, cu excepţia clopotarilor, care stăteau izolaţi într-o parte cu mănuşile albe trase pe mâini şi având clopotele pe masă, în faţa lor. Finch le demonstra tuturor modul de purtare al măştilor trimise de SNS şi tocmai desfăcea benzile adezive plasate pe părţile laterale şi le apăsa pe obraji.

— Nu arătaţi deloc bine, domnule Dunworthy, îl luă în primire doamna Gaddson. Nici nu-i de mirare. Condiţiile din acest colegiu sunt înfiorătoare. Mă minunez că până acum aţi scăpat de epidemii. Slabă ventilaţie şi personal care nu cooperează câtuşi de puţin. Domnul Finch al dumneavoastră a fost de-a dreptul nepoliticos când i-am vorbit despre ideea de a sta în aceeaşi cameră cu fiul meu. Mi-a spus că eu am ales să vin la Oxford la vreme de carantină şi că trebuie să accept orice cazare mi se oferă.

Colin apăru în viteză şi abia reuşi să evite o ciocnire cu cineva.

— Cineva la telefon, îl anunţă el pe Dunworthy.

Dunworthy dădu să treacă pe lângă doamna Gaddson, însă ea i se aşeză hotărâtă în cale.

— I-am spus domnului Finch că doar el ar fi în stare să stea acasă când viaţa fiului său e în primejdie.

— Regret, spuse Dunworthy, dar trebuie să merg la telefon.

— I-am spus că nici o mamă adevărată n-ar ezita când copilul ei s-ar afla departe.

— Domnule Dunworthy, veniţi, vă rog! insistă Colin.

— Bineînţeles că nu ştiţi la ce mă refer. Uitaţi-vă la acest copil! Îl apucă pe Colin de braţ. Iese în ploaie fără haină!

Dunworthy profită de această mişcare ca să se strecoare pe lângă ea.

— Se vede că nu vă sinchisiţi dacă băiatul contractează gripa asta indiană, nu se lăsă ea. Colin se smulse din strânsoare. Ce idee, să-l laşi să se îndoape cu brioşe şi apoi să umble prin ploaie!?

Dunworthy porni să traverseze careul în fugă, având-ul pe Colin pe urmele lui.

— Nu m-ar surprinde deloc dacă aş afla că originea virusului este aici, la Baliol, strigă doamna Gaddson după ei. Asta-i neglijenţă crasă, da. Neglijenţă criminală!

Dunworthy năvăli în cameră şi ridică receptorul. Nu avea imagine.

— Andrews! strigă el. Eşti pe linie? Nu te văd.

— Sistemul telefonic e supraaglomerat, spuse Montoya. Au renunţat la imagine. Sunt Lupe Montoya. Domnul Basingame e amator de somon sau de păstrăv?

— Poftim? se miră Dunworthy, privind încruntat la ecranul mort.

— Am telefonat tuturor ghidurilor de pescuit din Scoţia. Acolo unde am reuşit să prind legătura. L-ar putea găsi dacă ştim ce pescuieşte. Ce ştiţi de prietenii lui? N-a mers niciodată la pescuit cu vreo persoană din universitate care să ştie ce-i place?

— Habar n-am. Domnişoară Montoya, regret, dar aşteptam un mesaj important...

— Am încercat peste tot: hoteluri, hanuri, societăţi care închiriază ambarcaţiuni, până şi cu frizerul lui am discutat. Am găsit-o pe soţia lui la Torquay, iar ea spune că nu ştie unde e plecat. Sper că asta nu înseamnă că a plecat undeva cu vreo femeie şi nici măcar n-a ajuns în Scoţia.

— Mi-e greu să cred că Basingame...

— Da, de acord, dar atunci de ce nu-mi spune nimeni unde e? Şi de ce n-a telefonat, pentru că ştirea despre epidemie a apărut în toate ziarele şi programele?!

— Domnişoară Montoya, eu...

— Presupun că va trebui să telefonez şi colo şi colo. Dacă-l găsesc, o să vă anunţ.

În cele din urmă închise. Dunworthy puse receptorul jos şi rămase cu privirea pironită la el, convins că Andrews încercase să-l caute în timp ce el o asculta pe Montoya.

— N-aţi spus că în Evul Mediu au bântuit tot felul de epidemii? îl întrebă Colin. Stătea pe canapeaua de sub fereastră cu cartea deschisă pe genunchi şi mânca brioşe.

— Ba da.

— Păi nu le găsesc în carte. Cum se numeau?

— Încearcă Ciuma Neagră.

Aşteptă neliniştit un sfert de oră, apoi încercă să-i telefoneze din nou lui Andrews. Liniile erau încă ocupate.

— Ştiaţi că şi la Oxford a fost ciumă? spuse Colin. Terminase brioşele şi revenise la tabletele care aminteau de săpun. De Crăciun! La fel ca acum!

— Gripa nu se compară cu ciuma, îi explică Dunworthy, stând cu ochii pe telefon, de parcă l-ar fi rugat să sune. Ciuma neagră a ucis între o treime şi jumătate din populaţia Europei.

— Ştiu. Şi a fost şi mai interesantă. Era răspândită de şobolani, şi oamenii făceau bubele alea...

— Buboaie.

— Buboaie la subsuoară şi se înnegreau şi se umflau, devenind enorme şi apoi omul murea. Gripa nu seamănă deloc cu asta, zise el, pe un ton care părea să-i trădeze dezamăgirea.

— Nu.

— Iar gripa are doar o formă. Ciuma era de trei feluri. Bubonică, aceea cu buboaie, pulmonară, spuse el, măcelărind cuvântul. Îţi intra în plămâni, tuşeai de scuipai sânge şi septi-chi-mică...

— Septicemică.

— Aşa, care-ţi intra în sânge şi te omora în trei ore, iar corpul ţi se înnegrea! Apocaliptic, nu?

— Da.

Telefonul sună abia după ora unsprezece şi Dunworthy ridică precipitat receptorul, dar era Mary, care îl anunţă că nu va putea veni la cină.

— Au mai apărut cinci cazuri azi dimineaţă.

— Venim la spital după ce primesc telefonul acela, îi promise Dunworthy. Aştept să discut cu unul dintre tehnicienii mei. Trebuie să-l chem pentru a interpreta coordonatele.

Mary îl privi circumspectă.

— Te-ai pus de acord cu Gilchrist?

— Gilchrist! Omul e ocupat să plănuiască trimiterea lui Kivrin în perioada Ciumei Negre!

— Şi totuşi, cred că n-ar trebui să faci asta fără să-l anunţi. El este şeful în exerciţiu, şi n-are rost să ţi-l faci duşman. Dacă s-a întâmplat ceva cu adevărat rău şi Andrews trebuie să întrerupă misiunea, va trebui să cooperezi cu el. Îi zâmbi. Mai discutăm când vii. Iar cât o să stai aici, o să-ţi administrez o inoculare.

— Aveam impresia că aştepţi analogul.

— Îl aşteptam, dar nu-s mulţumită de felul în care reacţionează cazurile primare la tratamentul recomandat de cei din Atlanta. Starea câtorva s-a ameliorat uşor, dar Badri se simte mai rău, iar asta e puţin spus. Vreau ca bolnavii cu risc mare să beneficieze de tratament cu antigen T limfocit.

Andrews nu-i telefonă nici până la amiază. Dunworthy îl trimise pe Colin la spital pentru inoculare. Se întoarse cu o expresie mohorâtă.

— E chiar aşa de rău? îl întrebă Dunworthy.

— Grav de tot, spuse Colin, lăsându-se să cadă pe bancheta de sub fereastră. Când m-am întors, m-a prins doamna Gaddson. Mă frecam la braţ şi a vrut să ştie unde fusesem şi după aceea a întrebat de ce eu am fost inoculat, iar William nu. Se uită cu un aer critic la Dunworthy. Ei bine, mă doare! A zis că dacă există cazuri de mare risc, atunci

sărmanul ei Willy e sigur unul dintre ele şi că e o dovadă de nepofilism că mie mi s-a dat vaccin, şi lui, nu.

— Nepotism.

— Cum ziceţi. Sper că preotul o să-i găsească o slujbă absolut cadaverică.

— Mătuşa Mary ce mai face?

— N-am văzut-o. Erau cumplit de ocupaţi, au pus paturi şi pe coridoare.

Merseră la cina de Crăciun pe rând. Colin se întoarse după mai puţin de un sfert de ceas.

— Au început să cânte clopotarii, zise el. Domnul Finch m-a rugat să vă anunţ că nu mai e zahăr şi unt, iar smântâna e pe moarte. Scoase din buzunarul hainei o tartină cu gem. Cum se face că niciodată nu termină varza de Bruxelles?

Dunworthy îi dădu ordin să-l anunţe imediat ce ar telefona Andrews şi să noteze celelalte mesaje, apoi plecă. Clopotarii se dezlănţuiseră, şi zdrăngăneau un canon de Mozart.

Finch îi întinse o farfurie care părea plină doar cu varză de Bruxelles.

— Îmi pare rău, domnule, dar aproape c-am terminat şi curcanul. Mă bucur că aţi venit. Mai avem puţin şi vom asculta mesajul Reginei.

Clopotarii terminară canonul de Mozart în aplauzele entuziaste ale celor prezenţi şi, cu mănuşile pe mâini, domnişoara Taylor se apropie de Dunworthy:

— Bine aţi venit, domnule. V-am simţit lipsa la dejun, iar domnul Finch spunea că nu putem discuta decât cu dumneavoastră. Ne trebuie o sală de repetiţii.

Dunworthy vru să-i răspundă: „Nici nu mi-aş fi închipuit că repetaţi”, dar se mulţumi să înghită o bucăţică de varză.

— Sală de repetiţii?

— Da, ca să exersăm Surpriza Chicago în Minor. Am vorbit cu vicarul de la Christ Church să dăm un concert de Anul Nou, dar avem nevoie de o sală. I-am spus domnului Finch că sala mare de la Beard s-ar potrivi perfect…

— Sala comună a celor din anii mari?!

— Domnul Finch a zis că e folosită drept magazie pentru provizii. „Ce provizii?” se întrebă el. „Dacă e să-l cred pe Finch, am terminat aproape totul, în afara verzei de Bruxelles”.

— Tot domnia-sa a zis că sălile de curs sunt păstrate pentru a fi folosite ca infirmerii. Ne trebuie un loc liniştit, ca să ne concentrăm. Surpriza Chicago e extrem de complicată. Schimbările de ritm şi de temă de la final necesită o concentrare deplină. Şi ar mai fi şi problema agitaţiei din jur.

— Desigur, o aprobă el.

— Nu avem nevoie de o sală neapărat mare, dar trebuie să fie izolată. Până acum am repetat în sufragerie, dar oamenii circulă tot timpul şi tenorul ratează mereu intrarea.

— Sunt convins că vom găsi ceva potrivit.

— Bineînţeles, cu şapte clopote ar trebui să facem şi Tripletele, dar Consiliul Nord-American a cântat anul trecut piesa aici şi, din câte am înţeles, a ieşit o harababură întreagă. Tenorul a intrat cu o măsură după, şi armonia a fost îngrozitoare. Acesta e un alt motiv care mă îndeamnă să vă solicit o sală bună de repetiţii. Ritmul e totul.

— Sigur.

Având o înfăţişare fioroasă şi în acelaşi timp maternă, doamna Gaddson îţi făcu apariţia în cadrul uşii.

— Scuze, aştept un interurban important, spuse Dunworthy ridicându-se şi plasând-o pe domnişoara Taylor între el şi Gaddson.

— Legătură interurbană? întrebă Taylor, clătinând din cap. Dumneavoastră, englezii! Abia dacă înţeleg jumătate din ce spuneţi.

Dunworthy evadă pe uşa cămării, promiţând că va găsi o sală de repetiţii, pentru ca americanii să-şi poată duce la perfecţiune intrările şi clinchetele şi se întoarse în camera sa. Andrew încă nu telefonase. Primise în schimb un mesaj de la Montoya.

— A zis că nu-i nimic important, îl linişti Colin.

— Atâta tot? Altceva nimic?

— Nu. A zis „Spune-i domnului Dunworthy că nu-i nimic”.

Se întrebă dacă nu cumva, printr-o minune, îl găsise pe Basingame şi obţinuse semnătura lui sau dacă descoperise că era iubitor de somon sau de păstrăv. Se gândi dacă era cazul să o sune, dar se temu că tocmai în clipele acelea se vor debloca liniile şi va rata discuţia cu Andrews.

Acesta nu telefonă decât în jur de patru.

— Regret nespus că nu v-am telefonat mai devreme, începu el.

Încă nu avea imagine, dar Dunworthy auzi muzică şi rumoare în fundal.

— Seara trecută am fost plecat şi cu greu am reuşit să prind legătura, se scuză Andrews. Circuitele sunt ocupate de aglomeraţia de sărbători, ştiţi doar. Am făcut tot ce se putea...

— Am nevoie de tine la Oxford, i-o reteză Dunworthy. Trebuie să interpretezi nişte coordonate.

— Desigur, domnule, răspunse Andrews neîntârziat. Când?

— Cât de curând posibil. În seara asta poţi?

— A, făcu el, mai puţin entuziast. Mâine nu se poate? Gazda mea nu va sosi decât astă seară târziu, de aceea am plănuit să sărbătorim Crăciunul mâine, dar aş putea lua un tren după amiază sau seara. Aşa e bine, sau există un termen-limită la care trebuie făcută evaluarea?

— Evaluarea e deja făcută, însă tehnicianul a contractat o viroză şi am nevoie de altcineva să verifice. În spatele lui Andrews se auzi un hohot puternic de râs. Dunworthy ridică glasul. La ce oră crezi că poţi ajunge?

— Nu sunt sigur. Pot să vă sun mâine să vă spun când sosesc cu metroul?

— Da, numai că metroul merge doar până la Barton. Va trebui să iei un taxi de acolo până la cordonul de carantină. O să mă îngrijesc să treci fără probleme. În regulă, Andrews?

Acesta nu-i răspunse, deşi Dunworthy continuă să audă muzică în fundal.

— Andrews?! Mai eşti acolo? Nevăzând nimic, simţea că turbează.

— Da, domnule, răspunse Andrews circumspect. Ce spuneaţi că trebuie să fac?

— Să interpretezi nişte coordonate. Au fost deja calculate, însă tehni...

— Nu, asta am înţeles. Referitor la trenul până la Barton.

— Iei trenul spre Barton, spuse Dunworthy tare şi rar. Doar până acolo merge. Mai departe trebuie să iei un taxi până la zona de carantină.

— Carantină?

— Da, îi răspunse Dunworthy iritat. Vorbesc eu să ţi se dea drumul.

— De ce e carantină?

— Din cauza unei viroze. N-ai auzit?

— Nu, domnule. Am fost la o demonstraţie în Florenţa. Abia am sosit azi după amiază. E grav? Nu părea înspăimântat, ci doar curios.

— Optzeci şi unu de cazuri până acum.

— Optzeci şi două, îl corectă Colin de pe bancheta aflată sub fereastră.

— Dar au identificat virusul şi vaccinul trebuie să sosească. Nu s-au înregistrat cazuri mortale.

— În schimb există o mulţime de oameni nefericiţi care ar fi vrut să-şi petreacă acasă Crăciunul, pariez, spuse Andrews. Vă sun mâine dimineaţă, imediat ce aflu la ce oră pot sosi.

— Te rog, strigă Dunworthy ca să fie sigur că e auzit în hărmălaia de acolo. O să fiu aici.

— Bine, zise Andrews. Se mai auzi un hohot de râs, apoi se făcu linişte şi închise.

— Vine? întrebă Colin.

— Da. Mâine. Formă numărul lui Gilchrist.

Pe ecran apăru figura belicoasă a lui Gilchrist, care stătea la birou.

— Domnule Dunworthy, dacă vreţi să discutăm despre readucerea domnişoarei Engle…

„Aş face-o singur dacă aş putea”, gândi Dunworthy şi se întrebă dacă Gilchrist îşi dădea seama că tânăra părăsise

deja punctul de sosire şi oricum nu s-ar afla acolo, chiar dacă ar deschide reţeaua.

— Nu, răspunse el. Am găsit un tehnician care poate interpreta coordonatele.

— Domnule Dunworthy, permiteţi-mi să vă reamintesc...

— Sunt pe deplin conştient că răspundeţi de această plasare, recunoscu Dunworthy, încercând să-şi păstreze sângele rece. Voiam doar să vă sprijin. Ştiind dificultatea de a găsi tehnicieni pe perioada vacanţei, am telefonat unuia din Reading. Va sosi mâine.

Gilchrist îşi ţuguie buzele în semn de dezaprobare.

— Nu ar fi fost nevoie de aşa ceva dacă tehnicianul dumneavoastră nu s-ar fi îmbolnăvit, dar cum nu putem face nimic, presupun că vom rezolva problema în acest fel. Să se prezinte la mine imediat ce soseşte.

Dunworthy reuşi să-şi ia rămas bun pe un ton politicos, dar după ce imaginea dispăru de pe ecran trânti receptorul, îl ridică din nou şi începu să formeze un nou număr. Trebuia să-l găsească pe Basingame, chiar dacă asta i-ar fi răpit întreaga după amiază.

Vocea sintetică îl anunţă că toate liniile erau ocupate. Lăsă jos receptorul şi rămase cu ochii pierduţi la ecran.

— Mai aşteptaţi vreun apel? îl întrebă Colin.

— Nu.

— Atunci putem merge la spital? Am un cadou pentru mătuşa Mary.

„Iar eu mă pot ocupa de trecerea lui Andrews prin cordon”, se gândi el.

— Excelentă idee. Poţi să-ţi pui fularul cel nou.

Colin îl îndesă în buzunarul hainei.

— O să mi-l pun când ajung acolo, zise el, strâmbându-se. Nu vreau să fiu văzut de altcineva pe drum.

Nu avea cine să-i vadă. Străzile erau pustii, şi nu zăriră nici biciclete, nici taxiuri. Dunworthy se gândi la remarca vicarului, care îşi dăduse seama că la izbucnirea epidemiei toată lumea va rămâne închisă în casă. Ori se verificau spusele lui, ori oamenii fuseseră alungaţi de pe străzi de zdrăngănitul clopoţeilor electronici, care cântau acum

„Colinda clopoţeilor” şi încă extrem de tare, sunetele căpătând ecou pe străzile parcă lipsite de viaţă. Ori lumea somnola după mesele prea copioase de Crăciun. Ori nu aveau nici un chef să se plimbe pe ploaie.

Nu zăriră nici ţipenie decât după ce ajunseră la spital. În faţa secţiei de urgenţe se afla o femeie îmbrăcată cu un palton impermeabil ţinând în mână o pancartă pe care scria: „AFARĂ CU BOLILE STRĂINE”. Un bărbat care purta o mască le deschise uşa şi îi înmână lui Dunworthy un fluturaş umed.

Dunworthy ceru să vorbească de la recepţie cu Mary şi abia după aceea îşi aruncă ochii pe petecul de hârtie. COMBATEŢI GRIPA. VOTAŢI IEŞIREA DIN UNIUNEA EUROPEANĂ. Dedesubt mai era un paragraf: „De ce să fiţi izolaţi de cei dragi tocmai de Crăciun? De ce să fiţi obligaţi să staţi în Oxford? De ce sunteţi în pericol de a vă îmbolnăvi şi muri? Deoarece UE permite intrarea în Anglia a străinilor purtători de viruşi, iar Anglia nu are nimic de spus în această privinţă. Un imigrant indian, purtătorul unui virus mortal…”.

Dunworthy nu mai citi restul textului. Întoarse fluturaşul. „Votul dumneavoastră pentru ieşirea din UE reprezintă un vot în favoarea sănătăţii. Comitetul pentru Independenţa Marii Britanii”.

Curând apăru şi Mary, iar Colin îşi scoase fularul din buzunar şi-l înfăşură în jurul gâtului.

— La mulţi ani, o întâmpină el. Mulţumesc pentru fular. Să-ţi desfac eu cadoul?

— Da, chiar te rog, spuse Mary. Părea obosită. Purta acelaşi halat pe care Dunworthy îl ştia deja de două zile. Cineva îi agăţase o mlădiţă de ilice pe rever.

Colin desfăcu pachetul.

— Pune-ţi tichia! o îndemnă el, desfăcând coroana din hârtie albastră.

— Ai reuşit să te odihneşti cât de cât? o întrebă Dunworthy.

— Oarecum, spuse ea aşezându-şi coroana peste părul încărunţit, acum ciufulit. Începând de la amiază, am

internat treizeci de cazuri şi mai toată ziua m-am chinuit să obţin secvenţierea de la WIC, dar circuitele sunt aglomerate...

— Ştiu, confirmă Dunworthy. Pot să-l văd pe Badri?

— Doar o clipă-două. Se încruntă. Nici el nici alţi doi studenţi care au fost la petrecerea de la Headington nu reacţionează deloc la sintamicină. Beverly Breen e mai bine. Se înnegură din nou. Asta mă îngrijorează. Ai făcut vaccinul?

— Încă nu. În schimb, l-a făcut Colin.

— Şi doare ca naiba, spuse Colin, desfăcând fâşia de hârtie din pachet. Să-ţi citesc gluma?

Ea dădu aprobator din cap.

— Trebuie să aduc mâine un tehnician în zona de carantină ca să interpreteze coordonatele lui Kivrin, interveni Dunworthy. Ce trebuie să fac pentru a obţine aprobarea?

— Din câte ştiu, nimic. Încercăm să împiedicăm lumea să iasă, nu să intre.

Secretara o trase pe Mary deoparte şi-i vorbi discret, dar pe un ton agitat.

— Trebuie să fug, le spuse ea. Nu vreau să pleci fără să faci vaccinul. După ce treci pe la Badri să te întorci. Colin, îl aştepţi aici pe domnul Dunworthy!

Dunworthy plecă spre secţia de izolare. La pupitru nu găsi pe nimeni, aşa că se chinui singur să îmbrace un costum de protecţie, amintindu-şi să-şi tragă mănuşile la sfârşit, apoi intră.

Asistenta cea drăguţă care se ataşase atât de mult de William stătea cu ochii lipiţi de ecran şi îi lua pulsul lui Badri. Dunworthy se opri la căpătâiul patului.

Mary îl prevenise că Badri nu reacţionase la tratament, dar Dunworthy rămase descumpănit văzându-l. Avea faţa pământie, iar ochii erau încercănaţi, cearcăne, de parcă ar fi primit lovituri în cap. Braţul drept era prins într-o perfuzie foarte complicată. Pe partea interioară a braţului pielea era vineţie. Pielea de pe celălalt braţ arăta şi mai rău, fiind înnegrită pe toată lungimea antebraţului.

— Badri?! spuse el, iar asistenta clătină din cap.
— Să nu staţi mult, îl avertiză ea.
Dunworthy aprobă tăcut din cap.
Asistenta aranjă braţul moale al lui Badri pe pat, tastă ceva la pupitru, apoi ieşi.
Dunworthy se aşeză lângă pat şi privi cercetător la ecrane. Păreau la fel, pentru el indescifrabile, întrucât diagramele, săgeţile şi cifrele mereu schimbătoare nu-i spuneau nimic. Se uită la Badri, care zăcea acolo, părând bătut, învins. Îl atinse uşor pe mână şi se ridică.
— Din cauza şobolanilor, murmură Badri.
— Badri?! rosti el încet. Sunt Dunworthy.
— Domnu' Dunworthy... făcu Badri, dar nu deschise ochii. Mor, nu-i aşa?
Simţi un fior de spaimă.
— Nu, sigur nu, spuse el cu convingere. De unde ai scos ideea asta?
— Întotdeauna e mortală.
— Ce anume?
Badri nu-i dădu răspuns. Dunworthy rămase până când reveni asistenta, dar Badri nu mai spuse nimic.
— Domnule Dunworthy, îl rugă ea. Trebuie să se odihnească.
— Ştiu.
Porni spre uşă, apoi întoarse capul spre patul lui Badri. Deschise uşa.
— I-a ucis pe toţi, mormăi Badri. Jumătate din Europa.
Colin îl aştepta la registratură şi povestea secretarei despre cadourile primite de Crăciun.
— Cadourile de la mama n-au sosit din cauza carantinei. Stau undeva la poştă.
Dunworthy îi aminti secretarei de vaccin, iar ea dădu din cap şi spuse:
— Într-o clipă.
Rămaseră în aşteptare. „I-a ucis pe toţi", îşi aduse Dunworthy aminte. „Jumătate din Europa".
— N-am mai apucat să-i citesc gluma, constată Colin. Vreţi s-o auziţi? Nu mai aşteptă răspunsul: „Cum a rămas

Moş Crăciun când s-au stins luminile?”, apoi aşteptă reacţia lui Dunworthy.

Dunworthy dădu nedumerit din cap.

— „Pe întuneric”. Îşi scoase apoi acadeaua din buzunar, îi desfăcu ambalajul şi o vârî în gură. Sunteţi îngrijorat din cauza fetei, nu?

— Aşa e.

Împături ambalajul, transformându-l într-un pătrăţel minuscul.

— Nu înţeleg ceva. De ce nu vă duceţi la ea?

— Nu e la punctul de întâlnire. Trebuie să aşteptăm momentul stabilit.

— Nu, mă referam la altceva. De ce nu mergeţi în aceeaşi epocă în care aţi trimis-o şi s-o readuceţi? Înainte de a se întâmpla ceva grav?! Adică, puteţi pleca oricând, nu?

— Nu chiar. Poţi trimite oricând un istoric, dar imediat ce ajunge acolo, reţeaua nu poate lucra decât în timp real. Ai studiat paradoxuri la şcoală?

— Da, confirmă Colin, pe un ton nesigur. Sunt un soi de reguli de călătorie în timp?

— Continuum-ul spaţiu-timp nu admite paradoxuri, explică Dunworthy. Un paradox ar fi ca fata noastră să producă un eveniment care de fapt nu s-a petrecut atunci, ori să dea naştere unui anacronism.

Colin îl privea încă nesigur.

— Unul dintre paradoxuri e că nimeni nu se poate afla simultan în două locuri diferite. Se găseşte deja de patru zile în trecut. Nu putem face nimic pentru a schimba asta. S-a şi întâmplat.

— Şi atunci cum se va întoarce?

— Când a plecat, tehnicianul a efectuat ceea ce se numeşte o localizare. Ea îi spune unde se află ea exact şi acţionează ca un... se chinui să găsească un cuvânt accesibil tânărului. Un soi de frâu. Ceva care leagă laolaltă două epoci, astfel încât reţeaua să poată fi redeschisă la un anumit moment, şi s-o recuperăm pe fată.

— Aşa cum ne-am da întâlnire la ora şase şi jumătate în biserică?

— Exact. Se numeşte întâlnire. Data întâlnirii cu Kivrin e peste două săptămâni. Pe douăzeci şi opt decembrie. În ziua aceea tehnicianul va deschide reţeaua şi Kivrin va reveni.

— Credeam că acolo e aceeaşi dată. Cum se poate ca douăzeci şi opt să fie peste două săptămâni?

— În Evul mediu se folosea alt calendar. Acum, acolo e şaptesprezece decembrie. Data întâlnirii e pe şase ianuarie. „Dacă reuşeşte să ajungă la punctul de întâlnire. Dacă voi găsi un tehnician care să deschidă reţeaua”.

Colin scoase acadeaua din gură şi o privi gânditor. Căpătase o culoare alb-albăstruie şi arăta mai curând ca o hartă a Lunii. O vârî înapoi în gură.

— Deci, dacă aş merge în 1320 pe douăzeci şi şase decembrie, aş putea sărbători Crăciunul de două ori?!

— Da, cred că da.

— Mortal, concluzionă el. Desfăcu pătrăţelul de hârtie şi îl împături şi mai apăsat. Cred că au uitat de dumneavoastră, nu credeţi?

— Cam aşa s-ar părea, confirmă Dunworthy.

Când apăru următorul asistent, Dunworthy îl opri şi-i spuse că aştepta să facă vaccinul.

— Da? făcu acesta cu un aer surprins. Încerc să mă interesez. Apoi dispăru în secţia urgenţe.

Mai aşteptară o vreme. „Din cauza şobolanilor”, spusese Badri. Iar în prima noapte îl întrebase: „În ce an suntem?” Dar mai susţinuse că defazarea fusese minoră. Afirmase că tehnicianul începător nu greşise calculele.

Colin îşi scoase acadeaua din gură şi o cercetă câteva secunde, vrând să constate schimbarea de culoare.

— Dar, dacă s-a întâmplat ceva groaznic, nu puteţi încălca regulile? întrebă el, măsurând acadeaua. Dacă-şi pierde un braţ, sau moare într-un bombardament, sau cine ştie ce păţeşte...?

— Astea nu sunt reguli, Colin, ci legi ale ştiinţei. Nu le-am putea încălca nici dacă am încerca. Dacă ne-am strădui să

întoarcem înapoi evenimente care s-au petrecut deja, reţeaua nu s-ar mai deschide.

Colin scuipă acadeaua în ambalaj şi înfăşură grijuliu hârtia în jurul ei.

— Sunt convins că fata n-a păţit nimic, spuse el apoi îndesă acadeaua împachetată în buzunarul hainei şi scoase un pachet ambalat cu stângăcie. Am uitat să-i dau mătuşii Mary cadoul, descoperi el.

Sări în sus şi porni brusc spre secţia urgenţe, astfel că Dunworthy nu apucă să-l mai oprească, însă Colin nici nu ajunse bine la uşă că se întoarse val-vârtej.

— Drace! Nici aici nu scăpăm de madam Gaddson! anunţă el. Vine încoace!

Dunworthy se ridică.

— Asta ne mai lipsea.

— Pe aici, propuse Colin. În noaptea când am sosit am intrat pe uşa din dos. Porni în direcţie opusă. Haideţi!

Dunworthy nu putea fugi, dar grăbi pasul pe labirintul de coridoare cunoscute lui Colin şi ieşiră pe o uşă de serviciu, ajungând pe o stradă lăturalnică. Un bărbat purtând două placarde în spate stătea în ploaie. Pe ele scria: „Sfârşitul de care ne temem a sosit”, ceea ce suna ciudat de potrivit.

— Vreau să mă asigur că nu ne-a zărit, spuse Colin şi ţâşni spre intrarea principală.

Bărbatul îi întinse lui Dunworthy un fluturaş. Pe el scria cu majuscule: „SFÂRŞITUL LUMII SE APROPIE! Temeţi-vă de Dumnezeu, fiindcă ora judecăţii a sosit”. Revelaţii 14:7.

Aflat după colţ, Colin îi făcu semn cu mâna.

— Am scăpat, îl anunţă adolescentul, gâfâind uşor. E înăuntru, răcneşte la secretar.

Dunworthy îi înapoie omului fluturaşul şi porni în urma lui Colin. Acesta o luă pe Woodstock Road. Dunworthy se uită neliniştit către uşa secţiei urgenţe, dar nu văzu pe nimeni, nici măcar pe membrii pichetelor anti-UE.

Colin fugi cale de încă o intersecţie, apoi reîncepu să păşească încet. Scoase pachetul cu tablete din buzunar şi-i oferi una lui Dunworthy. Acesta refuză.

Colin azvârli o tabletă în gură şi spuse destul de confuz:

— Ăsta-i cel mai interesant Crăciun din viaţa mea.

Cale de câteva intersecţii, Dunworthy cugetă la spusele lui. Orchestrele de clopoţei electronici masacrau „Mohorâta iarnă”, ceea ce părea binemeritat, iar străzile rămăseseră pustii, însă imediat ce dădură colţul şi intrară pe bulevardul Broad, văzură silueta cunoscută a lui Finch, care mergea zgribulit prin ploaie.

— E domnul Finch, exclamă Colin.

— Doamne Dumnezeule, se văicări Dunworthy. Ce lipsuri crezi că a mai constatat de data asta?

— Sper că e vorba de varza de Bruxelles.

Recunoscându-le vocile, Finch ridică privirea spre ei.

— O, domnule Dunworthy. Slavă cerului. V-am căutat peste tot.

— Ce s-a mai întâmplat? I-am spus domnişoarei Taylor că o să caut o sală de repetiţii.

— Lăsaţi asta, domnule. E vorba de persoanele reţinute. Două dintre ele au contractat viroza.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(032631-034122)

21 decembrie (pe stil vechi). Părintele Roche nu ştie unde e punctul de întâlnire. L-am convins să mă ducă în locul unde s-a întâlnit cu Gawyn, dar şederea în acel luminiş nu m-a ajutat să-mi activez memoria. E limpede că Gawyn nu s-a văzut cu el decât după ce se îndepărtase de locul unde mă găsise, şi în momentele acelea eu deliram.

Tot azi am înţeles că singură n-o să reuşesc niciodată să descopăr locul. Pădurea e prea întinsă şi e presărată de nenumărate luminişuri, stejari şi pâlcuri de sălcii care seamănă între ele mai ales acum, când a nins. Trebuia să marchez locul şi cu altceva decât lăsând caseta acolo.

Va trebui să apelez la Gawyn ca să-mi arate locul, dar el încă nu s-a întors.

De când am revenit din pădure plouă întruna şi cred că ar trebui să mă bucur, întrucât zăpada se va topi, însă asta

mă împiedică să merg în căutarea locului, iar în conac e cumplit de frig. Fiecare poartă mantia şi înăuntru şi stă mai mult pe lângă foc.

Cum se descurcă sătenii? Prin colibele lor vântul trece nestingherit, iar în aceea în care am intrat nu era nici urmă de pături. Pesemne că îngheaţă în adevăratul sens al cuvântului, iar Rosemund a zis că, după părerea administratorului, va ploua până după Crăciun.

Rosemund şi-a cerut iertare pentru purtarea ei plină de nervozitate şi mi-a spus:

— Am fost rea cu sora mea.

Agnes n-a avut nici o legătură cu situaţia respectivă – pe ea a supărat-o vestea că logodnicul ei fusese invitat de Crăciun şi când am avut norocul să rămân singură cu Rosemund, am întrebat-o dacă ideea căsătoriei o îngrijora chiar atât de mult.

— Tata a aranjat-o, mi-a mărturisit ea, în timp ce trecea aţa prin ac. Ne-am logodit de Sfântul Martin. Căsătoria va avea loc de Paşte.

— Şi tu consimţi? am întrebat-o eu.

— E o partidă bună, a zis ea. Sir Bloet are multă putere şi proprietăţile lui se învecinează cu ale tatei.

— Îl placi?

Ea a înfipt acul în pânza prinsă în rama de lemn.

— Tata n-ar îngădui niciodată să mi se întâmple ceva rău, a spus ea şi apoi a tras aţa de partea cealaltă.

Nu s-a oferit să-mi mărturisească şi alte lucruri şi de la Agnes n-am reuşit să aflu decât că Sir Bloet e bun şi i-a adus un penny din argint, acesta făcând neîndoielnic parte dintre darurile de nuntă.

Pe Agnes a preocupat-o prea mult starea genunchiului ca să-mi spună prea multe. La jumătatea drumului spre casă nu s-a mai plâns, dar apoi, când a descălecat, a şchiopătat în mod exagerat. Am crezut că vrea doar să i se acorde atenţie, dar când m-am uitat mai atent la rană, am descoperit că i se rupsese coaja cu totul. Zona din jurul ei e vineţie şi umflată.

Am spălat rana şi am bandajat-o cu o cârpă cât mai curată pe care am găsit-o (mă tem că am folosit unul dintre coifurile doamnei Imeyne – l-am găsit în lada de la căpătâiul patului) şi am rugat-o să stea liniştită lângă foc şi să se joace cu cavalerul din lemn, dar starea ei mă îngrijorează. Dacă rana se infectează, lucrurile se complică. La 1300 nu există antimicrobiene.

Şi Eliwys e îngrijorată. Se vede că îl aştepta pe Gawyn astă seară, şi de aceea a stat pe lângă paravane mai toată ziua, uitându-se afară pe uşa deschisă. Eu nu am reuşit să-mi dau seama de sentimentele ei faţă de Gawyn. Uneori, ca astăzi, de pildă, cred că îl iubeşte şi se teme de consecinţe pentru amândoi. Adulterul e un păcat de moarte în opinia bisericii, şi adesea chiar primejdios. Dar sunt din ce în ce mai convinsă că acest amour e cu desăvârşire nerăsplătit, deoarece ea e atât de preocupată de soarta soţului încât nici nu are habar de existenţa lui.

Fecioara pură şi neprihănită reprezenta idealul iubirii curtene, dar mi-e limpede că el nu ştie dacă ea îl iubeşte. Acţiunea prin care m-a salvat pe mine din pădure şi istoria cu renegaţii au avut doar rostul de a o impresiona (lucru care ar fi fost cu atât mai impresionant dacă ar fi existat douăzeci de tâlhari, toţi înarmaţi cu spade, ghioage şi securi). Evident, Gawyn ar face orice ca să o cucerească, iar Lady Imeyne ştie asta. Tocmai de aceea, cred eu, a fost trimis cu treburi la Courcy.

Capitolul 18

Când ajunseră la Baliol, aflară că alte două persoane din afara Oxford-ului contractaseră viroza. Dunworthy îl trimise pe Colin la culcare, apoi îl ajută pe Finch să găsească paturi pentru bolnavi şi telefonă la spital.

— Toate ambulanţele sunt în cursă, îi comunică secretarul. Vom trimite una imediat ce vom putea.

Acest „cât de curând posibil” deveni miezul nopţii. Nu se culcă decât după ora unu.

Având la căpătâi „Secolul Cavalerismului”, Colin dormea pe patul pliant pregătit de Finch. Dunworthy ezită o clipă gândindu-se să ia cartea de acolo, dar nu voia să-l trezească. Se duse direct la culcare.

Imposibil ca studenta lui să fi nimerit în plină epidemie de ciumă. Badri spusese că derapajul era de patru ore, iar ciuma izbucnise în Anglia abia în 1348. Kivrin fusese trimisă în 1320.

Se răsuci în pat şi închise ochii, hotărât să adoarmă. Nu se putea ca ea să fi nimerit în alt an. Badri delira. Spusese tot felul de lucruri, vorbise despre capace şi porţelanuri sparte, dar şi despre şobolani. Vorbe fără legătură între ele. Erau manifestări tipice ale unei persoane febrile. Tot Badri îi spusese să se tragă înapoi. Îi dăduse chiar notiţe inexistente. Din toate astea, nimic nu stătea în picioare.

„Din cauza şobolanilor”, spusese Badri. Oamenii epocii medievale nu ştiuseră că boala fusese răspândită de purici sau şobolani. Nu-şi explicau izbucnirea ei. Acuzaseră pe oricine – evrei, vrăjitoare şi bolnavi mintali. Uciseseră retardaţi mintali şi spânzuraseră femei în vârstă. Arseseră străinii pe rug.

Se ridică din pat şi lipăi desculţ până în camera de zi. Păşind în vârful picioarelor, dădu ocol patului pliant şi scoase cartea de sub capul lui Colin. Acesta se mişcă, dar nu se trezi.

Se aşeză pe bancheta de sub fereastră şi căută capitolul referitor la Ciuma Neagră. Izbucnise la început în China în

1333 şi apoi, cuprinzând corăbiile comerciale, se răspândise spre apus până la Messina, în Sicilia şi de acolo înspre Pisa. Cuprinsese după aceea Italia şi Franţa – optzeci de mii de morţi în Siena, o sută de mii în Florenţa, trei sute de mii în Roma – apoi ajunsese dincolo de Canalul Mânecii. Ajunsese în Anglia în 1348, cu puţin înainte de sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul, adică douăzeci şi opt iunie.

Asta însemna o defazare de douăzeci şi opt de ani. Pe Badri l-ar fi îngrijorat o asemenea diferenţă, însă el vorbise de câteva săptămâni, nu de ani.

Se întinse peste pat şi scoase din bibliotecă o altă carte: „Epidemii”, de Fitzwiller.

— Ce faceţi? întrebă Colin, pe jumătate adormit.

— Citesc despre Moartea Neagră, îi răspunse el în şoaptă. Vezi-ţi de somnul tău.

— Parcă nu i-au spus aşa, bolborosi Colin. Se rostogoli pe cealaltă parte şi se ascunse sub pătură. Îi spuneau boala albastră.

Dunworthy plecă în camera lui cu ambele cărţi subsuoară. Fitzwiller dădea ca dată a izbucnirii ciumei în Anglia data de douăzeci şi nouă iunie 1348. Molima ajunsese la Oxford în decembrie, la Londra în octombrie1349, apoi se răspândise spre nord şi din nou peste Canalul Mânecii, către Ţările de Jos şi Norvegia. Bântuise peste tot, cu excepţia Poloniei, care declarase carantină şi, ciudat, în unele părţi ale Scoţiei.

Pe oriunde trecuse, luase cu sine toate sufletele, aidoma Îngerului Morţii, distrugând aşezări întregi, nelăsând în viaţă nici măcar o persoană care să administreze ultima cuminecătură celor pe moarte sau să-i îngroape pe cei morţi sau intraţi deja în putrefacţie. Într-una dintre mănăstiri, muriseră toţi călugării, în afara unuia.

Acest supravieţuitor, John Clyn, a lăsat o mărturie: „Iar pentru ca întâmplările care merită a fi întipărite în minte să nu piară cu vremea şi să dispară din memoria celor ce vor să vină după noi”, scrisese el, „şi văzând atâta nenorocire şi întreaga lume căzută sub stăpânirea Celui Rău, aflându-mă eu însumi printre morţi şi aşteptându-mi sfârşitul, am

încredinţat pergamentului toate întâmplările la care am fost martor”.

Notase totul, ca un adevărat istoric, iar apoi, după toate probabilităţile, murise singur. Mâna îi alunecase pe manuscris, astfel că dedesubt, o altă mână adăugase: „Autorul a murit după ce a scris aceste cuvinte”.

Cineva bătu la uşă. Era Finch, doar în halat, cu ochii cârpiţi de somn şi cu un aer nenorocit.

— Mai avem un caz, domnule: una dintre femeile din afara localităţii, zise el.

Dunworthy duse un deget la buze şi-l conduse afară din cameră.

— Ai telefonat la spital?

— Da, domnule, dar au zis că pot trimite o ambulanţă abia peste câteva ore. Au zis să o izolăm, să-i dăm dimantadină şi suc de portocale.

— Presupun că nici din astea nu mai avem, spuse Dunworthy, oarecum iritat.

— Ba avem, dar nu asta-i problema. Nu vrea să ne asculte.

Dunworthy îl rugă pe Finch să-l aştepte afară cât se îmbrăcă şi-şi luă masca, apoi traversară careul până la Salvin. Lângă uşă îi aşteptau câteva persoane reţinute, îmbrăcate foarte divers: lenjerie, paltoane şi pături. Doar câteva dintre ele aveau măşti pe faţă. Era limpede că până spre dimineaţă mai toate aveau să fie internate, socoti Dunworthy.

— Slavă Cerului că aţi venit, spuse cu glas îndurerat o femeie. Noi n-am putut face nimic.

Finch îl conduse până la bolnava care şedea pe pat. Era o femeie în vârstă, cu părul alb şi rărit, care avea aceeaşi sticlire febrilă în ochi, aceeaşi vitalitate frenetică pe care o dovedise şi Badri în prima seară.

— Plecaţi! strigă ea când îl văzu pe Finch şi făcu un gest spre el, de parcă ar fi vrut să-l pălmuiască. Tăticule! răcni ea, apoi strâmbă urât din buze. Am fost foarte rea, adăugă ea cu glas ca de copil. Am mâncat tot tortul, iar acum mă doare burta.

— Înţelegeţi ce vreau să zic? reuşi Finch să articuleze.

— Tăticule, vin indienii? întrebă femeia. Nu-mi plac. Au arcuri şi săgeţi.

Abia spre dimineaţă reuşiră să o aşeze pe un pat pliant într-una dintre sălile de curs. Până la urmă, Dunworthy se văzuse silit să joace puţin teatru, spunând: „Tăticul vrea ca fetiţa lui să stea cuminte”, şi tocmai când reuşiseră să o liniştească, sosi şi ambulanţa.

— Tăticule! răcnise ea după ce închiseră uşile duble. Nu mă lăsa aici singură!

— Of, doamne, făcu Finch, după ce ambulanţa se îndepărtă. A trecut de ora micului dejun. Sper că ne-a rămas şi nouă puţină şuncă.

Plecă imediat să raţionalizeze alimentele, iar Dunworthy se întoarse în camera lui să aştepte telefonul lui Andrews. Urcând, îl văzu pe Colin la jumătatea scării, muşcând dintr-o felie de pâine prăjită şi trăgându-şi haina.

— Vicarul m-a rugat să adun haine pentru persoanele reţinute, spuse el cu gura plină. A telefonat şi mătuşa. S-o sunaţi.

— Dar Andrews?

— Nu.

— S-a restabilit legătura video?

— Nu.

— Pune-ţi masca, strigă Dunworthy după el, şi fularul!

O sună pe Mary şi aşteptă nerăbdător vreme de cinci minute până când ea sosi la telefon.

— James?! spuse ea. Badri vrea să-ţi vorbească.

— Deci se simte mai bine?

— Nu. Încă are febră şi e cam agitat. Îţi pronunţă mereu numele şi susţine că are ceva să-ţi comunice. A ajuns într-o stare cumplită. Dacă ai veni să vorbeşti cu el, poate se mai linişteşte.

— A zis ceva de ciumă? întrebă el.

— Ciumă? se miră ea, părând deranjată. James, să nu-mi spui că te-ai lăsat influenţat de zvonurile astea stupide care se aud peste tot – ba holeră, ba febră, ba friguri palustre, ba o recidivă a Marii Epidemii...

— Nu, nici vorbă, spuse Dunworthy. E vorba de Badri. Seara trecută a zis: „A ucis jumătate din Europa”, şi „Din cauza şobolanilor”.

— Delirează, James. Are febră. Asta nu înseamnă nimic.

„Are dreptate”, îşi zise el. „Şi femeia aceea bătuse câmpii despre indieni cu arcuri şi săgeţi, iar tu n-ai început să cauţi războinici sioux. Femeia spunea că mâncase prea mult tort pentru a explica durerile de stomac, iar Badri s-a referit la ciumă. Vorbe fără noimă”.

Cu toate acestea, spuse că va merge imediat la spital şi plecă să-l anunţe pe Finch. Andrews nu precizase ora la care va telefona, aşa că putea pleca fără să lase pe cineva pentru a răspunde. Regretă însă că se lăsase antrenat de Mary şi nu-l rugase pe Colin să se ocupe de asta.

Mai mult ca sigur că Finch stă în sală, veghind şunca cu preţul vieţii. Ridică receptorul de pe furcă, astfel încât să dea semnal de ocupat şi traversă careul, îndreptându-se spre sală.

Ajuns la uşă, dădu de domnişoara Taylor.

— Tocmai voiam să vă caut, spuse ea. Am auzit că unele persoane din afara localităţii s-au îmbolnăvit.

— Da, răspunse el, căutându-l din ochi pe Finch.

— Of, Doamne. Deci suntem cu toţii vulnerabili.

Nu-l vedea nicăieri pe Finch.

— Cât e perioada de incubaţie.

— Între douăsprezece şi patruzeci şi opt de ore.

Îşi întinse gâtul ca să vadă pe deasupra capetelor.

— Groaznic, spuse Taylor. Dacă se întâmplă ca vreunul dintre noi să cadă în mijlocul unui cântec? Noi cântăm în mod tradiţional, nu în sistem consiliu. Regulile sunt foarte clare.

Dunworthy se întrebă de ce stilul tradiţional, orice ar fi fost acela, impunea reguli privind schimbarea clopotarilor bolnavi de gripă.

— Regula Trei, începu domnişoara Taylor. „Fiecare membru al grupului trebuie să ţină neîntrerupt clopotul în mână”. E ca şi cum am putea include pe altcineva din mers când unul dintre noi cade fulgerat. Iar asta ar strica ritmul.

Dunworthy îşi imagină dintr-o dată cum unul dintre clopotarii cu mănuşi albe se prăbuşeşte şi e împins deoparte pentru a nu afecta ritmul în vreun fel.

— Nu există simptome prevestitoare? vru să ştie Taylor.

— Nu.

— Hârtia aceea pe care a trimis-o Serviciul Naţional de Sănătate zicea de ameţeli, febră şi dureri de cap, dar asta nu slujeşte la nimic. Clopotele ne dau mereu dureri de cap.

„Îmi închipui”, gândi Dunworthy, căutându-l pe William Gaddson sau pe vreunul dintre studenţii pe care îi putea trimite să stea lângă telefon.

— Dacă am cânta în sistem consiliu, n-ar avea importanţă, explică Taylor. Acolo oamenii au voie să se schimbe între ei. În timpul unui concert Tittum Bob Maxim de la York, s-au folosit nouăsprezece clopotari. Nouăsprezece! Nu înţeleg cum sună asta.

În sală se aflau vreo nouă dintre studenţii săi, Finch se baricadase probabil în cămară, iar Colin plecase demult.

— Mai aveţi nevoie de sală de repetiţii?

— Da, dacă nu cumva se îmbolnăveşte vreuna dintre noi. Sigur, am putea cânta Stedmans, dar n-ar fi acelaşi lucru, înţelegeţi?

— Vă las să folosiţi sufrageria mea dacă răspundeţi la telefon şi notaţi mesajele primite. Aştept o convorbire interurbană importantă, de aceea trebuie să fie tot timpul cineva acolo.

O conduse în apartamentul său.

— O, dar nu-i prea mare, constată ea. Nu cred că avem spaţiu să lucrăm la ridicări. Putem muta mobilierul?

— Puteţi face tot ce doriţi, numai să răspundeţi şi să notaţi cine m-a căutat. Aştept un telefon de la domnul Andrews. Spuneţi-i că nu are nevoie de aprobare pentru a intra în zona de carantină. Rugaţi-l să meargă direct la Brasenose şi o să vin şi eu acolo.

— Da, bine, spuse ea, de parcă i-ar fi făcut o favoare. Cel puţin e mai bine decât în sala aceea unde bate vântul.

O lăsă mutând mobilierul, câtuşi de puţin convins că merita să aibă încredere în gusturile ei şi se grăbi să plece

la Badri. Acesta avea să-i spună ceva. I-a ucis pe toţi. Jumătate din Europa.

Ploaia se mai domolise, transformându-se într-o ceaţă fină, iar pichetele anti-UE din faţa spitalului se îngroşaseră. Lor li se alăturaseră câţiva băieţi de vârsta lui Colin care aveau pictate dungi negre pe faţă şi scandau: „Eliberaţi poporul nostru”. Unul dintre ei îl apucă de mână.

— Autorităţile nu au dreptul să vă ţină aici împotriva voinţei dumneavoastră, îi spuse tânărul pictat, apropiindu-şi faţa de masca lui Dunworthy.

— Nu fi ridicol, îl sfătui Dunworthy. Vrei să declanşăm o nouă epidemie?

Băiatul îi dădu drumul, îl privi nedumerit, şi Dunworthy profită de această situaţie ca să se refugieze înăuntru.

Secţia urgenţe era aglomerată de pacienţi întinşi pe brancarde cu rotile, iar una dintre ele era aşezată chiar lângă lift. O asistentă masivă, purtând un costum de protecţie umflat, stătea alături de targă şi-i citea unui pacient ceva dintr-o carte învelită în polietilenă.

— „Cine a pierit, cu toate că a fost nevinovat”, zise ea, iar Dunworthy îşi dădu seama cu groază că nu avea în faţă o asistentă. Era doamna Gaddson.

— „Şi unde au fost cei drepţi loviţi?” citi ea.

Apoi se opri şi răsfoi paginile subţiri ale Bibliei, căutând un alt pasaj încurajator, iar el se furişă pe coridor şi pe o scară, adânc recunoscător Serviciului Naţional pentru că impusese folosirea măştilor.

— „Dumnezeu va abate asupra ta ftizia”, intona ea, iar vocea răsună şi pe coridorul pe care se refugiase Dunworthy, „precum şi cu fierbinţeli şi dureri”.

„Iar El va abate asupra ta o femeie precum Gaddson”, gândi el, „care îţi va citi din Scriptură pentru a-ţi menţine moralul ridicat”.

Urcă scările către secţia de izolare, care acum ocupa mai tot etajul întâi.

— Aţi venit, îl întâmpină asistenta. Era din nou tânăra blondă. Se întrebă dacă era momentul potrivit să o avertizeze cu privire la prezenţa doamnei Gaddson în spital.

— Credeam că nu mai ajungeţi, spuse ea. Toată dimineaţa a cerut cu dumneavoastră. Îi dădu un costum de protecţie şi, după ce-l îmbrăcă, o urmă în salon.

— Acum vreo jumătate de oră cerea cu disperare să vă vadă, îi şopti ea, şi insista mereu că are să vă spună ceva. Şi-a mai revenit.

Badri arăta mult mai bine. Paloarea pământie şi înspăimântătoare îi dispăruse de pe chip şi, cu toate că mai era puţin palid, părea să-şi fi recăpătat în obraji culoarea obişnuită pe care o ştia Dunworthy. Stătea proptit de câteva perne, cu genunchii ridicaţi şi rezemându-şi palmele uşor pe ei, cu degetele uşor îndoite. Ţinea ochii închişi.

— Badri, spuse asistenta, atingându-l pe umăr cu mâna înmănuşată şi aplecându-se puţin deasupra lui. A sosit domnul Dunworthy.

— Domnul Dunworthy? făcu el şi deschise ochii.

— Da. Făcu un semn din cap, arătând către vizitator. Ţi-am spus că va veni.

Badri se ridică mai drept pe perne, dar nu se uită spre Dunworthy. Privi hotărât drept înainte.

— Sunt aici, Badri, zise Dunworthy, mutându-se puţin pentru a intra în câmpul vizual al bolnavului. Ce voiai să-mi comunici?

Badri continuă să privească ţintă în gol şi mâinile începură să-i joace fără astâmpăr pe genunchi. Dunworthy schimbă o privire cu asistenta.

— A mai făcut aşa, spuse ea, cred că tastează ceva. Apoi se uită la ecran şi ieşi.

Badri continua să tasteze. Încheieturile mâinilor se odihneau pe genunchi, iar degetele băteau în pătură într-un ritm complicat. Îşi ţinea ochii aţintiţi la ceva parcă aflat în faţa lui – un ecran? – şi, după o clipă, se încruntă.

— Nu se poate, spuse el şi începu să tasteze mai rapid.

— Badri, ce s-a întâmplat? Ce probleme sunt?

— Sigur e o eroare, zise el. Se aplecă uşor într-o parte şi ceru: Dă-mi o reprezentare linie cu linie a coeficientului de pierdere.

„Se adresa către microfonul unei console imaginare”, îşi dădu el seama. „Citeşte coordonatele”.

— Ce eroare, Badri?

— Defazarea, spuse Badri, cu ochii fixaţi la presupusul ecran. Verificare a rezultatului, zise el în microfon. Nu se poate.

— Ce s-a întâmplat cu defazarea? vru să ştie Dunworthy. E mai mare decât cea anticipată?

Badri nu-i răspunse. Mai tastă câteva clipe, se opri, privi în gol şi reîncepu să bată ca turbat.

— Cât de mare e defazarea, Badri?

Acesta continuă să tasteze aproape un minut, după care încetă şi ridică ochii spre Dunworthy.

— Ce îngrijorat... zise el, rămas pe gânduri.

— Îngrijorat, de ce, Badri? îl întrebă Dunworthy.

Badri azvârli brusc pătura în lături şi se apucă de barele patului.

— Trebuie să-l găsesc pe Dunworthy. Trase brusc de canulă, smulgând banda adezivă.

Ecranele din spatele lui parcă înnebuniră, prezentând linii frânte şi ţiuind. Undeva, afară, se declanşase o alarmă.

— Nu trebuie să faci asta, încercă Dunworthy să-l liniştească, întinzând mâna să-l împiedice.

— E la bodegă, spuse Badri, dezlipind banda.

Ecranele înfăţişară linii plate.

— Deconectare, anunţă o voce sintetică. Deconectare.

Asistenta năvăli înăuntru.

— Of, Doamne, e a doua oară că face asta, spuse ea. Domnule Chaudhuri, încetaţi. O să scoateţi canula.

— Du-te şi cheamă-l pe domnul Dunworthy. Acum, rosti el. S-a întâmplat ceva grav, dar se lăsă pe spate şi-i îngădui asistentei să-l învelească. De ce nu mai vine?

Dunworthy aşteptă până când tânăra fixă canula la loc şi restabili legăturile la ecrane şi urmări reacţiile lui Badri. Acesta părea epuizat şi apatic, aproape plictisit. Deasupra canulei se forma deja o nouă vânătaie.

Asistenta plecă spunând:

— Cred că o să-i administrez un sedativ.

Imediat după plecarea ei, Dunworthy făcu o nouă încercare:

— Badri, sunt Dunworthy. Voiai să-mi spui ceva. Uită-te la mine. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Badri îl măsură, dar fără să-l vadă.

— Derapajul a fost atât de mare? Kivrin a ajuns în perioada ciumei?

— N-am timp, spuse Badri. Am fost acolo sâmbătă şi duminică. Începu să tasteze din nou, mişcându-şi neîncetat degetele pe pătură. Nu se poate.

Asistenta reveni cu o sticlă de perfuzie.

— O, ce bine, zise el, iar pe faţă îi apăru o expresie de relaxare şi linişte, de parcă ar fi scăpat de o mare povară. Nu ştiu ce s-a întâmplat, am avut o durere cumplită de cap.

Închise ochii înainte ca asistenta să fi fixat canula şi începu să sforăie slab.

Asistenta îl conduse pe coridor.

— Dacă se trezeşte şi vă cheamă din nou, unde vă pot găsi?

El îi dădu numărul de telefon şi o întrebă:

— Ce anume a spus înainte de sosirea mea?

— A pronunţat mereu numele dumneavoastră, zicând că trebuie să vă găsesc, fiindcă avea ceva important de comunicat.

— A adus vorba de şobolani?

— Nu. O singură dată a zis că trebuie să o găsească pe Karen... sau Katherine...

— Kivrin.

Ea încuviinţă.

— Da. Zicea: „Trebuie s-o găsesc pe Kivrin. Mai e deschis laboratorul?” Iar apoi a spus ceva despre un miel, dar de şobolani, nimic. Mult timp n-am înţeles nici o vorbă.

Dunworthy aruncă una dintre mănuşi în sac.

— Te rog să-ţi notezi tot ce spune. Nu şi porţiunile neinteligibile, adăugă el, înainte ca ea să ridice obiecţiuni. Dar în rest, tot. Mă întorc după amiază.

— O să încerc. Dar sunt vorbe fără şir.

Dunworthy coborî. Vorbe fără şir, în mare parte, urmare a febrei, care nu aveau nici o noimă. Ieşi să caute un taxi. Voia să ajungă repede la Baliol, să discute cu Andrews pentru ca acesta să interpreteze coordonatele.

„Nu se poate”, spusese Badri, şi se referise la derapaj. Citise greşit cifrele, îşi închipuise că era vorba de patru ore, iar apoi descoperise, ce? Că erau, de fapt, patru ani? Sau douăzeci şi opt?

— Ajungi mai curând pe jos, auzi o voce. Era a băiatului cu dungi negre pe faţă. Dacă aştepţi un taxi, s-ar putea să stai o veşnicie. Toate au fost rechiziţionate de autorităţi.

Făcu un gest către o maşină care tocmai oprea la uşa secţiei de urgenţe. Avea o siglă a Serviciului Naţional pe una din ferestrele laterale.

Dunworthy îi mulţumi băiatului şi porni pe jos spre Baliol. Ploua din nou şi merse cu paşi iuţi, sperând că Andrews telefonase deja şi că era pe drum. „Mergi şi adu-l imediat pe domnul Dunworthy, spusese Badri. Acum. E ceva grav”. Probabil că retrăia acţiunile de după calcularea coordonatelor, când alergase prin ploaie către Mielul şi Crucea să-l anunţe. „Nu se poate”, mai zisese el.

Traversă careul aproape în goană, grăbindu-se să ajungă în casă. Era îngrijorat că domnişoara Taylor nu putea auzi soneria telefonului din cauza clinchetelor de clopote, dar când deschise uşa îi văzu pe toţi clopotarii stând în cerc, ţinându-şi braţele ridicate în aer, cu palmele strânse ca pentru rugăciune, coborându-le în faţă şi îndoindu-şi genunchii într-o tăcere ce amintea de o solemnitate.

— A telefonat cineva din partea domnului Basingame, zise Taylor, ridicându-se şi făcând o plecăciune. A spus că domnul Basingame s-ar afla undeva în Highlands. Iar domnul Andrews a rugat să-l chemaţi. A telefonat acum câteva minute.

Dunworthy făcu imediat comanda şi se simţi foarte uşurat. În timp ce aştepta legătura, urmări ciudatul dans şi încercă să stabilească ordinea mişcărilor. Taylor părea să se aplece la intervale oarecum regulate, însă restul clopotarilor făceau plecăciuni într-o ordine care-i rămase cu

totul de neînţeles. Femeia cea mai solidă, domnişoara Piantini, număra în şoaptă, concentrată şi încruntându-se.

— Am obţinut aprobare să treci fără probleme prin zona de protecţie. Când soseşti? spuse Dunworthy imediat ce tehnicianul îi răspunse.

— Tocmai aici e problema, domnule, spuse Andrews. Legătura duală se restabilise, însă imaginea era prea neclară ca să-i poată citi expresia de pe faţă. M-am gândit că ar fi preferabil să nu vin. Am urmărit emisiunile despre carantină. Se spune că gripa asta indiană e foarte periculoasă.

— Nu trebuie să intri în contact cu nici unul dintre bolnavi, îl asigură Dunworthy. Pot aranja să mergi direct la laboratorul Brasenose. O să fii în perfectă siguranţă. Este extrem de important să vii.

— De acord, domnule, dar crainicii susţin că ea ar fi fost provocată de sistemul de încălzire al universităţii.

— Sistemul de încălzire?! se miră Dunworthy. Dar nu are aşa ceva, iar cele individuale, din fiecare colegiu, au peste o sută de ani vechime şi nu asigură încălzirea, ca să nu mai vorbim de a transmite infecţii. Clopotarii se întoarseră ca unul singur spre el, dar nu-şi întrerupseră mişcările ritmate. N-are nimic de a face cu sistemul de încălzire. Nici cu India, sau cu mânia dumnezeiască. Îşi are originea în Carolina de Sud. Vaccinul urmează a sosi. Nu-i nici un pericol.

Andrews se încăpăţâna să nu creadă.

— Şi totuşi, domnule, nu cred că ar fi înţelept să vin.

Clopotarii se opriră pe neaşteptate.

— Scuze, făcu Piantini, apoi îşi reluară mişcarea.

— Trebuie interpretate coordonatele. Avem un istoric în anul 1320 şi nu ştim ce defazare s-a produs. O să mă îngrijesc să fii plătit suplimentar pentru riscurile la care te expui, îi promise Dunworthy, apoi îşi dădu seama că proceda complet greşit. Pot aranja să primeşti un costum de protecţie perfect izolat, sau...

— Aş putea interpreta coordonatele şi de aici, spuse Andrews. Am o prietenă care va asigura legăturile de

accesare. E studentă la Shrewsbury. Făcu o pauză. E tot ce pot face. Regret.

— Scuze, spuse din nou domnişoara Piantini.

— Ba nu, tu intri a doua, zise Taylor. Sări măsura doi-trei şi apoi sus, trei şi patru, după care preiei conducerea. Şi fii atentă la ceilalţi, nu mai privi în pământ. Unu-doi-trei-şi!

Începură de la capăt acea mişcare ca de menuet.

— Pur şi simplu nu pot risca, insistă Andrews.

Se vedea că nu voia să se lase convins.

— Cum o cheamă pe prietena de la Shrewsbury?

— Polly Wilson, răspunse Andrews, oarecum uşurat. Îi dădu lui Dunworthy numărul ei. Spuneţi-i că aveţi nevoie de o apreciere de la distanţă, o verificare IA şi de o punte de transmisie. Eu aştept la acest număr. Dădu să închidă.

— Stai puţin! interveni Dunworthy. Clopotarii se uitară dezaprobator la el. Care ar putea fi derapajul în cazul unei plasări în 1320?

— N-am idee, răspunse Andrews fără să stea pe gânduri. E greu de anticipat. Sunt prea mulţi factori.

— Vreau o apreciere, spuse Dunworthy. Ar putea fi de douăzeci şi opt de ani?

— Douăzeci şi opt de ani? repetă Andrews şi mirarea din tonul lui îl mai linişti pe Dunworthy. O, nu cred. Tendinţa generală de derapaj sporeşte în funcţie de plasarea foarte departe în trecut, însă creşterea nu este exponenţială. Verificările parametrilor v-ar arăta mai bine acest lucru.

— Cei de la catedra de istorie medievală nu au făcut-o.

— Cum, au trimis un om fără să verifice parametrii? Andrews părea descumpănit.

— Fără verificarea parametrilor, fără plasări de obiecte, fără teste de reconstituire, întări Dunworthy. Tocmai de aceea insist atât de mult să mi se dea o interpretare a coordonatelor plasării. Te-aş ruga să-mi faci un serviciu.

Andrews avu un moment de reţinere.

— Nu-i nevoie să vii până aici pentru asta, se grăbi el să adauge. Colegiul Jesus are ceva similar la Londra. Te-aş ruga să mergi acolo şi să verifici parametrii unei plasări la amiază în ziua de 13 decembrie 1320.

— Care sunt coordonatele locului?

— Nu le ştiu. Ţi le comunic imediat ce trec pe la Brasenose. Telefonează-mi după ce determini derapajul maxim. Asta poţi s-o faci?

— Da, spuse el, dar păru destul de rezervat.

— Bine. O să-i telefonez lui Polly Wilson. Deci, apreciere de la distanţă, verificare IA şi punte de transmisie. Te sun după ce se ocupă ea de problemă la Brasenose, spuse Dunworthy, şi închise înainte ca Andrews să poată refuza.

Rămase cu receptorul în mână şi-i privi pe clopotari. Ordinea se schimba tot timpul, dar constată că domnişoara Piantini nu mai rata intrările.

Îi telefonă lui Polly Wilson şi-i dădu specificaţiile dictate de Andrews, întrebându-se dacă şi ea urmărise emisiunile care prezentau situaţia de aici, transmiţându-i teama de sistemele de încălzire de la Brasenose, însă ea îi răspunse imediat:

— Trebuie să găsesc o poartă. Ne întâlnim peste trei sferturi de ceas.

Îi lăsă pe clopotari legănându-se şi porni spre Brasenose. Ploaia se domolise de-a binelea, iar pe străzi ieşiseră destui oameni, cu toate că multe magazine rămăseseră închise. Cei care se ocupau de muzica electronică de pe străzi fuseseră ţintuiţi la pat, bolnavi de gripă, ori uitaseră cu totul de ea din pricina carantinei, astfel că melodia care se auzea era tot „Adu o torţă, Jeanette Isabella” sau poate se înşela, şi era „O, Brad frumos”.

În faţa magazinului alimentar ţinut de un indian se găsea un pichet format din trei persoane care ţineau desfăcută o pânză lată pe care scria:

„CĂLĂTORIA ÎN TIMP ESTE O AMENINŢARE LA ADRESA SĂNĂTĂŢII”

Recunoscu una dintre persoane ca fiind una dintre brancardierele de pe ambulanţă.

Sistemele de încălzire, UE şi călătoria în timp. În timpul Marii Epidemii demonstraţiile avuseseră drept ţintă programul american de luptă bacteriologică şi sistemele de aer condiţionat. În Evul Mediu toate epidemiile fuseseră

puse pe seama Satanei şi a apariţiei cometelor. Când se va constata fără drept de tăgadă că virusul îşi avea originea în Carolina de Sud, vina va cădea pe Confederaţie, sau pe moda sudică de prăjire a puilor.

Intră pe poartă şi se apropie de biroul portarului. Pomul de Crăciun stătea la un capăt, având între ramuri un înger.

— Trebuie să mă întâlnesc cu o studentă de la Shrewsbury, pentru a discuta unele chestiuni în legătură cu nişte echipamente, îi spuse el portarului. Vom avea nevoie de laborator.

— Laboratorul e închis, domnule, îl anunţă omul.

— Închis?

— Exact, domnule. A fost încuiat şi nimeni nu are voie să intre acolo.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Din cauza epidemiei.

— Ce legătură are ea cu laboratorul?!

— Asta e, domnule. Mai bine vorbiţi cu domnul Gilchrist.

— Aşa o să fac. Spune-i că sunt aici, şi trebuie să intru acolo.

— Nu-i aici.

— Dar unde e?

— Cred că la spital. A...

Dunworthy nu mai aşteptă să audă şi restul. Ajuns la jumătatea drumului spre spital, îşi aduse aminte că Polly Wilson îl aşteaptă neştiind ce s-a întâmplat şi de cum intră în clădire se gândi că probabil Gilchrist venise deoarece contractase viroza.

„Foarte bine”, gândi el, „aşa merită”. Sănătos şi plin de sine, acesta era însă în sala de aşteptare purtând o mască şi-şi rula mâneca pregătindu-se pentru ca o asistentă să-i administreze vaccinul.

— Am aflat de la portar că accesul în laborator e interzis, spuse Dunworthy aşezându-se între asistentă şi Gilchrist. Trebuie să intru acolo. Am găsit un tehnician dispus să efectueze o verificare. Avem nevoie de echipamentele de transmisie.

— Regret, dar e imposibil, spuse Gilchrist. Laboratorul rămâne în carantină până se stabileşte originea virusului.

— Sursa virusului? întrebă Dunworthy nevenindu-i să creadă. Îşi are originea în Carolina de Sud.

— Nu putem fi siguri decât după verificările de rigoare. Până atunci consider că e recomandabil să limităm sursele de risc pentru Universitate, interzicând accesul în laborator. Vă rog să mă scuzaţi, am venit să mi se administreze un vaccin imunitar. Dădu să se apropie de asistentă, trecând pe lângă Dunworthy.

Acesta întinse un braţ ca să-l oprească.

— La ce riscuri vă referiţi?

— Opinia publică şi-a exprimat îngrijorarea, considerând că virusul s-a transmis prin intermediul reţelei.

— Opinia publică? Vă referiţi cumva la cei trei neisprăviţi cu pancarte care se află în faţa porţilor? strigă Dunworthy.

— Domnule Dunworthy, ne aflăm într-un spital. Vă rog să vă controlaţi.

Dunworthy nu o băgă în seamă.

— Opinia publică, aşa cum vă place să credeţi, şi-a exprimat îngrijorarea, considerând că virusul are ca origine libera imigrare, zise el. Vreţi şi dumneavoastră desprinderea din Uniunea Europeană?

Gilchrist ridică bărbia şi în jurul nasului îi apărură, chiar prin mască, o serie de zbârcituri.

— Ca decan în exerciţiu al facultăţii de istorie, trebuie să iau hotărâri care să fie în interesul universităţii. După cum sunt convins că ştiţi, poziţia noastră în cadrul comunităţii depinde de menţinerea unei atitudini binevoitoare a populaţiei. Am considerat că este important să alung temerile publicului închizând laboratorul până la sosirea rezultatelor secvenţierii. Dacă rezultă că este acelaşi virus care a fost prezent şi în Carolina de Sud, atunci laboratorul se va redeschide imediat.

— Dar între timp ce se întâmplă cu Kivrin?

— Dacă nu vreţi să vorbiţi mai calm, interveni asistenta, mă voi vedea silită să o anunţ pe doctoriţa Ahrens.

— Excelentă idee. Du-te şi cheam-o, îi spuse Dunworthy. Vreau să-i spun ce atitudine ridicolă a adoptat domnul Gilchrist. Acest virus nu poate ajunge la noi prin intermediul reţelei.

Asistenta ieşi din cameră cu pas apăsat.

— Dacă protestatarii sunt prea neştiutori ca să priceapă legi de fizică, spuse Dunworthy, atunci mi-e clar că nu au nici cunoştinţele necesare pentru a înţelege ce reprezintă o plasare. Reţeaua s-a deschis doar spre 1320, nu de acolo încoace. Nimic nu poate pătrunde dinspre trecut.

— Dacă lucrurile se prezintă astfel, înseamnă că domnişoara Engle nu se află în pericol, şi nu păţim nimic dacă aşteptăm efectuarea secvenţierii.

— În nici un pericol? Nici măcar nu aveţi habar unde a nimerit!

— Tehnicianul dumneavoastră a obţinut coordonatele şi a declarat că plasarea a reuşit, cu minimum de derapaj, spuse Gilchrist. Îşi lăsă mâneca în jos şi-şi încheie nasturii cu un aer studiat. Eu sunt convins că domnişoara Engle este acolo unde trebuie.

— Eu, nu. Şi nu mă las până nu ştiu că ea a ajuns acolo în siguranţă.

— Domnule Dunworthy, văd că trebuie să vă reamintesc ceva: de domnişoara Engle răspund eu, nu dumneavoastră. Îşi puse haina. Trebuie să procedez cum socotesc eu că e mai bine.

— Şi credeţi că e bine să declaraţi carantină într-un laborator ca să daţi satisfacţie unui grup restrâns de căpăţânoşi? spuse el cu glas amar. Această „opinie publică” mai consideră că virusul reprezintă o pedeapsă venită din partea lui Dumnezeu. Ce intenţionaţi să faceţi pentru a vă păstra bunăvoinţa acestor oameni? Vă apucaţi să ardeţi martiri pe rug?

— Nu-mi place cum vorbiţi. Nu tolerez amestecul dumneavoastră permanent în probleme care nu vă privesc. Aţi fost pornit încă dintru început să subminaţi activitatea catedrei de istorie medievală, s-o împiedicaţi să aibă acces la călătoria în timp, iar acum ţineţi neapărat să-mi

subminaţi autoritatea. Ţin să vă aduc aminte că în absenţa domnului Basingame sunt decanul în exerciţiu al catedrei, şi prin urmare...

— Sunteţi un individ mărginit şi ignorant căruia nu trebuia să i se încredinţeze această poziţie, ca să nu mai vorbim de siguranţa domnişoarei Kivrin!

— Nu văd ce rost ar avea să mai continuăm această discuţie, spuse Gilchrist. Laboratorul e în carantină. Va rămâne astfel până primim rezultatele secvenţierii, apoi plecă.

Dunworthy dădu să pornească după el şi cât pe ce să se ciocnească de Mary, care purta un costum de protecţie şi avea o diagramă în mână.

— Nici n-o să-ţi vină a crede ce a făcut Gilchrist, spuse el. Un grup de demonstranţi l-a convins că virusul a venit prin reţea şi de aceea a baricadat laboratorul.

Ea nu spuse nimic şi nici nu-şi dezlipi ochii de la diagramă.

— Badri a zis azi dimineaţă că cifrele referitoare la derapaj nu pot fi corecte. A repetat asta de mai multe ori.

Ea îl privi absentă şi reveni la diagramă.

— Am găsit un tehnician dispus să interpreteze coordonatele lui Kivrin, numai că Gilchrist a încuiat uşile. Trebuie să-i vorbeşti, să-i spui că s-a stabilit clar provenienţa virusului din Carolina de Sud.

— Ba nu e.

— Cum adică? A sosit secvenţierea?

Mary clătină din cap.

— Cei de la Institutul mondial de Imunologie au găsit o specialistă, dar încă n-a terminat analizele. Rezultatele ei preliminare arată că nu-i vorba de virusul din Carolina. Ridică privirea spre el. Acela are o rată zero a mortalităţii.

— Ce vrei să spui? S-a întâmplat ceva cu Badri?

— Nu, îi răspunse ea, împăturind diagrama şi strângând-o la piept. E vorba de Beverly Breen.

Rămase descumpănit. Se aşteptase să audă pronunţat numele lui Latimer.

— Femeia cu umbrelă liliachie, preciză Mary şi tonul îi trăda furia. A murit adineauri.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(046381-054957)

22 decembrie 1320 (pe stil vechi). Rana de la genunchiul lui Agnes s-a agravat. S-a înroşit şi doare (puţin spus, fiindcă urlă doar când încerc să o ating acolo) şi abia poate merge. Nu ştiu ce să fac – dacă îi spun doamnei Imeyne, o să-i pună comprese care vor agrava situaţia, iar Eliwys e cu mintea în altă parte, evident, o îngrijorează ceva.

Gawyn tot nu s-a întors. Trebuia să sosească ieri la amiază şi când s-a făcut de vecernie şi n-a apărut, Eliwys a acuzat-o pe Imeyne că l-a trimis la Oxford.

— L-am trimis la Courcy, aşa cum am zis, s-a apărat Imeyne. Ploaia îl împiedică să plece de acolo.

— Doar la Courcy? a bufnit Eliwys furioasă. Ori l-ai trimis altundeva după un capelan?

Imeyne s-a sumeţit.

— Părintele Roche nu e bun să rostească nici slujbele de Crăciun dacă Sir Bloet şi suita lui sosesc aici, a zis ea. Vrei să te facă de ruşine în faţa logodnicului lui Rosemund?

Eliwys s-a albit la faţă:

— Unde l-ai trimis?

— Cu o misivă la episcop, prin care arătăm că avem mare nevoie de un capelan, a precizat ea.

— Tocmai la Bath? a întrebat Eliwys şi a ridicat mâna de parcă ar fi vrut să o pălmuiască.

— Nu. Doar până la Cirencestre. Arhidiaconul trebuia să fie la abaţie pentru Sărbătorile Crăciunului. I-am poruncit lui Gawyn să îi dea misiva de la noi. Unul dintre clerici îl va aduce încoace. Cu toate că, sigur, lucrurile nu merg chiar rău la Bath ca să-l împiedice pe Gawyn să plece de acolo nevătămat, altfel fiul meu ar fi plecat spre noi.

— Fiul tău s-ar supăra nespus că i-am nesocotit porunca. Doar a lăsat vorbă pentru noi şi pentru Gawyn să rămânem la conac până vine el.

Vorbise pe un ton furios şi, deşi a lăsat mâna în jos, a strâns degetele făcându-le pumn, de parcă ar fi vrut să o izbească pe Imeyne, aşa cum face cu Maisry. Dar culoarea firească i-a revenit în obraji de îndată ce Imeyne a zis „Cirencestre”, şi cred că asta a făcut-o să se simtă mult uşurată. „Sigur, lucrurile nu merg chiar rău la Bath ca să-l împiedice pe Gawyn să plece de acolo nevătămat”, spusese Imeyne, dar e limpede că Eliwys nu crede că va reuşi. Se teme cumva că va cădea într-o capcană ori că ar putea să-i aducă pe duşmanii Lordului Guillaume spre acest loc? Lucrurile merg chiar atât de „rău” încât Guillaume nu poate pleca de la Bath?

Poate că şi una şi alta. În dimineaţa asta, Eliwys s-a dus la uşă de cel puţin zece ori, parcă încercând să străpungă pânza ploii cu privirea şi e nervoasă încă de când Rosemund a fost în pădure.

Acum a întrebat-o pe Imeyne dacă e sigură că arhidiaconul se mai află la Cirencestre. Este vădit îngrijorată că dacă arhidiaconul nu e acolo, Gawyn va duce misiva la Bath.

De spaima ei s-a molipsit toată lumea. Lady Imeyne s-a ascuns într-un colţ cu relicvarul ei, să se roage, Agnes scânceşte, Rosemund stă cu broderia în poală şi o priveşte cu gândurile duse cine ştie unde.

(Pauză)

Azi după amiază am dus-o pe Agnes la Părintele Roche. Starea genunchiului s-a agravat. Nu poate păşi deloc, iar deasupra lui a apărut o dungă sângerie. N-aş putea spune sigur ce s-a întâmplat – tot genunchiul e învineţit şi umflat – dar mi-a fost teamă să mai aştept.

În 1320 nu există leacuri contra infecţiilor şi genunchiul a ajuns în starea asta din pricina mea. Dacă n-aş fi insistat să mergem în căutarea punctului de revenire, ea n-ar fi căzut. Ştiu că legea paradoxurilor n-ar trebui să permită ca prezenţa mea aici să aibă efecte asupra celor ce li se

întâmplă acestor oameni, dar nu pot risca. La o adică, nici eu nu trebuia să mă îmbolnăvesc.

Aşa se face că atunci când Imeyne a urcat în pod, am dus-o pe Agnes la biserică ca să-l rog pe preot să o trateze. Până am ajuns acolo, ploaia s-a transformat în aversă şi, cu toate că s-a udat până la piele, Agnes n-a scos un scâncet, iar asta m-a înspăimântat mai rău decât dunga roşie de deasupra genunchiului.

În biserică era întuneric şi mirosea a mucegai. Am auzit vocea Părintelui Roche venind dinspre amvon, şi părea că se adresează cuiva.

— Lordul Guillaume nu a venit încă de la Bath. Dar mă tem pentru siguranţa şi viaţa lui, a zis el.

Mi-am închipuit că se întorsese Gawyn şi voiam să aud ce vorbesc despre proces, de aceea nu m-am apropiat mai mult. Am rămas locului cu Agnes în braţe şi am tras cu urechea.

— În aceste ultime două zile a plouat fără contenire, a zis Roche, şi bate un vânt amarnic dinspre apus. A trebuit să adunăm oile aflate pe câmp.

După ce mi-am încordat privirea şi am privit spre naos, i-am distins silueta. Stătea în genunchi în faţa iconostasului, ţinându-şi palmele mari împreunate ca pentru rugăciune.

— Sugarul administratorului are dureri de burtă şi varsă şi laptele pe care îl suge. Tabord, argatul, e rău bolnav.

Nu se ruga în latină şi nici nu rostea incantaţii ca preotul de la Biserica Reformată, nici nu avea glasul oratoric al vicarului. Avea ceva firesc în exprimare, tonul pe care îl am eu acum, când vorbesc în registrator.

Pentru oamenii acelui secol Dumnezeu era foarte real, mai viu decât lumea fizică în care trăiau. „Doar mergi din nou acasă”, îmi spusese Părintele Roche când eram pe moarte şi la fel credeau toţi oamenii vremii – că viaţa trupului e iluzorie şi neînsemnată, iar viaţa adevărată e aceea a sufletului etern, ca şi cum ar fi trecut prin viaţă tot astfel cum vizitez eu acest secol, însă nu am găsit multe dovezi care să sprijine această idee. Eliwys îşi rosteşte în şoaptă rugăciunile la vecernie şi utrenie, apoi se ridică şi-şi

scutură rochia de praf, ca şi cum rugile nu au avut nici o legătură cu îngrijorarea ei în privinţa soţului, fetelor sau a lui Gawyn. Iar Imeyne, în ciuda relicvarului şi a Cărţii Orelor, e preocupată doar de poziţia ei socială. N-am remarcat nici un semn că pentru ele Dumnezeu ar fi real, dar acum, stând în biserica rece şi umedă şi ascultându-l pe Părintele Roche am avut dovada.

Mă întreb dacă el vede cerul şi pe Dumnezeu la fel de limpede cum văd eu lumea şi Oxford-ul, picăturile de ploaie căzând în careu şi ochelarii dumneavoastră aburindu-se, astfel încât trebuie să-i scoateţi ca să-i ştergeţi de fular. Mă întreb dacă toate acestea par la fel de aproape şi atât de greu de atins.

— Păzeşte-ne sufletele de rău şi du-ne cu bine în Ceruri, a zis Roche şi parcă acesta ar fi fost un semn, pentru că Agnes s-a ridicat în capul oaselor din braţele mele şi a rostit:

— Vreau la Părintele Roche.

Acesta s-a ridicat şi a păşit spre noi.

— Ce e? Cine e acolo?

— Sunt Lady Katherine, am rostit eu. Am adus-o pe Agnes. Are la genunchi o... Ce cuvânt să folosesc? „Infecţie”? Vreau să te uiţi la genunchiul ei.

A încercat dar în biserică era prea întuneric, de aceea a dus-o la el în casă. Nici acolo nu era mai bine. Ca suprafaţă, casa lui nu se deosebea deloc de coliba în care mi-am găsit eu adăpost, şi nici ca înălţime a tavanului. A trebuit să stea tot timpul cocoşat ca să nu dea cu capul de bârnele acoperişului.

A dat deoparte oblonul de la o singură fereastră, iar ploaia a năvălit înăuntru, după aceea a aprins un opaiţ şi a aşezat-o pe Agnes pe o masă din lemn negeluit. A desfăcut bandajul, iar ea s-a chircit de durere.

— Stai liniştită, Agnes, i-a zis el, şi o să-ţi povestesc cum a pogorât Cristos din ceruri pe pământ.

— În ziua de Crăciun, a spus Agnes.

Roche a pipăit rana, apăsând porţiunile inflamate, vorbind necontenit:

— Iară păstorii s-au înspăimântat tare, căci ei nu ştiau ce era acea lumină tremurătoare. Şi au mai auzit sunete, ca de clopote care băteau în Ceruri. Iar ceea ce vedeau ei era trimisul lui Dumnezeu, pogorât la ei pe pământ.

Agnes a răcnit de durere şi mi-a îndepărtat mâinile când am încercat să-i ating genunchiul, dar l-a lăsat pe Roche să apese zona suferindă cu degetele lui uriaşe. Se vedea clar un început de dungă roşiatică. Roche a atins-o mai delicat şi a adus lumina mai aproape.

— Iară atunci au venit dintr-un tărâm îndepărtat, a zis el, privind concentrat la rană, trei regi care aduceau daruri. A atins dunga sângerie uşor, apoi şi-a împreunat mâinile de parcă ar fi vrut să se roage şi atunci m-am gândit „Lasă rugăciunile. Mai bine fă ceva”.

Roche şi-a lăsat mâinile în jos şi mi-a zis:

— Mă tem că rana e otrăvită. O să fac o fiertură de isop ca să scot otrava de acolo. S-a dus la vatră, a răscolit cei câţiva cărbuni pe jumătate amorţiţi şi a turnat apă din găleată într-un vas din fier.

Găleata era murdară, vasul, de asemenea, mâinile cu care o pipăise pe Agnes erau murdare şi, stând acolo şi urmărindu-l cum aşează vasul pe foc şi scotoceşte într-un săculeţ mizer, mi-a părut rău că mă dusesem la el. Nu era cu nimic diferit de Imeyne. O infuzie de buruieni şi mai ştiu eu ce nu avea cum să lecuiască o infecţie nici măcar cât prişniţele puse de Imeyne, iar rugăciunile nu puteau ajuta, chiar dacă Roche vorbea cu Dumnezeu de parcă acesta ar fi fost cu adevărat lângă el.

Era cât pe ce să-l întreb: „Asta e tot ce poţi face?” şi abia atunci mi-am dat seama că aşteptam imposibilul. Leacul contra infecţiilor era penicilina, vaccinul, antisepticele, lucruri care nu se găseau în săculeţul acela din pânză.

Îmi amintesc de cele spuse de domnul Gilchrist la un curs despre doctorii medievali. Ne spunea ce necugetaţi erau pentru că-i făceau pe oameni să sângereze şi îi tratau cu arsenic şi cu urină de capră în perioada Ciumei Negre. Dar ce era de aşteptat din partea acelor oameni? Nu ştiau ce sunt acelea antimicrobiene. Stând acolo, fărâmiţând

frunze şi petale uscate între degetele murdare, Părintele Roche făcea ceea ce ştia.

— Ai vin? l-am întrebat. Vin vechi?

Berea slabă nu conţinea alcool aproape deloc, iar vinul era la fel de slab, însă cu cât era păstrat mai mult, cu atât creştea conţinutul de alcool, iar acesta poate fi folosit ca antiseptic.

— Mi-am adus aminte că vinul vechi turnat peste o rană poate uneori să lecuiască infecţiile, i-am zis.

Nu m-a întrebat ce era aceea „infecţie” sau cum de ţineam minte un asemenea amănunt când eu de fapt nu-mi aminteam nimic de viaţa mea dinainte. A plecat neîntârziat până în biserică şi s-a întors cu o butelcă din pământ ars, plină cu vin puternic mirositor, iar eu am turnat din el peste bandaj şi am spălat rana cu el.

Am adus butelca acasă. Am ascuns-o sub pat, în lada de zestre a Rosemundei (dacă e cumva o parte din vinul sfinţit, Imeyne n-ar avea nevoie de altceva pentru a-l acuza de erezie şi de a-l trimite pe rug) astfel că pot curăţa rana lui Agnes. Înainte de plecarea copilei la culcare, i-am turnat nişte vin pe bandaj.

Capitolul 19

Ploaia ţinu până în Ajunul Crăciunului, o ploaie câinoasă, rece, care pătrundea prin gaura pentru fum din acoperiş, făcând focul să sfârâie şi să fumege.

Kivrin turnă vin pe rana lui Agnes de câte ori găsi prilejul favorabil şi în după amiaza zilei de douăzeci şi trei decembrie, genunchiul arăta mai bine. Era încă umflat, însă dunga sângerie dispăruse. Ţinându-şi mantia strâns şi acoperindu-se pe cap cu ea, Kivrin merse aproape în fugă până la biserică, ca să-l anunţe pe Părintele Roche, însă el nu era acolo.

Nici Imeyne, nici Eliwys nu băgaseră de seamă că Agnes era rănită la genunchi. Se străduiau din răsputeri să se pregătească în vederea sosirii familiei lui Sir Bloet, în caz că vizita avea să aibă loc, făcând curăţenie în camerele din pod, pentru ca femeile să poată dormi acolo, împrăştiind petale de trandafir peste buruienile din sală, făcând o mulţime de pâinişoare, budinci, plăcinte, ba chiar şi una grotescă, având forma unui Cristos-prunc, ale cărui straie erau alcătuite din aluat împletit.

După amiază, ud până la piele şi tremurând, Părintele Roche a venit la conac. Plecase pe ploaia aceea îngheţată să adune iederă pentru împodobirea sălii. Imeyne nu era acolo – se afla în bucătărie să coacă prăjitura sub forma pruncului-Cristos – de aceea Kivrin îl invită pe Roche înăuntru să-şi usuce hainele lângă foc.

O chemă apoi pe Maisry şi, văzând că aceasta întârzie, traversă curtea până în bucătărie şi-i aduse o cană cu bere fierbinte. Când ajunse înapoi, o găsi pe Maisry, ţinându-şi ridicat părul îmbâcsit şi încâlcit, stând pe bancă alături de Roche, care o masa cu grăsime de gâscă la o ureche. De îndată ce o văzu pe Kivrin, Maisry duse mâna la ureche, stricând tot tratamentul administrat de Roche, şi se furişă afară.

— Genunchiul lui Agnes e mai bine, îi spuse Kivrin. Umflătura a dat înapoi şi s-a format o coajă nouă.

El nu păru deloc surprins, iar ea se întrebă dacă se înşelase în privinţa rănii, considerând-o o infecţie.

În cursul nopţii ploaia se transformă în ninsoare.

— Nu vor veni, spuse a doua zi dimineaţă Lady Eliwys, cu un glas ce părea să-i trădeze sentimentul de uşurare.

Kivrin se văzu silită să-i dea dreptate. Peste noapte zăpada se aşternuse groasă de peste treizeci de centimetri şi continua să ningă neostoit. Până şi Imeyne părea să se fi resemnat cu gândul că nu va mai primi oaspeţi, dar continuă totuşi pregătirile, aducând funduri din lemn din pod şi hăituind-o pe Maisry.

Pe la amiază, ninsoarea se opri brusc şi la două începu să se însenineze, astfel că Eliwys porunci tuturor să-şi îmbrace straiele cele mai bune. Kivrin se ocupă de gătirea fetelor şi rămase surprinsă de eleganţa cămăşilor intime din mătase. Agnes avea o rochie din catifea roşu închis pe care o purta pe deasupra cămăşii, plus o cataramă din argint, iar rochia de culoare verde-crud avea mânecile lungi şi despicate, şi un corsaj care lăsa să se vadă o porţiune din cămaşa de noapte gălbuie. Nimeni nu-i spusese lui Kivrin ce să îmbrace, însă după ce desfăcuse părul fetelor din codiţe şi le pieptănă pe amândouă cu el lăsat peste umeri, Agnes spuse:

— Trebuie să îmbraci rochia ta albastră, şi o scoase din lada de la căpătâiul patului. Părea mai puţin nepotrivită când stătea alături de lucrurile elegante ale fetelor, cu toate acestea ţesătura rămânea prea delicată, iar culoarea albastră prea intensă.

Nu ştia cum să procedeze în privinţa propriului păr. Fetele nemăritate îl purtau despletit doar cu ocazia sărbătorilor, legat cu un fileu sau o panglică, dar al ei era prea scurt, şi doar femeile măritate îşi ţineau părul acoperit. Nu-l putea purta descoperit – fiind tăiat scurt, arăta groaznic.

În cele din urmă, Eliwys aprobă felul în care se prezentau fetele. Când veni cu ele jos, Eliwys îşi muşcă buzele şi o trimise pe Maisry în pod să aducă un văl subţire, transparent pe care îl legă laolaltă cu fileul lui Kivrin la

ceafă, astfel încât părul de pe frunte se vedea, iar capetele tăiate anapoda rămâneau ascunse.

Odată cu îmbunătăţirea vremii, Eliwys redevenise agitată şi neiertătoare. Se dezlănţui pălmuind-o pe Maisry, care venise de afară şi adusese noroi în casă. Apoi îşi aduse aminte de zeci de lucruri care nu erau gata şi găsi vină tuturor. Când Lady Imeyne spuse pentru a nu ştiu câta oară: „Dacă am fi plecat noi la Courcy…”, Eliwys se repezi la ea, parcă voind să-i ia capul.

Kivrin se gândise că face o greşeală îmbrăcând-o pe Agnes atât de devreme şi, într-adevăr, la mijlocul după-amiezii mânecile brodate ale fetiţei arătau zoite şi poalele erau mânjite de făină.

Spre sfârşitul după amiezii Gawyn tot nu se întorsese, toată lumea era agitată şi nervoasă, gata să explodeze, iar urechile lui Maisry erau roşii ca focul. Când Lady Imeyne îi spuse să-i ducă şase lumânări din ceară de albine Părintelui Roche, Kivrin se arătă încântată să se folosească de şansa de a mai scoate fetele din casă.

— Spune-i că lumânările trebuie să ţină la ambele slujbe, o avertiză Imeyne agitată, căci sărăcăcioase slujbe vor fi pentru naşterea Domnului nostru Isus Cristos. Trebuia să mergem la Courcy.

Kivrin o îmbrăcă pe Agnes cu mantia şi o chemă pe Rosemund, apoi merseră pe jos până la biserică. În mijlocul altarului se găsea o lumânare gălbuie, cu dungi pe ea, încă neaprinsă. Preotul trebuia să o aprindă la apusul soarelui şi să o folosească pentru a măsura timpul până la miezul nopţii. În tot acest timp trebuia să stea în genunchi în biserica friguroasă. Preotul nu era nici în casa lui. Kivrin lăsă lumânările pe masă. Întorcându-se, în mijlocul izlazului văzură măgarul lui Roche legat lângă poartă şi lingând zăpada.

— Am uitat să hrănim animalele, îşi aduse aminte Agnes.

— Să le hrănim? întrebă Kivrin temătoare, gândindu-se la straiele lor.

— E ajunul Crăciunului, spuse Agnes. Acasă nu le dădeai de mâncare?

— Nu mai ţine minte, o preveni Rosemund. De Ajun hrănim animalele pentru a-l cinsti pe Cristos, care s-a născut în iesle.

— Deci nu-ţi mai aminteşti nici despre Crăciun? o întrebă Agnes.

— Puţin, răspunse Kivrin, gândindu-se la Oxford în timpul sărbătorilor, la magazinele din Carfax, împodobite cu lumini laser şi plante perene, şi pline până în ultima clipă de cumpărători, la aglomeraţia de biciclete de pe strada principală, şi la Magdalene Tower care sclipea slab printre fulgii de nea.

— Întâi bat clopotele, apoi mâncăm şi urmează slujba, iar la urmă aprindem buşteanul de Crăciun, spuse Agnes.

— Le-ai amestecat, o corectă Rosemund. Întâi aprindem buşteanul şi după aceea mergem la slujbă.

— Dar întâi sunt clopotele, insistă Agnes, fulgerându-şi sora cu privirea, şi după aceea slujba.

Merseră în hambar, luară un sac de ovăz şi nişte fân şi le duseră la grajd să dea mâncare cailor. Gringolet nu se afla printre ei, ceea ce însemna că Gawyn nu se întorsese. Trebuia să stea cu el de vorbă. Întâlnirea urma să aibă loc peste mai puţin de o săptămână şi nu ştia unde era locul. Iar odată cu sosirea Lordului Guillaume puteau apărea schimbări neprevăzute.

Eliwys amânase până la sosirea soţului să ia o hotărâre în ceea ce o privea, dar în acea dimineaţă le spusese fetelor că îl aştepta să sosească. Se putea întâmpla ca el să o ia pe Kivrin la Oxford sau Londra pentru a-i căuta familia, ori Sir Bloet se putea oferi să o ducă la Courcy. Trebuie să discute cu Gawyn cât mai curând. Cu atâţia oaspeţi în jur, avea să-i fie mai uşor să găsească prilejul de a sta de vorbă între patru ochi, iar în agitaţia sărbătorilor de Crăciun avea chiar şansa de a-l convinge să-i arate locul.

Kivrin zăbovi cât putu de mult în preajma cailor, sperând că va apărea Gawyn, dar Agnes se plictisi şi vru să dea grâu la găini. Kivrin le sugeră să dea de mâncare vacii administratorului.

— Nu e vaca noastră, se opuse Rosemund.

— Mi-a fost de mare ajutor în ziua când am bolit, spuse Kivrin, amintindu-şi cum se sprijinise de spinarea ei costelivă când încercase de una singură să găsească punctul de revenire. Aşa mi-aş arăta recunoştinţa pentru bunătatea ei.

Trecură de îngrăditura unde se aflaseră până nu demult porcii şi Agnes spuse:

— Sărmanii porcişori, le-aş fi dat un măr.

— Iar se întunecă cerul spre miazănoapte, constată Rosemund. Nu cred că vor veni.

— Ba da, vor veni, spuse Agnes. Sir Bloet mi-a promis o mică bijuterie.

Vaca administratorului era în acelaşi loc în care o întâlnise Kivrin, adică în spatele penultimei colibe, mâncând ceea ce mai rămăsese din coardele înnegrite de viţă.

— Crăciun fericit, doamnă vacă, spuse Agnes, ţinând o mână de fân la cel puţin un metru de botul vacii.

— Nu vorbesc decât la miezul nopţii, o lămuri Rosemund.

— O să vin să văd animalele la miezul nopţii, Lady Kivrin, spuse Agnes.

Vaca întinse capul înainte, Agnes bătu în retragere.

— N-o să poţi, prostuţo, o luă Rosemund în râs. O să fii la slujbă.

Vaca îşi întinse gâtul şi păşi greoi înainte. Agnes se retrase. Kivrin îi dădu vacii o mână de fân.

Agnes o urmări plină de invidie.

— Dacă toţi sunt la slujbă, cum ştiu că animalele vorbesc, întrebă ea.

„Bună întrebare”, gândi Kivrin.

Agnes veni prin spatele lui Kivrin şi mai luă o mână de fân.

— Ce spun animalele? vru să ştie ea, arătând cu mâna înspre vacă.

— Spun că nu ştii să le dai de mâncare, n-o iertă Rosemund.

— Ba nu, o contrazise Agnes, întinzând fânul spre animal. Cu gura deschisă şi dezgolindu-şi dinţii, vaca întinse

capul după hrană. Agnes scăpă fânul pe jos şi se ascunse după fustele lui Kivrin.

— Părintele Roche spune că îl laudă pe Isus Cristos.

Se auzi fornăit de cai. Agnes se refugie după o colibă.

— Uite-i că vin! strigă ea, revenind în goană. Sir Bloet e aici. I-am văzut. Intră chiar acum pe poartă.

Kivrin împrăştie restul de fân în faţa vacii. Rosemund scoase o mână de ovăz din sac şi o dădu vacii, lăsând-o să adune boabele din palmă.

— Hai, Rosemund! o zori Agnes. A venit Sir Bloet!

Rosemund îşi scutură restul de boabe din palmă.

— Aş vrea să dau ceva şi la măgarul Părintelui Roche, spuse ea şi porni spre biserică, fără ca măcar să arunce o privire înspre conac.

— Dar au sosit, Rosemund, strigă Agnes, pornind în fugă după sora ei. Nu vrei să vezi ce au adus?

Bineînţeles că nu. Rosemund ajunsese deja lângă măgar, care găsise un smoc de coada vulpii, iţit în zăpada din dreptul porţii. Se aplecă şi-i puse sub bot o mână de ovăz, apoi rămase cu palma pe spinarea lui, cu faţa ascunsă de blana mare a animalului nepăsător faţă de mâncare.

— Rosemund! strigă din nou Agnes, roşie la faţă de supărare. Nu auzi? Au venit!

Măgarul dădu la o parte ovăzul şi-şi înfipse dinţii îngălbeniţi în smocul mare de iarbă. Rosemund insistă să-i dea ovăz.

— Rosemund, spuse Kivrin, dau eu măgarului de mâncare. Tu trebuie să mergi pentru a-i întâmpina pe oaspeţi.

Rosemund desfăcu palmele şi lăsă ovăzul să cadă la pământ.

— Dacă îţi place atât de mult, de ce nu-i ceri tatei să te mărite cu el? mormăi ea şi porni spre conac.

— Sunt prea mică, îi răspunse Agnes.

„La fel şi Rosemund”, gândi Kivrin, apoi o apucă de mână pe Agnes şi porni spre conac. Rosemund păşea grăbită cu bărbia ridicată sfidător, fără a se mai deranja să-

şi ridice poalele lungi şi neluând în seamă rugăminţile lui Agnes de a o aştepta şi pe ea.

Alaiul intrase deja în curte, iar Rosemund ajunsese în dreptul cocinii. Kivrin iuţi pasul, silind-o pe Agnes să alerge şi sosiră în curte în acelaşi timp. Surprinsă, Kivrin se opri. Se aşteptase la o primire rece, oficială, cu familia aşteptând în faţa uşii, făcând urări şi surâzând politicos, însă scena la care asista semăna cu prima zi de şcoală – toată lumea ducea lăzi şi saci, îi saluta pe ceilalţi cu exclamaţii şi îmbrăţişări, vorbind cu toţii în acelaşi timp şi râzând. Lipsa Rosemundei nu fusese simţită. O femeie masivă, purtând un coif enorm şi scrobit, o ridică în sus pe Agnes şi o sărută, apoi trei fete mici se îngrămădiră chicotind în jurul Rosemundei.

Purtând hainele lor cele mai bune, servitorii şi servitoarele duceau coşuri acoperite, între care unul cu o gâscă enormă, spre bucătărie şi lăsau caii pentru a fi duşi în grajd. Încă în şa, Gawyn se aplecă să discute cu Imeyne. Kivrin îl auzi spunând: „Nu, episcopul e încă la Wiveliscombe”, dar Imeyne nu păru nefericită, iar asta însemna că el îi transmisese misiva arhidiaconului.

Ea se întoarse să o ajute la descălecat pe o tânără îmbrăcată cu o mantie de un albastru chiar mai viu decât aceea a lui Kivrin, apoi, zâmbind, o conduse până la Eliwys, care zâmbea şi ea.

Kivrin încercă să-şi dea seama care era Sir Bloet, dar îi veni greu să-l deosebească între cei cinci-şase bărbaţi călare, toţi având cai cu căpestre bătute în argint şi purtând mantii tivite cu blană. Nici unul dintre ei nu părea bătrân, slavă cerului, iar vreo doi arătau de-a dreptul prezentabili. Se întoarse să o întrebe pe Agnes care dintre ei era, însă ea nu scăpase încă din strânsoarea femeii cu coif scrobit, care o mângâia mereu pe creştet şi spunea:

— Ai crescut atât de mult, încât era cât pe ce să nu te recunosc. Kivrin abia îşi reţinu un zâmbet. Unele expresii nu se schimbă niciodată.

Unii dintre proaspăt sosiţi aveau părul roşcat, inclusiv o femeie de vârsta Imeynei, care îşi purta părul aproape

rozaliu şi decolorat lăsat liber pe spate, ca o fetişcană. Avea pe faţă o expresie nefericită şi reţinută, fiind nemulţumită de felul în care servitorii descărcau cele aduse. Înşfăcă un coş supraîncărcat din mâinile unui servitor care se chinuia să-l care şi-l dădu cu forţa unui bărbat gras, îmbrăcat cu o fustanelă din catifea de culoare verzuie.

Şi acesta avea părul roşcat, la fel ca şi cel mai atrăgător dintre tineri. În vârstă de până în treizeci de ani, acesta din urmă avea o faţă rubicondă, pistruiată, cu trăsături plăcute şi precis desenate ce trădau sinceritatea.

— Sir Bloet! exclamă Agnes şi ţâşni pe lângă Kivrin şi se ciocni de genunchii bărbatului corpolent.

„O, nu se poate”, gândi Kivrin. Crezuse că bărbatul gras era soţul femeii cu cosiţe rozalii, care purta coiful scrobit. El avea cel puţin cincizeci de ani şi cântărea aproape o sută douăzeci şi cinci de kilograme, iar când îi zâmbi lui Agnes i se văzură dinţii mari şi stricaţi.

— N-ai nici un cadou pentru mine? îl întrebă Agnes, trăgându-l de tivul straiului.

— Am, îi răspunse el, privind către Rosemund, care vorbea cu celelalte fete, am şi pentru tine şi pentru sora ta.

— O aduc de îndată, se oferi Agnes şi, se repezi către Rosemund; Kivrin încercă s-o împiedice, dar nu reuşi. Fetele chicotiră şi se traseră în lături văzându-l că se apropie, Rosemund îi aruncă o privire ucigătoare lui Agnes, dar apoi surâse şi-i întinse bărbatului mâna.

— Bună ziua şi bun venit, domnule, spuse ea.

Îşi ţinea bărbia ridicată cât de sus putea şi în obrajii palizi îi apărură două pete de roşeaţă, însă Sir Bloet le interpretă drept semne de sfiiciune şi emoţie. Îi luă degetele delicate în mâna masivă şi îi răspunse:

— Sunt încredinţat că acum, când primăvara bate la uşă, nu îţi vei întâmpina soţul cu prea multă răceală.

Obrajii îi deveniră şi mai roşii.

— E încă iarnă, domnule.

— Primăvara va veni curând, spuse el şi râse, arătându-şi dinţii înnegriţi.

— Unde mi-e darul? întrebă Agnes.

— Agnes, nu fi lacomă, o admonestă Eliwys, apărând între cele două fiice. Nu se cade să-ţi întâmpini oaspeţii cerându-le daruri. Apoi îi zâmbi lui Sir Bloet şi, nu lăsă să se înţeleagă nici o clipă că se temea de această căsătorie. Părea mai relaxată decât o văzuse Kivrin vreodată.

— I-am promis cumnatei mele un dar, spuse Bloet şi băgă mâna sub centura prea strânsă, scoţând o punguţă mică din pânză, şi alesei mele un cadou potrivit unei mirese. Scotoci în pungă şi extrase o broşă bătută cu pietre scumpe. Un semn de iubire pentru aleasa mea, spuse el, desfăcând cheutoarea. Când o vei purta, să te gândeşti la mine.

Respirând greoi, se apropie de Rosemund să i-o prindă pe mantie. „Sper să aibă un atac de inimă”, gândi Kivrin. Rosemund rămase ca o stană de piatră, iar obrajii i se împurpurară când Sir Bloet umblă cu degete stângace şi grăsuţe la gâtul ei.

— Rubine, spuse Eliwys plină de încântare. Rosemund, nu-i mulţumeşti alesului tău pentru acest dar regesc?

— Vă mulţumesc pentru broşă, îngână Rosemund cu glas monoton.

— Unde e darul meu? sări Agnes, ţopăind într-un picior şi atunci bărbatul băgă din nou degetele în pungă şi scoase un obiect pe care îl ţinu strâns în pumn. Se aplecă până ajunse în dreptul feţei copilei şi desfăcu pumnul.

— Un clopoţel! exclamă Agnes plăcut surprinsă, ţinându-l în sus şi scuturându-l. Era rotund, făcut din alamă, semănând cu un clopoţel al unui cal de sanie şi la partea superioară avea o buclă metalică.

Agnes o îndemnă insistent pe Kivrin să o ducă la lada de zestre ca să-şi ia o panglică pe care să o treacă prin urechea clopoţelului, astfel încât să-l poată purta la încheietură, drept brăţară.

— Tata mi-a cumpărat panglica de la târg, preciză Agnes, trăgându-o din lada în care Kivrin îşi ţinea lucrurile. Până şi cele mai ieftine de la Woolworth’s sau cele din hârtie, folosite pentru împachetarea cadourilor de Crăciun

erau mai frumoase decât acest obiect, care părea o adevărată comoară.

Kivrin legă panglica la încheietura lui Agnes şi apoi coborâră. Forfota se mutase acum înăuntru; servitorii cărau în sala mare cufere şi aşternuturi, precum şi lucruri ce păreau a fi versiuni primitive ale sacilor de dormit. Nu trebuia să-şi facă probleme că Sir Bloet şi suita lui vor pleca împreună cu mireasa. Impresia generală era că vizita va dura toată iarna. N-ar fi trebuit să-şi facă griji că acum se va hotărî şi soarta ei. Nimeni nu-i aruncase nici o privire, nici măcar atunci când Agnes insistase să-i arate mamei brăţara. Eliwys era prinsă într-o discuţie cu Sir Bloet, Gawyn şi tânărul atrăgător, fiu sau nepot, iar Eliwys îşi frângea din nou mâinile. Veştile primite de la Bath sigur nu erau dintre cele mai bune.

Lady Imeyne se afla la capătul sălii şi discuta cu femeia solidă şi cu tânărul palid îmbrăcat în straie de cleric şi după expresia de pe faţa ei se vedea limpede că se plângea de Părintele Roche.

Kivrin profită de agitaţie şi de zgomot pentru a o smulge pe Rosemund de lângă celelalte fete şi să afle numele oaspeţilor. Bărbatul palid era capelanul lui Sir Bloet. Doamna cu mantie albastru intens era fiica lui vitregă. Femeia corpolentă care purta coif era soţia fratelui lui Sir Bloet, venită tocmai din Dorset pentru a-şi petrece sărbătorile cu ei. Cei doi tineri cu părul roşcat şi fetele care chicoteau tot timpul îi erau fiice. Sir Bloet nu avea copii.

Ceea ce explica de ce se căsătorea cu o copilă, bucurându-se, după câte se părea, de aprobarea tuturor. Continuitatea pe linie paternă era o preocupare supremă în 1320. Cu cât era femeia mai tânără, cu atât deveneau mai mari şansele ca ea să dea naştere unui număr suficient de mare de moştenitori dintre care măcar unul avea să supravieţuiască până la maturitate, chiar dacă mama lui murea între timp.

Scorpia cu părul roşcat deschis era, culmea groazei, Lady Ivolde, sora nemăritată a lui Sir Bloet. Ea locuia la Courcy împreună cu el şi, urmărind-o cum striga la sărmana

Maisry care scăpase un coş din mână, Kivrin observă că purta la cingătoare un mănunchi de chei. Asta însemna că ea conducea treburile casei, cel puţin până la Paşte. Sărmana Rosemund nu va avea o clipă de linişte.

— Cine sunt ceilalţi? vru Kivrin să ştie, sperând că printre persoanele prezente mai exista măcar una pe care Rosemund să şi-o facă aliată.

— Servitori, o lămuri Rosemund, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles, şi dădu fuga să stea de vorbă cu fetele.

Erau pe puţin douăzeci de servitori, fără a-i mai socoti pe grăjdarii care se ocupau de cai şi nimeni, nici măcar Eliwys care se agita peste tot, nu părea surprinsă de numărul lor. Citise că în casele nobile puteai găsi zeci de servitori, dar îşi închipuise că acele cifre erau trase de păr. Abia de se putea spune că Eliwys şi Imeyne aveau servitori, astfel că se văzuseră silite să pună toată suflarea satului la treabă pentru a pregăti sărbătorirea Crăciunului şi deşi Kivrin atribuise lipsa de oameni pe seama faptului că aveau necazuri, se gândise că numărul îngrijitorilor ţinuţi pentru conacele rurale fusese exagerat. Se vădea acum că nu era aşa.

Servitorii forfoteau prin sala mare şi serveau masa de seară. Kivrin nu ştiuse dacă această masă va avea loc, întrucât în Ajun se postea, însă de îndată ce capelanul cel palid citi rugăciunea de utrenie, la porunca expresă a doamnei Imeyne, hoarda de servitori sosi aducând pâine, vin îndoit cu apă şi cod înmuiat şi apoi prăjit.

Agnes era atât de emoţionată încât nu luă nici o îmbucătură, iar după ce se strânse masa, refuză să vină înăuntru pentru a sta liniştită lângă vatră, preferând să alerge în jurul sălii, bătând din clopoţel şi chinuind câinii.

Servitorii lui Sir Bloet şi administratorul aduseră buşteanul de Crăciun şi-l aruncară în foc, făcându-l să împrăştie scântei pretutindeni. Râzând, femeile se traseră înapoi, iar copiii scoaseră chiote de încântare. Fiind copilul cel mai mare din toată casa, Rosemund aprinse buşteanul cu o aşchie păstrată din cel de anul trecut, pe care o atinse uşor de una dintre rădăcinile răsucite. Când buşteanul luă

foc, se auziră râsete şi aplauze, iar Agnes flutură nestăpânit din braţe, făcând clopoţelul să sune.

Rosemund spusese mai devreme că nici unui copil nu i se îngăduia să rămână treaz până la masa de la miezul nopţii, dar Kivrin sperase că va reuşi măcar să o convingă pe Agnes să stea lângă ea pe banchetă ca să doarmă puţin. În schimb, pe măsură ce se însera, Agnes deveni din ce în ce mai de nestrunit, răcnind şi sunând din clopoţelul ei până când Kivrin trebui să o scoată din sală.

Femeile rămaseră lângă foc, flecărind cu glas domol. Bărbaţii stăteau în grupuri restrânse, cu braţele încrucişate la piept şi de câteva ori, cu excepţia capelanului, ieşiră afară şi reveniră scuturându-şi zăpada de pe încălţări şi hohotind. După feţele lor înroşite şi după privirile dezaprobatoare ale Imeynei, Kivrin îşi dădu seamă că mergeau în camera unde era păstrat butoiul cu bere, încălcând astfel regula postului.

După a treia expediţie de acest fel, Bloet se aşeză în faţa focului şi-şi întinse picioarele mai aproape de flăcări şi privi la fete. Rosemund şi cele trei fete care chicoteau mereu jucau baba-oarba. Când, legată la ochi, Rosemund se apropie de banchete, Bloet întinse mâna şi o făcu să-i cadă în braţe. Toată lumea pufni în râs.

Imeyne îşi petrecu mai toată seara stând în apropierea capelanului, povestindu-i despre păcatele Părintelui Roche. Era ignorant, stângaci, rostise rugăciunea de mărturisire înainte de Doamne-ajută în timpul slujbei de duminica dinainte. Iar preotul se găsea acum în biserica rece ca gheaţa, stând în genunchi, gândi Kivrin, în vreme ce capelanul îşi încălzea mâinile lângă foc şi clătina dezaprobator din cap.

Focul se potoli, rămânând doar jar. Rosemund se strecură din braţele lui Sir Bloet şi reveni în fugă să se joace. Gawyn povesti cum ucisese singur şase lupi, urmărind-o însă mai tot timpul pe Eliwys. Capelanul istorisi despre o femeie pe moarte care făcuse o mărturisire mincinoasă. Când îi atinsese fruntea cu ulei sfinţit, sub ochii lui pielea ei luase foc şi se înnegrise.

Când capelanul era la jumătatea relatării, Gawyn se ridică, îşi frecă mâinile deasupra focului şi se retrase pe bancheta rezervată cerşetorilor. Se aşeză şi-şi scoase o gheată.

După alte câteva clipe, Eliwys se duse lângă el. Kivrin nu reuşi să audă ce spunea Eliwys, însă el se ridică, încă ţinând gheata în mână.

— Procesul s-a amânat iar, îl auzi Kivrin pe Gawyn. Judecătorul care trebuia să judece pricina s-a îmbolnăvit.

Nu auzi răspunsul lui Eliwys, însă Gawyn dădu aprobator din cap şi zise:

— Asta e o veste bună. Noul judecător e din Swindone şi îl iubeşte mai puţin pe Regele Edward, dar expresiile de pe chipurile lor nu arătau defel că asta ar fi fost o veste îmbucurătoare. Eliwys se făcuse la fel de albă la faţă ca şi atunci când Imeyne îi spusese că-l trimisese pe Gawyn la Courcy.

Eliwys îşi răsuci inelul greu pe deget. Gawyn se aşeză din nou, îşi scutură cu mâna ierburile adunate pe ciorap, apoi îşi trase gheata, ridică ochii spre ea şi spuse ceva. Eliwys întoarse capul într-o parte şi Kivrin nu-i văzu expresia de pe faţă din cauza semiîntunericului, dar o văzu pe a lui Gawyn.

Acest lucru nu avea cum să-i scape nimănui din sală, gândi Kivrin, şi privi precipitată în jur să afle dacă cei doi fuseseră observaţi. Imeyne era absorbită de lamentările ei faţă de capelan, dar sora lui Bloet era cu ochii pe ei strângând din buze dezaprobator, la fel ca şi Sir Bloet şi alţii care stăteau de cealaltă parte a focului.

Kivrin sperase că va găsi prilejul să discute cu Gawyn, însă era limpede că nu avea să reuşească din cauza acelor oameni cărora nu le scăpa nimic. Se auzi sunetul unui clopot, iar Eliwys tresări şi privi spre uşă.

— E semnul Diavolului, spuse capelanul cu glas scăzut, şi până şi copiii se opriră din joacă să-l asculte.

În unele sate, se trăgeau clopotele o dată pentru fiecare an trecut de la naşterea lui Cristos. În majoritatea bisericilor clopotul bătea doar ora dinaintea miezului nopţii, iar Kivrin

se îndoia că Roche sau chiar capelanul erau în stare să numere atât de mult pentru a bate fiecare an trecut, însă ea începu să numere bătăile.

Purtând buşteni şi vreascuri uşor de aprins, servitorii sosiră să reînvie focul. Acesta se aprinse plin de strălucire, aruncând umbre uriaşe şi diforme pe pereţi. Agnes sări în sus arătând cu degetul spre ele, iar unul dintre nepoţii lui Sir Bloet făcu din mâini un iepuraş.

Domnul Latimer îi spusese că oamenii acestei epoci citeau viitorul în umbrele pe care flăcările buşteanului de Crăciun le făceau pe ziduri. Se întrebă ce le rezerva acest viitor, ţinând seama că Lord Guillaume avea necazuri mari, iar viaţa celorlalţi era în primejdie.

Regele confisca pământurile şi proprietăţile celor găsiţi vinovaţi de vreo infracţiune. Aceştia puteau fi siliţi să plece în Franţa sau să accepte mila lui Sir Bloet şi să îndure împunsături din partea unora de teapa soţiei administratorului.

Se putea întâmpla ca Lord Guillaume să vină acasă chiar în acea noapte cu veşti bune şi cu un şoim pentru Agnes, iar restul să trăiască fericiţi o veşnicie. Mai puţin Eliwys. Şi Rosemund. Ce avea să i se întâmple?

Dar totul s-a întâmplat deja, îşi dădu seama Kivrin şi se cutremură. Verdictul s-a dat demult şi, întorcându-se acasă, Lord Guillaume a aflat despre Gawyn şi Eliwys. Rosemund va fi fost deja soţia lui Sir Bloet. Iar Agnes a crescut, s-a căsătorit, şi probabil a murit la naştere, sau din cauza vreunei infecţii, sau de holeră sau în urma unei pneumonii.

„Au pierit cu toţii”, gândi Kivrin, şi nu reuşi totuşi să creadă. Au murit cu toţii de mai bine de şapte sute de ani.

— Uite! exclamă cu glas strident Agnes. Rosemund nu are cap! Arătă la umbrele diforme aruncate de flăcări pe pereţi. Capul lui Rosemund, ciudat de alungit, sfârşea în dreptul umerilor. Unul dintre băieţii cu părul roşcat se apropie în fugă de Agnes.

— Nici eu nu am cap! spuse el, ţopăind pe vârfuri pentru a modifica forma umbrei.

— Nu ai cap, Rosemund! strigă Agnes încântată. O să mori înainte de sfârşitul anului.

— Nu vorbi astfel, o avertiză Eliwys, dând să se apropie de ea. Ceilalţi ridicară privirile spre ele.

— Kivrin are cap, constată Agnes. Şi al meu se vede, dar sărmana Rosemund, nu.

Eliwys o prinse pe Agnes de braţe.

— Astea nu sunt decât jocuri prosteşti, spuse ea. Să nu mai vorbeşti astfel.

— Umbra... zise Agnes, părând gata să izbucnească în plâns.

— Stai cuminte lângă Lady Kivrin şi nu te mai agita atât, o rugă Eliwys. O aduse până aproape de Kivrin şi o sili să stea pe banchetă. Te-ai obrăznicit.

Agnes se cuibări alături de Kivrin, parcă stând în cumpănă, neştiind dacă să plângă sau nu. Kivrin pierduse şirul bătăilor de clopot, dar reluă numărătoarea de unde rămăsese. Patruzeci şi şase, patruzeci şi şapte.

— Vreau clopoţelul, spuse Agnes, dându-se jos de pe banchetă.

— Nu se poate, trebuie să stăm cuminţi, o rugă Kivrin şi o luă în poală.

— Povesteşte-mi despre Crăciun.

— Nu pot, Agnes, nu ţin minte.

— Nu-ţi aminteşti nimic?

„Ba ţin minte totul. Magazinele gem de panglici din satin, material sintetic şi catifea, roşii, aurii, albastre, chiar mai sclipitoare decât mantia mea vopsită cu drobuşor şi pretutindeni sunt lumini şi muzică. Marele Tom şi clopotul de la biserica Magdalena bat şi se aud colinde”.

Se gândi la hărmălaia de clopoţei electronici de la Carfax, străduindu-se să cânte „A sosit la miez de noapte” şi la colindele cântate pe un ton piţigăiat şi obosit în magazinele de pe strada principală. „Cântecele acelea încă nu au fost scrise”, îşi dădu ea seama, şi se simţi cuprinsă de un val copleşitor de dor de casă.

— Vreau să sun din clopoţel, spuse Agnes, zbătându-se să coboare din braţele lui Kivrin. Dă-mi-l, ceru ea întinzând mâna ca să-i fie legat la încheietură.

— O să ţi-l leg dacă stai puţin întinsă lângă mine, pe banchetă.

Copila făcu o mutrişoară supărată.

— Trebuie să dorm?

— Nu. O să-ţi spun o poveste, îi promise Kivrin, dezlegând clopoţelul de la propria încheietură, unde îl pusese spre păstrare. Odată, începu ea, apoi se opri, întrebându-se dacă „A fost o dată ca-n poveşti” se folosea în 1320 şi dorindu-şi să ştie ce fel de poveşti le spuneau părinţii copiilor. Poveşti despre lupi şi vrăjitoare a căror piele se înnegrea când li se dădea ultima împărtăşanie.

— A fost o dată o fecioară, spuse ea în cele din urmă, legând clopoţelul la încheietura durdulie a lui Agnes. Panglica roşie începuse deja să se scămoşeze. Nu avea să mai reziste mult, dacă era mereu înnodată şi desfăcută. Se uită mai atent la ea. O fecioară care trăia...

— Ea este fecioara? auzi o voce de femeie.

Ridică ochii şi le văzu pe Yvolde, sora lui Bloet, şi pe Imeyne, care se aflau în spatele ei. Yvolde o privi lung, strânse dezaprobator din buze şi apoi scutură din cap.

— Nu, nu e fiica lui Uluric, spuse ea. Fata aceea era scundă şi brunetă.

— Nici îngrijitoarea familiei Ferres? întrebă Imeyne.

— Aceea a murit, răspunse Yvolde. Nu-ţi aminteşti cine eşti? se adresă ea lui Kivrin.

— Nu, bună doamnă, spuse ea, amintindu-şi prea târziu că ar fi trebuit să rămână cu ochii plecaţi, plini de sfiiciune, în pământ.

— A fost lovită la cap, sări Agnes în ajutorul ei.

— Dar ştii cum te cheamă şi poţi vorbi. Eşti de familie bună?

— Bună doamnă, nu-mi amintesc nimic de familia mea, spuse Kivrin, încercând să aibă o voce sfioasă.

Yvolde pufni.

— Pare să fie din apus. Aţi trimis după veşti la Bath?

— Nu, răspunse Imeyne. Aşteptăm sosirea fiului meu. Nu aveţi veşti de la Oxenford?

— Nu, dar acolo bântuie bolile, spuse Yvolde.

Rosemund se apropie de ele şi întrebă:

— Lady Yvolde, îi cunoşti familia Katherinei?

Yvolde îşi întoarse ochii pătrunzători asupra ei.

— Nu. Unde e broşa pe care ţi-a dat-o fratele meu?

— Păi… a rămas pe mantie, se bâlbâi Rosemund.

— Nu preţuieşti îndeajuns darurile lui ca să le porţi?

— Mergi şi adu-o, îi porunci Lady Imeyne. Vreau s-o văd.

Rosemund îşi înălţă bărbia într-un gest de mândrie, dar porni spre peretele unde îşi agăţase mantia.

— Nu se prea arată bucuroasă nici de darurile fratelui meu, nici de prezenţa lui, constată Yvolde. Nu i-a vorbit deloc la masă.

Rosemund reveni, aducând mantia verde pe pieptul căreia era fixată broşa. I-o arătă Yvoldei fără să scoată o vorbă.

— Vreau s-o văd, interveni Agnes, iar Rosemund se aplecă să i-o arate.

Bijuteria avea pietre preţioase de culoare roşie montate în jurul unui inel din aur, cu un ac în centru. Nu avea clemă, ci trebuia înfiptă în stofă. Pe exteriorul inelului fuseseră gravate cuvintele: *Io sui ici en lui dami amo.*

— Ce scrie acolo? întrebă Agnes, arătând către inelul gravat.

— Nu ştiu, spuse Rosemund, pe un ton care părea să fie sinonim cu „Nici nu-mi pasă”.

Nemulţumită, Yvolde strânse din buze şi Kivrin se grăbi să intervină:

— Zice: „Eşti aici în locul prietenului pe care îl iubesc”, apoi, îngrozită, îşi dădu seama ce făcuse. Ridică privirea spre Imeyne, însă aceasta nu părea să fi remarcat nimic ieşit din comun.

— Ar trebui să porţi cuvintele astea la piept, nu să le agăţi într-un cui, o apostrofă Imeyne.

Scoase broşa şi o prinse de pieptul rochiei lui Rosemund.

— Şi, în loc să te joci de-a valma cu copiii, ar trebui să te afli alături de fratele meu, aşa cum i-ar sta bine viitoarei lui soţii, adăugă Yvolde. Arătă cu mâna către vatră, unde se afla Bloet, aproape adormit şi foarte ameţit după atâtea vizite făcute la butoiul cu bere, iar Rosemund o privi rugător pe Kivrin.

Rosemund îi întinse mantia lui Kivrin şi se îndreptă către vatră.

— Hai, Agnes, o îndemnă Kivrin. Trebuie să te culci.

— Vreau să ascult clopotul diavolului, protestă ea.

— Lady Katherine, i se adresă Yvolde, care dădu un ton ciudat cuvântului Lady, ne-ai spus că nu-ţi aminteşti nimic. Cu toate astea, ai citit cu uşurinţă scrisul de pe broşa. Aşadar, ştii să citeşti?

„Eu ştiu să citesc", gândi Kivrin, dar două treimi dintre oamenii epocii sunt analfabeţi, în special femeile.

Aruncă o privire spre Imeyne, care o privea la fel ca prima oară, când îi pipăise hainele şi-i cercetase mâinile.

— Nu, răspunse Kivrin, uitându-se direct în ochii Yvoldei, îmi pare rău, dar nu ştiu să citesc nici măcar Tatăl nostru. Fratele domniei voastre ne-a spus ce înseamnă cuvintele atunci când i-a dat broşa Rosemundei.

— Ba nu-i adevărat, spuse Agnes.

— Tu te uitai la clopoţel, îi spuse Kivrin, gândindu-se: „Lady Yvolde nu-mi va da crezare, îl va întreba pe Bloet şi el va spune că n-a schimbat nici o vorbă cu mine".

Însă Yvolde păru satisfăcută.

— Nici nu credeam că una ca ea ar fi în stare să citească, îi spuse ea Imeynei. Îi întinse apoi mâna şi se apropiară de sir Bloet.

Kivrin se lăsă înapoi pe banchetă.

— Vreau clopoţelul, spuse Agnes.

— Nu ţi-l pun la mână decât dacă stai întinsă.

Agnes se furişă în poala ei.

— Dar întâi trebuie să-mi spui povestea. A fost odată o fecioară.

— Da, a fost odată o fecioară, spuse Kivrin, privind către Imeyne şi Yvolde. Stăteau amândouă alături de sir Bloet şi-i

vorbeau lui Rosemund, care spuse ceva, ridică bărbia şi roşi toată în obraji. Sir Bloet râse şi întinse mâna către broşă, lăsând-o apoi să alunece peste sânul Rosemundei.

— A fost odată o fecioară, reîncepu Agnes cu glas insistent.

— ...care locuia la marginea unei păduri întinse, continuă Kivrin. „Să nu te duci singură în pădure”, îi spunea tatăl ei...

— Dar ea nu voia să-l asculte, urmă Agnes, căscând.

— Adevărat, nu voia să-i dea ascultare. Tatăl ei o iubea şi îi dorea numai binele, dar nu era ascultătoare.

— Şi ce era în pădure? întrebă Agnes, cuibărindu-se mai bine în poala ei.

Kivrin o înveli pe Agnes cu mantia Rosemundei. „Tâlhari şi hoţi”, gândi ea. „Şi bătrâni pofticioşi, împreună cu surorile lor ca nişte scorpii. Şi iubiţi clandestini. Soţi şi judecători”. Tot soiul de animale primejdioase.

— Lupi, spuse Agnes pe un ton somnoros.

— Da, lupi. Se uită la Imeyne şi Yvolde. Plecaseră de lângă sir Bloet şi acum o urmăreau, şuşotind.

— Şi ce-a păţit? întrebă Agnes pe jumătate adormită.

Kivrin o strânse mai bine în braţe.

— Nu ştiu, murmură ea, nu ştiu.

Capitolul 20

La cinci minute după ce Agnes adormi, clopotele tăcură, apoi îşi porniră dangătul din nou, ceva mai grăbit, chemând credincioşii la slujbă.

— Părintele Roche începe slujba prea devreme. Încă nu e miezul nopţii, spuse Lady Imeyne şi nici nu apucă să termine fraza că începură să bată şi alte clopote, cele din Wychlade şi Bureford şi, de departe dinspre răsărit, ca un ecou slab, acelea de la Oxford.

„Clopotele de la Osney, îl recunosc pe cel de la Carfax”, gândi Kivrin şi se întrebă dacă în noaptea aceea ele băteau şi acasă.

Sir Bloet se ridică greoi în picioare şi-şi ajută sora să facă acelaşi lucru. Unul dintre servitorii lor dădu fuga la ei cu mantiile, între care una era căptuşită cu blană de veveriţă. Fetele îşi traseră mantiile din maldărul de haine şi le îmbrăcară fără să înceteze cu flecăreala. Lady Imeyne o scutură pe Maisry, care adormise pe banca rezervată cerşetorilor şi îi spuse să-i aducă imediat Cartea orelor, iar fata urcă în pod căscând. Rosemund se apropie şi ridică foarte atentă mantia care alunecase de pe umerii lui Agnes.

Agnes dormea dusă. Kivrin avu un moment de ezitare, nedorind să o trezească, dar era aproape sigur că nici copiii de cinci ani nu puteau fi scutiţi de această slujbă.

— Agnes, spuse ea cu blândeţe.

— Trebuie s-o duci în braţe până la biserică, îi zise Rosemund, străduindu-se să ferească broşa din aur de stricăciuni.

Băiatul cel mic al administratorului se apropie târând mantia albă a lui Kivrin prin ierburile de pe podea şi rămase în faţa ei.

— Agnes, rosti din nou Kivrin şi o scutură uşor, uimită că bătaia clopotului nu o trezise. Bătea puternic şi părea mai aproape decât la utrenie sau vecernie, dangătele lui acoperind toate celelalte clopote.

Agnes deschise brusc ochii.

— Nu m-ai trezit, spuse ea, încă adormită, către Rosemund, apoi glasul ei căpătă tărie: Ai promis că mă scoli.

— Pune-ţi mantia, o îndemnă Kivrin. Trebuie să mergem la biserică.

— Kivrin, vreau să merg cu clopoţelul.

— Îl ai deja la mână, o linişti Kivrin, încercând să-i fixeze gluga roşie fără să o înţepe în gât cu acul cataramei.

— Ba nu, nu-l am, spuse Agnes, pipăindu-se. Vreau clopoţelul!

— Uite-l, spuse Rosemund, ridicându-l de pe podea, ţi-a căzut de la mână. Dar nu se cuvine să-l porţi acum. Clopotul ne cheamă la slujbă. Clopotele de Crăciun bat mai târziu.

— N-o să sune deloc, o asigură Agnes. Vreau doar să-l am la mine.

Kivrin n-o crezu nici o clipă, însă toţi ceilalţi erau gata. Folosind o aşchie aprinsă luată din foc, unul dintre oamenii lui Sir Bloet aprindea felinarele făcute din corn de animal şi le dădu servitorilor. Kivrin legă repede clopoţelul la încheietura lui Agnes şi o luă de mână.

Lady Eliwys îşi lăsă mâna pe braţul întins al lui sir Bloet. Lady Imeyne îi făcu semn lui Kivrin să vină din urmă cu fetele, iar ceilalţi, adică Lady Imeyne şi sora lui sir Bloet, precum şi restul suitei acestuia porniră în spatele lor cu un aer solemn, de parcă ar fi alcătuit o procesiune. În fruntea tuturor, Lady Eliwys şi sir Bloet traversară curtea, ieşiră pe poartă şi pătrunseră pe islaz.

Ninsoarea încetase, iar pe cer apăruseră stele. „Îngheţate ca şi timpul”, gândi Kivrin. Toate arătau altfel: gardurile într-o rână şi colibele dărăpănate, murdare, păreau înfrumuseţate şi iluminate de zăpada albă. Lumina felinarelor surprinse faţetele cristaline ale fulgilor de nea şi le făcu să sticlească, însă stelele o făcură pe Kivrin să rămână fără grai: sute, mii, toate sclipind ca nişte giuvaeruri în aerul îngheţat.

— Străluceşte, spuse Agnes şi Kivrin nu-şi dădu seama dacă se referise la zăpadă sau la cer.

Clopotul bătea rar, egal, fără grabă şi în aerul rece parcă suna altfel – nu doar mai tare, ci mai plin şi mai limpede. Acum auzi şi celelalte clopote şi le recunoscu: Esthcote, Witenie şi Chertelintone, care aveau şi ele un dangăt oarecum diferit. Îl ascultă pe cel de la Swindone, care bătuse tot timpul dar nu reuşise să-l distingă. Nu le auzea nici pe cele de la Oxford. Se întrebă dacă nu cumva imaginaţia îi jucase o festă.

— Ai sunat din clopoţel, Agnes, spuse Rosemund.

— Ba nu, o contrazise Agnes.

— Uite biserica, exclamă Kivrin. Nu-i aşa că e frumoasă?

Aflată de cealaltă parte a islazului, biserica sclipea ca un far, iluminată pe dinăuntru şi pe dinafară; prin ferestrele cu vitralii se revărsa o lumină rubinie şi albăstruie ca de safir, colorând zăpada. De jur împrejur se vedeau luminiţe, răspândindu-se până în cimitir şi clopotniţă. Torţe. Simţi în nări mirosul de catran. Dinspre câmpia troienită se apropiau şi alte torţe, şirul lor unduindu-se pe dealul din spatele bisericii.

Kivrin se gândi brusc la atmosfera din Oxford la vremea Crăciunului, cu magazinele invadate de lumină şi de cumpărători şi cu ferestrele de la Brasenose aruncând lumini gălbui în careul interior. Şi-şi aduse aminte de pomul de Crăciun de la Baliol, iluminat de fascicole multicolore de laser.

— Am fi vrut să venim la voi de sărbătoarea buşteanului, spuse Lady Imeyne, adresându-se Yvoldei. Am fi avut un preot care să poată rosti slujba cum se cuvine. Preotul de aici abia de poate spune Tatăl nostru.

„Preotul de aici a stat ore în şir în genunchi, având pantalonii găuriţi, iar tot el trage clopotul cel greu de mai bine de o oră şi curând va trebui să îndeplinească o ceremonie complicată pe care a trebuit s-o înveţe pe de rost, fiindcă nu ştie să citească”.

— Îmi pare rău, dar predica şi slujba vor fi nemulţumitoare, spuse Lady Imeyne.

— Vai nouă, în vremurile de acum sunt mulţi care nu mai au iubire de Dumnezeu, zise Lady Yvolde, dar trebuie să ne

rugăm Lui ca să îndrepte lumea şi să trezească virtutea în oameni.

Kivrin se îndoi că Lady Imeyne ar fi vrut să audă un asemenea răspuns.

— Am trimis vorbă Episcopului de Bath să ne caute un capelan, spuse Imeyne, dar încă n-a sosit nimeni.

— Fratele meu spune că la Bath sunt multe necazuri, o anunţă Yvolde.

Ajunseseră aproape de cimitir. Kivrin reuşi să distingă feţele oamenilor, iluminate de torţele care scoteau mult fum şi de opaiţele cu ulei pe care le purtau unele femei. Chipurile, iluminate de jos şi căpătând tente roşiatice, arătau uşor sinistru. Domnul Dunworthy ar socoti că reprezintă o mulţime furioasă, adunată să asiste la arderea pe rug a vreunui martir. „E din cauza luminii”, gândi ea. „În lumina torţei, oricine ar arăta ca un tâlhar. Nici nu-i de mirare că s-a inventat electricitatea”.

Ajunseră în curtea bisericii. Kivrin recunoscu o parte dintre oamenii aflaţi în apropierea uşilor: băiatul bolnav de scorbut, care fugise de ea, două fete care ajutaseră la pregătirile de Crăciun, Cob. Soţia administratorului purta o mantie cu gulerul din blană de hermină şi ducând un felinar care avea laturile din sticlă adevărată. Vorbea plină de vioiciune cu femeia care purta cicatricile lăsate de scrofuloză şi care dăduse o mână de ajutor la împodobirea casei cu ilice. Toată lumea vorbea şi se învârtea pe loc pentru a se încălzi, iar un bărbat cu barbă neagră hohotea atât de dezlănţuit şi incontrolabil încât flacăra torţei pe care o ţinea în mână trecu primejdios de aproape de broboada soţiei administratorului.

Slujitorii bisericii au trebuit să renunţe la slujba de la miezul nopţii, asta din pricină că mai toţi credincioşii arătau băuţi şi cu chef, îşi aduse Kivrin aminte, iar purtarea unora dintre oamenii din jur arăta că încălcaseră regulile postului. Administratorul discuta pe un ton agitat cu un bărbat necioplit, despre care Rosemund îi zise că era tatăl lui Maisry. Feţele amândurora erau congestionate de frig sau din cauza flăcărilor, sau a băuturii, dar păreau mai curând

bine dispuşi decât primejdioşi. Administratorul îşi marca vorbele cu lovituri răsunătoare de palmă pe umărul bărbatului şi de fiecare dată când primea câte o lovitură, acesta râdea fericit şi strident, ceea ce o făcu pe Kivrin să creadă că omul era ceva mai inteligent decât presupusese.

Administratorul se trezi tras de mânecă de soţie, şi se scutură să scape de prezenţa ei sâcâitoare, însă de îndată ce Lady Eliwys şi sir Bloet apărură pe poartă, el şi tatăl lui Maisry se traseră respectuoşi înapoi pentru a face drum către uşa bisericii. La fel procedară şi ceilalţi, trăgându-se înapoi tăcuţi pentru a face loc alaiului, după care reîncepură să vorbească zgomotos, urmându-i pe stăpâni în biserică.

Sir Bloet îşi desfăcu centura cu spada şi o înmână unui servitor, iar el şi Lady Eliwys îngenunchează imediat ce trecură pragul uşii. Apoi înaintară până în apropierea iconostasului şi îngenunchează din nou.

Kivrin şi fetele îi urmară îndeaproape. Când Agnes îşi făcu cruce, clopoţelul ei scoase un clinchet ciudat în interiorul bisericii. „Va trebui să i-l scot de la mână”, se gândi Kivrin şi îşi puse întrebarea dacă trebuia să iasă chiar atunci din alai şi să o tragă pe Agnes deoparte, până lângă monumentul unde era înmormântat soţul doamnei Imeyne, pentru a-i lua clopoţelul, însă aceasta se agita lângă uşă, aşteptând-o pe sora lui sir Bloet.

Duse fetele în faţă de tot. Sir Bloet se ridicase deja, dominându-i pe cei din jur prin statură. Eliwys rămase în genunchi ceva mai mult, apoi se ridică, iar sir Bloet o conduse către partea de miazănoapte a bisericii, se înclină uşor şi plecă să-şi ocupe locul în partea rezervată bărbaţilor.

Kivrin îngenunche împreună cu fetele, rugându-se ca Agnes să nu mai facă atâta zgomot când se va închina. De astă dată nu se întâmplă nimic, dar când să se ridice, Agnes îşi prinse piciorul în tivul rochiei şi căzu cu un bufnet la fel de răsunător ca şi al clopotului de afară. Ca de obicei, Lady Imeyne se găsea exact în spatele lor, astfel că o fulgeră pe Kivrin cu privirea.

Kivrin conduse fetele să stea alături de Eliwys. Lady Imeyne îngenunche, dar Lady Yvolde nu făcu decât o plecăciune. Imediat ce Imeyne se ridică, un servitor se apropie grăbit cu o pernuţă îmbrăcată în catifea de culoare închisă şi o aşeză alături de Rosemund, pentru ca Lady Yvolde să poată îngenunchea pe ea. Un alt servitor pusese deja o pernuţă similară în faţa lui sir Bloet şi îl ajută să se aşeze pe ea. Bărbatul corpolent gâfâi şi se agăţă de braţul servitorului, iar faţa i se împurpură de efort.

Kivrin se uită invidioasă la pernuţa aşezată în faţa lui Yvolde şi îşi aduse aminte de pernele din plastic atârnate pe spătarele scaunelor din biserica Sfânta Mary. Până acum nu-şi dăduse seama cât de binevenite erau, apoi aprecie drept o binecuvântare şi scaunele tari, din lemn, mai ales când trebuie să stea în picioare şi se gândi că va trebui să rămână în poziţia aceea cât va ţine slujba.

Podeaua era rece. În ciuda tuturor acelor lumini, în biserică era frig. În interior se aflau multe alte trepiede pentru lumânări, aşezate de-a lungul zidurilor şi în faţa statuii împodobită cu ilice a Sfintei Catherine, deşi în fiecare fereastră se vedea câte o lumânare lungă, subţire, dar efectul nu fusese cel anticipat de Părintele Roche. Flăcările făceau doar ca sticla ferestrelor să capete o culoare închisă, aproape neagră.

Multe alte lumânări galbene se găseau înfipte în candelabrele aşezate de fiecare parte a altarului, iar în faţa lor şi de-a lungul părţii de sus a iconostasului fuseseră aşezate rămurele de ilice. Părintele Roche aranjase lumânările din ceară de albine aduse de Lady Imeyne printre frunzele ascuţite şi strălucitoare. „Şi-a dat toată silinţa să împodobească biserica, pentru a-i face pe plac doamnei Imeyne”, gândi Kivrin şi aruncă o privire către ea.

Bătrâna îşi ţinea relicvarul între mâinile împreunate, însă rămăsese cu ochii deschişi, privind fix la partea de sus a iconostasului. Îşi ţinea gura strânsă pungă, într-o expresie de dezaprobare, şi Kivrin presupuse că nu ar fi vrut ca lumânările ei să fie aşezate tocmai acolo, cu toate că acela

era singurul loc potrivit. Ele luminau crucifixul şi Judecata de Apoi, precum şi aproape întregul naos.

Lumânările făceau ca toată biserica să pară altfel, mai atrăgătoare, mai apropiată, ca Sfânta Mary în Ajunul Crăciunului. Cu un an în urmă, Dunworthy o dusese la slujba ecumenică. Ea îşi pusese în gând să meargă la Sfânta Biserică Reformată, ca să asculte slujba în latină, însă aceasta nu se ţinuse la miezul nopţii. Preotul fusese rugat să citească scriptura la slujba ecumenică, astfel că programase liturghia pentru ora patru după amiază.

Agnes îşi făcea din nou de lucru cu clopoţelul. Lady Imeyne se întoarse către ea şi o fulgeră cu privirea pe deasupra mâinilor împreunate cu pioşenie, iar Rosemund se aplecă prin faţa lui Kivrin şi o potoli pe copilă.

— Nu trebuie să suni din clopoţel decât după ce se termină liturghia, îi şopti Kivrin, foarte aproape de ureche, astfel încât să n-o audă nimeni.

— Nu a sunat, şopti Agnes, pe un glas care răzbătu în întreaga biserică. Panglica e legată prea strâns. Vezi?

Kivrin nu reuşi să vadă. În realitate, dacă ar fi legat-o mai strâns, n-ar fi scos clinchete la fiecare mişcare, dar nu avea rost să se certe cu un copil extenuat când liturghia urma să înceapă dintr-o clipă în alta. Pipăi nodul.

Pesemne că Agnes încercase să-şi scoată clopoţelul peste încheietură. Panglica deja zdrenţuită se strânsese într-un nod de nedesfăcut. Kivrin trase cu unghiile de marginile panglicii, stând în acelaşi timp cu ochii la oamenii din spatele ei. Slujba trebuia să înceapă cu o procesiune: Părintele Roche şi ucenicii lui, în caz că avea, urmau să vină pe intervalul din mijloc, ducând apă sfinţită, cântând şi stropind lumea cu aghiazmă.

Kivrin trase de ambele capete ale nodului, strângându-l atât de tare încât panglica, înnodată astfel încât nu mai putea fi desfăcută decât tăind-o, rămăsese ceva mai largă pe mână, dar nu cât să poată fi scoasă de la încheietură. Privi peste umăr, către uşa de intrare în biserică. Dangătul clopotului încetase, dar Părintele Roche nu se vedea şi nici nu se croise drum pentru el prin mijlocul bisericii. Oamenii

se îngrămădiseră înăuntru, umplând toată partea din spate. Cineva ridicase un copil pe mormântul soţului Imeynei şi îl susţinea acolo ca să vadă mai bine deşi deocamdată nu era nimic demn de văzut.

Continuă să lege panglica. Băgă două degete sub panglică şi trase de ea, încercând să o întindă.

— N-o rupe! spuse Agnes cu o şoaptă teatrală, care se auzi în toată biserica.

Kivrin prinse clopoţelul şi-l răsuci iute, astfel că ajunse să se odihnească în palma lui Agnes.

— Ţine-l aşa, o sfătui ea în şoaptă, îndoind degetele fetiţei peste clopoţel. Strâns.

Agnes făcu degetele pumn. Kivrin îi aşeză cealaltă palmă peste pumn într-o poziţie care sugera rugăciunea şi-i spuse calm:

— Ţine clopoţelul strâns şi n-o să mai sune.

Agnes îşi duse imediat mâinile împreunate astfel la frunte într-o atitudine de pietate îngerească.

— Bravo, fetiţă, o încurajă Kivrin şi o înconjură cu un braţ. Privi din nou spre uşile bisericii. Erau încă închise. Respiră uşurată şi se întoarse cu faţa către altar.

Şi îl văzu pe Părintele Roche. Acesta era îmbrăcat cu o stolă albă şi brodată şi cu un stihar îngălbenit, al cărui tiv era mai zdrenţuit decât panglica lui Agnes. Ţinea o carte în mâini. O aşteptase pe ea să termine şi sigur stătuse acolo urmărind-o cum se ocupa de Agnes, dar pe chipul lui nu se citea nici o urmă de reproş, şi nici măcar grabă. Avea întipărită pe faţă o expresie total diferită, care îi aminti brusc de domnul Dunworthy, stând în picioare şi urmărind-o prin geamul despărţitor.

Lady Imeyne îşi drese glasul, scoţând un sunet care aminti de un mârâit, şi abia acum Roche îşi aduse aminte că trebuia să înceapă. Îi întinse cartea lui Cob, care purta o sutană murdară şi o pereche de ghete din piele prea mari, şi îngenunche în faţa altarului. Apoi luă cartea înapoi şi începu să rostească citania.

— „Pe cine văzurăm, o voi, păstori?” recită Părintele Roche în latină, începând răspunsul. „Grăieşte: spune-ne cine a apărut pe Pământ”.

Se opri şi o privi pe Kivrin, concentrându-se.

„A uitat restul”, gândi ea. Se uită pe furiş la Imeyne, sperând că ea nu-şi va da seama că asta nu era tot, dar aceasta îşi ridicase capul şi se holba la el, strângând din fălci pe sub broboadă.

Roche rămase în aceeaşi atitudine, cu ochii fixaţi la Kivrin.

— „Grăieşte: pe cine văzurăţi?” repetă el, iar Kivrin oftă uşurată. „Spune-ne cine a apărut pe Pământ”.

Nu era bine. Kivrin rosti următoarea replică doar din buze, dorind ca el s-o înţeleagă.

— „Am văzut Pruncul nou născut”.

El nu dădu de înţeles că recunoscuse vorbele ei, deşi n-o slăbea din ochi.

— „Am văzut...”, începu el, dar se opri din nou.

— „Am văzut Pruncul nou născut”, şopti Kivrin şi o simţi pe Lady Imeyne întorcându-se spre ea.

— „Şi îngeri cântând imnuri de slavă lui Dumnezeu”, zise Roche şi nici acum nu era bine, dar Lady Imeyne se întoarse la loc şi îl ţintui pe Roche cu ochi nemulţumiţi.

Fără îndoială că episcopul avea să afle despre această greşeală, despre lumânări şi tivul scămoşat şi cine ştie despre câte alte păcate comise de preot.

— „Grăieşte: ce aţi văzut?” formă Kivrin din buze şi Roche păru să-şi fi revenit în fire, fiindcă urmă cu glas limpede:

— „Grăieşte: ce aţi văzut? Ci spune-ne despre naşterea lui Cristos. Am văzut Pruncul nou născut şi îngerii înălţând laude către Domnul”.

Începu apoi să rostească Confiteor Deo şi Kivrin îl rosti în şoaptă împreună cu el, dar Roche se descurcă fără să facă nici o greşeală, astfel că ea se mai linişti puţin, deşi îl urmări temătoare când merse spre altar pentru a intona *Or mus Te.*

Roche purta o rasă neagră pe sub stihar, iar amândouă arătau că fuseseră cândva bogat împodobite. Erau însă prea scurte pentru el. Când se aplecă puţin deasupra altarului, pe sub tivul rasei i se văzură pantalonii cafenii şi uzaţi. Ambele aparţinuseră pesemne preotului dinainte, ori fuseseră lepădate de capelanul Imeynei.

Preotul de la Sfânta Biserică Reformată purta stihar alb din material sintetic pe deasupra unui pulover cafeniu şi a blugilor. El o asigurase pe Kivrin că liturghia era pe deplin autentică, deşi se ţinuse în cursul după amiezii. Antifonul data din secolul opt, iar desenele cumplit de amănunţite de pe cruce erau cópii după picturile de la biserica din Torino. Dar lăcaşul oricum devenise un soi de papetărie, folosind o masă pliantă drept altar, în condiţiile în care hărmălaia clopoţeilor de la Carfax acoperea acordurile cântecului „A venit la miez de noapte”.

— Kyrie eléison, spuse Cob, cu mâinile împreunate pentru rugăciune.

— Kyrie eléison, răspunse Părintele Roche.

— Christe eléison, zise Cob.

— Christe eléison, rosti Agnes cu vioiciune.

Kivrin o linişti, ducând un deget la buze. Doamne, îndură-te de noi. Isuse, miluieşte-ne pre noi. Doamne, îndură-te de noi.

Folosiseră canonul la slujba ecumenică, pesemne pentru că preotul sfânt reformat se înţelesese cu vicarul să modifice ora de începere a liturghiei, iar preotul de la Biserica Milenară refuzase să o rostească şi păruse nemulţumit pe toată desfăşurarea slujbei. La fel ca Lady Imeyne.

Părintele Roche părea să-şi fi revenit. Rosti „Gloria şi succesiunea” fără nici o ezitare şi începu din Scriptură. *„Inituim sancti Evangelii secundum Luca”,* spuse el şi citi şchiopătat în latină. „În zilele acelea a ieşit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea”.

Vicarul citise aceleaşi versuri la Sfânta Mary. Le citise din Biblia populară, la insistenţa preotului de la Biserica Milenară şi începuse: „Pe vremea aceea politicienii au

crescut dările care trebuiau plătite de contribuabili”, dar era aceeaşi evanghelie pe care o rostea Părintele Roche.

„Şi deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire”. Părintele Roche sărută evanghelia. *Per evangelica dicta deleantur nostro delicta.*

Predica trebuia să urmeze, în caz că mai era rostită. În majoritatea satelor, preotul slujea doar la liturghiile importante şi chiar şi atunci nu se obişnuia decât o lecţie de catehism, enumerarea celor şapte păcate de moarte sau a celor şapte Fapte de Milosârdie. Probabil că predica avea să se ţină abia în dimineaţa de Crăciun, odată cu liturghia mare.

Părintele Roche păşi în locul gol din centrul bisericii, aproape umplut iarăşi de sătenii care stăteau rezemaţi de stâlpi, încercând să-şi găsească o poziţie cât mai comodă, şi începu să vorbească.

— „În zilele dinaintea venirii lui Cristos pe pământ, din ceruri, Dumnezeu a trimis semne pentru ca oamenii să ştie de venirea lui şi tot astfel vor apărea semne şi în ultimele zile. Foametea şi molimele vor bântui pretutindeni, iară Satana va călători pe tot regatul.”

„A, nu”, gândi Kivrin, „nu mai vorbi despre Diavolul călare pe un cal negru”.

Aruncă o privire spre Imeyne. Bătrâna părea furioasă, dar oricum nu avea importanţă ce spunea preotul, fiindcă ea era hotărâtă să găsească greşeli şi minusuri despre care să poată vorbi episcopului. Lady Yvolde arăta uşor iritată, iar pe chipurile oamenilor se putea citi aerul de răbdare pusă la încercare pe care îl capătă de obicei când trebuie să asculte o predică, indiferent în ce secol s-ar întâmpla asta. Kivrin descoperise aceleaşi expresii pe feţele oamenilor în timpul slujbei de Crăciun, la Sfânta Mary.

Predica de atunci se referise la strângerea gunoaielor, iar diaconul de la Biserica lui Christos începuse prin a spune:

— Creştinismul s-a născut într-o iesle. Oare va sfârşi într-un canal de scurgere?

Dar nu conta. Era miezul nopţii, iar biserica avea o pardoseală de piatră şi un altar adevărat, iar când închisese ochii, Kivrin reuşise să uite de amvonul mochetat, de umbrele, de lumânări cu laser. Împinsese deoparte pernuţa de ţinut sub genunchi şi rămăsese pe podeaua rece şi-şi imaginase cum ar fi fost în Evul Mediu.

Domnul Dunworthy îi spusese că nu va semăna deloc cu ceea ce îşi imagina ea, şi avusese dreptate, bineînţeles. Dar nu în privinţa acestei liturghii. Aşa o văzuse şi ea cu ochiul minţii, pardoseala din dale reci, slujba murmurată, frigul şi mirosul de tămâie şi seu.

— „Dumnezeu va azvârli asupra oamenilor foc şi molime şi toţi vor pieri”, spuse Roche, „dar chiar şi în ultimele zile, milostenia lui Dumnezeu nu ne va ocoli. El ne va trimite ajutor şi mângâiere şi ne va duce cu blândeţe în ceruri”.

„Cu blândeţe în ceruri”. Kivrin se gândi la domnul Dunworthy.

— Nu pleca, îi spusese el. Nu va semăna cu ceea ce ţi-ai imaginat.

Avusese dreptate. Niciodată nu se înşela.

Dar nici măcar el, care fusese în stare să-şi închipuie vărsat de vânt, tâlhari şi arderea de vrăjitoare pe rug, nu şi-ar fi imaginat niciodată că ea se va rătăci. Că nu va şti unde e locul de întâlnire, cu mai puţin de o săptămână înainte de revenire. Îl căută din ochi pe Gawyn, care stătea de partea cealaltă a intervalului şi o sorbea din ochi pe Eliwys. Trebuia să-i vorbească după liturghie.

Părintele Roche trecu la altar pentru a-şi începe liturghia. Agnes se rezemă de Kivrin, care o strânse pe după umăr. Sărmana, mai mult ca sigur că era la capătul puterilor. Trezită înainte de răsărit, alergând toată ziua fără să stea o clipă locului. Se întrebă cât va dura liturghia.

Slujba de la Sfânta Mary ţinuse o oră şi un sfert, iar când colecta era în toi, avertizorul sonor al doctoriţei Ahrens începuse să sune.

— E o naştere, şoptise ea către Kivrin şi Dunworthy în timp ce se pregătea să plece, ce moment potrivit.

Se întrebă dacă la acea oră se aflau şi ei într-o biserică, apoi îşi aminti că acolo Crăciunul fusese deja. Îl sărbătoriseră la trei zile după plecarea ei, în timp ce încă zăcea la pat. Acum ce dată o fi? Doi ianuarie, vacanţa de Crăciun pe terminate, când toate podoabele se strâng din nou în cutiile lor.

În biserică începuse să fie cald, iar lumânările păreau să consume tot aerul. Auzi foşnet şi târşâit de picioare în spatele ei, în vreme ce Părintele Roche urma momentele ritualului liturghiei, iar Agnes luneca, lipindu-se tot mai strâns de ea. Se bucură când Roche ajunse la replica începând cu „Sanctus” şi putu să îngenuncheze.

Încercă să-şi imagineze Oxford-ul pe doi ianuarie, magazinele făcând reclamă vânzărilor de Anul Nou şi muzica electronică rămasă mută. Doctoriţa Ahrens sigur e la spital, îngrijind bolnavi suferind de indigestii contractate în perioada sărbătorilor, iar domnul Dunworthy se pregăteşte pentru începerea noului semestru la Hilary. Ba nu. Îşi aduse aminte de felul cum stătea dincolo de geamul de sticlă. Nu-şi găseşte liniştea din cauza mea.

Părintele Roche înălţă potirul, îngenunche şi sărută altarul. Se auziră alte şi alte foşnete, şi şoapte venind din jumătatea de biserică rezervată bărbaţilor. Aruncă o privire într-acolo. Gawyn se lăsase cu şezutul pe călcâiele ghetelor şi părea plictisit. Sir Bloet adormise. La fel şi Agnes. Se prăbuşise atât de mult pe Kivrin, încât nici nu avea cum să o ridice pentru a rosti Tatăl nostru. Nici măcar nu încercă. Când toată lumea se ridică în picioare, profită de situaţie pentru a o ţine mai strâns în braţe pe Agnes şi a-i muta capul într-o poziţie mai comodă. O dureau genunchii. Pesemne că stătuse cu ei în vreo adâncitură dintre dale. Se foi, ridicând unul şi vârând un pliu al mantiei între piele şi piatră.

Părintele Roche puse o bucată de pâine în potir şi rosti *Haec Commixtio,* iar toată lumea îngenunche pentru *Agnus Dei. „Agnus dei, qui tollis peccata mundi: miserere nobis.”*

intona el. „Mielul Domnului, care ia asupra lui toate păcatele lumii, milostiveşte-te de noi”.

Agnus dei. Mielul Domnului. Kivrin zâmbi către Agnes. Aceasta dormea buştean, lăsându-şi greu trupul peste Kivrin şi ţinând gura uşor întredeschisă, însă pumnul strâns încleştat în jurul clopoţelului. Mielul meu, gândi Kivrin.

Când îngenunchease pe dalele de piatră de la Sfânta Mary îşi închipuise belşugul de lumânări şi frigul din biserică, dar nu pe Lady Imeyne, care îl pândea pe preot să facă o greşeală, nu pe Eliwys şi Gawyn sau pe Rosemund. Nici pe Părintele Roche, cu faţa lui de tâlhar şi pantaloni zdrenţuiţi.

Chiar dacă ar fi trăit o sută sau chiar şapte sute de ani tot nu şi-ar fi închipuit de existenţa lui Agnes cu căţelul şi cu hachiţele ei, vecine cu obrăznicia, şi cu rana infectată de la genunchi. „Mă bucur că am venit aici”, gândi ea. „ Chiar dacă am suferit atât”.

Părintele Roche făcu semnul crucii cu potirul şi bău din el.

— *Dominus vobiscum,* spuse el şi în spatele lui Kivrin se iscă agitaţie. Principalul act al spectacolului se încheiase, iar oamenii plecau, pentru a evita îmbulzeala. Când era vorba de plecare, atitudinea curtenitoare faţă de familia stăpânitoare dispărea. Ori era amânată până ajungeau din nou afară, ca să poată vorbi din nou nestânjeniţi. Abia putu să audă cuvintele de încheiere a slujbei.

— *„Ite Missa est”,* spuse Roche acoperind parţial vacarmul şi, înainte ca el să apuce să coboare mâna pe care o ţinuse până atunci ridicată în aer, Lady Imeyne păşi pe interval cu aerul hotărât care îi trăda dorinţa de a pleca neîntârziat la Bath pentru a se plânge episcopului.

— Aţi văzut lumânările din seu de lângă altar? o întrebă ea pe Lady Ysolde. I-am poruncit să folosească lumânările din ceară de albine pe care chiar eu i le-am dat.

Lady Yvolde clătină din cap şi îl privi mohorâtă pe Părintele Roche, apoi amândouă ieşiră din biserică, având-o pe Rosemund pe urmele lor.

Se vedea clar că, dacă stratagema îi reuşea, Rosemund nu avea intenţia de a se întoarce la conac împreună cu sir Bloet. Discutând şi râzând, sătenii porniseră în urma celor trei femei. Până când sir Bloet avea să se dezmeticească, pufnind şi gâfâind, ca să se ridice în picioare, ele vor ajunge la conac.

Şi lui Kivrin îi veni greu să se ridice. Îi amorţise piciorul, iar Agnes, adormită, era grea ca un bolovan.

— Agnes, făcu ea. Trezeşte-te. E vremea să mergem acasă.

Sir Bloet se ridicase şi, cu faţa aproape purpurie de efort, se apropiase să-i ofere braţul Eliwysei.

— Fata ţi-a adormit, constată el.

— Da, răspunse ea, uitându-se la Agnes. Apoi acceptă braţul lui şi porniră spre ieşire.

— Soţul tău nu a venit aşa cum a promis.

— Adevărat, o auzi Kivrin, şi observă că degetele ei se crispează pe braţul lui.

Clopotele începură să bată toate în acelaşi timp, dar nesincronizate, sunetele se amestecară ameţitor. Kivrin rămase plăcut impresionată.

— Agnes, spuse Kivrin, scuturând-o pe copilă, e vremea să scuturi clopoţelul.

Agnes nici măcar nu tresări. Kivrin încercă s-o ridice pe umeri. Braţele fetei se legănau moi pe spatele lui Kivrin, iar clopoţelul scoase câteva sunete.

— Ai aşteptat toată noaptea să baţi clopoţelul, îi spuse Kivrin, lăsându-se într-un genunchi. Trezeşte-te, mieluşico.

Se uită în jur căutând din ochi pe cineva care s-o ajute. În biserică nu mai era aproape nimeni. Cob trecea prin dreptul fiecărei ferestre, stingând lumânările între degetele lui butucănoase, cu pielea crăpată de ger. Gawyn şi nepoţii lui sir Bloet erau în partea din spate a bisericii, legându-şi spadele la cingătoare. Părintele Roche nu se vedea nicăieri. Se întrebă dacă el era acela care bătea clopotul cu un asemenea entuziasm.

Piciorul amorţit începu să-i tresară. Şi-l mişcă în gheata subţire şi îşi lăsă toată greutatea pe el. Avu o senzaţie

îngrozitoare, dar reuşi să rămână în picioare. O ridică pe Agnes mai sus pe umăr şi se strădui să stea dreaptă. Îşi agăţă un picior în tivul rochiei şi dădu să cadă în faţă.

Gawyn o prinse la vreme.

— Scumpă doamnă Katherine, doamna şi stăpâna mea Lady Eliwys mi-a poruncit să te ajut, spuse el sprijinind-o. O ridică pe Agnes ca pe un fulg şi o aşeză pe umăr, apoi ieşi din biserică, iar Kivrin se chinui să ţină pasul cu el, deşi şchiopăta.

— Mulţumesc, spuse ea când ieşiră din biserica aglomerată. Îmi simţeam braţele gata să-mi cadă.

— Fata e durdulie, confirmă el.

Clopoţelul lunecă de la încheietura lui Agnes şi căzu în zăpadă, clinchetul lui alăturându-se celorlalte dangăte. Kivrin se aplecă şi îl ridică. Nodul era prea mic pentru a-l vedea pe întuneric, iar capetele scurte ale panglicii se deşiraseră, devenind fire subţiri, dar în momentul când trase de ea, nodul se desfăcu. Legă panglica la mâna moale a lui Agnes, făcând o mică fundă.

— Sunt bucuros să ajut o doamnă aflată la strâmtoare, spuse Gawyn, însă ea nu-l auzi.

Erau singurii de pe islaz. Restul familiei ajunsese la poarta conacului. Îl văzu pe administrator ţinând felinarul deasupra capetelor Imeynei şi Yvoldei, care pătrundeau în hol. În cimitir mai erau destui oameni, iar unii făcuseră un foc lângă drum, şi stăteau în jurul lui, încălzindu-şi mâinile şi trecându-şi unul altuia un vas cu băutură, însă aici, la mijlocul islazului ea şi Gawyn erau singuri. Prilejul de a vorbi cu el netulburată îi surâdea chiar acum.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat din pădure aducându-mă aici şi pentru că ai încercat să-i găseşti pe cei care m-au atacat, spuse ea. Când m-ai descoperit, cât de departe era locul? M-ai putea duce până la el?

El se opri şi o privi

— Nu ţi s-a spus? o întrebă. Am adus la conac toate lucrurile pe care le-am găsit acolo. Hoţii ţi-au luat o parte

din lucruri, şi deşi i-am căutat, nu am găsit pe nimeni şi nimic. Îmi pare rău, adăugă el şi reîncepu să meargă.

— Ştiu că mi-ai adus lăzile. Îţi mulţumesc. Dar nu de aceea vreau să văd locul unde m-ai găsit, spuse Kivrin pe nerăsuflate, temându-se că îi vor ajunge din urmă pe ceilalţi înainte de a încheia discuţia.

Lady Imeyne se oprise şi se uita spre ei. Trebuia să afle înainte ca administratorul să ajungă la ei pentru a vedea de ce zăboveau atât.

— În încăierarea aceea mi-am pierdut memoria, explică ea. Mă gândeam că dacă aş vedea locul unde m-ai găsit, mi-aş putea aduce aminte unele lucruri despre mine.

El se oprise din nou şi rămăsese cu privirea aţintită către drumul care trecea de biserică. Acolo licăreau lumini, legănându-se nesigure şi apropiindu-se grăbite spre ei. Oameni care întârziaseră la serviciul religios?

— Doar tu ştii unde e locul, insistă Kivrin, altfel nu te-aş supăra, dar dacă mi-ai putea spune unde, m-aş...

— N-a rămas nimic acolo, spuse el nesigur, încă privind cercetător spre şirul de luminiţe. Ţi-am adus căruţa şi lăzile la conac.

— Ştiu, şi-ţi mulţumesc, dar...

— Sunt în hambar, adăugă el. Se întoarse când auzi zgomot de copite. Călăreţii, cel puţin şase la număr, galopară prin dreptul bisericii şi prin sat, şi se opriră brusc în apropierea lui Eliwys şi a celorlalţi.

„A sosit soţul ei”, gândi Kivrin, însă înainte de a se dezmetici bine, Gawyn i-o puse cu forţa pe Agnes în braţe şi porni către călăreţi, scoţându-şi spada din teacă în timp ce fugea.

„Nu se poate”, îşi zise Kivrin şi porni şi ea să alerge împleticindu-se din cauza greutăţii lui Agnes. Nu era soţul lui Eliwys. Sosiseră oamenii care urmăriseră familia, şi abia acum înţelese motivul pentru care Eliwys fusese atât de supărată pe Imeyne că îi spusese lui sir Bloet unde se aflau.

Călăreţii cu torţe în mână descălecaseră. Eliwys se apropie de unul dintre cei trei care rămăseseră încă în şa şi

apoi căzu la pământ fulgerată, de parcă ar fi primit o lovitură.

„Nu, nu se poate”, gândi Kivrin, rămasă fără grai. În goana ei nebună, clopoţelul lui Agnes scotea clinchete înfiorătoare.

Cu spada sclipind în lumina felinarului pe care îl ducea în cealaltă mână, Gawyn ajunse în apropierea călăreţilor şi căzu şi el în genunchi. Eliwys se ridică şi păşi spre bărbaţii călare, ţinând braţele întinse în faţă într-un gest de bun venit.

Rămasă fără suflare, Kivrin se opri. Sir Bloet făcu un pas în faţă, îngenunche şi se ridică. Călăreţii îşi dădură glugile pe spate. Purtau pe cap căşti sau un soi de coroane. Aflat încă în genunchi, Gawyn îşi vârî spada în teacă. Unul dintre bărbaţii călare ridică braţul şi în mâna lui sclipi ceva.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Agnes pe jumătate adormită.

— Nu ştiu.

Agnes se răsuci în braţele lui Kivrin ca să vadă.

— Au sosit cei trei magi, spuse ea cu glas visător.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(064996-065537)

Ajunul Crăciunului 1320 (pe stil vechi). A sosit un trimis al episcopului, împreună cu alţi doi prelaţi. Au venit călare imediat după liturghia de la miezul nopţii. Lady Imeyne este încântată. E convinsă că aceşti oameni au venit ca răspuns la mesajul transmis de ea, prin care cerea un nou capelan, dar eu nu sunt tocmai convinsă. Aceşti oameni au călătorit fără servitori şi radiază în jur un aer de nelinişte, de parcă ar fi sosit într-o misiune secretă şi urgentă.

Trebuie să fie ceva în legătură cu Lord Guillaume, deşi curtea de justiţie este un tribunal civil, nu ecleziastic. Poate că episcopul e prieten cu Lord Guillaume sau cu Regele Eduard al II-lea şi aceşti trimişi vor să încheie vreo înţelegere cu Eliwys privind libertatea lui.

Oricare ar fi motivul care i-a mânat încoace, au fost primiţi cu pompă mare. Când i-a văzut prima oară, Agnes a crezut că sunt cei trei Magi şi, într-adevăr, ei arată ca nişte capete încoronate. Reprezentantul episcopului are o faţă de aristocrat, cu trăsături fine şi toţi poartă haine scumpe. Unul dintre ei are o mantie din catifea purpurie cu o cruce albă pe spinare, brodată cu fir de mătase.

Lady Imeyne s-a repezit să-i relateze trista istorie despre ignoranţa, stângăcia şi nepriceperea în toate cele a Părintelui Roche. „Nu merită să aibă o parohie”, îi spuse ea. Din nefericire (şi norocul lui Roche) acesta nu era reprezentantul episcopului, ci doar secretarul lui. Reprezentantul era bărbatul cu aer foarte impunător, fiind îmbrăcat în roşu, şi având mantia tivită cu blană de samur şi brodată cu fir de aur.

Cel de-al treilea era un călugăr cistercian – cel puţin aşa pare după rasă, deşi e făcută din lână mai fină decât mantia mea şi drept cingătoare are un şnur din mătase, şi poartă câte un inel demn de un rege pe fiecare dintre degetele lui grosuţe, însă nu se poartă nicidecum ca un călugăr. El şi reprezentantul au cerut vin de cum au descălecat şi se vede că şi secretarul băuse destul de mult încă înainte de a ajunge aici. Când a descălecat adineauri, a lunecat, şi a trebuit să fie sprijinit până în sală de călugărul cel gras.

(Pauză)

M-am înşelat rău în privinţa motivului sosirii lor. Eliwys şi sir Bloet s-au retras într-un colţ împreună cu trimisul episcopului de îndată ce au intrat în casă, dar au vorbit cu el doar câteva clipe, apoi am auzit-o pe Eliwys spunându-i Imeynei:

— N-au auzit nimic despre Guillaume.

Imeyne n-a părut surprinsă şi nici deosebit de îngrijorată la auzul unei asemenea veşti. Pentru ea este limpede că aceşti oameni au venit pentru a-i aduce un nou capelan şi se ploconeşte tot timpul în faţa lor, insistând ca petrecerea de Crăciun să înceapă de îndată, iar trimisul episcopului să ocupe locul de cinste la masă. Dar aceşti oameni par să

manifeste mai mult interes faţă de băutură decât faţă de mâncare. Imeyne le-a adus cu mâna ei căni cu vin, iar ei le-au băut deja şi au mai cerut. Secretarul a apucat-o pe Maisry de fustă când aceasta i-a adus stacana cu vin, a tras-o aproape de el şi şi-a băgat mâna pe sub fustele ei. Bineînţeles, ea l-a lovit cu palmele peste urechi.

Singurul lucru bun este că sosirea lor a sporit şi mai mult starea de confuzie generală. Am avut la dispoziţie doar câteva momente pentru a discuta cu Gawyn, dar în ziua următoare cred că voi găsi prilejul de a o face fără să mă bage nimeni în seamă – mai ales că atenţia Imeynei se îndreaptă exclusiv asupra trimisului, care acum câteva clipe a înşfăcat stacana de la Maisry şi i-a turnat personal – şi de a-l convinge să mă ducă la locul de întâlnire. Încă ar fi destulă vreme. Mai am la dispoziţie aproape o săptămână.

Capitolul 21

Pe data de douăzeci şi opt mai muriră două persoane, ambele surse primare care participaseră la petrecerea din Headington, iar Latimer avu un atac de inimă.

— A făcut miocardită, care i-a provocat o troboembolie, îl anunţă telefonic Mary. În acestea momente, nu prezintă nici un fel de reacţii.

Mai bine de jumătate din persoanele din afara oraşului, găzduite de Dunworthy se îmbolnăviseră, iar la spital mai erau locuri doar pentru cazurile cele mai grave. Dunworthy, Finch şi un bărbat despre care William aflase că urmase vreme de un an cursuri de pregătire medicală luau temperatura bolnavilor şi distribuiau suc de portocale în regim de permanenţă. Dunworthy făcea paturile şi administra medicamentele.

În acelaşi timp era îngrijorat. Când o anunţase pe Mary că Badri spusese „Nu se poate”, şi „Din cauza şobolanilor”, ea îl liniştise:

— E din cauza febrei, James. Nu are nici o legătură cu realitatea. Am un pacient care nu vorbeşte decât despre elefanţii reginei.

El însă nu reuşea să-şi scoată din minte că studenta lui se găsea în 1348. „În ce an suntem?” întrebase Badri în prima noapte. „Nu se poate”, adăugase el.

După cearta cu Gilchrist îi telefonase lui Andrews să-l anunţe că nu putea căpăta acces la reţeaua de la Brasenose.

— Nu contează, spusese Andrews. Coordonatele de localizare nu sunt chiar atât de importante ca cele temporale. O să obţin longitudinea şi latitudinea şantierului arheologic de la Jesus. Am discutat deja cu ei despre verificarea parametrilor şi nu s-au opus.

Imaginea se întrerupsese din nou, însă glasul îi trăda starea de agitaţie, de parcă s-ar fi temut că Dunworthy va aborda iarăşi subiectul venirii lui la Oxford.

— Am făcut unele cercetări în privinţa derapajului, se grăbi el să-i spună lui Dunworthy. Teoretic vorbind, nu există limite, dar în realitate, derapajul minim e întotdeauna peste zero, chiar în cazul zonelor nelocuite. Derapajul maxim nu a depăşit niciodată cinci ani, iar asta s-a întâmplat în cazul deplasărilor de obiecte. Cea mai mare defazare s-a înregistrat în cazul deplasării unei persoane în secolul şaptesprezece – două sute douăzeci şi două de zile.

— Ar putea fi vorba de altceva? îl întrebase Dunworthy, adică în afară de defazare?

— Dacă aveţi coordonatele corecte, nimic, îl asigurase Andrews şi îi promisese că va reveni imediat ce va verifica parametrii.

Cinci ani însemna 1325. Ciuma nu izbucnise nici măcar în China, iar Badri îi spusese lui Gilchrist că defazarea era minimă. Şi coordonatele nu se greşiseră. Badri le verificase înainte de a se prăbuşi, dar teama nu-i dăduse pace şi îşi petrecuse puţinele clipe de odihnă pe care le putea fura telefonând unor tehnicieni, încercând să găsească pe cineva dispus să vină şi să interpreteze coordonatele când avea să sosească şi secvenţierea şi Gilchrist va deschide din nou laboratorul. Rezultatele trebuiau să fi sosit în urmă cu o zi, dar Mary îl anunţase că încă le aştepta.

Îl căută din nou spre sfârşitul după amiezii.

— Poţi organiza o rezervă? întrebă ea. Imaginea revenise. Costumul de protecţie arăta de parcă Mary ar fi dormit îmbrăcată cu el, iar masca îi atârna de gât, legată cu un singur şnur.

— Am deschis deja una, răspunse el. E plină de persoane din afara oraşului. În după amiaza asta am înregistrat cel de-al treizeci şi unulea caz.

— Mai aveţi loc pentru o persoană? Nu imediat, preciză ea pe un ton obosit, dar în ritmul ăsta sigur voi apela la tine. Spitalul e plin, iar o parte din personal s-a îmbolnăvit, iar ceilalţi refuză să se mai prezinte la lucru.

— Iar secvenţierea n-a sosit încă, aşa e?

— Nu. Tocmai au telefonat cei de la Centrul Imunologic. Prima dată au obţinut un rezultat greşit şi a fost nevoie să

repete testele. Ar trebui să primim mâine un răspuns. Acum se pare că ar fi vorba de virusul uruguayan. Mary surâse nesigură. Badri n-a luat legătura cu nimeni din Uruguay, adevărat? Cât de repede poţi pregăti paturile?

— Până deseară, o asigură el, dar Finch îl informă că aproape terminaseră rezerva de paturi pliante şi trebui să meargă la Serviciul Naţional de Sănătate ca să mai obţină, cu scandal şi ameninţări, încă zece-douăsprezece. Nu reuşiră să organizeze rezerva decât spre dimineaţă, în două dintre sălile folosite de studenţii din anii mari.

Ajutându-l să desfacă şi să aranjeze paturile, Finch îl anunţă că terminaseră şi lenjeria, măştile pentru faţă, precum şi hârtia igienică.

— Nu avem suficientă pentru cei cazaţi, zise el întinzând cearceaful, ca să nu mai vorbesc despre toţi pacienţii. Şi nu avem nici bandaje.

— Nu suntem în război, îl preveni Dunworthy. Nu cred că vom avea şi răniţi. Ai aflat dacă e vreun tehnician la celelalte colegii din Oxford?

— Da, domnule, am telefonat la toate, dar n-am găsit nici unul. Prinse o pernă sub bărbie. Am plasat afişe peste tot, cerând oamenilor să nu risipească hârtia igienică, dar fără nici un rezultat. Americanii sunt extrem de risipitori. Înfăşă perna. La o adică, îmi pare chiar rău pentru ei. Helen a prezentat primele simptome seara trecută, înţelegeţi, şi nu au oameni care să-i schimbe.

— Helen?!

— Domnişoara Piantini. Tenorul. Are 39 cu 7. Americanii nu vor putea să cânte Surpriza Chicago.

„Ceea ce vine ca o binecuvântare”, gândi Dunworthy şi continuă cu voce tare:

— Întreabă-i dacă vor să mai aibă grijă de telefonul meu, chiar dacă nu vor mai face repetiţii. Aştept câteva telefoane importante. Andrews a revenit?

— Nu, domnule, încă nu. Şi am rămas fără imagine. Bătu cu palma în pernă. Păcat de clopotari. Ar putea să cânte Steadmans, bineînţeles, dar e o chestie perimată. Necazul e că nu au de ales.

— Ai o listă a tehnicienilor?

— Da, domnule, răspunse Finch, luptându-se cu un pat care refuza să se desfacă. Făcu o mişcare din cap. E acolo, lângă tablă.

Dunworthy luă foile de hârtie şi o consultă pe cea de deasupra. Era încărcată de coloane de numere, toate compuse din una până la şase cifre, dispuse în ordine variabilă.

— Nu acestea, spuse Finch, luându-i hârtiile din mână. Astea sunt pentru Surpriza Chicago. Îi întinse lui Dunworthy o foaie separată. Poftiţi. Am alcătuit lista tehnicienilor în ordinea colegiilor, incluzând adresele şi numerele lor de telefon.

În cameră apăru Colin, îmbrăcat cu o jachetă şi ducând un sul de bandă adezivă şi un pachet mai mare împachetat în plastic.

— Vicarul m-a rugat să lipesc astea în rezerve, preciză el, scoţând un afiş pe care scria: „Vă simţiţi dezorientaţi? Neclari? Confuzia mintală poate fi un semn prevestitor al gripei”.

Desfăcu o bucată de bandă adezivă şi lipi afişul pe tablă.

— Lipeam aşa ceva la spital şi ce credeţi că făcea pacostea aceea de Gaddstone? întrebă el, scoţând din pachet încă un afiş pe care scria: „Purtaţi masca”. Îl lipi pe perete deasupra patului pe care îl pregătea Finch. A, uitaţi altul: „Citiţi pacienţilor din Biblie”. Băgă banda adezivă în buzunar. Sper să nu o iau şi eu. Apoi strânse toate celelalte afişe sub braţ şi ieşi.

— Poartă masca, strigă Dunworthy după el.

Colin rânji.

— Tocmai asta zicea beleaua aceea. Şi mai zicea că Dumnezeu îi va lovi pe toţi cei care nu ascultă sfaturile celor drepţi. Îşi scoase fularul gri din buzunar. Îl port pe ăsta în locul măştii, adăugă el, legându-l peste gură şi nas, ca un tâlhar de drumul mare.

— Pânza nu poate reţine viruşii microscopici, spuse Dunworthy.

— Ştiu. Dar pe mine mă ajută culoarea. Îi sperie, mai spuse Colin şi o şterse afară.

Dunworthy o sună pe Mary să o anunţe că rezerva era pregătită, dar nu reuşi să prindă legătura, de aceea plecă acolo personal. Ploaia se mai liniştise puţin, iar oamenii, majoritatea purtând măşti, se aflau din nou pe străzi, întorcându-se de la magazine alimentare sau făcând coadă în faţa farmaciilor. În rest străzile erau liniştite, neobişnuit de tăcute şi pustii.

Cineva oprise până şi muzica de clopoţei, constată Dunworthy. Aproape că îi simţea lipsa.

Mary era în biroul ei şi privea fix la un ecran.

— A sosit secvenţierea, spuse ea înainte ca el să o anunţe în legătură cu rezerva.

— Lui Gilchrist i-ai zis? vru el să ştie.

— Nu. Nu e virusul Uruguay. Şi nici cel din Carolina de Sud.

— Ce e atunci?

— Un H9N2. Atât cel din Carolina cât şi cel din Uruguay erau H3.

— Atunci de unde a apărut?

— Nu se ştie. Nu e cunoscut. Nu a mai fost întâlnit. Îi întinse foaia scoasă de printer. Prezintă o mutaţie de şapte virgulă zero, iar asta explică de ce mor oamenii.

Dunworthy privi foaia. Era încărcată de coloane de cifre, amintind de lista schimbărilor propuse de Finch şi fiind la fel de neinteligibilă.

— Trebuie să aibă originea undeva.

— Nu neapărat. La aproximativ fiecare zece ani apare câte o modificare antigenică majoră care capătă potenţial de epidemie, aşa că ar putea să fi fost produs de Badri. Îi luă foaia de hârtie. Ştii cumva dacă are animale în preajma locuinţei?

— Vite? se miră el. Locuieşte într-un apartament din Headington.

— Germenii mutanţi sunt uneori produşi de încrucişarea unui virus al păsărilor cu un germene uman. Cei de la Centrul Imunologic ne cer să verificăm posibile contacte ale

bolnavilor cu păsări şi expuneri ale acestora la radiaţii. Mutaţiile virale au fost uneori provocate de raze X. Examina coloanele de parcă ar fi înţeles ceva din ele. E o mutaţie neobişnuită. Nu apare nicio recombinare a genelor de hemaglutinină, ci doar o mutaţie extrem de mare la vârf.

Nici nu era de mirare că nu-i spusese lui Gilchrist. Acesta promisese că va redeschide laboratorul după primirea rezultatelor secvenţierii, dar această veste nu va face decât să-l determine să-l menţină închis.

— Şi există tratament?

— Va exista după ce putem produce un analog. Şi un vaccin. S-a început deja pregătirea unui prototip.

— Cât va dura?

— Trei până la cinci zile pentru obţinerea prototipului, apoi cel puţin cinci zile pentru producerea lui, asta dacă nu se întâmpină dificultăţi în reproducerea proteinei. Vom putea începe inoculările după data de zece.

Zece. Abia la această dată vor începe să administreze imunizarea. Cât va dura operaţiunea de vaccinare a tuturor persoanelor din zona de carantină? O săptămână? Două? Şi abia atunci Gilchrist şi protestatarii aceia îndobitociţi vor permite deschiderea laboratorului.

— E prea mult, constată el.

— Ştiu, oftă Mary. Dumnezeu ştie câte alte cazuri vor mai apărea până atunci. De dimineaţă până acum au sosit deja douăzeci.

— Crezi că e un germene mutant?

Mary rămase pe gânduri.

— Nu. Cred mai curând că Badri l-a contractat de la cineva la petrecerea din Headington. O fi sosit recent vreun indian, ori vreun membru al sectei Apărătorii Pământului, ori altcineva care nu crede în antivirale sau în medicina modernă. Dacă ţii minte, virusul care a apărut la gâşte în Canada şi a dat naştere epidemiei de gripă din 2010 a fost răspândit de o comunitate a sectei scientologice creştine. Trebuie să existe o sursă. O vom descoperi.

— Şi până atunci, ce se întâmplă cu Kivrin? Dacă nu găsiţi sursa până la data revenirii? Kivrin trebuie să revină pe data de şase ianuarie. Reuşiţi până atunci?

— Nu ştiu, răspunse ea cu glas obosit. Poate nici nu vrea să se întoarcă într-un secol care ajunge repede la gradul 10 de periculozitate. Poate vrea să rămână în 1320.

„Dacă e în 1320”, gândi el, apoi plecă să-l vadă pe Badri. Nu mai adusese vorba de şobolani din noaptea de Crăciun. Rămăsese cu mintea la după amiaza de la Baliol, când venise să-l caute pe Dunworthy.

— Laboratorul? murmură el când îl văzu pe Dunworthy. Cu mişcări care îi evidenţiau starea de slăbiciune, încercă să-i dea un bilet, apoi se scufundă într-un somn adânc, epuizat după acel efort.

Dunworthy mai rămase câteva minute, apoi se duse la Gilchrist.

Până ajunse la Brasenose ploaia se înteţi. Grupul firav de oameni care pichetau universitatea se îngrămădiseră sub pancarte şi tremurau.

Portarul stătea la biroul său şi despuia pomul de Crăciun de podoabe. Ridică privirea spre Dunworthy şi păru brusc alarmat. Dunworthy trecu prin dreptul lui şi dispăru pe poartă.

— Nu aveţi voie să intraţi acolo, domnule Dunworthy, strigă portarul după el. Accesul e interzis în colegiu.

Dunworthy ajunse în careu. Apartamentul lui Gilchrist se afla în clădirea din spatele laboratorului. Aşteptându-se ca portarul să-l ajungă din urmă şi să-l oprească, iuţi pasul.

Pe uşa laboratorului fusese lipit un afiş pe care scria: „Accesul Interzis” şi pe vizorul uşii se vedea o alarmă electronică.

— Domnule Dunworthy, exclamă Gilchrist, păşind prin ploaia deasă. Pesemne îi telefonase portarul. Laboratorul e închis.

— Am venit să discutăm.

Portarul se apropie, târând după el o ghirlandă din staniol.

— Să telefonez poliţiei universităţii? întrebă el.

— Nu va fi nevoie. Veniţi în apartamentul meu, îl invită el pe Dunworthy. Trebuie să văd ceva.

Îl conduse pe Dunworthy în biroul lui, se aşeză la masa de lucru plină de lucruri şi-şi puse o mască dotată cu câteva filtre foarte complicate.

— Tocmai am vorbit cu cei de la Centrul Mondial de Imunologie, preciză el cu un glas gol de orice expresie, de parcă ar fi răzbătut de la mare distanţă. Virusul nu a mai fost secvenţiat până acum şi e de origine necunoscută.

— Acum a fost secvenţiat, spuse Dunworthy, iar analogul şi vaccinul vor sosi peste câteva zile. Doctor Ahrens a aranjat ca vaccinarea să fie făcută prioritar la Brasenose, iar eu încerc să găsesc un tehnician care să poată interpreta coordonatele imediat după imunizare.

— Regret, dar e imposibil, spuse Gilchrist pe acelaşi ton distant. Am făcut cercetări privind apariţia gripei în secolul paisprezece. Există indicii de netăgăduit că o serie de epidemii de gripă apărute în prima jumătate a secolului paisprezece a afectat grav starea de sănătate a populaţiei, scăzând rezistenţa oamenilor la Ciuma Neagră.

Ridică de pe birou o carte cu aspect de vechime.

— Am găsit şase referiri separate la epidemii izbucnite între octombrie 1318 şi februarie 1321. Ridică altă carte şi începu să citească: „După strânsul recoltei s-a abătut asupra Dorset-ului o fierbinţeală atât de cumplită că mulţi murit-au. Astă fierbinţeală a început cu dureri de cap şi în toate mădularele. Doftorii i-au sângerat pe oameni, dar mulţi pieriră cu tot tratamentul”. O fierbinţeală. Într-un secol în care asemenea stări erau comune – iar febra tifoidă, holera şi pojarul dădeau „dureri de cap şi în toate mădularele”.

— „1318. Tribunalul din Bath nu s-a întrunit pentru judecarea cauzelor din anul precedent”, cită Gilchrist, ridicând de pe birou o altă carte. „O boală a pieptului i-a cuprins pe toţi, astfel că nu au rămas nici judecători, nici juraţi ca să judece cauzele”, adăugă Gilchrist. Îl privi pe Dunworthy peste marginea măştii. Aţi declarat că temerile publicului în privinţa reţelei sunt isterice şi nefondate. S-ar

părea, totuşi, că ele se bazează pe date istorice de necontestat.

Date istorice de necontestat. Referiri la fierbinţeli şi boli de piept care puteau fi orice, începând cu infecţii uşoare, tifos, sau zeci de infecţii grave al căror nume a rămas necunoscut. Toate acestea nu aveau nici o legătură cu reţeaua.

— Imposibil ca virusul să fi apărut prin reţea, susţinu Dunworthy. S-au efectuat plasări în perioada Marii Epidemii, a bătăliilor din timpul Primului Război Mondial, când s-a folosit iperita, sau la Tel Aviv. Cei de la catedra de istorie a secolului douăzeci au trimis echipament de detecţie la Biserica St. Paul, la două zile după plasare. Prin reţea nu pătrunde nimic.

— Aşa susţineţi dumneavoastră. Îi arătă o foaie scoasă la imprimantă. Cei de la Probabilităţi spun că există posibilitatea de 0,003% ca microorganismele să se transmită prin reţea, şi de 22,1% ca în zona critică să se afle, în momentul deschiderii, mioxiviruşi viabili.

— De unde Dumnezeu aveţi cifrele astea? explodă Dunworthy. Le scoateţi din pălărie? Potrivit celor de la catedra de Probabilităţi, spuse el, apăsând dinadins pe ultimul cuvânt, exista probabilitatea de 0,04% ca în locul în care a fost trimisă Kivrin să apară cineva, iar dumneavoastră aţi considerat cifra lipsită de semnificaţie.

— Viruşii sunt organisme excepţional de rezistente, nu se lăsă Gilchrist. Se cunosc situaţii când au stat în conservare lungi perioade de timp, expuse la condiţii extreme de temperatură şi umiditate, şi au rămas viabile. În anumite condiţii, ele formează cristale care le păstrează structura la nesfârşit. Când sunt plasate în diverse soluţii, devin din nou periculoase. Au fost descoperite cristale de mozaic al tutunului care datau din secolul şaisprezece. Există riscuri mari ca un virus să pătrundă prin reţea şi, în aceste condiţii, mi-e imposibil să permit deschiderea lui.

— Virusul nu putea pătrunde prin reţea, insistă Dunworthy.

— Atunci de ce ţineţi atât de mult să verificaţi coordonatele?

— Deoarece... începu Dunworthy şi se opri, dorind să se calmeze. Deoarece asta ne va spune dacă plasarea a decurs conform planului sau dacă s-a întâmplat ceva grav.

— A, deci recunoaşteţi posibilitatea unei erori? Atunci de ce n-ar fi vorba de o eroare care să permită pătrunderea unui virus prin reţea? Atâta vreme cât există o asemenea posibilitate, laboratorul rămâne închis. Sunt convins că domnul Basingame va aproba hotărârea pe care am luat-o.

„Basingame”, gândi Dunworthy, „despre asta e vorba de fapt. N-are nici o legătură cu virusul sau cu protestatarii sau cu ‘bolile de piept’ din 1318. Asta doar ca să aibă o justificare faţă de Basingame”.

În absenţa lui Basingame, Gilchrist devenise şef executiv şi grăbise lucrurile când fusese vorba de reevaluarea ierarhizării de pericol, apoi precipitase plasarea, dorind desigur să-l pună pe Basingame în faţa unui *fait accompli*. Dar nu reuşise. În schimb, se confrunta cu o epidemie şi cu pierderea unei studente la istorie şi acum nu-l interesa decât să-şi justifice orice acţiune, în ideea de a-şi salva pielea, chiar dacă asta însemna sacrificarea lui Kivrin.

— Dar cu Kivrin ce se întâmplă? Credeţi că ea aprobă hotărârea luată? îl întrebă Dunworthy.

— Domnişoara Engle era pe deplin conştientă de riscuri când s-a oferit să meargă în 1320.

— Era conştientă şi de faptul că aveaţi intenţia de a o abandona?

— Domnule Dunworthy, consider această discuţie încheiată. Gilchrist se ridică. Voi deschide laboratorul când se va descoperi sursa virusului şi mă voi declara satisfăcut de demonstraţia că nu există nici o şansă ca el să pătrundă prin reţea.

Îi arătă uşa. Portarul îl aştepta pe Dunworthy dincolo de prag.

— Nu vă voi permite să o abandonaţi pe Kivrin, spuse Dunworthy.

La adăpostul măştii, Gilchrist strâmbă din buze.

— Iar eu nu vă voi permite să primejduiţi viaţa acestei comunităţi. Se întoarse către portar. Condu-l pe domnul Dunworthy până la poartă. Dacă mai încearcă să pătrundă în Brasenose, chemi poliţia. Apoi trânti uşa.

Portarul îl escortă prin careu, urmărindu-l prevăzător, de parcă s-ar fi temut că Dunworthy ar putea deveni periculos din senin.

„S-ar putea întâmpla şi asta”, gândi el.

— Vreau să dau un telefon, îi spuse el portarului când ajunseră la biroul acestuia. Pentru rezolvarea unor probleme ale universităţii.

Omul îl măsură neliniştit, dar aşeză telefonul pe birou şi-l urmări pe Dunworthy formând numărul de la Baliol. Când Finch ridică receptorul, îi spuse:

— Trebuie să-l găsim pe Basingame. De urgenţă. Telefonează la biroul de acordare a permiselor de pescuit pentru Scoţia şi alcătuieşte o listă a hotelurilor şi motelurilor. Şi fă-mi rost de numărul lui Polly Wilson.

Îşi notă numărul, închise şi dădu să-l formeze, apoi se răzgândi şi îi telefonă lui Mary.

— Vreau să te ajut în descoperirea sursei virusului, spuse el.

— Gilchrist nu vrea să deschidă reţeaua, ghici ea.

— Aşa e. Cum te pot sprijini?

— Cam la fel cum ai procedat cu sursele primare. Descoperă contactele, caută elementele despre care ţi-am vorbit, expunerea la radiaţii, apropierea faţă de păsări sau vite, religii care interzic administrarea de vaccinuri. Vei avea nevoie de diagrame.

— Îl trimit pe Colin după ele.

— Pun pe cineva să le pregătească. Ar fi bine să verifici contactele avute de Badri cu patru, chiar şase zile înainte, asta pentru cazul că virusul provine de la el. Perioada de incubaţie dintr-o astfel de sursă e mai lungă decât în cazul că se transmite de la o persoană la alta.

— O să-l rog pe William să se ocupe, spuse el. Înapoie telefonul portarului, care ieşi imediat de după birou şi-l

însoţi afară, până pe trotuar. Dunworthy rămase surprins că omul nu-l urmări până la Baliol.

Imediat ce ajunse acolo, îi telefonă lui Polly Wilson.

— Există posibilitatea de a intra în computerul din pupitru fără a avea acces în laborator? o întrebă el. Poţi pătrunde prin computerul universităţii?

— Nu ştiu. Computerul Universităţii e blocat. Poate reuşesc să-l sparg sau să mă insinuez de la pupitrul aflat la Baliol. Trebuie să văd mai întâi ce măsuri de protecţie s-au introdus. Dacă reuşesc isprava, aveţi un tehnician care să interpreteze datele?

— Găsesc eu, îi răspunse Dunworthy apoi închise.

Şiroind de apă, în cameră sosi Colin, aducând un nou rulou de bandă adezivă şi afişe.

— Ştiaţi că a venit secvenţierea şi că virusul e un mutant?

— Da. Te-aş ruga să mergi până la spital să-mi aduci diagramele de contact de la mătuşica ta.

Colin puse jos maldărul de afişe. Cel de deasupra suna: „Nu faceţi recidive”.

— Am auzit că ar fi un fel de armă biologică, zise Colin. Cică a scăpat dintr-un laborator.

„Sper că nu din al lui Gilchrist”, gândi Dunworthy.

— Ştii cumva unde e William Gaddson?

— Nu, răspunse Colin strâmbându-se. Pesemne pe vreo scară sărutându-se cu careva.

Îl găsi la cantină, stând îmbrăţişat cu o fată din afara localităţii. Dunworthy îi spuse să afle deplasările lui Badri de joi până duminică şi să procure o copie după operaţiunile financiare efectuate de Basingame în luna decembrie, apoi se întoarse în apartament pentru a căuta un tehnician disponibil.

Unul dintre ei era la Moscova şi se ocupa de o reţea pentru plasarea unei persoane în secolul nouăsprezece. Ceilalţi nu erau acasă ori, avertizaţi de Andrews, nu voiau să răspundă.

Colin reveni cu diagramele de contact. Un adevărat dezastru. Nu se făcuse nici o încercare de a se corela

informaţiile decât în cazul legăturilor cu Statele Unite, şi existau prea multe contacte. Jumătate din purtătorii primari fuseseră la petrecerea de la Headington, două treimi îşi făcuseră cumpărături de Crăciun, şi toţi, mai puţin doi, circulaseră cu metroul. Avea senzaţia că trebuie să caute acul într-un car cu fân.

Îşi pierdu jumătate de noapte verificând apartenenţa religioasă a tuturor şi făcând comparaţii. Patruzeci şi doi aparţineau Bisericii Angliei, nouă, Sfintei Biserici Reformate, şaptesprezece nu practicau nici un cult. Opt erau studenţi la Colegiul Shrewsbury, unsprezece stătuseră la rând în faţa magazinului Debenham ca să-l vadă pe Moş Crăciun, nouă lucraseră pe şantierul lui Montoya, treizeci îşi făcuseră cumpărăturile la Blackwell.

Douăzeci şi unu dintre ei avuseseră contacte cu cel puţin doi purtători secundari, iar Moş Crăciun-ul de la Debenham avusese contacte cu treizeci şi două de persoane (dintre care unsprezece, la un local, după ieşirea din schimb), dar, în afară de Badri, nici unul nu avusese legături cu toate cazurile primare.

Dimineaţă, Mary îi aduse cazurile care nu mai puteau fi primite în spital. Purta costumul de protecţie, dar fără mască.

— Ai paturile pregătite? îl întrebă ea.

— Da. Avem două rezerve de câte zece paturi.

— Bine. Îmi vor trebui toate paturile.

Îi instalară pe pacienţi în rezerva improvizată şi îi lăsară în grija asistentei cu care William era prieten.

— Cazurile mai grave vor sosi când o să găsim o ambulanţă liberă, îi explică Mary, în timp ce traversau careul.

Ploaia se oprise, iar cerul se mai luminase, dând semne că se va însenina.

— Când soseşte analogul? întrebă Dunworthy.

— Peste vreo două zile.

Ajunseră la poartă. Mary se sprijini de peretele tunelului.

— Când o să se termine toate astea, vreau să trec şi eu prin reţea, spuse ea. Să merg într-un secol unde nu s-a

auzit de epidemii, de aşteptări sau griji şi unde să nu asişti neputincios la aşa ceva. Îşi trecu o mână prin păr şi adăugă: În vreun secol care nu e considerat de gradul zece de periculozitate. Surâse. Doar că nu există aşa ceva, adevărat?

Dunworthy clătină din cap.

— Ţi-am spus vreodată despre Valea Regilor?

— Spuneai că s-a întâmplat în timpul Marii Epidemii?

Ea încuviinţă din cap.

— Cairo era în carantină, aşa că a trebuit să plecăm în pripă din Addis Abeba şi pe drum am mituit un şofer de taxi să ne ducă spre Valea Regilor, ca să văd mormântul lui Tutankhamon. O nesăbuinţă fără pereche. Marea Epidemie cuprinsese deja Luxorul şi cât pe ce să ne prindă în zona de carantină. De două ori era să fim doborâţi de gloanţe. Clătină din cap. Puteam să murim. Sora mea a refuzat să se dea jos din maşină, dar eu am coborât scările şi am mers până la uşa mormântului şi m-am gândit: „E exact ca atunci când a fost descoperit de Carter”.

Rememorându-şi acele întâmplări, privi spre Dunworthy şi prin el, apoi continuă:

— Când au găsit uşa mormântului, era încuiată şi trebuiau să aştepte ca autorităţile să o deschidă. Carter a făcut o gaură în uşă, a ţinut o lumânare în dreptul găurii şi a privit înăuntru. Glasul îi deveni mai secretos. Carnarvon a zis: „Vezi ceva?”, iar Carter i-a răspuns: „Da. Lucruri minunate”. Închise ochii. N-am uitat asta, cum stăteam acolo, în faţa uşii închise. Chiar şi acum mi-e vie în minte imaginea aceea. Deschise ochii. Poate că acolo o să mă duc după ce se termină totul aici. La deschiderea mormântului lui Tutankhamon.

Se rezemă de poartă.

— Of, doamne, iar a început să plouă. Trebuie să mă întorc. Îţi trimit cazurile mai grave când am vreo ambulanţă. Îl măsură brusc de sus până jos. De ce nu porţi mască?

— Mi se aburesc ochelarii. Dar tu de ce nu o porţi pe a ta?

— Le-am terminat. Ai făcut vaccinul, da?

Dunworthy clătină din cap.

— N-am avut timp.

— Fă-ţi. Şi poartă masca. Dacă te îmbolnăveşti, n-o mai poţi ajuta pe Kivrin.

„Nu-i sunt de folos nici acum”, gândi el, în timp ce se întorcea acasă. „Nu pot intra în laborator, nu pot convinge nici un tehnician să vină la Oxford, nu-l găsesc pe Basingame”. Încercă să vadă pe cine ar mai putea contacta. Se interesase la agenţii de voiaj, la companii de închiriat ambarcaţiuni din Scoţia. Nici urmă de Basingame. Probabil că Montoya avea dreptate spunând că omul nici nu se afla în Scoţia, ci pe la tropice, cu vreo femeie.

Montoya. Uitase cu desăvârşire de ea. N-o mai văzuse de la slujba din Ajunul Crăciunului. Şi ea îl căutase pe Basingame ca să obţină aprobarea pentru a se întoarce pe şantierul arheologic şi apoi mai telefonase în ziua de Crăciun să întrebe dacă lui Basingame îi plăcea somonul sau păstrăvul. Apoi sunase din nou şi spusese că nu mai avea importanţă. Asta însemna nu numai că aflase preferinţele pescăreşti ale lui Basingame, dar îl şi găsise pe individ.

Urcă scara spre apartamentul său. Dacă Montoya l-ar fi găsit pe Basingame şi ar fi obţinut aprobarea, s-ar fi dus direct pe şantier. Nu s-ar mai fi ostenit să anunţe pe cineva. Acum nici nu mai era sigur dacă ea îl mai căuta pe Basingame.

Iar dacă nu ar fi fost împiedicat de vreme sau de drumuri impracticabile, Basingame s-ar fi întors imediat ce ar fi aflat de la Montoya despre carantină. Ori Montoya nu i-o fi spus despre această situaţie. Obsedată de soarta şantierului, poate îi spusese că are doar nevoie de semnătura lui.

Domnişoara Taylor, cei şase clopotari sănătoşi şi Finch stăteau în cerc şi făceau mişcări din genunchi. Finch ţinea o foaie de hârtie într-o mână şi număra în surdină.

— Voiam să mă duc la rezervă pentru a face programul asistentelor, spuse el cu sfiiciune. Poftiţi raportul lui

William. I-l înmână lui Dunworthy şi se strecură afară cu discreţie.

Domnişoara Taylor şi cei patru clopotari îşi puseră instrumentele în casete.

— A telefonat o domnişoară, Wilson, îl anunţă Taylor. A zis că nu merge să pătrundă în forţă, aşa că va trebui să obţineţi acces prin pupitrul de la Brasenose.

— Mulţumesc.

Taylor plecă, iar cei patru clopotari o urmară în şir indian.

Sună la şantier. Nici un răspuns. Sună la apartamentul domnişoarei Montoya, la biroul ei de la Brasenose, din nou la şantier. Nu-i răspunse nimeni. Îi telefonă din nou acasă şi lăsă telefonul să sune îndelung, timp în care examina raportul întocmit de William. Badri îşi petrecuse toată sâmbăta şi duminica dimineaţă lucrând pe şantier. Dacă aflase acest lucru, însemna că William luase legătura cu Montoya.

Se gândi apoi la şantier. Era situat la oarecare depărtare de Witney, pe terenul unei ferme aparţinând Fondului de Conservare a Naturii. Pesemne că acolo se găseau raţe, pui, porci sau chiar toate acestea. Iar Badri îşi petrecuse acolo o zi şi jumătate lucrând, săpând în noroi, având astfel prilejul de a intra în contact cu ceva infectat. Colin veni ud până la piele.

— Au terminat afişele, spuse el, scotocind prin geanta de voiaj. Cei de la Londra o să le mai trimită mâine altele. Descoperi acadeaua şi o băgă în gură, cu scame cu tot. Ştiţi cu cine m-am ciocnit pe scară? întrebă el, aruncându-se pe bancheta de sub fereastră şi deschizând cartea despre Evul Mediu. De William şi o fată. Se sărutau şi se giugiuleau. Abia m-am strecurat pe lângă ei.

Dunworthy deschise uşa. William se despărţi cam fără chef de o brunetă scundă, îmbrăcată cu palton din stofă şi intră.

— Ştii cumva unde e Montoya? îl întrebă Dunworthy.

— Nu. Cei de la Serviciul Naţional de Sănătate au zis că e pe şantier, dar că nu răspunde la telefon. Pesemne e în

cimitir sau undeva afară şi nu are cum să-l audă. M-am gândit să apelez la un soi de sirenă, dar mi-am adus aminte de domnişoara aceasta care studiază arheologie... Făcu un semn din cap către fată. Ea mi-a zis că a văzut foile de pontaj de pe şantier şi a remarcat numele lui Badri pe cele de sâmbătă şi duminică.

— Sirenă? Ce e aceea?

— Un dispozitiv care, montat pe linia telefonică, amplifică sunetul scos de sonerie la apelat. În caz că persoana e în grădină sau la duş, ori cine ştie unde...

— Poţi instala unul la acest telefon?

— Problema mă cam depăşeşte. Ştiu însă o studentă care vi l-ar putea monta. Am numărul ei în camera mea, spuse el şi plecă împreună cu bruneta, ţinând-o de mână.

— Ştiţi ceva, dacă domnişoara Montoya e pe şantier, vă pot scoate eu din zona de carantină, îi propuse Colin. Îşi scoase acadeaua din gură şi o cercetă. N-ar fi greu. Sunt multe locuri nepăzite. Iar paznicilor nu le place să stea în ploaie.

— N-am intenţia să încalc legea, zise Dunworthy. Încercăm să punem capăt epidemiei, nu să o răspândim.

— Aşa s-a răspândit şi ciuma neagră, spuse Colin, scoţându-şi acadeaua din gură şi privind-o critic. Căpătase o culoare galben-bolnăvicioasă. Oamenii încercau să fugă de ea, dar de fapt o duceau cu ei.

William îşi vârî capul pe uşă.

— Spune că-i vor trebui două zile ca să vă găsească dispozitivul, dar are unul instalat pe telefonul ei şi poate îl vreţi pe acela.

Colin îşi înşfăcă haina.

— Pot pleca?

— Nu, îl temperă Dunworthy. Şi dezbracă hainele acelea ude. N-aş vrea să faci gripă.

Coborî împreună cu William.

— E studentă la Shrewsbury, preciză William, pornind înainte prin ploaie.

Colin îi prinse din urmă când ajunseseră în mijlocul careului.

— N-am cum să iau gripa, spuse el. Am făcut vaccinul. Pe vremea ciumei negre nu aveau declarate zone de carantină, de aceea s-a răspândit peste tot. Îşi scoase fularul din buzunar. Prin Botley Road ne putem strecura afară din perimetru. Pe colţul de lângă barieră e o cârciumă şi paznicii mai intră din când în când să ia o gură şi să se încălzească.

— Încheie-te la palton, îl sfătui Dunworthy.

Fata se dovedi a fi tot Polly Wilson, care îi spuse lui Dunworthy că lucrase la un spion optic, capabil să pătrundă în pupitru, dar încă nu reuşise să-l pună la punct. Dunworthy telefonă la şantier, dar nu-i răspunse nimeni.

— Să-l lăsăm să sune, propuse Polly. S-ar putea să fie departe de telefon. Alarma are o rază de acţiune de jumătate de kilometru.

Dunworthy lăsă aparatul să sune zece minute, puse receptorul jos, aşteptă cinci minute, formă din nou şi ţinu linia deschisă vreme de jumătate de oră, după care se dădu bătut. Polly se uita galeş la William, iar Colin tremura în paltonul umed. Dunworthy îl conduse acasă şi-l sili să se culce.

— Aş putea să mă strecor eu afară din perimetru şi îi spun să vă telefoneze, propuse el în timp ce-şi punea acadeaua în geantă. Asta dacă vă simţiţi prea în vârstă să procedaţi cum zic eu. Eu mă pricep să mă furişez.

Dunworthy aşteptă până William reveni a doua zi dimineaţă, apoi se duse la Shrewsbury şi mai încercă o dată, dar fără nici un rezultat.

— O să-l programez să sune la intervale de jumătate de oră, spuse Polly, când îl conduse la poartă. Nu ştiţi dacă William mai are şi alte prietene?

— Nu, îi răspunse Dunworthy.

Din direcţia Bisericii lui Christos se auziră dintr-o dată dangăte de clopote.

— Iar a pornit cineva mizeria ceea de muzică? întrebă Polly, încercând să identifice melodia.

— Ba nu, zise el. Sunt americanii. Îşi încordă auzul, străduindu-se să stabilească dacă domnişoara Taylor

alesese Stedmans, însă auzi şase clopote, pe cele vechi de la Osney: Douce, Gabriel şi Marie, unul după altul, Clement, Hautclerc şi Taylor, Bate şi Finch.

Se armonizau în mod remarcabil, nu tocmai ca muzica electronică de clopoţei şi nici ca „Vino, tu Christos care te interfaţezi cu lumea”. Sunetele se auzeau clar şi luminos, iar Dunworthy şi-i imagină pe clopotarii aflaţi în turla clopotniţei, îndoindu-şi genunchii şi ridicând braţele, iar Finch consultându-şi lista cu numere.

„Fiecare trebuie să rămână în contact cu clopotul”, spusese domnişoara Taylor. Dunworthy avusese parte doar de întreruperi, şi cu toate astea era pătruns de o stranie senzaţie de vioiciune. Taylor nu reuşise să-şi ducă oamenii la Norwich de Crăciun, dar nu renunţase la ideea de concert, astfel că acum clopotele băteau asurzitor, delirant, de parcă ar fi anunţat o sărbătoare sau o victorie. Întocmai ca în dimineaţa de Crăciun. Iar el o va găsi pe Montoya. Şi pe Basingame. Sau un tehnician care să nu se teamă de carantină. O va găsi pe Kivrin.

Când reveni la Baliol, telefonul suna. Urcă în goană treptele, sperând că era Polly. Suna Montoya.

— Dunworthy? întrebă ea. Bună, sunt Lupe Montoya. Ce noutăţi mai sunt?

— Unde eşti?

— Pe şantier, spuse ea, deşi nu mai era nevoie. Stătea în faţa ruinelor amvonului bisericii din cimitirul pe jumătate excavat. Acum înţelese de ce voise ea atât de mult să se întoarcă acolo. În unele locuri apa era adâncă de treizeci de centimetri. Ea pusese tot soiul de prelate şi folii din plastic peste săpături, dar prin multe locuri apa şiroia înăuntru, transformându-se în adevărate cascade în punctele unde aceste acoperişuri se încovoiau de greutatea apei, dând peste margini. Totul era acoperit de noroi: pietrele de mormânt, luminile alimentate de la baterii, fixate de prelate, hârleţele rezemate de un zid.

Şi Montoya era înnoroită. Purta jacheta de terorist şi cizme înalte, de pescar, la fel ca Basingame, în caz că se

afla undeva la pescuit, însă murdare până sus. Până şi mâna în care ţinea receptorul era mânjită de noroi uscat.

— Te caut de câteva zile, o anunţă Dunworthy.

— Nu aud ce spui din cauza pompei. Făcu un gest către ceva aflat în afara imaginii, pesemne pompa menţionată, deşi Dunworthy nu auzea decât duruitul picăturilor de ploaie pe prelate. I s-a rupt cureaua şi n-am alta de schimb. Am auzit clopotele. Înseamnă cumva că s-a terminat carantina?

— Nu tocmai, îi răspunse el. Suntem în plină epidemie. Avem şapte sute optzeci de cazuri şi şaisprezece decese. Nu mai citeşti ziarele?

— De când m-am întors aici, n-am mai văzut pe nimeni şi nimic. Mi-am petrecut ultimele şase zile încercând să împiedic inundarea săpăturilor, dar nu mă pot descurca singură. Mai ales fără pompă. Făcu un gest cu mâna murdară, străduindu-se să-şi ridice părul căzut pe faţă. Dacă nu s-a terminat carantina, de ce bat clopotele?

— E Surpriza Chicago în Minor.

Ea păru iritată de răspuns.

— Dacă situaţia e atât de gravă, de ce nu fac oamenii ăştia ceva util?

„Păi au făcut deja”, gândi el. „Te-au convins să telefonezi”.

— I-aş putea pune la treabă aici. Îşi dădu din nou părul de pe frunte. Arăta la fel de obosită ca şi Mary. Speram că s-a terminat cu carantina, ca să pot aduce câţiva oameni să mă ajute. Cât crezi că va mai ţine?

„Prea mult”, îşi zise el, văzând apa de ploaie şiroind printre despărţiturile dintre prelate. „Nici o şansă să primeşti ajutor la vreme”.

— Am nevoie de nişte informaţii referitoare la Basingame şi Badri, spuse el. Încercăm să descoperim sursa virusului şi trebuie să aflăm cu cine a avut el contacte. Am înţeles că a lucrat la săpături pe optsprezece şi în dimineaţa de nouăsprezece. Cine a mai fost cu el?

— Eu.

— Doar atât?

— Nimeni altcineva. Mi-a fost cumplit de greu să găsesc ajutoare în decembrie. Toţi studenţii mei de la arheologie au plecat încă din prima zi de vacanţă. A trebuit să caut peste tot voluntari.

— Eşti sigură că aţi fost singurii?

— Da. Ţin minte deoarece am deschis mormântul cavalerului sâmbătă şi ne-am chinuit îngrozitor ca să ridicăm capacul. Gillian Ledbetter trebuia să vină duminică, însă ea a telefonat în ultima clipă spunând că are o întâlnire.

„Cu William”, îşi aminti Dunworthy.

— Dar duminică a mai fost cineva cu Badri?

— El a stat aici doar dimineaţă, după aceea n-a mai fost nimeni. Trebuia să plece la Londra. Ascultă, te las. Dacă nu-s şanse să primesc ajutoare curând, trebuie să mă întorc la treabă. Dădu să dezlipească receptorul de la ureche.

— Stai! strigă Dunworthy. Nu închide.

Cu un aer iritat, ea duse din nou aparatul la ureche.

— Vreau să te mai întreb ceva. E foarte important. Cu cât descoperim mai curând sursa virusului, cu atât grăbim terminarea carantinei şi vei putea primi ajutoare pe şantier.

Ea îl privi neîncrezătoare, dar tastă câteva cifre, puse receptorul în furcă şi spuse:

— Te superi dacă lucrez în timp ce discutăm?

— Nu, spuse Dunworthy cu un aer uşurat. Chiar te rog.

Montoya dispăru brusc din cadru, reveni şi tastă alt cod.

— Îmi pare rău. Nu bate atât de departe, preciză ea, iar imaginea deveni lăptoasă şi neclară cât ea deplasă, probabil, telefonul la locul de muncă. Când imaginea reapăru, Montoya stătea într-o groapă plină de noroi din apropierea mormântului. Dunworthy presupuse că era acela despre care îi vorbise ea mai devreme.

Capacul, pe care se vedea efigia unui cavaler în armură completă, cu braţele încrucişate pe piept, astfel că mâinile, acoperite de mănuşi grele din zale, i se odihneau pe umeri şi având spada aşezată la picioare, fusese proptit la un unghi primejdios de o latură a mormântului, acoperind literele săpate cu mare îngrijire. *„Requiesc...”.* Doar atât

reuşi să distingă. Pesemne *Requiescat in pace,* o binecuvântare de care cavalerul nu apucase să se bucure. Trăsăturile feţei, atât cât se vedeau pe sub casca sculptată, îi trădau nemulţumirea.

Montoya aşezase o folie de plastic peste mormântul deschis. Aceasta era îmbrobonată de picături. Dunworthy se întrebă dacă nu cumva cealaltă latură a mormântului prezenta o sculptură morbidă referitoare la rămăşiţele dinăuntru, la fel ca în ilustraţiile din cartea lui Colin, şi ar fi vrut să afle dacă arăta la fel de înfiorătoare în realitate. Apa curgea continuu într-un capăt al mormântului, trăgând cu sine şi folia de plastic.

Montoya se ridică de jos ţinând în mână o cutie plată, plină de noroi.

— Ei bine? făcu ea, aşezând-o pe un colţ al mormântului. Spuneai că mai ai întrebări.

— Da. Ai zis că n-a mai fost nimeni la şantier cât s-a aflat Badri acolo.

— Aşa e, întări ea, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Pfuui, ce zăpuşeală e aici. Îşi scoase jacheta şi o aşeză pe capacul mormântului.

— Dar localnici? Oameni care nu au nici o legătură cu săpăturile.

— Dacă ar mai fi fost cineva, l-aş fi angajat. Începu să frământe noroiul din cutie, scoţând câteva pietre cafenii. Capacul acela cântăreşte o tonă, şi nici nu l-am ridicat bine că a început să plouă. Aş fi angajat pe oricine, dar şantierul e prea departe de orice aşezare ca să treacă cineva pe aici cu totul întâmplător.

— Dar personalul de la Conservarea Monumentelor?

Ea ţinu pietrele sub şuvoiul de apă, ca să le cureţe.

— Ei stau aici doar vara.

Dunworthy sperase că va descoperi sursa în persoana cuiva care apăruse pe şantier, în ideea că Badri intrase în contact cu vreun localnic, o persoană de la Conservarea Monumentelor sau cu vreun vânător de raţe, rătăcit pe acolo. Însă misteriosul localnic ar fi trebuit să prezinte simptome clare de boală, iar Mary, care luase legătura cu

toate spitalele şi medicii particulari din Anglia, nu aflase despre alte cazuri în afara perimetrului unde se declarase carantina.

Montoya aranja pietrele una după alta lângă un bec fixat pe unul din stâlpi, le răsuci în lumină şi privi faţetele lor încă murdare de pământ.

— Dar la păsări te-ai gândit?

— Păsări? se miră ea, iar el îşi dădu seama că Montoya îi putea interpreta vorbele drept o sugestie de a angaja vrăbii ca să o ajute la ridicarea capacului de mormânt.

— Virusul ar putea fi răspândit de păsări. Raţe, gâşte, pui, spuse el, cu toate că nu ştia sigur dacă puii puteau deveni purtători. Ai aşa ceva pe şantier?

— Pui? întrebă Montoya, ţinând una dintre pietre ridicată spre lumină.

— Viruşii apar uneori din împerecherea celor animali cu cei umani, explică el. Păsările constituie cei mai comuni purtători, iar peştii mai rar. Sau porcii. Există porci în apropierea şantierului?

Montoya se uita la el de parcă ar fi văzut un dement.

— Şantierul aparţine celor de la Conservarea Monumentelor, nu?

— Da, dar ferma propriu-zisă e la trei kilometri depărtare. Aici suntem în mijlocul unei parcele de orz. Nu sunt nici porci, nici păsări, nici peşti. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra pietrelor.

Nici un fel de purtători. Sursa virusului nu era aici, pe şantier. Poate nu se afla nicăieri, iar gripa lui Badri suferise o mutaţie neaşteptată, aşa cum spusese şi Mary că se întâmpla uneori, apărând ca din senin şi bântuind prin Oxford tot aşa cum ciuma se abătuse asupra ocupanţilor muţi ai acestui cimitir.

Montoya ridică din nou pietrele spre lumină, îndepărtând cu unghiile câte o bucăţică de noroi şi apoi frecând suprafaţa, şi Dunworthy îşi dădu brusc seama că ea examina nişte oase. Pesemne vertebrele sau falangele degetelor de la picioare ale cavalerului. *Requiescat in pace.*

Montoya îl găsi probabil pe cel îndelung căutat, un os cu formă neregulată, de mărimea unei nuci, având o parte curbată. Le aruncă pe restul în tavă, scotoci prin buzunar după o periuţă de dinţi cu coadă scurtă şi, încruntându-se, începu să frece marginile concave.

Gilchrist nu va accepta în veci ideea mutaţiei spontane. Prea era îndrăgostit de teoria potrivit căreia virusul pătrunsese prin reţea tocmai din secolul paisprezece. Şi-i plăcea prea mult să se joace de-a autoritatea, conferită de poziţia sa de şef în exerciţiu al facultăţii de istorie, pentru a ceda, chiar dacă Dunworthy ar fi găsit raţe bălăcindu-se prin băltoacele din cimitirul parohial.

— Trebuie să iau legătura cu Basingame, spuse el. Unde e?

— Basingame?! făcu ea, concentrându-se asupra osului. Habar n-am.

— Dar... credeam că l-ai găsit. Când ai telefonat de Crăciun ai zis că trebuie să dai de el ca să te ajute în obţinerea aprobării Serviciului Naţional de Sănătate.

— Ştiu. Mi-am pierdut două zile telefonând la toate agenţiile de ghizi de pescuit din Scoţia, apoi am socotit că nu mai e cazul să aştept. După mine, cred că nici n-a călcat prin Scoţia. Scoase din buzunarul pantalonilor un briceag şi începu să scrijelească marginea rigidă a osului. Fiindcă veni vorba de Serviciul de Sănătate, vrei să-mi faci un serviciu? Sun mereu la ei, dar e mereu ocupat. N-ai vrea să dai o fugă până acolo să le spui că am nevoie de ajutor? Şantierul ăsta are o valoare istorică de neînlocuit şi se va pierde irevocabil dacă nu mi se trimit măcar cinci oameni. Şi o pompă. Cuţitul se agăţă. Ea se încruntă şi insistă.

— Cum ai obţinut aprobarea de la Basingame dacă nu ştii unde e? Credeam că formularul trebuia semnat mai întâi de el.

— Exact, confirmă ea. Un colţ din os se sparse brusc şi zbură, aterizând pe învelitoarea din plastic. Ea privi atent osul şi-l lăsă să cadă înapoi în cutie, ceva mai senină la faţă. Am falsificat semnătura.

Se ciuci iar lângă mormânt, căutând alte oase. Arăta la fel de absorbită ca şi Colin când îşi privea acadeaua. Dunworthy se întrebă dacă Montoya mai ţinea minte că studenta lui se afla în trecut, sau dacă uitase cu totul de ea aşa cum părea să fi trecut în uitare până şi epidemia de gripă.

Închise aproape convins că Montoya nici nu va băga asta de seamă şi plecă spre spital să-i spună lui Mary ce aflase şi să reînceapă chestionarea cazurilor secundare, căutând sursa. Ploua intens, apa bolborosind în burlane şi dând pe afară la streşini, ducând cu sine lucruri de valoare istorică irecuperabilă.

Finch şi clopotarii încă nu terminaseră, preluând întâietatea unul după altul, în ordinea stabilită, îndoindu-şi genunchii şi arătând ca Montoya, nedezlipindu-se de clopotele lor. Străbătând ploaia, dangătele răsunau tare, metalic şi insistent, parcă dând alarma sau cerând ajutor.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI (066440-066879)

Seara de Crăciun 1320 (pe stil vechi). Nu am la dispoziţie chiar atât de mult timp cum am crezut. Când m-am întors de la bucătărie, Rosemund mi-a zis că Lady Imeyne vrea să-mi vorbească. Imeyne era absorbită de discuţia cu trimisul episcopului şi, după expresia de pe faţa ei am presupus că înşira păcatele Părintelui Roche, dar când eu şi Rosemund ne-am apropiat, ea a zis:

— Ea e femeia despre care v-am vorbit.

Femeie, nu fecioară, iar glasul ei mi s-a părut sever, aproape acuzator. M-am întrebat dacă nu cumva îi împărtăşise episcopului teoria ei că aş fi iscoadă franceză.

— Zice că nu-şi aminteşte nimic, a spus Lady Imeyne, dar poate vorbi şi citi. S-a întors către Rosemund. Unde ţi-e broşa?

— Pe mantie, a răspuns ea. Am lăsat-o în pod.

— Mergi şi adu-o.

Vrând-nevrând, a venit cu ea. Imediat după ce a plecat, Imeyne a continuat:

— Sir Bloet a adus pentru nepoata mea o broşă ca legământ de logodnă pe care sunt scrise cuvinte în limba romanilor. S-a uitat la mine cu un aer triumfător. A zis ce înţeles au vorbele acelea, iar la biserică în seara asta a rostit cuvintele liturghiei înainte ca preotul să le pronunţe.

— Cine te-a învăţat slovele? m-a întrebat reprezentantul episcopului, cu vocea nesigură din cauza vinului băut.

M-am gândit să spun că am aflat asta de la sir Bloet, dar m-am temut că el deja negase asta.

— Nu ţin minte, am zis eu. De când am fost atacată în pădure şi lovită în cap, nu mai am amintiri despre viaţa mea dinainte.

— Prima oară când s-a trezit a vorbit într-o limbă pe care nimeni n-a putut-o înţelege, a insistat Imeyne, ca şi cum asta ar fi constituit o dovadă suplimentară, însă eu nu am priceput de ce anume voia să mă acuze şi în ce fel putea interveni trimisul episcopului.

— Sfinte Părinte, mergeţi la Oxford când plecaţi din casa noastră? l-a întrebat ea.

— Da, a răspuns el, destul de precaut. Putem rămâne aici doar câteva zile.

— Aş vrea să o luaţi cu domnia voastră, s-o duceţi la surorile de la Godstow.

— Nu mergem într-acolo, a zis el, ceea ce era o scuză abilă. Mănăstirea de maici era la numai cinci mile depărtare de Oxford. Dar o să-l întreb pe episcop dacă ştie despre lipsa vreunei maici şi-ţi voi trimite veste.

— Sigură sunt că e maică, deoarece vorbeşte în latină şi ştie părţile liturghiei, nu s-a lăsat Imeyne. Aş vrea să o duceţi la lăcaşul acela ca să se facă cercetare despre ea.

Trimisul episcopului mi s-a părut şi mai agitat, dar n-a putut refuza. Deci mai am timp doar până la plecarea lor. Câteva zile, dacă e să dau crezare vorbelor trimisului, şi, cu puţin noroc, asta înseamnă că voi rămâne aici până la Sărbătoarea uciderii pruncilor nevinovaţi. Dar am de gând

să o culc pe Agnes şi să stau de vorbă cu Gawyn cât de curând posibil.

Capitolul 22

Kivrin n-o convinse pe Agnes să se culce decât aproape în zori. Sosirea celor „trei prinţi”, cum insista ea să-i numească, o trezise complet, iar acum refuza cu desăvârşire să se întindă puţin de teamă că va pierde ceva, deşi se vedea că era epuizată.

Câtă vreme Kivrin o ajutase pe Eliwys să aducă bucatele pentru ospăţ, Agnes se ţinuse după fusta ei, scâncind că-i este foame, iar apoi, când mesele fuseseră aranjate şi petrecerea începuse, refuză să mănânce.

Nu avea timp să se ciorovăiască. De la bucătăria aflată tocmai în capătul curţii trebuiau aduse tot felul de bunătăţi: friptură de vânat, porc prăjit, precum şi o plăcintă uriaşă din care Kivrin se aştepta să ţâşnească în zbor un stol de mierle atunci când avea să fie tăiată. După cum afirma preotul de la Sfânta Biserică Reformată, postul era respectat între liturghia de la miezul nopţii şi cea din dimineaţa de Crăciun, însă toată lumea, inclusiv trimisul episcopului, mâncau cu poftă friptură de fazan, gâscă şi iepure marinat în sos de şofran. Dar şi beau pe săturate. „Cei trei prinţi” cereau mereu să li se aducă vin.

Băuseră deja mai mult decât îi ţinea cureaua. Călugărul se uita rânjind la Maisry, iar secretarul, beat de când sosise, ajunsese aproape sub masă. Trimisul episcopului bea mai vârtos decât oricare dintre cei doi, făcându-i mereu semne Rosemundei să-i aducă mâncare şi băutură, iar gesturile lui deveneau din ce în ce mai dezlânate după fiece înghiţitură.

„Foarte bine”, gândi Kivrin. „Poate se va îmbăta atât de tare încât va uita că i-a promis Imeynei să mă ducă la mănăstirea din Godstow”. Luă vasul şi plecă să-l caute pe Gawyn, sperând că va avea prilejul să-l întrebe unde se afla locul unde fusese găsită, însă el hohotea alături de câţiva dintre servitorii lui sir Bloet care strigară după ea, cerând bere şi carne. Până să se întoarcă, Agnes adormise buştean, cu capul lăsat pe masă, foarte aproape de bucata de pâine pe care ar fi trebuit să o mănânce. Kivrin o ridică

uşurel şi o duse sus, în iatacul Rosemundei. Uşa de sus se deschise.

— Lady Katherine, o chemă Eliwys, având braţele încărcate de aşternuturi. Îţi sunt recunoscătoare că ai venit. Am nevoie de tine.

Agnes se foi.

— Adu cearceafurile din pod, o rugă Eliwys. Oamenii bisericii vor dormi în patul de aici, iar sora lui sir Bloet şi suita ei, în pod.

— Dar eu unde dorm? întrebă Agnes, furişându-se jos din braţele lui Kivrin.

— Noi o să dormim în hambar, zise Eliwys. Dar trebuie să aştepţi până pregătim paturile, Agnes. Du-te şi te joacă.

Agnes nu avea nevoie să i se spună de două ori. Coborî scările ţopăind, fluturând din mâini ca să scoată clinchete din clopoţelul aflat la încheietură.

Eliwys îi dădu aşternuturile lui Kivrin.

— Du astea în pod şi să aduci velinţa de pe lada sculptată a soţului meu.

— Câte zile crezi că vor sta trimisul episcopului şi oamenii lui? întrebă Kivrin.

— Nu ştiu, răspunse Eliwys, părând îngrijorată. Mă rog Domnului să nu stea mai mult de zece zile, altfel n-o să avem carne de ajuns. Vezi să nu uiţi pernele cele bune.

Zece-douăsprezece zile reprezenta o perioadă mai mult decât suficientă, care depăşea data întâlnirii şi oamenii aceia nu aveau aerul că se grăbeau să ajungă undeva anume. Când coborî din pod cu cearceafurile, trimisul episcopului dormea în jilţul cu spătar înalt şi sforăia răsunător, iar secretarul stătea cu picioarele pe masă. Călugărul o îngrămădise într-un colţ pe una dintre femeile din suita lui sir Bloet şi se juca cu năframa ei. Kivrin nu-l văzu nicăieri pe Gawyn.

Îi aduse cearceafurile şi velinţele, apoi se oferi să care aşternuturile în hambar.

— Agnes e foarte ostenită, spuse ea. Aş vrea s-o culc mai curând.

Eliwys dădu din cap cu un aer absent, bătând cu palma în acelaşi timp una din pernele mari şi grele, iar Kivrin coborî în goană şi ajunse în curte. Gawyn nu era nici în grajd, nici în magazia unde se găsea butoiul cu bere. Îşi făcu de lucru în apropierea privatei până când dinăuntru ieşiră doi tineri roşcovani care se uitară curioşi la ea, apoi plecă spre hambar. Poate Gawyn era din nou cu Maisry, ori se alăturase petrecăreţilor de pe islazul satului. În timp ce împrăştia paie pe podeaua din scândură a podului auzi zvon de râsete.

Aranjă blănurile şi velinţele peste paie şi după ce coborî, ieşi prin pasaj cu gând să-l caute. Oamenii făcuseră un foc în faţa bisericii şi stăteau în jurul lui, încălzindu-şi mâinile şi bând din vase făcute din corn. În lumina focului îi zări pe tatăl lui Maisry şi pe arendaş, amândoi cu feţele congestionate, dar nici urmă de Gawyn.

Nu era nici în curte. Înfofolită în mantie, Rosemund stătea lângă poartă.

— Ce faci aici pe frigul ăsta? o întrebă Kivrin.

— Îl aştept pe tata. Gawyn mi-a spus că-l aşteaptă înainte de crăpatul zorilor.

— Pe Gawyn l-ai văzut undeva?

— Da. E în grajd.

Kivrin aruncă o privire neliniştită în direcţia grajdului.

— E prea frig ca să mai rămâi aici. Mergi în casă şi-i spun eu lui Gawyn să te anunţe când vine tatăl tău.

— Ba nu, o să mai stau. Mi-a promis că are să vină la noi de Crăciun, spuse ea cu voce uşor tremurătoare.

Kivrin ridică felinarul. Rosemund nu plângea, însă avea obrajii roşii. Se întrebă ce mai făcuse sir Bloet de o silise pe Rosemund să se ascundă de el. Ori poate o speriaseră călugărul, ori secretarul beat.

Kivrin o luă de braţ.

— Ai putea sta în bucătărie, şi acolo e şi cald.

Rosemund încuviinţă cu un gest şi spuse:

— Tata a promis că soseşte negreşit.

„Şi ce va face? Îi va azvârli afară pe oamenii bisericii? Va rupe logodna dintre Rosemund şi sir Bloet?” „Tata n-ar

îngădui să păţesc ceva”, îi spusese ea lui Kivrin, însă acum el nu mai putea anula logodna, mai ales că se încheiase şi semnase înţelegerea privind căsătoria, pentru că şi l-ar fi îndepărtat pe sir Bloet, „care are mulţi prieteni puternici”.

Kivrin o conduse pe Rosemund în bucătărie şi-i spuse lui Maisry să încălzească o cană cu vin.

— Mă duc să-i spun lui Gawyn să te anunţe de îndată ce soseşte tatăl tău, o asigură ea şi plecă spre grajd, dar nu-l găsi pe Gawyn nici acolo, nici lângă butoiul cu bere.

Intră în casă întrebându-se dacă Imeyne îl trimisese din nou cu treburi, însă ea stătea alături de reprezentantul episcopului, care fusese trezit mai mult cu forţa, şi-i vorbea de zor, iar Gawyn se găsea lângă foc, înconjurat de oamenii lui sir Bloet, între care şi cei doi roşcovani pe care Kivrin îi întâlnise mai devreme. Sir Bloet stătea în apropierea vetrei, împreună cu cumnata lui şi cu Eliwys.

Kivrin se aşeză deznădăjduită pe bancheta rezervată cerşetorilor. Nu avea nici o şansă să se apropie de el, şi nici vorbă să-l poată întreba de loc.

— Dă-mi-l! auzi văicăreala lui Agnes. Toţi copiii se aflau pe scara care ducea în iatac, iar băieţii şi-l aruncau unul altuia pe Blackie, mângâindu-l sau trăgându-l de urechi. Pesemne că Agnes îl luase din grajd cât Kivrin aşezase paturile în hambar.

— E al meu! răcni Agnes, întinzând mâinile după câine. Băiatul îl trase repede din faţa ei. Dă-mi-l!

Kivrin se ridică.

— Şi cum mergeam călare prin pădure, am dat peste o fecioară, tocmai povestea Gawyn în gura mare. Fusese atacată de hoţi şi era rănită, o tăietură la cap, din care şiroia sângele.

Kivrin şovăi, aruncă o privire spre Agnes, care lovea cu pumnii în braţele băiatului şi apoi se aşeză la loc.

— „Frumoasă doamnă”, am zis eu. „Cine ţi-a făcut acest lucru josnic?” urmă Gawin. Dar ea nu putea vorbi din cauza loviturilor şi rănilor.

Agnes reuşise să smulgă puiul de câine şi-l strângea la piept. Kivrin simţi că trebuia să salveze biata creatură, dar

rămase totuşi locului, mutându-se puţin, cât să poată vedea ce se petrece pe după coiful cumnatei lui Bloet. „Spune-le unde m-ai găsit”, se rugă ea în gând. „Spune-le exact unde”.

— „Îţi sunt cavalerul de credinţă şi o să-i găsesc pe aceşti ticăloşi”, am spus eu, „dar mi-e teamă să te las aici în starea asta”, continuă el, privind spre Eliwys, dar ea şi-a revenit şi m-a rugat să merg şi să-i găsesc pe cei care îi făcuseră rău.

Eliwys se ridică şi plecă spre uşă. Rămase acolo o clipă, se uită peste umăr neliniştită, apoi reveni şi se aşeză.

— Nu! răcni Agnes pe neaşteptate. Unul dintre nepoţii roşcovani ai lui sir Bloet îl smulsese pe Blackie şi îl ţinea într-o mână, deasupra capului. Dacă nu-l salva imediat din mâinile lor, aveau să-l strivească de moarte şi oricum nu avea rost să mai asculte istorisirea lui Gawyn care nu avea menirea de a relata ce se întâmplase, ci de a o impresiona pe Eliwys. Se apropie de copii.

— Tâlharii nu plecaseră de multă vreme, spunea Gawyn, şi le-am găsit urmele cu uşurinţă şi am pornit după ei, dând pinteni calului prin pădure.

Nepotul lui sir Bloet îl legăna pe Blackie ţinându-l de picioarele din faţă, iar căţelul scâncea jalnic.

— Kivrin! strigă Agnes când o văzu şi se aruncă la picioarele ei. Nepotul lui Bloet îi dădu imediat căţelul şi bătu în retragere, iar restul copiilor se împrăştiară.

— L-ai salvat pe Blackie! spuse Agnes, întinzând mâinile după el.

Kivrin clătină din cap.

— E vremea să te culci.

— Nu sunt obosită! spuse Agnes suspinând, dar câtuşi de puţin convingător. Se frecă la ochi.

— Blackie e ostenit, zise Kivrin, lăsându-se jos lângă Agnes, şi nu vrea să doarmă decât dacă stai şi tu lângă el.

Acest argument păru să o convingă şi, înainte de a-i găsi vreun cusur, Kivrin îi puse căţelul în braţe, ca pe un sugar, şi îi ridică pe amândoi.

— Blackie vrea să-i spui o poveste, o sfătui Kivrin, pornind spre uşă.

— Curând m-am trezit într-un loc pe care nu-l ştiam, spuse Gawyn, o pădure întunecoasă.

Kivrin îşi duse poverile afară şi traversă curtea.

— Lui Blackie îi plac poveşti despre pisici, preciză Agnes, legănând căţelul în braţe.

— Atunci trebuie să-i spui una despre pisici, se arătă Kivrin de acord. Ţinu căţelul cât Agnes urcă scara până în pod. Animalul adormise deja, epuizat de atâta zbucium. Kivrin îl aşeză pe paie, alături de saltea.

— O pisică rea, spuse Agnes, prinzându-l din nou în mâini. Nu vreau să dorm. O să stau lângă Blackie, aşa că n-o să-mi scot hainele.

— Nici nu-i nevoie, o linişti Kivrin, acoperind şi căţelul cu o blană grea. Era prea frig în hambar ca să dezbrace copilul.

— Blackie vrea să poarte clopoţelul, mai spuse Agnes, încercând să-i treacă panglica pe după cap.

— Ba nu vrea. Îi smulse clopoţelul din mână şi mai puse o blană peste amândoi. Apoi se strecură şi ea lângă fetiţă. Agnes se ghemui mai aproape.

— Era odată o pisică rea, rosti Agnes, căscând. Tatăl ei i-a zis să nu intre în pădure, dar ea n-a vrut să-i dea ascultare. Luptă cu vitejie să nu adoarmă, frecându-se la ochi şi înjghebând aventuri în numele pisicii, însă, în cele din urmă, întunericul şi căldura blănurilor grele o învinseră.

Kivrin rămase alături, aşteptând ca respiraţia copilului să devină uşoară şi regulată, apoi îl scoase pe Blackie din strânsoarea mâinilor ei şi îl aşeză pe paie.

Agnes se încruntă în somn şi întinse mâinile după el, iar Kivrin îşi încolăci braţele în jurul ei. Trebuia să se ridice şi să-l caute pe Gawyn. Revenirea urma să aibă loc peste mai puţin de o săptămână.

Agnes tresări şi se ghemui mai aproape, lipindu-şi părul de obrazul lui Kivrin.

„Îmi va fi greu să te părăsesc. Şi pe Rosemund. Şi pe Părintele Roche”. Apoi adormi.

Când se trezi era aproape lumină, iar Rosemund se strecurase alături de Agnes. Kivrin le lăsă să doarmă şi coborî pe furiş din pod, traversă curtea, temându-se că nu va auzi clopotele de liturghie, dar Gawyn încă mai rezista treaz lângă foc, iar trimisul episcopului stătea pe acelaşi scaun şi o asculta pe Lady Imeyne.

Călugărul stătea într-un colţ cu un braţ pe după talia lui Maisry, dar secretarul se făcuse nevăzut. Pesemne că până la urmă căzuse sub masă şi fusese dus la culcare.

Copiii sigur dormeau, iar unele femei plecaseră în pod să se odihnească. Kivrin nu le văzu pe sora lui sir Bloet şi nici pe cumnata lui din Dorset.

— „Stai, ticălosule!, am strigat eu”, spuse Gawyn. „Vreau să te înfrunt în luptă dreaptă”. Kivrin se întrebă dacă era vorba încă de salvarea ei sau de aventurile lui sir Lancelot. Greu de spus, iar dacă toată vorbăria aceea avea rostul de a o da gata pe Eliwys, Gawyn se ostenea degeaba. Ea plecase din sală. Nici puţinii spectatori ai lui Gawyn nu rămăseseră impresionaţi. Doi dintre ei jucau zaruri, fără prea multă tragere de inimă, pe o bucată de banchetă rămasă liberă între ei, iar sir Bloet dormea cu bărbia sprijinită de pieptul masiv.

Se vădea că, dormind, Kivrin nu pierduse ocazia de a sta de vorbă cu Gawyn, iar după cum se prezenta situaţia nici nu avea să reuşească prea curând. Putea chiar să mai stea în pod alături de Agnes. Trebuia să caute un prilej – eventual să-l oprească în drum spre privată ori să-l ajungă din urmă în drum spre liturghie şi să-i şoptească: „Vino să ne întâlnim în grajd”.

Oamenii bisericii nu dădeau semne că vor pleca decât dacă se termina vinul, dar era riscant să lase lucrurile la voia întâmplării. Poate le venea să iasă la vânătoare a doua zi, ori se schimba vremea, iar dacă trimisul episcopului şi oamenii lui plecau sau nu, mai rămâneau doar cinci zile până la data întâlnirii. Ba nu, patru. Crăciunul sosise deja.

— Şi atunci a dat să mă lovească năprasnic, spuse Gawyn, ridicându-se în picioare ca să ilustreze mai

convingător atacul, şi dacă ar fi reuşit să o facă aşa cum pornise braţul, atunci mi-ar fi crăpat capul în două.

— Lady Catherine, spuse Imeyne. Se ridicase şi îi făcea semn lui Kivrin. Trimisul episcopului se uita plin de interes la ea şi inima începu să-i bată puternic, fiindcă se întrebă ce ticăloşie copseseră amândoi acum, dar înainte de a reuşi să traverseze sala, Imeyne se îndepărtă de el şi veni la ea aducându-i un pachet învelit în pânză.

— Vreau să duci acestea Părintelui Roche pentru liturghie, îi spuse ea, dând un colţ al pânzei deoparte, ca să-i arate lui Kivrin lumânările din ceară. Porunceşte-i să le aşeze pe altar şi să nu le taie flacăra, fiindcă le scurtează mucul. Mai porunceşte-i să gătească biserica, pentru că trimisul episcopului va rosti liturghia. Vreau ca biserica să semene cu un lăcaş al Domnului, nu cu o cocină. Şi porunceşte-i să îmbrace o rasă curată.

„Deci o să asişti la o liturghie cumsecade”, îşi zise Kivrin, traversând grăbită curtea şi ieşind pe poartă. „Aşa ai scăpat şi de mine. Acum vrei să te debarasezi de Roche, convingându-l pe trimisul episcopului să-l destituie, ori să-l ducă la Abaţia Bicester”.

Nu mai era nimeni pe islaz. Focul pe moarte licărea palid în lumina cenuşie, iar zăpada topită şi băltind din jurul lui începuse să facă o pojghiţă de gheaţă sticloasă. Sătenii se culcaseră şi se întrebă dacă şi Părintele Roche procedase la fel, dar dinspre casa lui nu se ridica fum şi nici nu-i răspunse nimeni când bătu la uşă. Îşi continuă drumul pe potecă şi intră în biserică printr-o uşă laterală. Înăuntru era încă întuneric şi chiar mai frig decât la miezul nopţii.

— Părinte Roche, strigă Kivrin moale, orbecăind până spre statuia Sfintei Catherine.

El nu-i răspunse, dar îi auzi murmurul vocii. Se afla în spatele iconostasului, îngenuncheat în faţa altarului.

— Îndrumă-i pe cei care au călătorit departe în această noapte şi apără-i de primejdii şi boală pe drumul lor, rosti el şi glasul lui blând îi reaminti de momentele când, ţintuită la pat, se simţise liniştită şi mângâiată auzindu-l, cu toate că părea să treacă prin flăcări. Dar glasul îi aducea aminte şi

de Dunworthy. Nu-l mai strigă, ci rămase unde era, rezemându-se de statuia rece şi ascultând vorbele lui.

— Sir Bloet şi familia lui au venit de la Courcy la liturghie, la fel şi servitorii lor, spuse el, şi Theodulf Freeman din Henefelde. Ninsoarea s-a oprit ieri spre seară, iară cerul s-a luminat ca pentru noaptea sfintei naşteri a lui Cristos, continuă el cu vocea egală care suna ca şi a ei când dicta, parcă rugându-se, înregistratorului. Ascultă raportul privind prezenţa la liturghie şi buletinul meteo.

Prin ferestre începuseră să se strecoare primele raze şi aşa reuşi să-l vadă prin iconostasul filigranat, cu haina preoţească subţire ca aţa şi murdară la tiv, cu faţa aspră şi cu trăsături aparent crude în comparaţie cu aceea aristocratică a trimisului sau aceea a secretarului cu fruntea îngustă.

— În această sfântă noapte, după încheierea liturghiei a sosit un mesager al episcopului, pe care îl însoţesc doi preoţi, toţi trei tare învăţaţi şi buni creştini, urmă Roche.

„Nu te lăsa înşelat de hainele scumpe şi de aurul de la mâinile şi gâtul lor. Valorezi cât zece dintre aceştia”. „Trimisul episcopului are să ţină liturghia de Crăciun”, îi spusese Imeyne şi nu părea deloc tulburată de faptul că acela nu postise şi nu se deranjase să meargă la biserică pentru a pregăti el însuşi slujba. „Valorezi cât cincizeci ca el. Ba chiar cât o sută”.

— Sosesc ştiri de la Oxford că bântuie boli. Tord, argatul, e mai bine, deşi i-am poruncit să nu vină la liturghie. Uctreda era prea slăbită ca să facă drumul. I-am dus eu zeamă de supă, dar nu a putut mânca. Din cauza berii, Walthef a căzut vomitând după ce a dansat. Gytha şi-a ars mâna în foc încercând să scoată un lemn aprins. Nu trebuie să mă tem, deşi vin zile cumplite, zilele de mânie ale judecăţii de apoi, fiindcă Tu ne-ai trimis multe ajutoare.

Multe ajutoare. Dacă ar mai sta şi ea să-l asculte multă vreme, n-ar mai avea cine să-l ajute. Soarele se ridicase deja pe cer şi în lumina aurie care venea dinspre ferestre văzu picăturile de ceară de pe suporturile pentru lumânări, murdăria de la picioarele candelabrelor, pata mare de ceară

de pe pânza aflată pe altar. Într-adevăr, ziua mâniei şi a judecăţii de apoi avea să-l aştepte dacă biserica va arăta astfel când Imeyne va intra să asiste la liturghie.

— Părinte Roche.

El se întoarse imediat şi apoi încercă să se ridice, dar dând semne că picioarele îi înţepeniseră de frig. Părea surprins, chiar speriat, de aceea Kivrin se grăbi să spună:

— Sunt Katherine, şi apăru în lumina care pătrundea printr-o fereastră pentru ca el s-o poată vedea.

El îşi făcu semnul crucii, încă speriat, iar Kivrin se miră dacă rostise vorbele acelea pe jumătate adormit şi încă nu se trezise de-a binelea.

— M-a trimis Lady Imeyne cu lumânările, spuse ea, ocolind iconostasul. Mi-a poruncit să-ţi spun că trebuie aşezate în candelabrele din argint de fiecare parte a altarului. Mi-a mai poruncit... Amuţi, ruşinată că trebuie să rostească edictele lui Imeyne. Am venit să te ajut la împodobirea bisericii pentru liturghie. Ce vrei să fac? Să curăţ candelabrele? Îi întinse lumânările.

El nu le luă şi nici nu spuse nimic, iar ea se încruntă, punându-şi întrebarea dacă din dorinţa de a-l pune la adăpost de mânia Imeynei nu încălcase cumva vreo altă regulă. Femeilor nu li se îngăduia să atingă obiectele sau vasele cu care se oficia liturghia.

— Nu-mi e îngăduit să ajut? vru ea să ştie. Nu trebuia să intru în sanctuar?

Roche păru să-şi vină brusc în fire.

— Nu e loc în care unui slujitor al Domnului să nu-i fie îngăduit a merge, spuse el. Luă lumânările şi le puse pe altar. Dar una ca tine nu s-ar cuveni să facă munci umile.

— Fac munca Domnului, răspunse ea pe dată. Scoase lumânările pe jumătate arse din braţele candelabrului greu. Ceara cursese din belşug pe ele. O să avem nevoie de nisip, şi de un cuţit ca să răzuim ceara.

El plecă imediat să aducă cele trebuincioase şi, cât lipsi, Kivrin scoase cu mişcări precipitate lumânările de pe iconostas şi le înlocui cu altele, din seu.

Roche reveni cu nisip, o mână de cârpe murdare şi ceva ce aducea a cuţit. Dar se putea răzui ceara cu el, iar Kivrin începu cu pânza de pe altar, frecând pata şi fiind îngrijorată că nu va reuşi să termine. Trimisul episcopului nu părea prea dornic să se ridice de pe jilţul comod pentru a se pregăti să ţină liturghia, dar cine ştie cât putea rezista în faţa atacului Imeynei.

„Nici eu nu mai am mult timp la dispoziţie”, gândi ea, începând să cureţe candelabrele. Îşi spusese că va avea timp suficient dar îşi pierduse noaptea urmărindu-l pe Gawyn şi nici măcar nu reuşise să se apropie de el. Iar în ziua următoare s-ar putea ca el să plece la vânătoare sau la salvat fecioare în codru, ori episcopul şi suita lui vor termina de băut tot vinul şi vor porni să caute prin alte părţi, târând-o şi pe ea cu dânşii.

„Nu e loc în care unui slujitor al Domnului să nu-i fie îngăduit a merge”, spusese Roche. Cu excepţia punctului de plecare. Cu excepţia căminului.

Frecând îndârjită cu nisip umed nişte ceară întărită într-o nervură a suportului de lumânări făcu să zboare o bucată care lovi lumânarea pe care o răzuia Roche.

— Cer iertare, spuse ea. Lady Imeyne… apoi amuţi.

Nu avea rost să-i spună că va fi trimisă cu oamenii bisericii. Dacă el ar fi încercat să se opună hotărârii Imeynei putea înrăutăţi lucrurile, iar ea nu voia ca el să fie exilat la Osney pentru că încercase să o ajute.

El aşteptă sfârşitul frazei.

— Lady Imeyne mi-a poruncit să-ţi spun că trimisul episcopului va rosti liturghia de Crăciun.

— Are să fie o binecuvântare să ascult glasul sfinţiei sale chiar în ziua naşterii lui Isus Cristos, spuse el, punând jos potirul lustruit.

Naşterea lui Isus Cristos. Încercă să-şi imagineze biserica Sfânta Maria Fecioara cum arată într-un asemenea moment, muzica şi căldura, lumânările cu laser sclipind în suporturile din oţel inoxidabil, dar totul rămânea o simplă imagine, neclară şi inconsistentă.

Aşeză candelabrele de fiecare parte a altarului. Străluceau palid în lumina multicoloră ce răzbătea prin geamurile cu vitralii. Fixă în fiecare câte trei dintre lumânările date de Imeyne şi îl mută pe cel din stânga ceva mai aproape de altar, astfel încât să păstreze simetria.

Nu avea ce să facă în privinţa straielor lui, lucru pe care Imeyne îl ştia foarte bine. Roche avea nisip umed lipit de o mânecă şi Kivrin i-l curăţă.

— Trebuie să le trezesc pe Agnes şi pe Rosemund pentru liturghie, se scuză ea, curăţând pieptul hainei lui preoţeşti, apoi, fără să-şi dea seama, continuă: Lady Imeyne a cerut trimisului să mă ducă la mănăstirea de maici din Godstow.

— Dumnezeu te-a trimis în acest loc să ne ajuţi, zise el. Nu va îngădui să ne fii luată.

„Aş vrea să te cred”, îşi zise Kivrin în timp ce traversa islazul. Încă nu se vedea nici un semn de viaţă, deşi prin acoperişurile câtorva case ieşea fum, iar vaca fusese dată afară, la păscut. Tocmai mozolea iarba dezgolită din apropierea focului, în porţiunea unde zăpada se topise. „Pesemne că dorm cu toţii, iar eu l-aş putea trezi pe Gawyn ca să-mi spună unde e locul”, gândi ea, apoi le văzu pe Rosemund şi Agnes venind spre ea. Amândouă arătau boţite, fiindcă straiele lor îşi pierduseră strălucirea din ajun. Rochia din catifea verde a Rosemundei era plină de paie şi fire de fân, iar părul lui Agnes la fel. Copila se smulse de lângă Rosemund imediat ce o văzu pe Kivrin.

— Trebuia să mai dormi, o dojeni ea, scuturând paiele de pe rochia ei de culoare roşie.

— Au venit nişte oameni, o anunţă Agnes. Ei ne-au sculat.

Kivrin o privi întrebător pe Rosemund.

— A venit tatăl tău?

— Nu, răspunse ea. Nu ştiu cine sunt. Cred că sunt servitori de-ai trimisului.

Nu greşise. Erau patru, toţi călugări, dar nu de seama călugărului cistercian, sosiţi cu doi catâri împovăraţi, astfel că reuşiseră abia acum să-şi ajungă din urmă stăpânul.

Kivrin şi fetele îi priviră cum descarcă două cufere mari, câteva desăgi şi o butelcă enormă cu vin.

— Se vede că vor rămâne multă vreme, remarcă Agnes.

— Da, o aprobă Kivrin. „Dumnezeu te-a trimis în acest loc. Nu va îngădui să ne fii luată”. Hai, spuse ea bine dispusă. Vino să te pieptăn.

O duse pe Agnes înăuntru şi o ajută să se mai cureţe. Puiul de somn nu fusese de ajuns ca Agnes să termine cu mofturile, astfel că refuză să stea liniştită cât Kivrin o pieptănă. O apucă ora liturghiei până să-i scoată din păr toate paiele şi să i-l descâlcească, apoi Agnes scânci tot drumul până la biserică.

În bagajele trimisului se aflaseră şi veşminte, nu numai vin. Acesta purta odăjdii negre, din catifea, pe deasupra straielor de un alb orbitor, iar călugărul, înveşmântat în metri întregi de stofă ţesută cu fir şi încărcată de broderii, strălucea. Secretarul dispăruse, la fel şi părintele Roche, pesemne pus pe goană din cauza robei murdare. Kivrin întoarse capul, sperând că i se îngăduise măcar să asiste la o asemenea splendoare, dar nu-l văzu nici măcar printre sătenii aşezaţi în partea din spate a bisericii.

Şi ei arătau foarte ponosiţi, iar unii dintre ei sufereau vădit din pricina mahmurelii. La fel suferea şi trimisul episcopului. Bolborosi cuvintele liturghiei, fără nici o intonaţie, pronunţând totul cu un accent din cauza căruia Kivrin nu pricepu mai nimic. Nu semăna nici pe departe cu latina vorbită de Roche. Nici cu aceea pe care i-o predaseră Latimer sau preotul de la Sfânta Biserică Reformată. Vocalele erau pronunţate total anapoda, iar uneori sunetul c, precum în *excelsis* aducea a z. Îşi aminti de Latimer, care insistase atât de mult asupra vocalelor lungi, şi de preotul reformat care impusese pronunţia moale a lui c, exact ca în „adevărata latină”.

„Aceea fusese adevărata latină”.

„Nu te voi părăsi”, spusese el. „Nu-ţi fie teamă”. Şi l-am înţeles.

Încetul cu încetul, trimisul episcopului intona liturghia tot mai repede, de parcă abia ar fi aşteptat să termine mai

repede. Lady Imeyne părea să nu bage de seamă acest lucru. Avea un aer fericit şi senin, fiind convinsă că procedase cum era mai bine, de aceea dădu din cap în semn de aprobare în timpul predicii, care păru să aibă ca subiect renunţarea la bunurile pământeşti.

În timp ce ieşeau din biserică, Imeyne se opri la uşă şi privi către clopotniţă, stând cu buzele strânse în semn de nemulţumire. „Ce avea să urmeze? Se vedea vreo pată de praf pe clopot?” se întrebă Kivrin.

— Ai văzut cum arăta biserica, Lady Yvolde? o întrebă Imeyne cu furie în glas, reuşind să acopere dangătul clopotului. Nu a pus nici o lumânare în ferestrele de la altar, ci doar opaiţe pe care le folosesc doar argaţii. Rămase apoi locului. Trebuie să mai rămân să vorbesc cu el. Ne-a făcut casa de ruşine în faţa episcopului. Apoi porni hotărâtă spre clopotniţă, cu o expresie de sfântă mânie pe faţă. „Iar dacă ar fi aşezat lumânări la ferestre, tot n-ar fi fost bine, ori nu le-ar fi pus cum dorea ea. Ori le-ar fi stins rău”, gândi Kivrin. Îşi dori să-l prevină pe Roche, însă Imeyne era deja aproape de clopotniţă, iar Agnes o trăgea insistent de mână.

— Sunt obosită. Vreau să dorm.

Kivrin o conduse pe Agnes spre hambar, strecurându-se printre sătenii care începuseră să pregătească o nouă petrecere pe islaz. Pe focul abia aprins erau aruncaţi buşteni, iar câteva femei tinere îşi uniseră mâinile şi dansau în jurul flăcărilor. Agnes se culcă de bună voie, dar Kivrin nu apucă să intre în casă când fetiţa apăru din nou, tropotind de-a latul curţii după ea.

— Agnes, se răsti Kivrin cu severitate şi punându-şi mâinile în şolduri. Ce cauţi aici? Ai spus că eşti ostenită.

— Blackie e bolnav.

— Bolnav? Ce-a păţit?

— E bolnav, repetă Agnes. O luă pe Kivrin de mână şi o conduse înapoi la hambar, apoi în pod. Blackie zăcea pe paie, un ghemotoc de blană, fără să sufle. Îi pui o prişniţă?

Kivrin ridică animalul şi-l puse la loc cu gingăşie. Era deja rigid.

— Îmi pare rău, Agnes, a murit deja.

Agnes se aşeză pe vine şi îl privi cercetător.

— Capelanul bunicii a murit tot aşa, spuse ea. Blackie a avut fierbinţeli?

„Blackie a suferit de prea multă atenţie”, gândi Kivrin. Fusese trecut din mână în mână, strâns, călcat în picioare, pe jumătate sufocat. Ucis din prea multă dragoste. Şi încă de Crăciun, deşi Agnes nu părea grozav de afectată.

— Îl înmormântăm? întrebă Agnes, atingând urechea căţelului.

„Nu”. În Evul Mediu animalele de casă nu erau înmormântate în cutii de pantofi. Oamenii le azvârleau într-un tufiş, ori într-un curs de apă.

— O să-l îngropăm în pădure, promise ea, deşi nu ştie cum vor reuşi să sape în pământul îngheţat. Sub un copac.

Abia acum apăru o expresie de nefericire pe chipul lui Agnes.

— Părintele Roche trebuie să-l îngroape în cimitir.

Părintele Roche ar fi fost în stare să facă orice pentru Agnes, dar Kivrin nu-l vedea făcând o înmormântare creştinească pentru un animal. Ideea că animalele de casă ar avea suflet nu prinsese la public decât în secolul nouăsprezece şi nici măcar oamenii din epoca victoriană nu ceruseră îngropăciune creştinească pentru câini şi pisici.

— O să spun eu rugăciunea pentru morţi, promise Kivrin.

— Părintele Roche trebuie să-l îngroape în cimitir, insistă Agnes, strâmbându-se, gata să plângă. Iar după aceea să bată clopotul.

— Nu-l putem îngropa decât după Crăciun, se grăbi Kivrin să adauge. Atunci o să-l întreb şi pe Părintele Roche ce să facem.

Îşi puse întrebarea cum să procedeze cu cadavrul. Nu-l putea lăsa în locul unde dormeau şi fetele.

— Vino, să-l luăm pe Blackie de acolo, propuse ea. Ridică animalul mort, făcând un efort ca să nu-şi trădeze repulsia, şi coborî scara cu el în mână.

Căută o cutie sau un sac dar nu găsi nimic. În cele din urmă depuse cadavrul într-un colţ, după o coasă şi o trimise pe Agnes să aducă paie pentru a-l acoperi.

Copila presără paie peste câine.

— Dacă Părintele Roche nu trage clopotele, Blackie n-o să meargă în rai, spuse ea şi izbucni în plâns.

Îi trebui jumătate de oră ca s-o potolească. O legănă în braţe şi îi şterse faţa brăzdată de lacrimi, vorbindu-i aproape tot timpul.

Apoi auzi zgomote venind dinspre curte. Crezu la început că petrecerea de Crăciun se mutase acolo. Ori că bărbaţii se pregăteau să plece la vânătoare. Caii începuseră să necheze.

— Să mergem în curte ca să vedem ce s-a întâmplat, propuse ea. Poate a sosit tatăl tău.

Agnes tresări şi-şi şterse nasul.

— O să-i spun de Blackie, promise ea şi sări din braţele lui Kivrin. Ieşiră afară. Curtea era plină de oameni şi animale.

— Ce fac? vru să ştie Agnes.

— Nu ştiu, îi răspunse Kivrin, dar nu mai avea nevoie de vreo explicaţie. Cob scotea din grajd armăsarul alb al trimisului, iar servitorii cărau sacii şi lăzile pe care abia le descărcaseră de pe catâri în aceeaşi dimineaţă. Lady Eliwys rămăsese la uşă, privind neliniştită la forfota din curte.

— Pleacă? întrebă Agnes.

— Nu, îi răspunse Kivrin. „Nu. Nu se poate. Încă nu ştiu unde e locul de întâlnire”.

Apăru apoi şi călugărul, îmbrăcat cu straie albe şi cu o mantie pe deasupra. Cob reveni în grajd şi ieşi din nou, având şaua într-o mână şi cu cealaltă ducând de căpăstru iapa călărită de Kivrin când merseseră la strâns de ilice.

— Pleacă, se lămuri Agnes.

— Da, spuse Kivrin. Adevărat, pleacă.

Capitolul 23

Kivrin o înşfăcă pe Agnes de mână şi dădu să se refugieze în siguranţa hambarului. Trebuia să se ascundă până după plecarea preoţilor.

— Unde mergem? întrebă Agnes.

Kivrin ocoli fulgerător pe doi dintre servitorii lui sir Bloet, care cărau un cufăr.

— În pod.

Agnes se opri brusc.

— Nu vreau să dorm! se văicări ea. Nu sunt obosită!

— Lady Katherine! strigă cineva aflat de cealaltă parte a curţii.

Kivrin o luă în braţe pe Agnes şi ţâşni spre hambar.

— Nu-s ostenită! răcni Agnes cu glas ascuţit. Nu vreau!

Rosemund apăru deodată alături de ea.

— Lady Katherine! Nu m-ai auzit strigându-te? Mama te caută. Trimisul episcopului pleacă. O luă pe Kivrin de mână şi o sili să pornească spre casă.

Eliwys rămăsese în cadrul uşii şi urmărea pregătirile, iar trimisul, purtând mantia roşie, ieşise şi stătea lângă ea. Kivrin n-o văzu nicăieri pe Imeyne. Pesemne era înăuntru, împachetându-i hainele.

— Trimisul episcopului are treburi grabnice la stăreţia din Bernecester, spuse Rosemund, conducând-o pe Kivrin spre conac, iar sir Bloet a hotărât să plece cu el. Îi zâmbi fericită. Sir Bloet îl va însoţi până la Courcy, ca să doarmă la noapte acolo, iar mâine să sosească la Bernecester.

Bernecester. Adică Bicester. Bine măcar că nu era vorba de Godstow. Dar Godstow era în drum.

— Ce treburi?

— Nu ştiu, răspunse Rosemund, ca şi cum nu ar fi prezentat importanţă şi Kivrin îi dădu dreptate. Pleca sir Bloet, şi doar asta conta. Rosemund se strecură cu un aer fericit printre servitori, bagaje şi cai, ajungând în apropierea mamei ei.

Trimisul episcopului vorbea cu unul dintre servitori, iar Eliwys îl urmărea încruntată. Nici unul dintre ei n-ar fi văzut-o dacă se întorcea iute şi intra în grajd, dar Rosemund o ţinea încă de mânecă şi o trăgea spre casă.

— Rosemund, trebuie să mă întorc la hambar. Mi-am uitat mantia... începu ea.

— Mamă! strigă Agnes, alergând spre Eliwys şi cât pe ce să nimerească sub copitele unui cal. Acesta necheză şi-şi azvârli capul într-o parte şi-n alta, fiind potolit de un servitor care se repezi şi-i prinse hăţurile.

— Agnes! ţipă Rosemund şi-i dădu drumul mânecii lui Kivrin, dar era prea târziu. Eliwys şi trimisul le văzuseră deja şi făcuseră câţiva paşi în direcţia lor.

— Să nu mai alergi printre cai, o dojeni Eliwys pe Agnes, care se lipi de ea.

— Ogarul meu a murit, o anunţă Agnes.

— Ăsta nu-i un motiv ca să alergi aşa, spuse Eliwys, iar Kivrin îşi dădu seama că femeia nici nu auzise vorbele copilei, fiindcă se întoarse imediat către trimisul episcopului.

— Spune-i soţului tău că rămânem recunoscători pentru caii ce ni-i dai împrumut, astfel ca ai noştri să fie odihniţi pentru călătoria până la Bernecester, îi mulţumi prelatul, dar şi el era cu mintea în altă parte. Îi voi trimite de la Courcy, cu un servitor.

— Vrei să-mi vezi câinele? se băgă şi Agnes, trăgând-o pe maică-sa de fustă.

— Sst, făcu Eliwys.

— Secretarul meu nu merge cu noi azi, mai spuse trimisul. S-a veselit prea mult ieri la petrecere şi acum are dureri din cauza băuturii. Bună doamnă, te rog să fii îngăduitoare faţă de el şi să-l găzduieşti până se înzdrăveneşte şi ne va putea urma.

— Bineînţeles că poate rămâne, spuse Eliwys. Cu ce putem noi să-l ajutăm? Mama soţului meu...

— Nu, nu. Daţi-i pace. Durerile de cap trec doar după un somn bun. Are să se simtă bine până spre seară, o asigură el, dând impresia că şi el depăşise măsura cu distracţia în

noaptea precedentă. Părea agitat, neatent, de parcă ar fi suferit din pricina unei dureri înfiorătoare de cap, iar faţa lui cu trăsături aristocratice căpătase un aspect cenuşiu, în lumina vie a dimineţii. Tremura, astfel că-şi strânse mantia mai bine în jurul trupului.

El abia o învrednici cu o privire pe Kivrin care se întrebă dacă, în graba plecării, uitase promisiunea pe care o făcuse faţă de Imeyne. Kivrin privi neliniştită spre poartă, sperând că Imeyne era încă la biserică, dăscălindu-l pe Roche, şi nu va apărea ca din senin pentru a-i reaminti prelatului să o ia cu el.

— Îmi pare rău că soţul meu nu este aici, spuse Eliwys, şi că nu v-am putut face o primire mai frumoasă. Soţul meu...

— Trebuie să mă ocup de servitori, o întrerupse el. Îi întinse mâna, iar Eliwys se lăsă într-un genunchi şi îi sărută inelul. Până să se ridice ea în picioare, prelatul ajunsese deja la grajd. Eliwys îl urmări destul de încordată.

— Vrei să-l vezi? întrebă Agnes.

— Nu acum, o domoli Eliwys. Rosemund, trebuie să-ţi iei rămas bun de la sir Bloet şi de la Lady Yvolde.

— E rece, nu se lăsă Agnes.

Eliwys se întoarse către Kivrin:

— Lady Katherine, ştii cumva unde e Lady Imeyne?

— A rămas la biserică, o lămuri Rosemund.

— Pesemne că încă se roagă, o scuză Eliwys. Se ridică pe vârfuri şi privi cercetător mulţimea de oameni trebăluind prin curte. Unde e Maisry?

„Se ascunde”, gândi Kivrin, „lucru pe care trebuia să-l fac şi eu”.

— Vrei să o caut eu? se oferi Rosemund.

— Nu. Tu trebuie să-ţi iei rămas bun de la sir Bloet. Lady Katherine, mergi şi cheam-o pe Lady Imeyne de la biserică pentru a-l petrece pe trimisul episcopului. Rosemund, de ce stai locului? Du-te şi urează-i alesului tău călătorie uşoară.

— Mă duc să o chem pe Lady Imeyne, spuse Kivrin, gândind: „Trec prin pasaj şi dacă e tot în biserică, mă ascund printre colibe şi fug în pădure”.

Se răsuci să plece. Doi dintre servitorii lui sir Bloet se chinuiau să care un cufăr greu. Îl lăsară pe pământ cu un bufnet exact în faţa ei şi îl aplecară într-o parte. Kivrin dădu să-i ocolească, încercând să se ţină departe de cai.

— Aşteaptă! o auzi pe Rosemund, care o ajunse din urmă şi o apucă de mânecă. Trebuie să vii cu mine să-i urăm drum bun lui Sir Bloet.

— Rosemund... spuse Kivrin, privind spre poartă. Dintr-acolo putea apărea dintr-o clipă în alta Lady Imeyne, ţinând în mâini Cartea orelor.

— Te rog, insistă Rosemund. Părea palidă şi înspăimântată.

— Rosemund...

— Nu-ţi ia decât o clipă, şi după aceea poţi pleca după bunica. O trase pe Kivrin către grajd. Vino. Acum, cât mai e şi cumnata cu el.

Sir Bloet urmărea cum îi este înşeuat calul şi vorbea cu o doamnă care purta un coif uimitor. La fel de mare ca şi cel purtat în ziua sosirii, astăzi fusese pus cam în grabă. Stătea aplecat primejdios într-o parte.

Femeia tocmai întreba:

— Ce treburi urgente are trimisul episcopului?

Bloet clătină din cap, se încruntă, apoi, când o văzu pe Rosemund, surâse şi făcu un pas în faţă. Ea se trase înapoi, ţinând-o strâns de braţ pe Kivrin.

Cumnata îşi legănă coiful către Rosemund şi continuă cu întrebările:

— A primit veşti de la Bath?

— N-a primit nici o ştire nici aseară, nici azi dimineaţă, spuse el.

— Dacă nu a primit vorbă, de ce nu ne-a vorbit despre treburi grabnice de când a venit? vru să ştie cumnata.

— Nu ştiu, îi răspunse el iritat. Stai puţin. Trebuie să-mi iau rămas bun de la aleasa mea. Vru să ia mâna Rosemundei şi Kivrin remarcă efortul făcut de fată pentru a nu şi-o smulge din strânsoarea lui.

— Drum bun, sir Bloet, spuse ea crispată.

— Aşa îţi iei rămas bun de la soţul tău? Nu-i dai un sărut de despărţire?

Rosemund făcu un pas şi-l sărută grăbită pe obraz, apoi se trase înapoi, unde nu putea fi din nou atinsă.

— Îţi mulţumesc pentru cadoul ce mi l-ai dat, spuse ea.

Bloet îşi mută privirea de la faţa ei palidă către gulerul mantiei.

— „Te afli aici în locul prietenului iubit”, rosti el, şi atinse broşa.

— Sir Bloet! Sir Bloet! strigă Agnes, apropiindu-se în goană, iar el o prinse în braţe şi o azvârli uşor în sus.

— Am venit să-ţi zic la revedere. Câinele meu a murit.

— O să-ţi aduc un ogar adevărat drept cadou, la nuntă, spuse el, dacă-mi dai un sărut.

Agnes îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi îl sărută zgomotos pe obrajii congestionaţi.

— Tu nu eşti atât de zgârcită cu sărutările ca sora ta, constată el, privind-o pe Rosemund. Apoi o aşeză pe Agnes pe pământ. Ori îi vei da soţului tău tot două sărutări?

Rosemund nu-i răspunse.

El se apropie de ea şi prinse broşa între degete.

— *„Io suiicien luidami amo”.* Apoi îşi lăsă palmele pe umerii ei. Trebuie să te gândeşti la mine ori de câte ori vei purta broşa. Se aplecă şi o sărută pe gât.

Rosemund nu tresări, dar obrajii îi păliră brusc.

Bloet îi dădu drumul.

— O să vin după tine în ajun de Paşte, spuse el, iar vorbele sunară ca o ameninţare.

— O să-mi aduci un dulău negru? întrebă Agnes.

Lady Yvolde se apropie de ei, întrebând:

— Ce au făcut servitorii voştri cu mantia mea de călătorie?

— O aduc eu, spuse Rosemund şi ţâşni către casă, având încă pe Kivrin lângă ea.

Imediat ce se îndepărtară suficient de sir Bloet, Kivrin spuse:

— Trebuie s-o găsesc pe Lady Imeyne. Uite, sunt gata de plecare.

Era adevărat. Îngrămădeala de servitori, bagaje şi cai se organizase, transformându-se într-un convoi, iar Cob deschisese poarta. Caii pe care cei trei prinţi sosiseră cu o noapte în urmă erau împovăraţi cu saci şi cufere, având frâiele legate laolaltă. Cumnata lui sir Bloet şi fiicele acesteia încălecaseră deja, iar trimisul episcopului stătea lângă iapa lui Eliwys, strângând chinga de la şa.

„Doar câteva clipe”, se rugă mut Kivrin, „mai stai în biserică, până pleacă oaspeţii”.

— Mama ta mi-a poruncit să o chem pe Lady Imeyne, spuse Kivrin.

— Întâi vino cu mine până în sală, îi zise Rosemund.

Kivrin simţi cum îi tremura mâna pe braţul ei.

— Rosemund, nu mai e vreme...

— Te rog. Ce mă fac dacă vine până în sală şi mă găseşte?

Kivrin îşi aduse aminte cum Bloet o sărutase pe gât.

— O să vin cu tine, dar trebuie să ne grăbim.

Traversară curtea în fugă şi când să intre, cât pe ce să-l doboare pe călugărul cel gras. Acesta cobora din iatac şi părea furios sau încă mahmur. El ieşi pe lângă paravane fără să arunce nici o privire în direcţia lor.

În sala mare nu era nimeni. Pe masă rămăseseră încă o mulţime de căni şi farfurii pline de carne, iar focul, neluat în seamă, ardea înăbuşit scoţând mult fum.

— Mantia Yvoldei e în pod, spuse Rosemund. Aşteaptă-mă, adăugă ea şi urcă scara de parcă sir Bloet ar fi pornit pe urmele ei.

Kivrin se întoarse lângă paravane şi privi în curte. De acolo nu se vedea poarta. Trimisul episcopului stătea lângă iapa lui Eliwys, ţinând o mână pe oblânc şi-l asculta pe călugăr, care se apropiase şi vorbea parcă în şoaptă. Kivrin aruncă o privire în susul scărilor, către uşa închisă, întrebându-se dacă secretarul suferea de mahmureală ori căzuse în dizgraţia superiorului său. Gesturile trădau tulburarea călugărului.

— Uite-o, spuse Rosemund în timp ce cobora treptele, strângând mantia într-o mână şi sprijinindu-se cu cealaltă.

Te rog să o duci tu doamnei Yvolde. Nu-ţi va lua decât o clipă.

Era exact ce dorea.

— Aşa voi face, spuse Kivrin, luând mantia grea şi plecând. Imediat ce va ieşi afară o va pune în braţele primului servitor pentru ca acesta să o ducă surorii lui Bloet, iar ea va porni drept spre poartă. „Doamne, fă-o să mai zăbovească puţin în biserică”, se rugă ea în gând. „Până ajung pe islaz”. Ieşi pe uşă şi se ciocni de Lady Imeyne.

— De ce nu eşti gata de plecare? o întrebă ea, uitându-se la mantia pe care o ţinea în braţe. A ta unde este?

Kivrin aruncă o privire către trimis. Ţinea ambele mâini pe oblânc şi dădea să pună piciorul în palmele împreunate ale lui Cob. Călugărul încălecase deja.

— Mantia mi-e la biserică, spuse Kivrin. Mă duc să o iau.

— Nu mai e timp. Alaiul pleacă.

Kivrin privi deznădăjduită prin curte, dar nimeni nu-i putea sări în ajutor: Eliwys stătea alături de Gawyn lângă grajd, Agnes vorbea plină de vioiciune cu nepoatele lui sir Bloet, Rosemund se făcuse nevăzută, ascunzându-se probabil în casă.

— Lady Yvolde mi-a poruncit să-i aduc mantia.

— I-o poate duce Maisry, o opri Imeyne. Maisry!

„Poate se ascunde şi ea pe undeva”, speră Kivrin.

— Maisry! strigă Imeyne şi aceasta apăru pe uşa magaziei cu băuturi, ţinându-se de o ureche. Imeyne smulse mantia din braţele lui Kivrin şi o azvârli lui Maisry. Termină cu smiorcăiala şi du asta doamnei Yvolde, se răsti ea.

Apoi o apucă de încheietură pe Kivrin.

— Vino, zise ea şi porni către trimisul episcopului. Sfinte părinte, aţi uitat de Lady Katherine, pe care ai promis că o iei la Godstow.

— Nu mergem într-acolo, spuse el şi, făcând un efort, sări în şa. Călătorim la Bernescester.

Gawyn încălecase pe Gringolet şi pornise spre poartă. „Îi însoţeşte. Poate în drum spre Courcy îl conving să mă ducă la acel loc. Ori îmi spune unde este şi îl găsesc şi singură”.

— Nu poate să meargă şi ea cu voi până la Bernecestrer, ca să o însoţească apoi un călugăr până la Godstow? Vreau să se întoarcă la mănăstirea ei.

— Nu avem timp, răspunse prelatul, trăgând de hăţuri.

Imeyne îi prinse haina preoţească între degete.

— De ce plecaţi într-o asemenea grabă? V-am supărat cu ceva?

Prelatul furişă o privire către călugărul care strângea în mâini frâul iepei lui Kivrin.

— Nu. Făcu de mântuială semnul crucii deasupra capului ei. *Dominus vobiscum, et cum spiritu tuo,* murmură el, privind cu subînţeles la mâna lăsată pe mantia lui roşie.

— Ne trimiteţi un capelan? insistă Imeyne.

— Îl las pe secretarul meu să vă slujească drept capelan, îi răspunse el.

„Minte”, gândi Kivrin şi-l măsură cu o privire pătrunzătoare. Prelatul schimbă o privire secretoasă cu călugărul şi Kivrin se întrebă dacă plecarea lor precipitată nu avea rostul de a scăpa de bătrâna asta veşnic nemulţumită.

— Secretarul vostru? repetă Imeyne, încântată, şi-şi desprinse degetele de pe mantie.

Trimisul dădu pinteni calului şi traversă curtea în galop, cât pe ce să o doboare pe Agnes, care se trase iute din calea lui, veni fuga la Kivrin şi-şi îngropă capul în fusta ei. Călugărul porni după prelat.

— Dumnezeu fie cu voi, Sfinte părinte, strigă Imeyne după trimis care ieşise deja pe poartă.

Apoi dispărură şi restul, Gawyn ieşind ultimul într-un galop elegant pentru a fi remarcat de Eliwys. Kivrin se simţi atât de uşurată încât nu o îngrijoră ideea că Gawyn plecase cu ceilalţi. Până la Courcy se ajungea călare în jumătate de zi. Gawyn se putea întoarce chiar până la căderea întunericului.

Toţi păreau să respire uşuraţi, ori poate era vorba doar de starea de lenevie din după amiaza Crăciunului şi de faptul că nimeni nu prea dormise în ultimele două zile. Nici un servitor nu făcu vreun gest care să trădeze dorinţa de a curăţa mesele, care erau încă împânzite de funduri murdare din lemn şi de vase cu mâncare încă neatinsă. Eliwys se prăbuşi pe jilţul cu spătar înalt, lăsându-şi braţele să atârne în lături şi se uită nepăsătoare la dezordinea din jur. După câteva clipe o chemă pe Maisry, dar neprimind răspuns, îşi rezemă capul de spătarul sculptat şi închise ochii.

Rosemund plecă să doarmă în pod, iar Agnes rămase alături de Kivrin lângă foc şi-şi lăsă capul în poala ei, apoi, cu un aer distrat, începu să se joace cu clopoţelul.

Numai Imeyne refuză să se lase doborâtă de torpoarea după amiezii.

— Vreau să mă rog împreună cu capelanul, anunţă ea şi se duse să bată la uşa lui.

Ţinând ochii închişi, Eliwys dădu să protesteze lenevos, spunând că secretarul nu trebuia tulburat, pentru că aşa ceruse trimisul episcopului, dar Imeyne ciocăni tare de câteva ori, dar fără nici un folos. Mai aşteptă câteva clipe, bătu iarăşi, apoi coborî, îngenunche la picioarele scării să citească din Cartea orelor şi rămânând cu ochii la uşă ca să-l acapareze pe secretar de îndată ce acesta ar ieşi.

Căscând din răsputeri, Agnes bătu cu un deget în clopoţel.

— De ce nu te duci în pod să dormi alături de sora ta? o întrebă Kivrin.

— Nu sunt obosită, îi răspunse Agnes ridicându-se în şezut. Spune-mi ce s-a întâmplat cu fecioara care nu avea voie să meargă în pădure.

— Doar dacă te culci, o sfătui Kivrin şi începu să înşire o poveste. Agnes adormi înainte de a asculta primele două fraze.

Abia spre seară îşi aduse aminte de căţelul lui Agnes. La ora aceea toată lumea dormea, până şi Imeyne, care renunţase să-l mai pândească pe secretar şi urcase în pod

să se culce. Maisry apăruse şi ea, se furişase sub una din mese, iar acum sforăia puternic.

Kivrin îşi trase uşurel genunchii de sub capul lui Agnes şi ieşi să îngroape căţelul. Curtea era pustie. Rămăşiţele focului încă fumegau în mijlocul islazului, dar în jur nu zări pe nimeni. Sătenii trăgeau un pui de somn în acea după amiază de Crăciun.

Kivrin luă cadavrul şi merse în grajd să ia un hârleţ din lemn. Înăuntru se afla doar poneiul lui Agnes şi Kivrin căzu pe gânduri, întrebându-se cum avea secretarul să-l urmeze pe trimis până la Courcy. Poate că totuşi nu minţise, iar omul avea să devină noul capelan, fie că-i plăcea ideea, fie că nu.

Ducând cadavrul deja ţeapăn şi hârleţul ajunse la biserică şi dădu un ocol spre nord. Lăsă căţelul jos şi începu să sape prin zăpada îngheţată.

Pământul era cu adevărat tare ca piatra. Cu unealta aceea din lemn nu reuşea să facă nici măcar o scobitură, chiar dacă ar fi apăsat cu ambele picioare. Urcă dealul către poalele pădurii, râcâi în zăpada de la rădăcina unui fag şi îngropă cadavrul în stratul de frunze pe jumătate putrezite.

— *Requiescat in pace,* spuse ea, astfel încât să-i poată povesti lui Agnes că animalul avusese o înmormântare creştinească şi apoi coborî dealul.

Ar fi dorit să-l întâlnească pe Gawyn în aceste momente. L-ar fi rugat să o ducă la punctul de sosire acum, cât dormea lumea. Merse alene de-a latul islazului, ciulind urechile şi sperând să audă tropot de copite. Spera că omul va veni pe drumul principal. Rezemă unealta de gardul din nuiele împletite al cocinii şi dădu roată conacului, până ajunse la poartă, dar nu auzi nimic.

Lumina după amiezii începuse să se stingă. Curând avea să fie prea târziu pentru a merge până în pădure. Peste jumătate de oră, Părintele Roche avea să bată de utrenie, şi atunci se va trezi toată suflarea casei. Indiferent la ce oră s-ar întoarce, Gawyn tot va trebui să se ocupe de cai, iar atunci s-ar putea strecura şi ea până în grajd şi să-l roage s-o ducă a doua zi dimineaţă în locul în care o găsise.

Ori poate îi explica el cum să-l găsească, ori îi va desena o hartă şi se va descurca singură. În felul acesta nu ar mai trebui să meargă însoţită de el, iar dacă Imeyne i-ar găsi vreo treabă de făcut în ziua întâlnirii, ea putea lua un cal şi găsi locul.

Rămase lângă poartă până i se făcu frig, după care o luă de-a lungul zidului şi intră în curte, unde nu era nimeni. O găsi pe Rosemund în antecameră, îmbrăcată cu mantia.

— Unde ai fost? o întâmpină ea. Te-am căutat peste tot. Secretarul...

Kivrin simţi un gol în stomac.

— Ce s-a întâmplat? Pleacă? Deci îşi revenise după beţie şi era gata de plecare. Iar Lady Imeyne îl convinsese s-o ducă pe ea la Godstow.

— Nu, spuse Rosemund, intrând în sala pustie. Pesemne că Eliwys şi Imeyne erau în camera lui. Rosemund îşi scoase broşa, apoi dezbrăcă mantia. E bolnav. Părintele Roche m-a trimis să te caut. Porni să urce scările.

— Bolnav? se miră Kivrin.

— Da. Bunica a trimis-o pe Maisry cu mâncare la el.

„Şi să-l pună la treabă”, gândi Kivrin, urmând-o pe scări.

— Şi Maisry şi-a dat seama că e bolnav?

— Da. Are fierbinţeli.

„E mahmur”, îşi zise Kivrin, şi se încruntă. Dar Roche sigur îşi va da seama de efectele băuturii, chiar dacă Imeyne nu se pricepe sau nu vrea să înţeleagă.

Apoi prin minte îi trecu un gând care o îngrozi: „A dormit în patul meu şi a contractat viroza de care am suferit eu”.

— Ce simptome are?

Rosemund deschise uşa, şi nu apucă să audă întrebarea.

În încăperea strâmtă abia dacă încăpeau toţi. Părintele Roche stătea lângă pat, Eliwys puţin înapoia lui, ţinând palma pe creştetul lui Agnes. Aflată lângă fereastră, Maisry încerca să se facă nevăzută. Lady Imeyne stătea în genunchi la capătul patului cu lădiţa ei de leacuri, făcându-şi de lucru cu una dintre cataplasmele ei urât mirositoare, de astă dată alcătuite dintr-un amestec de muştar şi praz,

însă înăuntru domnea şi un alt miros, bolnăvicios, extrem de tare, care făcea orice altceva să pară un parfum.

Cu excepţia lui Agnes, toată lumea era înspăimântată. Agnes privea fascinată, aşa cum făcuse şi în cazul lui Blackie, şi Kivrin îşi zise: „A murit, a contractat aceeaşi viroză, şi gata”. Dar era ridicol. Ea sosise aici la mijlocul lunii decembrie. Asta ar însemna o perioadă de incubaţie de aproape două săptămâni şi nimeni altcineva nu se mai îmbolnăvise, nici măcar Părintele Roche sau Eliwys, iar aceştia stătuseră mereu în preajma ei.

Privi la secretar. Zăcea dezvelit, având pe el doar o cămaşă de noapte, fără pantaloni. Restul straielor lui erau aşezate în ordine pe capătul patului, mantia purpurie atârnând pe podea. Cămaşa de noapte era din mătase gălbuie, iar şnururile se desfăcuseră, astfel că pieptul îi era dezgolit, însă ea nu băgă în seamă pielea lipsită de păr, nici tivurile din blană de hermină de pe mâneci. Omul era grav bolnav. „Eu n-am fost niciodată în starea asta”, gândi ea, „nici măcar când păream pe moarte”.

Se apropie de pat. Lovi cu piciorul un ulcior din lut ars pe jumătate plin cu vin şi acesta se rostogoli sub pat. Secretarul tresări. Un alt ulcior, încă nedesfăcut, stătea la capătul patului.

— A mâncat prea multă mâncare grasă, spuse Lady Imeyne, mestecând ceva într-un vas din piatră, dar era clar că omul nu avea o toxiinfecţie alimentară. Nici nu băuse peste măsură, în ciuda ulcioarelor cu vin. „E bolnav”, gândi Kivrin. „Extrem de grav”.

Omul respira precipitat pe gură şi gâfâind la fel ca sărmanul Blackie, ţinându-şi limba scoasă din gură. Faţa avea o culoare roşu-cenuşie, iar trăsăturile feţei păreau deformate, sugerând o expresie de groază.

Se întrebă dacă nu fusese cumva otrăvit. Trimisul episcopului se arătase atât de nerăbdător să plece încât fusese cât pe ce să o doboare pe Agnes şi îi spusese lui Eliwys să nu-l tulbure pe acest bărbat. Biserica făcuse astfel de lucruri pe la 1300, nu? Decese misterioase, atât în mănăstiri cât şi în catedrale. Dispariţii în momente potrivite.

Dar explicaţia nu stătea în picioare. Trimisul şi călugărul nu s-ar fi grăbit să plece şi nu ar fi dat porunci ca victima să nu fie tulburată, fiindcă rostul otrăvii era să facă decesul să pară ca fiind provocat de botulism sau peritonită, ori de vreo altă boală înfiorătoare şi neştiută care răpunea mii de oameni în Evul Mediu. Şi de ce să-şi otrăvească secretarul când îl puteau da afară din slujbă, aşa cum voia să procedeze şi Imeyne în cazul Părintelui Roche?!

— Holeră? întrebă Lady Eliwys.

„Nu”, îşi zise Kivrin şi încercă să-şi amintească simptomele. „Diaree acută, vărsături, cu pierderi masive de lichide. Expresie de suferinţă pe faţă, deshidratare, cianozare şi sete furibundă”.

— Ţi-e sete? îl întrebă ea pe bărbat.

Secretarul nu lăsă de înţeles că ar fi auzit. Ţinea ochii, care păreau umflaţi, pe jumătate închişi. Îi puse mâna pe frunte. El tresări uşor, ochii cu pleoapele umflate se deschiseră şi apoi se închiseră la loc.

— Are fierbinţeli cumplite, spuse Kivrin şi îşi aduse aminte că holera nu dădea astfel de stări febrile. Daţi-mi o cârpă umedă.

— Maisry! se răsti Eliwys, însă Rosemund apăruse deja cu o cârpă murdară, pesemne aceeaşi pe care o folosiseră şi când fusese ea bolnavă.

„Bine că e rece”, constată Kivrin şi o împături, fără să-şi dezlipească ochii de la faţa secretarului. Acesta gâfâia şi chipul i se contorsionă când îi aşeză cârpa udă pe frunte, de parcă ar fi suferit dureri mari. Apoi îşi duse mâna la pântec. Apendicită? se întrebă Kivrin. Nu, o asemenea suferinţă nu e însoţită de febră atât de mare. În cazul febrei tifoide se înregistrau temperaturi de până la patruzeci de grade, dar nu chiar la debutul bolii. Apărea şi o mărire a splinei, ceea ce dădea şi dureri abdominale.

— Ai dureri? îl întrebă ea. Ce te doare?

El întredeschise brusc ochii şi îşi mişcă mâinile fără sens pe deasupra acoperământului. Această agitaţie fără obiect a mâinilor era un semn de febră tifoidă, dar în ultimele

stadii, la opt sau nouă zile după debutul bolii. Se întrebă dacă preotul fusese bolnav încă de la sosire.

Se împleticise puţin când descălecase şi călugărul trebuise să-l ajute. Dar la ospăţ mâncase şi băuse mai mult decât se cuvenea, apoi îi căşunase pe Maisry. Imposibil să fi fost foarte bolnav, iar febra tifoidă evolua treptat, începând cu dureri de cap şi cu temperaturi uşor mai ridicate decât normal. Abia în a treia săptămână se ajungea la 39 de grade. Kivrin se dădu mai aproape de el şi-i ridică puţin cămaşa de noapte să caute iritaţia de culoare rozalie, tipică pentru febră tifoidă. Nu observă nimic. Gâtul îi era umflat într-o parte, însă ganglionii se inflamau la orice infecţie. Îi ridică mâneca. Nici pe braţ nu prezentă pete roşii, însă unghiile căpătaseră o coloraţie vineţie, ceea ce însemna sufocare. Iar cianozarea era un simptom al holerei.

— A vomitat ori s-a scăpat pe el? întrebă ea.

— Nu, răspunse Imeyne, întinzând o pastă verzuie pe o bucată de pânză aspră. A mâncat prea mult dulce şi mirodenii, şi aşa i s-a aprins sângele.

În absenţa vărsăturilor nu putea fi vorba de holeră şi, oricum, febra era prea ridicată. Pesemne că omul contractase virusul de care suferise şi ea, însă ea nu avusese dureri de stomac şi nici limba nu i se umflase în asemenea măsură.

Funcţionarul ridică mâna şi împinse cârpa de pe frunte; ea lunecă pe pernă, după care braţul îi căzu lângă trup. Kivrin culese cârpa şi constată că se uscase complet. Dar în afara unui virus, ce altceva putea provoca febră mare? Nu-i venea în minte decât febra tifoidă.

— A sângerat pe nas? îl întrebă ea pe Roche.

— Nu, îi răspunse Rosemund, apropiindu-se şi luând cârpa de la Kivrin. N-am văzut semne de sângerare.

— Umezeşte-o cu apă rece, dar nu o stoarce, o rugă Kivrin. Părinte, ajută-mă să-l ridic!

Roche îl apucă pe preot de umeri şi-l ridică puţin. Pe cearceaful de sub capul lui nu se vedea nici o pată de sânge.

Roche îl lăsă jos fără să-l zdruncine.

— Crezi că are febră tifoidă? întrebă el şi, lucru ciudat, în glasul lui răzbătu o undă de speranţă.

— Nu am cum şti, spuse Kivrin.

Rosemund îi întinse cârpa. Făcuse întocmai cum o sfătuise Kivrin. Şiroia de apă rece ca gheaţa. Kivrin se plecă şi aşeză cârpa pe fruntea secretarului.

Pe neaşteptate, omul îşi azvârli braţele în aer, cu o forţă nebună, smulgând cârpa din mâna lui Kivrin, apoi se ridică în capul oaselor, vânturându-şi mâinile către ea şi izbind cu picioarele. Kivrin se alese cu o lovitură de pumn în picior, astfel încât se dezechilibră, cât pe ce să cadă pe pat.

— Iartă-mă, iartă-mă, spuse ea, încercând să se redreseze şi să-l apuce de mâini. Îmi pare rău.

Omul deschise larg ochii injectaţi, privind drept înainte.

— *Gloriam tuam,* răcni el din rărunchi, cu o voce care aducea mai mult a muget.

— Iartă-mă, repetă ea. Îl apucă de încheietura unei mâini, dar el o lovi brusc cu cealaltă mână drept în piept.

— *Requiescat aeternum dona eis,* urlă el, ridicându-se în genunchi, apoi în picioare în mijlocul patului. *Et lux perpetua luceat eis.*

Kivrin îşi dădu seama că secretarul se străduia să rostească slujba pentru morţi.

Părintele Roche îl apucă de cămaşa de noapte, iar omul se smulse cu putere, eliberându-se, apoi continuă să lovească orbeşte şi să se răsucească de parcă ar fi dansat.

— *Miserere nobis.* Se apropiase prea mult de zid ca să ajungă la el şi începuse deja să dea cu picioarele şi cu braţele în lemn.

Nu reuşiră să-l ajungă, pentru că omul se apropiase prea mult de perete şi începuse să lovească în el cu picioarele şi mâinile, la fiecare învârtire, dar se părea că nu se sinchiseşte de durere.

— Când se apropie, trebuie să-l apucăm de glezne şi să-l trântim la podea, propuse Kivrin.

Gâfâind de efort, Părintele Roche dădu aprobator din cap. Ceilalţi rămăseseră ca bătuţi în cuie, incapabili să-l oprească pe secretar, Imeyne fiind încă pe genunchi. Maisry

se lipi de fereastră, ţinându-şi palmele apăsate peste urechi şi ochii strâns închişi. Rosemund recuperase cârpa şiroind de apă şi o ţinea întinsă spre Kivrin, ca şi cum aceasta ar fi vrut să i-o pună din nou pe frunte. Agnes privea cu gura căscată la bărbatul pe jumătate gol.

Continuând să se răsucească, secretarul se apropie de ei, trăgându-se disperat de legăturile de pe pieptii cămăşii, încercând să le desfacă.

— Acum, sugeră Kivrin.

Ea şi Roche îl prinseră de glezne. Omul căzu într-un genunchi, apoi, azvârlindu-şi braţele larg în lături, reuşi să scape din strânsoarea lor şi se aruncă pe pat, iar de acolo drept peste Rosemund. Încă ţinând cârpa umedă într-o mână, ea ridică braţele să se apere, însă el o lovi în piept.

— *Miserere Nobis,* urlă el, şi apoi căzură amândoi la podea.

— Apucă-l de braţe înainte de a-i face vreun rău Rosemundei, spuse Kivrin, dar secretarul nu se mai agita ca turbat. Zăcea deasupra Rosemundei, fără să se mişte, ţinându-şi gura apropiată de a fetei, fără s-o atingă însă, ţinându-şi braţele vlăguite de-a lungul corpului.

Părintele Roche îl ţinu pe bărbat de braţul care nu mai opunea nici o rezistenţă şi-l rostogoli de pe pieptul Rosemundei. El se lăsă moale pe o parte, respirând rar, dar fără a mai gâfâi.

— A murit? întrebă Agnes şi ca şi cum glasul ei ar fi avut darul de a alunga starea aceea de stupefacţie, se dezmeticiră cu toţii, iar Lady Imeyne sări în picioare apucându-se de piciorul patului.

— Blackie a murit, spuse Agnes, prinzându-se de fustele maică-si.

— Omul acesta nu a murit, spuse Imeyne, îngenunchind alături de el, dar fierbinţeala i-a cuprins mintea. Asta se întâmplă de multe ori.

„Ba nu. Nu sunt simptomele vreunei boli de care să fi auzit. Ce-ar putea fi? Meningită? Epilepsie?”

Se aplecă asupra Rosemundei, care stătea ca împietrită pe podea, ţinându-şi ochii închişi şi mâinile făcute pumn.

— Ţi-a făcut vreun rău? o întrebă Kivrin.

Rosemund deschise ochii.

— M-a doborât, răspunse fata cu glas nesigur.

— Te poţi ţine pe picioare?

Rosemund făcu un gest din cap, iar Eliwys se apropie având pe Agnes agăţată de fuste. O ajutară împreună să se ridice.

— Mă doare piciorul, se plânse ea, rezemându-se de mama ei, apoi îşi reveni şi reuşi să calce pe el. A... aşa, dintr-o dată...

Eliwys o sprijini să meargă până la capătul patului şi o aşeză să stea pe lada sculptată. Agnes se cocoţă alături.

— Ha-ha, secretarul episcopului a sărit pe tine, zise ea.

Bolnavul murmură ceva şi Rosemund îl privi plină de teamă.

— O să se mai ridice? o întrebă ea pe Eliwys.

— Nu, apoi o ajută pe Rosemund să ajungă lângă uşă. Ia-o pe surioara ta şi mergeţi să staţi lângă foc, o rugă ea pe Agnes.

Agnes o luă de braţ pe Rosemund şi o scoase din cameră.

— Când o să moară, o să-l îngropăm în cimitir, la biserică, o auzi Kivrin pe Agnes spunând în timp ce cobora scările. Ca pe Blackie.

Secretarul părea deja mort, având ochii întredeschişi şi sticloşi. Roche îngenunche lângă el şi-l ridică fără probleme pe umăr, astfel că braţele şi capul omului atârnau moale, amintindu-i lui Kivrin de felul în care o adusese acasă pe Agnes după liturghia de la miezul nopţii. Trase brusc acoperământul deoparte şi Roche îl aşeză pe bolnav pe pat.

— Trebuie să alungăm fierbinţeala de la cap, propuse Imeyne, pregătind din nou prişniţa. Mirodeniile i-au aprins mintea.

— Ba nu, o contrazise Kivrin, uitându-se la preot, care zăcea pe spate cu braţele lângă corp şi cu palmele în sus. Cămaşa de noapte era sfâşiată până spre pântec şi îi alunecase complet de pe umărul stâng, astfel că braţul

întins îi rămăsese dezgolit. La subsuoară avea o umflătură roşiatică. „Nu se poate”, şopti ea.

Umflătura era de un roşu strălucitor şi de mărimea unui ou. Febră mare, limba umflată, intoxicarea sistemului nervos, buboaie sub braţ şi în zona inghinală.

Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de pat.

— Nu se poate, zise ea. Trebuie să fie altceva. Îşi dori ca lucrurile să stea altfel. Un furuncul, sau vreo ulceraţie. Întinse mâna să tragă mâneca deoparte.

Secretarul îşi mişcă instinctiv braţul. Roche dădu să-l prindă de încheieturi şi să-l apese pe pat. Umflătura era dură la pipăit şi pielea din jurul ei căpătase o culoare vineţie.

— Imposibil, exclamă Kivrin. E doar 1320.

— Asta o să alunge fierbinţeala, spuse Imeyne. Se ridică greoi, ţinând prişniţa în faţă, ca o pavăză. Trageţi-i cămaşa mai sus ca să-i pun prişniţa, adăugă ea şi dădu să se apropie de pat.

— Nu! strigă Kivrin. Ridică braţele ca să o oprească pe bătrână. Stai deoparte! Nu trebuie să-l atingi!

— Vorbeşti necugetat, se supără Imeyne şi îl privi pe Roche. Nu e decât o fierbinţeală la pântec.

— Nu-i fierbinţeală! spuse Kivrin. Se răsuci spre Roche, parcă cerându-i ajutor. Dă-i drumul la mână şi îndepărtează-te. Nu e bolnav de fierbinţeală. Are ciumă.

Roche, Imeyne şi Eliwys se uitară la ea cu acelaşi aer prostit ca şi Maisry.

„Nici nu ştiu ce înseamnă asta”, îşi zise ea deznădăjduită, „fiindcă boala încă nu există, Ciuma Neagră încă nu a apărut. Ea va începe să bântuie în China în 1333. Va ajunge în Anglia abia în 1348”.

— Ciumă e, repetă ea. Are toate semnele. Buboaie, limba umflată şi hemoragie sub piele.

— Nu-i decât fierbinţeală de burtă, insistă Imeyne şi o împinse pe Kivrin către pat.

— Nu... zise Kivrin, dar Imeyne se oprise deja şi ţinea cârpa deasupra bolnavului.

— Dumnezeu să ne aibă în paza lui, exclamă ea şi se trase înapoi, fără a scăpa cârpa din mână.

— E boala albastră? întrebă înspăimântată Eliwys.

Kivrin înţelese dintr-o dată totul. Nu veniseră aici din cauza vreunui proces, nu pentru că Lordul Guillaume ar fi fost în duşmănie cu regele. El îşi trimisese familia deoarece la Bath bântuia ciuma.

„Doica noastră a murit”, spusese Agnes. „La fel şi Fratele Hubbard, capelanul Imeynei. Rosemund a zis că a murit de boala albastră”, precizase Agnes. Iar Sir Bloet zisese că procesul se amânase din cauză că judecătorul era bolnav. Tocmai de aceea nu voise Eliwys să trimită vorbă la Courcy, şi de aceea se supărase atât de tare când Imeyne îl pusese pe Gawyn să bată drumul până la episcop. Ştia că la Bath era ciumă. Dar i se păru de necrezut. Ciuma neagră nu ajunsese la Bath decât în toamna anului 1348.

— În ce an suntem? întrebă ea.

Femeile o priviră nedumerite. Kivrin se răsuci spre Roche.

— Ce an e?

— Lady Katherine, nu te simţi bine? o întrebă el neliniştit, întinzând mâinile s-o prindă de încheieturi, parcă temându-se că va avea şi ea o criză ca secretarul.

Ea îşi smulse mâinile.

— Spune-mi în ce an suntem.

— Suntem în al douăzeci şi unulea an al domniei lui Edward al III-lea, îi răspunse Eliwys.

Edward al III-lea, nu al II-lea. În panica de care fusese cuprinsă, nu reuşea să-şi amintească anii de domnie.

— Spuneţi-mi *anul,* insistă ea.

— *Anno domine,* auzi ea glasul secretarului, care încercă să-şi lingă buzele cu limba umflată. O mie trei sute patruzeci şi opt.

CARTEA A TREIA

De unul singur mi-am îngropat
cinci dintre copii într-un singur mormânt...
Fără clopote. Fără lacrimi.
Sfârşitul lumii a sosit.

AGNIOLA DI TURA
SIENA, 1347

Capitolul 24

Dunworthy îşi petrecu următoarele două zile telefonând tehnicienilor trecuţi de Finch pe listă, precum şi ghizilor de pescuit din Scoţia şi pregătind încă o rezervă în colegiul Bulkeley-Johnson. Alte nouăsprezece persoane din afara localităţii căzură răpuse de gripă, între care domnişoara Taylor, care se prăbuşise cu patruzeci şi nouă de dangăte înainte de încheierea unei piese.

— A leşinat pe nepusă-masă şi a dat drumul clopotului, povestise Finch. Clopotul se bălăngănea, făcând un zgomot de parcă ar fi vestit sfârşitul lumii, iar frânghia se zbătea de colo-colo ca un şarpe. S-a încolăcit în jurul gâtului meu şi era cât pe ce să mă sugrume. Când şi-a venit în simţiri, domnişoara Taylor a vrut să continuăm, dar bineînţeles că era prea târziu. V-aş ruga să vorbiţi cu ea, domnule Dunworthy. E disperată. Spune că n-o să-şi ierte niciodată păcatul de a-i fi dezamăgit pe ceilalţi. I-am spus că nu are nici o vină, arătând că uneori lucrurile ne scapă de sub control, am dreptate?

— Da, îl aprobă Dunworthy.

Nu reuşise să găsească nici un tehnician, aşa că nu avea pe cine să mai convingă să vină la Oxford şi nu dăduse nici de Basingame. El şi Finch telefonaseră la toate hotelurile din Scoţia, apoi chiar la o serie de hanuri şi case de închiriat. William reuşise să facă rost de conturile lui Basingame dar din ele nu rezulta că el ar fi făcut o achiziţie de unelte de pescuit, momeală sau cizme înalte din cauciuc în vreun sat scoţian, aşa cum sperase Dunworthy şi din cincisprezece decembrie nici nu mai apăruseră cheltuieli.

Sistemul telefonic devenea tot mai puţin capabil să facă faţă necesităţilor. Imaginea se întrerupsese, iar o înregistrare intervenea pe linie şi îi anunţa pe abonaţi că toate circuitele erau ocupate din cauza epidemiei şi întrerupea formarea numărului uneori şi numai după două cifre.

Nu putea spune că-l îngrijora soarta lui Kivrin, ci mai curând o purta pretutindeni ca pe o povară personală, mai ales când încerca în mod repetat să apeleze pe cineva sau aştepta ambulanţele să-i aducă bolnavi spre internare, sau asculta văicărelile doamnei Gaddson. Andrews nu mai telefonase, ori, dacă o făcuse, nu reuşise să ia legătura cu el. Badri murmura neîncetat despre moarte, folosind tot soiul de petice de hârtie, asistentele transcriau atent vorbele fără noimă rostite de el. În vreme ce aştepta tehnicienii, ghizii de pescuit sau pe oricine să răspundă apelurilor lui, citea cuvintele rostite de Badri, căutând indicii. Între acestea erau „neagră”, „laborator” şi „Europa”.

Sistemul telefonic se deterioră aproape de tot. Vocea sintetizată intervenea de îndată ce tasta prima cifră, iar uneori nici nu putea obţine ton, lucru ce i se întâmpla şi acum. Renunţă şi se ocupă de formularele de contacte. Wiliam reuşise să procure de la Serviciul Naţional de Sănătate dosarele confidenţiale ale surselor primare de îmbolnăvire şi le luă la cercetat, căutând tratamente cu radiaţii şi consultaţii stomatologice. Unul dintre purtătorii primari făcuse o radiografie la maxilarul inferior dar, uitându-se mai atent, văzu că asta se întâmplase pe douăzeci şi patru decembrie, după declanşarea epidemiei.

Plecă la spital să-i întrebe pe aceşti primari, în caz că nu delirau, dacă aveau animale de casă ori dacă fuseseră recent la vânătoare de raţe. Coridoarele erau blocate de tărgi mobile, fiecare fiind ocupată de câte un pacient. Stăteau lipite de uşile care dădeau în secţia de urgenţe şi blocate în dreptul liftului. Nu se putea strecura pe lângă ele pentru a lua liftul, de aceea porni pe scări.

La uşa secţiei de izolare îl întâmpină asistenta blondă care se împrietenise cu William. Purta un halat din pânză, alb şi mască.

— Regret, dar nu puteţi intra, îi spuse ea, ridicând mâna înmănuşată şi blocându-i drumul.

„Badri a murit”, gândi el.

— Domnul Chaudhuri se simte mai rău? întrebă el.

— Nu. Dimpotrivă, pare să se fi liniştit. Numai că am terminat costumele de protecţie. Cei de la Londra ne-au promis o nouă livrare mâine, iar personalul a acceptat să poarte echipament de protecţie din pânză, însă nu avem destule pentru vizitatori. Se căută prin buzunar după un petec de hârtie. Mi-am notat câteva lucruri, adăugă ea şi îi întinse biletul. Îmi pare rău, dar majoritatea cuvintelor mi-au rămas neclare. Rosteşte numele dumneavoastră şi, încă unul, Kivrin, aşa e, sau mă înşel?

Dunworthy încuviinţă din cap şi privi la hârtie.

— Uneori pronunţă cuvinte izolate, dar majoritatea nu au nici un înţeles. Încercase să noteze transcrierea fonetică şi când pricepuse un cuvânt, îl notase separat. Desluşi „nu pot, şobolani, foarte îngrijorat”.

Până duminică dimineaţă mai bine de jumătate din persoanele din afara localităţii se îmbolnăviseră, primind îngrijiri din partea celor care rămăseseră sănătoşi. Dunworthy şi Finch renunţaseră la ideea de a-i muta în rezerve, mai ales că nu mai aveau nici paturi. Bolnavii rămâneau în propriile paturi, ori erau mutaţi, cu pat cu tot, în sălile de la Salvin pentru a scuti asistenţii improvizaţi de a alerga de colo-colo.

Clopotarii căzură la pat unul după altul şi Dunworthy interveni pentru a fi cazaţi cu toţii în vechea bibliotecă. Domnişoara Taylor, care încă mai putea umbla, insistă să-i viziteze.

— După ce i-am trădat în felul ăsta, mai mult nu pot face pentru ei, preciză ea, gâfâind epuizată după ce traversase coridorul.

Dunworthy o ajută să se aşeze pe salteaua gonflabilă pe care i-o adusese William şi o acoperi cu un cearceaf.

— Spiritul vrea, dar carnea e slabă, spuse el. Chiar şi el se simţea slăbit, la capătul puterilor, din cauza neodihnei şi a nenumăratelor înfrângeri suferite, pe care le considera drept nereuşite personale. În cele din urmă, după ce fiersese apă pentru ceai şi spălase o ploscă sau două, reuşise să dea de una dintre tehnicienele de la Magdalen.

— E în spital, îl anunţă mama acesteia, cu un aer obosit şi hăituit.

— Când s-a îmbolnăvit? o întrebă Dunworthy.

— În ziua de Crăciun.

Speranţa renăscu în sufletul lui Dunworthy. Poate că tehniciana de la Magdalen era chiar sursa.

— Ce simptome a manifestat fiica dumneavoastră? întrebase el plin de interes. Dureri de cap? Febră? Ameţeli?

— Peritonită, îi răspunsese aceasta.

Luni dimineaţa zăceau la pat trei sferturi dintre persoanele din afara localităţi. Aşa cum anticipase Finch, rămăseseră fără cearceafuri curate, măşti şi, ceea ce era mai grav, fără medicamente antimicrobiene şi aspirine.

— Am încercat să cer la spital, spuse Finch, arătându-i o listă lui Dunworthy, dar telefoanele nu mai funcţionează.

Dunworthy merse pe jos până la spital pentru a lua materialele trebuincioase.

Strada din faţa intrării la urgenţe era aglomerată de ambulanţe şi taxiuri, care abia se puteau mişca, dar şi protestatari care etalau o pancartă mare pe care scria: „Primul ministru ne-a lăsat aici să murim”. În timp ce se strecura pe lângă ei ca să ajungă la uşă, îl văzu pe Colin ieşind în goană. Era murat de ploaie ca de obicei, dar şi cu faţa congestionată şi nasul curgând din cauza frigului. Jacheta îi stătea descheiată.

— Telefoanele nu mai funcţionează, spuse el. S-au supraîncărcat liniile. Car mesaje. Scoase din buzunarul jachetei un maldăr de hârtii împăturite şi nu tocmai curate. Vreţi să transmit cuiva un mesaj mai deosebit?

„Da”, gândi Dunworthy. „Lui Andrews. Lui Basingame. Şi Kivrin”.

— Nu, zise el în cele din urmă.

Colin îndesă mesajele deja umezite înapoi în buzunar.

— Atunci o şterg. Dacă o căutaţi pe mătuşica Mary, e la urgenţe. Tocmai au sosit alţi cinci bolnavi. O familie întreagă. Copilul, un sugar, era deja mort. Ţâşni prin aglomeraţia de automobile.

Dunworthy îşi croi drum în secţie şi-i arătă gospodarului lista şi acesta îl trimise la magazie. Coridoarele erau împânzite de brancarde pe rotile, deşi aici erau înşiruite de o parte şi de alta a coridorului, astfel că rămăsese loc, îngust, ce-i drept, pentru deplasarea personalului. O asistentă cu o mască de culoare roz se aplecase deasupra unei brancarde şi îi citea ceva unui pacient.

— „Domnul va face ca molima să-ţi pătrundă în trup”, zise ea, şi Dunworthy îşi dădu seama prea târziu că asistenta era doamna Gaddson, însă ea stătea atât de concentrată asupra paginii încât nu ridică privirea şi nu-l remarcă. „Până va pustii pământurile tale”.

„Molima va pătrunde în voi”, îşi zise el în gând, şi îşi aduse aminte de Badri. „Din cauza şobolanilor”, spusese acestea. „I-a ucis pe toţi. Jumătate din Europa”.

„Nu se poate să fi nimerit în plină Ciumă”, îşi zise el, dând colţul către magazie. Andrews precizase că defazarea maximă era de cinci ani. În 1325 ciuma nu izbucnise nici măcar în China. Andrews spusese că singurele elemente care nu ar fi dus în mod automat la anularea plasării erau defazarea şi coordonatele, iar Badri, când fusese în stare să răspundă la întrebările lui Dunworthy, răspunsese apăsat că verificase coordonatele calculate de Puhalski.

Intră în magazie. La birou nu găsi pe nimeni. Sună un clopoţel pe care îl găsi pe masă.

De câte ori îl întrebase, Badri insistase asupra exactităţii coordonatelor calculate de ucenic, însă degetele lui se mişcaseră nebuneşte pe cearceaf, tastând o serie de cifre. *„Nu se poate să fie aşa. S-a întâmplat ceva grav”.*

Sună din nou şi dintre rafturi apăru o asistentă. După cum arăta, era pensionară, dar epidemia o îndemnase să se reangajeze. Părea să aibă cel puţin nouăzeci de ani, şi până şi uniforma i se îngălbenise cu timpul, însă rămăsese scorţoasă de atâta apretat, încât pocni când făcu mişcarea de a lua lista întinsă de Dunworthy.

— Aveţi împuternicire pentru a face aprovizionare?

— Nu, recunoscu el.

Ea îi întinse lista şi un formular care cuprindea trei pagini.

— Toate comenzile trebuie aprobate de şeful salonului.

— Nu avem aşa ceva, spuse el, simţind că o să-i sară muştarul curând. Nici nu avem salon. Cazăm cincizeci de persoane din afara oraşului în două dormitoare şi nu avem materiale.

— În acest caz aprobarea trebuie obţinută de la doctorul care se ocupă de bolnavi.

— Doctorul are spitalul plin de pacienţi şi trebuie să-i îngrijească. N-are timp să semneze aprobări. Suntem în plină epidemie!

— Ştiu prea bine, îi răspunse ea cu răceală. Toate comenzile trebuie semnate de doctor, spuse ea şi se îndepărtă bătrâneşte printre rafturi.

Dunworthy reveni la secţia urgenţe. Mary nu mai era acolo. Asistenta de serviciu îl trimise la izolare, dar tot n-o găsi. Se gândi în treacăt să falsifice semnătura lui Mary, însă voia să o şi vadă pentru a-i spune că nu reuşise să dea de tehnicieni şi nici nu avea intenţia să-l ocolească pe Gilchrist pentru a deschide reţeaua. Nu se dovedise în stare să procure nici măcar o aspirină, şi era deja trei ianuarie.

O descoperi în cele din urmă în laborator. Vorbea la telefon, care părea să funcţioneze din nou, deşi pe ecran nu apăreau decât purici. Ea oricum nu simţea nevoia imaginii. Privea consola, pe care se găseau diagramele cu contacte.

— Mai precis, ce dificultate întâmpinaţi? tocmai spunea ea. Aţi promis că avea să fie aici de acum două zile.

Urmă o pauză, timp în care persoana pierdută în norul acela de paraziţi se străduia să-şi găsească scuze.

— Ce să înţeleg din faptul că a fost returnat? întrebă ea bănuitoare. Am o mie de oameni bolnavi de gripă.

Urmă o nouă pauză. Mary tastă ceva şi pe ecran apăru o nouă diagramă.

— De acord, mai ziceţi o dată, strigă ea. Acum am nevoie de asta! Îmi mor oamenii aici! Vreau să ajungă aici până… alo? Mă auziţi? Luminozitatea pierise de pe ecran.

Se răsuci să aşeze receptorul în furcă şi-l văzu pe Dunworthy.

Îi făcu un semn să intre în birou.

— Mai eşti pe linie? făcu ea. Alo! Trânti receptorul în furcă. Telefoanele nu funcţionează, jumătate din oamenii mei sunt infectaţi, iar ajutoarele n-au sosit pentru că cine ştie ce dobitoc nu le lasă să pătrundă în zona aflată în carantină! izbucni ea furioasă.

Se făcu una cu scaunul din faţa consolei şi îşi trecu degetele peste pometi.

— Iartă-mă, se scuză ea. Am avut o zi cam proastă. Numai în după amiaza asta am înregistrat trei decese la sosire. Unul dintre cazuri era un sugar de şase luni.

Încă purta mlădiţa de vâsc pe pieptul halatului de laborator. Amândouă arătau cam ofilite, iar Mary părea la capătul puterilor, ridurile din jurul gurii şi ochilor devenind adâncituri care îi brăzdau faţa. Dunworthy se întrebă cât trecuse de când Mary nu mai apucase să pună capul pe o pernă şi dacă era şi ea conştientă de asta.

Ea îşi trecu două degete peste cutele de deasupra ochilor.

— Nu te poţi împăca cu ideea că nu eşti în stare să intervii în nici un fel, remarcă ea.

— Aşa e.

Ea ridică ochii spre el, de parcă nu şi-ar fi dat seama că rămăsese acolo.

— James, doreai ceva de la mine?

Nedormită, lipsită de ajutoare, la care se adăugau cei trei decedaţi, între care un sugar. Era destul de apăsată de probleme ca să se mai gândească la Kivrin.

— Nu, rosti el, ridicându-se în picioare. Îi întinse formularul. Doar semnătura îmi trebuie.

Ea semnă fără să cerceteze hârtia.

— Azi dimineaţă l-am vizitat pe Gilchrist, începu ea, înapoindu-i hârtia. Dunworthy rămase cu ochii pironiţi la ea, prea surprins şi mişcat ca să mai spună ceva.

— M-am dus la el să văd dacă l-aş putea convinge să deschidă reţeaua mai devreme. I-am explicat că nu e

nevoie să aştepte până se realizează imunizarea completă. Vectorii contagioşi se elimină eficient şi prin imunizarea unui procent mare din masa de viruşi.

— Dar nici un argument de-al tău nu l-a clintit câtuşi de puţin.

— Întocmai. E cât se poate de convins că virusul a venit din trecut. Mary oftă. A întocmit diagrame ale modelelor de modificare ciclică la mioxiviruşii de tip A. Potrivit lor, unul dintre viruşii tip A existenţi în 1318-1319 a fost H9N2. Îşi duse din nou degetele la frunte. Nu vrea să mai intre în laborator decât după imunizarea completă şi ieşirea din carantină.

— Şi când se va întâmpla asta? întrebă el, deşi avea idee care va fi răspunsul.

— Carantina trebuie să rămână în vigoare şapte zile după imunizare completă sau paisprezece zile după incidenţa finală, spuse ea, de parcă i-ar fi dat o veste proastă.

Incidenţa finală. Adică două săptămâni în care să nu apară cazuri noi.

— Cât va dura imunizarea la nivel naţional?

— După ce primim suficient vaccin, destul de puţin. Epidemia a durat doar optsprezece zile.

— Ştiu. Trebuie să identificăm precis sursa, atâta tot. Mary se răsuci ca să arunce o privire la consolă. Răspunsul îl aflăm de aici, îţi dai seama, nu? Numai că noi îl căutăm în altă parte. Desenă o nouă diagramă. Am încercat să stabilesc corelaţii, căutând studenţi la medicină veterinară, persoane care locuiesc în apropierea grădinilor zoologice, ba chiar şi adrese de la ţară. Cea de aici, întocmită la De Brett's, cuprinde persoanele infectate secundar, vânători de potârniche şi câte altele. Dar în afară de gâscă, nici unul dintre ei nu s-a atins de vreo altă pasăre la Crăciun.

Apăsă câteva taste şi pe ecran apăru lista de contacte. Numele lui Badri continua să rămână în fruntea ei. Rămase aşezată şi o privi îndelung, la fel de detaşată ca şi Montoya când contempla oseminte dezgropate.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveţi ca doctor e să nu te laşi strivit când îţi moare un pacient, spuse ea şi se întrebă dacă se referea la Badri sau la Kivrin.

— O să reuşesc deschiderea reţelei, promise el.

— Sper să ai norocul ăsta.

Răspunsul nu se afla în listele de contacte şi nici în alte diagrame. În ciuda tuturor pistelor false şi a întrebărilor adresate celor infectaţi, doar Badri rămânea sursa. El constituia cazul de pornire şi probabil că în intervalul de patru sau şase zile înainte de experiment intrase în contact cu o sursă de infecţie.

Dunworthy urcă să-l vadă iar. În faţa rezervei lui Badri se găsea un infirmier, un tânăr înalt şi neliniştit care nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani.

— Unde e...? începu Dunworthy şi îşi dădu imediat seama că nu ştia cum o chema pe infirmiera blondă.

— S-a îmbolnăvit, explică băiatul. Ieri. E a douăzecea soră care a luat virusul şi n-a avut cine s-o înlocuiască. S-a solicitat ajutorul studenţilor din anul trei. De fapt, eu sunt doar în anul întâi, dar am urmat cursurile de prim ajutor.

Ieri. Deci trecuse o zi fără ca cineva să noteze vorbele lui Badri.

— Îţi aminteşti ceva spus de Badri cât ai fost lângă el? întrebă el. Nu putea spera mare lucru de la un student în anul întâi. Au fost cuvinte sau fraze inteligibile?

— Sunteţi domnul Dunworthy, nu? întrebă tânărul. Îi întinse un costum de protecţie. Eloise mi-a spus că doriţi să ştiţi tot ce spune pacientul.

Dunworthy îmbrăcă echipamentul de protecţie. Era alb, având un marcaj format din cruciuliţe minuscule de-a lungul părţilor care se încheiau la spate. Se întrebă de unde reuşiseră să le împrumute.

— Se simţea cumplit de rău, dar mi-a zis în repetate rânduri ce important e să se noteze tot.

Tânărul îl conduse pe Dunworthy în rezervă şi privi ecranele de deasupra patului, apoi spre bolnav. „Bine măcar că se uită la el”, gândi Dunworthy.

Badri zăcea cu braţele pe deasupra cearceafului, pe care îl strângea între degetele care arătau la fel ca acelea ale cavalerului din ilustraţia făcută de Colin. Larg deschişi în orbitele adâncite, ochii lui Badri nu priveau nici spre infirmier, nici la Dunworthy sau la cearceaful pe care îl frământa între degete, încercând zadarnic să se agaţe de el.

— Am studiat starea asta la cursul de medicină generală, spuse tânărul, dar până acum n-am văzut cazuri reale. De obicei e un simptom în cazuri grave de insuficienţă respiratorie. Se apropie de consolă, tastă ceva şi arătă spre partea stângă de sus a ecranului. Mi-am notat totul.

Scrisese până şi bolboroselile neinteligibile. Notase fonetic, trăgând linie pentru a indica pauzele şi folosind (sic) după cuvintele suspecte. „Jumătate”, scrisese el şi „susţinător (sic)”, precum şi „De ce nu mai vine?”

— Astea sunt mai toate de ieri, preciză el. Mută cursorul către partea de jos a ecranului. Şi azi dimineaţă a vorbit puţin. Acum, după cum vedeţi, nu a scos o vorbă.

Dunworthy se aşeză alături de Badri şi-l luă de mână. Era rece ca gheaţa chiar prin mănuşa impermeabilă. Aruncă o privire la temperatura afişată pe ecran. Badri nu mai avea nici febră, nici tenta întunecată care o însoţise. Din obraji îi dispăruse orice culoare. Pielea avea culoarea cenuşii umede.

— Badri, rosti el. Sunt eu, Dunworthy. Voiam să-ţi pun câteva întrebări.

Nu primi răspuns. Mâna rece atârna moale în palma lui Dunworthy, iar cealaltă, mecanic şi inutil, continuă să frământe cearceaful.

— Doctorul Ahrens crede că ai contractat boala de la vreun animal, ori de la o raţă sau gâscă sălbatică.

Infirmierul privi cu interes spre Dunworthy, apoi spre Badri, de parcă ar fi sperat ca acesta din urmă să prezinte un fenomen medical încă neremarcat.

— Badri, nu mai ţii minte? Ai atins raţe sau gâşte înainte de experiment?

Badri mişcă mâna. Dunworthy îşi concentră privirea asupra ei, întrebându-se dacă Badri încerca să-i transmită ceva, însă când îşi slăbi puţin strânsoarea, degetele subţiri şi slăbite încercară doar să se agaţe de palma sau încheietura lui.

Se simţi cuprins de un val de ruşine pentru că-l tortura pe Badri cu întrebări, deşi el nu mai auzea, nu mai simţea prezenţa altcuiva alături de el şi nici nu-i păsa.

Dunworthy lăsă mâna lui Badri să cadă uşor pe cearceaf.

— Odihneşte-te, spuse el, încearcă să-ţi revii.

— Nu cred că vă aude, făcu infirmierul. În starea asta, bolnavii îşi pierd cunoştinţa.

— Adevărat. Ştiu, încuviinţă Dunworthy, dar rămase aşezat. Infirmierul reglă o perfuzie, o privi destul de agitat, apoi o potrivi mai bine. Îl privi neliniştit pe Badri, reglă iarăşi perfuzia şi apoi ieşi. Dunworthy continuă să stea, urmărind cum Badri trăgea orbeşte de cearceaf, încercând să-l apuce şi nereuşind. Străduindu-se să se ţină de el. Din când în când murmura ceva, prea slab ca să poată fi auzit. Dunworthy îi masă braţele încet, cu mişcări ritmice. După o vreme, încercările de apucare a cearceafului slăbiră, dar Dunworthy nu ştia dacă acesta era un semn bun sau nu.

— Cimitir, spuse Badri.

— Nu, îl contrazise Dunworthy. Nu.

Mai rămase un timp, frecând braţul lui Badri, dar după aceea avu senzaţia că asta îi făcea rău. Se ridică.

— Încearcă să te odihneşti, spuse el şi ieşi.

Infirmierul era aşezat la birou şi citea un număr din *Îngrijirea pacienţilor.*

— Te rog să mă anunţi când... începu Dunworthy şi-şi dădu seama că nu va reuşi să termine fraza. Te rog să mă ţii la curent.

— Da, domnule. Unde vă găsesc?

Se scotoci prin buzunare după un petec de hârtie şi scoase lista cu necesarul de aprovizionare. Aproape că uitase de ea.

— Sunt la Baliol, trimiţi pe cineva, şi ieşi, plecând spre magazie.

— Nu l-aţi completat cum trebuie, îi spuse pe un glas înţepat femeia de la ghişeu, când el îi întinse formularul.

— Eu am obţinut semnăturile, insistă el, înmânându-i hârtia. Completaţi-l dumneavoastră.

Ea măsură dezaprobator lista.

— Nu avem nici măşti, nici antitermice. Îi dădu un mic recipient cu pastile de aspirină. Am terminat şi sintamicina şi AZL.

Primise probabil vreo douăzeci de aspirine. Vârî cutia în buzunar şi porni pe Strada Mare către farmacie. Un mic grup de demonstranţi stătea în ploaie cu câteva pancarte pe care scria: „HOŢIE!” şi „Preţuri de speculă!” Intră în magazin. Nu aveau măşti, iar termometrele şi aspirina aveau preţuri scandalos de mari. Cumpără tot stocul.

Îşi petrecu noaptea distribuind medicamente şi analizând diagrama lui Badri în căutarea unui indiciu privind sursa virusului. Badri desfăşurase un experiment la faţa locului pentru secolul XIX în Ungaria pe data de 10 decembrie, însă diagrama nu preciza unde anume în Ungaria, iar William, care îşi făcea de lucru cu persoanele din afara localităţii, capabile să mai stea în picioare, habar nu avea, iar telefoanele căzuseră din nou.

Dimineaţă, când Dunworthy încercă din nou să afle ceva despre starea lui Badri, telefoanele tot nu-şi reveniseră. Nici măcar nu reuşi să obţină tonul dar când puse receptorul în furcă, telefonul sună.

Îl căuta Andrews. Din cauza paraziţilor, abia reuşi să-i distingă vocea.

— Îmi pare rău că a durat atât, spuse el, apoi urmă ceva care rămase neinteligibil.

— Nu te aud, spuse Dunworthy.

— Spuneam că n-am putu să iau legătura. Telefoanele... Urmă o serie de păcănituri. Am verificat parametrii. Am folosit trei locaţii şi am triangulat... Restul se pierdu.

— Care a fost eroarea maximă? strigă Dunworthy în receptor.

Vreme de o secundă legătura deveni clară.

— Şase zile.

— Asta la o locaţie de... Alte păcănituri. Am calculat probabilitatea şi maxima posibilă pentru locaţie, în limita unei circumferinţe de cincizeci de kilometri, rămâne tot de cinci ani.

Paraziţii se înteţiră din nou, apoi telefonul amuţi.

Dunworthy puse receptorul jos. Ar fi trebuit să se simtă uşurat, dar parcă nu reuşea să evoce nici un sentiment. Gilchrist nu avea intenţia de a deschide reţeaua pe şase ianuarie, indiferent dacă o găseau acolo pe Kivrin sau nu. Întinse mâna după receptor să telefoneze la Biroul Scoţian de Turism şi în aceeaşi clipă auzi soneria.

— Dunworthy, se prezentă el, privind încruntat la ecran, însă degeaba, pentru că şi acesta nu-i oferea decât purici.

— Cine, se auzi o voce de femeie care i se păru răguşită sau beţivită. Iertaţi-mă, murmură ea, voiam să vorbesc cu, apoi sunetele se amestecară, iar ecranul deveni de un alb lăptos.

Aşteptă să vadă dacă apelul va reveni, apoi traversă către Salvin. Clopotul de la Magdalen bătea ora exactă. Pe ploaia neostoită răsuna ca un clopot de îngropăciune. Se vădea că şi doamna Piantini auzise dangătul. Stătea în careu, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte, ridicându-şi solemn braţele în sus şi păstrând un ritm doar de ea auzit.

— Cel de la mijloc este în contratimp, iar urmarea vine anapoda, spuse ea când Dunworthy încercă să o ducă înăuntru.

Având un aer nenorocit, apăru şi Finch.

— E din cauza clopotelor, domnule, zise el luând-o pe femeie de celălalt braţ. O tulbură. În condiţiile de acum cred că n-ar trebui să mai bată.

Doamna Piantini se smulse din strânsoarea mâinii lui Dunworthy.

— Fiecare interpret trebuie să cânte fără întrerupere, rosti ea furioasă.

— De acord, o aprobă Finch, prinzând-o strâns de braţ, de parcă ar fi fost o frânghie de clopot, apoi o conduse către pat.

Colin apăru ud până la piele, ca de obicei, şi aproape vânăt de frig. Avea haina descheiată, iar fularul cenuşiu cumpărat de Mary îi atârna inutil în jurul gâtului. Îi întinse un mesaj lui Dunworthy.

— De la infirmierul lui Badri, explică el, desfăcând un pachet de tablete şi vârând una albastră în gură.

Până şi biletul era leoarcă. Pe el scria: „Badri doreşte să vă vorbească”, deşi numele lui Badri era atât de neclar încât nu se vedea decât un B.

— Ţi-a spus cumva infirmierul că starea lui Badri s-a înrăutăţit?

— Nu, m-a rugat doar să aduc mesajul. Iar mătuşa Mary a zis să vă luaţi medicamentele. Nu ştie când vor ajunge aici cu restul.

Dunworthy îl ajută pe Finch să o aşeze pe doamna Piantini în pat şi se grăbi să ajungă la infirmerie şi la secţia de izolare. Apăruse o nouă infirmieră, aceasta fiind o femeie între două vârste cu picioarele umflate. Stătea cu ele rezemate de un paravan şi urmărea ceva la un video de buzunar, dar se ridică imediat la intrarea lui.

— Sunteţi domnul Dunworthy? întrebă ea, stându-i în drum. Doctor Ahrens vă roagă să o întâlniţi imediat la parter. Îi vorbise încet, chiar cu blândeţe şi asta îl făcu să gândească: „Încearcă să mă cruţe. Nu vrea să văd ce e înăuntru. Preferă să-mi spună Mary”.

— E vorba de Badri, nu? A murit, aşa-i?

Mary păru sincer surprinsă.

— Ba nu, e chiar mai bine în dimineaţa asta. N-ai primit biletul meu? S-a ridicat în capul oaselor.

— Chiar aşa? se miră el, rămânând cu ochii căscaţi la ea, de parcă ar fi delirat din cauza febrei.

— Sigur, e încă slăbit, dar temperatura i-a revenit la normal şi e destul de vioi. Trebuie să vorbiţi cu doctorul Ahrens de la Urgenţe. A spus că e ceva important.

Dunworthy privi nedumerit spre uşa de la rezerva lui Badri.

— Spune-i că vin să-l văd cât de curând pot, promise el şi ieşi grăbit pe uşă.

Cât pe ce să se ciocnească de Colin, care tocmai intra.

— Ce cauţi aici? îl întrebă. A telefonat vreunul dintre tehnicieni?

— Am primit sarcina să stau pe lângă dumneavoastră, explică el. Mătuşa Mary a zis că nu are încredere că veţi lua antigenul T limfocit. Eu trebuie să vă conduc să vă fie administrate.

— Nu pot. A apărut o urgenţă, spuse Dunworthy, îndepărtându-se grăbit de-a lungul coridorului.

Colin începu să alerge ca să ţină pasul cu el.

— Bine, atunci după aceea. A zis să nu vă las să ieşiţi de la Infirmerie fără să le luaţi.

Când uşile liftului se deschiseră, Mary era acolo, aşteptându-i.

— A apărut un caz, îi anunţă ea cu o voce sumbră. E vorba de Montoya. Porni spre Urgenţe. O aduc tocmai de la Witney.

— Montoya? se miră Dunworthy. Imposibil. A fost singură la şantierul arheologic.

Mary deschise uşile duble.

— Se vede clar că nu-i aşa.

— Dar aşa a zis ea; eşti sigură că a luat virusul? A lucrat pe ploaie. Poate are altceva.

Mary îl contrazise cu o mişcare din cap.

— Echipa medicală de pe ambulanţă a făcut un test preliminar. Rezultatele indică infecţia. Se opri la ghişeul de primiri şi-l întrebă pe oficiantul de serviciu. Au ajuns?

Acesta dădu din cap.

Mary păşi spre uşi şi privi afară, dând de înţeles că nu îl crezuse.

— Am primit azi dimineaţă un telefon cam confuz de la ea, îi explică ea, întorcându-se spre ei. Am telefonat la Chipping Norton, dar cei de acolo au zis că şantierul era oficial în carantină. De aceea nici n-am putut trimite pe cineva de aici. Până la urmă a trebuit să-i conving pe cei de la Serviciul Naţional de Sănătate să acorde o dispensă pentru trimiterea unei ambulanţe. Privi iar pe fereastră. Când a plecat la şantier?

— Păi, încercă Dunworthy să-şi aducă aminte. Ea îi telefonase în ziua de Crăciun să-l întrebe de un ghid pescăresc, după care, în aceeaşi după amiază revenise ca să-i spună că nu mai avea importanţă, fiindcă hotărâse să falsifice semnătura lui Basinger. De Crăciun, zise el. Dacă birourile de la Sănătate funcţionau. Sau pe 26. Ba nu, aceea a fost Ziua Darurilor. 27. Iar de atunci nu s-a mai întâlnit cu nimeni.

— De unde ştii?

— Când am vorbit cu ea s-a plâns că singură nu poate feri săpăturile contra inundaţiei. Voia să telefonez la Serviciul Naţional de Sănătate ca să chem studenţi în ajutorul ei.

— Când a fost asta?

— Acum două, ba nu, trei zile, spuse el şi se încruntă. Din cauza nesomnului, zilele păreau să semene una cu alta.

— O fi găsit pe cineva de la fermă care s-o ajute după ce a vorbit cu tine?

— Nimeni nu stă acolo în cursul iernii.

— Din câte-mi aduc aminte Montoya recrutează orice persoană care apare în zonă. Poate că a angajat pe cineva.

— A zis că nu are pe nimeni. Şantierul e foarte izolat.

— Ei, poate că a găsit pe cineva. Se află acolo de şapte zile, iar perioada de incubaţie durează doar 12-24 de ore.

— A sosit ambulanţa!

Mary ieşi pe uşă, urmată îndeaproape de Dunworthy şi Colin. Doi bărbaţi purtând măşti scoaseră o brancardă şi o aşezară pe un cărucior. Dunworthy îl recunoscu pe unul dintre ei. Ajutase la transportarea lui Badri.

Aplecându-se deasupra brancardei, Colin o privi întrebător pe Montoya, care zăcea cu ochii închişi. Stătea cu capul sprijinit de perne, iar faţa ei era aprinsă în acelaşi roşu închis ca şi a doamnei Breen. Colin se aplecă şi mai mult, iar ea îi tuşi în faţă.

Dunworthy îl apucă pe Colin de guler şi-l târî departe de ea.

— Vino de aici. Vrei să iei şi tu virusul? De ce nu porţi mască?

— Nu mai sunt.

— Nici n-ar trebui să te afli aici. Te duci imediat la Baliol şi...

— Nu pot. Întâi trebuie să faceţi imunizarea.

— Atunci aşează-te acolo, îl îndemnă Dunworthy şi-l conduse către un scaun din sala de primire şi stai departe de pacienţi.

— Vă rog să nu o ştergeţi fără mine, îl preveni Colin, dar se aşeză, scoase acadeaua din buzunar şi o şterse de mâneca jachetei.

Dunworthy se întoarse către căruciorul cu brancardă.

— Lupe, tocmai spunea Mary, trebuie să ne răspunzi la câteva întrebări. Când te-ai îmbolnăvit?

— Azi dimineaţă, îi răspunse Montoya cu glas răguşit şi Dunworthy îşi dădu seama dintr-o dată că ea trebuie să fi fost persoana care îi telefonase. Seara trecută am avut o durere cumplită de cap, şi ridică mâna înnoroită, trecându-şi-o peste frunte, dar am crezut că e din cauza efortului la care mi-am supus ochii.

— Cine a fost cu tine pe şantier?

— Nimeni, spuse Montoya, părând surprinsă.

— Dar nu ţi s-a adus nimic? N-ai comandat alimente la Witney?

Ea dădu să clatine din cap dar, săgetată de durere, se opri:

— Nu, am luat cu mine tot ce-mi trebuia.

— Şi n-a fost nimeni să te ajute la săpături?

— Nu. L-am rugat pe domnul Dunworthy să spună celor de la Sănătate să trimită pe cineva în ajutor, dar n-a făcut-o. Mary se uită la Dunworthy, iar Montoya îi urmări privirea. N-o să mai găsească nimic dacă n-o să trimită pe cineva.

— Să găsească? repetă el, întrebându-se dacă se puteau bizui pe răspunsul ei ori dacă nu cumva acesta era efectul delirului.

— Săpăturile sunt sub apă, veni explicaţia.

— Şi ce trebuie să găsim?

— Înregistratorul lui Kivrin.

Prin minte i se derulă brusc imaginea ei stând în apropierea mormântului, făcând inventarul unei lăzi mânjite cu noroi care conţinea oase pietrificate. Oase ale încheieturii. Fuseseră astfel de piese, iar ea le cercetase contururile neuniforme, căutând o protuberanţă care reprezenta de fapt un aparat de înregistrare. Aparatul lui Kivrin.

— Încă nu am terminat de săpat toate mormintele, explică Montoya, şi continuă să plouă. Cineva trebuie să meargă acolo neîntârziat.

— Morminte? repetă Mary, privind-o nelămurită. Despre ce vorbeşte?

— Face săpături într-un cimitir medieval, şi caută resturile lui Kivrin, o lămuri el abătut, mai precis înregistratorul pe care i l-ai implantat în încheietură.

Mary nu era atentă.

— Vreau să văd diagramele privind contactele, preciză ea către oficiant, apoi se întoarse către Dunworthy. Badri a fost la şantier, aşa-i?

— Da.

— Când?

— Pe 18 şi 19.

— Chiar în cimitir?

— Da. El şi Montoya au deschis mormântul unui cavaler.

— Un mormânt, repetă Mary, de parcă acesta era răspunsul la întrebare. Se aplecă deasupra Montoyei. De când data mormântul?

— 1318, spuse Montoya.

— Şi ai lucrat la el săptămâna asta? întrebă Mary.

Montoya dădu să încuviinţeze din cap, dar se înfrână.

— Ameţesc foarte rău când clatin capul, spuse ea, parcă scuzându-se. A trebuit să mut scheletul. Pătrunsese apa în mormânt.

— Când ai făcut asta?

Montoya se concentră.

— Nu-mi aduc aminte. Cu o zi înainte de spectacolul cu clopote, aşa cred.

— Deci 31, spuse Dunworthy. Se aplecă deasupra ei. Şi de atunci încoace ai mai lucrat?

Ea încercă din nou să dea din cap.

— Au apărut diagramele de contact, o anunţă oficiantul.

Mary se îndreptă grăbită spre biroul lui şi luă tastatura. Tastă ceva, privi la ecran şi apoi mai scrise ceva.

— Ce e? întrebă Dunworthy.

— Care sunt condiţiile de la cimitir? vru să ştie Mary.

— Condiţiile? făcu el, confuz. Noroi. A acoperit cimitirul cu o prelată, dar apa tot a pătruns.

— E cald?

— Da. Spunea că e înăbuşitor. A instalat şi câteva radiatoare electrice. De ce?

Mary îşi trecu degetul pe ecran, căutând ceva.

— Viruşii sunt organisme extrem de rezistente, explică ea. Pot sta inactivi perioade lungi de timp pentru ca apoi să revină la viaţă. Au fost recoltaţi viruşi viabili şi din mumiile egiptene. Degetul i se opri pe o cifră. Mi-am închipuit eu. Badri a fost pe şantier cu patru zile înainte de a se îmbolnăvi.

Se întoarse către oficiant.

— Vreau imediat o echipă la şantierul arheologic. Obţine aprobarea de la Serviciul Naţional de Sănătate. Spune-le că e probabil să fi descoperit sursa virusului. Apoi Mary accesă o nouă listă, îşi plimbă degetul de-a lungul ei, tastă ceva şi se lăsă uşor pe spate fără să-şi dezlipească ochii de la ecran. Avem patru surse primare care nu prezintă nici o legătură cu Badri. Două dintre persoane au fost pe şantier cu patru zile înainte de a se îmbolnăvi. Celălalt a fost acolo cu trei zile înainte.

— De acolo provine virusul?

— Da, răspunse ea şi surâse mâhnită. Regret, dar Gilchrist a avut totuşi dreptate. Virusul îşi are originea în trecut. În mormântul cavalerului.

— Şi Kivrin a fost pe şantier, aminti el.

De astă dată Mary se arătă nedumerită.

— Când?

— În duminica dinaintea plecării. Pe 19.

— Eşti sigur?

— Aşa mi-a spus ea înainte de a pleca. Voia să aibă mâinile cât mai muncite.

— Vai, doamne, oftă Mary. Dacă a fost expusă virusului cu patru zile înainte de plecare, încă nu primise imunizarea. Virusul a putut să se înmulţească şi să-i invadeze întregul organism. Sigur s-a îmbolnăvit.

Dunworthy o apucă de braţ.

— Imposibil să se fi întâmplat astfel. Reţeaua nu i-ar fi permis să treacă dacă ar fi existat riscul de a-i infecta pe cei din trecut.

— N-ar fi avut pe cine să infecteze, spuse Mary, mai ales dacă virusul provine din mormântul cavalerului. Cei din trecut au trecut deja prin situaţia asta şi ar fi imuni la el. Se apropie grăbită de Montoya. Kivrin a lucrat la mormânt când a venit pe şantier?

— Nu ştiu, răspunse ea. N-am fost acolo. Aveam o întâlnire cu Gilchrist.

— Şi cine poate şti? Cine a mai fost acolo în ziua aceea?

— Nimeni. Toţi plecaseră în vacanţă.

— De unde ştia Kivrin ce trebuie să facă?

— Voluntarii îşi lăsau instrucţiuni unii altora când plecau de acolo.

— Şi cine a stat acolo atunci?

— Badri, spuse Dunworthy şi porni direct spre Izolare.

Intră precipitat în rezerva lui Badri. Surprinsă cu picioarele umflate rezemându-se de monitoare, asistenta reuşi să exclame:

— Nu aveţi voie să intraţi fără echipament de protecţie. Porni apoi după el, însă era deja prea târziu.

Badri zăcea rezemat de perne. Era foarte palid, de parcă suferinţa i-ar fi distrus toată pigmentaţia pielii, slăbit, însă deschise ochii când Dunworthy intră furtunos şi i se adresă:

— Kivrin a lucrat la mormântul cavalerului?

— Kivrin? întrebă el cu glas pierit.

Asistenta bătu tare în uşă.

— Domnule Dunworthy, nu aveţi voie...

— Duminică, spuse Dunworthy. Trebuia să-i laşi un mesaj ca să o anunţi ce are de făcut. I-ai spus să lucreze la mormânt?

— *Domnule Dunworthy,* vă expuneţi la îmbolnăvire, insistă asistenta.

Mary intră trăgându-şi pe mâini o pereche de mănuşi impermeabile.

— James, nu trebuia să intri fără echipament de protecţie.

— *I-am spus,* doctore Ahrens, se scuză asistenta, dar a trecut pe lângă mine ca...

— Ai lăsat pe şantier un mesaj pentru Kivrin prin care îi sugerai să lucreze la mormânt? insistă Dunworthy.

Badri dădu moale din cap.

— A fost expusă virusului, o anunţă Dunworthy pe Mary. Cu patru zile înainte de plecare. Duminică.

— O, nu se poate, gemu Mary.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? făcu Badri, încercând să se ridice în capul oaselor. Unde e Kivrin? Îşi mută privirea de la Dunworthy către Mary. Aţi recuperat-o, nu? Imediat ce v-aţi dat seama ce s-a petrecut, aşa-i? Ori nu aţi adus-o înapoi?

— Ce s-a întâmplat? repetă Mary după el. Ce vrei să spui?

— Trebuie s-o recuperaţi, spuse Badri. Nu a ajuns în anul 1320, ci în 1348.

Capitolul 25

— Imposibil, exclamă Dunworthy.

— 1348, făcu Mary, uimită. Nu se poate. Acela este anul Marii Ciume.

„Nu se poate să fi ajuns în 1348”, se gândi Dunworthy. Andrews a zis că derapajul maxim era de doar cinci ani. Badri a confirmat coordonatele calculate de Puhalski.

— 1348? repetă Mary. Dunworthy o văzu aruncând o privire la ecranele de pe peretele din spatele lui Badri, de parcă ar fi sperat că acesta încă delira. Eşti convins?

Badri dădu afirmativ din cap.

— Mi-am dat seama că s-a petrecut ceva de cum am văzut derapajul... spuse el şi vocea lui trăda aceeaşi nedumerire ca aceea a lui Mary.

— Imposibil să fi existat un derapaj atât de mare încât să ajungă în 1348, interveni Dunworthy. L-am pus pe Andrews să verifice parametrii. A zis că eroarea maximă putea fi de numai cinci ani.

Badri clătină din cap.

— Nici vorbă de asta. Eroarea era de patru ore, cel mult. Prea mică. La o plasare atât de departe în trecut defazarea minimă ar trebui să fie de cel puţin patruzeci şi opt de ore.

„Derapajul nu fusese prea mare. Dimpotrivă, prea mic. Nu l-am întrebat pe Andrews care era diferenţa minimă, ci doar maximă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, repetă Badri. Mă durea capul. Tot timpul cât am pregătit reţeaua.

— Din cauza virusului, îl lămuri Mary, cu un aer deconcertat. Durerile de cap şi confuzia sunt primele simptome, continuă ea, apoi se prăbuşi pe scaunul de lângă pat. 1348.

1348. Dunworthy nu reuşea să înţeleagă. Se temuse ca nu cumva Kivrin să contracteze virusul, stătuse cu grijă să nu existe un derapaj prea mare şi, de fapt, ea ajunsese în 1348. Iar ciuma lovise Oxfordul în 1348. Exact la vremea Crăciunului.

— Imediat ce am constatat cât de redus era derapajul mi-am dat seama că ceva a mers prost, spuse Badri, de aceea am apelat coordonatele...

— Ai spus că ai verificat coordonatele lui Puhalski, se răsti Dunworthy cu glas acuzator.

— Era începător. Nu lucrase niciodată la plasare atât de departe în trecut. Iar Gilchrist habar n-avea ce făcea. Am încercat să vă spun asta. N-a apărut la întâlnire? Se uită la Dunworthy. De ce n-aţi recuperat-o?

— N-am ştiut, spuse Mary, incapabilă să-şi revină din stupoare. Tu nu ne-ai putut spune nimic. Delirai.

— Ciuma a ucis cincizeci de milioane de oameni, spuse Dunworthy. Jumătate din populaţia Europei.

— James, îl temperă Mary.

— Am încercat să vă anunţ, spuse Badri. De aceea am venit să vă iau. Ca s-o recuperăm înainte de a părăsi locul de întâlnire.

Se străduise să-l anunţe. Alergase într-un suflet până la bodegă. Fugise prin ploaie, fără pardesiu ca să-i spună, croindu-şi loc printre oamenii ieşiţi pentru cumpărăturile de Crăciun, lovindu-se de sacoşe şi umbrele, de parcă nu le-ar fi văzut şi sosise ud până la piele şi pe jumătate îngheţat, cu dinţii clănţănindu-i din cauza febrei. *S-a întâmplat ceva rău.*

Am încercat să vă anunţ. Se străduise.

— A murit jumătate din populaţia Europei, spusese el şi „din cauza şobolanilor” şi „în ce an suntem?” Făcuse totul ca să-l avertizeze.

— Dacă n-ar fi intervenit derapajul, atunci trebuia să apară o eroare de calculare a coordonatelor, remarcă Dunworthy, strângând capătul patului.

Badri se chirci, strângându-se mai aproape de pernele care îl susţineau, semănând cu un animal încolţit.

— Coordonatele sunt corecte, aşa ai spus.

— James, îl domoli Mary prevenitor.

— Pe lângă alte elemente, doar coordonatele puteau fi eronate, strigă el. Orice alt amănunt ar fi dus la anularea

plecării. Tu însuţi ai zis că le-ai verificat de două ori. Ai susţinut că nu ai putut găsi greşeli.

— N-am putut, recunoscu Badri. Dar n-am avut încredere în ele. M-am temut că putea să fi făcut o eroare la calculele siderale, una care să nu poată fi depistată. Se înnegură. Le-am refăcut chiar eu. În dimineaţa plecării.

În acea dimineaţă. Când suferise de acea durere de cap îngrozitoare. Când era deja febril şi dezorientat. Dunworthy şi-l aminti cum tasta la consolă, încruntându-se în faţa monitoarelor. „L-am văzut doar”, îşi aminti. „Am stat şi am urmărit cum a trimis-o pe Kivrin la moarte”.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, reveni Badri. Trebuie să fi...

— Ciuma a distrus sate întregi, spuse Dunworthy. Au murit atât de mulţi, încât nici nu mai era cine să-i îngroape.

— Dă-i pace, James, îl rugă Mary. Nu-i greşeala lui. Era bolnav.

— Bolnav, repetă el. Kivrin a fost expusă virusului. Iar acum se află în anul 1348.

— James...

Nu mai aşteptă să audă restul. Deschise uşa cum o smucitură şi ieşi val-vârtej.

Aflat pe coridor, Colin se balansa pe scaun lăsându-se pe spate, astfel că picioarele din faţă rămăseseră în aer.

— A, aici eraţi, făcu el.

Dunworthy păşi precipitat pe lângă el.

— Unde vă duceţi? îl întrebă Colin, lăsând scaunul că revină pe picioarele din faţă cu o bufnitură. Mătuşica Mary a zis să nu vă las să plecaţi până nu luaţi imunizarea. Lunecă în lateral, se redresă aterizând pe mâini şi se ridică. De ce nu purtaţi costumul de protecţie?

Dunworthy deschise cu umărul uşile de la capătul coridorului. Colin se strecură printre uşi, înainte ca ele să se închidă.

— Mătuşa mi-a spus să nu vă las cu nici un chip.

— N-am timp de injecţii, încercă el să scape. A ajuns în 1348.

— Mătuşa Mary?

Dunworthy porni pe coridor.

— Kivrin, întrebă Colin, alergând să-l ajungă din urmă. Atunci a fost şi Ciuma Neagră, nu?

Dunworthy deschise uşa care dădea spre scări şi porni să coboare câte două trepte deodată.

— Nu pricep, spuse Colin. Cum de-a ajuns în 1348?

Dunworthy trecu de uşa de la picioarele scării şi porni pe coridor, spre cabina telefonică, scotocindu-se în acelaşi timp prin buzunarele pardesiului, căutând calendarul de buzunar pe care i-l dăduse Colin.

— Cum o s-o recuperaţi de acolo? întrebă Colin. Laboratorul e închis.

Dunworthy scoase calendarul şi începu să-i răsfoiască paginile. Scrisese numărul lui Andrews spre sfârşit.

— Domnul Gilchrist n-o să vă lase înăuntru. Cum o să intraţi? A şi zis că nu vă permite.

Numărul lui Andrews era pe ultima pagină. Ridică receptorul.

— Dacă vă dă aprobare, cine se ocupă de reţea? Domnul Chaudhuri?

— Andrews, îi răspunse sec Dunworthy, şi începu să tasteze numărul.

— Credeam că n-o să vină. Din cauza virusului.

Dunworthy duse receptorul la ureche.

— N-o voi abandona acolo.

Îi răspunse o femeie:

— 24837. H.F. Shepherds’ Limited.

Dunworthy se uită absent în carneţelul din palmă.

— Aş dori să vorbesc cu Ronald Andrews, o rugă el. Ce număr aţi zis că sunteţi?

— 24837, îi răspunse femeia iritată. Nu avem pe nimeni cu acest nume.

Dunworthy trânti receptorul.

— Servicii telefonice de doi bani, făcu el, apoi tastă numărul din nou.

— Chiar dacă va fi de acord să vină, cum o veţi găsi pe Kivrin? îl întrebă Colin, privind la receptor peste umărul lui. N-o să fie acolo, aşa-i? Întâlnirea e peste trei zile.

Dunworthy ascultă apelul de la celălalt capăt al firului, întrebându-se cum reacţionase Kivrin când îşi dăduse seama unde se găsea. Se întorsese la locul de întâlnire şi aşteptase acolo, neîndoielnic. Asta dacă era în stare. Dacă nu se îmbolnăvise. Dacă nu fusese acuzată că răspândise ciuma în Skendgate.

— 24837, îi răspunse aceeaşi femeie. H.P. Shepherds' Limited.

— Ce număr aveţi? strigă Dunworthy.

— 24837, repetă ea, exasperată.

— 24837, îngână Dunworthy. Cu persoana de la acest număr vreau să vorbesc.

— Ba nu, interveni Colin, întinzându-se şi împungând cu degetul numărul scris pe pagină. Aţi încurcat numerele. Luă receptorul din mâna lui Dunworthy. Lăsaţi-mă pe mine. Formă apoi numărul şi îi înapoie receptorul lui Dunworthy.

Apelul suna altfel, mai îndepărtat. Dunworthy se gândi la Kivrin. Ciuma nu izbucnise pretutindeni în acelaşi timp. În Oxford bântuise în jurul Crăciunului, dar nu aveau cum să ştie când ajunsese la Skendgate.

Nu-i răspunse nimeni. Lăsă telefonul să sune de zece, de unsprezece ori. Nu-şi amintea ce drum urmase epidemia. Fusese adusă din Franţa. Asta însemna sigur dinspre răsărit, de dincolo de Canalul Mânecii. Iar Skendgate se afla la apus de Oxford. Poate nu cuprinsese localitatea decât după Crăciun.

— Unde e cartea? îl întrebă pe Colin.

— Care carte? Vă referiţi la agenda telefonică? E aici.

— Nu, cartea pe care ţi-am dat-o de Crăciun. De ce n-o ai cu tine?

— Cu mine? se miră Colin. Cântăreşte o tonă.

Nu îi răspunse nimeni. Dunworthy închise, smulse agenda din mâna lui Colin şi porni spre uşă.

— Aş vrea s-o porţi cu tine tot timpul. Nu ştii că e epidemie?

— Vă simţiţi bine, domnule Dunworthy?

— Du-te şi adu-o, îl îndemnă Dunworthy.

— Când, chiar acum?

— Du-te la Baliol şi adu-o. Vreau să ştiu când a ajuns ciuma la Oxfordshire. Nu în oraş, ci în sate. Şi ce cale a urmat.

— Unde vă duceţi? îl întrebă Colin, alergând alături de el.

— Să-l determin pe Gilchrist să deschidă laboratorul.

— Dacă nu l-a deschis din cauza gripei, doar n-o s-o facă acum, când e vorba de ciumă.

Dunworthy ieşi pe uşă. Ploua apăsat. Protestatarii împotriva integrării în Uniunea Europeană se adăpostiseră sub copertina de la intrarea în Infirmerie. Unul dintre ei porni spre el şi-i întinse un fluturaş. Colin avea dreptate. Nu va obţine nimic dacă îi spune lui Gilchrist despre sursă. Va rămâne convins că virusul venise prin reţea. Tocmai din această cauză se va teme să o deschidă.

— Dă-mi o foaie de hârtie, zise el, căutând un stilou prin buzunare.

— O foaie? se miră Colin. Pentru ce?

Dunworthy smulse fluturaşul din mâna demonstrantului şi începu să mâzgălească ceva pe dosul ei.

— Domnul Basingame aprobă deschiderea reţelei, spuse el. Colin aruncă o privire la text.

— N-o să creadă în veci aşa ceva, domnule Dunworthy. Pe dosul unui manifest?

— Atunci adu-mi o foaie! strigă el.

Colin îl măsură cu ochi uimiţi.

— Bine. Dar m-aşteptaţi aici, bine? spuse el, cu glas autoritar. Să nu plecaţi.

Se repezi înăuntru şi reveni foarte curând cu câteva file de hârtie de copiator. Dunworthy îi smulse teancul şi scrise ordinul de deschidere, semnând în numele lui Basingame.

— Acum du-te şi adu cartea. Ne vedem la Brasenose.

— Dar unde vă e pardesiul?

— N-am vreme de asta, zise Dunworthy, împăturind foaia în patru şi îndesând-o în buzunarul interior al hainei.

— Plouă. Nu vreţi să luaţi un taxi?

— Nu mai circulă, zise el şi porni pe jos.

— O să mă omoare mătuşa Mary, să ştiţi, strigă Colin după el. A spus că trebuie să vă conving să faceţi imunizarea.

Ar fi trebuit să ia un taxi. Până să ajungă la Brasenose ploaie se înteţise, devenind torenţială şi ameninţând să se transforme cât de curând în lapoviţă. Dunworthy se simţea pătruns de frig până în măduva oaselor.

Bine măcar că ploaia îi gonise pe demonstranţi. În faţa clădirii de la Brasenose rămăseseră doar câţiva fluturaşi uzi, aruncaţi pe jos. În faţa intrării se fixase o poartă mobilă. Portarul se retrăsese în adăpostul gheretei lui şi trăsese şi oblonul.

— Deschide! strigă Dunworthy, zgâlţâind poarta cu putere. Deschide imediat!

Portarul ridică oblonul şi privi spre el. Când îşi dădu seama cine era păru alarmat şi apoi deveni bătăios.

— Brasenose este în carantină, spuse el. Intrarea interzisă.

— Deschide poarta mai repede.

— Regret, domnule, dar nu pot. Domnul Gilchrist a dat ordin să nu intre nimeni în incintă până nu se descoperă sursa virusului.

— Ştim care este sursa, zise Dunworthy. Deschide.

Portarul lăsă oblonul în jos şi după câteva clipe ieşi din ghereta lui şi se apropie de poartă.

— E vorba de podoabele de Crăciun? întrebă el. Unii au spus că ornamentele au fost infectate.

— Nu-i adevărat. Deschide poarta şi lasă-mă să intru.

— Nu cred că ar trebui să vă permit, spuse portarul cu un aer stânjenit. Domnul Gilchrist...

— El nu mai răspunde de problema asta, explică Dunworthy. Scoase hârtia împăturită din buzunar şi o împinse printre gratii către portar.

Acesta o despături şi o citi, fără să se sinchisească de ploaie.

— Domnul Gilchrist nu mai e decan, îl lămuri Dunworthy. Domnul Basingame m-a împuternicit să mă ocup de experiment. Deschide poarta.

— Domnul Basingame, repetă portarul, uitându-se lung la semnătura deja ilizibilă din cauza ploii.

— Mă duc să găsesc cheile.

Se întoarse în gheretă, luând şi hârtia cu el. Încercând să se ferească de ploaie, Dunworthy se zgribuli lângă poartă, tremurând.

Era îngrijorat pentru Kivrin, care probabil că dormea pe pământul îngheţat, chinuindu-se să supravieţuiască într-o lume a pieirii, unde oamenii mureau de frig fiindcă nu mai rămăsese pe picioare, capabili să taie lemne, unde animalele îşi dădeau duhul pe câmp, deoarece nu mai rămăsese nimeni în stare să le aducă la adăpost. Optzeci de mii de morţi la Siena, trei sute de mii la Roma, mai bine de o sută de mii la Florenţa. Jumătate din populaţia Europei.

Portarul ieşi într-un târziu cu o mulţime de chei pe un inel şi se apropie de poartă.

— O deschid într-o clipă, domnule, spuse el căutând cheia cea potrivită.

Kivrin s-ar fi întors la locul de întâlnire imediat ce şi-ar fi dat seama că se găsea în 1348. Ar fi trebuit să aştepte acolo tot acest timp, aşteptând redeschiderea reţelei, frământându-se la ideea că ai ei nu apăreau mai curând s-o ia acasă.

Asta dacă şi-ar fi dat seama. Dar n-ar fi avut cum să afle că nimerise în 1348. Badri îi spusese că eroarea va fi de câteva zile. Putea să confrunte data cu zilele de post ale Crăciunului şi ar fi crezut că se găsea unde trebuia. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să întrebe în ce an era. Îşi va închipui că ajunsese în 1320, iar în timpul acesta ciuma o va împresura din toate părţile.

Se auzi declicul de deschidere al încuietorii, iar Dunworthy împinse poarta cât să se strecoare înăuntru.

— Vino cu restul cheilor, îl rugă el pe portar. Trebuie să descuiem laboratorul.

— Cheia aceea nu e la mine, remarcă portarul şi dispăru iarăşi în ghereta lui.

Era frig sub arcada aceea, iar ploaia purtată de vânt pătrundea acolo, parcă şi mai rece. Dunworthy se ghemui

în imediata apropiere a gheretei, încercând să reţină măcar o părticică din căldura dinăuntru şi-şi adânci şi mai tare mâinile în buzunarele pantalonilor ca să nu mai tremure.

Se temuse mai mult de ucigaşi şi hoţi şi, de fapt, Kivrin se găsise tot timpul în 1348, când oamenii îşi azvârliseră morţii grămadă pe străzile unde, în panica lor, îi arseseră pe rug pe străini şi pe evrei.

Se temuse că Gilchrist nu efectuase verificările de parametri, fusese atât de îngrijorat încât îi transmisese şi lui Badri spaimele proprii, iar acesta din urmă, cuprins de febră, refăcuse coordonatele. *Acestea erau urmările îngrijorării.*

Deodată îşi dădu seama că portarul întârzia nepermis de mult, şi că probabil îl anunţa pe Gilchrist.

Vru să pornească spre uşă şi când să facă primul pas, portarul ieşi cu umbrela în mână şi blestemând frigul. Îi întinse umbrela.

— Sunt deja ud până la piele, spuse Dunworthy şi porni să traverseze careul cu paşi mari.

De-a latul uşii laboratorului se întindea o panglică din plastic galben. Dunworthy o smulse, timp în care, trecându-şi umbrela dintr-o mână în alta, portarul se scotoci prin buzunare după cheia pentru anularea alarmei.

Dunworthy aruncă o privire peste umăr, către apartamentul lui Gilchrist. Ferestrele acestuia dădeau spre laborator, iar în camera de zi lumina ardea, însă Dunworthy nu constată nici o mişcare.

Portarul găsi cartela care oprea alarma. O introduse şi apoi se apucă să caute cheia de la uşă.

— Încă nu sunt convins că pot deschide laboratorul fără aprobarea personală a domnului Gilchrist, anunţă el.

— Domnule Dunworthy! se auzi glasul lui Colin venind din partea cealaltă a careului. Strigătul îi făcu pe amândoi să ridice capetele. Colin apăru alergând, ud până la piele şi ţinând cartea sub braţ, învelită în propriul lui fular. Nu a..., n-a afectat decât unele părţi din Oxfordshire... abia în martie, spuse el printre gâfâituri. Scuze. Am... am alergat tot drumul.

— Pe care dintre ele?

Colin îi întinse cartea şi se aplecă în faţă, proptindu-şi palmele pe genunchi şi respirând adânc.

— Nu se precizează.

Dunworthy desfăcu fularul şi deschise cartea la pagina pe care Colin o îndoise drept semn, însă ochelarii îi erau îmbrobonaţi de picături de ploaie, iar paginile deschise erau deja îmbibate cu apă.

— Zice că a pornit din Melcombe spre nord, către Bath şi spre est, îşi aminti Colin. Apoi că a ajuns la Oxford de Crăciun şi la Londra în luna octombrie a anului următor, dar că unele părţi din Oxforshire nu au suferit decât la sfârşitul primăverii, iar unele sate izolate au scăpat până în iulie.

Dunworthy privi lung şi neîncrezător la paginile ilizibile.

— Asta nu ne ajută cu nimic.

— Ştiu, îl aprobă Colin. Încă respirând greoi, se îndreptă de spate şi continuă: Cel puţin ne spune că ciuma a bântuit în Oxfordshire pe la Crăciun. Poate Kivrin a ajuns în vreunul din satele acelea, care n-au avut de suferit decât în iulie.

Dunworthy şterse paginile ude cu fularul şi închise cartea.

— S-a deplasat spre răsărit de Bath, rosti el încet. Skendgate e chiar la răsărit faţă de drumul Oxford-Bath.

Portarul reuşi să găsească în sfârşit cheia potrivită pe care o introduse în broască.

— Am sunat din nou la Andrews, dar nu răspunde nimeni.

Portarul descuie uşa.

— Cum o să puneţi reţeaua în funcţiune fără ajutorul unui tehnician? întrebă Colin.

— Să folosiţi reţeaua? se miră portarul, rămas cu cheia în mână. Am înţeles că doriţi să obţineţi unele date din computer. Domnul Gilchrist n-o să vă permită accesul la reţea fără aprobare. Luă apoi hârtia din mâna lui Dunworthy şi se uită mai atent la ea.

— Aprob eu totul, spuse Dunworthy şi intră în laborator pe lângă portar.

Acesta dădu să intre, se împiedică în prag din cauza umbrelei deschise şi bâjbâi după butonul de închidere al ei.

Colin se aplecă şi trecu pe sub umbrelă, urmându-l pe Dunworthy.

Gilchrist oprise încălzirea, pentru că în laborator era cu o idee mai cald decât afară, iar ochelarii lui Dunworthy, uzi cum erau, acum se aburiră. Şi-i luă de pe nas şi îi şterse de haina udă.

— Poftiţi, spuse Colin şi-i întinse un ghemotoc de hârtie absorbantă. E hârtie igienică pe care o strânsesem pentru domnul Finch. Din nefericire, o să fie greu să o găsim pe Kivrin dacă ajungem la locul potrivit. Chiar dumneavoastră aţi zis că e înfiorător de complicat să nimereşti precis locul şi timpul.

— Avem deja data şi locul, îl linişti Dunworthy, ştergându-şi ochelarii. Şi-i aşeză din nou la ochi. Încă erau uşor aburiţi.

— Îmi pare rău, dar vă rog să plecaţi, interveni portarul. Nu vă permit să rămâneţi aici fără aprobarea dom..., apucă el să spună şi încremeni.

— Of, doamne, mormăi Colin. A venit domnul Gilchrist.

— Ce înseamnă asta? întrebă Gilchrist. Ce faceţi aici?

— Vreau s-o recuperez pe Kivrin, îi răspunse Dunworthy.

— Cu aprobarea cui? Reţeaua aparţine colegiului Brasenose şi vă faceţi vinovat de intrare frauduloasă. Se întoarse către portar. Ţi-am dat ordin că domnul Dunworthy nu are permisiunea de a pătrunde în incintă.

— Domnul Basingame a dat aprobarea, explică portarul şi arătă hârtia umedă.

Gilchrist o smulse din mâna omului.

— Basingame! Se uită atent la hârtie. Asta nu e semnătura lui Basingame, rosti el furios. Întâi pătrundere frauduloasă, iar acum fals. Domnule Dunworthy, sunt hotărât să vă reclam. Iar când se va întoarce domnul Basingame, am de gând să-l informez în legătură cu...

Dunworthy făcu un pas către el.

— Iar eu sunt hotărât să-l informez pe domnul Basingame că decanul în exerciţiu al facultăţii a refuzat să

anuleze o deplasare în timp şi a primejduit cu bună ştiinţă viaţa unui istoric, apoi a refuzat să permită accesul în laborator şi, ca urmare, făcând imposibilă stabilirea poziţiei în timp a istoricului. Făcu un semn către consolă. Ştiţi ce spune calculul acesta? Calculul la care vreme de zece zile nu aţi permis accesul tehnicianului meu, din pricina unui grup de dobitoci care habar n-au de călătoria în timp, la fel ca şi dumneavoastră. Ştiţi care e realitatea? Kivrin nu a ajuns în anul 1320, ci în 1348, în toiul Ciumei Negre. Se răsuci şi făcu un semn către ecrane. Şi se află acolo de două săptămâni. Din cauza prostiei dumneavoastră. Din cauza...

— N-aveţi dreptul să-mi vorbiţi în felul acesta, îl întrerupse Gilchrist. Şi nici să vă aflaţi în laboratorul de aici. Vă cer să-l părăsiţi imediat.

Dunworthy nu-i răspunse. Se îndreptă spre consolă.

— Cheamă paza, se adresă Gilchrist către portar. Să fie evacuaţi.

Ecranul nu numai că rămase fără imagine dar, la fel ca şi becurile indicatoare de pe consolă, nu se lumină. Comutatorul era pe poziţie închis.

— Aţi întrerupt alimentarea, constată Dunworthy, iar vocea lui sună la fel de trist ca şi aceea a lui Badri. Aţi oprit reţeaua.

— Exact, confirmă Gilchrist, şi bine am făcut, pentru că văd cum daţi buzna aici fără a avea aprobare.

Cu un gest amintind de un orb, Dunworthy întinse braţul înainte către ecrane şi se clătină nesigur.

— Aţi întrerupt şi reţeaua, repetă el.

— Domnule Dunworthy, vă simţiţi bine? sări Colin, făcând un pas către el.

— M-am gândit că s-ar putea să încercaţi deschiderea reţelei, spuse Gilchrist, fiindcă se vede că nu aveţi nici pic de respect faţă de autoritatea celor de la secţia de istorie medievală. Am întrerupt alimentarea ca să evit astfel de situaţii şi se pare că am avut dreptate.

Dunworthy auzise despre persoane care se prăbuşiseră la aflarea unei veşti proaste. Când Badri îi spusese de Kivrin

că ajunsese în 1348, nu fusese în stare să recepţioneze clar ce însemna asta, însă vestea de acum îl zdruncinase fizic. Nu reuşea să-şi recapete suflul.

— Ai închis reţeaua, zise el. Ai pierdut localizarea.

— Localizarea? întrebă Gilchrist. Prostii. Sigur s-a păstrat în memorie. Când vom realimenta sistemul...

— Asta înseamnă că nu ştim unde se găseşte Kivrin? întrebă Colin.

— Da, îi răspunse Dunworthy şi, în clipa în care se prăbuşi, se gândi că la fel căzuse şi Badri peste consolă, însă lucrurile se petrecură altfel. Aproape că pluti lin, la fel ca un boxer care a rămas fără suflu dintr-o lovitură, şi se prăvăli ca o iubită în braţele întinse ale lui Gilchrist.

— Ştiam eu, îl auzi Dunworthy pe Colin. Asta pentru că nu aţi vrut să faceţi imunizarea. Mătuşica o să mă ucidă.

Capitolul 26

— Nu se poate. Imposibil să ne aflăm în 1348, zise Kivrin. Cu toate acestea, lucrurile se legau: moartea capelanului Imeynei, faptul că rămăseseră fără servitori, refuzul lui Eliwys de a-l trimite pe Gawyn la Oxford ca să vadă cine era de fapt Kivrin. „E multă boală acolo”, spusese Lady Yvolde, iar Ciuma neagră lovise Oxfordul în 1348, la vremea Crăciunului. Ce s-a întâmplat? întrebă ea şi-şi ridică vocea care deveni un ţipăt incontrolabil. *Ce s-a întâmplat?* Trebuia să ajung în 1320. 1320! Domnul Dunworthy mi-a spus să nu accept plecarea fiindcă oamenii de la secţia de medievalistică nu ştiu ce fac, dar nu se poate să mă fi trimis *în alt an!* Tăcu. Trebuie să plecaţi de aici! E ciumă!

Ceilalţi o măsurară cu priviri atât de nedumerite încât Kivrin îşi închipui că interpretorul revenise la limba engleză.

— E Moartea Neagră, repetă ea. Boala albastră.

— Ba nu, o contrazise Eliwys moale.

— Lady Eliwys, trebuie să-i duceţi pe Lady Imeyne şi părintele Roche în sala mare, insistă Kivrin.

— Nu se poate, reluă ea, însă o luă pe Lady Imeyne de mână şi o conduse afară, Imeyne strângând prişniţa între degete de parcă ar fi fost moaşte sfinte. Maisry ţâşni după ele, ţinându-şi palmele apăsate pe urechi.

— Şi tu trebuie să pleci, îi spuse Kivrin lui Roche. Eu rămân cu secretarul.

— Nuuu, murmură acesta din urmă, iar Roche se întoarse pentru a-l privi. Omul încercă să se ridice şi Roche păşi către el.

— Nu, interveni Kivrin şi-l prinse de mânecă. Nu trebuie să te apropii de el. Se aşeză între preot şi pat. Boala secretarului e contagioasă, spuse ea, dorindu-şi din suflet ca interpretorul să traducă. Infecţioasă. E răspândită de purici şi de... ezită, chinuindu-se să găsească o cale pentru a descrie transmiterea infecţiei – prin picături minuscule de salivă, de umori şi de emanaţii ale suferindului. E mortală, şi ucide pe toţi care se apropie de bolnav.

Kivrin îl privi neliniştită, întrebându-se dacă omul înţelesese ceva din spusele ei, în caz că era capabil să priceapă aşa ceva. În secolul paisprezece nu existau cunoştinţe despre modul de răspândire a bolilor. Oamenii credeau că Moartea Neagră era o pedeapsă venită de la Dumnezeu. Socoteau că era adusă de ceţurile otrăvitoare care pluteau pe deasupra satelor, de privirea îngheţată a vreunui mort, de vrăjitorie.

— Părinte, spuse secretarul, iar Roche încercă să treacă de Kivrin, dar ea îi tăie calea.

— Nu-i putem lăsa să moară, nu se dădu el bătut.

Şi cu toate astea i-au lăsat. Au fugit, lăsându-i în urmă. Mulţi şi-au abandonat copiii, iar doctorii refuzau să vină la căpătâiul lor, iar toţi preoţii au dat bir cu fugiţii.

Se aplecă şi ridică una dintre bucăţile de pânză pe care Lady Imeyne o rupsese pentru a-i pune prişniţă.

— Trebuie să-ţi acoperi gura şi nasul cu asta, îl lămuri ea. I-o întinse, iar el o privi încruntat, după care o împături şi o apăsă pe faţă. Leag-o, îl îndemnă Kivrin, luând o altă fâşie. O plie în cruciş şi o aşeză peste nas şi gură, ca pe o mască de bandit, după care o legă la spate. Uite, aşa.

Roche se supuse, chinuindu-se cu nodul, apoi se uită la Kivrin. Ea se dădu deoparte şi el se aplecă deasupra secretarului şi-şi aşeză palma pe pieptul lui.

— Nu, exclamă ea, iar preotul ridică ochii spre ea. Nu-l atinge mai mult decât e nevoie.

Îşi ţinu răsuflarea în vreme ce Roche îl examina, temându-se că omul îşi va reveni brusc şi se va agăţa de Roche, însă nu se clinti. Umflătura de sub braţ începuse să sângereze purulent.

Kivrin îi prinse mâna lui Roche, împiedicându-l să facă ce voia.

— Nu atinge, spuse ea. Sigur şi-a spart inflamaţia când ne luptam cu el. Şterse sângele şi puroiul cu o bucată de pânză de la Imeyne şi legă rana cu alta, legând-o strâns în jurul umărului. Secretarul nu se clinti şi nici nu strigă de durere, iar când se uită mai atent la faţa lui, Kivrin constată că omul rămăsese cu ochii căscaţi, neclintiţi.

— A murit? întrebă ea.

— Nu, o linişti Roche, ţinându-şi palma pe corpul lui, iar ea reuşi să perceapă uşoara ridicare şi coborâre a pieptului.

— Trebuie să aduc sfânta împărtăşanie, spuse el şi, din cauza măştii, cuvintele se auziră la fel de neclare ca şi cele rostite de secretar.

„Ba nu”, gândi Kivrin, simţindu-se cuprinsă de panică. „Nu pleca. Dacă moare? Dacă se ridică din nou?”

Roche se ridică.

— Nu-ţi fie teamă. Mă întorc.

Ieşi grăbit, fără a închide uşa, iar Kivrin se duse s-o închidă. Auzi vocile celor de jos – Eliwys şi Roche. Ar fi trebuit să-l roage să nu discute cu nimeni.

— Vreau să stau cu Kivrin, spuse Agnes, după care începu să urle, iar Rosemund îi răspunse furioasă, ţipând să acopere plânsetul copilului.

— O să-i spun lui Kivrin, ameninţă Agnes, scandalizată, iar Kivrin închise uşa şi o blocă.

Nici Agnes, nici Rosemund, nici altcineva nu trebuie să intre aici. Nu trebuie expuşi primejdiei. Moartea Neagră nu avea leac. Nu-i putea apăra de boală decât ferindu-i de ea. Încercă disperată să-şi amintească lucrurile învăţate despre ciumă. Studiase subiectul în cadrul istoriei secolului XIV, iar doctorul Ahrens vorbise despre ea când îi administrase vaccinurile.

Existau două tipuri, nu trei – unul dintre viruşi pătrundea direct în fluxul sanguin şi ucidea victima în câteva ore. Ciuma bubonică era răspândită de puricii şobolanilor, iar acest tip producea buboaiele. Celălalt tip era pneumonie, şi bolnavul nu prezenta buboaie. Victima tuşea şi vomita sânge, iar astfel se propaga, fiind extraordinar de contagios. Dar secretarul avea ciumă bubonică, iar acest tip nu era chiar atât de contagios. Simpla şedere în apropierea bolnavului nu transmitea boala, căci puricele trebuia să sară de la o persoană la alta.

În minte îi apăru foarte clar imaginea secretarului prăbuşindu-se peste Rosemund, trântind-o odată cu el la

podea. Dacă se îmbolnăvise şi ea? Nu se poate, nu trebuie. Nu există salvare.

Secretarul se mişcă uşor, iar Kivrin se apropie de el.

— Sete, rosti el, lingându-şi buzele cu limba umflată.

Îi aduse o cană cu apă, iar el bău câteva înghiţituri, apoi se înecă, tuşi violent şi o stropi toată.

Ea se trase înapoi şi îşi smulse masca de pe faţă. „E ciumă bubonică”, îşi zise, ştergându-se înnebunită. „Tipul ăsta nu se transmite prin picături. Şi nu poţi contracta boala, fiindcă ai fost vaccinată”. Numai că i se administraseră antivirale şi alte inoculări. N-ar fi trebuit să ia nici virusul acela. Şi nici n-ar fi trebuit să se trezească în 1348.

„*Ce s-a întâmplat?*” şopti ea.

Imposibil să fi fost derapajul. Domnul Dunworthy se supărase că nu se făcuseră astfel de verificări, dar chiar şi în cel mai nefericit caz plasarea ar fi trebuit să fie defazată cu doar câteva săptămâni, nu ani. Sigur se întâmplase ceva rău cu reţeaua.

Domnul Dunworthy afirmase că Gilchrist nu ştia ce face şi că se petrecuse ceva neprevăzut, iar ea ajunsese în 1348, dar de ce nu se renunţase la plasare de îndată ce aflaseră că se greşise data? Poate că lui Gilchrist nu i-ar fi trecut prin minte să o aducă înapoi, dar Dunworthy sigur ar fi făcut-o. În primul rând, el nici măcar nu voise s-o vadă plecată. De ce nu redeschisese reţeaua?

„Pentru că nu a fost acolo”, gândi ea. „I-ar fi trebuit cel puţin două ore ca să obţină poziţia. Iar până atunci ea ar fi putut să se rătăcească prin pădure. Dar trebuia să ţină reţeaua deschisă. N-ar fi închis-o şi ar fi aşteptat întâlnirea. Ar fi ţinut reţeaua deschisă pentru ea”.

Aproape că alergă spre uşă şi ridică ivărul. Trebuia să-l găsească pe Gawyn. Să afle de la el unde se găsea locul de întâlnire.

Secretarul se ridică în capul oaselor şi-şi azvârli un picior desculţ peste marginea patului de parcă ar fi vrut să o însoţească.

— Ajută-mă, se rugă el, şi încercă să şi-l mişte şi pe celălalt.

— Nu pot, spuse ea furioasă. Locul meu nu e aici. Ridică drugul din lemn. Trebuie să-l găsesc pe Gawyn. Dar abia îi rosti numele şi-şi aduse aminte că nu se afla acolo, fiindcă plecase la Courcy împreună cu trimisul episcopului şi Sir Bloet. Cu reprezentantul episcopului, care se grăbise atât de tare încât aproape o strivise pe Agnes sub copitele calului.

Lăsă drugul de lemn la loc şi se întoarse spre bărbat.

— Şi ceilalţi aveau ciumă? îl întrebă ea. Îşi aminti chipul lui pământiu şi felul cum tremura, strângându-şi mantia în jurul trupului. Avea să-i îmbolnăvească pe toţi: pe Bloet şi pe trufaşa lui soră, precum şi pe fiicele lui gureşe. Şi pe Gawyn. Ştiai că eşti bolnav de când ai venit aici, nu? Ştiai, adevărat?

Ca un copil, omul îşi întinse braţele spre ea implorator.

— Ajută-mă, spuse el şi se prăbuşi pe perne, iar capul şi un umăr aproape că îi alunecară de pe pat.

— Nu meriţi ajutor. Tu ai adus ciuma aici.

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Cine e? întrebă ea furioasă.

— Roche, se auzi de afară, iar ea simţi un val de uşurare, chiar bucurie că el revenise, însă nu se clinti. Rămăsese cu privirea pironită la secretar, care era gata să alunece jos din pat. Omul ţinea gura deschisă, iar limba umflată nu mai avea loc în gură.

— Dă-mi voie înăuntru, spuse Roche. Trebuie să-i ascult spovedania.

Spovedania.

— Nu, se opuse Kivrin.

El bătu din nou, de astă dată mai tare.

— Nu-ţi pot da drumul. E molipsitor. S-ar putea să iei boala.

— E în primejdie de moarte, insistă Roche. Trebuie să fie împărtăşit, ca să poată ajunge în rai. „N-o să meargă în rai”, gândi Kivrin. „El a adus ciuma aici”.

Secretarul deschise ochii. Aveau vinişoare sângerii şi erau umflaţi, iar respiraţia îi devenise şuierătoare. „Moare”, îi veni în minte.

— Katherine, spuse Roche.

„Muribund, şi departe de casă. Ca mine”. Şi ea adusese o boală molipsitoare şi nu avea nici un merit că nu murise nimeni. O ajutaseră cu toţii, Eliwys, Imeyne şi Roche. I-ar fi putut infecta pe toţi. Roche îi dăduse ultima împărtăşanie, o ţinuse de mână.

Kivrin ridică uşor capul secretarului şi-l aşeză drept pe pat. Apoi merse către uşă.

— Te las să-i dai ultima împărtăşanie, spuse ea, crăpând uşa, dar mai întâi aş vrea să-ţi vorbesc.

Roche îşi puse veşmântul preoţesc şi-şi scosese masca. Avea uleiul sfinţit şi sfânta cuminecătură într-un coşuleţ. Le aşeză pe dulapul de la căpătâiul patului, fără a-şi dezlipi privirea de la secretarul care respira tot mai precipitat.

— Trebuie să-i ascult mărturisirea, spuse el.

— Nu, îl opri Kivrin. Mai întâi vreau să-ţi spun ce am pe suflet. Trase adânc aer în piept. Secretarul are ciumă bubonică, spuse ea, ascultând atentă traducerea. E o boală îngrozitoare. Mor aproape toţi cei care o iau. E răspândită de şobolani şi de puricii lor, dar şi de respiraţia, hainele şi lucrurile celor bolnavi.

Îl fixă cu îngrijorare, dorindu-şi ca el să înţeleagă. La fel o privea şi el, având un aer uimit.

— E o boală groaznică, repetă ea. Nu seamănă cu febra tifoidă sau holera. A ucis deja sute de mii de oameni în Italia şi Franţa, în unele locuri atât de mulţi, încât nici n-a mai rămas nimeni să îngroape morţii.

Expresia de pe faţa lui rămase impenetrabilă.

— Ţi-ai amintit cine eşti şi de unde vii, spuse el şi de astă dată vorbele nu mai sunau ca o întrebare.

„Crede că fugeam de ciumă”, gândi ea. „Dacă zic da, îşi va închipui că eu am adus-o aici”. Dar privirea lui nu era deloc acuzatoare, de aceea trebuia să-l lămurească.

— Da, răspunse ea şi rămase în aşteptare.

— Ce trebuie să facem?

— Să-i ţii pe ceilalţi departe de încăperea asta şi să le spui să stea în casă neapărat, fără a primi pe nimeni înăuntru. Trebuie să le zici şi sătenilor acelaşi lucru şi să nu se apropie de vreun şobolan, chiar dacă e mort. Să înceteze orice petreceri sau dansuri pe izlaz. Sătenii nu trebuie să intre în conac, nici în curte sau în biserică. Să nu se adune nicăieri.

— O s-o rog pe Lady Eliwys să le ţină înăuntru pe Agnes şi Rosemund, spuse el, şi sătenilor să stea mai mult în casă.

Secretarul scoase un sunet gâlgâitor, ceea ce îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre el.

— Nu putem face nimic pentru cei care au luat ciuma asta? întrebă el, pronunţând cuvântul cu stângăcie.

Cât timp fusese el plecat, încercase să-şi amintească remediile pe care le folosiseră oamenii vremii. Umblaseră cu buchete de flori, băuseră smaralde pisate şi-şi puseseră lipitori pe buboaie, dar toate acestea se dovediseră, nu numai inutile, ci mai ales dăunătoare, iar doctorul Ahrens spusese că indiferent ce ar fi luat, tot nu le-ar fi folosit, pentru că doar antimicrobiene precum tetraciclină şi streptomicina ar fi dat rezultate, iar acestea nu au fost descoperite decât în secolul douăzeci.

— Trebuie să le dăm lichide multe şi să-i ţinem la căldură, spuse ea.

Roche se uită la bărbat şi spuse:

— Pe el sigur o să-l ajute Dumnezeu.

„Nu cred”, gândi ea. „Nu-l va ajuta. Nici pe el, nici jumătate din Europa”.

— Dumnezeu nu ne poate ajuta în faţa Morţii Negre.

Roche dădu din cap şi luă vasul cu ulei sfinţit.

— Trebuie să-ţi pui masca, îl sfătui Kivrin şi îngenunche să ia ultima fâşie de pânză, apoi i-o legă peste nas şi gură. Neapărat s-o porţi când te apleci asupra lui, adăugă ea, sperând că el n-o să bage de seamă că ea nu purta mască.

— Dumnezeu a trimis suferinţa asta asupra noastră? întrebă Roche.

— Nu, îi răspunse ea. Nu.

— Atunci Diavolul?

Se simţi ispitită să răspundă afirmativ. Majoritatea Europei considerase că Satana fusese acela care adusese Moartea Neagră. Oamenii îi căutaseră pe trimişii Diavolului, îi torturaseră pe evrei şi leproşi, bătuseră cu pietre bătrâne, arseseră fete şi tinere femei pe rug.

— N-a trimis-o cineva anume. E o boală. Nu e vina nimănui. Dumnezeu ne-ar ajuta dacă ar putea, numai că El… „Ce-i cu el? Nu ne aude? Ne-a părăsit? Nu există?” Dumnezeu nu ne poate salva, încheie ea învinsă.

— Iar noi trebuie să acţionăm în numele Lui?

— Da

Roche îngenunche lângă pat. Îşi plecă fruntea deasupra braţelor, apoi înălţă capul.

— Ştiam eu că Dumnezeu te-a trimis să ne ajuţi, spuse el.

Kivrin îngenunche şi-şi împreună palmele.

— *Mittere digneris sanctum Angelum,* se rugă Roche. Trimite-ni-l nouă pe îngerul Tău sfânt din cer ca să-i apere şi îngrijească pe cei adunaţi sub acoperişul acestei case.

„Fă în aşa fel încât Roche să nu se îmbolnăvească”, rosti Kivrin aproape de microfonul înregistratorului. „Nici Rosemund. Ajută-l pe secretar să moară înainte ca boala să-i cuprindă plămânii”.

Rostind rugăciunea, glasul lui Roche suna la fel ca atunci când fusese şi ea bolnavă, şi îşi dori ca asta să-l liniştească pe secretar aşa cum o ostoise pe ea. Nu avea cum să ştie ce se va întâmpla. Omul nu putea mărturisi, iar actul ungerii păru să-i provoace dureri. Tresări când uleiul sfinţit îi atinse palmele, iar pe măsură ce Roche se ruga respiraţia lui păru să devină mai şuierătoare. Roche făcu o mişcare din cap şi-l privi. Braţele omului erau acoperite de minuscule vânătăi purpurii, ceea ce însemna că vasele de sânge de sub piele se spărgeau unul după altul.

Roche se întoarse şi se uită în ochii lui Kivrin.

— Trăim acele ultime zile dinaintea sfârşitului lumii prezis de apostolii lui Dumnezeu? întrebă el.

„Da”, gândi Kivrin.

— Nu, spuse ea. Nu, trăim doar vremuri grele. Groaznice, dar nu va muri toată lumea. După aceea vor veni timpuri minunate. Renaşterea, reformele şi muzica. Vremuri grozave. Vor apărea medicamente, iar oamenii nu vor mai muri de vărsat de vânt sau pneumonie. Şi toţi vor avea ce să mănânce, iar în case va fi cald chiar şi iarna. Se gândi la Oxford, gătit pentru Crăciun, la străzile şi magazinele luminate feeric. Vor fi lumini peste tot, şi nu va mai trebui să tragi clopote de îngropăciune.

Vorbele ei îl liniştiseră pe secretar. Nu mai respira şuierător şi aţipise.

— Acum îndepărtează-te de el, îl îndemnă Kivrin şi îl conduse pe Roche către fereastră.

Îi aduse vasul cu apă.

— După ce l-ai atins, trebuie să-ţi speli mâinile. Vasul avea foarte puţină apă.

— Trebuie să spălăm vasele şi lingurile cu care îl hrănim, explică ea, urmărindu-i palmele uriaşe, şi mai trebuie să ardem fâşiile de pânză şi bandajele. Ciuma a rămas în ele.

Roche îşi şterse mâinile de poala veşmântului şi cobora ca să-i spună lui Eliwys ce trebuia să facă. Reveni cu o bucată de pânză şi cu apă proaspătă. Kivrin rupse pânza în fâşii şi-şi legă una peste gură şi nas.

Apa din vas se termină repede. Secretarul se trezise din somnolenţă şi cerea mereu de băut. Kivrin îi susţinu cana, încercând să-l ţină cât mai departe pe Roche.

Acesta plecă să rostească vecernia şi să tragă clopotele. Kivrin închise uşa în urma lui, trăgând în acelaşi timp cu urechea la zgomotele de jos, dar nu auzi nimic. „Pesemne că dorm”, socoti ea, „ori sunt bolnavi”. Îşi aminti de Imeyne, care stătuse aplecată peste secretar ca să-i aplice prişniţa, la Agnes, în picioare la căpătâiul patului, la Rosemund sub apăsarea lui.

„E prea târziu”, îşi zise, păşind pe lângă pat, „toţi au fost expuşi. Cât durează perioada de incubaţie? Două săptămâni? Nu, în timpul acesta devenea activ vaccinul. Trei zile? Două?” Nu reuşi să-şi amintească. „Şi câtă vreme fusese secretarul o sursă de infecţie?” Încercă să-şi aducă

aminte cine stătuse alături de el la petrecerea de Crăciun, cu cine vorbise, însă nu îl urmărise tot timpul. Se uitase după Gawyn. Singura imagine de neşters rămânea aceea în care secretarul o apucase de fustă pe Maisry. Se apropie iar de uşă şi o deschise.

— Maisry, strigă ea.

Nu primi răspuns, dar asta nu însemna nimic, probabil că fata dormea ori se ascunsese, iar bărbatul avea ciumă bubonică, nu pneumonică, boală răspândită de purici. Putea spera că omul nu îmbolnăvise pe nimeni, dar imediat după întoarcerea lui Roche, îl lăsă pe acesta în cameră, iar ea luă vasul pentru jeratic şi coborî să caute cărbuni. Şi să se liniştească văzându-i pe toţi teferi.

Rosemund şi Eliwys stăteau lângă foc, având lucrul de mână în poală, iar Lady Imeyne se afla alături de ele, citind din Cartea orelor. Agnes îşi făcea de lucru cu căruţa pe care o împingea înainte şi înapoi pe dalele de piatră şi îi vorbea. Maisry dormea pe una dintre băncile din apropierea mesei mari, părând bosumflată chiar şi în somn.

Agnes o lovi pe Imeyne cu căruţa din lemn, iar bătrâna privi în jos spre ea şi o preveni:

— O să ţi-o iau dacă nu te joci cum se cuvine, Agnes, iar tonul tăios al dojenii, surâsul reţinut imediat de pe faţa Rosemundei, roşeaţa sănătoasă din obrajii lor, răsfrântă de lumina focului, veniră ca o undă de uşurare pentru Kivrin. Semăna cu orice altă seară petrecută la conac.

Eliwys nu cosea. Tăia pânza în fâşii lungi folosindu-se de foarfece şi ridica mereu privirea către uşă. Vocea lui Imeyne, care citea din Cartea Orelor, avea o umbră de îngrijorare, iar în timp ce rupea pânza, Rosemund se uita plină de grijă către maică-sa. Eliwys se ridică şi trecu dincolo de paravane. Kivrin se întrebă dacă auzise pe cineva venind, dar după câteva clipe reveni la locul ei şi-şi reluă treaba.

Kivrin coborî scările încet, dar un mic zgomot tot o trădă. Agnes îşi abandonă căruciorul şi urcă spre ea.

— Kivrin! strigă ea şi dădu să o îmbrăţişeze.

— Ai grijă! o avertiză Kivrin, ţinând-o la distanţă cu mâna rămasă liberă. Cărbunii sunt fierbinţi.

Minţea, desigur. Dacă ar fi fost fierbinţi, n-ar fi coborât să-i schimbe, însă Agnes se trase câţiva paşi înapoi.

— De ce porţi mască? întrebă ea. Îmi spui o poveste?

Eliwys se ridică, iar Imeyne se întoarse ca să o privească.

— Cum se simte secretarul episcopului? întrebă Eliwys.

„Se chinuie”, vru să răspundă, însă găsi soluţia potrivită:

— I-a mai scăzut fierbinţeala. Trebuie să staţi departe de mine. S-ar putea să port infecţia în straie.

Se ridicară toate, până şi Imeyne, care închise cartea aşezând-o peste mătănii, şi se trase înapoi de lângă vatră, nescăpând-o din ochi.

Ciotul de buştean era încă pe foc. Kivrin se sluji de poala fustei ca să ia capacul de pe vasul cu cărbuni şi azvârli resturile pe marginea vetrei. Cenuşa se ridică roi, iar una dintre bucăţile de cărbune ars lovi buşteanul şi se rostogoli săltând pe podea.

Agnes izbucni în râs, în timp ce restul, mai puţin Eliwys, care-şi întorsese privirea către paravane, urmăriră rostogolirea cărbunelui până sub o bancă.

— S-a întors Gawyn cu caii? întrebă Kivrin, apoi regretă. Citise deja răspunsul pe chipul încordat al lui Eliwys, iar replica ei o făcuse pe Imeyne să se întoarcă şi să o săgeteze cu o privire îngheţată.

— Nu, spuse Eliwys, fără să privească spre ea. Crezi că şi ceilalţi din suita episcopului erau bolnavi?

Kivrin îşi aduse aminte de faţa cenuşie a episcopului şi de expresia extenuată a călugărului.

— Nu ştiu.

— Vremea se răceşte, constată Rosemund. Poate că Gawyn a hotărât să rămână acolo peste noapte.

Eliwys nu-i răspunse. Kivrin îngenunche lângă foc şi întoarse cărbunii cu vătraiul masiv, aducând jarul incandescent deasupra. Încercă să împingă nişte cărbuni încinşi în vas, slujindu-se de vătrai şi-i luă cu capacul.

— Tu ai adus boala asupra noastră, spuse Imeyne.

Kivrin ridică ochii, simţind inima bubuindu-i afară din piept, însă Imeyne nu privea spre ea. O fixa pe Eliwys.

— Păcatele tale au adus pedeapsa asta.

Eliwys întoarse capul către Imeyne, iar Kivrin se aşteptă să vadă uimire ori furie pe faţa ei, dar nu depistă nici una, nici alta. Eliwys se uita la soacra ei fără nici o expresie pe chip, de parcă mintea ei ar fi fost în altă parte.

— Dumnezeu îi pedepseşte pe cei care păcătuiesc trupeşte, dimpreună cu familiile lor, anunţă Imeyne, aşa cum se întâmplă acum. Înălţă Cartea orelor, ţinând-o drept în faţa ei. Păcatul tău a adus ciuma peste noi.

— Tu ai trimis după episcop, spuse Eliwys cu răceală. Nu te-ai mulţumit cu Părintele Roche. Tu i-ai chemat aici, iar ei au adus boala.

Se răsuci pe călcâie şi trecu dincolo de paravane.

Imeyne înţepeni, de parcă ar fi fost lovită şi se întoarse la banca pe care stătuse până atunci. Se lăsă uşor pe genunchi şi scoase mătăniile din carte şi-şi trecu lanţul printre degete cu un aer pierdut.

— Acum îmi zici o poveste? întrebă Agnes din nou.

Imeyne se propti în coate de bancă şi-şi apăsă palmele pe frunte.

— Spune-mi povestea cu fecioara tare de virtute, o rugă Agnes.

— Mâine, o amână Kivrin, mâine o să-ţi spun o poveste, şi plecă sus cu vasul plin de cărbuni.

Secretarul era din nou febril. Aiura, rostind răcnit versetele slujbei pentru morţi, de parcă ar fi fost sudalme. Cerea mereu apă, iar Roche, apoi Kivrin, ieşiră în curte să-i aducă.

Kivrin coborî scările pe vârful picioarelor, ducând cu sine o găleată şi o lumânare, sperând să nu fie văzută de Agnes, dar toată lumea dormea, în afară de Lady Imeyne, care, cu spatele drept şi rigid, stătea în genunchi şi se ruga, repetând neiertător: „Tu ai adus asta asupra noastră”.

Kivrin ieşi în curtea scufundată în întuneric. Bătură două clopote, bătând într-un ritm disonant, ceea ce o făcu să se întrebe dacă anunţau vecernia sau moartea cuiva. Lângă

puţ era o găleată pe jumătate plină cu apă, însă ea o vărsă pe pietre şi scoase una proaspătă. O aşeză apoi lângă uşa bucătăriei şi intră să ia ceva de mâncare. Bucăţile groase de pânză care fuseseră folosite pentru a acoperi mâncarea când fusese adusă în conac zăceau strânse la capătul mesei. Puse pâine şi o halcă de friptură rece pe o astfel de pânză, îi legă colţurile, apoi le luă pe celelalte şi le duse pe toate sus. Mâncară stând pe podea în faţa vasului cu jeratic şi chiar după prima îmbucătură Kivrin începu să se simtă mai bine.

Şi secretarul părea să-şi fi revenit. Aţipi din nou, iar apoi faţa i se îmbrobonă de sudoare fierbinte. Kivrin îl şterse pe faţă cu una dintre bucăţile aspre de pânză luate din bucătărie, iar el oftă, de parcă asta i-ar fi făcut bine, după care adormi. Când se trezi din nou, febra îi trecuse. Împinseră dulapul alături de pat şi aşezară pe el o lumânare de seu apoi ea şi Roche stătură, când de veghe lângă bolnav, când lungiţi pe bancheta de lângă fereastră. Era prea frig pentru a putea dormi, dar Kivrin se cuibări lipită de pervazul din piatră şi dormită apoi, de fiecare dată când deschidea ochii se simţea mai întremată.

Citise în Istoria Medicinii că uneori viaţa unui pacient putea fi salvată prin incizarea buboaielor. Al secretarului nu mai supura, iar murmurul îi dispăruse din piept. Pesemne că avea să supravieţuiască.

Unii istorici erau de părere că Ciuma Neagră nu ucisese atâţia oameni precum indicau documentele vremii. Gilchrist credea că cifrele fuseseră exagerate în mod grosolan din cauza spaimei şi lipsei de educaţie şi chiar dacă erau corecte, boala nu răpusese câte jumătate din populaţia fiecărui sat. În unele nu murise nimeni.

Îl izolaseră pe secretar de îndată ce-şi dăduseră seama de situaţia lui, iar ea reuşise să-l împiedice pe Roche să se apropie de suferind. Se apăraseră cât putuseră. Iar boala nu devenise pneumonică. Probabil că nu era de ajuns, şi că luaseră măsuri la vreme. Trebuia să-l convingă pe Roche că era nevoie să interzică accesul în sat, împiedicând pe oricine să intre, şi poate că astfel ciuma îi va ocoli. Asta se

întâmplase în alte locuri. Sate întregi rămăseseră neatinse, iar în unele părţi ale Scoţiei ciuma nici nu ajunsese.

Trebuie că adormise. Când se trezi, se lumina de ziuă, iar Roche plecase. Privi spre pat. Secretarul stătea perfect nemişcat, cu ochii larg deschişi şi privirea fixă, ceea ce o făcu să gândească: „A murit, iar Roche s-a dus să-i sape mormântul”, însă în timp ce gândul se înfiripa, băgă de seamă că aşternuturile de pe el se ridică şi coboară. Îi pipăi pulsul. Era rapid şi atât de slab, încât abia reuşi să-l simtă.

Clopotul începu să bată şi înţelese că Roche plecase să anunţe utrenia. Îşi trase masca pe faţă şi se aplecă deasupra patului.

— Părinte, spuse ea încet, însă el nu dădu de înţeles că o auzise. Puse mâna pe fruntea lui. Febra scăzuse, dar pielea nu părea normală. Era uscată, pergamentoasă, iar hemoragia de pe braţe şi picioare se întunecase şi se împrăştiase. Limba umflată răsărea printre dinţi, înfiorător de vânătă.

Puţea groaznic, răspândind o duhoare greţoasă pe care o simţea chiar şi prin mască. Urcă pe bancheta de lângă fereastră şi-şi desfăcu pânza. Aerul proaspăt mirosea minunat, rece şi proaspăt, de aceea se aplecă peste pervaz şi respiră adânc.

În curte nu se vedea nimeni, dar în timp ce sorbea aerul rece şi curat, Roche apăru în uşa bucătăriei, ducând un vas aburind. Porni să traverseze curtea presărată cu pietriş, îndreptându-se către uşa conacului şi în acest răstimp în prag ieşi Lady Eliwys. I se adresă lui Roche, iar el porni spre ea, se opri brusc şi-şi puse masca înainte de a-i răspunde. „Bine măcar că încearcă să stea deoparte de oameni”, gândi Kivrin. El intră în conac, iar Eliwys merse la puţ.

Kivrin legă fâşia de pânză de marginea ferestrei şi privi în jur, căutând ceva cu care să facă puţin curent. Sări jos, luă una dintre bucăţile de pânză şi se sui la loc.

Eliwys se afla tot lângă puţ, trăgând găleata afară. Se opri, fără a da drumul frânghiei şi se întoarse să privească spre poartă. Gawyn intră, ducându-şi calul de căpăstru.

Se opri când o văzu, iar Gringolet se izbi de el şi-şi azvârli capul în aer, agitat. Expresia de pe faţa lui Gawyn era la fel ca întotdeauna, plină de speranţă şi dor, iar Kivrin simţi un val de furie pentru că situaţia nu se schimbase nici măcar în condiţiile de acum. „Nu ştie, totuşi”, gândi ea. „Abia s-a întors de la Courcy”. Avu un sentiment de milă faţă de el, pentru faptul că trebuia să afle, că Eliwys trebuia să-l anunţe.

Eliwys trase găleata până ajunse la acelaşi nivel cu ghizdurile puţului, iar Gawyn mai făcu un pas către ea, ţinându-l pe Gringolet de căpăstru şi apoi se opri.

„Ştie”, gândi Kivrin. „Deci ştie. Trimisul episcopului a fost bolnav, şi el a venit în grabă acasă ca să-i prevină”. Îşi dădu brusc seama că Gawyn nu adusese caii înapoi. „Călugărul a rămas cu unul, iar restul au fugit”.

O urmări pe Eliwys cum trase cu dificultate găleata până pe ghizdurile puţului, fără să se clintească. „El ar face orice pentru ea”, gândi Kivrin, „ar salva-o de o sută de tâlhari dacă ar fi în pădure, dar aici n-o poate nici măcar scuti de corvoada asta”.

Nemulţumit că trebuie să rămână în grajd, Gringolet clătină violent din cap. Gawyn puse o palmă pe botul lui ca să-l liniştească, dar era deja prea târziu. Eliwys îl văzuse.

Dădu drumul găleţii. Aceasta căzu cu o jerbă de apă şi cu un zgomot pe care-l auzi şi Kivrin, apoi Eliwys sări în braţele lui.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Kivrin sări să deschidă. Era Agnes.

— Nici acum nu-mi spui o poveste?

Copila era foarte răvăşită. Nimeni nu o mai pieptănase de două zile. Părul îi ieşea dezordonat de sub bonetă şi se vedea că dormise în apropierea vetrei. Avea o mânecă murdară de cenuşă.

Kivrin abia rezistă ispitei de a îndepărta urmele de mizerie.

— Nu ai voie să intri, spuse ea, ţinând uşa aproape închisă. O să iei boala.

— Nu se joacă nimeni cu mine, protestă Agnes. Mama a plecat, iar Rosemund doarme.

— Mama a ieşit să aducă apă, rosti ea cu fermitate. Bunica unde e?

— Se roagă. Întinse mâna să o apuce pe Kivrin de fustă, iar ea se trase brusc înapoi.

— Nu ai voie să mă atingi, spuse ea tăios.

Pe chipul fetiţei apăru o grimasă de nemulţumire.

— De ce eşti mânioasă pe mine?

— Nu sunt supărată pe tine, îi răspunse Kivrin cu glas mai îngăduitor. Dar nu ai voie să intri. Secretarul e foarte bolnav şi cei care se apropie de el ar putea... – nici o speranţă să-i explice micuţei ce însemna contagiunea – pot să sufere la fel.

— Are să moară? întrebă Agnes, încercând să vadă dincolo de pragul uşii.

— Mă tem că da.

— Şi tu?

— Nu, răspunse ea şi-şi dădu seama că nu se mai temea. Rosemund se va trezi curând. Roag-o să-ţi spună o poveste.

— Şi părintele Roche are să moară?

— Nu. Acum du-te şi joacă-te cu căruţa până se trezeşte Rosemund.

— După ce moare secretarul îmi spui o poveste?

— Da. Acum *fugi jos.*

Ţinându-se de perete, Agnes coborî trei trepte cam fără chef:

— O să murim toţi?

— Nu, o linişti Kivrin. „Dacă îmi stă în puteri să împiedic asta”. Apoi închise uşa şi se rezemă de ea.

Secretarul zăcea orb şi lipsit de cunoştinţă, în vreme ce toate forţele lui se concentrau în bătălia internă cu un duşman pe care sistemul lui imunitar nu-l mai întâlnise şi împotriva căruia nu avea armele necesare.

Se auzi un nou ciocănit la uşă.

— Fugi jos, Agnes, spuse Kivrin, însă era Roche aducând un castron cu supă de la bucătărie şi o găletuşă cu cărbuni

încinşi. Le dădu drumul în vasul pentru jeratic şi îngenunche alături, suflând asupra lor.

Îi dăduse castronul lui Kivrin. Supa era călduţă şi mirosea groaznic. Se întrebă ce conţinea de reuşea să ajute la scăderea fierbinţelii.

Roche se ridică şi luă castronul, apoi încercă să-l hrănească pe secretar cu lingura, însă lichidul şiroia de pe limba umflată în jos, pe la colţurile gurii.

Un nou ciocănit.

— Agnes, ţi-am spus că nu e voie, se răsti Kivrin iritată, în timp ce încerca să şteargă aşternutul.

— M-a trimis bunică să te chem.

— Se simte rău Lady Imeyne? întrebă Roche şi păşi spre uşă.

— Nu. Rosemund.

Kivrin simţi cum inima i-o ia razna.

Roche deschise uşa, dar Agnes nu intră. Rămase pe palier, privind nedumerită la masca preotului.

— Rosemund e bolnavă? întrebă Roche îngrijorat. Kivrin ţâşni pe lângă ei şi coborî scările.

Rosemund stătea pe o bancă de lângă vatră, iar Lady Imeyne, în picioare, era aplecată asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Kivrin.

— Am căzut, o lămuri Rosemund, încă şocată. M-am lovit la braţ. Apoi întinse braţul spre Kivrin, cu cotul îndoit. Lady Imeyne murmură ceva.

— Poftim? exclamă Kivrin, dar descoperi că bătrâna se ruga. O căută din ochi pe Eliwys. Nu era prin preajmă, dar Maisry se ghemuise înspăimântată lângă masă şi un gând îi trecu fulgerător prin minte: Rosemund se împiedicase de Maisry şi căzuse.

— Te-ai împiedicat de ceva?

— Nu, răspunse Rosemund, încă ameţită. Mă doare capul.

— Te-ai lovit la cap?

— Nu, şi-şi ridică mâneca. Doar cotul, de pietre.

Kivrin trase mâneca largă până dincolo de cot. Era julit, dar nu curgea sânge. Se întrebă dacă nu cumva era

fracturat, pentru că Rosemund îl ţinea la un unghi foarte ciudat.

— Te doare acum? întrebă ea, mişcând braţul uşor.

— Nu.

Răsuci antebraţul la fel de atent.

— Dar acum?

— Nu.

— Îţi poţi mişca degetele?

Rosemund şi la îndoi pe rând, continuând să-şi ţină braţul îndoit. Kivrin se uită la el, neştiind ce să creadă. Putea fi dislocat, dar atunci nu l-ar fi putut îndoi cu atâta uşurinţă.

— Lady Imeyne, spuse Kivrin, vrei să-l chemi pe Părintele Roche?

— Nu ne poate ajuta, rosti Imeyne dispreţuitor, pornind totuşi în sus pe scări.

— Nu cred că e rupt, spuse Kivrin.

Rosemund îşi lăsă braţul în jos, scoase un geamăt şi-l îndoi la loc. Chipul îi păli, iar pe buza superioară îi apărură broboane de sudoare.

„Sigur e rupt”, gândi Kivrin şi dădu să o apuce de braţ. Rosemund se trase înapoi şi până să-şi dea Kivrin seama de ceea ce se întâmplă fata se rostogoli de pe banchetă şi căzu pe podea.

De astă dată se lovise la cap. Kivrin auzi bufnetul sec la atingerea cu pardoseala de piatră. Sări peste banchetă şi îngenunche lângă fată.

— Rosemund, Rosemund. Mă auzi?

Fata nu se clinti. Îşi răsucise în aer braţul suferind când căzuse, ca şi cum ar fi vrut să împiedice căderea, iar când Kivrin îl atinse, avu o tresărire, dar nu deschise ochii. Kivrin roti ochii înnebunită, căutând-o pe Imeyne, dar bătrâna nu era pe scări. Îngenunche.

Rosemund deschise ochii.

— Să nu mă părăseşti, şopti ea.

— Trebuie să chem ajutoare.

Rosemund clătină din cap.

— Părinte Roche! strigă Kivrin, deşi îşi dădu seama că el n-o putea auzi prin uşa groasă, însă Lady Eliwys apăru în goană de după paravane.

— Are boala albastră? întrebă ea.

— Nu. A căzut, îi răspunse Kivrin. Puse palma pe braţul dezgolit, întins în lateral. Era fierbinte. Rosemund avea ochii închişi şi respira rar, egal, de parcă ar fi adormit.

Kivrin ridică mâneca mai sus, dincolo de umărul Rosemundei. Îi înălţă braţul ca să poată vedea subsuoara şi fata încercă să se smulgă, însă Kivrin nu-i dădu drumul.

Umflătura nu era la fel de mare ca aceea a secretarului, dar devenise roşie şi rigidă. „Nu”, se rugă Kivrin. „Nu”. Rosemund gemu şi încercă să-şi retragă braţul, dar Kivrin i-l aşeză jos cu blândeţe, aranjând mâneca sub el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Agnes, aflată la jumătatea scării. Rosemund e bolnavă?

„Nu se poate”, gândi Kivrin. „Trebuie să găsesc ajutoare. Au fost cu toţii expuşi, chiar şi Agnes, şi nimic nu-i poate ajuta. Antibioticele vor fi descoperite abia peste şase sute de ani”.

— Păcatele tale au adus toate astea asupra noastră, spuse Lady Imeyne.

Kivrin ridică privirea spre ea. Eliwys o săgeta pe Imeyne, dar cu un aer absent, de parcă nu ar fi auzit.

— Păcatele tale şi ale lui Gawyn, reluă Imeyne.

— Gawyn, repetă Kivrin. Doar el îi putea arăta locul de întâlnire, iar ea avea să vină cu ajutoare. Doctorul Ahrens va şti cum să procedeze. La fel şi Dunworthy. Doctorul Ahrens îi va da vaccin şi streptomicină, şi ea se va întoarce.

— Unde e Gawyn, întrebă ea.

Eliwys o privi de astă dată, iar pe faţa ei se citea dorinţa şi speranţa. „I-a reţinut în sfârşit atenţia”, gândi Kivrin.

— Gawyn, zise ea cu voce tare. Unde e?

— A plecat, spuse Eliwys.

— Unde? Trebuie să-i vorbesc. Trebuie să aducem ajutoare.

— Nu există ajutor, murmură Lady Imeyne, îngenunchind alături de Rosemund, şi aşezându-i braţele. Asta e pedeapsă de la Dumnezeu.

Kivrin se ridică.

— Unde a plecat?

— La Bath, explică Eliwys. Să-l cheme pe soţul meu.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(070114-070526)

Am ajuns la concluzia că ar fi preferabil să clarific lucrurile. Domnul Gilchrist spera că după pătrunderea în epoca medievală vom putea obţine informaţii directe în legătură cu Ciuma Neagră, şi cred că e adevărat.

Primul caz de ciumă înregistrat aici a fost acela al unui secretar care a sosit împreună cu un trimis al episcopului. Nu ştiu dacă era bolnav de la venire. Tot ce se poate, şi tocmai de aceea au poposit cu toţii aici, în loc să-şi continue drumul spre Oxford, şi l-au abandonat înainte de a lua şi ei boala. În dimineaţa de Crăciun, când au plecat, sigur era doborât, ceea ce înseamnă că putea transmite boala în noaptea dinainte, când omul a intrat în contact cu cel puţin jumătate din populaţia satului.

Omul îi transmisese boala fiicei lordului Guillaume, Rosemund, care a căzut la pat pe... parcă pe 26, nu? Am pierdut noţiunea timpului. Ambii aveau buboaiele obişnuite în asemenea cazuri. Cel al secretarului se spărsese şi supura. Acela al Rosemundei e rigid şi creşte. A ajuns de mărimea unei nuci. Zona învecinată este inflamată. Amândoi au febră mare şi delirează cu intermitenţe.

Eu şi Părintele Roche i-am izolat şi le-am spus tuturor celorlalţi să evite orice contact cu ei, dar mă tem că e prea târziu. Aproape toată lumea din sat a participat la petrecerea de Crăciun, şi familia a fost alături de secretar.

Aş vrea să aflu cât durează perioada de incubaţie şi dacă boala este contagioasă înainte de apariţia simptomelor. Ştiu că boala se prezintă sub trei forme: bubonică, pneumonică

şi septicemică, cea de-a doua fiind cea mai contagioasă, fiindcă se răspândeşte prin tuse, respiraţie sau atingere. Secretarul şi Rosemund par să aibă forma bubonică.

Mi-e atât de frică încât nici măcar nu pot gândi limpede. Mă simt cuprinsă de spaimă, val după val. Mă simt bine apoi, deodată, mă copleşeşte frica şi trebuie să mă ţin strâns de marginea patului ca să nu o rup la goană din cameră, din casă, din sat, să fiu cât mai departe de toate astea!

Ştiu că am fost inoculată împotriva ciumei, dar în ciuda vaccinului antiviral şi imunitar tot am suferit de ceva şi mă înfior de fiecare dată când mă atinge secretarul. Părintele Roche uită mereu să poarte masca, iar eu mă tem că el sau Agnes o să se molipsească. De altfel, mă tem şi că secretarul are să moară. La fel ca şi Rosemund. Mi-e frică de asemenea că s-ar putea ca cineva din sat să facă forma pneumonică, iar Gawyn nu se va întoarce şi eu nu voi mai putea găsi locul de întâlnire până la data stabilită.

(Pauză)

M-am mai liniştit puţin. S-ar părea că e de folos să vorbeşti cu tine însăţi, fie că te auzi ori nu.

Rosemund e tânără şi viguroasă. Iar ciuma nu i-a ucis pe toţi. În unele sate n-a murit absolut nimeni.

Capitolul 27

Au dus-o sus pe Rosemund, după care au făcut pe podea un culcuş în spaţiul îngust de lângă pat. Roche a acoperit culcuşul cu un cearceaf şi s-a dus să aducă aşternuturile aflate în podul hambarului.

Kivrin se temuse că Rosemund se va speria văzând limba umflată grotesc şi pielea cenuşie a secretarului, însă ea abia dacă îl învrednicise cu o privire. Îşi scoase mantia şi încălţările, apoi se întinse recunoscătoare în locul îngust. Kivrin luă velinţa din piele de iepure de pe pat şi o acoperi.

— O să urlu şi o să mă reped la oameni la fel ca secretarul? întrebă Rosemund.

— Nu, îi răspunse Kivrin şi se strădui să rămână zâmbitoare. Încearcă să te odihneşti. Te doare ceva?

— Burta, spuse ea şi-şi duse o mână la pântec. Şi capul. Sir Bloet mi-a spus odată că fierbinţeala îi face pe oameni să danseze. Credeam că sunt poveşti ca să mă sperie. Zicea că dansează până le dădea sângele pe gură şi mureau. Unde-i Agnes?

— Cu mama ta.

Îi spusese lui Eliwys să le ia pe Agnes şi Imeyne în pod şi să se izoleze acolo, iar Eliwys plecase fără să mai arunce nici măcar o privire spre Rosemund.

— Tatăl meu va veni curând, spuse Rosemund.

— Acum trebuie să stai liniştită şi să te odihneşti.

— Bunica spune că e un păcat de moarte să te temi de soţ, dar eu sunt înspăimântată de el. Mă atinge cum nu se cuvine şi-mi povesteşte despre lucruri care nu pot fi adevărate.

„Sper ca acest om să moară în chinuri”, gândi Kivrin. „Trag nădejde că e deja infectat”.

— Tata e pe drum, zise Rosemund.

— Trebuie să dormi.

— Dacă Sir Bloet ar fi aici n-ar îndrăzni să se atingă de mine, mai adăugă ea şi închise ochii. El s-ar teme.

Roche veni înăuntru cu un braţ de aşternuturi, apoi plecă din nou. Kivrin le aşeză pe toate deasupra Rosemundei, le aranjă mai bine, după care îl înveli la loc pe secretar cu blana luată de pe el mai devreme.

Omul zăcea nemişcat, fără să scoată o vorbă, însă susurul respiraţiei revenise, iar acum tuşea. Gura îi atârna deschisă, iar dosul limbii îi era tivit cu un strat alb şi lânos.

„N-o pot lăsa pe Rosemund să păţească asta”, gândi Kivrin, „n-are decât doisprezece ani. Trebuie să existe o ieşire. O soluţie”. Bacilul ciumei era o bacterie. O puteau ucide streptomicina şi medicamentele pe bază de sulfamide, dar ea nu le putea produce şi nici nu ştia unde se afla locul de întâlnire.

Iar Gawyn plecase călare spre Bath. Bineînţeles. Eliwys venise într-un suflet la el, îşi azvârlise braţele în jurul lui, iar el ar fi plecat oriunde, gata să facă orice pentru ea, chiar dacă asta însemna să-l aducă acasă pe soţul ei.

Încercă să calculeze cât i-ar lua lui Gawyn să facă drumul călare până la Bath şi înapoi. Distanţa era de şaptezeci de kilometri. Dacă ar fi gonit, putea să parcurgă drumul într-o zi şi jumătate. Dus şi întors, trei zile. Dacă nu-l oprea careva, dacă îl găsea pe lord Guillome, dacă nu cădea răpus de boală. Doctoriţa Ahrens afirmase că, dacă nu erau trataţi, bolnavii de ciumă mureau în trei-patru zile, dar ea nu credea că secretarul avea să reziste atât de mult. Temperatura îi crescuse din nou.

Când o aduseseră sus pe Rosemund, Kivrin împinsese sub pat o lădiţă care aparţinea Lady Imeyne. O deschisese şi aruncase o privire la ierburile uscate şi tot felul de prafuri aflate înăuntru. În timpul ciumei, oamenii apelaseră la remedii preparate în casă din plante precum *Hypericum* sau *Solanum dulcamara,* dar acestea fuseseră la fel de inutile ca şi smaraldele pisate.

Iarba puricelui i-ar fi fost poate de folos, dar în săculeţele din pânză nu descoperi nici una dintre floricelele rozalii sau violacee.

Când Roche reveni, îl trimise la râu să aducă ramuri de salcie şi le ţinu în ceaiul amar.

— Ce-i fiertura asta? întrebă Roche, gustând-o şi strâmbându-se.

— Aspirină, îi răspunse Kivrin. Aşa sper.

Roche îi dădu o ceaşcă secretarului, căruia nu-i păsa câtuşi de puţin ce gust avea băutura, însă aceasta păru să-i mai domolească febra, însă temperatura Rosemundei crescu în mod constant în cursul după amiezii, până când începu să aibă frisoane. La vremea când Roche trebui să plece pentru slujba de vecernie, pielea fetei fierbea.

Kivrin o dezveli şi încercă să-i maseze braţele şi picioarele cu apă rece pentru a coborî febra, însă ea se smulse furioasă, vrând să fie lăsată în pace.

— Nu se cade să mă atingi în felul acesta, domnule, rosti ea printre dinţii care-i clănţăneau. Te asigur că o să mă plâng tatălui meu când are să se întoarcă.

Roche nu mai reveni. Kivrin aprinse lumânările de seu şi aranjă aşternuturile în jurul Rosemundei, întrebându-se în tot acest timp ce se întâmplase cu el.

Fata arăta mai rău în lumina cenuşie, având chipul lipsit de culoare şi stors de puteri. Bolborosea către sine, rostind la nesfârşit numele lui Agnes, iar la un moment dat chiar întrebă îngrijorată:

— Unde e tata? Ar fi trebuit să fie deja aici.

„Adevărat”, gândi Kivrin. Trecuse deja jumătate de oră de când bătuse clopotul de vecernie. „Roche trebuie să fie în bucătărie”, îşi zise ea, „şi ne face supă, ori s-a dus să o anunţe pe Eliwys cum se simte Rosemund. Doar nu s-o fi îmbolnăvit”. Cu toate acestea se ridică şi urcă pe pervazul ferestrei şi privi în curte. Se lăsase frigul, iar cerul întunecat rămăsese înnorat. În curte nu se afla nimeni şi nu percepu nici un sunet sau vreo lumină pe nicăieri.

Roche deschise uşa, iar ea sări de la fereastră şi surâse.

— Unde ai fost? Eu am... spuse, apoi amuţi.

Roche purta veşmântul preoţesc şi avea cu sine uleiul sfinţit şi sfânta cuminecătură. „Nu”, îi veni în minte, şi aruncă o privire spre Rosemund. „Nu”.

— Am fost la Ulf arendaşul, o lămuri el. I-am ascultat ultima mărturisire, „slavă Cerului că nu e îmbrăcat pentru

Rosemund”, apoi realiză înţelesul cuvintelor lui. „Satul e stăpânit de ciumă”.

— Sigur? Are şi el buboaiele ciumei?

— Da

— Câţi mai sunt în familia lui?

— Femeia şi doi copii, spuse el epuizat. Am sfătuit-o să poarte mască şi i-am trimis pe fii să taie ramuri de salcie.

— Bine, spuse ea. „Dar asta nu prevesteşte nimic bun. Ba nu, nu este adevărat. Măcar era vorba de ciumă bubonică, nu pneumonică, aşa că mai existau şanse ca soţia şi copiii să nu ia boala. Dar cui îi mai transmisese el boala, şi lui cine i-o dăduse? Trebuie să fi fost vreunul dintre servitori”. Mai sunt şi alţii bolnavi?

— Nu.

Asta nu însemna mare lucru. Oamenii trimiteau după Roche când erau deja foarte bolnavi şi din cale afară de înspăimântaţi. S-ar putea să existe deja trei sau patru alte cazuri în sat. Ori zece.

Se aşeză pe bancheta de la fereastră, încercând să găsească o soluţie. „N-ai nici o şansă. Nu poţi face nimic. A trecut dintr-un sat în altul, ucigând familii, oraşe întregi. O treime sau chiar jumătate din populaţia Europei”.

— Nu! urlă Rosemund, încercând să se ridice.

Kivrin şi Roche se repeziră spre fată, dar ea se prăbuşise la loc în aşternuturi. O acoperiră, iar ea lovi cu picioarele, încercând să le îndepărteze.

— Agnes, copil rău ce eşti, o să-i spun mamei, murmură ea. Lasă-mă să ies.

În timpul nopţii coborî frigul. Roche mai aduse cărbuni încinşi, iar Kivrin se cocoţă din nou la fereastră, dar simţea că îngheaţă. Cu rândul, ea şi Roche se ghemuiră în apropierea vasului cu cărbuni, străduindu-se să apuce câteva minute de somn, dar trezindu-se tremurând la fel ca Rosemund.

Secretarul nu tremura, în schimb se plânse de frig, vorbind neclar, de parcă ar fi fost beat. Picioarele şi braţele îi erau reci, fără reacţii la pipăit.

— Au nevoie de foc, spuse Roche. Trebuie să-i ducem în sala mare.

„Nu pricepi”, gândi Kivrin. Singura speranţă era izolarea bolnavilor, pentru a nu permite răspândirea molimei. Însă asta se întâmplase deja, şi se întrebă dacă şi zonele periferice ale lui Ulf se răceau şi ce făcea acesta ca să se încălzească. Doar stătuse într-una din colibele lor, chiar lângă foc. Nici o pisică n-ar fi reuşit să se încălzească.

„Şi pisicile tinere mor”, gândi şi privi spre Rosemund. Frisoanele făceau corpul să-i tresalte, iar ea părea deja slăbită, la limita puterilor.

— Viaţa îi părăseşte, constată Roche.

— Ştiu, spuse Kivrin şi începu să strângă aşternuturile. Spune-i lui Maisry să presare paie pe podeaua din sala mare.

Sprijinit de Kivrin şi preot, secretarul reuşi să coboare singur scările, dar apoi Roche trebui să o care în braţe pe Rosemund. Eliwys şi Maisry împrăştiară paie la capătul îndepărtat al încăperii. Agnes încă dormea, iar Imeyne îngenunche în locul în care o făcuse şi în noaptea precedentă, ţinându-şi palmele împreunate rigid în dreptul feţei.

Roche o aşeză jos pe Rosemund, iar Eliwys începu să o acopere.

— Unde e tata? întrebă fata cu glas răguşit. De ce nu e aici?

Agnes se foi în somn. Avea să se trezească peste câteva clipe, după care avea să se suie în patul Rosemundei, căscând ochii la secretar. Trebuia găsită o soluţie pentru a o ţine departe pe Agnes departe de cei doi bolnavi. Kivrin privi în sus, spre grinzi, însă acestea erau prea sus pentru a putea atârna draperii de ele, şi folosiseră deja blănuri şi velinţe care ar fi putut sluji acestui scop. Începu să întoarcă băncile într-o parte, transformându-le într-o baricadă. Roche şi Eliwys veniră să o ajute şi răsturnară masa şi o rezemară de bănci.

Eliwys se întoarse apoi la Rosemund şi se aşeză lângă ea. Fata dormea, având chipul îmbujorat de lumina roşiatică a focului.

— Trebuie să-ţi faci o mască, spuse Kivrin.

Eliwys dădu aprobator din cap, dar nu se clinti. Netezi părul răvăşit, îndepărtându-l de pe faţa Rosemundei.

— A fost preferata soţului meu, explică ea.

Rosemund dormi aproape toată dimineaţa. Kivrin trase buşteanul într-o parte a vetrei şi îngrămădi lemne mai scurte deasupra flăcării. Descoperi apoi picioarele secretarului, astfel încât acesta să poată simţi direct căldura focului.

În timpul Morţii Negre, un doctor îl silise pe Papă să stea într-o încăpere, între două ruguri uriaşe, iar el nu luase molima. Unii istorici consideraseră că arşiţa ucisese bacilul care se făcea vinovat de răspândirea bolii. Mai sigur era că izolarea Papei de restul turmei îl salvase de la moarte, dar procedeul merita încercat. „Trebuie încercată orice soluţie”, gândi Kivrin, privind-o pe Rosemund, apoi îndesă alţi câţiva buşteni pe foc.

Părintele Roche plecă să ţină slujba de utrenie, deşi trecuse de jumătatea dimineţii. Dangătul clopotului o trezi pe Agnes.

— Cine a răsturnat băncile? întrebă ea, sărind din fugă peste ele.

— Nu trebuie să sari gardul, o lămuri Kivrin, stând ea însăşi departe de el. Te rog să stai pe lângă bunica.

Agnes se cocoţă pe una dintre bănci şi aruncă o privire peste tăblia mesei răsturnate.

— Uite-o pe Rosemund, făcu ea. A murit?

— E foarte bolnavă, spuse Kivrin cu fermitate. Nu ai voie să te apropii de noi. Du-te să te joci cu căruciorul.

— Vreau s-o văd pe Rosemund, insistă copila, trecând cu un picior pe deasupra mesei.

— Nu! strigă Kivrin. Du-te la bunica!

Agnes păru uimită, apoi izbucni în lacrimi.

— Vreau s-o văd pe Rosemund! urlă ea printre sughiţuri, dar apoi se duse şi se aşeză îmbufnată alături de Imeyne.

Roche intră în sală.

— S-a îmbolnăvit şi fiul cel mare al lui Ulf, anunţă el. Are umflăturile acelea.

În cursul dimineţii apărură alte două cazuri şi unul în cursul după amiezii, între care cel al soţiei administratorului. Toţi aveau buboaie sau mici umflături ale glandelor limfatice, cu excepţia soţiei administratorului.

Kivrin se duse însoţită de Roche să o vadă. Femeia dădea sân sugarului, iar chipul ei slab devenise şi mai ascuţit. Nu tuşea şi nici nu vărsa, iar Kivrin speră că buboaiele încă nu se dezvoltaseră.

— Să purtaţi măşti cu toţii, îl sfătui ea pe administrator. Şi dă-i copilului lapte de vacă. Ţine-i pe ceilalţi copii departe de ea, îl rugă ea deznădăjduită. Şase copii în două camere. „Doamne fereşte de ciumă pneumonică”, se rugă ea. „Ajută-i să nu se îmbolnăvească toţi de asta”.

Agnes era măcar în siguranţă. De când Kivrin se răstise la ea nu se mai apropiase de baricadă. Rămăsese o vreme fixând-o pe Kivrin cu o ferocitate care în alte condiţii ar fi părut amuzantă, apoi plecase să-şi ia căruciorul de jucărie. Îi găsise un loc la masa cea mare, după care mâncară cu toţii.

Rosemund se trezi şi, cu o voce hârâită, îi ceru ceva de băut lui Kivrin şi imediat după aceea căzu într-un somn liniştit. Chiar şi secretarul aţipise, iar murmurul respiraţiei lui mai scăzuse. Recunoscătoare cerului, Kivrin se aşeză alături de Rosemund.

Ar fi trebuit să-l însoţească pe Roche, pentru a-l ajuta să vadă de copiii administratorului, măcar asigurându-se că acesta purta mască şi se spăla pe mâini, dar dintr-o dată se simţi prea obosită ca să se mai mişte. „De-aş putea sta întinsă câteva clipe, aş fi în stare să găsesc vreo soluţie”.

— Mă duc să-l văd pe Blackie, spuse Agnes.

Kivrin întoarse capul, trezită brutal din ceea ce trebuie să fi fost aproape somn.

Agnes îmbrăcase mantia roşie cu glugă şi se apropiase de baricadă atât cât îi permitea curajul nesupunerii.

— Ai promis că mă duci să văd mormântul ogarului meu.

— Uşurel, o s-o trezeşti pe sora ta, spuse Kivrin.

Agnes începu să plângă, dar nu bocindu-se în gura mare cum făcea atunci când voia să i se îndeplinească vreo toană, ci suspinând aproape mut. „A ajuns şi ea la limita răbdării”, gândi Kivrin. „Lăsată singură toată ziua, în timp ce Rosemund, Roche, eu şi restul la capătul puterilor, fiecare ocupat în felul său şi în acelaşi timp speriaţi. Sărmana copilă”.

— Ai jurat, insistă Agnes, ale cărei buze tremurau nervos.

— Nu te pot duce acum să-ţi vezi căţelul, spuse Kivrin împăciuitor, dar o să-ţi spun o poveste. Trebuie însă să vorbim încetişor. Duse un deget la buze. Să nu-i trezim pe Rosemund şi pe secretar.

Agnes îşi şterse nasul mucos cu dosul palmei.

— Îmi spui povestea fecioarei din pădure? şopti ea cu un aer teatral.

— Da.

— Poate să asculte şi căruciorul?

— Da, şopti Kivrin, iar Agnes ţâşni de-a latul sălii să-şi ia căruţa şi apoi se caţără în picioare pe bancă, de parcă ar fi fost gata să ia cu asalt baricada.

— Stai pe podea, rezemată de masă, o sfătui Kivrin, iar eu o să mă aşez de partea cealaltă.

— N-o să te pot auzi, spuse Agnes, şi faţa i se înnegură din nou a plâns.

— Ba sigur o să auzi dacă eşti cuminte.

Agnes coborî de pe bancă şi se aşeză, rezemându-se de masă şi căutându-şi o poziţie cât mai comodă. Îşi aşeză căruţa pe podea, alături.

— Să stai cuminte, auzi? i se adresă ea jucăriei.

Kivrin se aplecă asupra pacienţilor şi-i consultă din ochi, apoi se lăsă pe podea, proptindu-se de masă şi simţindu-se iarăşi extenuată.

— Odată, într-o ţară-ndepărtată, o îmboldi Agnes.

— Odată, într-o ţară-ndepărtată trăia o fecioară. Locuia în apropierea unui codru…

— Iar tatăl ei i-a spus: „Să nu intri în codru”, dar ea era rea şi nu a vrut să asculte, continuă Agnes.

— Era rea şi nu a vrut să asculte, o aprobă Kivrin. Şi-a pus mantia…

— Mantia roşie cu glugă, o completă Agnes. Şi ea a intrat în codru, cu toate că tatăl ei o sfătuise să nu facă asta.

„Cu toate că tatăl ei îi spusese că nu are voie.” „N-o să păţesc nimic”, îl asigurase pe domnul Dunworthy. „Pot să-mi port singură de grijă”.

— Nu trebuia să intre singură în codru, nu-i aşa? o interpelă Agnes.

— Voia să afle ce se ascunde acolo. Credea că o să facă doar câţiva paşi, spuse Kivrin.

— Nu avea voie, o întrerupse Agnes, dând verdictul. *Eu n-o să fac aşa.* Codrii sunt întunecaţi.

— Codrii sunt foarte întunecoşi şi plini de zgomote înspăimântătoare.

— Şi de lupi, adăugă Agnes, iar Kivrin o auzi cum încerca să ajungă tot mai aproape de ea. Kivrin şi-o imagină ghemuită strâns lângă tăblia mesei, având genunchii îndoiţi şi ţinând căruciorul strâns la piept.

— Fecioara şi-a zis: „Nu-mi place aici”, şi a încercat să se întoarcă, dar nu putea găsi poteca, fiindcă era întuneric beznă şi, deodată, ceva a atacat-o.

— Era un lup, spuse Agnes dintr-o suflare.

— Nu, o contrazise Kivrin. Era un urs. Iar ursul i-a spus: „Ce cauţi în pădurea mea?”

— Fecioara s-a speriat grozav, continuă Agnes cu glas scăzut şi temător.

— Da. „Vai, te rog să nu mă mănânci, Ursule”, a spus fecioara. „M-am rătăcit şi nu ştiu drumul spre casă”. Trebuie să ştii că era vorba de un urs de treabă, cu toate că părea crud, apoi el a spus: „O să te ajut să ieşi din pădure”, iar fata i-a răspuns: „Dar cum? Doar e întuneric”. „O s-o rugăm pe bufniţă să ne arate drumul”, a explicat ursul. „Ea poate vedea pe întuneric”.

Kivrin continuă, inventând povestea pe măsură ce vorbea şi simţind că asta o liniştea extraordinar de mult.

Agnes n-o mai întrerupse şi după o vreme, încă povestind, Kivrin se ridică şi privi pe deasupra baricadei.

— „Ştii cum să ieşi din pădure?” a întrebat-o ursul pe cioară. „Da”, a răspuns ea.

Agnes dormea proptită de tăblia mesei, cu mantia desfăcută şi strângând căruciorul la piept.

Ar fi trebuit să stea învelită, dar Kivrin nu îndrăzni s-o facă. Toate aşternuturile erau pline de germeni ai ciumei. Aruncă o privire spre Lady Imeyne, care se ruga într-un colţ, cu faţa la perete.

— Lady Imeyne, rosti ea încetişor, însă bătrâna nu lăsă de înţeles că auzise.

Kivrin mai puse lemne pe foc şi se rezemă de masă, lăsându-şi capul pe spate.

— „Ştiu să ies din codru”, spuse cioara, „şi o să-ţi arăt drumul”, continuă Kivrin domol, „dar zbură peste coroanele copacilor atât de iute încât nici unul dintre cei doi nu reuşi să-l urmeze”.

Sigur adormise, fiindcă focul era aproape stins când deschise ochii, iar gâtul o durea. Rosemund şi Agnes continuau să doarmă, însă secretarul era treaz. El o chemă pe Kivrin, dar vorbele lui rămaseră neinteligibile. Stratul acela care semăna cu o blană îi cuprinsese toată limba, iar răsuflare îi duhnea atât de tare încât Kivrin îşi întoarse capul în altă parte ca să poată respira cât de cât. Buboiul începuse să supureze din nou, eliberând un lichid gros, de culoare închisă, care mirosea a carne stricată. Kivrin îi puse un nou bandaj, strângând din dinţi ca să nu verse, apoi îl duse pe cel vechi în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, după care ieşi afară şi-şi spălă mâinile la puţ, turnând apă îngheţată din găleată peste o mână, apoi peste cealaltă, aspirând hulpav aer rece şi proaspăt în piept.

Roche apăru în curte.

— Fiul lui Hal, Ulric, anunţă el, însoţind-o în casă, la fel şi unul dintre fiii administratorului, cel mare, Walthef. Se lăsă să cadă pe banca cea mai apropiată de uşă.

— Eşti la capătul puterilor, constată Kivrin. Ar trebui să stai întins ca să-ţi revii.

Aflată de cealaltă latură a sălii, Imeyne se ridică încet, cu mişcări stângace, de parcă picioarele i-ar fi fost amorţite, şi porni să traverseze încăperea spre ei.

— Nu mai pot rămâne. Am venit să iau un cuţit, ca să tai ramuri de salcie, spuse Roche, şi cu toate acestea rămase aşezat lângă foc, privind absent spre flăcări.

— Odihneşte-te măcar câteva clipe, îl îndemnă Kivrin. O să-ţi aduc nişte bere.

Împinse banca într-o parte şi dădu să iasă.

— Tu ai adus boala asta, spuse Lady Imeyne.

Kivrin se răsuci. Bătrâna stătea în mijlocul sălii, săgetându-l cu privirea pe Roche. Îşi ţinea cartea de rugăciuni strâns la piept folosindu-se de ambele mâini. Rozariul se legăna, atârnat la o încheietură.

— Numai păcatele tale au adus boala aici. Apoi se întoarse către Kivrin. A spus rugăciunea pentru ziua Sfântului Martin în ziua Sfântului Eusebiu. Iar stiharul îi este murdar. Avea acelaşi ton ca atunci când se plânsese faţă de sora lui Sir Bloet, apoi degetele prefirară rozariul, enumerând păcatele lui odată cu trecerea fiecărei bobite din lanţ. Tot el a stins lumânările acoperindu-le şi rupându-le mucul.

Kivrin o urmări, gândindu-se: „Încearcă să-şi acopere propria vinovăţie. Ea a scris episcopului, cerând un nou capelan, tot ea i-a spus unde se găseau. Nu suportă să ştie că ea a contribuit la apariţia ciumei în acest loc”, gândi Kivrin, dar asta nu reuşi să-i stârnească mila. „N-ai nici un drept să-l acuzi pe Roche”, socoti ea, „doar a făcut tot ce-i stătea în puteri. Asta, în timp ce tu te-ai refugiat într-un colţ, ca să te rogi”.

— Dumnezeu n-a trimis ciuma asta drept pedeapsă, îi spuse ea Imeynei cu răceală. E o boală.

— A uitat de Confiteor Deo, insistă Imeyne, apoi se îndreptă cu paşi nesiguri către colţul ei, unde se lăsă pe genunchi. A pus lumânările de altar pe peretele amvonului.

Kivrin se duse către Roche.

— Nu-i nimeni de vină, spuse ea.

Preotul rămase cu ochii lipiţi de flăcări.

— Dacă Dumnezeu ne pedepseşte, înseamnă că e vorba de un păcat îngrozitor.

— Nu e un păcat, îl linişti Kivrin. Nu-i o pedeapsă.

— *Dominus!* răcni secretarul, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor. Se lăsă din nou cuprins de un acces de tuse chinuitoare, cumplită, care părea că-i va sfâşia pieptul, şi cu toate acestea, nu se întâmplă nimic. Zgomotul o trezi pe Rosemund, iar ea începu să scâncească, iar asta o făcu pe Kivrin să gândească: „E o adevărată pedeapsă, chiar dacă nu pare”.

Somnul nu o ajutase deloc pe Rosemund. Temperatura îi crescuse iarăşi, iar ochii începuseră să arate ca scufundaţi în orbite. Tresărea, de parcă ar fi fost biciuită, până şi la cea mai neînsemnată mişcare.

„Nu mai rezistă”, gândi Kivrin. „Trebuie să fac ceva”.

Când Roche veni din nou în încăpere, Kivrin urcă în pod şi aduse caseta cu doctorii a Imeynei. Aceasta o urmărea, mişcându-şi buzele în tăcere, dar când Kivrin se propti în faţa ei şi o întrebă ce se găsea în săculeţele din pânză, ea îşi încrucişă braţele la piept şi închise ochii a neştiinţă.

Kivrin recunoscu o parte dintre ele. Doctoriţa Ahrens o convinsese să studieze plantele medicinale, astfel că reuşi să identifice tătăneasa, mierea ursului şi frunzele strivite de calapăr. Mai găsi un săculeţ cu sulfură de mercur, pe care nimeni în toate minţile nu ar fi administrat-o cuiva şi un pachet de degeţel roşu, care nu era de absolut nici un folos.

Se apucă să fiarbă apă şi adăugă toate ierburile pe care reuşi să le recunoască şi le opări. Aroma era de neînchipuit, semănând cu răsuflarea verii, având un gust cu nimic mai prejos faţă de ceaiul din coajă de salcie, dar nici acesta nu sluji la nimic. La căderea întunericului, secretarul tuşea fără contenire şi pe pântecul şi braţele Rosemundei apărură pete de culoare roşie. Buboiul de la subraţul ei devenise de mărimea unui ou, fiind aproape la fel de tare. Când Kivrin îl atinse, fata urlă de durere.

În timpul epidemiei de ciumă doctorii aplicaseră cataplasme pe buboaie sau le incizaseră. De asemenea, îi făcuseră pe oameni să sângereze şi le administraseră

arsenic, îşi aduse ea aminte, deşi secretarul lăsase impresia că îşi revenise după ce buboaiele plesniseră, şi era încă în viaţă. Incizarea ar fi putu să contribuie la răspândirea bolii, sau şi mai grav, să o introducă în circuitul sanguin.

Încălzi apă şi cârpe umede pentru a le aşeza deasupra buboaielor dar chiar dacă apa era călâie, Rosemund răcni de la prima atingere. Kivrin trebui să răcească apa, ceea ce nu sluji la nimic. „Nimic nu e de folos”, gândi ea, ţinând cârpa umedă la subsuoara Rosemundei. „Orice aş face”.

„Trebuie să găsesc locul de întâlnire. Dar pădurea se întinde pe kilometri întregi, sunt sute de stejari, zeci de luminişuri”. N-avea să-l găsească în veci. Şi nici nu putea s-o părăsească pe Rosemund.

Poate va reveni Gawyn. Porţile unor oraşe fuseseră închise – probabil că nu va reuşi să pătrundă, ori va vorbi cu lumea întâlnită în drum şi-şi va da seama că Lord Guillaume a murit. „Întoarce-te”, îl invocă ea, „grăbeşte-te. Vino”.

Mai verifică o dată săculeţele Imeynei, acum gustând din conţinutul lor. Pudra gălbuie era sulf. Doctorii îl folosiseră în timpul epidemiei, arzându-l ca să facă fum în aer şi îşi aduse aminte că învăţase la Istoria Evului Mediu că sulful ucidea anumite bacterii, dar nu mai ştia dacă rezultau substanţe de genul sulfamidelor. Metoda era oricum mai sigură decât incizarea buboaielor.

Presără puţin praf peste foc pentru a se convinge şi fumul se ridică într-un nor gălbui care o arse pe gât chiar şi prin mască. Secretarul gâfâi în încercarea disperată de a respira, iar Imeyne, aflată încă în celălalt colţ al camerei, începu să tuşească spasmodic.

Kivrin sperase că mirosul de ouă stricate se va dispersa în câteva minute, însă fumul gălbui rămase în aer ca un giulgiu, provocându-le usturimi ale ochilor. Maisry fugi afară, ţinându-şi şorţul apăsat peste gură şi tuşind, iar Eliwys le luă pe Agnes şi pe Imeyne în pod ca să scape de el.

Kivrin deschise uşa conacului şi o blocă aşa, apoi făcu vânt slujindu-se de o cârpă de bucătărie, iar după o vreme aerul se mai limpezi puţin, deşi gâtlejul îi rămăsese iritat.

Secretarul continua să tuşească, dar Rosemund se liniştise, iar pulsul îi scăzuse încât abia de mai putea fi simţit.

— Nu ştiu ce să fac, rosti ea cu voce tare, ţinând-o pe fată de încheietura fierbinte şi uscată. Am încercat tot ce se putea.

Roche intră şi începu să tuşească.

— E din cauza sulfului, explică ea. Rosemund se simte mai rău.

El aruncă o privire spre fată şi îi pipăi încheietura, apoi plecă, iar Kivrin interpretă gestul drept un semn bun. Preotul n-ar fi plecat dacă Rosemund ar fi fost într-o stare desperată.

Roche reveni peste câteva minute, purtând straiele preoţeşti şi având cu sine uleiul şi ultima cuminecătură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kivrin. Aşadar soţia administratorului a murit deja?

— Nu, îi răspunse preotul şi privi dincolo de ea, către Rosemund.

— Nu se poate. Sări în picioare şi se aşeză între el şi Rosemund. N-o să te las.

— Nu se cuvine să moară neîmpărtăşită, insistă el, uitându-se la fată.

— Dar nu moare, izbucni Kivrin şi-i urmări privirea.

Cu buzele crăpate şi întredeschise şi cu ochii larg deschişi şi fără să clipească, fata părea deja ca moartă. Pielea ei căpătase o paloare gălbuie şi stătea perfect întinsă pe faţa ei mică. „Nu”, gândi Kivrin disperată. „Trebuie să fac ceva. N-are decât doisprezece ani”.

Roche se apropie cu pocalul, iar Rosemund ridică un braţ, parcă în semn de rugă, apoi îl lăsă să cadă.

— Trebuie să-i deschidem buboiul, anunţă Kivrin. Să eliminăm otrava.

Crezuse că el o va refuza, insistând ca mai întâi să asculte mărturisirea fetei, dar nu se întâmplă astfel. Preotul aşeză mirul şi potirul pe podeaua din piatră şi se duse să aducă un cuţit.

— Să fie ascuţit, strigă Kivrin după el, şi să aduci şi nişte vin.

Aşeză vasul cu apă la loc, deasupra focului. După ce preotul reveni, Kivrin spălă cuţitul cu apă din găleată, îndepărtând cu unghiile murdăria uscată din apropierea mânerului cu plasele. Apoi îl ţinu la flacăra focului, ţinând mânerul cu poalele rochiei, după care turnă apă rece peste el, apoi vin şi iarăşi apă.

O mutară pe Rosemund mai aproape de foc, cu partea unde se afla buboiul spre flăcări, pentru a avea lumină mai bună, apoi Roche îngenunche la căpătâiul Rosemundei. Cu mişcări delicate, Kivrin îi strecură braţul afară şi împături aşternuturile ca să-i improvizeze o pernă. Roche o luă de braţ, răsucindu-l astfel încât să lase umflătura la vedere.

Avea dimensiunile unui măr, iar articulaţia umărului era inflamată. Marginile buboiului se înmuiaseră şi deveniseră aproape gelatinoase, însă centrul rămăsese dur.

Kivrin deschise sticla de vin adusă de preot, turnă puţin pe o cârpă şi şterse umflătura cu mişcări delicate. Avea consistenţa unei pietre îngropate sub piele. Nu era sigură că va reuşi să pătrundă cu vârful cuţitului până la ea.

Luă cuţitul şi-l ţinu în aer, gata de incizie, deasupra umflăturii, temându-se să nu secţioneze vreo arteră sau să nu împrăştie infecţia şi de a agrava situaţia.

— Nu mai simte durerea, spuse Roche.

Kivrin aruncă o privire la chipul ei. Fata nu se mişcase, nici măcar când apăsase umflătura. Privea fix, dincolo de ei, către ceva îngrozitor. „Mai rău de atât nu se poate”, gândi Kivrin. „Chiar dacă o ucid, nu fac decât să-i uşurez suferinţa”.

— Ţine-i braţul, îl rugă ea pe Roche, care îi ţintui încheietura şi antebraţul, apăsându-i-l şi ţinându-l lipit de podea. Rosemund continuă să rămână nemişcată.

„Două incizii rapide şi precise”. Kivrin trase adânc aer în piept şi atinse umflătura cu vârful cuţitului.

Braţul Rosemundei tresări, umărul se crispă în semn de autoapărare şi îndepărtându-se de lama cuţitului, în timp ce degetele se strânseră ca nişte gheare.

— Ce faceţi? rosti ea cu glas hârâit. O să-i spun tatei.

Kivrin retrase brusc lama cuţitului. Roche prinse mai strâns braţul Rosemundei şi-l apăsă pe podea, iar ea încercă fără vlagă să-l lovească peste faţă cu cealaltă mână.

— Sunt fiica Lordului Guillome d'Iverie, spuse ea. Nu aveţi dreptul să vă purtaţi astfel cu mine.

Kivrin se retrase puţin ca să nu fie atinsă de bolnavă şi se ridică în picioare, încercând să nu atingă nimic cu cuţitul. Roche se întinse în faţă şi-i prinse ambele încheieturi ale braţelor cu o singură mână, fără un efort deosebit. Rosemund făcu o încercare slabă de a o lovi pe Kivrin. Potirul se răsturnă şi vinul se vărsă, formând o pată întunecată.

— Trebuie s-o legăm, propuse Kivrin şi-şi dădu seama că ţinea cuţitul deasupra capului, exact ca un ucigaş de rând. Îl înfăşură într-una dintre bucăţile de pânză făcute de Eliwys şi o tăie pe alta în fâşii înguste.

Roche legă încheieturile Rosemundei deasupra capului, în vreme ce Kivrin îi imobiliza gleznele de piciorul uneia dintre băncile răsturnate. Rosemund nu se zbătu, însă când Roche îi trase cămaşa de noapte în sus, peste pieptul dezgolit, ea exclamă:

— Te-am recunoscut. Eşti tâlharul care a prădat-o pe Lady Catherine.

Roche se aplecă în faţă, lăsându-se cu toată greutatea pe antebraţul fetei, iar Kivrin incizä umflătura.

Sângele ţâşni, apoi curse din belşug, iar Kivrin crezu că secţionase o arteră. Şi ea şi Roche se repeziră spre maldărul de şuviţe de pânză, iar ea apucă un şomoiog şi-l apăsă pe rană. Pânza se îmbibă de sânge foarte curând şi când îi eliberă mâna ca să ia pânza pe care i-o întindea Roche, sângele ţâşni din tăietura neînsemnată. Kivrin îndesă poalele rochiei peste rană, iar Rosemund scoase un scâncet, ca un icnet neajutorat, amintind de căţelul lui Agnes, şi păru să se prăbuşească, deşi era deja ţintuită la podea. „Am ucis-o".

— Nu pot opri sângerarea, anunţă ea, însă aceasta încetase. Apăsă mai tare poalele rochiei de rană şi numără

până la o sută, apoi până la două sute şi abia după aceea, temătoare, uşură apăsarea.

Sângele încă mustea în rană, însă era amestecat cu puroiul gros, galben-cenuşiu. Roche se apleca să-l şteargă, dar Kivrin îl opri.

— Nu, e plin de germeni, îl ameninţă ea, şi-i luă bucata de pânză din mână. Nu-l atinge.

Şterse puroiul cu aspect greţos. Continua să curgă, însoţit de serul cu aspect apos.

— Asta-i tot, sper, îl anunţă ea pe Roche. Dă-mi vinul, zise ea, apoi privi în jur în căutarea unei bucăţi curate de pânză pe care să o îmbibe în vin.

Nu mai aveau nici o şuviţă. Le folosiseră pe toate, încercând să oprească hemoragia. Aplecă sticla cu atenţie şi lăsă lichidul să curgă subţire peste rană. Rosemund nu se mişcă. Faţa ei era cenuşie, lipsită de sânge. „A pierdut mult sânge, iar eu nu pot să-i administrez o transfuzie. Nici măcar nu am o cârpă curată”.

Roche dezlegă braţele Rosemundei, apoi ridică o mână moale şi vlăguită.

— Inima îi bate mai tare acum, constată el.

— Ne trebuie bucăţi de pânză, spuse Kivrin şi izbucni în lacrimi.

— Tatăl meu o să vă spânzure pentru ce-aţi făcut, îi ameninţă Rosemund.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(071147-071862)

Rosemund şi-a pierdut cunoştinţa. Seara trecută am încercat să-i incizez buboiul pentru a drena infecţia şi mi-e teamă că doar am agravat situaţia. A pierdut foarte mult sânge. Acum e foarte palidă şi pulsul îi este atât de slab, încât abia de i-l pot detecta.

Şi secretarul se simte mai rău. Hemoragia trece prin piele şi mi-e limpede că i-a sosit sfârşitul. Îmi aduc aminte că doctoriţa Ahrens a spus că bolnavii de ciumă bubonică

mor în patru-cinci zile dacă nu sunt trataţi, însă acest bărbat nu poate rezista chiar atât.

Lady Eliwys, Lady Imeyne şi Agnes se simt deocamdată foarte bine, cu toate că Lady Imeyne pare să-şi fi pierdut minţile tot căutând pe cineva care să poată fi învinovăţit. Chiar azi dimineaţă a pălmuit-o pe Maisry şi i-a spus că Dumnezeu ne-a pedepsit pe toţi pentru lenea şi prostia noastră.

Adevărat, Maisry *este* proastă şi leneşă. Uneori nu i-o poţi încredinţa pe Agnes nici cinci minute, iar azi dimineaţă, când am trimis-o după apă ca să clătesc rana Rosemundei, a stat mai bine de jumătate de oră şi s-a întors cu mâna goală.

N-am zis nimic. N-am vrut ca Lady Imeyne s-o lovească iarăşi, şi nu va trece multă vreme şi bătrâna o să ajungă să mă acuze şi pe mine. Am surprins-o urmărindu-mă pe deasupra Cărţii orelor când m-am dus după apă în locul lui Maisry şi-mi imaginez ce crede – că ştiu prea multe despre ciumă ca să nu fi fugit de ea, că se presupune că mi-am pierdut memoria, că n-am fost rănită, ci doar bolnavă.

Dacă o să-mi aducă asemenea acuzaţii, mă tem că o va convinge pe pe Lady Eliwys că eu am adus ciuma şi că nu ar trebui să-mi dea ascultare ci, în schimb, ar trebui să desfacă baricada şi să se roage cu toţii pentru ca Dumnezeu să le aducă salvarea.

Bine, dar cum să mă apăr? Spunând că vin din viitor, unde cunoaştem totul despre Moartea Neagră, şi că n-o putem trata decât cu streptomicină, dar nu avem cum să ajungem acolo?

Gawyn nu s-a întors încă. Eliwys e înnebunită de îngrijorare. Când Roche a plecat să ţină slujba de vecernie, ea stătea la poartă, fără mantie sau coif, pur şi simplu privind drumul. Mă întreb dacă s-a gândit că se putea ca el să fi fost infectat încă dinaintea plecării la Bath. Doar a mers împreună cu trimisul episcopului, iar când a revenit ştia deja de ciumă.

(Pauză)

Arendaşul Ulf e în pragul morţii, iar nevasta şi copiii lui sunt bolnavi. Fără buboaie, dar femeia prezintă nişte umflături mici pe interiorul coapsei. Trebuie să-i reamintesc mereu lui Roche să poarte masca şi să nu-i atingă pe suferinzi mai mult decât este nevoie.

Filmele documentare despre această epocă susţin că oamenii erau panicaţi şi laşi în timpul Morţii Negre, că îşi luau tălpăşiţa şi nu voiau să-i îngrijească pe cei bolnavi, că preoţii se dovediseră cei mai răi dintre toţi, dar constat că nu e deloc aşa.

Toată lumea este înspăimântată, dar fiecare face ce poate, iar Roche se comportă minunat. Tot timpul cât am consultat-o pe nevasta arendaşului a stat şi a ţinut-o de mână şi nici nu tresare în faţa celor mai dezgustătoare treburi – spălarea rănii Rosemundei, golirea oalelor de noapte. Nu ştiu de unde are atâta curaj.

Continuă să ţină slujbele de utrenie şi vecernie şi să se roage, vorbindu-i lui Dumnezeu despre Rosemund şi cei care mai sunt bolnavi, prezentând simptomele şi povestind ce am făcut pentru ei, de parcă El chiar l-ar putea auzi. Aşa cum mă adresez eu vouă.

Oare Dumnezeu e totuşi acolo, sus, dar izolat de noi din pricina unui lucru mai cumplit decât timpul, neputincios să treacă graniţa asta şi incapabil să ne găsească?

(Pauză)

Am ajuns să auzim ciuma. Satele învecinate bat clopotele de moarte după fiecare înmormântare, nouă bătăi pentru bărbaţi, trei pentru femei, una pentru copii şi apoi o oră de dangăte constante. La Esthcote au avut două îngropăciuni azi dimineaţă, iar clopotul de la Osney bate întruna de ieri. Clopotul dinspre sud-vest despre care vă spuneam că l-am auzit la sosire a încetat să mai bată. Nu ştiu dacă asta înseamnă că epidemia s-a sfârşit acolo, ori nu a mai rămas nimeni să tragă clopotul.

(Pauză)

Doamne n-o lăsa pe Rosemund să moară. Şi n-o lăsa pe Agnes să ia boala. Ajută-l pe Gawyn să se întoarcă.

Capitolul 28

În cursul nopţii se îmbolnăvi de ciumă şi băiatul care fugise de Kivrin în ziua când încercase să găsească locul de întâlnire. Mama lui îl aştepta pe Părintele Roche când acesta sosi pentru a ţine slujba de utrenie. Băiatul avea un buboi pe spinare, iar Kivrin i-l incizǎ, în timp ce Roche şi mama îl ţinură imobilizat.

Nu voise să facă operaţia. Scorbutul îl slăbise foarte mult, iar Kivrin nu avea habar dacă sub omoplaţi existau artere sau nu. Starea Rosemundei nu părea să se fi îmbunătăţit, deşi Roche susţinea că pulsul îi devenise mai puternic. Aşa nemişcată şi având chipul atât de alb, fata părea să fi pierdut tot sângele. Iar băiatul nu lăsa impresia că ar rezista unei hemoragii.

Cu toate acestea, nu sângeră aproape deloc, iar obrajii i se colorară înainte de a termina de spălat cuţitul.

— Să-i dai ceai de măceşe, o sfătui Kivrin pe mamă, sperând că prin acest tratament ar putea lecui măcar scorbutul. Şi din coajă de salcie. Ţinu lama cuţitului în flacără. Focul nu era mai mare decât în ziua în care stătuse şi ea lângă el, prea slăbită ca să găsească locul de întâlnire. Nu avea acum să-l încălzească pe băiat, iar dacă i-ar fi spus femeii să strângă lemne de foc, ar fi putut infecta şi alte persoane. O să vă aducem nişte vreascuri, promise ea şi apoi se întrebă de unde.

Mai rămăsese mâncare de la ospăţul de Crăciun, dar toate celelalte provizii se topiseră. Folosiseră mai toate lemnele tăiate ca să încălzească încăperea unde se aflau Rosemund şi secretarul şi nu avea cine să spargă butucii strânşi claie peste grămadă lângă peretele bucătăriei. Arendaşul era bolnav, iar administratorul îşi îngrijea nevasta şi copilul.

Kivrin strânse un braţ de lemne gata sparte şi câteva bucăţi de coajă pentru a sluji la aprinderea focului şi le duse pe toate la colibă, regretând că nu putea să mute băiatul la conac, pentru că Eliwys trebuia să poarte de grijă

secretarului şi Rosemundei, şi ea însăşi părea gata să se prăbuşească.

Eliwys o veghease toată noaptea pe Rosemund, dându-i să bea ceai din coajă de salcie şi schimbând pansamentul la rană. Terminaseră bucăţile de pânză, astfel că-şi scosese coiful şi îl făcuse fâşii. Se aşezase într-o poziţie din care putea vedea paravanele şi la fiecare câteva minute se ridicase ca să meargă până la uşă, de parcă ar fi simţit pe cineva venind. Având părul negru lăsat să curgă peste umeri, părea cam de aceeaşi vârstă cu Rosemund.

Kivrin duse femeii lemnul de foc şi-i dădu drumul să cadă pe podeaua din lut, alături de cuşca şobolanului. Şobolanul dispăruse, ucis, neîndoielnic, şi nici măcar nu purtase vreo vină.

— Dumnezeu ne binecuvântează, îi spuse femeia. Îngenunche apoi lângă foc şi începu să adauge din lemnele aduse.

Kivrin îl examină din nou pe băiat. Buboiul mai supura un lichid apos, destul de limpede, ceea ce constituia un semn bun. Rana Rosemundei sângerase o bună parte a nopţii, iar apoi începuse să se umfle şi să se întărească. „Nici nu mai pot să-l incizez”, gândi Kivrin. „Nu trebuie să mai piardă sânge”.

Porni înapoi spre sală, întrebându-se dacă n-ar fi cazul s-o mai scutească pe Eliwys de corvezi şi să spargă nişte lemne. Roche, care tocmai ieşea din casa administratorului, o anunţă că se mai îmbolnăviseră doi copii ai administratorului.

Era vorba de cei mici, care contractaseră ciuma pneumonică. Amândoi tuşeau, iar mama vărsa din când în când spută de consistenţa apei. „Dumnezeu să ne aibă în pază”, gândi Kivrin şi se întoarse în sală. Aerul rămăsese înceţoşat din cauza fumului de sulf, iar braţele secretarului păreau aproape negre în lumina gălbuie. Nici focul nu arăta mai vioi decât cel din colibă. Kivrin aduse înăuntru ultimele lemne tăiate şi o întrebă pe Eliwys dacă Gawyn revenise.

— Nu, răspunse Eliwys, aruncând o privire către uşă. Apoi adăugă mai mult către sine: E de trei zile pe drum.

Până la Bath erau şaptezeci de kilometri, adică drum călare de cel puţin o zi şi jumătate, plus acelaşi timp pentru înapoiere, asta dacă Gawyn ar fi reuşit să facă rost de un cal de schimb în Bath. Exista posibilitatea ca el să revină chiar azi, dacă l-ar fi găsit fără întârziere pe Lord Guillaume. „Asta dacă se mai întoarce”, gândi Kivrin.

Eliwys aruncă o nouă privire spre uşă, de parcă ar fi auzit ceva, însă era doar Agnes, care vorbea molcom căruciorului de jucărie. Aşezase o batistă peste ea, de parcă ar fi fost o pătură şi cu o lingură îi dădea o mâncare imaginară.

— Are boala albastră, îi explică ea lui Kivrin.

Kivrin îşi petrecu restul zilei făcând diferite corvezi casnice – aduse apă, găti supă dintr-un rasol de vită, goli oalele de noapte. În ciuda poruncilor date de Kivrin, vaca administratorului apăru cu ugerul umflat şi mugind şi o urmări peste tot, împoldind-o cu coarnele, până când nu mai avu încotro şi o mulse. Între vizitele făcute administratorului şi fiului său, Roche crăpă lemnele, iar Kivrin, regretând că nu ştia să taie lemne, lovea stângaci cu securea în buştenii mari.

Înainte de căderea întunericului sosi administratorul să îi ia pentru a o vedea pe fiica lui cea mică. „Ăsta e al optulea caz”, constată Kivrin. „În sat sunt doar patruzeci de oameni. Se presupune că între o treime şi jumătate din populaţia Europei au luat molima şi au murit, iar domnul Gilchrist susţinea că cifra era exagerată. O treime ar însemna treisprezece cazuri, deci încă cinci. Chiar dacă îmbolnăvirea atingea cincizeci la sută, aveau să mai cadă la pat doisprezece, iar copiii administratorului fuseseră deja expuşi”.

Îi privi pe rând, fiica mai mare bine clădită şi brunetă la fel ca şi tatăl ei, mezinul cu faţa suptă ca şi maică-sa, sugarul uscat de slab. „Or să se îmbolnăvească toţi, deci vor mai fi alţi opt”.

Părea să aibă simţămintele amorţite, chiar când sugarul începu să scâncească şi fata îl luă pe genunchi şi-i vârî degetul murdar în gură. „Treisprezece”, se rugă ea. Douăzeci, cel mult.

Nici faţă de secretar nu simţea mai nimic, deşi era aproape limpede că acesta nu avea să supravieţuiască peste noapte. Buzele şi limba lui erau acoperite cu o mâzgă maronie, iar când tuşea elimina o salivă apoasă, brăzdată cu firişoare roşiatice de sânge. Îl îngrijea cu gesturi mecanice, fără să mai simtă nimic.

„Din cauza lipsei de somn; asta ne face pe toţi să devenim nepăsători”.

Se întinse lângă foc şi încercă să doarmă, dar părea să fi depăşit starea de oboseală şi nevoia de somn. „Încă opt oameni”, gândi ea, făcând adunarea în minte. „Se va îmbolnăvi şi mama, apoi nevasta arendaşului şi copiii. Mai rămân patru. Să dea Dumnezeu să nu fie Agnes sau Eliwys. Sau Roche”.

În dimineaţa următoare, Roche o găsi pe bucătăreasă zăcând în zăpadă, în faţa colibei ei, pe jumătate îngheţată şi scuipând sânge când tuşea. „Nouă”, socoti Kivrin. Femeia era văduvă, şi nu avea pe nimeni care să o îngrijească, de aceea o aduseră în sală şi o aşezară alături de secretar, care, lucru uimitor şi oribil, încă trăia. Hemoragia îi cuprinsese deja tot corpul, iar pieptul îi era brăzdat de dungi vineţii, iar braţele şi picioarele i se înnegriseră. Obrajii îi erau acoperiţi de o barbă de câteva zile care părea tot un simptom, căci sub ea pielea devenea cenuşie.

Albă la faţă şi mută, Rosemund zăcea între viaţă şi moarte, iar Eliwys o îngrijea fără să scoată o vorbă, în tăcere, de parcă până şi o mişcare imperceptibilă, un sunet abia auzit, i-ar fi putut aduce moartea. Kivrin păşi în vârful picioarelor printre saltele şi Agnes, simţind că trebuie să păstreze tăcerea, cedă cu totul.

Scânci, se agăţă de baricadă, o rugă de câteva ori pe Kivrin să meargă împreună pentru a-şi vedea ogarul, poneiul, să capete ceva de mâncare, să termine de spus povestea despre fecioara neascultătoare care se rătăcise în codru.

— Cum se termină? se smiorcăi ea pe un ton care o irită la culme pe Kivrin. O mănâncă lupii?

— Nu ştiu, se răsti Kivrin, pentru a patra oară. Du-te şi stai lângă bunica.

Agnes se uită dispreţuitor către Lady Imeyne, care continua să stea în genunchi în colţul ei, cu spatele la toţi şi toate. Rămăsese întreaga noapte în acelaşi loc.

— Bunica nu vrea să se joace cu mine.

— Bine, atunci joacă-te cu Maisry.

Plecă şi nu stătu decât cinci minute, chinuind-o pe Maisry atât de nemilos încât aceasta o pedepsi şi fetiţa reveni plângând şi urlând că Maisry o pişcase.

— N-o găsesc vinovată, spuse Kivrin şi le trimise pe amândouă în pod.

Plecă să vadă cum se mai simţea băiatul, a cărui stare se îmbunătăţise într-atât încât îl găsi stând în capul oaselor şi când se întoarse Maisry stătea ghemuită într-un jilţ, dormind buştean.

— Unde e Agnes? o întrebă Kivrin.

Eliwys privi în jur fără să priceapă.

— Nu ştiu. Au fost împreună în pod.

— Maisry, rosti Kivrin, traversând încăperea către postament. Trezeşte-te. Unde e Agnes?

Maisry clipi ca prostită către ea.

— Nu trebuia s-o laşi singură, spuse Kivrin.

Urcă în pod, dar Agnes nu era acolo, de aceea verifică şi în chioşc, fără nici un rezultat.

Maisry se cocoţase în jilţ şi se strânsese aproape de perete, având un aer îngrozit.

— Unde e? o luă Kivrin la întrebări.

Maisry duse o palmă către ureche, în semn de apărare şi se holbă la ea, ţinând gura căscată.

— Bun, o luă Kivrin cu uşorul. *O să fii pedepsită* doar dacă nu-mi spui unde este.

Maisry îşi îngropă faţa în fuste.

— *Unde e?* întrebă Kivrin şi o zgâlţâi de braţ. Trebuia să ai grijă de ea. Răspunzi de viaţa ei!

Maisry începu să urle, scoţând un sunet ascuţit, ca un animal încolţit.

— Termină! porunci ea. Arată-mi unde a plecat! Apoi o împinse către paravane.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Roche, care tocmai se întorcea.

— Agnes! exclamă Kivrin. Trebuie s-o găsim. S-ar putea să fi mers în sat.

Roche clătină din cap.

— N-am văzut-o. Pesemne că a intrat în vreuna dintre clădirile de aici.

— Grajdurile, exclamă Kivrin, uşurată. A zis că vrea să-şi vadă poneiul.

Dar Agnes nu era în grajd.

— Agnes! strigă ea în bezna grajdului care mirosea a baligă. Agnes! Poneiul acesteia nechează şi încercă să iasă din staulul său, iar Kivrin se întrebă când primise acesta ultima oară de mâncare şi unde se aflau ogarii. Se uită cercetător în fiecare boxă şi în spatele ieslei, locuri unde s-ar fi putut ascunde sau adormi un copil de vârsta lui Agnes.

„Pesemne c-o fi în hambar”, gândi Kivrin, şi imediat ce ieşi din grajd trebui să ducă palma la ochi, să şi-i păzească de strălucirea neaşteptată a luminii. Roche ieşea din bucătărie.

— Ai găsit-o, cumva? întrebă Kivrin, însă el n-o auzi. Privea către poartă, ţinând capul înclinat într-o parte, de parcă ar fi tras cu urechea.

— Ce e? întrebă ea. O auzi plângând?

— Nu, e glasul Stăpânului, răspunse el şi porni în goană către poartă.

„Nu, nu se poate ca Roche să păţească ceva”, gândi Kivrin şi alergă după preotul care se oprise şi tocmai deschidea poarta.

— Părinte Roche, strigă ea, apoi auzi galopul calului.

Se apropia în goană de ei, iar zgomotul copitelor răsuna puternic, din cauza pământului îngheţat. Kivrin înţelese că Roche se referise la stăpânul conacului. „Crede că, în cele din urmă, a venit soţul lui Eliwys”, iar apoi, plină de speranţă, „ba nu, e domnul Dunworthy”.

Roche ridică drugul greu şi-l dădu la o parte.

„Avem nevoie de streptomicină şi dezinfectante şi la întoarcere va trebui să o ia pe Rosemund la un spital. Are mare nevoie de o transfuzie”.

Roche îndepărtase drugul şi tocmai împingea poarta.

„Şi vaccin”, gândi ea disperată. „Ar fi preferabil cu administrare orală. Unde-o fi Agnes? Trebuie s-o ia şi pe ea, ca să fie în siguranţă”.

Până să-şi revină, calul ajunsese deja la poartă.

— Nu! exclamă ea, dar era prea târziu, pentru că Roche deschisese poarta. Nu are voie să intre! strigă ea, privind deznădăjduită în jur, căutând un semn de avertizare. Are să ia ciuma.

Îşi aminti că lăsase hârleţul rezemat de cocina goală, după ce-l îngropase pe Blackie. Dădu fuga să-l ia.

— Să nu-l laşi să intre, strigă ea şi Roche îşi ridică braţele în aer ca să-l oprească pe călăreţ, însă acesta pătrunsese deja în curte.

Roche îşi lăsă braţele să cadă.

— Gawyn! se bucură el, căci armăsarul negru semăna cu acela al lui Gawyn, însă călăreţul era un băiat. Aproape de aceeaşi vârstă ca şi Kivrin, tânărul avea faţa şi hainele mânjite de noroi. Şi armăsarul era stropit cu noroi, gâfâia din greu şi făcuse spume la gură, iar băiatul arăta la fel de epuizat. Nasul şi urechile i se înroşiseră de ger. Fără să-i scape din ochi, dădu să descalece.

— Nu ai voie să intri, îl preveni Kivrin, adresându-i-se cu grijă astfel încât să nu greşească vorbind în engleză. Avem ciumă în sat. Ridică hârleţul şi, ţinându-l ca pe o puşcă, îl îndreptă spre el.

Băiatul se opri, pe jumătate descălecat şi se aşeză la loc în şa.

— Boala albastră, adăugă ea, pentru a lămuri lucrurile mai deplin, însă el înţelesese.

— E pretutindeni, spuse el, răsucindu-se ca să ia ceva din sacul plasat în spatele şeii. Am adus un mesaj.

Îi întinse un portofel din piele lui Roche, care dădu să-l ia.

— Nu! interveni ferm Kivrin şi făcu un pas înainte, împungând aerul cu hârleţul. Aruncă-l la pământ! Nu trebuie să ne atingi.

Băiatul scoase din portofel un pergament făcut sul şi îl azvârli la picioarele lui Roche, care îl ridică de pe dalele din piatră şi-l desfăcu.

— Ce spune mesajul? îl întrebă pe băiat, iar Kivrin gândi: „Dar nu ştie să citească”.

— Nu ştiu, răspunse acesta. E din partea episcopului de Bath. Trebuie să-l duc tuturor parohiilor.

— Vrei să-l citesc? întrebă Kivrin.

— Poate e de la stăpânul, spuse Roche. Probabil ne trimite vorbă că are să întârzie.

— Da, îl aprobă Kivrin, luând sulul de la el, dar dându-şi seama că lucrurile stăteau altfel.

Era în latină, scris cu litere atât de minuţios caligrafiate încât cu greu se putea citi, dar nu avea importanţă. Îl mai studiase în biblioteca Bodleian.

„Molima contagioasă din aceste vremuri prezente, care se răspândeşte pretutindeni, a lăsat multe biserici parohiale şi alte lăcaşe de cult din dioceza noastră fără preoţi sau oficianţi care să poarte de grija enoriaşilor”.

Kivrin aruncă o privire spre Roche. „Nu, nu este cazul aici. Nu voi îngădui să se întâmple aşa ceva”.

„Fiindcă nu pot fi găsiţi preoţi sau oameni care să fie gata...”.

Preoţii muriseră sau fugiseră din calea bolii şi nu se găsea nimeni să le ia locul, iar oamenii mureau „fără a se pocăi”.

Continuă să citească, văzând, nu textul scris cu negru, ci pe cel cu litere decolorate pe care îl descifrase la Bodleian şi i se păruse ridicol şi plin de preţiozităţi. „Oamenii piereau peste tot”, îi spusese ea lui Dunworthy cu un aer revoltat, „iar pe episcop îl interesau mai mult chestiunile de protocol religios!” Acum însă, citindu-l în faţa băiatului epuizat şi a Părintelui Roche, mesajul suna a strigăt de disperare.

— „Dacă sunt în pragul morţii, nu li se poate asigura prezenţa unui preot”, continuă ea, „atunci oamenii trebuie

să mărturisească unii către ceilalţi. Vă îndemnăm, prin prezenta scrisoare, din adâncul sufletului lui Iisus Cristos, să procedaţi întocmai”.

După ce termină de citit, nici Roche, nici băiatul nu scoaseră o vorbă. Se întrebă dacă băiatul ştia ce duce cu sine. Rulă pergamentul la loc şi i-l înapoie.

— Călăresc de trei zile, spuse băiatul, lăsându-se moale în faţă. N-aş putea să mă odihnesc aici o vreme?

— Nu eşti în siguranţă, îi răspunse Kivrin compătimitor. O să-ţi dăm ţie şi calului hrană pentru drum.

Roche se întoarse pentru a intra în bucătărie, iar Kivrin îşi aduse brusc aminte de Agnes.

— N-ai văzut o fetiţă pe drum? Are cinci ani şi e îmbrăcată cu o mantie roşie cu glugă.

— Nu, dar drumurile sunt pline de copii. Fug de molimă.

Roche reveni cu un sac din pânză. Kivrin aduse nişte ovăz pentru cal, iar Eliwys ţâşni pe lângă ei, cu fusta încurcându-i-se între picioare, şi părul despletit fluturând în vânt.

— Nu... strigă Kivrin, dar Eliwys apucase deja căpăstrul calului.

— De unde vii? întrebă ea, agăţându-se de mâneca băiatului. Nu l-ai văzut cumva pe Gawyn, ajutorul soţului meu?

Băiatul o privi înspăimântat.

— Vin de la Bath şi aduc un mesaj al episcopului, explică el, trăgând de hăţuri. Calul necheză şi scutură violent din cap.

— Ce fel de mesaj? urlă Eliwys înnebunită. E de la Gawyn?

— Nu-l cunosc pe bărbatul despre care vorbiţi, se miră băiatul.

— Lady Eliwys... spuse Kivrin, apropiindu-se de ea.

— Gawyn călăreşte un armăsar negru, cu şaua bătută în argint, insistă Eliwys, trăgând de frâul calului. A plecat la Bath să-l cheme pe soţul meu, care trebuie să depună mărturie în faţa tribunalului.

— Nimeni nu mai merge la Bath, spuse băiatul. Cei care mai pot, pleacă de acolo.

Eliwys se împletici, de parcă armăsarul s-ar fi cabrat, şi apoi se apropie să se sprijine de flancul lui.

— Nu mai e nici tribunal, nici lege, continuă băiatul. Morţii zac pe străzi şi pier şi cei care au grijă de ei. Unii spun că ar veni sfârşitul lumii.

Eliwys dădu drumul frâului şi făcu un pas înapoi. Se întoarse şi privi plină de speranţă către Kivrin şi Roche.

— Atunci se vor întoarce acasă foarte curând. Sigur nu i-ai întâlnit pe drum? Merge pe un armăsar negru.

— Am văzut mulţi armăsari. Dădu pinteni calului, ca să se apropie de Roche, însă Eliwys nu se clinti.

Roche se apropie de el cu sacul de mâncare. Băiatul se aplecă, îl luă şi-şi roti armăsarul, cât pe ce s-o răstoarne pe Eliwys, care nici nu încercă să se tragă din calea lui.

Dintr-un pas, Kivrin prinse frâul calului.

— Să nu te întorci la episcop.

Băiatul trase de frâu, părând mai speriat de ea decât de Eliwys. Kivrin nu dădu drumul frâului.

— Du-te spre miază-noapte, îl sfătui ea. Ciuma încă nu a ajuns acolo.

El smulse frâul din mâna ei dădu pinteni armăsarului şi ieşi în galop din curte.

— Nu merge pe drumurile circulate, strigă Kivrin după el. Să nu vorbeşti cu nimeni.

Eliwys rămăsese ca pironită.

— Hai, o îndemnă Kivrin. Trebuie s-o găsim pe Agnes.

— Soţul meu şi Gawyn trebuie să fi mers întâi la Courcy, ca să-l anunţe pe Sir Bloet, spuse ea şi se lăsă condusă înapoi în casă.

Kivrin o aşeză lângă foc şi plecă spre hambar s-o caute pe Agnes. Fetiţa nu era acolo, însă îşi găsi mantia pe care o lăsase în ziua de Crăciun. O îmbrăcă şi urcă în pod. Se uită şi în distilerie, iar Roche inspectă celelalte clădiri, dar n-o găsiră. Cât stătuseră de vorbă cu mesagerul, vântul rece se înteţise şi erau semne că avea să ningă.

— Poate o fi în casă, spuse Roche. Te-ai uitat în spatele jilţului cel mare?

Kivrin verifică din nou în casă, după jilţ şi sub patul din budoar. Maisry stătea prăbuşită în acelaşi loc unde o lăsase mai devreme şi trebuie să se abţină ca să nu o lovească. O întrebă şi pe Lady Imeyne, care stătea îngenuncheată lângă perete.

Bătrâna nu o băgă în seamă şi continuă să-şi numere bobiţele rozariului şi mişcându-şi buzele fără să scoată un sunet.

Kivrin o scutură de umăr:

— Ai văzut-o ieşind?

Lady Imeyne se întoarse şi o privi cu ochi arzători:

— Numai ea e de vină.

— Agnes? se miră Kivrin, scandalizată. Cum să fie vina ei?

Imeyne clătină din cap şi privi dincolo de Kivrin, spre Maisry:

— Dumnezeu ne pedepseşte pentru răutatea lui Maisry.

— Agnes lipseşte şi se întunecă, spuse Kivrin. Trebuie s-o găsim. N-ai văzut încotro a plecat?

— Vinovată, şopti bătrâna şi se întoarse din nou către perete.

Se întuneca deja şi vântul şuiera prin paravane. Kivrin porni aproape în goană către islaz. Era ca în ziua în care încercase să găsească locul de întâlnire. Nu văzu ţipenie de om pe câmpul acoperit de zăpadă în timp ce vântul o izbea, parcă dorind să-i smulgă straiele de pe ea. Departe, spre nord-est un clopot bătea rar, a moarte.

Agnes ţinea mult la clopotul din turn, de aceea Kivrin intră şi o strigă pe nume, deşi văzuse că e pustiu. Plecă de acolo şi rămase cu privirea aţintită la colibe, gândindu-se în care s-ar afla copila.

N-ar fi intrat în nici una decât dacă i-ar fi fost frig. „A, căţelul. Voise să-i vadă mormântul”. Kivrin îi spusese că-l îngropase în pădure. Agnes afirmase că el trebuia îngropat în cimitir. Nu văzu pe nimeni, dar trecu totuşi de poartă. Alergă pe lângă zidul bisericii. Urmele se opreau şi dădeau

roată înapoi, spre biserică. Deschise uşa. Înăuntru era aproape întuneric şi mai ger decât afară, în vânt.

— Agnes! strigă ea. Nu primi răspuns, dar auzi un foşnet uşor, în dreptul altarului, ca şi cum un şoarece şi-ar fi căutat scăparea. Agnes? întrebă Kivrin, mijindu-şi ochii să vadă pe întuneric, dincolo de mormântul cavalerului, spre strană. Tu eşti acolo?

— Kivrin? se auzi un glas tremurător.

— Agnes? exclamă ea şi porni în fugă spre direcţia din care venise răspunsul. Unde eşti?

Fetiţa stătea lângă statuia Sfintei Ecaterina, ghemuită printre lumânări la poalele ei, înfofolită în mantia roşie. Se strânsese să se facă una cu faldurile din piatră ale statuii, privind cu ochi mari şi speriaţi. Avea faţa înroşită şi umedă de lacrimi.

— Kivrin? strigă fata şi i se azvârli în braţe.

— Ce faci aici, Agnes? o întrebă Kivrin, într-un amestec de furie şi uşurare. O strânse la piept. Te-am căutat peste tot.

Copila îşi lipi faţa udă de gâtul lui Kivrin.

— Mă ascund, explică ea. Am plecat cu căruţa să-i arăt ogorul şi am căzut. Îşi şterse nasul cu palma. Am tot strigat după tine, dar nu ai venit.

— N-am ştiut unde eşti, scumpo, spuse Kivrin, mângâind-o pe creştet. De ce ai venit la biserică?

— M-am ascuns de omul cel rău.

— Omul cel rău? se miră Kivrin, încruntându-se.

Uşa grea a bisericii se deschise şi Agnes îşi încolăci braţele firave în jurul gâtului lui Kivrin, gata să o sugrume.

— A venit omul cel rău, şopti ea înnebunită de spaimă.

— Părinte Roche! strigă Kivrin. Am găsit-o. E aici. Uşa se închise şi se auziră paşii lui. E Părintele Roche, încercă să o liniştească pe Agnes. Te caută şi el. N-am ştiut unde ai plecat.

Fata mai slăbi strânsoarea.

— Maisry a zis că o să vină un om rău să mă ia.

Roche sosi gâfâind, iar Agnes îşi îngropă capul în scobitura gâtului lui Kivrin.

— A păţit ceva? întrebă el îngrijorat.

— Cred că nu. E aproape îngheţată. Înveleşte-o cu mantia mea.

Cu mişcări stângace, Roche desfăcu mantia şi o înfăşură pe Agnes cu ea.

— M-am ascuns de omul rău, îl anunţă Agnes, răsucindu-se în braţele lui Kivrin.

— Rău? repetă Roche.

— Cel care te-a urmărit în biserică. Maisry a spus că vine, te prinde şi-ţi dă boala albastră.

— Nu există un asemenea om, încercă s-o convingă Kivrin, în acelaşi timp gândind: „Când ajungem acasă o s-o zgâlţâi pe Maisry să-i sară dinţii din gură”. Se ridică. Agnes o prinse mai strâns.

Roche merse pe pipăite de-a lungul peretelui până la uşa destinată preotului şi o deschise. Dinăuntru îi inundă o lumină albăstrie.

— Maisry a zis că el mi-a prins ogarul, urmă Agnes, printre tremurături. Dar pe mine nu m-a prins. M-am ascuns.

Kivrin îşi aduse aminte de căţelul negru, moale în palmele ei, sângerând pe bot. „Nu”, se rugă Kivrin, şi porni grăbită prin zăpadă. Copila tremura fiindcă stătuse mult în biserică, unde fusese frig. Faţa ei îi ardea gâtul. „E doar din cauza plânsului”, şi o întrebă dacă o durea capul.

Agnes se mulţumi să dea din cap şi nu vru să răspundă. „Nu”, gândi Kivrin şi iuţi pasul, având-ul în urma ei pe Roche, apoi trecu prin dreptul casei administratorului şi intrară în curte.

— Eu n-am mers în codru, spuse Agnes când ajunseră în casă. Fata cea neascultătoare a intrat, nu?

— Da, îi răspunse Kivrin, şi o duse aproape de foc. Dar nici ea n-a păţit nimic. Tatăl ei a găsit-o şi a dus-o acasă. Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

O aşeză pe Agnes pe bancă şi îi desfăcu mantia.

— Şi n-a mai intrat niciodată în pădure.

— Niciodată. Kivrin îi scoase încălţările şi ciorapii uzi. Stai culcată, spuse ea şi întinse mantia ei lângă foc. O să-ţi aduc

nişte supă fierbinte. Agnes se aşeză cuminte, iar Kivrin o acoperi cu poalele mantiei.

Îi aduse supă, dar Agnes nu vru să mănânce şi adormi aproape instantaneu.

— A răcit, îi anunţă ea pe Eliwys şi pe Roche aproape supărată. A stat afară toată după amiaza. A prins-o frigul, dar după ce Roche plecă să ţină slujba de seară, o dezveli pe Agnes şi o pipăi la subsuoară şi în zona inghinală. O întoarse chiar şi cu faţa în jos, căutând o umflătură între omoplaţi, ca aceea a băiatului.

Roche nu bătu clopotul. Se întoarse cu o pătură zdrenţuită, care se vedea că e din propriul lui pat şi improviză o saltea, apoi o mută pe Agnes pe ea.

Clopotele satelor din jur băteau de vecernie. În Oxford şi Godstow, precum şi într-o aşezare de la sud-vest. Nu reuşi să-l perceapă pe cel dublu de la Courcy. Se uită neliniştită la Eliwys, dar ea nu părea să asculte. Ea stătea cu ochii pe Rosemund.

Clopotele se opriră, şi atunci bătură cele de la Courcy. Sunau straniu, înfundat şi prea rar. Kivrin aruncă o privire spre Roche.

— E clopot de îngropăciune?

— Nu, răspunse el, uitându-se la Agnes. E sărbătoare.

Pierduse şirul zilelor. Trimisul episcopului plecase în dimineaţa de Crăciun, iar în aceeaşi după amiază descoperise că izbucnise epidemia de ciumă, după care trăise parcă o singură zi fără de sfârşit. „Patru zile, au trecut patru zile”.

Voise să ajungă aici în perioada Crăciunului, fiindcă erau atât de multe sărbători încât până şi sătenii vor şti ce zi e, şi în acest fel i-ar fi fost imposibil să piardă momentul întâlnirii. „Gawyn a plecat la Bath să ceară ajutor, domnule Dunworthy, iar episcopul a luat toţi caii, iar eu nu ştiu locul”.

Eliwys se ridicase şi asculta dangătul clopotelor.

— Sunt cele de la Courcy, îl întrebă ea pe Roche.

— Da. Nu te teme, este Uciderea pruncilor.

„Uciderea pruncilor”, gândi Kivrin privind spre Agnes. Aceasta dormea şi nu mai tremura, deşi era fierbinte.

Bucătăreasa strigă ceva, iar Kivrin se duse dincolo de baricadă să vadă se întâmplase. Femeia stătea ghemuită pe patul improvizat şi se chinuia să se ridice.

— Trebuie să merg acasă, spunea ea.

Kivrin o convinse să rămână întinsă şi-i aduse apă. Găleata era aproape goală, de aceea o ridică şi porni după apă.

— Spune-i lui Kivrin că vreau să vină la mine, spuse Agnes, care se ridicase în capul oaselor.

Kivrin lăsă găleata jos.

— Aici sunt, o linişti ea şi îngenunche alături de fetiţă. Am venit.

Agnes o privi cu chipul îmbujorat de febră şi schimonosit de furie.

— Omul cel rău are să mă ia dacă nu vine Kivrin cu mine. Să vină chiar acum.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(073453-074912)

Am ratat întâlnirea. Am pierdut noţiunea timpului, fiindcă a trebuit să port de grijă Rosemundei, s-o caut pe Agnes şi, în plus, nu ştiam locul.

Probabil că eşti îngrijorat de moarte, domnule Dunworthy. Pesemne îţi închipui că am nimerit între ucigaşi şi tâlhari. Ei, bine, aşa s-a întâmplat. Iar acum au pus gheara pe Agnes.

Are febră, fără buboaie şi nici nu tuşeşte sau vomită. Doar febră. Foarte mare – nu mă recunoaşte şi mă cheamă tot timpul. Eu şi Roche am încercat să-i reducem febra punându-i comprese reci, dar starea febrilă revine.

(Pauză)

S-a îmbolnăvit şi Lady Imeyne. Părintele Roche a găsit-o azi dimineaţă zăcând pe podea, în colţul ei. E posibil să fi suferit acolo toată noaptea. În ultimele două nopţi a refuzat

să se culce şi a stat în genunchi, rugându-se ca Dumnezeu să o apere de ciumă pe ea şi pe cei credincioşi.

Nu a fost să fie. Bătrâna are ciumă pneumonică. Tuşeşte şi varsă mucus cu firicele de sânge.

Nu admite ca eu sau Roche să o îngrijim.

— Numai ea e vinovată de toate, i-a spus ea lui Roche arătând spre mine. Uită-te la părul ei. Nu-i fecioară. Uită-te la straiele ei.

Acum port un pieptar bărbătesc şi pantaloni din piele pe care i-am găsit într-un dulap din pod. Caftanul meu s-a distrus când Lady Imeyne a vărsat pe mine şi a trebuit să-mi rup bluza în fâşii pentru bandaje.

Roche a încercat să-i dea nişte ceai din coajă de salcie, dar l-a scuipat, zicând:

— A minţit când a povestit cum au atacat-o tâlharii în pădure. A fost trimisă ca să ne ucidă pe toţi.

În timp ce vorbea astfel, saliva însângerată i se prelingea pe bărbie şi Roche se străduia să o şteargă.

— Boala te face să crezi toate astea, a spus el calm.

— A fost trimisă ca să ne otrăvească, a continuat Imeyne. Uite cum i-a otrăvit pe copiii fiului meu. Iar acum vrea să mă otrăvească şi pe mine, dar n-o să primesc nimic de băut sau de mâncat din mâna ei.

— Şşş, a rostit Roche cu glas ferm. Nu se cuvine să vorbeşti de rău pe cel care caută să te ajute.

Ea a clătinat din cap, răsucindu-l violent încoace şi încolo.

— Vrea să ne omoare pe toţi. Trebuie s-o arzi pe rug. E unealta diavolului.

Nu l-am mai văzut aşa de furios până atunci. Arăta din nou ca un tâlhar.

— Nu ştii ce vorbeşti. Dumnezeu a trimis-o să ne ajute.

Aş vrea să fie adevărat ce a spus, dar s-ar putea înşela. Agnes strigă cerând să stau lângă ea, iar Rosemund zace de parcă ar fi sub puterea unei vrăji, secretarul se înnegreşte, şi nu pot face mai nimic să le vin în ajutor. Nimic.

(Pauză)

Toţi membrii familiei administratorului sunt bolnavi. Pe mezin, Lefric, singurul cu forma bubonică, l-am adus aici şi l-am incizat. Pe ceilalţi nu-i pot ajuta cu nimic.

(Pauză)

Sugarul administratorului a murit.

(Pauză)

Bat clopotele de la Courcy. Nouă bătăi. Cine o fi murit? Trimisul episcopului? Călugărul cel gras care a ajutat la furtul cailor noştri? Sau Sir Bloet? Sper că da.

(Pauză)

O zi îngrozitoare. Au murit nevasta administratorului şi băiatul care a fugit de mine când m-am dus să caut locul de întâlnire. Administratorul le sapă mormintele, deşi pământul e atât de îngheţat încât nu pricep cum va reuşi să o facă. Rosemund şi Lefric se simt mai rău. Rosemund abia de poate înghiţi, iar pulsul îi este slab şi neregulat. Agnes nu o duce rău, dar nu reuşesc să scad febra. Roche a ţinut slujba de seară acasă.

După ce a rostit rugăciunile, a spus:

— Iisuse Cristoase, ştiu că ne-ai ajutat după puteri, dar mă tem că nu putem dovedi această ciumă a întunericului, trimisa ta sfântă, Katherine, spune că groaza asta este o molimă, dar cum se poate să fie aşa ceva? Fiindcă nu trece de la un om la altul, ci este pretutindeni în acelaşi timp.

Adevărat.

(Pauză)

A murit Ulf arendaşul.

De asemenea, Sibbe, fiica administratorului.

Joan, fiica administratorului.

Bucătăreasa (nu-i ştiu numele).

Walthef, fiul cel mare al administratorului.

(Pauză)

Mai bine de jumătate din săteni sunt bolnavi. Sper să nu se îmbolnăvească Eliwys. Şi Roche.

Capitolul 29

Strigă după ajutor, dar nu apăru nimeni şi atunci îşi închipui că toţi ceilalţi muriseră şi că e singurul rămas în viaţă, asemeni călugărului John Clyn, de la mănăstirea Fraţilor Minoriţi.

„Voi aştepta sosirea morţii…”.

Încercă să apese pe buton pentru a o chema pe infirmiera de serviciu, dar nu-l află nicăieri. Pe noptiera de lângă pat se afla un clopoţel, dar nu găsi destulă forţă în degete ca să-l prindă şi acesta se rostogoli la podea. Scoase un sunet îngrozitor, parcă nesfârşit, de coşmar, asemănător cu cel scos de Marele Tom, dar tot nu apăru nimeni. Când se trezi din nou, clopoţelul se găsea pe noptieră, semn că cineva venise în cameră în timp ce el dormise. Îl văzu ca prin ceaţă şi se întrebă cât de mult dormise. Mult de tot.

Aspectul camerei nu-l lămuri cu nimic. Era lumină, dar ea cădea drept, fără a lăsa umbre. Putea fi la fel de bine după amiază sau dimineaţă. Nu văzu ceas electronic nici pe noptieră, nici pe perete, şi nici nu avu puterea să se răsucească pentru a descifra semnele de pe cadranele aparatelor instalate pe peretele din spatele său. Descoperi o fereastră, dar nu se putu ridica suficient de sus pentru a vedea afară, îşi dădu totuşi seama că ploua. Vremea rămăsese ploioasă de când ajunsese el la Brasenose – putea fi chiar aceeaşi după amiază. Poate că doar leşinase şi-l aduseseră aici pentru a fi ţinut sub observaţie.

— „Şi-ţi voi plăti cu aceeaşi monedă”, spuse cineva lângă el.

Dunworthy deschise ochii şi dădu să-şi caute ochelarii, dar nu-i găsi la locul ştiut.

— „Vă voi trimite groaza, ftizia şi malaria”.

Era doamna Gaddson, care stătea pe un scaun de lângă patul lui şi cita dintr-un soi de Biblie. Nu purta mască şi nici halat de protecţie, iar cartea părea să fie încă împachetată într-un înveliş protector din polietilenă. Dunworthy privi printre gene.

— „Iar când vă veţi fi strâns în oraşele voastre, voi trimite molima peste voi”.

— În ce zi suntem? întrebă Dunworthy.

Femeia tăcu o clipă, îl măsură curioasă, apoi urmă la fel de placid:

— „Iar voi veţi fi daţi pe mâna duşmanului”.

Imposibil să se fi aflat aici de prea multă vreme. Doamna Gaddson le citea pacienţilor când el se dusese să-l vadă pe Badri. Probabil era aceeaşi după amiază, iar Mary încă nu sosise să o azvârle afară pe doamna Gaddson.

— Puteţi înghiţi? îl întrebă asistenta. O văzu pe aceeaşi asistentă de la Aprovizionare. Trebuie să vă iau temperatura, insistă ea. Puteţi să înghiţiţi?

El deschise gura, iar ea îi plasă pe limbă capsula de evaluare a temperaturii. Ea îi înclină uşor capul în faţă pentru ca el să poată bea.

— L-aţi înghiţit? întrebă ea, lăsându-l să se rezeme de pernă.

Capsula îi rămăsese blocată în gâtlej, dar dădu aprobator din cap. Efortul îi dădu dureri de cap.

— Bine. Atunci pot scoate asta, făcu ea şi-i scoase ceva de pe partea superioară a braţului.

— Ce oră e? întrebă el, străduindu-se să nu elimine capsula prin tuse.

— Ora de odihnă, îl puse ea la punct, aruncând o privire de prezbit către cadranele aflate în spatele lui.

— Ce zi e? întrebă el, dar ea ieşise deja. Ce zi este? repetă el către doamna Gaddson, dar şi ea plecase.

Imposibil să se fi aflat acolo de multă vreme. Încă îl durea capul şi avea febră, adică primele simptome de gripă. Pesemne că era bolnav doar de câteva ore. Poate era aceeaşi zi şi se trezise când îl instalaseră în această rezervă, înainte ca personalul medical să fi apucat să-i ia temperatura.

— Să vedem ce temperatură mai aveţi, auzi vocea unei asistente. Era alta, blonda atrăgătoare care îi ceruse relaţii despre William Gaddson.

— Păi abia mi s-a luat.

— Asta a fost ieri, îl lămuri ea. Haideţi, să scăpăm de ea.

Studenta din anul întâi pe care o cunoscuse în camera lui Badri îi spusese că fusese bolnavă.

— Credeam că aţi luat viroza aceea, spuse el.

— Aşa e, dar m-am făcut bine, la fel ca şi dumneavoastră. Puse mâna după ceafa lui şi-l înălţă puţin ca să poată lua o înghiţitură de apă.

— Ce zi e? întrebă el.

— Unsprezece. A fost nevoie să mă concentrez puţin. Lucrurile s-au cam precipitat pe aici. Aproape tot personalul medical s-a îmbolnăvit şi a trebuit să lucrăm schimburi duble. Tastă ceva pe consolă, privi la ecrane şi se încruntă.

Îşi dăduse seama înainte ca ea să-i spună, chiar înainte să fi întins mâna după butonul prin care se putea solicita ajutor. Febra transformase nopţile de delir pe care nu şi le mai amintea şi dimineţile de confuzie sub efectul medicamentelor într-o după amiaza ploioasă fără de sfârşit, însă organismul lui păstrase noţiunea timpului, trecerea orelor şi zilelor, astfel că ştiuse totul înainte de a i se spune. Pierduse întâlnirea.

„Nu mai exista nici o întâlnire”, gândi el cu amărăciune. Gilchrist închisese reţeaua. N-ar fi avut importanţă dacă ar fi ajuns acolo în situaţia în care n-ar fi fost bolnav. Reţeaua era închisă şi el n-ar fi putut face nimic.

11 ianuarie. Câtă vreme aşteptase Kivrin la locul întâlnirii? O zi? Două? Trei, după care se gândise că a înţeles greşit data sau locul? Oare aşteptase toată noaptea pe marginea drumului dintre Oxford şi Bath, înfofolită în mantia albă, temându-se să aprindă focul pentru ca nu cumva lumina lui să atragă lupi sau tâlhari? Sau săteni care fugeau din calea ciumei. Şi când înţelesese că nu va apărea nimeni să o recupereze?

— Vreţi să vă aduc ceva? întrebă asistenta, apoi introduse acul unei siringi într-o canulă.

— Aveţi ceva care să mă ajute să dorm?

— Da.

— Bine, spuse el şi închise ochii recunoscător.

Dormi câteva minute, o zi sau o lună. Lumina, ploaia, absenţa umbrelor, rămăseseră neschimbate când se trezi. Pe scaunul din dreptul patului stătea Colin, care citea din cartea pe care Dunworthy i-o dăduse de Crăciun şi sugea ceva. „Imposibil să fi trecut prea multă vreme”, gândi el, privindu-l pe băiat printre gene, „acadeaua aceea încă nu s-a terminat”.

— A, bravo, spuse Colin, închizând cartea cu zgomot. Asistenta aceea imposibilă a zis că pot rămâne doar dacă promit că nu vă trezesc şi n-am făcut-o, e bine? O să-i spuneţi că v-aţi trezit singur, da?

Scoase apoi acadeaua din gură, o privi cercetător şi o vârî în buzunar.

— Aţi văzut-o? Cred că e contemporană cu cei din Evul Mediu. E aproape la fel de nesuferită ca şi doamna Gaddson.

Dunworthy îl măsură cu privirea. Jacheta în buzunarul căreia vârâse acadeaua era nouă, de culoare verde, iar fularul cenuşiu de la gât părea şi mai murdar în contrast cu verdele, iar Colin arăta mai matur îmbrăcat astfel, de parcă ar fi crescut cât el dormise.

Colin se încruntă.

— Sunt eu, Colin. Doar nu m-aţi uitat?!

— Cum să te uit? De ce nu porţi mască?

Colin surâse:

— Nu trebuie. Şi oricum, acum nu mai sunteţi contagios. Vreţi ochelarii?

Dunworthy dădu aprobator din cap, atent de astă dată, ca să evite durerea de cap.

— În alte câteva ocazii, când v-aţi trezit, nu m-aţi recunoscut. Cotrobăi prin sertarul noptierei şi-i întinse ochelarii. Aţi fost foarte rău bolnav. Credeam c-o să daţi colţul. Îmi spuneaţi tot timpul Kivrin.

— În ce zi suntem?

— Doisprezece, îi răspunse Colin oarecum iritat. M-aţi mai întrebat şi dimineaţă. Nu vă aduceţi aminte?

Dunworthy îşi puse ochelarii la ochi.

— Nu.

— Nu vă amintiţi nimic din cele întâmplate până acum?

„Mi-aduc aminte cum am trădat-o pe Kivrin. Îmi dau seama că am abandonat-o în 1348”.

Colin apropie târâş scaunul de pat şi aşeză cartea pe pat.

— Asistenta m-a prevenit că n-o să mai ţineţi minte nimic, din cauza febrei, spuse Colin, dar exprimarea lui i se păru lui Dunworthy destul de iritată, de parcă ar fi fost vina lui. N-a vrut să mă lase în rezervă şi nici nu m-a ţinut la curent. Mi se pare necinstit. M-au făcut să stau la nesfârşit într-o sală de aşteptare, spunându-mi mereu să plec acasă, că nu am ce căuta aici şi când am început să pun întrebări mi-au zis: „O să vină doctorul imediat”, iar el nu m-a lămurit deloc. M-au tratat ca pe un ţânc. Să fie clar, odată şi odată trebuie să afli adevărul, nu? Ştiţi ce a făcut asistenta azi dimineaţă? M-a dat afară, anunţând-mă: „Domnul Dunworthy e foarte bolnav. N-aş vrea să-l deranjezi”. Ca şi cum pentru asta venisem.

Părea indignat, dar în acelaşi timp obosit şi îngrijorat. Dunworthy şi-l imagină bântuind pe coridoare şi stând în sala de aşteptare, dorind veşti. Nici nu era de mirare că arăta mai matur.

— Iar acum doamna Gaddson mi-a zis să vă dau doar veştile bune, fiindcă ştirile proaste v-ar putea produce o recidivă, moartea şi atunci ar fi vina mea.

— Constat că doamna Gaddson contribuie la ridicarea moralului, spuse Dunworthy şi îi zâmbi lui Colin. Presupun că nu există nici o şansă să ia şi ea virusul?!

Colin îl privi uimit.

— Epidemia a încetat. Săptămâna viitoare se încheie şi perioada de carantină.

„Deci, după rugăminţile lui Mary, analogul a sosit”. Se întrebă dacă fusese livrat la vreme pentru a-i mai fi de folos lui Badri, iar apoi vru să ştie dacă acestea erau ştirile proaste pe care doamna Gaddson ţinea să le păstreze neştiute. „Punctul de contact s-a pierdut, iar Kivrin a rămas în 1348”.

— Dă-mi veştile bune, spuse Dunworthy.

— Păi, nu s-a mai îmbolnăvit nimeni în ultimele două zile, iar ajutoarele au ajuns în sfârşit, astfel că avem şi mâncare mai omenească.

— Văd că ai şi haine noi.

Colin aruncă o privire spre jacheta verde.

— E unul dintre cadourile de Crăciun de la mama. Le-a trimis după... Tăcu şi se încruntă. Mi-a trimis şi câteva filme şi un set de plasturi pentru faţă.

Dunworthy se întrebă dacă mama aşteptase până după trecerea epidemiei ca să-i trimită cadourile şi ar fi vrut să afle şi părerea lui Mary despre asta.

— Uitaţi, spuse Colin, ridicându-se. Jacheta se închide automat. Trebuie doar să ating un buton, aici. Nu va mai fi nevoie să-mi aduceţi aminte să trag fermoarul.

Asistenta intră în foşnet de halat.

— V-a trezit? întrebă ea.

— Ce v-am spus eu? mârâi Colin. Nu l-am trezit, soră. Am fost atât de tăcut, că nici nu m-a auzit întorcând paginile.

— Nu m-a trezit şi nici nu mă deranjează, interveni Dunworthy, înainte ca asistenta să apuce să continue interogatoriul. Şi-mi dă doar veşti bune.

— N-ar trebui să-i comunici nimic domnului Dunworthy. Trebuie să se odihnească, spuse ea şi agăţă o pungă cu un lichid limpede pentru perfuzii. Apoi îl pofti pe Colin afară din cameră.

— Dacă vă îngrijorează atât de tare vizitatorii, de ce n-o împiedicaţi pe doamna Gaddson să-i citească din Scripturi? protestă Colin. Ea îi îmbolnăveşte pe toţi. Ajuns în prag, se opri brusc şi privi sfidător spre asistentă. Revin mâine. Aţi vrea să vă aduc ceva?

— Cum se simte Badri? întrebă Dunworthy şi, în aşteptarea răspunsului, deveni încordat.

— Mai bine, spuse Colin. Se însănătoşise, dar a făcut o recidivă. Acum e însă mai bine. Şi el vrea să vă vadă.

— Nu, spuse Dunworthy, dar asistenta închisese deja uşa.

„Nu e vina lui Badri”, afirmase Mary şi exact aşa stăteau lucrurile. Dezorientarea era unul dintre simptomele de

început. Îşi aminti de propria comportare, când nu reuşea să formeze numărul lui Andrews, sau de doamna Piantini, care făcea greşeli peste greşeli la clopotele de mână şi în acelaşi timp îşi cerea scuze.

— Regret, murmură el. Badri nu purta nici o vină. Vinovăţia îi aparţinea. Se temuse atât de mult de inexactitatea calculelor începătorului încât îi transmisese şi lui Badri spaima, astfel că el hotărâse să recalculeze coordonatele.

Colin lăsase cartea pe pat. Dunworthy o trase spre el. I se părea imposibil de grea, atât de grea încât braţul începu să-i tremure în efortul de a o ţine deschisă, dar o propti de margine şi întoarse paginile, aproape ilizibile din unghiul în care privea scrisul, până ajunse la ceea ce căuta.

Moartea Neagră lovise Oxfordul de Crăciun, ceea ce determinase închiderea universităţilor şi făcându-i pe cei bolnavi să caute adăpost în satele învecinate, ducând germenii cu ei. Cei care nu reuşiseră să plece muriseră cu miile, astfel că „nu a rămas nimeni care să apere bunurile de valoare şi să fie în stare să îngroape morţii”. Iar puţinii rămaşi în viaţă se baricadaseră înăuntrul colegiilor, ascunzându-se şi căutând vinovaţi.

Adormi cu ochelarii la ochi, dar se trezi când asistenta i-i scoase de pe nas. Era prietena lui William, care îi zâmbi.

— Îmi pare rău, spuse ea, punându-i în sertar. N-am vrut să vă trezesc.

Dunworthy privi spre ea.

— Colin mi-a zis că epidemia s-a sfârşit.

— Da, aprobă ea, cercetând ecranele din spatele lui. S-a descoperit sursa virusului şi s-a primit analogul aproape simultan, foarte oportun. Studiul probabilistic indica o rată a îmbolnăvirii de 85% şi o rată a mortalităţii de 32% chiar în condiţiile administrării de antimicrobiene şi de antigen limfocit T, iar la toate astea s-au adăugat lipsurile în aprovizionare şi faptul că cea mai mare parte a personalului a contractat boala. Cu toate astea, am înregistrat o mortalitate de 19% şi un număr destul de mare de cazuri sunt încă în stare gravă. Îl apucă de încheietura mâinii şi

privi la ecrane. V-a mai scăzut febra. Aţi avut mare noroc, să ştiţi. Analogul nu a dat rezultate în cazul celor deja infectaţi. Doctorul Ahrens..., începu ea şi amuţi.

Dunworthy se întrebă ce spusese Mary despre el. Că va da colţul.

— Sunteţi foarte norocos, repetă ea. Acum încercaţi să vă odihniţi.

Dormi şi când se trezi din nou, o găsi pe doamna Gaddson aplecată asupra lui, gata de atac cu Biblia.

— „Iar el va aduce asupra voastră toate molimele Egiptului”, rosti ea de îndată ce el deschisese ochii. „Precum şi toate celelalte boli şi molime, până veţi fi nimiciţi”.

— „Iar voi veţi fi daţi pe mâna vrăjmaşilor”, murmură Dunworthy.

— Poftim?

— Nimic.

Pierduse pagina. Răsfoi cartea încoace şi încolo, căutând de boli şi nenorociri şi reîncepu să citească.

— „...fiindcă Dumnezeu şi-a trimis pe singurul Său fiu în lume”.

„Dumnezeu nu l-ar fi trimis dacă ar fi ştiut ce se va întâmpla”, gândi Dunworthy. „Herod şi uciderea pruncilor şi Getsimani”.

— Citeşte-mi din Matei, spuse el. Capitolul 26, verset 39.

Doamna Gaddson se opri cu un aer iritat, apoi răsfoi prin Biblie ca să ajungă la capitolul cerut. „Şi mergând puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ, s-a rugat, zicând: Părintele meu, de este cu putinţă, treacă de la mine paharul acesta”.

„Dumnezeu nu ştia unde îi era Fiul. Şi-a trimis singurul Fiu în lume şi s-a petrecut ceva cu localizarea, cineva a dezactivat reţeaua, astfel că El nu s-a mai putut întoarce, a fost arestat, i-au pus coroană de spini pe frunte şi l-au ţintuit pe cruce”.

— Capitolul 27, ceru el. Verset 46.

Gaddson strâmbă din buze şi dădu paginile înainte.

— Nu cred că Scripturile astea sunt tocmai potrivite pentru…

— Citeşte…

— „Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Kivrin nu va şti ce s-a petrecut. Va considera că s-a greşit perioada sau locul, că a pierdut socoteala zilelor în timpul epidemiei de ciumă, că a apărut o inexactitate în privinţa plasării. Va crede că a fost uitată de ai ei.

— Ei bine? făcu doamna Gaddson. Mai aveţi vreo dorinţă?

— Nu.

Gaddson reveni la Vechiul Testament.

— „Căci aceştia vor pieri de sabie, de foamete şi de molime”, citi ea. „Iar cel care este departe va pieri de molimă”.

În ciuda tuturor întâmplărilor potrivnice, adormi şi se trezi după amiază, care nu i se mai păru nesfârşită ca celelalte. Încă ploua, dar acum văzu umbre în cameră, iar clopotele băteau de ora patru. Asistenta lui William îl ajută să ajungă la baie. Cartea dispăruse şi se întrebă de ce nu-şi amintea de revenirea lui Colin, dar când asistenta deschise uşa noptierei să-i scoată papucii, o văzu acolo. Îi ceru să-i regleze patul astfel încât să stea în capul oaselor şi după ce ea plecă îşi puse ochelarii şi reluă lectura.

Ciuma se răspândise extrem de aleatoriu şi de sălbatic, astfel încât oamenii epocii nu fuseseră în stare să creadă că era vorba de o boală obişnuită. Acuzaseră femei bătrâne şi leproşi şi oameni cu minţile rătăcite că otrăviseră fântânile şi că făcuseră farmece. Orice persoană mai ciudată, orice străin era imediat bănuit. În Sussex doi călători fuseseră omorâţi prin lapidare. În Yorkshire o tânără sfârşise arsă pe rug.

— Deci aici a rămas, constată Colin imediat ce intră. Credeam că am pierdut-o.

Purta jacheta verde şi era ud din cap până în picioare.

— A trebuit să car lăzile cu clopote până la Biserica Reformată, fiindcă doamna Taylor nu putea şi plouă cu găleata.

Se simţi uşurat auzind numele acesteia şi-şi dădu seama că nu se interesase de soarta nici uneia dintre persoanele reţinute de teamă că ar putea primi veşti proaste.

— Deci Taylor e teafără?!

Colin atinse un buton în partea de jos a jachetei şi fermoarul se desfăcu brusc, împrăştiind stropi de apă peste tot.

— Da. Vor să organizeze un concert la Biserica Reformată pe cincisprezece, apoi se aplecă să vadă ce anume citea Dunworthy.

Acesta închise cartea şi i-o întinse.

— Dar restul de clopotari? Doamna Piantini?

Collin dădu din cap.

— E încă în spital. A slăbit atât de mult că nici n-aţi recunoaşte-o. Deschise cartea. Citeaţi despre Moartea Neagră, aşa-i?

— Da, recunoscu Dunworthy. Finch n-a contractat boala, adevărat?

— Da. Îi ţine locul doamnei Piantini, ca tenor. E foarte iritat. Tot n-a primit hârtie igienică de la Londra şi zice că a terminat-o aproape pe toată. S-a certat cu cei de la Gallstone din cauza asta. Lăsă cartea pe pat. Ce o să se întâmple cu fata trimisă în Evul Mediu?

— Nu ştiu.

— Nu puteţi face nimic să o aduceţi înapoi?

— Nu.

— Moartea Neagră a fost îngrozitoare. Au murit atât de mulţi oameni că nici nu mai avea cine să-i îngroape. Îi lăsau să zacă grămadă.

— Nu pot ajunge la ea, Colin. Am pierdut coordonatele când Gilchrist a dezactivat reţeaua.

— Ştiu, dar chiar nu putem face nimic?

— Nu.

— Dar…

— O să discut cu doctorul ca să vă restrângă numărul vizitatorilor, spuse asistenta cu fermitate, apucându-l pe Colin de gulerul jachetei şi scoţându-l afară din cameră.

— Atunci să începeţi prin a-i interzice accesul doamnei Gaddson, nu se lăsă Dunworthy, şi spuneţi-i lui Mary că vreau s-o văd.

Mary nu veni, în schimb apăru Montoya, sosită bineînţeles, direct de pe şantierul arheologic. Era înnoroită până la genunchi, iar părul negru bătea în cenuşiu. O însoţea Colin, purtând jacheta, stropită cu noroi.

— A trebuit să ne strecurăm, profitând de absenţa asistentei, explică el.

Montoya slăbise mult. Dunworthy îi văzu mâinile firave pe bara patului, precum şi ceasul digital care se rotea liber la încheietură.

— Cum te simţi? îl întrebă ea.

— Ceva mai bine, minţi el, fără a-şi dezlipi ochii de la mâinile ei. Avea noroi sub unghii. Dar cum îţi merge ţie?

— Mai bine.

Pesemne că plecase direct pe şantier imediat ce fusese externată din spital, ca să caute înregistratorul. Iar acum venise direct la el.

— A murit, nu-i aşa? întrebă el.

Degetele i se strânseră în jurul barei patului, apoi se destinseră.

— Da.

În concluzie, Kivrin ajunsese la locul potrivit. Coordonatele variaseră cu câţiva kilometri, sau metri, iar ea reuşise să găsească drumul Oxford-Bath, descoperind apoi Skendgate. Apoi murise acolo, victimă a gripei de care suferea la plecare. Sau de foame după epidemia de ciumă, sau din disperare. Murise în urmă cu şapte sute de ani.

— Deci i-ai găsit scheletul, făcu el, iar tonul nu era nicidecum întrebător.

— Ce să găsesc?

— Înregistratorul.

— Nu, răspunse Montoya.

Asta nu veni ca o asigurare.

— Dar o să-l găseşti.

Degetele de pe bară tremurară puţin.

— Kivrin m-a rugat să-l găsesc, spuse ea. Chiar în ziua plasării. Ea a sugerat ca aparatul să arate ca o umflătură a unui os, astfel încât înregistrarea să reziste, chiar dacă ea nu va supravieţui. „Domnul Dunworthy îşi face griji din te miri ce”, mi-a zis ea atunci, „dar dacă păţesc ceva, voi face tot posibilul să fiu înmormântată în cimitirul bisericii”, apoi continuă cu o voce nesigură, „ca să nu fie nevoie să săpaţi jumătate din Anglia căutându-mă”.

Dunworthy închise ochii.

— Dar *nu ştiţi sigur* că a murit, dacă nu aţi găsit înregistratorul, izbucni Colin. Aţi afirmat că nici nu aveţi idee unde a sosit. Cum puteţi fi siguri că a murit?

— Pe şantier am desfăşurat experienţe folosind animale de laborator. A fost nevoie doar de o expunere de jumătate de oră la virus ca să se infecteze. Există şanse de 75% ca ea să fi contractat virusul şi având în vedere asistenţa medicală redusă care putea fi oferită în secolul paisprezece, aproape sigur a făcut o serie de complicaţii.

Asistenţă medicală redusă. Kivrin ajunsese într-un secol în care bolnavii erau trataţi cu ajutorul lipitorilor şi stricninei, iar de sterilizare, germeni şi imunizare celulară nici nu se auzise. În schimb i-ar fi aplicat prişniţe cu cârpe murdare, ar fi bolborosit rugăciuni şi i-ar fi deschis venele. Doctorii îi făceau pe bolnavi să sângereze, potrivit cărţii lui Gilchrist, şi o mulţime de oameni mureau.

— În absenţa antimicrobienelor şi a imunizării celulare, spuse Montoya, rata mortalităţii în cazul contractării virusului este de 49%, iar cea a mortalităţii…

— Astea-s probabilităţi, spuse Dunworthy cu amărăciune. Sunt cifrele citate de Gilchrist?

Montoya aruncă o privire către Colin şi se încruntă.

— Există un risc de 75% ca ea să fi luat virusul şi de 68% să fi fost expusă ciumei. Îmbolnăvirea de ciumă bubonică e de 91%, iar rata mortalităţii…

— N-avea cum să ia ciuma, interveni Dunworthy. A fost imunizată. Doctorul Ahrens nu v-a informat?

Montoya strecură din nou o privire spre Colin.

— Mi-au spus că nu am voie să-l anunţ, zise Colin, privind-o sfidător.

— Să mă anunţi ce? S-a îmbolnăvit Gilchrist? Îşi aduse aminte că examina cifrele de pe ecrane şi se prăbuşise în braţele lui Gilchrist. Se întrebă dacă nu cumva el îi transmisese astfel boala.

— Domnul Gilchrist a murit de gripă acum trei zile, explică Montoya.

Dunworthy se uită la Colin.

— Ce altceva ţi s-a ordonat să-mi tăinuieşti? întrebă el. Cine a mai murit cât am fost bolnav?

Montoya ridică braţul descărnat ca să-l oprească pe Colin, dar gestul ei veni prea târziu.

— Mătuşica Mary, spuse Colin.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI
(077076-078924)

Maisry a fugit. Eu şi Roche am căutat-o pretutindeni, temându-ne că s-a îmbolnăvit şi s-a târât în vreun colţişor ascuns, dar arendaşul a zis că în vreme ce săpa mormântul lui Walthef a văzut-o pornind spre pădure. Era călare pe poneiul lui Agnes.

Nu va face decât să răspândească boala sau să ajungă cel mult până în vreun sat unde situaţia e deja gravă. Epidemia e stăpână pretutindeni în jur. Clopotele bat ca pentru vecernie, doar că mai sincopat, ca şi cum clopotarul şi-ar fi pierdut minţile. E imposibil să descopăr dacă bat de nouă sau de trei ori. Clopotele duble de la Courcy au bătut doar o dată azi dimineaţă. Cred că e sugarul. Sau poate vreuna dintre fetele vorbăreţe.

Rosemund nu şi-a recăpătat cunoştinţa, iar pulsul îi e foarte slab. Agnes ţipă şi se zbate delirând. Tot urlă după mine, dar nu vrea să mă apropii de ea. Când încerc să-i vorbesc, dă din picioare şi răcneşte ca şi cum ar fi cuprinsă de nevricale.

Eliwys se epuizează încercând să o îngrijească pe Agnes şi pe Lady Imeyne, care urlă: „Diavolul!” către mine ori de câte ori mă ocup de ea şi azi dimineaţă aproape că mi-a învineţit un ochi. Singurul care mă lasă aproape este secretarul, căruia demult nu-i mai pasă. Imposibil ca el să mai reziste până la căderea întunericului. Duhneşte atât de îngrozitor încât a trebuit să-l mutăm la capătul îndepărtat al încăperii. Buboiul a început să-i supureze din nou.

(Pauză)

Gunni, al doilea fiu al administratorului. Femeia cu cicatrici de scrofuloză pe gât. Tatăl lui Maisry. Cob, ajutorul lui Roche.

(Pauză)

Lady Imeyne e în stare foarte gravă. Roche a încercat să-i dea ultima cuminecătură, dar ea a refuzat să mărturisească.

— Trebuie să faci pace cu Dumnezeu înainte de a muri, i-a spus Roche, însă ea s-a răsucit cu faţa la perete şi a spus: „El e de vină pentru toate astea”.

(Pauză)

Treizeci şi unu de cazuri. Mai bine de 75%. Azi dimineaţă Roche a sfinţit o parte a imaşului, pentru că cimitirul bisericii e aproape plin.

Maisry nu s-a mai întors. Probabil că doarme în jilţul vreunui conac din care au fugit toţi, iar când totul se va termina va deveni întemeietoarea unei familii nobile.

Pesemne că acesta e păcatul de care suferă vremurile noastre, domnule Dunworthy, ele au fost întemeiate de unii ca Maisry, trimisul episcopului, sau ca Sir Bloet.

Iar oamenii care au rămas şi au încercat să dea o mână de ajutor, precum Roche, s-au îmbolnăvit de ciumă şi au pierit.

(Pauză)

Lady Imeyne şi-a pierdut cunoştinţa, iar Roche îi dă ultima cuminecătură. La rugămintea mea.

— Din cauza bolii vorbeşte aşa. Sufletul ei nu s-a răzvrătit împotriva Domnului, am zis eu, lucru adevărat, şi poate că nu merită iertarea, dar nici tratamentul acesta, să

aibă trupul otrăvit, să putrezească de vie şi mi-e greu s-o condamn când îl învinovăţeşte pe Dumnezeu. În plus, nici nu-şi dă seama ce vorbeşte. Totul e din cauza bolii.

Vinul sfinţit s-a terminat şi nici ulei de măsline nu mai există. Roche foloseşte ulei de gătit, de la bucătărie. Miroase a rânced. Când îi atinge tâmplele şi palmele, pielea se înnegreşte.

Asta e boala.

(Pauză)

Starea lui Agnes s-a agravat. E groaznic să o veghez, zăcând ca sărmanul ei căţel şi ţipând: „Spuneţi-i lui Kivrin să vină să mă ia. Nu-mi place aici!”

Nici Roche nu suportă situaţia. „De ce ne pedepseşte Dumnezeu în felul acesta?”

„Nu ne pedepseşte. E o boală”, am zis eu, ceea ce nu este un răspuns potrivit şi el ştie asta.

Toată Europa cunoaşte asta, la fel şi Biserica. Situaţia va persista încă multe secole de acum înainte, se vor căuta explicaţii, dar asta nu poate ocoli esenţa lucrurilor. El a permis să se petreacă aşa ceva. Iar El nu salvează pe nimeni.

(Pauză)

Clopotele nu mai bat. Roche m-a întrebat dacă e cumva semn că ciuma a dispărut. „Poate că Dumnezeu a putut să ne vină în ajutor până la urmă”, a zis el.

Nu cred. La Tournai mai marii bisericii au transmis o poruncă interzicând să se mai bată clopotele deoarece sunetele înspăimântau lumea. Pesemne că Episcopul de Bath dăduse un ordin asemănător.

Sunetul *era* înspăimântător, dar liniştea a devenit insuportabilă. E ca şi cum a sosit sfârşitul lumii.

Capitolul 30

Mary murise la foarte scurt timp de la îmbolnăvirea lui Dunworthy. Contractase boala chiar în ziua când a sosit analogul. Făcuse pneumonie aproape imediat şi a doua zi a făcut stop cardiac. În şase ianuarie. De Bobotează.

— Trebuia să-mi spuneţi şi mie, protestă Dunworthy.

— Dar v-am spus, îl contrazise Colin. Nu vă amintiţi?

Nu-şi aducea aminte defel, nu simţise nici măcar atunci când doamnei Gaddson i s-a permis acces nestingherit în camera lui, când Colin afirmase: „Nu ţi se spune nimic”. Nici nu i se păruse ciudat că ea nu-l vizitase.

— V-am anunţat când s-a îmbolnăvit, insistă Colin, şi v-am spus şi când a murit, dar vă era mult prea rău ca să mai reacţionaţi.

Şi-l imagină pe Colin aşteptând veşti în faţa rezervei lui Mary, iar apoi venind şi şezând la căpătâiul lui, încercând să-l anunţe.

— Iartă-mă, Colin.

— Ce puteaţi face dacă vă simţeaţi atât de rău? Nu aveţi nici o vină.

Dunworthy îi spusese acelaşi lucru doamnei Taylor, iar ea nu-l crezuse, tot astfel cum se întâmpla acum. Nu era convins că însuşi Colin credea ce spune.

— Nu-i nimic, îl linişti Colin. Toată lumea s-a purtat frumos, în afară de asistentă. Ea nu m-a lăsat să vă dau vestea nici măcar după ce vă simţeaţi deja mai bine, dar în rest toţi au fost de treabă, mai puţin madam Gaddson. Mi-a tot citit din Scripturi cum Dumnezeu îi loveşte pe cei nedrepţi. Domnul Finch a sunat-o pe mama, dar ea n-a putu veni, aşa că m-am ocupat eu de toate formalităţile de înmormântare. S-au purtat foarte frumos. Mi s-au dat o mulţime de dulciuri.

„Îmi pare rău”, spusese Dunworthy atunci şi chiar după plecarea lui Colin când asistenta îl dăduse afară. „Îmi pare rău”.

Colin nu se mai întorsese, iar Dunworthy nu ştia dacă asistenta îi interzisese accesul la Infirmerie sau dacă, în ciuda celor spuse, Colin avea să-l ierte.

Îl abandonase pe Colin, plecase lăsându-l la mâna doamnei Gaddson, a asistentei şi doctorilor care nu voiau să-i spună nimic. Iar el plecase fără putinţă de a fi găsit, sau de a fi contactat, la fel ca şi Basingame, care plecase undeva la pescuit, pe malul unui râu din Scoţia. Şi indiferent ce spunea Colin, el credea că dacă Dunworthy ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut să-l ajute, indiferent că era bolnav sau nu.

— O consideraţi moartă pe Kivrin, nu? îl întrebase Colin după ce Montoya plecase. La fel ca şi Montoya?

— Mă tem că da.

— Dar aţi zis că nu putea să ia ciumă. Dacă n-a murit?! Dacă e chiar acum la locul de întâlnire, aşteptându-vă?

— A avut gripă, Colin.

— Dar şi dumneavoastră aţi făcut-o şi n-aţi murit. Poate că a supravieţuit şi ea. După mine, ar trebui să vorbiţi cu Badri, să vedeţi ce părere are. Poate reuşeşte el să repornească maşinăria sau găseşte altă soluţie.

— Nu înţelegi, spusese Dunworthy. Nu e ca o lanternă. Localizarea nu poate fi conectată din nou.

— Bun, dar s-ar putea realiza alta. Cu noi coordonate. În aceeaşi epocă.

În aceeaşi epocă. Pentru o plasare, chiar cu coordonate cunoscute dinainte, necesita câteva zile de calcule. Iar Badri nu avea coordonatele. Doar data. Putea stabili un nou grup de coordonate pe baza datei, dacă localizarea rămânea aceeaşi, dacă Badri, în starea lui febrilă, nu le-ar fi încurcat şi pe acestea şi dacă paradoxurile ar permite o a doua plasare.

Nu avea cum să-i explice totul lui Colin, nu-l putea lămuri că fata nu ar fi avut nici o şansă de supravieţuire într-un secol în care tratamentul standard era sângerarea.

— N-o să meargă, Colin, spusese el, dintr-o dată prea extenuat ca să-i mai explice. Îmi pare rău.

— Deci aveţi de gând să o lăsaţi acolo? Vie sau moartă? Nici măcar nu aveţi intenţia să-l întrebaţi pe Badri? Mătuşa Mary a făcut totul pentru dumneavoastră. Ea n-a renunţat!

— Ce se petrece aici? exclamase asistenta, intrând precipitată. O să cer să pleci dacă vei continua să-l tracasezi pe pacient.

— Oricum plecam, spusese Colin.

Nu revenise în acea după amiază, nici seara şi nici în dimineaţa următoare.

— Am voie să primesc vizitatori? o întrebă Dunworthy pe prietena lui William când veni tura acesteia.

— Da, răspunse ea, verificând datele de pe ecrane. Chiar şi acum aşteaptă cineva să vă vadă.

Era doamna Gaddson, care stătea cu Biblia deschisă.

— Luca, capitolul 23, verset 33, spuse ea, uitându-se înfiorător la el. Asta pentru că vă interesează atât de mult răstignirea. „Şi când au ajuns la locul care se cheamă al Calvarului, L-au răstignit acolo pe El”.

„Dacă Dumnezeu ar fi ştiut unde era Fiul Său, n-ar fi îngăduit ca oamenii să se poarte astfel cu el”, gândi Dunworthy. „De ce ţi-ai întors faţa de la noi?” scriseseră ei. „De ce nu ne iei în seamă plânsetul?” Dar pesemne că El nu le auzise. Probabil că El îşi pierduse cunoştinţa, zăcând bolnav în ceruri, El însuşi incapabil să vină.

„Şi a căzut întuneric peste tot pământul până la ceasul al nouălea”, continuă doamna Gaddson, „iar soarele s-a întunecat”.

Oamenii epocii crezuseră că venise sfârşitul lumii, că sosise Armageddonul, că Satana triumfase în cele din urmă. „Reuşise”, gândi Dunworthy. „Deconectase reţeaua. Pierduse coordonatele”.

Se gândi la Gilchrist, întrebându-se dacă el, înainte de a muri, îşi dăduse seama ce rău făcuse, sau dacă zăcuse inconştient şi absent faţă de toate, incapabil să priceapă că o ucisese pe Kivrin.

— „Iar Iisus i-a dus până la Bethani”, urmă doamna Gaddson, „şi El şi-a ridicat braţele şi i-a binecuvântat. Şi a venit ora despărţirii, în vreme ce El îi binecuvânta, El a fost

despărţit de dânşii şi ridicat la Ceruri”. A fost despărţit de ei şi ridicat la ceruri. „Deci Dumnezeu a venit să-l ia. Dar prea târziu”.

Femeia continuă să-i citească până la intrarea în tură a asistentei care era amica lui William.

— Ora de culcare, spuse ea pe un ton vioi, împingând-o pe Gaddson afară. Apoi se apropie de pat, îi smulse perna de sub cap şi o lovi energic cu palma de câteva ori.

— N-a venit Colin? întrebă el.

— Nu l-am văzut de ieri, îi răspunse ea, împingându-i perna înapoi sub cap. Acum aş vrea să dormiţi.

— Nici doamna Montoya n-a trecut pe aici?

— De ieri, nu, apoi îi întinse o pastilă şi o cană din hârtie.

— Mesaje, ceva?

— Nimic, zise ea şi luă cana goală. Încercaţi să dormiţi.

Nici un mesaj. „Voi încerca să fiu înmormântată în cimitirul bisericii”, îi spusese Kivrin, dar cimitirele se umpluseră. Îi îngropaseră pe cei morţi de ciumă şi în şanţuri săpate în grabă. Îi azvârliseră în râuri. Spre sfârşit nici nu-i mai îngropaseră. Îşi stivuiau morţii şi le dădeau foc.

Montoya n-o să găsească în veci înregistratorul acela. Iar dacă da, care va fi mesajul? „M-am dus la locul de întâlnire, dar nu s-a deschis poarta. Ce s-a întâmplat?” Vocea fetei va suna înspăimântată, încărcată de reproş, tânguitoare: „Eli, Eli, de ce m-ai părăsit?”

Asistenta îl sili să stea pe un scaun pentru a lua prânzul. În timp ce termina de mâncat prune gătite, apăru Finch.

— Aproape am terminat conservele de fructe, anunţă el, arătând către tava lui Dunworthy. Plus hârtia igienică. N-am idee cum o să începem anul şcolar. Se aşeză la picioarele patului. Conducerea a fixat începerea anului universitar pe douăzeci şi cinci, dar va fi pur şi simplu imposibil. Mai avem cincisprezece pacienţi în Salvin, vaccinarea de masă abia a început, iar eu unul nu sunt convins că s-a terminat cu toate cazurile astea de gripă.

— Ce-mi poţi spune despre Colin? întrebă Dunworthy. E bine?

— Da, domnule. A fost afectat de moartea doctoriţei Ahrens, dar şi-a revenit foarte mult după ce v-aţi însănătoşit.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care i l-ai acordat, spuse Dunworthy. Colin mi-a povestit că te-ai ocupat de înmormântare.

— Nu se putea să nu-l ajut, domnule. Nu avea pe nimeni altcineva, după cum ştiţi. Eram sigur că mama lui va sosi acum, după ce primejdia a trecut, dar mi-a zis că-i era prea greu să se ocupe de toate, fiindcă evenimentul o luase pe nepregătite. A trimis totuşi flori foarte frumoase. Crini. Am ţinut serviciul religios la capela de la Baliol. Îşi schimbă poziţia pe pat. A, fiindcă veni vorba de capelă, sper să nu vă supăraţi, am dat aprobare Bisericii Reformate să o folosească pentru a da un concert de clopote pe data de cincisprezece. Clopotarii americani vor interpreta „Când va veni Mântuitorul meu”, de Rimbaud, iar sala Bisericii a fost rechiziţionată de Minister, pentru a fi folosită ca centrul de imunizare. Sper că am procedat bine.

— Da, întări Dunworthy, gândindu-se la Mary. Se întrebă când avusese loc înmormântarea şi dacă după aceea se trăseseră clopotele.

— La o adică, îi pot anunţa că dumneavoastră aţi prefera să ţină concertul la sala de la St. Mary, spuse Finch preocupat.

— Nu, nici vorbă. Alegerea e bună. E clar că ai lucrat foarte eficient în lipsa mea.

— Da, m-am străduit, domnule. E greu, mai ales din cauza doamnei Gaddson. Se ridică. Dar n-aş vrea să vă tulbur odihna. Aveţi nevoie de ceva, vreţi să rezolv ceva?

— Nu, n-am nevoie de nimic.

Finch porni spre uşă, apoi se opri.

— Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele, domnule Dunworthy, spuse el cu un aer stânjenit. Ştiu cât de apropiat eraţi de doctorul Ahrens.

„Apropiat”, se gândi el după plecarea lui Finch. N-am fost deloc apropiat. Încercă să şi-o amintească pe Mary aplecându-se deasupra lui, luându-i temperatura, verificând

îngrijorată datele de pe ecrane, apoi pe Colin stând lângă pat purtând fularul şi jacheta lui cea nouă, zicând: „Mătuşica Mary a murit. A murit. M-aţi auzit?” dar nu reuşi să retrăiască nici o vorbă sau gest. Nimic.

Asistenta veni şi agăţă o nouă pungă pentru perfuzie care îl adormi, dar la trezire se simţi dintr-o dată mult mai bine.

— Asta pentru că imunizarea celulară a început deja să activeze, îl lămuri asistenta, prietena lui William. Am constatat acelaşi lucru la un mare număr de cazuri. Unii pacienţi şi-au revenit în mod miraculos.

Îl ajută apoi să meargă la baie şi, după prânz, să se plimbe pe coridor.

— Cu cât mai mult mergeţi, cu atât mai bine, îl încurajă ea, aplecându-se să-i pună papucii în picioare.

„Nu vreau să plec nicăieri. Gilchrist a deconectat reţeaua”.

Sora îi fixă punga cu perfuzie de umăr, anexă şi motoraşul portabil şi-l ajută să îmbrace halatul.

— Nu trebuie să vă îngrijoreze starea de depresie, îi recomandă ea, în timp ce-l ajuta să coboare din pat. E un simptom obişnuit după gripă. Va trece de îndată ce se restabileşte echilibrul chimic al organismului.

Îl făcu să iasă pe coridor.

— Poate vreţi să vă vizitaţi nişte prieteni, continuă ea. În rezerva de la capătul coridorului se află doi pacienţi de la Baliol. Doamna Piantini e în patul al patrulea. Nu i-ar strica puţină încurajare.

— Dar domnul Latimer... începu el şi amuţi. Latimer mai e internat aici?

— Da, spuse ea, iar după tonul vocii Dunworthy îşi dădu seama că Latimer încă nu-şi revenise după atacul coronarian. E la a doua uşă de aici.

Merse târşâit de-a lungul coridorului, până la rezerva lui Latimer, pe care nu-l văzuse după ce se îmbolnăvise, întâi pentru că trebuise să aştepte telefonul lui Andrews, şi apoi pentru că Infirmeria terminase halatele de protecţie. Mary îl

prevenise că Latimer suferise o paralizie completă şi pierderea unor funcţii.

Deschise uşa. Latimer stătea întins, cu braţele pe lângă trup, stângul puţin îndoit pentru a permite fixarea perfuziilor şi a altor aparate. Avea tuburi fixate în nas şi în gură, care mergeau pe esofag, precum şi cabluri cu fibră optică legând capul şi pieptul de aparatele de supraveghere. Faţa îi era pe jumătate acoperită de toate acestea, dar el nu dădea semne că l-ar deranja.

— Latimer? făcu Dunworthy, pregătindu-se să se aşeze pe marginea patului.

Nu avu nici un indiciu că omul l-ar fi auzit. Avea ochii deschişi, dar ei nu tresăriră la rostirea numelui, iar trăsăturile feţei acoperite de tuburi nu se clintiră. Părea nepăsător, distant, de parcă ar fi făcut efortul de a-şi aduce aminte vreun vers din Chaucer.

— Domnule Latimer, rosti el mai tare şi privi la ecrane. Nici ele nu indicară vreo modificare.

„Nu-şi mai dă seama de nimic”. Dunworthy puse mâna pe spătarul scaunului.

— Nu ştii nimic din câte s-au întâmplat, aşa-i? Mary a murit, Kivrin se află în anul 1348, spuse Dunworthy uitându-se la ecrane, iar tu nici măcar nu ai idee. Gilchrist a deconectat reţeaua. Pe ecrane nu apăru nici o schimbare. Nepăsătoare, liniile continuau să se deplaseze constant de-a lungul ecranelor. Tu şi Gilchrist aţi trimis-o în toiul Morţii Negre, strigă el, iar acum zaci acolo… Tăcu brusc şi se lăsă pe scaun.

„Am încercat să vă spun că mătuşa Mary a murit, dar eraţi prea bolnav”. Colin încercase să-l anunţe, dar el zăcuse în pat la fel ca şi Latimer, nepăsător, absent.

„Colin n-o să mă ierte niciodată. După cum n-o să-şi ierte nici mama pentru că nu a venit la înmormântare. Ce spusese Finch, fusese foarte greu să se ocupe de toate, pentru că evenimentul o luase pe nepregătite?” Şi-l imagină pe Colin singur la înmormântare, privind la crinii trimişi de maică-sa, aflat în acelaşi timp la mila doamnei Gaddson şi a clopotarilor.

„Mama n-a putut veni”, spusese Colin, însă el nu credea asta. Sigur că ar fi putut dacă ar fi vrut cu adevărat.

„N-o să mă ierte niciodată. Şi nici Kivrin. Ea e mai mare decât el, o să invoce tot felul de circumstanţe atenuante, poate chiar pe cele reale. Dar în sufletul ei, lăsată la cheremul cine ştie căror tâlhari, hoţi şi nenorociri, ea nu va crede că n-am putut s-o recuperăm. Dacă aş fi vrut cu tot dinadinsul”.

Dunworthy se ridică greoi, ţinându-se de marginile şi de spătarul scaunului, fără a mai privi către Latimer sau ecrane şi ieşi pe coridor. O brancardă mobilă stătea uitată lipită de perete şi profită de ea ca să se rezeme o clipă.

Din rezervă apăru doamna Gaddson.

— A, aici eraţi, domnule Dunworthy. Tocmai venisem să vă citesc. Deschise Biblia. Aveţi voie să vă ridicaţi din pat?

— Da.

— Ei, trebuie să spun că mă bucur să vă văd revenindu-vă după atâta vreme. De când sunteţi bolnav nimic nu mai merge ca înainte.

— Da.

— Serios trebuie să faceţi ceva în ce-l priveşte pe domnul Finch, să ştiţi. Le permite americanilor să exerseze la orice oră din zi şi noapte, iar când m-am plâns de asta a fost de-a dreptul nepoliticos. Apoi i-a încredinţat obligaţii de asistent lui Willy al meu! Să vadă de bolnavi! Când Willy a fost dintotdeauna sensibil la îmbolnăviri. A fost un miracol că nu a contractat virusul mai demult.

„Într-adevăr a fost, dacă ţinem seama de numărul de fete purtătoare de infecţii cu care a avut legătură în timpul epidemiei”. Se întrebă ce cifre ar găsi cei de la Catedra de Probabilităţi în legătură cu şansele lui de a scăpa fără să se îmbolnăvească.

— Iar domnul Finch i-a dat sarcini de asistentă! continuă Gaddson. Bineînţeles că nu am permis. „Nu vă îngădui să-i primejduiţi viaţa lui Willy în felul acesta iresponsabil”, i-am spus. „Nu pot sta nepăsătoare când copilul meu e în pericol de moarte”, i-am mai zis eu.

„Pericol de moarte”.

— Trebuie s-o văd pe doamna Piantini, explică Dunworthy.

— Mai bine v-aţi duce la pat. Arătaţi groaznic. Agită Biblia în direcţia lui. E revoltător cum se desfăşoară lucrurile în secţia asta. Să permiţi pacienţilor să umble de colo-colo. O să faceţi o recidivă şi-o să muriţi şi numai dumneavoastră o să fiţi de vină.

— Ba nu, o contrazise Dunworthy, deschise uşa rezervei şi intră.

Se aşteptase ca rezerva să fie aproape goală, iar pacienţii externaţi, dar fiecare pat era ocupat. Majoritatea lor stăteau în capul oaselor şi citeau sau urmăreau câte ceva la aparatele video portabile, iar unul şedea într-un scaun cu rotile lângă pat şi privea cum plouă.

Lui Dunworthy îi trebuiră câteva momente să-l recunoască. Colin îl prevenise că avusese o recidivă, dar se aştepta la asta: omul arăta ca un bătrân, cu faţa negricioasă golită de sânge şi palidă în regiunea ochilor şi având riduri lungi care porneau din colţurile gurii. Părul îi albise complet.

— Badri, rosti el.

Badri se răsuci.

— Domnule Dunworthy.

— N-am ştiut că eşti în rezerva asta.

— M-au transferat aici după... dar amuţi. Am auzit că v-aţi revenit.

— Da.

„Nu suport asta”, gândi Dunworthy. „Ce mai faci? Mai bine, mulţumesc. Dar tu? Mi-am revenit mult. Sigur că e din cauza deprimării, dar acesta este un simptom normal după o viroză”.

Badri îşi roti scaunul ca să stea cu faţa la fereastră şi Dunworthy se întrebă dacă nici el nu suporta situaţia asta.

— Am greşit coordonatele când le-am recalculat, spuse Badri, privind ploaia. Am introdus date eronate.

Acum ar trebui să spună: „Erai bolnav, aveai febră”. Ar trebui să-l anunţe că între simptomele premergătoare se

număra şi confuzia mentală. Ar fi cazul să-i spună: „Nu a fost vina ta”.

— Nu mi-am dat seama că sunt bolnav, spuse Badri, trăgându-se de halat aşa cum strângea cearceaful când delira. Avusesem dureri de cap toată dimineaţa, dar le-am pus pe seama activităţii intense de la reţea. Trebuia să-mi dau seama că ceva era în neregulă şi să anulez plasarea.

„Iar eu ar fi trebuit să refuz pregătirea ei, ar fi trebuit să insist ca Gilchrist să verifice parametrii şi să deschidă reţeaua imediat ce ai spus că s-a întâmplat ceva rău”.

— Trebuia să deschid reţeaua în ziua când ai căzut la pat şi să nu mai aştept întâlnirea, spuse răsucind cordonul între degete. Trebuia să-l fi deschis imediat.

Aproape mecanic, Dunworthy privi peretele deasupra capului lui Badri, dar deasupra patului nu se găseau ecrane. Badri nu purta nici măcar un indicator de temperatură. Se întrebă dacă era posibil ca Badri să nu fi ştiut că Gilchrist deconectase reţeaua, dacă, în dorinţa lor de a-l vedea mai repede pe picioare, îi ascunseseră asta, aşa cum lui nu i se comunicase despre moartea lui Mary.

— Au refuzat externarea mea, spuse Badri. Ar fi trebuit să-i oblig să-mi dea drumul să plec.

„Mă văd silit să-i spun eu”, gândi Dunworthy, dar n-o făcu. Rămase alături, tăcut, urmărindu-l pe Badri cum chinuie cordonul şi compătimindu-l din toată inima.

— Montoya mi-a arătat statistica alcătuită de cei de la Probabilităţi, spuse Badri. O credeţi moartă pe Kivrin?

„Nădăjduiesc. Sper să fi murit din cauza virusului, înainte de a-şi da seama că noi am abandonat-o”.

— N-a fost vina ta.

— Am întârziat două zile cu deschiderea reţelei. Eram convins că o voi găsi aşteptând acolo. Am întârziat doar două zile.

— Poftim? se trezi Dunworthy.

— Am încercat să obţin aprobarea de a părăsi spitalul pe şase, dar au refuzat până pe opt. Am deschis reţeaua cât de repede am putut, dar Kivrin nu era acolo.

— Despre ce vorbeşti? Cum puteai deschide reţeaua? Doar Gilchrist a deconectat-o.

Badri ridică ochii spre el.

— Am folosit rezerva.

— Ce rezervă?

— Modificarea pe care am adus-o reţelei, spuse Badri, părând uimit. Eraţi atât de îngrijorat de modul în care se desfăşura plasarea de către cei de la secţia Medievală încât am decis că ar fi bine să avem o rezervă, pentru cazul în care s-ar întâmpla ceva neprevăzut. Am mers la Baliol ca să vorbesc cu dumneavoastră despre asta marţi după amiază, dar nu eraţi acolo. V-am lăsat un bilet prin care vă anunţam că era nevoie să discutăm.

— Bilet, repetă Dunworthy.

— Laboratorul era deschis. Am rulat o lansare paralelă prin reţeaua de la Baliol, spuse Badri. Eraţi extrem de îngrijorat.

Dunworthy se simţi dintr-o dată golit de puteri. Se aşeză pe pat.

— Am încercat să vă anunţ, dar eram prea bolnav ca să mă fac înţeles.

Deci tot timpul existase o rezervă. Pierduse zile întregi încercând să-l oblige pe Gilchrist să deschidă laboratorul, să-l caute pe Basingame, să aştepte ca Polly Wilson să găsească o cale de acces în computerul Universităţii şi în tot acest timp coordonatele se aflaseră în reţeaua de la Baliol.

„Sunt îngrijorat”, spusese Badri în delirul lui, sau „E deschis laboratorul? Rezerva”.

— Mai poţi deschide reţeaua?

— Desigur, dar chiar dacă ea nu s-a îmbolnăvit de ciumă...

— Sigur nu, îl întrerupse Dunworthy. A fost vaccinată.

— N-ar fi acolo. Au trecut opt zile de la data întâlnirii. Imposibil să fi aşteptat atâta vreme.

— N-ar putea să meargă altcineva?

— Altcineva?

— S-o caute. Nu s-ar putea ca cineva să folosească aceeaşi plasare ca să ajungă acolo?

— Nu ştiu.

— Cât ţi-ar trebui ca să pui totul la punct pentru o încercare?

— Cel mult două ore. Coordonatele temporale şi locale sunt deja stabilite, dar n-am idee care va fi derapajul.

Uşa se deschise exploziv şi Colin dădu buzna înăuntru.

— Aici eraţi. Asistenta mi-a zis că faceţi o plimbare, dar nu v-am găsit pe nicăieri. Am crezut că v-aţi rătăcit.

— Uite că nu, spuse Dunworthy, privind către Badri.

— M-a rugat să vă aduc înapoi, se scuză Colin, luându-l de braţ pe Dunworthy şi ajutându-l să se ridice, ca să nu vă extenuaţi. Îl îndemnă spre uşă.

Dunworthy se opri în prag.

— Pe care dintre reţele ai folosit-o pe opt?

— Pe cea de la Baliol. Mă temeam să nu fi fost ştearsă o parte a memoriei când s-a închis Brasenose şi nu aveam vreme să rulez o rutină de evaluare a daunelor.

Colin deschise uşa cu spatele.

— Asistenta intră în tură peste jumătate de oră. Doar nu vreţi să vă găsească în picioare. Lăsă uşa să se închidă singură. Îmi pare rău că nu am putut ajunge mai devreme, dar a trebuit să duc programările pentru imunizare la Godstow.

Dunworthy se rezemă de uşă. Putea să apară un derapaj prea mare, tehnicianul stătea într-un scaun cu rotile, iar el nu era sigur că poate merge pe propriile picioare până la capătul coridorului, ca să nu mai vorbească de drumul înapoi până în cameră. „Îngrijorat”, îşi închipuise că Badri voia să spună: „Eraţi atât de îngrijorat încât am decis să recalculez coordonatele”, dar de fapt el anunţa „Am fixat o rezervă”. O cale de rezervă.

— Aţi păţit ceva? întrebă Colin. Sper că nu aţi recidivat, sau ceva de genul ăsta?

— Nu.

— L-aţi întrebat pe domnul Chaudhuri dacă ar putea reface plasarea?

— Nu. A existat o rezervă.

— O rezervă? exclamă Colin emoţionat. Vreţi să ziceţi, o altă cale de plasare?

— Da.

— Asta înseamnă că o puteţi recupera?

Dunworthy se opri şi se rezemă de brancarda pe rotile.

— Nu ştiu.

— Vă ajut eu. Ce vreţi să fac? Sunt gata, orice aţi zice. Treburi mărunte, alergături, să aduc diverse lucruri... Nu va trebui să mişcaţi un deget.

— S-ar putea să nu meargă, spuse Dunworthy. Derapajul...

— Dar veţi încerca, nu? Adevărat?

Simţi un cerc de fier în jurul pieptului, tot mai strâns cu fiecare pas, iar Badri recidivase deja şi chiar dacă experimentul reuşea, se putea ca reţeaua să nu reuşească plasarea.

— Da, aprobă el. O să încerc.

— Extraordinar! exclamă Colin.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI

(078926-079064)

Lady Imeyne, mama lui Guillaume d’Iverie.

(Pauză)

Rosemund se duce. Nu-i mai percep pulsul la încheietură, iar pielea i-a devenit galbenă ca de ceară, ceea ce, din câte ştiu, constituie un semn rău. Agnes se zbate din răsputeri. Încă nu are buboaie şi nici nu varsă, semne bune, cred eu. Eliwys a trebuit să-şi taie părul. Se trăgea tot timpul de el, ţipând după mine să vin şi să i-l împletesc.

(Pauză)

Roche a uns-o cu mir pe Rosemund. Bineînţeles că ea n-a putut mărturisi. Agnes pare să se înzdrăvenească, deşi i-a sângerat nasul acum câtva timp. A cerut să-i dau clopoţelul ei.

(Pauză)

Ticăloaso! N-o să te las s-o iei. E doar un copil. Dar la asta te pricepi cel mai bine, sigur. Uciderea nevinovaţilor. Ai ucis deja sugarul administratorului, căţelul lui Agnes şi băiatul care a mers după ajutoare când sufeream în colibă şi e de ajuns. N-o să te las s-o omori, ticăloaso! N-o să te las!

Capitolul 31

Agnes a murit la o zi după Anul Nou, strigând după Kivrin.

— E aici, spunea Eliwys, ţinând-o de mână. Lady Katherine e aici.

— Ba nu, urla Agnes, cu glas răguşit, dar puternic. Spune-i să vină!

— Aşa voi face, promise Eliwys, apoi se uită la Kivrin, uşor nedumerită. Du-te şi cheamă-l pe Părintele Roche.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kivrin. Preotul îi dăduse ultima cuminecătură încă din prima noapte, iar Agnes îl izbise cu braţele şi picioarele de parcă ar fi fost cuprinsă de o criză de isterie, iar de atunci refuzase să-l accepte în apropierea ei. Lady, te simţi rău?

Eliwys clătină din cap, fără a-şi muta privirea de la Kivrin.

— Ce o să-i spun soţului meu, când se va întoarce? întrebă ea şi aşeză mâna lui Agnes pe propriul şold, şi abia atunci îşi dădu Kivrin seama că fetiţa murise.

Kivrin spălă trupul micuţ, care era acoperit aproape complet cu vânătăi. Pielea era complet neagră în locul unde Eliwys o ţinuse de mână. Arăta ca şi cum ar fi fost bătută. Bătută, şi torturată. Apoi ucisă. Uciderea nevinovaţilor.

Rochiţa şi cămaşa lui Agnes erau distruse, devenind o masă întărită de sânge şi vomă, iar halatul ei de fiecare zi fusese demult rupt în fâşii. Kivrin îi înfăşură trupul în propria ei mantie de culoare albă, iar Roche şi administratorul o înmormântară.

Eliwys nu veni.

— Trebuie să rămân cu Rosemund, spuse ea când Kivrin o anunţă că sosise momentul. Eliwys n-o putea ajuta cu nimic pe Rosemund – fata zăcea neclintită de parcă ar fi fost sub povara unei vrăji, iar Kivrin socoti că febra trebuie să fi provocat o serie de daune cerebrale, mai ales când ea adăugă: Şi trebuie să vină Gawyn.

Era foarte frig. Roche şi administratorul începură să scoată nori de aburi când o coborâră pe Agnes, iar vederea

respiraţiei lor albicioase o înfuriară pe Kivrin. „Nu cântăreşte mai nimic”, gândi ea cu amărăciune, „ai putea s-o duci într-o palmă”.

O enerva şi simpla prezenţă a mormintelor. Cimitirul bisericii se umpluse, la fel ca şi o bună parte a imaşului sfinţit de Roche. Mormântul lui Lady Imeyne se afla foarte aproape de drumul ce ducea către poarta acoperită a cimitirului, iar sugarul administratorului nici nu avea mormânt – Părintele Roche îl aşezase la picioarele mamei, deşi nu fusese botezat, iar locul era plin.

„Ce se va întâmpla cu mezinul administratorului”, se întrebă supărată Kivrin, şi cu secretarul. Ei unde îşi vor găsi locul? Se spusese că Moartea Neagră ucisese între o treime şi jumătate din Europa. Nu toată populaţia.

— *Requiescat in pace.* Amen, rosti Roche, iar administratorul începu să împingă cu hârleţul bulgării de pământ îngheţat peste trupul mic.

„Ai avut dreptate, domnule Dunworthy”, gândi ea cu amărăciune. „Albul doar se murdăreşte. Ai dreptate în toate, nu? M-ai avertizat să nu vin aici şi că se vor întâmpla lucruri groaznice. Ei, bine, aşa a fost. Şi abia aştepţi să-mi spui că m-ai prevenit. Dar n-o să ai bucuria asta, fiindcă nu ştiu unde este locul de întâlnire şi probabil că singura persoană care îl cunoaşte a murit”.

Nu mai aşteptă ca administratorul să termine de umplut groapa în care fusese depusă Agnes şi nici ca Părintele Roche să-şi încheie scurta conversaţie amicală cu Dumnezeu. Porni să traverseze imaşul, furioasă pe toţi: pe administrator, pentru că stătea acolo cu hârleţul, gata să sape alte şi alte morminte, pe Eliwys, că nu venise, pe Gawyn, că nu se întorsese. „Nu mai revine nimeni. Nimeni”.

— Katherine, auzi glasul lui Roche.

Se întoarse, iar el aproape că alergă spre ea, înconjurat de aburul respiraţiei.

— Ce este? întrebă ea.

El o privi cu un aer solemn.

— Nu trebuie să ne pierdem speranţa.

— De ce? izbucni ea. Am ajuns la procentul de optzeci şi cinci la sută şi nici măcar n-am trecut greul. Secretarul e pe moarte, Rosemund la fel, toţi ceilalţi au fost expuşi. Ce să mai sper?

— Dumnezeu nu ne-a părăsit cu totul. Agnes e în siguranţă în braţele Lui.

„În siguranţă”, gândi ea amar. „În pământ. Unde e frig. În întuneric”. Îşi acoperi faţa cu mâinile.

— E în ceruri, unde ciuma n-o poate ajunge. Iar iubirea Domnului rămâne veşnică, şi nimic nu ne poate rupe de ea, nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici lucrurile care există…

— Nici acelea care vor veni, continuă Kivrin.

— Nici înaltul, nici adâncul, nici altă făptură, spuse el. Îşi lăsă palma pe umărul ei, delicat, de parcă ar fi miruit-o. Dragostea Domnului e aceea care te-a trimis la noi să ne ajuţi.

Ea îşi aşeză mâna peste a lui şi o apăsă uşor.

— Trebuie să ne ajutăm unii pe alţii.

Rămaseră aşa îndelung, apoi Roche spuse:

— Trebuie să merg să trag clopotul pentru ca sufletul lui Agnes să călătorească bine la cer.

Kivrin dădu aprobator din cap şi retrase mâna.

— Mă duc să văd cum se mai simt Rosemund şi ceilalţi, spuse ea şi intră în curte.

Eliwys spusese că va sta cu Rosemund, dar când intră, Kivrin n-o găsi la căpătâiul bolnavei. Stătea încovrigată pe patul lui Agnes, învelită în propria ei mantie, privind fix către uşă.

— Pesemne că oamenii care fugeau din calea nenorocirii i-au furat calul, spuse ea, şi de aceea întârzie.

— Am îngropat-o pe Agnes, zise Kivrin cu răceală, şi plecă să vadă de Rosemund.

Fata era trează. O privi cu un aer serios şi încercă să o ia de mână pe Kivrin când aceasta îngenunche.

— Of, Rosemund, spuse Kivrin, simţind înţepătura lacrimilor în ochi. Scumpo, cum te mai simţi?

— Mi-e foame. A venit tatăl meu?

— Încă nu, spuse Kivrin şi i se păru chiar posibil ca el să sosească. O să-ţi aduc nişte supă. Trebuie să te odihneşti până mă întorc. Ai fost foarte bolnavă.

Supusă, Rosemund închise ochii. Arătau mai puţin adânciţi în orbite, deşi erau încercănaţi.

— Unde e Agnes?

Kivrin îi netezi părul încurcat, care îi cădea peste faţă.

— Doarme.

— Bine, aprobă Rosemund. Nu vreau s-o aud acum ţipând şi jucându-se. E prea zgomotoasă.

— Să-ţi aduc supa. Se duse drept la Eliwys. Lady Eliwys, am veşti bune, spuse ea bucuroasă. Rosemund s-a trezit.

Eliwys se ridică într-un cot, dar destul de apatică, de parcă s-ar fi gândit la altceva şi apoi imediat se aşeză la loc.

Alarmată, Kivrin puse mâna pe fruntea ei. Părea caldă, dar şi mâna lui Kivrin păstrase răceala de afară, astfel că nu putea fi sigură.

— Te simţi rău? întrebă ea.

— Nu, răspunse Eliwys, dar tot cu gândul în altă parte. Ce să-i spun?

— Că Rosemund e mai bine, iar de astă dată mesajul păru să fi fost recepţionat. Eliwys se ridică, merse la patul Rosemundei şi se aşeză alături. Când reveni de la bucătărie cu supa, Kivrin văzu că Eliwys se întorsese la patul lui Agnes şi stătea culcată sub mantia tivită cu blană.

Rosemund dormea, dar nu mai era somnul înspăimântător, ca de moarte de dinainte. Culoarea îi revenise parţial în obraji, deşi pielea stătea încă foarte întinsă pe pometi.

Eliwys dormea şi ea, sau se prefăcea, ceea ce îi conveni de minune. Cât fusese în bucătărie, secretarul se târâse de pe patul improvizat şi aproape că trecuse baricada, iar când încercase să-l tragă înapoi, el încercase să o lovească. Se văzuse nevoită să-l cheme pe Roche pentru a-l domoli.

Secretarul făcuse o ulceraţie la ochiul drept, ciuma croindu-şi drum dinlăuntru, iar omul se scărpina sălbatic cu degetele care arătau ca nişte gheare.

„Domine Jesu Christe”, rostea el, *„fidelium defunctorium de poenis infernis”.* Mântuieşte sufletele credincioşilor tăi care au scăpat de durerile Iadului.

„Da”, se rugă ea în timp ce se lupta cu el, „mântuieşte-l acum”.

Umblă din nou prin trusa medicală a Lady Imeyne, căutând ceva care să potolească durerile. Nu găsi praf din seminţe de mac, dar oare exista mac în Anglia la vremea aceea? Descoperi câteva fragmente portocalii care semănau cu petalele de mac şi le puse în apă fierbinte, dar secretarul nu putea bea fiertura. Avea gura plină de răni deschise cu aspect înfiorător, iar dinţii şi limba îi erau acoperite de sânge închegat.

„Nu merită atâta suferinţă. Chiar dacă el a adus ciuma aici. Nimeni nu trebuie să sufere aşa”.

— Fă-o, se rugă ea, şi nici măcar nu mai ştia ce anume ceruse.

Oricum dorinţa nu i se îndeplini. Secretarul începu să verse lichid biliar, amestecat cu sânge. După aceea ninse două zile, iar starea lui Eliwys se agravă. Nu părea să fie ciumă. Nu avea buboaie şi nici nu vărsa sau tuşea, astfel că se întrebă dacă era vorba de boală sau pur şi simplu, de durere sau vinovăţie. „Ce să-i spun?” repeta Eliwys în neştire. „El ne-a trimis aici ca să fim în siguranţă”.

Kivrin îi pipăi fruntea. Era caldă. „O să se îmbolnăvească toată lumea. Lord Guillóme le-a trimis aici ca să stea în siguranţă, dar vor cădea pradă bolii. Trebuie să fac ceva”. Dar în minte nu-i veni nici o idee. Singura apărare în faţa ciumei era fuga, dar dacă ele se refugiaseră aici şi asta nu le fusese de nici un folos, acum, când Rosemund şi Eliwys erau bolnave, nu puteau pleca.

Rosemund îşi revenea pe zi ce trecea, iar Eliwys nu avea ciumă. „O simplă stare febrilă. Poate au vreo altă proprietate unde să mergem. Undeva, în nord”.

„Ciuma încă nu a izbucnit în Yorkshire. Va avea grijă să se ţină departe de oameni pe drumuri, astfel încât să nu se mai expună”.

O întrebă pe Rosemund dacă aveau un conac şi în Yorkshire.

— Nu, răspunse ea, stând în capul oaselor, rezemată de o bancă. În Dorset. Dar asta nu le era de nici un folos. Ciuma bântuia deja acolo. Şi, deşi se simţea mai bine, Rosemund era prea slăbită ca să poată sta astfel mai mult de câteva minute. „Nu ar fi în stare să călărească. Dacă mai avem cai”.

— Tata mai avea o casă în Surrey, îşi aminti Rosemund. Am locuit acolo când s-a născut Agnes. Se uită la Kivrin. Agnes a murit?

— Da.

Fata dădu aprobator din cap, în semn că asta nu o surprindea.

— Am auzit-o urlând.

Kivrin nu găsi răspunsul potrivit şi tăcu.

— Tata a murit, nu?

Nici acum nu găsi cuvinte. Aproape sigur murise, la fel şi Gawyn. Trecuseră opt zile de când plecase la Bath. Încă febrilă, Eliwys spusese în cursul dimineţii: „Acum va veni, fiindcă viscolul a încetat”, dar nici ea nu părea să creadă asta.

— S-ar putea să se întoarcă, o linişti Kivrin. Întârzie din cauza ninsorii.

În încăpere apăru administratorul ducând hârleţul cu sine şi se opri în faţa lor. Venea în fiecare zi să-şi vadă fiul şi se holba mut la el cum zăcea pe masa răsturnată cu picioarele în sus, dar acum aruncă doar o privire spre el şi apoi se răsuci să le fixeze pe Kivrin şi Rosemund, rezemându-se în coada uneltei.

Avea căciula şi umerii acoperiţi de zăpadă, iar lama hârleţului era udă de fulgii care se topiseră. „A mai săpat un mormânt. Al cui?”

— A mai murit cineva? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, şi continuă să privească gânditor spre Rosemund.

Kivrin se ridică.

— Voiai ceva?

El o măsură cu ochi goi, de parcă n-ar fi înţeles întrebarea, apoi îşi mută privirea către Rosemund.

— Nu, tăcu el, apoi ieşi cu hârleţul în mână.

— Merge să sape groapa pentru Agnes? întrebă Rosemund, urmărindu-l cu privirea.

— Nu, răspunse ea calm. E deja îngropată în cimitirul bisericii.

— Atunci merge să-mi sape mie groapa?

— Nu, răspunse Kivrin îngrozită. Nu! Tu n-o să mori. Te-ai făcut bine. Ai fost foarte bolnavă, dar răul a trecut. Acum trebuie să te odihneşti şi să dormi ca să te însănătoşeşti.

Rosemund se aşeză cuminte şi închise ochii, dar după o clipă îi deschise din nou.

— Dacă tatăl meu a murit, coroana va dispune de zestrea mea, spuse ea. Crezi că Sir Bloet mai trăieşte?

„Sper că nu”, gândi Kivrin, apoi „sărmana copilă, toată vremea i-a fost mintea la căsătoria ei? Biata de ea. Singurul lucru bun pe care l-ar putea aduce ciuma ar fi moartea lui”.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta acum. Odihneşte-te ca să-ţi recapeţi puterile.

— Uneori regele respectă o căsătorie dinainte, spuse Rosemund, strângând pătura între degete, dacă s-a făcut cu voia ambelor părţi.

„Poţi nega totul, a murit. Episcopul i-a ucis”.

— Dacă nu e cu voia părţilor, regele îmi poate cere să mă căsătoresc cu un bărbat ales de el, spuse Rosemund, iar pe Sir Bloet măcar îl cunosc.

„Nu”, gândi Kivrin, şi-şi dădu seama că aşa era cel mai bine. Rosemund invocase fiinţe mai înspăimântătoare decât Sir Bloet, monştri şi tâlhari, iar Kivrin ştia că ei există.

Rosemund avea să fie dată de soţie vreunui nobil căruia regele îi datora vreun serviciu sau a cărui credinţă încerca să o cumpere, vreunul dintre sprijinitorii bătăioşi ai Prinţului Negru, probabil, şi dusă Dumnezeu ştie unde să îndure cât se va milostivi Domnul.

Erau oameni mult mai fioroşi decât un moşneag care rânjeşte şi o scorpie de soră. Baronul Garnier îşi ţinuse soţia în lanţuri vreme de douăzeci de ani. Contele de Anjou o

arsese pe nevasta lui de vie. Iar Rosemund nu va mai avea familie, prieteni, care să o protejeze, să o îngrijească atunci când va fi bolnavă.

„O s-o duc departe de toate astea”, gândi Kivrin deodată, „într-un loc unde Bloet să n-o poată găsi şi unde să stăm la adăpost de ciumă”.

Nu exista un asemenea loc. Ciuma bântuia deja la Bath şi Oxford, mergând spre sud şi est, către Londra, apoi Kent, nord, prin Midlands către Yorkshire şi iar înapoi, dincolo de Canalul Mânecii, spre Germania şi Ţările de Jos. Ajunsese chiar şi în Norvegia, adusă în derivă de un vas al cărui echipaj murise. Nu exista un loc sigur.

— A venit Gawyn? întrebă Rosemund şi vocea ei îi aminti de cea a mamei şi a bunicii. Aş vrea să se ducă la Courcy ca să-l anunţe pe Sir Bloet că voi ajunge acolo.

— Gawyn? repetă Eliwys. Vine acum?

„Nu. Nu vine nimeni. Nici măcar domnul Dunworthy”.

Nu avea importanţă că ratase întâlnirea. Oricum nu ar fi găsit pe nimeni. Fiindcă ei nu ştiau că ea ajunsese în 1348. Dacă şi-ar fi dat seama, n-ar fi lăsat-o aici.

Trebuie că se întâmplase ceva cu reţeaua. Domnul Dunworthy se arătase îngrijorat la ideea de a o trimite atât de departe în trecut fără să verifice parametrii. „La o asemenea depărtare în timp ar putea apărea complicaţii neprevăzute”, spusese el. Pesemne că tocmai ceva neaşteptat distorsionase localizarea sau condusese la pierderea coordonatelor, iar acum o căutau în 1320. „Am ratat întâlnirea cu aproape treizeci de ani”.

— Gawyn? repetă Eliwys şi încercă să se ridice de pe patul improvizat.

Nu reuşi. Starea ei se agrava constant, deşi nu prezenta simptomele obişnuite ale ciumei. Când pornise ninsoarea, spusese cu un aer uşurat: „Nu va veni decât după ce trece viscolul”, şi mersese să stea alături de Rosemund, dar până la jumătatea după amiezii trebuise să stea culcată, iar febra îi creştea.

Roche îi ascultă mărturisirea, părând el însuşi la capătul puterilor. Cu toţii erau epuizaţi. Când se aşezau să-şi tragă

sufletul, adormeau în câteva clipe. Administratorul, care venise să-şi vadă fiul, rămăsese în picioare, rezemat de baricadă, şi începuse să sforăie, iar Kivrin aţipise în timp ce înteţea focul şi se arsese destul de rău.

„Nu se poate continua aşa”, îşi zise ea privindu-l pe Părintele Roche făcând semnul crucii deasupra lui Eliwys. „Are să moară de epuizare. Ori se va îmbolnăvi de ciumă. Trebuie să-i scot de aici. Ciuma n-a ajuns pretutindeni. Au rămas şi sate neatinse. Molima a trecut prin Polonia şi Boemia, fără a face victime, iar în unele părţi ale Scoţiei nu a ajuns defel”.

— *Agnus dei, qui tollis peceata mundi, miserere nobis,* rostea Părintele Roche cu glas liniştitor, la fel ca atunci când era ea pe moarte şi-şi dăduse seama că nu avea speranţe.

Nu-şi va părăsi enoriaşii. Istoria Morţii Negre era presărată de relatări legate de preoţi care-şi abandonaseră turma, care refuzaseră să slujească la înmormântări, care se încuiaseră în biserici şi mănăstiri sau care fugiseră. Se întrebă dacă acele statistici erau inexacte.

Şi chiar dacă ar fi găsit vreo cale de a le scoate de aici, Eliwys, care, până şi în momentele când făcea mărturisirea se tot întorcea către uşă, va insista să-l aştepte pe Gawyn, pe soţul ei, convinsă fiind că avea să vină după încetarea viscolului.

— S-a dus Părintele Roche să-l întâmpine? o întrebă ea pe Kivrin, când preotul plecă să ducă sfânta cuminecătură la biserică. Are să sosească. Fără îndoială că s-a dus întâi la Courcy să le spună de ciumă, iar asta e la numai jumătate de zi de aici. Apoi insistă ca patul să-i fie mutat în faţa uşii.

În timp ce Kivrin aranja baricada ca să o ferească de curentul îngheţat care venea pe sub uşă, secretarul urlă dintr-o dată, cuprins de convulsii. Corpul i se cutremura în spasme, de parcă ar fi fost curentat, iar faţa i se schimonosise înfiorător, având ochii ulceraţi larg deschişi şi imobili, fixaţi în tavan.

— Ajunge, ţipă Kivrin, încercând să vâre lingura de la supa Rosemundei între dinţii muribundului. N-a suferit

îndeajuns? Trupul mai tresăltă o dată. Ajunge! strigă Kivrin printre suspine. Gata!

Corpul se relaxă brusc. Kivrin strecură lingura printre dinţii secretarului şi un firicel de lichid negricios se scurse pe la colţul gurii.

„A murit”, gândi ea, nevenindu-i să creadă. Privi ochiul ulcerat, pe jumătate deschis, faţa umflată şi înnegrită pe sub barba de câteva zile. Avea pumnii strânşi şi braţele pe lângă corp. Nici nu mai arăta uman, aşa cum zăcea acolo, iar Kivrin îi acoperi faţa cu o pătură, temându-se că Rosemund l-ar putea vedea.

— A murit? întrebă curioasă fata, ridicându-se puţin.

— Da. Slavă Cerului. Se ridică. Trebuie să-l anunţ pe Părintele Roche.

— Nu vreau să mă laşi singură.

— Dar eşti cu mama şi cu fiul administratorului şi eu n-o să lipsesc mult.

— Mi-e teamă.

„Şi mie”, gândi Kivrin privind pătura aspră. Omul murise, dar nici măcar asta nu-l scutise de suferinţe. Încă arăta în chinuri, îngrozit, deşi faţa nu-l mai arăta ca om. Durerile iadului.

— Te rog, nu pleca.

— Trebuie să-i spun Părintelui Roche, insistă Kivrin, dar se aşeză între cadavru şi Rosemund şi aşteptă până ce ea adormi, după care ieşi.

Nu-l găsi nici în curte, nici în bucătărie. În drum stătea vaca administratorului, mâncând din fânul aflat în cocină, după care porni agale după Kivrin, către imaş.

Administratorul era în cimitirul bisericii şi săpa un mormânt, astfel că din groapă, se vedea doar de la piept în sus. „Ştie deja”, gândi ea, „dar e imposibil”. Inima începu să-i bată nebuneşte.

— Unde e Părintele Roche? strigă ea, dar omul nu-i răspunse şi nici nu privi spre ea.

Vaca se apropie de ea şi mugi.

— Pleacă de aici, o goni Kivrin şi fugi către administrator.

Mormântul nu era în curtea bisericii. Se găsea pe izlaz, dincolo de poartă, şi în linie cu el mai văzu alte două morminte, având pământul tare ca piatra aşezat morman alături de ele.

— Ce faci? întrebă ea. Ale cui sunt mormintele astea?

Administratorul azvârli o lopată de pământ peste grămadă. Rostogolindu-se, bulgării îngheţaţi scoteau zgomote de parcă ar fi fost pietre.

— Pentru ce sapi mormintele? Cine a murit? Vaca o împinse în umăr cu un corn. Kivrin se răsuci, îndepărtându-se de animal. Cine a murit?

Administratorul înfipse unealta în pământul tare ca piatra.

— Asta-i ultima zi, băiete, spuse el, apăsând energic piciorul pe lama hârleţului, iar Kivrin simţi un fior de spaimă, dar apoi îşi dădu seama că omul nu o recunoscuse din cauza straielor bărbăteşti pe care le purta.

— Sunt eu, Katherine.

El ridică privirea şi dădu aprobator din cap.

— E sfârşitul, zise el. Cei care nu au murit, vor muri curând. Se aplecă în faţă, lăsându-şi toată greutatea pe hârleţ.

Vaca încercă să-şi vâre capul pe sub braţul ei.

— *Fugi de-aici!* strigă ea şi o lovi peste bot. Vaca se trase înapoi atent, ocolind mormintele, iar Kivrin observă că acestea nu aveau aceeaşi dimensiune.

Primul era larg, dar următorul nu depăşea măsura lui Agnes, iar cel pe care tocmai îl săpa nu părea nici el mai lung. „I-am spus Rosemundei că omul nu-i sapă mormântul”, dar iată că el tocmai asta făcea.

— Cine ţi-a dat voie să faci asta? strigă ea. Fiul tău şi Rosemund se simt mai bine. Iar Lady Eliwys e doar obosită şi bolnavă de întristare. Nu vor muri.

Administratorul o privi cu chipul lipsit de expresie pe care i-l remarcase stând lângă baricadă, măsurând-o din ochi pe Rosemund pentru a-i săpa mormântul.

— Părintele Roche spune că ai fost trimisă să ne ajuţi, dar ce poţi face tu împotriva sfârşitului lumii? Se propti apoi

iarăşi în hârleţ. Vei avea nevoie de gropile astea. Toţi, toţi o să murim.

Vaca se apropie cu paşi mărunţi de partea cealaltă a gropii şi ajunse cu capul la acelaşi nivel cu al administratorului şi-i mugi în ureche, dar el nu păru să o ia în seamă.

— Să nu mai sapi nici o groapă! Îţi interzic.

El continuă să sape, de parcă nici pe ea nu ar fi băgat-o în seamă.

— Nu vor muri, repetă ea. Moartea Neagră n-a ucis decât o treime din populaţie. Procentul s-a realizat deja.

Omul îşi vedea de treabă.

Eliwys muri în cursul nopţii. Administratorul trebui să lungească groapa Rosemundei, iar după ce o îngropară, Kivrin văzu că omul începuse o alta, pentru Rosemund.

„Trebuie să plecăm de aici”, gândi ea, privind către administrator. Acesta stătea cu hârleţul rezemat în scobitura umărului şi imediat ce umplu groapa lui Eliwys, se apucă din nou de săpat mormântul Rosemundei. „Trebuie să-i scot de aici înainte de a muri cu toţii”.

Fiindcă aveau să se îmbolnăvească. Molima îi pândea de pretutindeni, din bacilii purtaţi pe haine, din aşternuturi, din chiar aerul pe care îl respirau. Iar dacă, printr-un miracol, scăpau acum, ciuma va răbufni din nou în Oxfordshire la primăvară, omorând deopotrivă săteni, mesageri şi trimişi ai episcopului. Nu mai puteau rămâne.

„Spre Scoţia”, îşi zise şi porni spre conac. „I-aş putea duce în nordul Scoţiei. Ciuma nu a ajuns atât de departe. Fiul administratorului ar merge călare pe măgar, iar pentru Rosemund aş face o litieră.”

Aceasta stătea pe patul improvizat.

— Băiatul a strigat după tine, o anunţă ea imediat ce intră.

Băiatul vomitase un mucus amestecat cu sânge. Salteaua îi era murdară, iar când Kivrin îl curăţă, constată că era prea slăbit ca să poată ţine capul drept. „Chiar dacă Rosemund ar fi în stare să meargă pe cal, el nu mai poate”, gândi ea disperată. „Aşa nu ajungem nicăieri”.

La căderea nopţii îşi aduse aminte de căruţa care fusese pregătită pentru sosirea ei. Administratorul ar fi putu s-o repare, iar Rosemund ar călători în ea. Aprinse o torţă de la cărbunii din foc şi se strecură în grajd să arunce o privire. Măgarul lui Roche zbieră la ea când deschise uşa; auzi de asemenea o serie de foşnete şi duruituri mărunte îndepărtându-se când ridică torţa fumegoasă deasupra capului.

Cuferele strivite zăceau stivă, proptite de căruţă, alcătuind un soi de baricadă şi de cum le îndepărtă îşi dădu seama că planul ei nu avea sorţi de izbândă. Vehiculul era prea mare. Măgarul nu-l putea trage, iar oiştea dispăruse, luată de vreun întreprinzător ca să repare un gard sau să o folosească drept lemn de foc. „Ori să împingă ciuma cu ea”, se gândi Kivrin.

Când ieşi, în curte era întuneric beznă, iar stelele sclipeau pe cerul senin, aşa cum se întâmplase şi de Crăciun. Îşi aduse aminte de Agnes, care îi adormise cu capul pe umăr, cu clopoţelul legat de încheietura firavă şi de dangătul clopotelor vestind prohodul diavolului. „Prea din timp”, gândi Kivrin. „Diavolul încă nu a murit. Bântuie prin lume”.

Rămase trează multă vreme, încercând să formuleze alt plan. Puteau încropi un soi de litieră pe care măgarul să o poată trage dacă zăpada nu era prea mare. Ori puteau aşeza ambii copii pe măgar, iar ei doi să ducă bagajele în spinare.

Adormi într-un târziu şi se trezi aproape imediat, cel puţin aşa avu impresia. Era încă întuneric, iar Roche stătea aplecat asupra ei. Focul gata să se stingă îi lumina faţa de jos, astfel că el arăta la fel ca în luminiş, când îl luase drept ucigaş şi totuşi, semiadormită, întinse mâna şi-i atinse uşor obrazul.

— Lady Catherine, spuse el, iar ea se trezi. „Trebuie să fie Rosemund”, gândi ea, şi se răsuci să o vadă, dar ea dormea adânc, ţinându-şi mâna subţire sub obraz.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai îmbolnăvit?

El scutură din cap. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

— A venit cineva? întrebă ea, ridicându-se cu greu în picioare.

El clătină iar din cap.

„Nu poate fi vorba de cineva bolnav. Nu mai are cine”. Aruncă o privire la maldărul de pături de lângă uşă, unde dormea de obicei administratorul, dar el dispăruse.

— E bolnav?

— A murit fiul lui, spuse Roche cu glas care sună ciudat, a stupefacţie şi văzu că şi Lefric dispăruse.

— M-am dus la biserică pentru utrenie… începu Roche, dar vocea începu să-i tremure. Trebuie să vii cu mine, adăugă şi ieşi afară.

Kivrin îşi luă pătura zdrenţuită şi se grăbi să meargă în curte, urmându-l.

Nu putea fi mai târziu de şase. Soarele abia se ridicase deasupra orizontului, dând cerului acoperit şi zăpezii o nuanţă rozalie. Roche tocmai intra în pasajul îngust care dădea spre imaş. Kivrin îşi trase pătura pe umeri şi porni în fugă.

Vaca administratorului stătea în pasaj, având capul vârât printr-o spărtură din gardul cocinii. Înălţă capul şi mugi către Kivrin.

— Huşş! făcu ea, făcând un gest de respingere cu palmele, dar vaca îşi scoase capul din gardul de vreascuri şi porni către ea, mugind. Huşş, n-am timp să te mulg, spuse ea, împingând crupa vacii la o parte din drum şi strecurându-se pe lângă ea.

Îl ajunse din urmă pe Părintele Roche abia pe la mijlocul imaşului.

— Ce e? Nu-mi poţi spune? întrebă ea, însă el nu se opri şi nici nu privi în urmă. O luă spre linia de morminte de pe imaş, iar ea, brusc uşurată, îşi închipui că administratorul încercase să-şi îngroape fiul singur, fără preot.

Groapa mică era acoperită, având pământul aranjat deasupra. Omul terminase de săpat groapa Rosemundei şi

mai săpase una, mai mare. Din ea ieşea coada hârleţului proptit la unul dintre capete.

Roche nu se apropie de mormântul lui Lefric. Se opri la celălalt şi vorbi cu acelaşi glas tremurător:

— M-am dus la biserică să ţin utrenia... iar Kivrin privi în mormânt.

Administratorul încercase să se îngroape singur cu ajutorul hârleţului, dar acesta se dovedise greu de mânuit în spaţiul îngust, de aceea îl rezemase la un capăt şi trăsese pământul cu mâinile. Între degetele îngheţate încă ţinea un bulgăre.

Picioarele îi erau aproape acoperite, iar asta îi dădea un aspect indecent, de parcă ar fi sta într-o cadă.

— Trebuie să-l îngropăm cum se cuvine, spuse ea şi dădu să ia hârleţul.

Roche clătină din cap.

— E pământ sfinţit, explică el întristat, iar ea înţelese că îl bănuia pe administrator că s-ar fi sinucis.

„Nu contează”, şi apoi îşi dădu seama că în ciuda tuturor ororilor văzute, Roche credea încă în Dumnezeu. Se dusese să ţină utrenia şi aşa îl găsise pe administrator, iar dacă ar fi murit cu toţii, ar continua să rostească slujba şi nu ar găsi nimic neobişnuit în asta.

— E din cauza bolii, spuse Kivrin, deşi nu ştia ce să mai creadă. E ciumă septicemică. Infectează sângele.

Roche o măsură nedumerit.

— Sigur s-a îmbolnăvit săpând mormintele, explică ea. Ciuma septicemică otrăveşte creierul. Nu era în toate minţile.

— Ca Lady Imeyne, recunoscu el, aproape bucurându-se.

„În ciuda a ceea ce crede, nici n-ar fi vrut să-l înmormânteze în afara cimitirului”, îşi zise Kivrin.

Îl ajută pe Roche să îndrepte cadavrul, deşi acesta era deja rigid. Nu încercară să-l mute sau să-l învelească în vreun giulgiu. Roche aşeză o pânză peste faţa lui şi apoi, pe rând, aruncară pământ cu ajutorul hârleţului. Bulgării îngheţaţi se rostogoleau ca pietrele.

Roche nu se mai duse la biserică să-şi ia straiele sau cartea de rugăciuni. Rosti întâi slujba pentru morţi la mormântul lui Lefric. Stând alături, Kivrin gândi: „Nu mai era întreg la minte. Şi-a îngropat nevasta şi şase copii, şi-a îngropat aproape toţi cunoscuţii şi chiar dacă n-ar fi avut febră, dacă nu s-ar fi târât în groapă aşteptând să moară îngheţat, tot ar fi fost răpus de ciumă.”

„Nu merita să fie îngropat ca un sinucigaş. Trebuia să meargă cu noi în Scoţia”, şi dintr-o dată o îngrozi valul de încântare pe care îl simţea.

„Acum putem pleca în Scoţia”, gândi ea privind groapa pe care omul o săpase pentru Rosemund. „Fata va putea merge călare, iar eu şi Roche vom căra alimente şi pături”. Deschise ochii şi privi cerul, dar acum soarele urcase, iar norii păreau mai puţin denşi, lăsând impresia că până spre prânz se vor destrăma. Dacă ar fi plecat de dimineaţă, ar fi ieşit din pădure la amiază şi s-ar fi aflat pe drumul dintre Oxford şi Bath. Până la căderea întunericului ar fi ajuns pe şoseaua spre York.

— *Agnus dei, qui tollis peccata mundi,* rosti Roche, *dona eis requiem.*

„Trebuie să luăm ovăz pentru măgar şi securea ca să tăiem lemne. Şi pături”.

Roche îşi termină rugăciunea.

— *Dominus vobiscum et cum spiritu tuo. Requiescat in pace.* Amin. Apoi începu să bată clopotul.

„Nu e vreme pentru asta”, gândi Kivrin şi porni spre conac. Până să termine de tras clopotele pentru morţi ea putea să pregătească măcar o parte dintre bagaje, după care îi va explica planul, iar el va lua măgarul şi vor pleca. Traversă în goană curtea şi intră în conac. Vor trebui să ia jar ca să poată face focul. Pentru asta puteau folosi caseta cu medicamente a Imeynei.

Pătrunse în hol. Rosemund încă dormea. Asta era bine. Nu avea rost să o trezească decât înainte de plecare. Trecu în vârful picioarelor pe lângă ea, luă caseta şi o goli. O aşeză lângă foc şi se îndreptă spre bucătărie.

— M-am trezit şi nu erai aici, îi spuse Rosemund. Stătea în capul oaselor pe pat. M-am temut că ai plecat.

— O să plecăm cu toţii. Mergem în Scoţia. Se apropie de fată. Trebuie să te odihneşti pentru călătorie. Mă întorc repede.

— Unde te duci?

— Doar până la bucătărie. Ţi-e foame? O să-ţi aduc nişte budincă. Acum stai întinsă şi te odihneşte.

— Nu-mi place să stau singură. Nu mai poţi rămâne puţin?

„N-am timp de asta”.

— Merg doar la bucătărie. Iar Părintele Roche e aici. Nu auzi? Bate clopotul. Nu stau mult. Bine?

Aproape că fugi afară. Roche încă bătea clopotul, încet şi rar. „Grăbeşte-te, nu avem mult timp”. Căută prin bucătărie, aşezând alimentele pe masă. Găsi o roată de brânză şi multe pâinişoare rămase de la ospăţ – le aşeză ca pe farfurii într-un sac din pânză, puse brânza deasupra şi duse totul aproape de puţ.

Rosemund stătea în pragul conacului, ţinându-se de uşorul uşii.

— Nu pot sta cu tine în bucătărie? întrebă ea. Îşi pusese rochia şi încălţările, dar tremura deja în aerul rece.

— E prea frig, spuse Kivrin şi se grăbi către ea. Şi trebuie să te odihneşti.

— De fiecare dată când pleci mă tem că n-o să te mai întorci.

— Uite-mă, o linişti Kivrin, apoi se duse înăuntru şi aduse mantia Rosemundei şi un braţ de blănuri. Stai pe prag, o îndemnă ea şi uită-te cum pregătesc bagajul. Aranjă mantia pe umerii Rosemundei şi o sili să se aşeze, îngrămădind blănurile în jurul ei ca pe un cuib. E bine aşa?

Broşa pe care Sir Bloet i-o dăduse Rosemundei se afla încă la gulerul mantiei. Avu puţin de lucru cu cheutoarea din cauza degetelor care îi tremurau.

— Mergem la Courcy?

— Nu, îi răspunse Kivrin şi-i aranjă broşa. *Io sui ici en lui dami amo.* Eşti aici în locul prietenului pe care-l iubesc. Mergem în Scoţia. Vom fi departe de ciumă.

— Crezi că tatăl meu a murit din asta?

Kivrin şovăi.

— Mama a spus că doar a întârziat sau nu a putut veni. Poate fraţii mei s-au îmbolnăvit şi a vrut să vină doar după ce s-au însănătoşit.

— Se prea poate, o încurajă Kivrin, aranjând blănurile mai bine în jurul picioarelor. Îi lăsăm o scrisoare ca să ştie unde am plecat.

Rosemund clătină din cap.

— Dacă trăia, ar fi venit după mine.

Kivrin îi aşeză o cuvertură în jurul umerilor firavi, apoi spuse calm:

— Trebuie să adun lemn pentru drum.

Rosemund aprobă din cap, iar Kivrin merse la bucătărie. Găsi un sac cu ceapă rezemat de perete şi un altul cu mere. Se zbârciseră, iar majoritatea avea puncte maronii, dar Kivrin târî sacul afară. Nu aveau să fie gătite şi vor avea cu toţii nevoie de vitamine până la primăvară.

— Vrei un măr?

— Da, răspunse Rosemund, şi Kivrin căută prin sac, încercând să găsească unul tare şi nestafidit. Descoperi unul verde-roşiatic, îl şterse de vesta din piele şi i-l duse, zâmbind când îşi aminti cât de plăcut ar fi fost gustul lui când zăcuse la pat.

După o primă muşcătură, pofta de mâncare a Rosemundei păru să fi dispărut. Se rezemă cu spatele de uşorul uşii şi privi tăcută cerul, ascultând dangătul rar al clopotului tras de Roche.

Kivrin se întoarse la sortarea merelor, alegându-le pe acelea care meritau luate, întrebându-se în acelaşi timp ce greutate putea duce măgarul. Vor trebui să ia şi ovăz pentru el. Nu vor găsi fân, dar când vor ajunge în Scoţia animalul ar putea mânca iarbă-neagră. Nu vor avea nevoie să care apă. Existau nenumărate pâraie. Dar vor trebui să ia un vas în care s-o fiarbă.

— Ai tăi n-au mai venit după tine, îşi aminti Rosemund.

Kivrin ridică ochii. Fata rămăsese în aceeaşi poziţie, cu mărul în mână.

„Ba au venit, dar n-am fost eu acolo”.

— Aşa e.

— Crezi că au murit de ciumă?

— Nu, răspunse ea şi gândi: „Cel puţin nu e cazul să mi-i închipui morţi sau neajutoraţi undeva. Ştiu măcar că sunt sănătoşi”.

— Când o să merg la Sir Bloet, o să-i spun cât de mult ne-ai ajutat. O să-l rog să te ţină pe tine şi pe Părintele Roche în preajma mea. Înălţă capul cu mândrie. O să am voie să-mi aleg suita şi capelanul.

— Mulţumesc, îi spuse Kivrin cu un aer solemn.

Aşeză sacul cu mere alături de cel cu brânză şi pâine. Dangătul clopotului încetase, ultimele vibraţii încă răsunând în aerul rece. Luă găleata şi o coborî în puţ. Avea de gând să gătească nişte budincă în care să toace şi merele lovite; astfel vor avea o hrană îndestulătoare pentru drum.

Mărul Rosemundei se rostogoli pe lângă picioarele ei până la baza puţului şi se opri. Kivrin se aplecă să-l ridice. Singura muşcătură era albă, contrastând cu restul mărului roşu şi sfrijit. Kivrin îl şterse de vestă.

— Ai scăpat mărul, o dojeni ea şi se întoarse ca să i-l înapoieze.

Rosemund rămăsese cu palma desfăcută, de parcă s-ar fi aplecat în faţă ca să-l prindă în clipa când îl scăpase.

— Of, Rosemund.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI (0791110-079239)

Eu şi Părintele Roche plecăm în Scoţia. Presupun că nici nu are vreun rost să mai înregistrez toate astea, pentru că probabil nu veţi mai avea prilejul de a le asculta, dar s-ar putea ca vreo persoană, umblând prin landa scoţiană să dea într-o bună zi peste înregistrator sau chiar Montoya,

făcând săpături în nordul Scoţiei, după ce va fi închis şantierul din Skendgate, iar dacă ar fi aşa, aş vrea să ştiţi ce ni s-a întâmplat.

Ştiu că fuga e pesemne cea mai nefericită soluţie, dar trebuie să-l scot pe preot de aici. Tot conacul e contaminat – aşternuturile de pat, hainele, aerul – iar şobolanii mişună pretutindeni. Şi în biserică am văzut unul, când m-am dus să iau stiharul şi patrafirul lui Roche pentru înmormântarea Rosemundei. Şi chiar dacă nu ia molima astfel, ea e pretutindeni în jur şi nu voi reuşi să-l conving să stea aici. Va dori să mă ajute oriunde aş merge.

Ne vom aţine departe de sate. Avem hrană să ne ajungă o săptămână, iar apoi vom ajunge destul de departe în nord ca să pot cumpăra mâncare din vreun oraş. Secretarul avea un sac de arginţi cu el. Şi nu vă faceţi griji. Ne vom descurca. Cum spunea domnul Gilchrist: „Am luat toate măsurile de prevedere”.

Capitolul 32

„Cuvântul *apocaliptic* caracterizează probabil cel mai bine gândul de a încerca să o salvăm pe Kivrin”, îşi zise Dunworthy. Cu toate că fusese ajutat de Colin, se simţea epuizat după efortul făcut pentru a ajunge în cameră, iar temperatura îi crescuse deja.

— Odihniţi-vă, îl sfătui Colin, sprijinindu-l ca să se suie în pat. Dacă veţi încerca recuperarea lui Kivrin veţi face o recidivă.

— Trebuie să-i văd pe Badri şi pe Finch.

— O să mă ocup eu de toate, promise Colin şi ieşi ca din puşcă.

Va trebui să aranjeze externarea lui Badri şi asistenţă medicală pentru recuperare, în cazul în care Kivrin s-a îmbolnăvit. Va avea nevoie şi el de un vaccin împotriva ciumei. Se întrebă cât dura până îşi făcea efectul. Mary afirmase că-i administrase vaccinul lui Kivrin cât fusese internată ca să-i fie implantat înregistratorul. Asta se întâmplase cu două săptămâni înainte de plasare, dar poate că nu era necesară o perioadă atât de lungă pentru a-i asigura imunizarea.

Asistenta sosi ca să-i verifice temperatura.

— Ies din schimb, îl anunţă ea.

— Când o să fiu externat?

— Externat? făcu ea surprinsă. Doamne, înseamnă că vă simţiţi mai bine.

— Da. Cât o să mai stau?

Ea se încruntă.

— E mare diferenţa între a putea face câţiva paşi şi a merge acasă. Reglă perfuzia. Nu trebuie să exageraţi cu efortul.

Ieşi, iar câteva clipe mai târziu apărură Finch şi Colin, care aduse şi cartea despre Evul Mediu.

— M-am gândit că o să aveţi nevoie de ea pentru costume şi accesorii, se scuză el şi lăsă cartea să cadă pe

picioarele lui Dunworthy. Mă duc să-l aduc pe Badri, şi ieşi iute.

— Arătaţi mult mai bine, domnule, îl lăudă Finch. Avem mare nevoie de dumneavoastră la Baliol. E vorba de Gaddson, a acuzat Baliolul că i-a afectat sănătatea lui William. Afirmă că epidemia, combinată cu efortul de a studia Petrarca i-au dăunat sănătăţii. Ameninţă că va depune o plângere la decanul facultăţii de istorie.

— Spune-i că abia aşteptăm să încerce. Basingame umblă prin Scoţia. Aş dori să afli cu cât timp înainte trebuie administrat vaccinul contra ciumei bubonice pentru a-şi face efectul şi să fie pregătit laboratorul pentru o plasare.

— În prezent îl folosim ca depozit, explică Finch. Am primit câteva livrări de la Londra, deşi nici unul de hârtie igienică, cu toate că am solicitat în mod insistent...

— Le muţi pe hol, găsi Dunworthy soluţia. Vreau ca reţeaua să fie conectată cât mai repede.

Colin deschise uşa cu cotul şi împinse căruciorul cu Badri înăuntru, folosindu-se de cealaltă mână şi de un genunchi pentru a o ţine deschisă, împinse căruciorul până lângă pat.

— Vreau să... începu Dunworthy, apoi amuţi când îl văzu mai bine pe Badri. Operaţiunea devenea imposibilă. Badri nu arăta în stare să se ocupe de reţea. Simplul efort de a fi fost adus din rezervă până aici părea să-l fi stors de puteri, iar acum se căuta prin buzunarul halatului, aşa cum făcuse când era ţintuit la pat.

— Vom avea nevoie de două reţele de transfer, de evaluarea vitezei şi de o poartă, spuse Badri, cu o voce care-i trăda starea de epuizare, dar nu suna nicidecum disperată. În plus, vom avea nevoie de aprobare pentru plasare şi recuperare.

— Ce mai ştiţi despre demonstranţii de la Brasenose? întrebă Dunworthy. Vor încerca să împiedice plasarea?

— Nu, interveni Colin. S-au mutat în faţa sediului Consiliului Naţional pentru Patrimoniul Istoric. Încearcă să obţină închiderea şantierului arheologic.

„Bun”, gândi Dunworthy. Montoya va avea mult de luptat ca să-şi apere cimitirul bisericii contra

demonstranţilor, astfel că nu le putea strica planurile. Va fi prea prinsă de ideea de a descoperi înregistratorul lui Kivrin.

— Ce altceva îţi mai trebuie? îl întrebă el pe Badri.

— O memorie insulară şi suplimentară pentru reţeaua de rezervă. Scoase apoi o foaie de hârtie din buzunar şi consultă nişte notaţii. Plus un punct de reper ca să pot verifica parametrii.

Îi înmână lista lui Dunworthy, care i-o dădu lui Finch.

— Voi mai avea nevoie de asistenţă medicală pentru Kivrin, preciză Dunworthy, şi de un telefon instalat în camera mea.

Citind lista, Finch se încruntă.

— Şi să nu-mi spui că nu mai avem vreun articol trecut aici, preciză Dunworthy înainte ca Finch să poată protesta. Le obţii oricum, prin cerşit, împrumut sau furt. Se întoarse apoi spre Badri. Altceva îţi mai trebuie?

— Externarea, spuse Badri, ceea ce, cu părere de rău, cred că este cel mai greu de obţinut.

— Are dreptate, întări Colin. Sora nu-i va permite externarea. Acum a trebuit să-l aduc pe furiş.

— La ce doctor eşti repartizat? întrebă Dunworthy.

— Gates, spuse Badri, dar...

— Bineînţeles că-i putem explica situaţia, îl întrerupse Dunworthy, fiindcă e vorba de o urgenţă.

Badri clătină din cap.

— În nici un caz nu trebuie să-i prezentăm toată situaţia. Eu l-am convins să mă externeze ca să deschid reţeaua câtă vreme aţi fost bolnav. El consideră că nu sunt restabilit deplin, dar a dat aprobarea, iar când am făcut recidiva...

Dunworthy se uită îngrijorat la el.

— Eşti sigur că te poţi ocupa de reţea? Poate reuşesc să-l chem pe Andrews dacă situaţia epidemiei este sub control.

— Nu mai e vreme, interveni Badri. Şi am greşit. Vreau să preiau reţeaua. Domnul Finch n-ar putea găsi un alt medic?

— Ba da, spuse Dunworthy. Şi spune-i şi doctorului meu că vreau să discut cu el. Întinse mâna după cartea lui Colin

şi adăugă: Voi avea nevoie de costumaţie. Frunzări câteva pagini, căutând o ilustraţie cu îmbrăcăminte medievală. Fără trese, fermoare sau nasturi. Găsi o imagine a lui Boccaccio şi i-o arătă lui Finch. Mă întreb dacă studiourile Twentieth Century posedă ceva de felul ăsta. Telefonează la Societatea Teatrală să vezi dacă ne pot ajuta.

— O să mă strădui, domnule, promise Finch, privind ilustraţia cu un aer îngândurat şi sceptic.

Uşa se dădu de perete şi, furioasă, asistenta dădu buzna în cameră.

— Domnule Dunworthy, procedaţi de-a dreptul iresponsabil, spuse ea pe un ton care fără îndoială că provocase victime în cel de-Al Doilea Război din Falkland. Dacă nu vă interesează propria sănătate, măcar nu o primejduiţi pe aceea a altor pacienţi. Rămase cu privirea ţintuită la Finch. Domnul Dunworthy nu va mai primi vizitatori.

Îl străfulgeră pe Colin şi, cu o smucitură, preluă ghidonul căruciorului.

— Domnule Chaudhuri, ce părere aveţi? întrebă ea, răsucind căruciorul spre ieşire atât de brusc încât îi dădu capul pe spate lui Badri. Aţi făcut deja o recidivă. Nu vă las să o faceţi şi pe a doua. Apoi îl scoase afară.

— V-am spus eu că n-o să-l putem externa, spuse Colin.

Asistenta deschise uşa brusc.

— *Fără vizitatori!* îl anunţă ea pe Colin.

— Mă întorc eu, şopti Colin şi se strecură pe lângă ea.

Ea îl ţintui cu o expresie hotărâtă.

— Asta dacă nu voi fi pe aici.

Era limpede că nu glumea. Colin nu reveni decât după ce femeia ieşi din tură, şi doar pentru a-i aduce lui Badri un conector şi pentru a-i relata lui Dunworthy despre vaccinul contra ciumei. Finch telefonase la Serviciul Naţional de Sănătate. Imunitatea completă se obţinea doar la trei săptămâni de la administrarea vaccinului, iar cea parţială în şapte zile.

— Finch vrea să ştie dacă trebuie să faceţi şi vaccinul contra holerei şi febrei tifoide.

— Nu avem vreme, spuse el. Nu era timp nici pentru vaccinul contra ciumei. Kivrin stătea acolo de trei săptămâni deja, iar fiecare zi îi limita şansele de supravieţuire. Iar lui nu-i surâdea norocul de a fi externat.

Imediat după plecare lui Colin îi telefonă prietenei lui William şi-i spuse că ar dori să discute cu doctorul său.

— Sunt gata de externare, preciză el.

Replica o făcu să râdă.

— Mi-am revenit complet, insistă el. Am făcut zece ture de coridor azi dimineaţă.

Ea clătină din cap.

— Procentul de recidive în cazul virozei a fost foarte mare. Pur şi simplu nu vreau să risc. Apoi îi surâse. De ce ţineţi atât de mult să ieşiţi? Indiferent de problemă, sunt convinsă că se poate rezolva şi fără dumneavoastră.

— Începe semestrul, spuse el şi-şi dădu seama că era adevărat. Spuneţi-i, vă rog, doctorului că vreau să-i vorbesc.

— Doctorul Warden va întări doar ceea ce v-am recomandat eu, spuse ea, dar se vădi că transmisese mesajul, deoarece doctorul apăru după ora ceaiului.

Acesta, sigur pensionat pe motiv de senilitate, fusese rechemat pentru a da o mână de ajutor. El îi ţinu o predică lungă şi lipsită de noimă despre situaţia asistenţei medicale în timpul Marii Epidemii, apoi rosti cu glas nesigur:

— Pe vremea mea, ţineam pacienţii în spital până erau complet restabiliţi.

Dunworthy nu încercă să-l contrazică. Aşteptă până ce el şi asistenta se îndepărtară, depănând amintiri despre Războiul de O Sută de Ani, după care îşi desfăcu perfuzia portabilă şi se duse la telefonul public din apropierea secţiei de Urgenţe pentru a primi ultimele informaţii de la Finch.

— Asistenta nu îngăduie să aveţi telefon în cameră, îi preciză Finch, dar am veşti bune în legătură cu ciuma. O serie de injecţii cu streptomicină şi gamaglobulină şi imunizare celulară pot conferi o imunizare temporară, şi poate fi declanşată cu cel puţin douăsprezece ore înainte de expunere.

— Bravo, găseşte-mi un doctor care să mi le administreze şi să aprobe externarea mea. Unul tânăr, şi trimite-l pe Colin la mine. Reţeaua e pregătită?

— Aproape, domnule. Am obţinut aprobările necesare pentru plasare şi recuperare şi am localizat un punct. Vă voi da amănunte.

Finch închise, iar Dunworthy se întoarse în cameră. Nu minţise faţă de asistentă. Odată cu trecerea timpului puterea îi revenea, deşi cu puţin timp înainte de întoarcerea în cameră simţi un cerc strângându-l în partea inferioară a coşului pieptului. O găsi pe doamna Gaddson, care răsfoia plină de energie prin Biblie pentru a descoperi tot felul de molime, boli şi nenorociri.

— Citeşte-mi din Luca, 11, verset 9, spuse Dunworthy.

Gaddson ridică ochii din Biblie.

— „Şi Eu zic vouă: Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va deschide”.

Doamna Taylor apăru exact la sfârşitul orelor de vizită, aducând un metru de croitorie.

— M-a trimis Colin să vă iau măsurile, explică ea. Scorpia aceea bătrână nu-l lasă să intre pe etaj. Îi petrecu panglica în jurul taliei. A trebuit să-i spun că merg s-o văd pe doamna Piantini. Ţineţi braţul drept. Întinse metrul de-a lungul braţului. Se simte mult mai bine. S-ar putea să participe şi ea la concertul din cincisprezece, când vom interpreta „Când soseşte Mântuitorul”, de Rimbaud. O să dăm spectacolul în numele Bisericii Reformate, ştiţi, dar Serviciul Naţional de Sănătate le-a rechiziţionat biserica, astfel că domnul Finch a fost foarte amabil şi ne-a permis să folosim capela de la Baliol. Ce mărime aveţi la picior?

Taylor îşi notă o serie de măsuri, îi promise că a doua zi va veni şi Colin, deci să nu fie îngrijorat, iar reţeaua era aproape gata. Ieşi, chipurile să o viziteze pe Piantini, şi reveni după câteva minute cu un mesaj din partea lui Badri.

„Domnule Dunworthy, am efectuat douăzeci şi patru de verificări ale parametrilor”, suna biletul. *„Toate indică derapaje minore, unsprezece dau derapaje de sub o oră, cinci, sub cinci minute. Efectuez acum verificările privind*

divergenţa şi reacţia digital-analog, pentru a încerca să aflu ce reprezintă ele”.

„Eu ştiu”, gândi Dunworthy. „Moartea Neagră. Funcţia derapajului avea rolul de a împiedica apariţia interacţiunilor care puteau influenţa istoria. Derapajele de cinci minute arătau că nu apăreau anacronisme, întâlniri periculoase, care oricum trebuiau evitate în continuum. Însemna că plasarea se făcea într-o zonă nelocuită şi că pe acolo bântuise ciuma. Iar toţi oamenii epocii muriseră”.

Colin nu veni în cursul dimineţii, iar după prânz Dunworthy merse la un telefon public şi-l sună pe Finch.

— N-am reuşit să găsim doctori dispuşi să preia cazuri noi, îl anunţă Finch. Am vorbit cu toţi. Mulţi dintre ei sunt încă bolnavi de viroză, se scuză el, iar unii au...

Amuţi, însă Dunworthy ştia urmarea. Unii dintre ei muriseră, inclusiv acela care i-ar fi ajutat administrându-le vaccinul şi l-ar fi externat pe Badri.

— Mătuşa Mary n-ar fi renunţat, spusese Colin. „Sigur”, gândi el, „în ciuda surorii, a doamnei Gaddson şi a unui cerc dureros sub coşul pieptului. Dacă ar fi fost în viaţă mi-ar fi dat tot sprijinul”.

Se întoarse în cameră. Sora pusese pe uşă un afiş mare care anunţa: „Prezenţa vizitatorilor interzisă cu desăvârşire”, dar nu se găsea nici la pupitru, nici în cameră. Îl găsi însă pe Colin, care avea în braţe un pachet mare.

— Sora e în rezerva doamnei Piantini, care a ales momentul cel mai potrivit să leşine, îl anunţă Colin cu un rânjet de satisfacţie. Merita s-o vezi. Se pricepe de minune. Se chinui să desfacă sforile. Asistenta tocmai a intrat de serviciu, dar nu trebuie să ne facem probleme din cauza ei. E în camera cu lenjeria, cu doamna Gaddson. Deschise pachetul. Conţinea îmbrăcăminte: o jiletcă neagră, lungă şi pantaloni negri, ambele amintind vag de epoca medievală şi o pereche de ciorapi de damă.

— De unde ai căpătat toate astea? întrebă Dunworthy. Din recuzita unei montări moderne a lui Hamlet?

— Nu, de la Richard al II-lea, se scuză Colin. Keble a montat piesa trimestrul trecut. Am scos cocoaşa.

— Dar o mantie n-ai găsit? se miră Dunworthy, umblând prin haine. Spune-i lui Finch să-mi găsească o mantie. Una lungă să acopere restul.

— O să vorbesc, promise Colin, cu un aer absent. Îşi făcea deliberat de lucru cu banda jachetei de culoare verde. Fermoarul se desfăcu brusc şi o aruncă de pe umeri, întrebând: Ei, ce spuneţi de asta?

Se descurcase mai bine decât Finch. Cizmele nu se potriveau, semănând mai curând cu acelea purtate de grădinari, însă haina din pânză groasă de culoare cenuşie şi pantalonii maronii şi diformi aminteau foarte amănunţit de ilustraţia reprezentând un şerb din cartea lui Colin.

— Pantalonii au vipuşcă, spuse Colin, dar pe sub cămaşă nu se vede. Am copiat hainele din carte. Eu voi fi pajul dumneavoastră.

Trebuia să se aştepte la răspunsul pe care îl primi numaidecât:

— Colin, nu poţi merge cu mine.

— De ce? Vă pot ajuta s-o găsiţi, doar mă pricep la asta.

— Imposibil.

— A, o să-mi spuneţi ce primejdii mă aşteaptă în Evul mediu, nu? Mda, e destul de periculos şi aici, nu? Mătuşa Mary e un exemplu, ar fi fost mai în siguranţă în Evul Mediu, nu credeţi? Am făcut o mulţime de lucruri primejdioase. Am dus medicamente oamenilor şi am intrat în rezervele bolnavilor. Cât aţi fost bolnav am făcut lucruri pe care nici nu vi le imaginaţi.

— Colin…

— Sunteţi *prea vârstnic* să mergeţi singur. Iar mătuşa Mary mi-a spus să vă port de grijă. Dacă faceţi o recidivă?

— Colin…

— Mamei nu-i pasă.

— Mie, da. Nu te pot lua cu mine.

— Deci rămân aici şi aştept, spuse Colin cu amărăciune, fără ca nimeni să-mi adreseze vreo vorbă, şi nici nu voi şti dacă mai sunteţi în viaţă. Îşi ridică jacheta. Nu-i cinstit.

— Ştiu.

— Pot veni măcar la laborator?

— Asta da.

— Cred că totuşi ar trebui să mă lăsaţi, insistă Colin. Începu să-şi strângă ciorapii lungi. Vă las costumul aici?

— Mai bine nu. Sora l-ar putea confisca.

— Ce înseamnă toate astea, domnule Dunworthy? o auziră pe Gaddson.

Tresăriră amândoi, căci femeia intrase cu nelipsita-i Biblie.

— Colin a început să strângă haine de la lume, explică Dunworthy, ajutându-l pe băiat să le facă sul. Pentru persoanele din afara localităţii.

— Transferul de îmbrăcăminte de la o persoană la alta reprezintă o cale perfectă de transmitere a infecţiei, îi spuse ea lui Dunworthy.

Colin ridică maldărul de haine şi ieşi fără să fie băgat în seamă.

— De ce permiteţi unui copil să intre aici, riscând să se îmbolnăvească de cine ştie ce? Aseară s-a oferit să mă conducă acasă, dar eu i-am zis: „Nu vreau să-ţi primejduieşti sănătatea din cauza mea!”

Se aşeză în apropierea patului şi deschise Biblia.

— E o neglijenţă de neiertat să-i îngăduiţi intrarea aici. Dar văzând cum conduceţi colegiul, cred că nici nu trebuia să mă aştept la altceva. De când lipsiţi, domnul Finch a devenit un tiran desăvârşit. Ieri cel puţin l-a cuprins furia când i-am cerut un rulou suplimentar de hârtie igienică…

— Aş vrea să discut cu William, o întrerupse Dunworthy.

— Aici! izbucni ea, gata să se bâlbâie. În spital?! făcu ea, închizând Biblia cu un pocnet. Nici nu-mi trece prin minte să permit aşa ceva. Există încă o mulţime de cazuri grave, iar sărmanul Willy…

„Care acum se află în camera pentru lenjerie cu asistenta mea”, gândi el.

— Spuneţi-i că vreau să discut cu el cât de curând, insistă el.

Ea îi făcu semn cu Biblia, de parcă ar fi fost Moise aducând toate nenorocirile asupra Egiptului.

— Am hotărât să mă plâng faţă de decanul Facultăţii de Istorie în legătură cu nepăsarea dumneavoastră faţă de starea de sănătate a studenţilor, rosti ea apăsat în timp ce ieşea val-vârtej din cameră.

O auzi plângându-se în gura mare pe coridor, pesemne surorii, deoarece William apăru aproape imediat, aşezându-şi părul cu palma.

— Am nevoie de injecţii cu streptomicină şi gamaglobulină, spuse Dunworthy. De asemenea, de externarea din spital, la fel ca şi Badri Chaudhuri.

William aprobă din cap.

— Ştiu. Colin m-a prevenit că doriţi să o recuperaţi pe studenta la istorie. Rămase o clipă pe gânduri. O cunosc pe soră...

— Sora nu poate face injecţii fără aprobarea doctorului, iar externarea impune tot o aprobare.

— Mai ştiu o fată, la Arhivă. Când vreţi să rezolvaţi situaţia?

— Cât de curând.

— Mă ocup imediat. Ar putea dura două-trei zile, adăugă el şi dădu să iasă. Am întâlnit-o o dată pe Kivrin. Venise la Baliol să vă caute. E foarte drăguţă, nu?

„Va trebui să o previn în legătură cu persoana lui”, gândi Dunworthy, şi-şi dădu seama că începuse să fie încredinţat că, în ciuda tuturor opreliştilor, va reuşi să o salveze. „Vin curând, mai rezistă. Doar două-trei zile”.

Îşi petrecu după-amiaza umblând pe coridor şi încercând să-şi recapete puterea. La fiecare din cele două uşi ale rezervei lui Badri se găsea câte o plăcuţă cu anunţul „Se interzic orice fel de vizite”, iar sora îl ţintuia cu ochii ei albaştri spălăciţi de fiecare dată când se apropia de ele.

Apăru apoi şi Colin, ud şi gâfâind, cu o pereche de cizme.

— Au pus paznici peste tot, constată Colin. Domnul Finch m-a rugat să vă spun că reţeaua este gata, doar că nu a reuşit să găsească asistenţă medicală.

— Spune-i lui William să rezolve chestiunea asta. Acum se ocupă de externări şi de procurarea dozelor de streptomicină.

— Sunt la curent. Trebuie să-i transmit lui Badri un mesaj din partea lui William. Mă-ntorc imediat.

Nu reveni, şi nici William nu sosi. Când se apropie de telefon să sune la Baliol, sora îl interceptă şi-l conduse cu forţa în cameră. Măsurile de protecţie luate de soră se pare că o includeau şi pe doamna Gaddson, ori acesteia din urmă nu-i trecuse supărarea în privinţa lui William. În orice caz, cât ţinu după-amiaza, nu-l deranjă.

Imediat după ora ceaiului, o asistentă simpatică pe care nu o mai văzuse până atunci veni cu o siringă.

— Sora a fost chemată la o urgenţă, preciză ea.

Tastă ceva pe tastatura consolei cu un deget de la mâna rămasă liberă. Privi ecranul, mai tastă câteva caractere şi se apropie de el să-i administreze injecţia.

— Streptomicină, spuse ea, arătând către siringă.

Nu părea agitată şi nici nu acţiona cu fereală, ceea ce însemna că William reuşise să obţină, într-un fel sau altul, aprobarea. Descărcă tot conţinutul siringii destul de mari în canulă, îi surâse şi ieşi. Lăsase consola activă. Dunworthy coborî din pat şi se apropie să citească scrisul de pe ecran.

Era diagrama lui. O recunoscu deoarece arăta ca aceea a lui Badri şi era la fel de neinteligibilă. Ultima înregistrare era: „ICU 15802691 14-1-55 1805 150/RPT 1800CRS IMSTMC 4ML/q6h NHS40-211/7 M AHRENS”. Se aşeză pe pat. „Of, Mary”.

William sigur obţinuse codul ei de acces, probabil de la prietena lui de la Arhivă şi o introdusese în computer. Cei de la Arhivă rămăseseră în urmă cu informaţiile, copleşiţi pesemne de hârţogăria provocată de epidemie şi încă nu erau la curent cu decesul lui Mary. Într-o bună zi aveau să repare eroarea, deşi descurcăreţul William reuşise fără îndoială să aranjeze ştergerea informaţiei.

Rulă fişierul înapoi pentru a consulta propria diagramă. Existau intrări marcate *M. AHRENS* până la data de 8-1-55, ziua în care Mary murise. Aproape sigur îl îngrijise până când nu mai putuse sta în picioare. Nici nu era de mirare că inima o lăsase.

Închise consola astfel ca asistenta să nu-şi dea seama de această accesare şi se aşeză în pat. Se întrebă dacă William plănuise să semneze în numele ei şi externarea. Speră că aşa stăteau lucrurile. Şi ea ar fi vrut să-l ajute.

Nu primi nici o vizită toată seara. Asistenta apăru la ora opt să verifice brăţara ce servea drept termometru şi să vadă ce temperatură avea, introduse datele în computer, dar nu dădu de înţeles că ar fi observat ceva neobişnuit. La ora zece, o altă asistentă atrăgătoare veni şi îi făcu o nouă injecţie cu streptomicină, apoi îi administră gamaglobulina.

Ea lăsă monitorul să funcţioneze astfel că, stând întins în pat, Dunworthy văzu numele lui Mary pe ecran. Nu credea că va fi în stare să doarmă, însă reuşi. În vis îi apărură Egiptul şi Valea Regilor.

— Domnule Dunworthy, treziţi-vă, îl auzi şoptind pe Colin, care îi băgase fascicolul lanternei în ochi.

— Ce s-a întâmplat? făcu Dunworthy, clipind nedumerit în lumina orbitoare. Pipăi în jur, căutându-şi ochelarii. Ce e?

— Eu sunt, şopti Colin, întorcând fascicolul lanternei către propria lui faţă. Din motive greu de bănuit, purta un halat alb, de laborator, iar chipul lui părea încordat, ba chiar sinistru în lumina gălbuie.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă Dunworthy.

— Nu, veni răspunsul şoptit. Sunteţi externat.

Dunworthy îşi puse braţele ochelarilor peste urechi. Ochii nu i se adaptaseră la întuneric.

— Cât e ceasul? întrebă el şoptit.

— Patru, îi răspunse Colin, dându-i papucii şi întorcând lumina lanternei către un dulap. Grăbiţi-vă, îl îndemnă el, apoi luă halatul lui Dunworthy şi i-l întinse. E posibil ca asistenta să vină în orice clipă.

Dunworthy luă pe bâjbâite papucii şi halatul, încercând în acelaşi timp să se trezească, şi întrebându-se unde era sora şi de ce era externat la ora aceea neobişnuită.

Colin merse la uşă şi trase cu ochiul spre coridor. Stinse lanterna, o vârî în buzunarul halatul prea mare pentru el şi închise uşa. După câteva momente în care i se auzi

răsuflarea precipitată, întredeschise uşa şi privi pe furiş afară.

— Liber, făcu el, făcându-i semn lui Dunworthy să se grăbească. William a dus-o la camera pentru lenjerie.

— Pe cine, pe asistentă? întrebă Dunworthy, care era încă ameţit de somn. De ce este tot ea de serviciu?

— Nu asistenta. Sora. William o reţine acolo până plecăm noi.

— Dar doamna Gaddson unde e?

Colin mimă sfiiciunea.

— Îi citeşte domnului Latimer, spuse el drept scuză. *Trebuia* să fac ceva şi în privinţa ei, iar el oricum n-o poate auzi.

Apoi deschise uşa larg. Afară se vedea un scaun cu rotile şi Colin îl apucă de mânere, gata să împingă.

— Pot să merg şi singur, protestă Dunworthy.

— N-avem timp, şopti Colin. Iar dacă ne vede cineva, putem spune că te duc la ecografie.

Dunworthy se aşeză şi se lăsă împins de Colin, trecură astfel de camera cu lenjerie şi de rezerva lui Latimer. Prin uşa subţire reuşi să audă glasul doamnei Gaddson, care tocmai citea din Fuga din Egipt.

Colin continuă să meargă în vârful picioarelor până la capătul coridorului, apoi porni cu o viteză care nicidecum nu putea fi considerată normală pentru transportul unui pacient la ecografie, după care merseră pe alt culoar, dădură un colţ şi ieşiră pe uşa de serviciu unde fuseseră acostaţi de demonstranţii purtând pancarta pe care scria: „Se apropie sfârşitul”.

Ploua torenţial, iar aleea era cufundată în beznă. Abia reuşi să distingă ambulanţa parcată la capătul străzii. Colin lovi cu pumnul în uşa din spate şi însoţitorul ei sări din maşină. Era paramedicul-femeie care îl ajutase să-l aducă pe Badri. Tot ea făcuse parte şi dintr-un pichet al demonstranţilor de la Brasenose.

— Puteţi urca? întrebă ea, roşind.

Dunworthy încuviinţă din cap şi se ridică.

— Nu uitaţi să închideţi uşile, îi spuse ea lui Colin şi se duse să se aşeze pe bancheta de lângă şofer.

— Să nu-mi spui că e o prietenă de-a lui William, făcu Dunworthy, uitându-se după ea.

— Ba da, îl lumină Colin. Chiar m-a întrebat ce fel de soacră ar putea fi doamna Gaddson, spuse el, după care îl ajută să urce în ambulanţă.

— Unde e Badri, întrebă Dunworthy, ştergând picăturile de ploaie de pe lentilele ochelarilor.

Colin trase uşile spre el.

— La Baliol. L-am recuperat întâi pe el, ca să poată aranja reţeaua. Privi neliniştit pe fereastra din spate. Trag nădejde că sora nu va da alarma decât după ce vom pleca.

— Eu unul nu mi-aş face probleme în legătură cu asta, spuse Dunworthy.

Era limpede că îl subestimase pe William. Sora era probabil în braţele lui William în camera cu lenjerie, brodând iniţialele lor îngemănate pe o serie de prosoape.

Colin aprinse lanterna şi îndreptă fasciculul către targă.

— V-am adus costumul, explică el, întinzându-i lui Dunworthy vesta neagră.

Dunworthy îşi scoase halatul şi o îmbrăcă. Ambulanţa porni brusc, aproape făcându-l să se rostogolească. Se aşeză pe bancheta laterală, străduindu-se ca în mişcările bruşte ale vehiculului să evite contactul cu peretele şi-şi trase ciorapii negri.

Paramedicul nu pornise sirena, însă, ţinând seama de viteza cu care gonea, ar fi trebuit s-o facă. Dunworthy se agăţă de bara de susţinere şi îşi ridică pantalonii cu mâna cealaltă, iar Colin, în încercarea de a lua cizmele, aproape că se dădu peste cap.

— V-am găsit o mantie, spuse băiatul. A împrumutat-o domnul Finch de la Societatea de Teatru Clasic. O ridică în aer şi o scutură. Era din epoca Victoriană, de culoare neagră şi dublată cu mătase roşie. O aşeză pe umerii lui Dunworthy.

— În ce piesă au folosit-o? Nu cumva în *Dracula?*

Ambulanţa se opri cu o smucitură, iar medicul deschise larg uşile. Colin îl ajută pe Dunworthy să coboare, susţinând trena mantiei uriaşe, de parcă ar fi fost un paj. Se furişară apoi pe poartă. Picăturile de ploaie ropoteau sonor pe zidul din piatră şi în ciuda ploii mai auziră un sunet ca un dangăt vag.

— Ce se întâmplă? făcu Dunworthy, încercând să distingă ceva în careul cufundat în întuneric.

— „Când va veni Mântuitorul nostru”, îl lămuri Colin. Americanii repetă pentru un spectacol care va avea loc la biserică. Cam macabru, nu sunteţi de acord?

— Doamna Gaddson zicea că repetă oricând, dar nu-mi închipuiam că avea în vedere şi ora cinci dimineaţă.

— Concertul va fi astă seară, veni explicaţia lui Colin.

— Desearǎ? se miră Dunworthy şi-şi dădu seama că era data de cincisprezece. Şase, după calendarul iulian. Boboteaza. Sosirea înţelepţilor.

Finch veni în goană spre ei cu o umbrelă.

— Iertaţi-mi întârzierea, spuse el, ferindu-l pe Dunworthy de ploaie, dar n-am găsit umbrelă. Nici nu vă vine a crede câte dintre persoanele reţinute aici au plecat şi le-au uitat. Mai ales americanii…

— E totul pregătit? întrebă Dunworthy şi porni să traverseze careul.

— Încă n-a sosit asistenţa medicală, spuse Finch străduindu-se să păstreze umbrela deasupra lui Dunworthy, dar William Gaddson a telefonat şi a zis că totul e aranjat şi fata va veni curând.

Dunworthy n-ar fi fost surprins să afle că sora se oferise să îi ajute.

— Sper că William nu va hotărî vreodată să ducă o viaţă infracţională, remarcă el.

— A, nu cred. Maică-sa n-ar permite aşa ceva. Făcu câţiva paşi în fugă, încercând să ţină ritmul. Chaudhuri rulează deja coordonatele preliminare. A venit şi doamna Montoya.

Dunworthy se opri brusc.

— Montoya? Ce caută aici?

— Nu ştiu, domnule. A zis că are nişte informaţii.

„Nu acum. Nu când suntem atât de aproape”.

Intră în laborator. Badri se afla în faţa consolei, iar Montoya, îmbrăcată cu geaca de terorist şi pantalonii stropiţi de noroi, stătea aplecată deasupra lui şi privea la ecran. Badri îi spuse ceva, iar ea clătină din cap şi-şi verifică ceasul. Apoi aruncă o privire spre Dunworthy şi pe chip îi apăru o expresie de compasiune. Se ridică şi băgă mâna în buzunarul cămăşii.

„Nu”, se rugă Dunworthy.

Montoya se apropie de el.

— N-am ştiut că puneţi asta la cale, spuse ea şi îi arătă o foaie de hârtie împăturită. Vreau să vă vin în ajutor. Aici sunt informaţiile pe care le-a avut Kivrin când a plecat.

Dunworthy luă hârtia şi o consultă. Era o hartă.

— Aici e locul de plasare, explică Montoya. Arătă cu degetul spre cruce trasată peste o linie trasată cu negru. Iar aici e Skendgate. O veţi recunoaşte după biserică. În stil normand, cu picturi murale deasupra iconostasului şi o statuie a Sfântului Anton. Îi zâmbi. E sfântul patron al obiectelor pierdute. Ieri am găsit statuia. Arătă apoi alte câteva puncte marcate. Dacă, din întâmplare, n-a ajuns la Skedgate, e posibil să fi mers la Esthcote, Henefelde sau Shrivendun. Pe dosul hârtiei am trecut trăsăturile caracteristice ale fiecăruia.

Badri se ridică şi veni către ei. Arăta chiar mai fragil decât în spital, dacă acest lucru era posibil, şi se mişca încet, ca un bătrânel, ceea ce de fapt devenise.

— Obţin în continuare un derapaj minim, indiferent ce variabile introduc, preciză el. Îşi duse o mână către coaste. Lucrez cu intermitenţe, deschizând reţeaua vreme de cinci minute la intervale de două ore. În felul acesta pot menţine reţeaua deschisă vreme de douăzeci şi patru, sau chiar treizeci şi şase de ore dacă avem noroc.

Dunworthy se întrebă la câte asemenea intervale de douăzeci şi patru de ore va rezista Badri. Părea deja terminat.

— Dacă observaţi un tremur al luminii sau un început de condens, să vă deplasaţi către zona de întâlnire, le recomandă Badri.

— Dar dacă e întuneric? întrebă Colin. Îşi scosese halatul de laborator, iar Dunworthy observă că purta costumul de paj.

— Veţi reuşi totuşi să remarcaţi tremurul, iar noi vă vom striga, spuse Badri. Îşi drese uşor glasul şi-şi duse din nou mâna către coaste. Aţi fost vaccinaţi?

— Da.

— Bravo. Nu mai avem nevoie decât de asistenţa medicală. Îl măsură cu insistenţă pe Dunworthy. Sunteţi sigur că veţi face faţă la încercarea asta?

— Dar tu? îl contră Dunworthy.

Uşa se deschise şi o văzură pe prietena lui William, purtând o manta lucioasă.

— Mi-a zis William că aveţi nevoie de asistenţă medicală. Unde vreţi să mă aşez?

„Să nu uit că trebuie să o previn pe Kivrin în legătură cu el”, gândi Dunworthy, apoi îi arătă fetei unde trebuia să stea, iar Colin fugi să-i aducă aparatura înăuntru.

Montoya îl conduse pe Dunworthy către un cerc trasat cu cretă şi aflat sub scuturi.

— Vei purta ochelarii?

— Da. O să-i poţi dezgropa în cimitirul bisericii.

— Sunt convinsă că n-o să-i găsesc acolo, spuse ea pe un ton solemn. Vrei să rămâi în picioare, sau te întinzi?

Îşi aduse aminte de Kivrin care stătuse întinsă cu braţele încrucişate peste faţă, neajutorată şi oarbă.

— Stau, răspunse el.

Colin se întoarse aducând un vas de fierbere sub presiune. Îl aşeză jos aproape de consolă şi se apropie de reţea.

— Nu puteţi pleca neînsoţit, spuse el.

— Ba trebuie să merg singur, Colin.

— De ce?

— E prea primejdios. Nu-ţi dai seama cum a fost pe vremea Ciumei Negre.

— Ba da. Am citit cartea de două ori şi nu numai... Tăcu. Ştiu totul despre ciumă. În plus, dacă e chiar aşa de rău, n-ar trebui să plecaţi singur. N-o să vă încurc deloc, promit.

— Colin, rosti el moale, răspund de tine. Nu pot să-mi asum riscul acesta.

Badri se apropie de reţea aducând un aparat de măsurare a luminozităţii.

— Asistenta trebuie ajutată să care restul de aparatură, spuse el.

— Dacă n-o să vă întoarceţi, n-o să ştiu ce aţi păţit, spuse Colin. Se răsuci pe călcâie şi ieşi în fugă.

Badri îi dădu roată încet lui Dunworthy, efectuând măsurători. Se încruntă, îl luă de cot şi continuă operaţiunile. Asistenta veni apoi cu o seringă. Dunworthy ridică mâneca surtucului de epocă.

— Ţin să vă spun că nu aprob deloc ceea ce faceţi, îi anunţă ea, sterilizând braţul lui Dunworthy. Locul amândurora e în spital. Îi făcu injecţia şi reveni lângă o autoclavă.

Badri aşteptă ca Dunworthy să-şi aranjeze mâneca, apoi îi mişcă braţul, mai efectuă câteva măsurători şi mai făcu o mişcare. Colin aduse în braţe un aparat de scanare şi plecă apoi fără să privească spre Dunworthy.

Acesta urmări ecranele şi observă cum diagramele porniră să se modifice. Chiar dacă uşa era închisă, îi auzi pe clopotari interpretând o piesă aproape muzicală. Colin deschise uşa, iar dangătele devenită aproape violente vreme de câteva clipe, cât aduse înăuntru o altă autoclavă.

Colin o târî spre locul unde stătea asistenta, apoi se duse la consolă şi rămase alături de Montoya, urmărind numerele apărute pe ecrane. Dunworthy regretă că nu alesese să efectueze trecerea stând jos. Încălţările rigide îl strângeau, iar efortul de a sta în picioare îl obosise.

Badri rosti câteva cuvinte, iar scuturile coborâră, atinseră podeaua, transformându-se într-un fel de draperie. Colin îi spuse ceva Montoyei, iar ea ridică ochii, se încruntă şi dădu din cap, apoi se întoarse către ecran. Colin se apropie de reţea.

— Ce faci? întrebă Dunworthy.

— S-a agăţat una dintre perdele, spuse Colin. Se apropie de ea şi trase să o desprindă.

— Gata? se auzi glasul lui Badri.

— Da, confirmă Colin şi se retrase către uşă. Ba nu, aşteaptă. Reveni lângă scuturi. N-ar trebui să vă scoateţi ochelarii? Ca să nu vă vadă cineva sosind acolo cu ei pe nas.

Dunworthy îşi scoase ochelarii şi îi ascunse într-un buzunar interior al surtucului.

— Dacă nu vă întoarceţi, vin şi eu, îl avertiză Colin şi se retrase. Gata, anunţă el.

Dunworthy privi spre ecrane. Deveniseră o simplă imagine neclară. La fel şi Montoya, care se aplecase peste umărul lui Badri. Ea îşi consultă apoi ceasul şi Badri îi şopti ceva.

Dunworthy închise ochii. Auzi clopotarii interpretând asurzitor piesa „Când va sosi Mântuitorul”. Deschise pleoapele.

— Acum, făcu Badri. Apăsă un buton, iar Colin ţâşni către scuturi, trecu pe sub ele şi ajunse drept în braţele lui Dunworthy.

Capitolul 33

O îngropară pe Rosemund în mormântul pe care i-l săpase administratorul. „O să aveţi nevoie de gropile astea”, spusese el şi nu se înşelase. Ei înşişi n-ar fi fost în stare să le facă. Abia reuşiră să o ducă până pe izlaz.

O aşezară pe pământ alături de groapă. Aşa cum zăcea întinsă pe pământ, arăta neînchipuit de slabă, o umbră a ceea ce fusese. Degetele mâinii drepte, încă pe jumătate îndoite ca pentru a cuprinde mărul pe care îl lăsase să cadă, rămăseseră doar piele şi os.

— I-ai ascultat confesiunea? o întrebă Roche.

— Da, confirmă Kivrin şi chiar trăi cu impresia că era adevărat. Rosemund mărturisise că se temea de întuneric, de ciumă şi de singurătate, că îşi iubea tatăl şi că nu spera să-l mai revadă. Adevăruri pe care Kivrin însăşi nu ar fi fost în stare să le mărturisească.

Kivrin desfăcu agrafa de legământ pe care Rosemund o primise de la Sir Bloet şi înfăşură mantia în jurul ei, acoperindu-i capul, iar Roche o ridică în braţe ca pe un copil adormit şi coborî în groapă.

Se chinui să iasă, astfel că trebui să fie ajutat de Kivrin, care îl apucă de mâinile uriaşe şi-l trase afară. Apoi el începu să rostească rugăciunea pentru morţi: *„Domine, ad adjuvandum me festina”.*

Kivrin îl măsură neliniştită. „Trebuie să plecăm de aici înainte de a lua boala”, gândi ea, dar nu-l corectă. „Nu trebuie să mai zăbovim nici o clipă”.

— *„Dormiunt in somno pacis”,* mai spuse Roche, apoi apucă hârleţul şi începu să umple mormântul.

Kivrin avu senzaţia că totul durează o veşnicie. Încercă să-l ajute, dislocând bucăţi din mormanul de pământ care devenise o masă solidă şi se gândi în acest timp cât de departe puteau ajunge până să se întunece de tot. Nu era nici amiază. Dacă plecau imediat, puteau să o ia prin Wychwood şi să traverseze drumul dintre Oxford şi Bath, pornind către zona de şes din Midlands. Aveau posibilitatea

să ajungă în Scoţia în mai puţin de o săptămână, lângă Invercassley sau Dornoch, unde nu se înregistraseră cazuri de ciumă.

— Părinte Roche, spuse ea, de îndată ce el se apucă să taseze ţărâna cu lama hârleţului. Trebuie să plecăm în Scoţia.

— Scoţia? se miră el, de parcă nu auzise niciodată despre ea.

— Da, întări ea. Trebuie să fugim de aici. Luăm măgarul şi mergem în Scoţia.

El dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Trebuie să luăm odoarele cu noi. Şi înainte de a ne aşterne la drum, o să trag clopotul pentru Rosemund, ca sufletul ei să poată ajunge în rai.

Vru să se opună, pe motiv că nu mai aveau vreme şi că trebuia să plece neîntârziat. Cu toate astea, se arătă de acord, spunând:

— Bine, o să-l aduc pe Balaam.

Roche porni către clopotniţă, iar ea o rupse la fugă spre hambar ca să ajungă înaintea lui. Ar fi dorit să plece imediat, până să se întâmple altceva, de parcă ciuma ar fi stat la pândă, gata să se repeadă asupra lor ca o piază rea, din biserică, din hambar sau din distilerie.

Traversă curtea în goană, ajunse la staul şi ieşi cu măgarul de căpăstru. Se apucă să lege coşurile de transport pe spinarea lui.

Clopotul răsună o dată, apoi amuţi, iar Kivrin înmărmuri cu funia în mână şi ascultă, aşteptând încă un dangăt. „Trei bătăi pentru femei”, gândi ea, apoi îşi dădu seama de ce se oprise. O bătaie pentru copii. Of, Rosemund.

Strânse chinga şi începu să umple coşurile, dar acestea erau prea mici pentru ce avea de cărat. Trebuia să lege sacii de oblânc. Umplu un sac de pânză cu ovăz pentru măgar, făcând palmele căuş şi risipind pumni întregi pe podeaua murdară, după care îl legă cu o funie groasă care atârna deasupra staulului unde era găzduit poneiul lui Agnes. Funia era prinsă de grindă cu un nod pe care nu reuşi să-l desfacă. Într-un târziu se văzu silită să dea fuga la

bucătărie pentru a lua un cuţit, iar la întoarcere aduse sacii cu alimente pe care şi-i pregătise mai devreme.

Tăie frânghia şi o împărţi în mai multe bucăţi, azvârli cuţitul pe jos şi plecă la măgar. Acesta se chinuia să facă o bortă în sacul cu ovăz. Slujindu-se de bucăţile de frânghie, îl legă de alţi câţiva saci pe spinarea animalului, pe care îl mână apoi afară din curte, peste imaş, către biserică.

Nu-l văzu pe Roche. Mai trebuia să ia pături şi lumânări, dar mai întâi dorea să pună sfintele taine în panere. Alimente, ovăz, pături, lumânări. Uitase ceva?

Roche apăru în uşă. Nu avea nimic în mână.

— Unde sunt sfintele taine? întrebă ea.

El nu-i răspunse. Se rezemă în schimb de uşa bisericii şi o ţintui cu privirea, iar expresia de pe faţa lui era la fel ca în ziua când venise să o anunţe despre morar. „Dar toţi aceştia au murit”, gândi ea, „nu mai avem pe cine îngropa”.

— Trebuie să bat clopotul, anunţă el şi porni să traverseze curtea bisericii către clopotniţă.

— Dar ai făcut-o deja. Nu mai avem vreme pentru prohod. Trebuie să plecăm în Scoţia. Cu degetele pe jumătate îngheţată încurcându-i-se în funia aspră, legă măgarul de poartă şi alergă după el, reuşind să-l apuce de mânecă. Ce s-a întâmplat?

El se răsuci, aproape violent, spre ea, iar expresia feţei o înspăimântă. Arăta ca un tâlhar, un asasin.

— Trebuie să bat clopotul de vecernie, insistă el şi cu o smucitură se eliberă din strânsoarea ei .

„Nu se poate”, gândi Kivrin, apoi spuse:

— E abia miezul zilei. N-a sosit vremea vecerniei. „E obosit. Amândoi suntem atât de frânţi încât nici nu mai gândim normal”. Îl apucă iarăşi de mânecă. Vino, Părinte. Trebuie să plecăm acum dacă vrem să ieşim din pădure înainte de căderea nopţii.

— Am întârziat, spuse el, şi eu încă nu am tras clopotele. Lady Imeyne are să se supere.

„O, nu, nu, nu”.

— O să bat clopotul, nu se lăsă el. Tu mergi în casă şi odihneşte-te.

— Se întunecă, protestă ea furioasă.

El căscă gura să strige la ea şi un val de vomă amestecată cu sânge se revărsă din gâtlejul lui, stropind hainele lui Kivrin.

„O, nu, nu, nu”.

El se uită nedumerit la straiul pătat, iar expresia de violenţă îi dispăru de pe faţă.

— Vino, trebuie să stai culcat, spuse ea, gândind: „N-o să ajungem în veci la conac”.

— Sunt bolnav? se miră el, incapabil să-şi dezlipească privirea de la pieptarul murdar.

— Nu, îl linişti ea. Eşti doar obosit şi ai nevoie de odihnă.

Îl conduse către biserică. Roche mergea împleticit, ceea ce o făcu pe Kivrin să gândească: „Dacă va cădea, n-o să fiu în stare să-l ridic”. Îl ajută să ajungă înăuntru, deschizând uşa masivă cu spinarea şi îl aşeză jos rezemat de perete.

— Cred că m-a obosit munca, spuse el, lăsându-şi capul pe pietre. O să dorm puţin.

— Da, dormi, îl îndemnă Kivrin. De îndată ce-l văzu închizând ochii alergă până la conac să aducă pături şi o pernă mare ca să-i încropească un pat. Când reveni în goană cu toate, nu-l mai găsi unde îl lăsase.

— Roche! strigă ea, încercând să pătrundă cu privirea în întunecimea naosului. Unde eşti?

Nu primi răspuns. Ieşi afară ca o furtună, încă ţinând aşternuturile în braţe, dar nu-l găsi nici în clopotniţă, nici în cimitir, dar era sigur că nu ar fi reuşit să ajungă singur până acasă. Dădu fuga din nou în biserică şi în naos şi îl văzu stând în genunchi în faţa statuii reprezentând-o pe Sfânta Ecaterina.

— Trebuie să stai întins, îl îndemnă ea, întinzând aşternuturile pe jos.

El se aşeză cu un aer supus, iar ea îi aranjă perna sub cap.

— Am ciumă, nu? întrebă el, ridicând privirea spre ea.

— Nu, îi răspunse ea, trăgând o pătură peste el. Eşti obosit, atâta tot. Încearcă să dormi.

El se întoarse pe o parte, cu spatele către ea, dar după câteva clipe, cu expresia de ucigaş revenită pe chip, se ridică în şezut şi azvârli aşternuturile cât colo.

— Trebuie să bat clopotul de vecernie, spuse el pe un ton acuzator şi Kivrin abia reuşi să-l împiedice să se ridice în picioare. După ce aţipi din nou, Kivrin rupse fâşii din vestonul ei din piele, deja zdrenţuit, şi-i legă mâinile de catapeteasmă.

— Nu-i face asta, murmură ea de câteva ori cu voce tare, fără să-şi dea seama. Te rog! Te implor! Nu-l pedepsi aşa!

El deschise ochii.

— Dumnezeu sigur o să audă rugăminţile astea fierbinţi, spuse el şi se prăbuşi într-un somn mai adânc şi liniştit.

Kivrin alergă afară, descărcă măgarul, îl dezlegă, apoi adună sacii cu alimente şi felinarul, pe care le aduse în biserică. Roche dormea. Ea se strecură din nou pe uşă şi traversă curtea în goană ca să scoată o găleată de apă.

Preotul nu părea să se fi trezit, dar când răsuci o fâşie ruptă din pânza altarului şi îi şterse fruntea, el spuse, fără a deschide ochii:

— Mă temeam că ai plecat.

Ea îi şterse crusta de sânge uscat din jurul gurii.

— Nu plec în Scoţia fără tine.

— Nu în Scoţia, zise el. În ceruri.

Kivrin mâncă puţină pâine veche cu brânză dintr-un sac, apoi încercă să doarmă, dar era prea frig. Când Roche se răsuci oftând în somn, văzu şi aburul răsuflării lui.

Smulse gardul din beţe al unei colibe şi după ce le îngrămădi în faţa catapetesmei aprinse focul, dar biserica se umplu de fum, cu toate că ţinea uşile larg deschise. Roche avu un acces de tuse şi vărsă din nou. De astă dată, numai sânge. Stinse focul şi, grăbită, mai făcu două drumuri până la conac să aducă blănuri şi pături din care alcătui un soi de cuib.

Febra lui Roche crescu în cursul nopţii. Dând din picioare, îşi azvârli aşternuturile de pe el şi urlă la Kivrin,

folosind mai mult cuvinte pe care nu reuşi să le priceapă, deşi la un moment dat distinse „Pleacă. Fii blestemată”, apoi mereu-mereu: „Se întunecă”.

Kivrin aduse lumânările de la altar şi de pe iconostas şi le aşeză în faţa statuii reprezentând-o pe Sfânta Ecaterina. Când bolboroselile lui despre întuneric se înteţiră, Kivrin aprinse lumânările şi îl acoperi din nou, iar asta păru să-l mai liniştească.

Febra urcă în continuare, iar dinţii îi clănţăneau, în ciuda tuturor păturilor şi blănurilor îngrămădite peste el. Kivrin avu impresia că pielea lui Roche se înnegrise deja, din cauza vaselor de sânge care se spărgeau. „Nu face asta. Te implor”.

Starea lui se îmbunătăţi a doua zi dimineaţă. Până la urmă constată că pielea nu se înnegrise; aspectul pătat se datorase luminii nesigure a lumânărilor. Febra îi scăzuse puţin şi dormi adânc toată dimineaţa şi majoritatea după amiezii, fără să mai verse. Înainte de căderea întunericului se duse să mai aducă apă.

Unii oameni îşi reveniseră spontan, iar alţii fuseseră salvaţi de rugăciuni. Nu muriseră chiar toţi cei care contractaseră boala. Rata mortalităţii în cazul ciumei pneumonice era de nouăzeci la sută.

Când se întoarse, îl găsi treaz, stând întins şi scăldat de un fascicul de lumină brăzdat de fum. Îngenunche lângă el şi-i ţinu cana, aplecându-i în acelaşi timp capul ca să poată bea apa.

— Am boala albastră, zise el după ce ea îl aşeză la loc pe pernă.

— Nu vei muri, îl linişti ea. „Nouăzeci la sută. Nouăzeci”.

— Trebuie să-mi asculţi mărturisirea.

„Nu. Nu se poate”. Avea să rămână singură. Scutură din cap, incapabilă să scoată o vorbă.

— Iartă-mă, Doamne, căci am păcătuit, începu el în latină.

Nu păcătuise. Îi îngrijise pe cei bolnavi, îi împărtăşise pe muribunzi, îngropase morţii. Dumnezeu era acela care ar trebuit să ceară iertare.

— ... cu gândul, cu vorba, cu fapta, şi cu uitarea. Am purtat supărarea cu Lady Imeyne. Am ţipat la Maisry. Înghiţi. Am nutrit gânduri carnale nedemne de un slujitor al Domnului.

Gânduri carnale.

— Cer prea smerit iertarea Domnului şi milostenia ta, Părinte al nostru, dacă mă consideri demn de asta.

„Nu ai pentru ce fapte să fii iertat”, vru ea să zică. „Păcatele tale nu sunt adevărate păcate. Gânduri carnale. Am îngrijit-o pe Rosemund şi am baricadat satul împotriva unui băiat nevinovat şi am îngropat un sugar de şase luni. E sfârşitul lumii. Bineînţeles că ai dreptul să nutreşti câteva gânduri carnale”.

Disperată, Kivrin ridică mâna şi descoperi că nu putea rosti nici o vorbă care să dezlege de păcate, însă el nu păru să bage asta în seamă.

— O, Dumnezeul meu, spuse el, îmi pare rău din suflet că am stârnit mânia Ta.

„Mânia Ta. Tu eşti un sfânt”, vru ea să spună, „dar El unde naiba e? De ce nu vine El să te mântuiască?”

Nu avea nici ulei sfinţit. Îşi muie degetele în apa din găleată şi făcu semnul crucii deasupra ochilor, urechilor, nasului, gurii şi mâinilor care o ţinuseră atunci când fusese la un pas de moarte.

— *Quid quid deliquiste,* rosti ea şi-şi muie mâna în apă din nou şi făcu semnul crucii pe tălpile lui.

— *Libera nos, quaesumus, domine,* îi suflă el.

— *Ab omnibusemalis,* urmă Kivrin*, praeteritis, praesentibus, et futuris.* Te implorăm, Doamne, iartă-ne pentru toate relele făptuite în trecut, prezent şi în viitor.

— *Perducat te ad vitam aeternam,* murmură el. „Fie să ai viaţă veşnică”.

— Amin, rosti Kivrin, şi se aplecă să cureţe sângele care tocmai îl podidise pe gură.

În cursul nopţii vărsă de mai multe ori, la fel şi în ziua următoare, pentru ca apoi, după amiază, să-şi piardă cunoştinţa, continuând să respire rar şi nesigur. Rămase lângă el multă vreme, răcorindu-i fruntea înfierbântată.

— Să nu mori, spuse ea când el începu să respire mai profund şi într-un ritm mai alert. Nu muri, rosti ea încet. Ce mă fac fără tine? O să rămân singură.

— Să nu rămâi aici, spuse el şi întredeschise ochii, înroşiţi şi umflaţi.

— Credeam că dormi, spuse ea cu regret. N-am vrut să te trezesc.

— Trebuie să pleci din nou în ceruri, spuse el, să te rogi pentru ca sufletul meu, când va fi în purgatoriu, să nu zăbovească mult acolo.

Purgatoriu. Ca şi cum Dumnezeu l-ar face să sufere mai mult decât acum.

— Nu vei avea nevoie de rugăciunile mele.

— Trebuie să te întorci în locul de unde ai venit, zise el şi ridică mâna făcând o mişcare nesigură prin dreptul feţei, de parcă ar fi vrut să se păzească de o lovitură.

Kivrin îl prinse de mână şi i-o reţinu, dar cu blândeţe, ca să nu-i facă vânătăi, apoi i-o aşeză pe propriul obraz.

„Trebuie să întorci în locul de unde ai venit. Aş face-o dacă aş putea”. Se întrebă apoi cât timp era menţinută trecerea deschisă înainte de a se renunţa cu totul. Patru zile? O săptămână? Poate era încă deschisă. Dunworthy nu ar permite închiderea ei câtă vreme mai există o rază de speranţă. „Dar speranţa a pierit”, gândi ea. „Nu sunt în 1320. Mă aflu aici, la sfârşitul lumii”.

— Nu pot, spuse ea cu voce tare. Nu cunosc drumul.

— Trebuie să-ţi aminteşti, spuse Roche, eliberându-şi mâna şi fluturând-o prin aer. Agnes, vezi de răspântie.

Delira. Kivrin se aşeză în genunchi, temându-se că el ar putea încerca din nou să se ridice.

— Când ai căzut, urmă el, punându-şi palma sub cotul mâinii ca să o susţină, iar Kivrin îşi dădu seama că el încerca să îi indice o direcţie. Treci răspântia.

„Deci dincolo de răspântie”.

— Ce e dincolo de ea?

— Locul unde te-am găsit eu când ai căzut din cer, spuse el şi-şi lăsă braţul să cadă.

— Am înţeles că m-a găsit Gawyn.

— Da, consimţi el, de parcă nu ar fi constatat nici o contradicţie în afirmaţia ei. L-am întâlnit pe drum când te aduceam la conac.

Deci se întâlniseră pe drum.

— Locul unde a căzut Agnes, zise el, încercând să o ajute să-şi amintească. În ziua când am mers după vâsc.

„De ce nu mi-ai spus când am fost *acolo?”* gândi Kivrin, dar înţelegea perfect motivele. Măgarul îi dăduse de furcă, urlând când ajunsese în vârful dealului şi refuzând să meargă mai departe.

„Fiindcă măgarul m-a văzut apărând din senin”, gândi ea, şi îşi dădu seama că el stătuse lângă ea, în poieniţă, privind-o cum zăcea cu braţele acoperindu-i faţa. „L-am auzit. I-am văzut urma pasului”.

— Trebuie să te întorci la locul acela şi de acolo înapoi în cer, spuse el şi închise ochii.

El o văzuse sosind, venise şi o păzise pe când ea stătea cu ochii închişi, o aşezase pe măgar după ce i se făcuse rău. Iar ea nu bănuise, nici măcar când îl văzuse în biserică, nici măcar atunci când Agnes îi spusese că el o considera o sfântă.

Iar asta pentru că Gawyn susţinuse că el o găsise. Gawyn, care avea „darul lăudăroşeniei”, şi care voia mai presus de toate să o impresioneze pe Lady Eliwys. „Eu te-am găsit şi te-am adus aici”, îi spusese el şi pesemne că lui nici nu i se părea că minţise. La urma urmelor, preotul satului era un nimeni. Şi în tot acest timp, cât Rosemund zăcuse la pat şi după ce Gawyn plecase călare la Bath, trecerea se deschisese şi se închisese la loc pe vecie, iar Roche ştiuse locul.

— Nu-i nevoie să mai rămâi pentru mine, o îndemnă el. Neîndoielnic eşti aşteptată să te întorci.

— Sst, făcu ea, blând. Încearcă să dormi. El căzu din nou într-un somn agitat, braţele negăsindu-şi astâmpărul, parcă într-o încercare de a arăta direcţia şi de a trage de aşternuturi. Le împinse deoparte şi duse mâna în zona inghinală. „Sărmanul om”, gândi Kivrin, „nu a fost ferit nici de cea din urmă înjosire”.

Îi aşeză din nou mâinile pe piept şi i le acoperi, însă el dădu păturile jos şi-şi ridică poalele cămăşii lungi până peste pantaloni. Duse iar mâna la zona inghinală, se cutremură şi îşi retrase mâna şi, într-un fel, mişcarea aceasta o făcu pe Kivrin să-şi aducă aminte de Rosemund.

Se încruntă. Roche vărsase sânge. Acest lucru, precum şi stadiul la care ajunsese epidemia, o determină să creadă că el suferea de forma pneumonică, şi nici nu văzuse vreo bubă sub braţele lui când îi scosese hainele. Trase deoparte poalele robei lui, dând la iveală rufăria împletită din lână aspră, aceasta era strâns prinsă în jurul taliei şi se încurcase cu poalele stiharului. Nu va reuşi să-l dezbrace fără să-l ridice, iar prin pânza deasă nu putea vedea nimic.

Îşi lăsă încetişor palma pe coapsa lui, amintindu-şi în acelaşi timp cât de sensibil la durere fusese braţul Rosemundei. El tresări, dar nu se trezi, iar ea îşi strecură mâna înăuntru, tot mai sus, abia atingând pânza. Simţi fierbinţeala.

— Iartă-mă, spuse ea şi-şi furişă mâna între picioarele lui.

El urlă de durere şi făcu o mişcare convulsivă, împingându-şi genunchii brusc în sus, dar Kivrin se retrăsese deja din calea lor, ducând mâna la gură ca să-şi reprime ţipătul. Buboiul era uriaş şi fierbinte ca un cuptor. Ar fi trebuit incizat cu ore în urmă.

Roche nu se trezise, nici măcar atunci când urlase. Faţa i se pătase, iar respiraţia îi era destul de regulată, dar şuierătoare. Mişcarea spasmodică făcuse ca aşternuturile să zboare din nou de pe el. Îl acoperi. Genunchii se ridicară din nou, dar mai puţin violent decât înainte, iar ea reuşi să-l înveleească, după care luă ultima lumânare de pe catapeteasmă, o aşeză înăuntrul felinarului şi o aprinse de la altarul sfintei Ecaterina.

— Mă întorc repede, spuse ea şi ieşi prin naos.

Lumina de afară o făcu să clipească, deşi era aproape seară. Cerul era acoperit, iar vântul bătea slab şi afară părea mai cald decât în biserică. Traversă imaşul în fugă, protejând cu palma partea deschisă a felinarului.

În hambar ştia un cuţit ascuţit. Îl folosise pentru a tăia frânghia când pregătise plecarea. Trebuia totuşi să-l sterilizeze pentru a face incizia. Era necesar să deschidă nodulul limfatic umflat înainte de a se sparge. În zona inghinală, buboaiele se găseau primejdios de aproape de artera femurală. Chiar dacă Roche nu ar fi murit imediat după spargere, din cauza hemoragiei, toată infecţia ar fi pătruns direct în fluxul sanguin. Ar fi trebuit incizat de mult.

Aleргă printre hambar şi cocina goală, apoi intră în curte. Uşa de la staul stătea deschisă şi auzi mişcare înăuntru. Îşi simţi inima în gât.

— Cine e acolo? întrebă ea şi ridică felinarul deasupra capului. Într-una dintre boxe se găsea vaca administratorului, şi mânca din ovăzul vărsat pe jos. Animalul îşi înălţă capul şi mugi către Kivrin, apoi porni spre ea cu paşi împleticiţi.

— N-am timp. Cu o mişcare precipitată, luă cuţitul de pe colacul încâlcit de frânghie şi o zbughi afară. Vaca o urmă, păşind greoi şi dureros din cauza ugerului umflat să plesnească şi mugi înduioşător.

— Fugi de aici, spuse Kivrin, în pragul lacrimilor. Trebuie să-l ajut pe el, altfel moare.

Se uită la cuţit. Era murdar. Îl găsise tot murdar, în bucătărie, şi apoi îl aşezase pe jos, prin gunoiul şi baliga de pe podeaua hambarului când tăiase frânghia.

Se îndreptă către fântână şi ridică găleata. Nu avea decât o palmă de apă pe fund, şi aceea acoperită de o pojghiţă de gheaţă. Nu-i ajungea nici cât să acopere cuţitul şi îi va lua o veşnicie ca să facă focul şi să fiarbă apa. Nu avea timp de aşa ceva. Pesemne că buboiul se spărsese deja. Avea nevoie de alcool, însă terminaseră vinul la alte incizii şi ultimele împărtăşanii. Gândul îi fugi la sticla pe care o avusese la el în budoarul Rosemundei.

Vaca se împinse în ea.

— Nu, spuse ea cu glas hotărât şi deschise uşa conacului cu o mână, în cealaltă ducând felinarul.

În anticameră era întuneric, dar ultimele raze de soare se strecurau prin ferestrele înguste, trasând dâre lungi,

fumurii şi aurii de lumină care cădeau pe vatra rece, pe masa înaltă şi pe sacul de pânză cu mere, care zăcea de-a curmezişul tăbliei.

Văzu şobolani care nu o rupseră la goană când intră, ci ridicară capetele spre ea, mişcându-şi urechile mici şi negre, apoi îşi văzură în continuare de mere. Pe masă se aflau cel puţin zece rozătoare, iar una dintre ele stătea în două picioare pe scaunul lui Agnes şi-şi ţinea labele delicate în dreptul botului, de parcă s-ar fi rugat.

Aşeză felinarul pe podea.

— Afară! strigă ea.

Cei de pe masă nici nu o învredniciră cu o privire. Cel care părea să se roage o privi printre labele îndoite, o căutătură rece, de parcă ar fi respins un intrus.

— Afară de aici! răcni ea şi alergă spre ei.

Cu toate astea, şobolanii nu se împrăştiară în fugă. Doi dintre ei se ascunseră după solniţă, iar altul scăpă din labe mărul care scoase un sunet înfundat când atinse masa. Se rostogoli dincolo de marginea tăbliei, continuându-şi mişcarea pe podeaua presărată cu paie.

Kivrin înălţă cuţitul.

— Na-vă! strigă ea, lovind masa cu lama, iar şobolanii se risipiră. Afaară! Ridică din nou arma. Mătură cu ea merele de pe masă, azvârlindu-le pe podea. Acestea săriră şi se rostogoliră prin paie. Surprins sau înspăimântat, şobolanul de pe scaunul lui Agnes alergă direct spre Kivrin, care exclamă: Na şi ţie! şi repezi cuţitul spre el. Animalul ţâşni înapoi sub scaun şi dispăru printre paie.

— Ieşiţi afară de aici! repetă Kivrin şi-şi îngropă faţa în palme.

— Muuu! se auzi vaca din anticameră.

— Asta-i boala, şopti Kivrin printre suspine, rămasă tot cu palmele peste gură. Nu e vina nimănui.

Se duse să-şi recupereze cuţitul şi felinarul. Vaca se înţepenise pe jumătate în uşa conacului şi se mai putea urni din loc. Mugea tânguitor către Kivrin.

O lăsă acolo şi urcă până în budoar, neluând în seamă foşnetele furişate de deasupra. Încăperea era ca o gheţărie.

Pânza fixată la fereastră de Lady Eliwys se desprinsese şi atârna de un colţ. Volanele de la pat căzuseră într-o parte, acolo unde secretarul încercase să se ridice cu ajutorul lor, iar salteaua din lână zăcea pe jumătate căzută din pat. De sub pat se auzeau tot felul de zgomote şi nici nu încercă să privească într-acolo. Lada de zestre era tot deschisă, iar capacul ei sculptat stătea rezemat de piciorul patului, iar mantia grea de culoare purpurie a secretarului era pusă împăturită pe el.

Sticla de vin se rostogolise sub pat. Kivrin se lăsă pe podea şi întinse mâna după ea. Ajunsese departe şi nu o putea ajunge, de aceea trebui să se târască până la mijloc sub pat până să pună mâna pe ea.

Dopul sărise, pesemne când o împinsese chiar ea cu piciorul sub pat. Puţin vin închegat mânjea gâtul sticlei.

— Nu se poate, spuse ea disperată, apoi rămase acolo îndelung cu sticla goală în mână.

Nici în biserică nu mai rămăsese vin. Roche îl folosise la ultima împărtăşanie.

Îşi aminti brusc de sticla pe care el i-o dăduse pentru rana de la genunchiul lui Agnes. Se mişcă şerpeşte sub pat şi-şi plimbă mâna atent de-a lungul marginii patului, temându-se că ar putea s-o răstoarne. Nu mai ţinea minte cât fusese de plină, însă nu credea că-l folosise pe tot.

Cât pe ce să o doboare, cu toată grija, şi reuşi să o apuce de gâtul larg exact când tocmai se apleca. Ieşi de sub pat cu spatele şi o clătină uşor. Era pe jumătate plină. Îşi vârî cuţitul la centura pieptarului din piele, strânse sticla subsuoară, înşfăcă mantia secretarului şi coborî. Şobolanii reveniseră şi-şi vedeau de lucru cu merele, dar de data asta o luară la goană când ea porni în jos pe scări. Însă nu încercă să vadă încotro dispăruseră.

Vaca se strecurase pe jumătate pe uşa anticamerei, iar acum bloca drumul de ieşire. Kivrin puse totul pe podeaua de piatră, dând la o parte paiele, ca să poată pune sticla în picioare şi împinse afară creatura care mugi nefericită tot timpul cât se chinui cu ea.

De îndată ce ieşi, vaca încercă să revină în apropierea lui Kivrin.

— Nu, spuse ea. Nu am vreme, cu toate acestea se întoarse la hambar şi aruncă pe jos o mână de fân. Apoi îşi ridică lucrurile de pe podea şi alergă spre biserică.

Roche îşi pierduse din nou cunoştinţa. Trupul nu-i mai era atât de încordat. Picioarele masive stăteau răsfirate larg, iar braţele erau întinse pe lângă corp, cu palmele în sus. Amintea de un om doborât de o lovitură puternică. Respira greoi de parcă ar fi tremurat.

Kivrin îl acoperi cu mantia grea.

— M-am întors, Roche, spuse ea şi-l bătu uşor pe braţul întins, însă el nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o.

Îndepărtă apărătoarea felinarului şi se sluji de flacără pentru a aprinde toate lumânările. Mai rămăseseră doar trei dintre lumânările doamnei Imeyne, toate arse pe jumătate. Aprinse şi lumânările cu miez din trestie, precum şi una groasă din seu, aşezată în nişa rezervată statuii Sfintei Ecaterina şi le mută pe toate mai aproape de picioarele lui Roche, ca să poată vedea.

— O să-ţi scot lenjeria, spuse ea, dând păturile deoparte. Trebuie să incizez buboiul. Dezlegă şnururile zdrenţuite ale pantalonilor şi constată că el nu tresări când îl atinse, ci doar gemu uşor, un sunet aproape lichid.

Trase de pantaloni, încercând să-i treacă peste coapse în jos, apoi trase de cracii lor, dar erau prea strâmţi. Trebuia să-i taie.

— Îţi tai pantalonii, zise ea şi se târî spre locul unde lăsase cuţitul şi sticla de vin. Mă strădui să nu te rănesc. Mirosi sticla, apoi luă o înghiţitură şi se înecă. Bun. Vinul era vechi şi avea conţinut mare de alcool. Turnă din el peste lama cuţitului, o şterse apoi de cracul propriilor pantaloni, după care mai turnă, atentă să mai lase îndeajuns pentru a turna pe rană, după incizie.

— *Beata,* murmură Roche şi duse mâna spre zona dureroasă.

— Stai liniştit, îl sfătui Kivrin. Apucă un crac al pantalonilor şi tăie stofa din lână. Ştiu că acum doare, dar

trebuie să te incizez. Trase ţesătura aspră cu ambele mâini şi din fericire ea cedă, scoţând un pârâit puternic.

Genunchii lui Roche se contractară.

— Nu, nu, lasă picioarele jos, spuse Kivrin, încercând să împingă un genunchi. Trebuie să fac incizia.

Nu reuşea să-i coboare genunchii. Renunţă pentru moment şi termină de sfâşiat cracul pantalonului, băgând mâna pe sub picior pentru a despica stofa până sus, astfel încât să poată vedea umflătura. Era de două ori mai mare decât aceea a Rosemundei şi se înnegrise complet. Trebuia incizată cu ore, dacă nu cu zile în urmă.

— Roche, te rog, lasă picioarele jos, spuse ea şi se lăsă pe el cu toată greutatea. Trebuie să deschid umflătura.

Nu primi răspuns. Nu era sigură că el mai avea reflexe. Pesemne că muşchii se contractau de la sine, la fel ca în cazul secretarului, dar nu putea aştepta până când spasmul, dacă despre asta era vorba, avea să treacă. Buboiul se putea sparge în orice clipă.

Kivrin se retrase puţin deoparte şi apoi îngenunche lângă tălpile lui şi pipăi sub picioarele îndoite, apucând în acelaşi timp şi cuţitul. Roche gemu, iar ea aduse cuţitul în jos şi-l mişcă înainte uşor, atent, până când atinse umflătura.

Lovitura lui de picior o nimeri în coaste şi o azvârli cât colo. Scăpă cuţitul din mână şi acesta se rostogoli zdrăngănind pe pardoseala din piatră. Izbitura o lăsase fără suflare şi rămase lată, gâfâind dureros şi şuierător. Încercă să se ridice în şezut. O durere o străfulgeră în partea dreaptă a pieptului şi se lăsă la loc pe podea, ţinându-se de coaste.

Roche continuă să urle, scoţând un sunet lung, îngrozitor, ca acela al unui animal torturat. Kivrin se rostogoli încet pe partea cealaltă, ca să-l poată vedea şi rămase cu mâna strâns lipită de coaste. El se legăna încoace şi încolo ca un copil, urlând continuu, ţinându-şi picioarele ridicate protector la piept. Acum nu putea să mai vadă buboiul. Kivrin încercă să se ridice, sprijinindu-se de podeaua de piatră, până reuşi să stea în capul oaselor, iar apoi îşi trase o mână spre ea şi putu într-un târziu să pună

ambele palme pe pământ şi ajunse pe genunchi. Efortul o făcu să scoată ţipete şi icnete care se amestecară cu urletul lui Roche. Pesemne că şi el îşi rupsese câteva coaste. Se temu când văzu câteva picături de sânge şi le îndepărtă cu salivă. Reuşi să se ridice greoi în genunchi, după care se aşeză pe picioare şi rămase chircită de durere.

— Iartă-mă, şopti ea, n-am vrut să-ţi fac rău. Pe genunchi, mai mult târâş, ajunse lângă el, slujindu-se de mâna dreaptă ca de o cârjă. Efortul o făcu să respire mai adânc, şi fiecare gură de aer însemna o înţepătură ascuţită în coaste. Nu-i nimic. Roche, şopti ea din nou. Vin. Uite-mă.

Auzindu-i vocea, el îşi trase picioarele cu mişcări spasmodice, de aceea Kivrin îi dădu ocol, deplasându-se printre el şi perete, astfel încât să nu fie atinsă. Când o izbise cu piciorul, Roche răsturnase şi o lumânare, iar aceasta, încă arzând, zăcea acum într-o baltă gălbuie de ceară. O repuse în picioare şi-şi lăsă palma pe umărul lui.

— Şşşt, Roche. Stai liniştit. Sunt aici.

El încetă să mai urle.

— Îmi pare rău, spuse ea, aplecându-se deasupra lui. N-am vrut să suferi. Am încercat doar să fac incizia.

El ridică genunchii şi-i apropie şi mai mult de piept decât până atunci. Kivrin luă lumânarea şi o ţinu deasupra spinării lui dezgolite. În lumina palidă apucă să zărească umflătura, neagră şi întărită. Nici măcar nu reuşise să o străpungă. Înălţă lumânarea şi mai mult, străduindu-se să vadă unde ajunsese cuţitul. Se dusese zăngănind în direcţia mormântului. Îndreptă lumânarea în partea aceea, sperând să perceapă sclipirea metalului, dar nu avu noroc.

Dădu să se ridice, mişcându-se cu precauţie, ca să nu stârnească iar durerea, dar când ajunse pe jumătate în picioare se simţi străfulgerată. Scăpă un ţipăt şi se aplecă în faţă.

— Ce-ai păţit? întrebă Roche. Avea ochii deschişi şi în colţul gurii apăruse o şuviţă de sânge. Kivrin se întrebă dacă el îşi muşcase limba în chinurile durerii. Ţi-am făcut vreun rău?

— Nu, spuse ea, îngenunchind lângă el şi ştergându-l la gură cu mâneca pieptarului.

— Trebuie, insistă el, şi când deschise gura, sângele îl podidi. Înghiţi, apoi continuă: Spune rugăciunile pentru muribunzi.

— Ba nu, protestă ea. Nu vei muri. Îl şterse din nou la gură. Dar trebuie să fac incizia înainte ca umflătura să se spargă.

— Nu, spuse el, iar ea nu pricepu dacă se referea la umflătură sau la plecarea ei. Dinţii îi erau încleştaţi şi printre ei se scurgea sângele. Kivrin se ghemui la podea, având grijă să nu-i scape vreun ţipăt şi-i luă capul în poală.

— *Requiem aeternam dona eis,* rosti el şi scoase un sunet gâlgâitor, *et lux perpetua.*

Sângele îi şiroia din cerul gurii, ea îi propti capul mai sus, făcând sul din pături şi îl şterse la gură cu mâneca. Aceasta era îmbibată cu sânge. Apoi întinse mâna către stiharul lui.

— Nu, te rog.

— Gata, îl linişti. Sunt aici.

— Roagă-te pentru mine, spuse el şi încercă să-şi adune palmele la piept. Rrreq... se înecă rostind cuvântul şi termină într-un gâlgâit.

— *Requiem aeternam,* continuă Kivrin. Îşi împreună mâinile. *Requiem aeternam dona eis, Domine.*

— *Et lux,* adăugă el.

Lumânarea roşie din apropierea lui Kivrin pâlpâi şi se stinse, iar biserica se umplu de mirosul iute de fum. Aruncă o privire în jur, către celelalte lumânări. Rămăsese doar una, ultima dintre lumânările din ceară ale Lady Imeyne, dar şi aceasta arsese până aproape de buza suportului.

— *Et lux perpetua,* spuse Kivrin.

— *Luceat eis,* rosti Roche, care se opri şi încercă să-şi lingă buzele însângerate. Avea limba umflată şi rigidă. *Dies irae, dies illa.* Înghiţi din nou şi făcu un efort să închidă ochii.

— Nu-l mai chinui aşa, şopti Kivrin în engleza modernă. Te rog, nu e drept.

„Beata”, gândi ea şi încercă să-şi amintească urmarea, însă aceasta nu începea cu „binecuvântat”.

— Ce? întrebă ea şi se aplecă să-l audă mai bine.

— În ultimele zile, zise el, cu vocea neclară din cauza limbii umflate.

Ea se apropie mai mult.

— Mă temusem că Dumnezeu ne-a uitat cu totul, făcu el.

„Chiar aşa s-a întâmplat”. Apoi îl şterse la gură şi bărbie cu poalele pieptarului. „Aşa e El”.

— Dar în marea Lui îndurare, El şi-a adus aminte de noi, înghiţi el cuvintele, şi ne-a trimis pe sfinţii Lui.

Roche înălţă capul şi tuşi, iar sângele îi inundă pe amândoi pe piept şi genunchi. Kivrin începu să-l şteargă disperată, încercând să oprească hemoragia şi să-i menţină capul ridicat, dar printre lacrimi nu reuşea să vadă prea multe.

— Iar eu nu am fost nimănui de vreun folos, spuse ea, ştergându-şi lacrimile.

— De ce plângi?

— Mi-ai salvat viaţa, explică ea, iar vocea îi amuţi din cauza suspinelor, în vreme ce eu nu pot să te ajut deloc.

— Toţi oamenii trebuie să moară şi nimeni, nici măcar Christos nu-i poate salva.

— Ştiu. Îşi prinse bărbia în căuşul palmei, străduindu-se să-şi potolească plânsul, lacrimile se adunară pe palmă şi picurară încet pe gâtul lui Roche.

— Şi totuşi m-ai mântuit, spuse el, iar vocea păru mai limpede. De teamă. Respiră gâlgâit. Şi de necredinţă.

Ea îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi-i strânse mâna lui Roche. Era aproape rece şi semirigidă.

— Sunt cel mai binecuvântat dintre oameni să fii aici cu mine, spuse el şi închise ochii.

Kivrin se foi puţin ca să se rezeme cu spatele de perete. Afară se întunecase şi prin ferestrele înguste nu venea nici o rază de lumină. Lumânarea de la Lady Imeyne dădu să se stingă, apoi îşi reveni. Mută capul lui Roche, astfel încât acesta să nu apese pe coastele ei, gemu, iar mâna lui tresări, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze din strânsoarea

ei, însă ea nu-i dădu drumul. Deodată, lumânarea licări orbitor, după care se stinse, lăsându-i pe întuneric.

TRANSCRIERE DUPĂ CARTEA JUDECĂŢII DE APOI (082808-083108)

Nu cred că voi reuşi să mă mai întorc, domnule Dunworthy. Roche mi-a spus unde e locul de întâlnire, dar am câteva coaste rupte, bănuiesc, iar caii au dispărut. Nu ştiu dacă pot ajunge acolo călare pe măgarul lui Roche, fără şa.

Voi încerca să mă asigur că doamna Montoya va găsi aparatul. Să-i comunicaţi domnului Latimer că inflexiunea adjectivală e încă predominantă în 1348. Iar Domnul Gilchrist s-a înşelat. Statisticile nu au exagerat defel.

(Pauză)

Nu aş vrea să vă căutaţi vinovăţii pentru ce s-a întâmplat. Ştiu că aţi fi venit să mă recuperaţi dacă aţi fi putut, dar oricum n-aş fi fost în stare să plec, mai ales după ce s-a îmbolnăvit Agnes.

Am vrut să vin, fiindcă dacă n-ar fi fost aşa, toţi aceşti oameni ar fi rămas singuri şi nimeni n-ar fi ştiut cât de înspăimântaţi, curajoşi şi de neînlocuit sunt.

(Pauză)

Ciudat. Când n-am reuşit să găsesc locul şi a pornit ciuma, îmi păreaţi atât de îndepărtaţi încât eram convinsă că n-o să vă revăd. Dar ştiu că aţi fost alături de mine tot timpul şi că nimic, nici măcar Moartea Neagră, nici moartea sau lucrurile ce vor să vină sau alte făpturi nu m-ar fi lipsit de grija şi iubirea voastră. Toate acestea mi-au dat putere clipă de clipă.

Capitolul 34

— Colin! exclamă Dunworthy, prinzându-l de braţ exact când acesta plonja pe sub perdele, drept în reţea, cu capul în jos. Ce Dumnezeu faci?

Colin se răsuci, eliberându-se din strânsoare.

— Am socotit că nu e bine să mergeţi singur!

— Nu ai voie să treci prin reţea! Doar nu e un perimetru închis pentru carantină. Dacă s-ar fi deschis reţeaua? Puteai să mori! Îl apucă din nou de braţ şi porni către consolă. Badri! Opreşte plasarea!

Badri nu mai era acolo. Dunworthy se uită cu ochi miopi către locul în care fusese pupitrul. Acum se găseau într-o pădure, înconjuraţi de copaci. Pământul era întroienit, iar aerul sclipea de cristale.

— Dacă plecaţi singur, cine vă va purta de grijă? îl întrebă Colin. Dacă faceţi o recidivă? Privi dincolo de Dunworthy şi rămase cu gura căscată.

Dunworthy eliberă braţul lui Colin şi se cotrobăi prin buzunarele surtucului după ochelari.

— Badri! strigă el. Deschide! Îşi aşeză ochelarii pe nas, însă aceştia i se aburiră instantaneu. Şi-i smulse de la ochi şi începu să le şteargă lentilele. Badri!

— Unde ne aflăm? întrebă Colin.

Dunworthy îşi aşeză din nou ochelarii şi privi către copaci. Erau bătrâni, iar iedera îngemăna trunchiurile lor cu ghirlande argintii de zăpadă. Nici urmă de Kivrin.

Se aşteptase s-o găsească aici pe Kivrin, ceea ce era ridicol. Calea se deschisese deja şi ea nu apăruse, dar Dunworthy sperase că, dându-şi seama unde ajunsese, ea va reveni la locul de întâlnire şi va aştepta. Numai că ea nu era prezentă şi nici nu se vedea vreun semn că ar fi trecut pe acolo.

Stratul de zăpadă în care stăteau era neted şi neatins de vreun picior. Era îndeajuns de adânc să ascundă orice urme pe care le-ar fi putut lăsa Kivrin înainte de a fi căzut, dar nu avea cum să acopere complet căruţa sfărâmată şi lăzile

împrăştiate. De altfel, nu se vedea nici drumul dintre Oxford şi Bath.

— Nu ştiu unde ne aflăm, recunoscu el.

— Păi, îmi dau seama că nu e Oxford, spuse Colin bătucind zăpada cu talpa. Fiindcă nu plouă.

Dunworthy privi printre copaci, către cerul senin şi palid. Dacă s-ar fi produs un derapaj similar ca în cazul plasării lui Kivrin, ar trebui să fie miezul dimineţii.

Colin porni hotărât spre un pâlc des de sălcii de culoare roşcată.

— Încotro?

— Să găsesc un drum. Deschiderea ar trebui să fie în apropierea unui drum, nu? spuse Colin şi pătrunse în desiş, făcându-se nevăzut.

— Colin! strigă Dunworthy, pornind după el. Întoarce-te!

— L-am găsit! veni strigătul lui Colin de dincolo de sălcii. Drumul e aici!

— Vino înapoi!

Colin reapăru, desfăcând ramurile joase ale sălciilor.

— Vino, repetă Dunworthy mai liniştit.

— Urcă un deal, spuse Colin, strecurându-se printre sălcii şi pătrunzând în luminiş. Putem merge în vârf ca să vedem unde ne aflăm.

Se udase deja, iar paltonul cenuşiu era presărat cu zăpadă căzută de pe ramurile copacilor. Se uită la Dunworthy cu încordare, pregătit să audă veşti proaste.

— Vreţi să mă trimiteţi înapoi, nu?

— Trebuie, recunoscu Dunworthy, dar simţi că i se strânge inima. Badri nu va deschide trecerea decât peste cel puţin două ore şi nu se ştia sigur cât va rămâne ea accesibilă. Nu-şi putea permite să piardă două ore aşteptând, ca să-l trimită înapoi pe Colin şi nici nu-l putea lăsa aici. Răspund pentru tine.

— Iar eu pentru dumneavoastră, spuse Colin îndărătnic. Mătuşica Mary m-a rugat să vă port de grijă. Dacă recidivează boala?

— Nu înţelegi Moartea Neagră.

— N-o să păţesc nimic. Serios. Am făcut injecţii cu streptomicină şi tot tacâmul. L-am convins pe William să o pună pe prietena lui să mi le administreze. Nu mă puteţi expedia înapoi, trecerea nu e deschisă şi e prea frig să aşteptăm aici o oră. În timpul ăsta am putea s-o găsim pe Kivrin, dacă plecăm chiar acum s-o căutăm.

Avea dreptate că nu puteau aştepta acolo. Frigul se insinua deja prin ciudata mantie victoriană, iar haina din pânză de sac a lui Colin nu-i ţinea cald nici cât vechea lui jachetă, şi mai era şi udă.

— Mergem până în vârful dealului, propuse el, dar mai întâi marcăm luminişul ca să-l putem regăsi. Şi să nu alergi tot timpul aşa. Vreau să te am sub ochi tot timpul. N-am vreme să te caut şi pe tine.

— Nu mă rătăcesc eu, îl linişti Colin, cotrobăind prin rucsac. Scoase un obiect rectangular şi plat. Am adus un locator. E fixat deja să ne direcţioneze către luminiş.

Îi făcu loc lui Dunworthy ca să treacă printre ramurile sălciilor, apoi ieşi în drum. Aducând mai curând a potecă pentru vite, drumul era acoperit de zăpadă neatinsă, fiindcă nu văzură decât urme de veveriţă şi de câine sau, probabil, lup. Colin merse supus alături de Dunworthy până ajunseră la jumătatea drumului spre vârf, când nu se mai putu stăpâni şi o luă la fugă.

Dunworthy îl urmă la pas, luptând deja cu senzaţia de lipsă de aer. Din acel punct nu mai creştea nici un copac, iar vântul se înteţi. Era un frig muşcător.

— Văd satul, strigă Colin spre el.

Dunworthy îl ajunse pe Colin. Vântul bătea mai puternic acolo, trecând prin mantie, chiar dacă aceasta era căptuşită, şi mâna pe cer şuviţe lungi de nori. Departe, spre sud, un firicel de fum urca drept spre înalt, dar mai apoi, luat de o pală de vânt, se împrăştie brusc spre est.

— Vedeţi? întrebă Colin.

Dedesubt se vedea câmpia unduitoare, acoperită de zăpadă de un alb orbitor. Copacii dezgoliţi şi drumurile se detaşau clar, fiind mai întunecate, semănând cu marcajele pe o hartă. Drumul dintre Oxford şi Bath era o linie dreaptă

care tăia în două câmpia înzăpezită, iar Oxfordul amintea de o schiţă în creion. Văzură acoperişurile albe şi turnul rectangular al bisericii Sfântul Michael ridicându-se deasupra zidurilor negre.

— Nimic nu sugerează că Moartea Neagră e prezentă, nu? constată Colin.

Avea dreptate. Peisajul părea paşnic, imaculat, vechiul Oxford cunoscut din legende. Imposibil să ţi-l imaginezi cotropit de ciumă, cu căruţe încărcate de cadavre trase pe străzile înguste, cu colegii ocupate şi apoi părăsite, cu muribunzi şi morţi. Imposibil să şi-o imagineze pe Kivrin acolo, în vreunul dintre satele deocamdată nevăzute.

— Nu zăriţi? întrebă Colin, arătând spre sud. Dincolo de copaci.

Dunworthy îşi miji ochii, străduindu-se să distingă clădiri printre pâlcurile de copaci. Văzu o formă ceva mai întunecată printre ramurile cenuşii, turnul unei biserici, probabil, ori aripa unui conac.

— Uitaţi şi drumul care duce într-acolo, spuse Colin, arătând către o linie subţire şi negricioasă care pornea de undeva de sub coama dealului.

Dunworthy cercetă harta primită de la Montoya. Nu avea cum să spună despre ce sat era vorba, cu toate că ea îi dăduse şi nişte îndrumări, dacă nu ştiau cât de departe se găseau de locul de întâlnire. Dacă se aflau exact la sud de el, atunci satul era prea departe spre est ca să fie Skendgate, însă în locul în care îl credea nu se vedeau nici copaci, nici altceva, ci doar o suprafaţă mare şi plată, acoperită cu zăpadă.

— Ei bine? îl zgândări Colin. Mergem acolo?

Era singurul sat vizibil, dacă putea fi numit astfel, şi părea să fie la mai puţin de un kilometru depărtare. Dacă nu nimereau la Skendgate, măcar se găsea în direcţia potrivită, iar dacă întrunea unele dintre „caracteristicile distinctive”, atunci se puteau folosi de el pentru a se orienta.

— Trebuie să stai pe lângă mine şi să nu te adresezi nimănui, ai înţeles?

Colin dădu din cap, dar fiind cu mintea în altă parte.

— Cred că drumul e pe aici, spuse el şi coborî în alergare pe partea cealaltă a dealului.

Dunworthy îl urmă, încercând să nu se gândească la numărul de sate, la timpul limitat pe care îl aveau, la dispoziţie şi la starea lui de oboseală după ce urcase abia un deal.

— Cum de l-ai convins pe William să te ajute cu streptomicina? îl întrebă pe Colin când îl ajunse din urmă.

— Voia numărul medical al mătuşii Mary ca să falsifice autorizaţiile. Le-am găsit în trusa din sacoşa ei.

— Iar tu ai refuzat să i-l dai dacă nu era de acord?

— Sigur, şi l-am ameninţat că-i spun maică-si de toate prietenele lui, spuse el şi se desprinse din nou în goană.

Drumul pe care îl văzuse era o potecă mărginită de un gard viu. Dunworthy refuză să pornească prin câmpul învecinat ei.

— Trebuie să ţinem drumul, spuse el.

— Dar pe aici e mai scurt, protestă Colin. Şi nu ne putem rătăci. Avem locatorul.

Dunworthy refuză să mai comenteze. Continuă să urmeze drumul, căutând o cotitură. Câmpurile înguste făcură loc unei pădurici şi drumul reveni spre nord.

— Dacă nu există drum până în sat? întrebă Colin după ce parcurseră jumătate de kilometru, însă la următorul cot dădură de unul.

Era mai îngust decât cel care trecea prin dreptul locului de întâlnire şi pe aici nu trecuse nimeni de la ultima ninsoare. Păşiră cu greu prin zăpadă, spărgând pojghiţa subţire de gheaţă formată la suprafaţă. Dunworthy se uită neliniştit înainte sperând să vadă satul, însă copacii erau prea deşi.

Zăpada le îngreuna mersul, iar el începuse deja să gâfâie, simţind strânsoarea din piept de parcă ar fi fost închingat cu o obadă de fier.

— Ce facem când ajungem acolo? întrebă Colin înaintând fără efort prin zăpadă.

— Te faci nevăzut şi mă aştepţi. E limpede?

— Da, aprobă Colin. Sunteţi sigur că am ales drumul potrivit?

Dunworthy nu era sigur deloc. Acesta descrisese o curbă spre apus, îndepărtându-se de direcţia în care se găsea satul, iar acum o cotea iarăşi spre nord. Privi îngrijorat printre copaci, încercând să zărească vreun zid sau acoperiş cu şindrilă.

— Satul nu era chiar atât de departe, de asta sunt sigur, spuse Colin, frecându-şi braţele. Şi mergem de ore în şir.

Nu era chiar aşa, dar trecuse cel puţin o oră şi nu ajunseseră nici măcar la coliba vreunui paznic, iar de sat nici vorbă. De sus văzuseră câteva sate, dar unde dispăruseră toate?

Colin scoase locatorul.

— Vedeţi? făcu el şi-i arătă indicaţiile lui Dunworthy. Am mers prea mult spre sud. Cred că trebuie să ne întoarcem la drumul celălalt.

Dunworthy se uită la indicaţii, apoi la hartă. Se aflau la sud de locul de întâlnire şi la trei kilometri depărtare de el. Trebuia să facă aproape tot drumul înapoi, fără şanse de a o găsi pe Kivrin între timp, iar mai apoi nici nu era sigur că el va fi în stare să mai meargă. Se simţea deja sfârşit, cercul din jurul coastelor strângându-se tot mai mult cu fiecare pas, iar o durere pătrunzătoare îl sâcâia puţin deasupra coastelor. Se întoarse şi privi cotul din faţa lor, încercând să hotărască în ce direcţie să o ia.

— Îmi îngheaţă picioarele, spuse Colin. Bătu din picioare în zăpadă, speriind o pasăre care îşi luă zborul.

Dunworthy ridică privirea şi se înnegură. Cerul începea să se acopere de nori.

— Trebuia să urmăm gardul viu, constată Colin. Ar fi fost mult mai...

— Ssst, şopti Dunworthy. Îl împinse pe Colin înapoi, către marginea drumului şi trase cu urechea. I se păruse că aude un cal, dar acum nu mai percepu nici un sunet. Pesemne fusese o altă pasăre.

Îi făcu semn lui Colin să se ascundă după trunchiul unui copac.

— Stai aici, îl rugă el şi se strecură înainte până putu să vadă după cotitură.

Armăsarul negru era legat de un tufiş. Dunworthy se trase imediat înapoi, după un molid şi rămase nemişcat, încercând să vadă călăreţul. Pe drum nu era nimeni. Aşteptă, străduindu-se să-şi domolească propria răsuflare, dar nu apăru nimeni şi nu auzi decât paşii calului.

Era înşeuat, iar căpăstrul era bătut în argint, dar părea foarte slab, iar coatele împungeau prin piele. Însăşi chinga era largă, iar şaua alunecă puţin într-o parte când calul făcu un pas înapoi. Apoi scutură din cap, trăgând puternic de căpăstru. Evident, încerca să se elibereze şi când Dunworthy se apropie de el observă că frâul nu era legat, ci se încurcase în tufişuri.

Ieşi în drum. Armăsarul întoarse capul spre el şi începu să necheze frenetic.

— Gata, gata, nu-i nimic, spuse el şi se apropie din flancul lui stâng, îşi lăsă palma pe gâtul lui, iar calul încetă să mai necheze şi începu să îl miroasă pe Dunworthy, aşteptând mâncare.

Dunworthy se uită după ierburi care să fi străpuns stratul de zăpadă, dar zona din jurul mărăcinişului era aproape lipsită de vegetaţie.

— De când stai priponit aici, amice? făcu el. Oare stăpânul armăsarului fusese bolnav de ciumă şi căzuse mort, iar calul înspăimântat pornise în galop, alergând până când frâul liber se agăţase de mărăciniş?

Intră câţiva metri în pădure, căutând urme de paşi, dar nu găsi nimic. Armăsarul începu din nou să necheze, de aceea se întoarse să-l elibereze şi în drum spre el smulse câteva smocuri de iarbă care ieşeau din zăpadă.

— Un cal! De neînchipuit! exclamă Colin care apăru în goană. Unde l-aţi găsit?

— Ţi-am spus să rămâi acolo.

— Ştiu, dar am auzit calul nechezând şi am crezut că aveţi necazuri.

— Cu atât mai mult trebuia să asculţi. Îi dădu iarba lui Colin. Hrăneşte calul.

Se aplecă apoi peste mărăciniş şi trase de frâu. În efortul lui disperat de a se elibera, animalul încâlcise frâul în jurul ramurilor spinoase fără putinţă de scăpare. Dunworthy trebui să tragă ramurile înapoi cu o mână şi cu cealaltă să descolăcească frâul. În mai puţin de câteva secunde se alese cu toată mâna zgâriată.

— Al cui o fi calul? întrebă Colin, întinzând smocurile de iarbă de la o distanţă de vreun metru. Animalul hămesit se repezi la iarbă şi Colin făcu un salt înapoi, scăpând-o pe jos. Sunteţi sigur că e îmblânzit?

Dunworthy se alesese cu o rană foarte urâtă când armăsarul se repezise după iarbă, dar asta îl ajutase totuşi să elibereze frâul pe care apoi şi-l înfăşură peste mâna sângerândă.

— Da, răspunse el.

— Dar al cui e? repetă Colin, mângâindu-l pe bot cu sfială.

— Al nostru. Strânse chinga şi-l ajută pe Colin, oarecum împotriva voinţei lui, să urce în spatele şeii, apoi încalecă şi el.

Nepricepând că fusese eliberat, armăsarul întoarse capul acuzator când Dunworthy îi dădu pinteni cu delicateţe, dar curând porni în galop mic pe drumul înzăpezit, încântat că se poate mişca în voie.

Colin se agăţă disperat de talia lui Dunworthy, exact în zona unde îl durea cel mai tare, dar după ce parcurseră o sută de metri începu să stea drept şi reuşi să vorbească:

— Cum se mână calul?

Apoi:

— Dar dacă vreţi să meargă mai iute?

Ajunseră într-o clipită înapoi la drumul principal. Colin vru să revină la gardul viu pentru ca de acolo să traverseze câmpul, dar Dunworthy întoarse armăsarul în direcţie opusă. Drumul se bifurcă la jumătate de milă depărtare, iar el alese drumul din stânga.

Era mult mai bătut decât primul, deşi pădurea prin care trecea se dovedi foarte deasă. Norii luaseră cerul în stăpânire, iar vântul se înteţise.

— L-am văzut! exclamă Colin şi îşi eliberă o mână ca să arate că dincolo de un pâlc de arţari se afla un acoperiş cenuşiu din piatră, profilat pe cerul închis. O biserică probabil, sau o capelă. Se afla spre est şi aproape imediat văzură o potecă îngustă despărţindu-se din drumul principal, trecând peste un podeţ nesigur din lemn care traversa un pârâu, urmând apoi printr-o poieniţă.

Armăsarul nu ciuli urechile şi nici nu încercă să-şi iuţească paşii, iar Dunworthy trase concluzia că nu era din acest sat. „Avem noroc, altfel riscam să fim spânzuraţi pentru furt de cai înainte de a apuca să întrebăm de Kivrin”, gândi el, apoi văzu oile.

Zăceau pe o parte, mormane de lână cenuşie şi murdară, deşi unele dintre ele se adunaseră ciopor în apropierea copacilor, încercând să se adăpostească de vânt şi ninsoare. Colin nu le observase. Întrebă:

— Ce facem când ajungem acolo? Ne furişăm, sau intrăm călare şi ne interesăm dacă a văzut-o cineva?

„Nu mai avem pe cine să întrebăm”.

Dădu pinteni calului la galop mărunt şi trecură de desişul de arţari, intrând în sat.

Nu semăna câtuşi de puţin cu ilustraţiile din cartea lui Colin, unde văzuse clădiri dispuse în jurul unui spaţiu central deschis. Erau răspândite printre copaci, izolate una de cealaltă. Observă acoperişuri în pantă, iar mai departe, înconjurată de arţari, biserica, dar aici, în luminişul la fel de mare ca şi acela de la locul întâlnirii, se găsea doar o casă din lemn şi un adăpost scund pentru animale.

Clădirea arăta prea modest ca să fie conacul – aparţinea pesemne administratorului sau arendaşului. Uşa din lemn a adăpostului stătea deschisă, iar zăpada fusese spulberată şi înăuntru. Nu văzură nici un firicel de fum deasupra acoperişului şi nu auziră nici un sunet.

— Au fugit, probabil, spuse Colin. Mulţi şi-au părăsit casele. Aşa s-a şi răspândit boala.

Tot ce se poate. Zăpada din faţa casei era bătucită şi se întărise, sugerând că prin curte trecuseră mulţi oameni şi cai.

— Rămâi aici, cu calul, îi spuse lui Colin şi porni spre casă. Nici uşa acesteia nu era închisă, deşi cineva încercase. Trebui să lase capul în jos când intră.

Înăuntru era frig şi i se păru întuneric după ce se obişnuise cu strălucirea zăpezii, astfel că nu reuşi să vadă mai nimic în afara unor impresii în roşu. Deschise uşa larg, dar asta nu aduse mai multă lumină în casă, astfel că toate imaginile percepute aveau o tentă predominant roşie.

Sigur era casa administratorului. Avea două încăperi, despărţite de un perete din lemn, iar podeaua acoperită cu rogojini. Masa era goală, iar focul din vatră se stinsese cu multe zile în urmă. Încăperea mică mirosea intens a cenuşă stinsă. Probabil că administratorul şi familia lui fugiseră, la fel ca şi restul sătenilor, ducând neîndoielnic ciuma cu ei. Poate că o luaseră şi pe Kivrin.

Se rezemă de uşorul uşii şi simţi abrupt că strânsoarea din piept se transformă în durere. Îşi făcuse tot felul de griji în legătură cu Kivrin, dar niciodată nu-i trecuse prin cap că ea ar fi putut pleca.

Aruncă o privire şi în cealaltă încăpere. Colin vârî capul pe uşă:

— Calul tot încearcă să bea dintr-o găleată de afară. Să-l las?

— Da, răspunse Dunworthy revenind în picioare, astfel încât Colin nu reuşi să vadă dincolo de peretele despărţitor. Dar nu prea mult. Pesemne că n-a băut de zile întregi.

— Nici nu e prea multă în găleată. Privi plin de interes prin cameră. Asta aparţine vreunui şerb, corect? Erau tare săraci, corect? Aţi găsit ceva?

— Nu. Du-te şi ai grijă de cal. Nu-l lăsa să se îndepărteze.

Colin ieşi, ştergând tocul uşii cu creştetul.

Sugarul zăcea pe un maldăr de lână, într-un colţ. Mai trăia când mama lui murise; aceasta stătea întinsă pe podeaua de lut, cu braţele întinse în faţă. Amândoi se înnegriseră, iar scutecele copilului erau îmbibate de sânge închegat.

— Domnule Dunworthy! strigă Colin, iar el se roti brusc pe călcâie, temându-se că băiatul intrase din nou, însă

rămăsese cu armăsarul, care vârâse adânc capul în găleată.

— Ce s-a întâmplat?

— E ceva acolo, pe pământ, spuse Colin, arătând către colibe. Cred că e un cadavru. Smuci de frâul calului atât de tare încât găleata se răsturnă şi pe zăpadă se făcu o mică băltoacă din apa scursă pe jos.

— Aşteaptă, porunci Dunworthy, dar Colin alerga deja către copaci, urmat de armăsar.

— E un ca... anunţă Colin, iar vocea i se frânse brusc.

Dunworthy veni în fugă, ţinându-se de coaste.

Cadavrul unui tânăr. Zăcea cu faţa în sus în zăpadă. Înconjurat de o baltă întunecată. Faţa îi era pudrată de zăpadă. „Buboaiele îi plesniseră probabil”, gândi Dunworthy, şi îl urmări pe Colin, însă acesta nu se uita la cadavru, ci la luminişul din imediata apropiere.

Era mai întins decât cel din faţa casei administratorului. La marginile ei se găseau vreo şase colibe, iar la capătul îndepărtat, biserica în stil normand. În centru, pe zăpada călcată în picioare, zăceau cadavrele.

Oamenii nici nu încercaseră să le îngroape, deşi în apropierea bisericii se vedea un şanţ puţin adânc, alături de care stătea pământul săpat. Unele dintre cadavre păreau să fi fost târâte spre cimitirul bisericii – în zăpadă se zăreau urme lungi ca de sanie – una ducea către o colibă, în faţa căreia se afla un mort, pe jumătate trecut de prag.

— „Temeţi-vă de Dumnezeu”, murmură Dunworthy, „căci ora judecăţii Lui a sosit”.

— Îmi pare că aici s-a dat o luptă, constată Colin.

— Adevărat.

Colin făcu un pas în faţă şi măsură cadavrul.

— Credeţi că au murit cu toţii?

— Să nu-i atingi. Nici să nu te apropii.

— Mi-am făcut gamaglobulina, spuse Colin, dar cu toate acestea se retrase, ţinându-şi suflarea.

— Respiră rar şi adânc, îi recomandă Dunworthy, lăsându-şi mâna pe umărul lui. Şi uită-te în altă parte.

— În carte scria că aşa a fost, zise el, privind cu îndârjire către un stejar. De fapt, mă temeam că o să fie mult mai rău. Adică, bine că nu miroase sau cine ştie...

— Ai dreptate.

Îşi stăpâni valul de greaţă.

— Acum mi-e mai bine. Privi întregul luminiş. Unde credeţi că ar putea fi Kivrin?

„Sper că nu aici”, se rugă Dunworthy în gând.

— O fi în biserică, îşi dădu cu părerea Colin şi porni cu armăsarul ţinut în frâu, şi trebuie să vedem dacă mormântul e acolo. Poate că nu e acelaşi sat. Animalul făcu doi paşi, apoi îşi înălţă capul, lăsându-şi urechile pe spate şi necheză înspăimântat.

— Du-l în şopron, îl sfătui Dunworthy, luându-l de căpăstru. A simţit miros de sânge şi s-a speriat. Să-l legi.

Duse armăsarul departe de cadavre şi-i dădu frâul lui Colin care îl luă, părând însă temător.

— Nu vă supăraţi, spuse Colin ducând calul către casa administratorului. Ştiu exact cum vă simţiţi.

Dunworthy traversă grăbit spaţiul liber, îndreptându-se către curtea bisericii. În şanţul puţin adânc erau patru cadavre, iar alături se găseau două morminte proaspete, acoperite cu zăpadă, pesemne victimele de început ale ciumei, când oamenii încă îşi îngropau morţii cum se cuvine. Dădu roată, ajungând în faţa bisericii.

În faţa uşii mai erau două trupuri. Zăceau cu faţa în jos, unul peste altul, deasupra fiind un bătrân. Cel de dedesubt era al unei femei. Văzu poalele mantiei aspre şi una dintre mâini. Braţele bărbatului erau încolăcite în jurul capului şi umerilor femeii.

Dunworthy ridică uşor braţul bărbatului, iar trupul lui lunecă puţin în lateral, trăgând şi mantia cu el. Rochia de sub ea era murdară şi mânjită de sânge, dar văzu că fusese de un albastru strălucitor. Trase gluga pe spate. Femeia avea în jurul gâtului o frânghie. Părul ei blond se încurcase în fibrele libere ale funiei.

„Au spânzurat-o”, gândi el, fără să se mire câtuşi de puţin.

Colin îl ajunse din urmă.

— Mi-am dat seama ce e cu urmele de pe pământ. Au târât cadavrele, în spatele hambarului am văzut un puşti cu o frânghie de gât.

Dunworthy privi frânghia, apoi părul încâlcit. Era atât de murdar, încât doar mai amintea că fusese blond.

— Le-au târât până aici pentru că nu le-au putut duce altfel, pariez, spuse Colin.

— Ai băgat armăsarul în adăpost?

— Da, l-am şi legat de o grindă. Voia să vină după mine.

— E flămând. Du-te înapoi şi dă-i nişte fân.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Colin. Sper că nu aţi făcut vreo recidivă.

Dunworthy speră că, din locul în care stătea, băiatul nu vedea rochia.

— Nu. Trebuie să existe nişte fân acolo. Sau ovăz. Du-te şi hrăneşte animalul.

— Bine, spuse Colin împăciuitor şi fugi spre adăpost. Ajuns în mijlocul imaşului, se opri. Sper că nu trebuie să i-l dau în gură, strigă el. Pot să i-l pun pe jos?

— Da, aprobă Dunworthy, privind mâna femeii. Era însângerată, la fel şi încheietura. Braţul stătea îndoit, sugerând că încercase să-şi amortizeze căderea. Putea să o apuce de cot şi s-o întoarcă uşor pe spate. Nu avea decât să pună mâna pe cotul ei.

Îi ridică mâna, era rece şi rigidă. Pe sub stratul de murdărie, pielea înroşită şi aspră crăpase în câteva locuri. Imposibil să fi fost Kivrin, iar dacă era ea, prin câte trecuse în ultimele două săptămâni ca să ajungă într-o asemenea stare?

Va găsi totul pe înregistrator. Îi răsuci uşor braţul, căutând semnul rămas după operaţia de implant, însă încheietura îi era prea mânjită de mizerie ca să vadă ceva, în caz că exista ceva acolo.

Iar dacă exista, ce avea să facă? Să-l pună pe Colin să aducă o secure din bucătăria administratorului şi să reteze mâna ca să poată apoi asculta vocea ei relatând ororile pe care le îndurase? Nu se simţea în stare de aşa ceva,

desigur, după cum nu avea nici puterea de a o întoarce să se convingă definitiv că era Kivrin.

În cele din urmă, îi întinse o mână de-a lungul trupului şi o apucă de cot, întorcând-o.

Murise de ciumă bubonică. Pe rochia albastră avea o pată de un gălbui murdar şi respingător, acolo unde umflătura de sub braţ plesnise şi supurase. Avea limba neagră şi atât de umflată încât îi umplea gura, arătând ca un obiect obscen vârât cu forţa între dinţi ca să o sufoce, iar faţa palidă arăta puhavă şi deformată.

Nu era Kivrin. Încercă să rămână în picioare, legănându-se puţin nesigur, apoi se gândi, prea târziu, totuşi, că ar fi trebuit să o acopere.

— Domnule Dunworthy! strigă Colin, venind în mare viteză. Incapabil de vreo altă mişcare, Dunworthy ridică privirea fără să vadă nimic. *Ce s-a întâmplat?* întrebă Colin pe un ton acuzator. Aţi găsit-o?

— Nu, răspunse el, aşezându-se în calea băiatului. „Nici n-o vom găsi”.

Colin se uită la femeia din spatele lui. În contrast cu albul zăpezii, faţa ei era alb-albăstrie, împrumutând ceva din culoarea rochiei.

— Aţi găsit-o, nu? Ea e?

— Nu. „Dar putea fi. Putea. Iar eu nu mă văd în stare să mai întorc şi alte cadavre, s-o găsesc”. Simţi cum i se înmoaie genunchii, de parcă ar fi refuzat să-l mai susţină. Ajută-mă să ajung la adăpost, îl rugă pe Colin.

Îndărătnic, acesta rămase locului.

— Dacă e ea, îmi puteţi spune. O să rezist.

„Dar nu rezist eu. N-aş suporta ideea ca ea să fi murit”.

Dădu să se întoarcă spre casa administratorului, ţinând o mână pe peretele rece din piatră al bisericii şi se întrebă cum va reuşi să meargă fără să se sprijine de ceva.

Colin sări lângă el şi îl luă de braţ, privindu-l neliniştit.

— Aţi păţit ceva? Recidivaţi?

— Trebuie să mă odihnesc puţin, spuse Dunworthy şi continuă, aproape fără să vrea: Kivrin avea tot o rochie albastră la plecare. „Când a plecat, când s-a întins la

pământ şi a închis ochii, neajutorată şi încrezătoare, şi a dispărut pentru totdeauna în această cameră a groazei”.

Colin făcu vânt uşii adăpostului şi îl ajută pe Dunworthy să intre, ţinându-l cu ambele mâini de braţ. Armăsarul înălţă capul din gura unui sac plin cu ovăz.

— N-am găsit fân, se scuză Colin, aşa că i-am dat grăunţe. Caii mănâncă aşa ceva, nu?

— Da, răspunse Dunworthy, rezemându-se de nişte saci plini. Dar nu-l lăsa să mănânce tot, altfel se umflă şi-i plesneşte burta.

Colin se duse la sac şi începu să-l târâie mai departe de cal.

— De ce aţi crezut că era Kivrin?

— Am văzut rochia albastră. Rochia ei era de aceeaşi culoare.

Sacul greu depăşea puterile lui Colin. Îl smuci cu ambele mâini şi acesta plesni într-o parte făcând ovăzul să se reverse prin gaură. Armăsarul porni să culeagă boabele de pe jos.

— Nu, vreau să zic, toţi oamenii aceia au murit de ciumă, corect? Iar ea a fost imunizată. Deci nu a luat boala. De ce altceva putea să moară?

„Din toate astea”. Nimeni n-ar fi reuşit să supravieţuiască după ce văzuse copii şi sugari murind ca animalele, fiind apoi aruncaţi claie peste grămadă în gropi comune, fiind târâţi cu frânghia legată de gât. Cum ar fi putut să reziste?

Colin reuşi să îndepărteze sacul. Îl lăsă să cadă alături de o casetă şi apoi, gâfâind puţin, se apropie de Dunworthy.

— Sigur n-aţi recidivat?

— Sigur, spuse el, dar începuse deja să tremure.

— Probabil că sunteţi doar obosit, îl linişti Colin. Odihniţi-vă, mă întorc şi eu într-o clipă.

Ieşi afară, închizând uşa în urma lui. Clefăind zgomotos, armăsarul aduna grăunţele risipite pe jos. Dunworthy se ridică ţinându-se de o grindă zgrunţuroasă şi se apropie de casetă. Ferecătura din alamă se înnegrise puţin, iar pielea

cu care era acoperit capacul avea o mică adâncitură, dar în rest obiectul arăta ca nou.

Se aşeză alături de el şi dădu capacul la o parte. Administratorul îl folosise pentru a-şi ţine uneltele. Găsi un colac de piele împletită şi o săpăligă fără coadă. Căptuşeala din pânză albastră despre care vorbise Gilchrist la bodegă era ruptă în locul în care sapa se rezemase de ea.

Colin reveni aducând o găleată.

— V-am adus nişte apă. Am luat-o din pârâu. O aşeză jos şi căută prin buzunare şi scoase o sticluţă. Am doar zece aspirine, aşa că să nu aveţi nevoie de mai multe. Le-am furat de la Finch.

Aplecă sticluţa şi lăsă două pastile să-i cadă în palmă.

— Am furat şi nişte sintamicină, dar m-am gândit că încă n-a fost inventată. Mi-am închipuit că aspirine aveau. Îi dădu pastilele lui Dunworthy şi aduse găleata mai aproape. Va trebui să vă slujiţi de căuşul palmei. M-am gândit că vasele lor sunt contaminate cu germeni.

Dunworthy vârî aspirinele în gură şi luă o mână de apă ca să le poată înghiţi.

— Colin.

Acesta duse găleata aproape de cal şi spuse:

— Cred că am greşit satul. Am intrat în biserică şi singurul mormânt de acolo e al unei femei. Scoase harta şi locatorul. Încă suntem prea la est. După părerea mea, ne aflăm aici, arătă una dintre notiţele Montoyei, deci dacă ne întoarcem la celălalt drum şi o tăiem direct spre est...

— Ne întoarcem la locul de întâlnire, spuse Dunworthy şi se ridică atent, fără să se sprijine de perete sau de dulap.

— De ce? Badri a zis că avem la dispoziţie cel puţin o zi, iar noi n-am vizitat decât un sat. Sunt mai multe. Ar putea fi în oricare dintre ele.

Dunworthy dezlegă armăsarul.

— Aş putea pleca pe cal să o caut, spuse Colin. M-aş deplasa mai repede, trec prin satele astea şi apoi mă întorc să vă anunţ imediat ce o găsesc. Ori am putea împărţi satele între noi şi cine o găseşte primul îl anunţă pe celălalt

într-un fel sau altul. Aprindem un foc sau ceva, iar celălalt l-ar vedea şi ar veni.

— A murit, Colin. N-o vom găsi.

— Să nu mai vorbiţi aşa! spuse Colin, iar vocea lui sună subţiratică şi copilărească. *N-a murit!* A primit vaccinul!

Dunworthy arătă către casetă.

— E caseta cu care a plecat.

— Ei, şi ce dacă? Ar putea să existe o grămadă la fel. Pesemne că a fugit când a izbucnit ciuma şi a lăsat-o aici. Nu avem dreptul să ne întoarcem şi s-o abandonăm aici! Dacă m-aş fi rătăcit eu însumi şi aş fi aşteptat în zadar venirea cuiva să mă salveze? Începu să se smiorcăie.

— Colin, spuse Dunworthy deznădăjduit, uneori faci tot ce-ţi stă în puteri şi nu reuşeşti.

— Ca mătuşa Mary, spuse Colin. Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Dar nu întotdeauna.

„Ba întotdeauna”.

— Nu, recunoscu Dunworthy. Nu întotdeauna.

— Uneori reuşeşti să-i salvezi, repetă Colin cu îndărătnicie.

— Da. Ai dreptate. Legă armăsarul din nou. Mergem s-o căutăm. Mai dă-mi două aspirine şi o să mă odihnesc puţin, până îşi fac efectul, iar după aceea plecăm.

— Cataclismic, exclamă Colin. Luă găleata de lângă armăsar, care reîncepuse să soarbă zgomotos din ea şi ieşi aproape în fugă, spunând: O să mai aduc apă.

Dunworthy se mai relaxă, aşezându-se rezemat de perete.

— Doamne, ajută-ne să o găsim, rosti el cu voce tare.

Uşa se deschise încet. Rămas în prag, Colin se profila ca o siluetă inundată de lumină.

— Aţi auzit? întrebă el. Ascultaţi.

Se auzi un sunet vag, atenuat de pereţii adăpostului. Iar între dangăte erau pauze mari, dar reuşi să le distingă. Se ridică şi ieşi.

— Vin din direcţia aceea, spuse Colin, arătând către sud-vest.

— Adu armăsarul.

— Sunteţi sigur că e Kivrin? Nu pare să vină din direcţia potrivită.

— E Kivrin, hotărî Dunworthy.

Capitolul 35

Dangătul clopotului încetă înainte de a apuca să pună şaua pe armăsar.

— Grăbeşte-te! îl îndemnă Dunworthy, strângând curelele harnaşamentului.

— Gata, anunţă Colin. A bătut de trei ori. Am fixat direcţia. E spre vest, corect? Iar satul ăsta e Henefeld, nu? Ţinu harta în faţa lui Dunworthy, arătând fiecare aşezare în ordine. Prin urmare, trebuie să fie satul de aici.

Dunworthy îşi aruncă ochii la hartă şi apoi spre sud-vest, încercând să menţină limpede direcţia sunetului în minte. Deja nu mai era sigur, deşi parcă mai simţea vibraţia dangătului. Speră ca aspirina să-şi facă efectul cât mai curând.

— Atunci haideţi, spuse Colin, aducând calul în apropierea adăpostului. Urcaţi-vă şi să pornim.

Dunworthy puse un picior în scări şi îl trecu pe celălalt peste greabănul calului. Ameţi aproape instantaneu. Colin îl privi gânditor, apoi spuse:

— Cred că o să-l mân eu, şi urcă în faţa lui Dunworthy.

Îmboldi calul prea delicat cu pintenii şi smuci prea brusc de hăţuri dar, uimitor, acesta porni calm să traverseze imaşul, ajungând la drum.

— Ştim unde este satul, spuse Colin, foarte încrezător. Trebuie doar să găsim un drum care să ducă în direcţia aceea.

La foarte scurt timp după aceea susţinu că îl găsise. Era o potecă ceva mai lată, care cobora o pantă şi trecea printr-un pâlc de pini, dar la câţiva metri după ce intrară în pădurice, drumul se despărţea în două, iar Colin se uită întrebător la Dunworthy.

Armăsarul nu ezită defel. Porni pe drumul care cotea la dreapta.

— Uitaţi, ştie încotro să meargă, constată Colin foarte încântat.

„Mă bucur că măcar unul dintre noi ştie încotro s-o ia”, gândi Dunworthy, strângând pleoapele ca să nu mai vadă peisajul săltăreţ şi în continuă mişcare. Armăsarul, căruia i se lăsase libertatea de acţiune, mergea evident spre casă. Dunworthy socoti că ar fi trebuit să-i spună asta lui Colin, dar starea de rău îl împresura tot mai insistent. Evită să-şi desprindă mâinile din jurul taliei lui Colin chiar şi pentru o clipă, de teamă că ar putea să cadă. Îi era foarte frig. Toate, ameţeala, pulsaţia şi celelalte erau rezultatul febrei, iar febra era un semn bun, fiindcă organismul îşi mobiliza forţele şi resursele să lupte împotriva virusului, pregătindu-se cu înfrigurare. Frisoanele erau doar efectele secundare ale febrei.

— Mamă, se lasă gerul, constată Colin, strângându-şi paltonul cu o singură mână. Sper că n-o să ningă. Dădu drumul frâului cu totul şi-şi înfăşură mai bine fularul, acoperind-şi gura şi nasul. Armăsarul părea să nu ia toate acestea în seamă. Continua să meargă înainte prin pădurea care se îndesea. Ajunseră la o altă bifurcaţie, apoi la încă una şi de fiecare dată Colin consultă harta şi locatorul, dar Dunworthy nu era capabil să spună ce drum să aleagă sau dacă armăsarul îşi urma pur şi simplu direcţia pe care o ştia el.

Începu să ningă, ori pătrunseră ei în toiul ei, fiindcă aceasta se porni ca din senin, cu fulgi mici şi deşi care ascunseră poteca şi se topeau pe ochelarii lui Dunworthy.

Aspirina începuse să-şi facă efectul. Dunworthy se ţinu mai drept în şa şi îşi adună mantia în jurul trupului. Îşi şterse ochelarii cu poalele ei. Degetele îi erau amorţite şi înroşite de frig. Se aflau încă în pădure, iar drumul era mai îngust decât la început.

— Harta arată că Skendgate e la cinci kilometri de Henefelde, anunţă Colin, îndepărtând zăpada de pe locator, iar noi am făcut deja vreo patru, deci suntem pe aproape.

Nu se apropiaseră de nici o aşezare. Erau în miezul codrului Wychwood, pe o potecă folosită de animale sau de căprioare. Pesemne că ducea la coliba vreunui paznic sau la

vreo sărătură, sau la vreun tufiş cu mure despre care calul avea amintiri plăcute.

— Vedeţi, v-am spus eu, îl trezi Colin, pentru că dincolo de copaci se zărea vârful unei clopotniţe. Armăsarul porni la galop mărunt. Stai! îi porunci el calului, trăgând de frâu. Aşteaptă o clipă.

Dunworthy luă frâul şi potoli calul împotriva voinţei lui, silindu-l să meargă la pas când ieşiră din pădure, trecură de o poiană acoperită de zăpadă şi ajunseră pe culmea unui deal.

Satul se întindea la poale, dincolo de un pâlc de arţari, ascuns vederii de ninsoare, astfel că văzură doar contururile cenuşii, neclare, ale conacului, caselor, colibelor, bisericii şi clopotniţei. Nu nimeriseră unde trebuia, deoarece Skendgate nu avea clopotniţă, dar chiar dacă băgase de seamă, Colin îşi ţinu gura. Dădu pinteni calului destul de neconvingător şi coborâră încet dealul cu Dunworthy ţinând în continuare de hăţuri.

Nu văzură nici un cadavru, dar nici oameni sau fum ieşind pe hornuri. Clopotniţa tăcută părea părăsită şi nu erau nici urme de paşi în preajma ei.

Când ajunseră pe la jumătatea dealului Colin spuse:

— Am văzut ceva. Şi Dunworthy văzuse acelaşi lucru. O idee de mişcare, ce putea fi o pasăre sau o ramură atinsă de vânt. Uitaţi, acolo! zise Colin împungând cu degetul înspre o colibă. Dintre colibe apăru, mergând fără ţintă, o vacă, fără funie şi cu ugerul umflat, iar Dunworthy constată că temerile lui se adeveriseră: ciuma bântuise şi pe aici.

— O vacă, spuse Colin dezgustat. La auzul vocii lui, animalul înălţă capul şi porni spre ei, mugind. Unde-s oamenii? se miră el. Cineva tot a tras clopotul.

„Au murit cu toţii”, gândi Dunworthy, privind spre curtea bisericii. Era presărată cu morminte proaspete, având ţărâna făcută morman deasupra, iar zăpada încă nu le acoperise complet. „Din fericire, sunt toţi îngropaţi în cimitir” constată Dunworthy şi văzu o siluetă. Un băietan. Stătea cu spatele rezemat de o piatră funerară, de parcă s-ar fi odihnit.

— Uite, e cineva, spuse Colin, smucind de frâu şi arătând la siluetă. Ei, tu de colo! Se întoarse spre Dunworthy. Oare înţeleg ce vorbim noi, ce părere aveţi?

— E... dădu să spună Dunworthy.

Băiatul se ridică, făcând un efort dureros să stea în picioare, ţinând o mână pe piatra funerară ca să se sprijine şi căutând din ochi ceva care să-i slujească drept armă.

— Nu vrem să-ţi facem rău, strigă Dunworthy, făcând un efort să-şi imagineze cum ar suna vorbele lui în engleza medie. Se lăsă să lunece din şa, ţinându-se de partea din spate a şeii, când se simţi cuprins de un val neaşteptat de ameţeală. Se îndreptă de spate şi-şi întinse palma deschisă către băiat.

Faţa băiatului era murdară, brăzdată de dâre de pământ şi sânge, iar pieptul hainei şi pantalonii suflecaţi erau îmbibaţi de mizerie, devenind scorţoşi. Se aplecă, ţinându-se de o parte, semn că efortul îi provoca dureri, ridică un băţ care zăcuse sub zăpadă şi făcu un pas înainte, blocându-i calea.

— *Kepe from haire. Derfebreblau hast bifallen us.*

— Kivrin, exclamă Dunworthy şi porni spre ea.

— Nu vă apropiaţi, rosti ea în engleză, ţinând băţul în faţa ei de parcă ar fi fost o puşcă. Capătul lui rupt era ascuţit şi plin de aşchii.

— Kivrin, sunt eu, Dunworthy, spuse el, continuând să se apropie de ea.

— Nu! spuse ea şi se trase înapoi, agitând ameninţător băţul spre el. Nu înţelegeţi. E vorba de ciumă.

— Nu-i nimic, Kivrin. Am fost vaccinaţi.

— Vaccinaţi, repetă ea, de parcă ar fi uitat ce însemna cuvântul. Secretarul episcopului a adus-o. Era bolnav când a sosit.

Colin se apropie în fugă, dar ea ridică băţul din nou.

— Stai liniştită, explică Dunworthy. El e Colin. Şi el a fost vaccinat. Am venit să te luăm acasă.

Ea îl măsură vreme de câteva clipe, fără să-şi mute ochii în altă parte.

— Să mă luaţi acasă, repetă ea cu glas monoton şi privi în jos către mormântul de la picioarele ei. Era mai scurt decât altele, şi mai îngust, ca pentru un copil.

După o vreme, ridică privirea spre Dunworthy şi chipul îi rămase lipsit de expresie. „Am ajuns prea târziu”, gândi el deznădăjduit, văzând-o stând acolo, îmbrăcată cu pieptarul însângerat, înconjurată de morminte. „Au crucificat-o deja”.

— Kivrin, spuse el.

Ea lăsă băţul să cadă.

— Trebuie să mă ajutaţi, îi anunţă ea, după care se întoarse şi se îndepărtă, îndreptându-se către biserică.

— Sunteţi sigur că ea e? şopti Colin.

— Da.

— Dar ce-a păţit?

„Am sosit prea târziu”, gândi el şi-şi lăsă palma pe umărul lui Colin, căutând un sprijin. „Nu mă va ierta niciodată”.

— Ce e? întrebă Colin. Iar ţi s-a făcut rău?

— Nu, spuse el, dar mai aşteptă o clipă înainte de a-şi retrage mâna.

Kivrin se oprise în uşa bisericii şi se ţinea de o parte. Dunworthy simţi un fior. „A contractat boala. A luat ciuma”.

— Ţi-e rău?

— Nu. Îşi îndepărtă mâna de corp şi se uită la ea de parcă s-ar fi aşteptat să fie plină de sânge.

— M-a lovit cu piciorul. Încercă să împingă uşa. Se strâmbă de durere şi îl lăsă pe Colin s-o deschidă. Cred că mi-a rupt câteva coaste.

Colin reuşi să deschidă uşa masivă din lemn şi intrară cu toţii. Dunworthy făcu un efort să vadă în bezna dinăuntru, şi-şi dori ca ochii să i se adapteze mai repede. Prin ferestrele înguste nu pătrundea deloc lumină, deşi îşi dădu seama de existenţa lor. Distinse chiar şi o formă joasă, greoaie, undeva în stânga – un cadavru? – apoi siluetele primilor stâlpi, dar dincolo de ei bezna era stăpână. Alături de el, Colin se căuta prin buzunare.

Ceva mai departe pâlpâi o flacără, dar lumina ei rămase neînsemnată, apoi se stinse. Dunworthy porni către ea.

— Staţi puţin, spuse Colin şi aprinse lanterna. Aceasta îl orbi pe Dunworthy, făcând ca tot ce rămânea în afara fascicolului ei să fie la fel de întunecat ca şi la intrare. Colin roti lumina de jur împrejurul bisericii, îndreptând-o spre zidurile pictate, pilonii solizi, podeaua denivelată. Lumina căzu şi pe forma pe care Dunworthy o considerase un cadavru. Era un mormânt din piatră.

— E acolo, zise Dunworthy, arătând spre altar, iar Colin îndreptă imediat fasciculul lanternei într-acolo.

Kivrin îngenunchease lângă cineva care zăcea pe podea, în faţa catapetesmei. Era un bărbat, observă Dunworthy când se apropiară mai mult. Picioarele şi partea inferioară a corpului erau acoperite cu o pătură violetă, iar mâinile mari stăteau încrucişate la piept. Cu un tăciune, Kivrin încerca să aprindă o lumânare, dar aceasta arsese până devenise un ciot inform de ceară şi se stingea mereu. Păru recunoscătoare când Colin se apropie cu lanterna şi îndreptă fasciculul asupra amândurora.

— Trebuie să mă ajutaţi cu Roche, spuse ea, clipind din cauza strălucirii. Se aplecă spre bărbat şi vru să-i ia mâna. „Încă-l crede în viaţă”, gândi Dunworthy, însă ea continuă cu glas calm, netulburat: A murit azi dimineaţă.

Colin îndreptă lumina către cadavru. În fasciculul nemilos, mâinile încrucişate erau aproape la fel de violacee ca şi pătura, însă chipul omului era deplin împăcat cu soarta.

— Ce a fost, vreun cavaler? întrebă Colin mirat.

— Nu. Un sfânt, îi răspunse ea şi-şi lăsă palma pe braţul rigid. Mâna ei era bătucită şi însângerată, iar unghiile, murdare de pământ. Trebuie să mă ajutaţi.

— Pentru ce?

„Vrea să o ajutăm să-l îngroape”, gândi Dunworthy, „iar noi nu suntem în stare”. Bărbatul pe care ea îl numise Roche era un uriaş. Pesemne că părea pitică pe lângă el când trăia. Chiar dacă ar fi putut săpa un mormânt, nici toţi trei n-ar fi reuşit să-l care, iar Kivrin nu i-ar fi lăsat să-i lege o frânghie de gât şi să-l târâie până în cimitir.

— Ce vrei să faci? întrebă Colin. Nu prea avem mult timp.

Nu aveau mai deloc. Era deja târziu şi după căderea întunericului nu ar fi reuşit să găsească drumul. Pe de altă parte, era greu de spus câtă vreme putea Badri să menţină poarta deschisă cu intermitenţe. Vorbise de douăzeci şi patru de ore, dar el însuşi nu părea capabil să reziste mai mult de două ore şi trecuseră deja opt. Apoi, pământul era îngheţat, Kivrin avea coaste rupte, iar efectul aspirinei dispărea treptat. În frigul din biserică, Dunworthy începuse să tremure.

„Nu-l putem îngropa”, îşi zise el, privind-o pe Kivrin îngenuncheată, „dar cum să-i spun asta, dacă am sosit atât de târziu?”

— Kivrin, i se adresă el.

Ea atinse uşor braţul ţeapăn.

— N-o să reuşim să-l îngropăm, spuse ea cu glas calm, lipsit de orice expresie. A trebuit să o punem pe Rosemund în mormântul lui, după administrator... Ridică ochii spre Dunworthy. Azi dimineaţă am încercat să sap o groapă, dar pământul e prea tare. Am rupt hârleţul. I-am rostit slujba pentru morţi şi am încercat să trag clopotul.

— Te-am auzit, o asigură Colin. Aşa te-am găsit.

— Trebuia să bat de nouă ori, explică ea, dar a trebuit să mă opresc, îşi duse mâna la piept, de parcă ar fi retrăit durerile de atunci. Ajutaţi-mă să bat restul.

— De ce? se miră Colin. Nu cred că mai trăieşte cineva să audă.

— N-are importanţă, spuse Kivrin, uitându-se la Dunworthy.

— Nu avem vreme, spuse Colin. Curând se va întuneca, iar poarta e...

— Îl bat eu, o împăcă Dunworthy. Se ridică. Tu stai acolo, porunci el, deşi ea nu făcuse nici o încercare să se ridice. O să bat eu clopotul. Porni spre naos.

— *Se întunecă,* insistă Colin, alergând ca să-l ajungă din urmă, şi fasciculul torţei descrise un dans nebunesc pe

stâlpi şi podea din cauza mişcării, şi aţi zis că nu ştiţi cât vor ţine reţeaua deschisă. Staţi puţin.

Dunworthy deschise uşa, strângând în acelaşi timp din pleoape ca să-şi ferească ochii de presupusul alb orbitor al zăpezii, însă de când stăteau în biserică se întunecase, cerul se acoperise de nori prevestitori de ninsoare. Traversă grăbit curtea bisericii, către clopotniţă. Vaca pe care o văzuse Colin când intraseră în sat se strecură pe poartă şi porni printre morminte, abia înaintând prin zăpadă mare.

— Ce rost are să batem clopotul dacă nu-l aude nimeni? întrebă Colin, oprindu-se ca să închidă lanterna, apoi reluându-şi goana.

Dunworthy intră în clopotniţă. Era întuneric şi frig la fel ca şi în biserică şi duhnea a şobolan. Vaca îşi vârî capul înăuntru, iar Colin se strecură pe lângă ea şi rămase lipit de peretele curbat.

— Ziceţi mereu că trebuie să ne întoarcem la poarta de trecere, care se va închide şi o să rămânem aici, spuse Colin. Aţi spus chiar că nu vom avea timp s-o găsim nici pe Kivrin.

Dunworthy rămase nemişcat o clipă, obişnuindu-şi ochii cu lumina şi încercând să-şi tragă sufletul. Mersese prea repede, şi durerea surdă din piept îi revenise. Privi frânghia. Atârna deasupra capetelor lor în întuneric, având un nod unsuros la câteva zeci de centimetri de capătul zdrenţuit.

— Pot să-l bat eu, întrebă Colin, privind în sus.

— Eşti prea uşor.

— Ba nu, protestă el şi sări să prindă frânghia. Se agăţă de capătul ei, sub nod şi atârnă aşa vreme de câteva secunde, după care coborî, dar frânghia abia se clinti, iar clopotul scoase un sunet slab, de parcă l-ar fi lovit cineva cu o pietricică. Greu mai e.

Dunworthy ridică braţele şi se prinse de frânghia aspră. Era rece şi firele desprinse îl înţepară la degete. Smuci brusc în jos, nefiind sigur că făcuse o treabă mai bună decât Colin, iar frânghia îi întră în carnea palmelor. *Bang.*

— Ce tare sună! se miră Colin, acoperindu-şi urechile cu palmele şi privind încântat în sus.

— Una, numără Dunworthy. Una şi liber. Amintindu-şi de americani, îşi îndoi genunchii şi trase în jos de frânghie. Doi. Şi sus. Şi trei.

Se întrebă cum de reuşise Kivrin să bată clopotul dacă o dureau coastele. Clopotul era cu mult mai greu decât îşi închipuise el, şi sunetul părea să-i reverbereze în cap şi în pieptul parcă încorsetat. *Bang.*

Îşi aduse aminte de doamna Piantini, îndoindu-şi picioarele scurte şi numărând pentru sine. Cinci. Nu-şi dăduse seama cât de grea era activitatea asta. Fiecare smucitură părea să-i smulgă plămânii din piept. Şase.

Vru să se oprească pentru a se odihni, dar asta ar fi îndemnat-o pe Kivrin, care asculta din biserică, să-şi închipuie că renunţase şi că avusese intenţia de a completa numărul de bătăi început de ea. Strânse mai bine de frânghie deasupra nodului şi se rezemă o clipă de zidul din piatră încercând să mai alunge strânsoarea din piept.

— Vă simţiţi bine? întrebă Colin.

— Da, răspunse el şi trase atât de tare încât simţi că i se desprind plămânii. Şapte.

N-ar fi trebuit să se proptească de zid. Era rece ca gheaţa. Asta îl făcu să tremure din nou. Se gândi la doamna Taylor, străduindu-se să termine Surpriza Chicago, numărând câte bătăi mai rămăseseră şi făcând eforturi mari să nu cedeze bubuitului din propriile urechi.

— Termin eu, spuse Colin şi Dunworthy îl auzi ca prin vis. Mă duc s-o chem pe Kivrin şi facem împreună ultimele două bătăi. Tragem amândoi de frânghie.

Dunworthy clătină din cap.

— Fiecare trebuie să isprăvească ce a început, spuse el pe nerăsuflate şi trase în jos. Opt. Nu trebuia să dea drumul frânghiei. Doamna Taylor îi dăduse drumul, iar clopotul se răsucise, iar frânghia liberă biciuise aerul ca un şarpe viu. Se încolăcise de gâtul lui Finch, cât pe ce să-l stranguleze. Neapărat trebuia să rămână agăţat de ea, orice s-ar fi întâmplat.

Trase de ea în jos şi se ţinu de ea ca să fie sigur că va reuşi să rămână în picioare, apoi o lăsă să se ridice.

— Nouă, făcu el.

Colin îl măsură încruntat.

— Aţi făcut recidiva, nu? spuse el bănuitor.

— Nu, răspunse Dunworthy şi eliberă frânghia.

Vaca băgase capul pe uşă. O împinse fără menajamente şi plecă spre biserică.

Kivrin stătea tot îngenuncheată lângă Roche, ţinându-l de mână.

Se opri în faţa ei.

— Am bătut clopotul.

Ea se uită la el fără să reacţioneze.

— Nu credeţi că ar fi momentul să plecăm? interveni Colin. Se întunecă.

— Da, răspunse Dunworthy. Cred că e cel mai bine să... Ameţeala îl prinse complet nepregătit; se împletici şi aproape căzu peste cadavrul lui Roche.

Kivrin întinse mâna, iar Colin făcu un salt după el, fascicolul de lumină dansă nebuneşte pe pereţi, dar reuşi să-l apuce pe Dunworthy de braţ. Colin ateriză pe un genunchi şi pe podul unei palme şi întinse cealaltă mână după Kivrin, însă ea sărise în picioare şi bătea în retragere.

— Eşti bolnav! Suna ca o acuzaţie, o condamnare. Aţi luat ciuma, nu? spuse ea şi vocea ei trăda pentru prima oară o oarecare trăire. *Adevărat!*

— Nu, spuse Dunworthy, e doar...

— A recidivat, o lămuri Colin, aşezând lanterna în îndoitura braţului statuii, ca să-l poată ajuta pe Dunworthy să revină în picioare. Nu a dat nici o importanţă avertismentelor mele.

— Am o viroză, explică Dunworthy, aşezându-se cu spatele rezemat de statuie. Nu e ciumă. Amândoi am luat streptomicină şi gamaglobulină. Nu putem contracta ciuma.

— I-am spus să nu tragă clopotul, protestă Colin golind sacul de pânză pe podea, apoi îl aşeză pe umerii lui Dunworthy.

— Mai sunt aspirine?

— Trebuie să le luaţi la intervale de trei ore, şi nu fără apă.

— Atunci adu-mi apă, se răsti Dunworthy.

Colin se uită la Kivrin, aşteptând sprijin, dar ea stătea de cealaltă parte a cadavrului, măsurându-l pe Dunworthy cu un aer circumspect.

— Haide odată, făcu Dunworthy şi Colin plecă în fugă, bocăniturile ghetelor lui răsunând puternic pe podeaua de piatră. Apoi se uită la Kivrin, care se trase un pas înapoi.

— Nu am ciumă, spuse el. Viroză. Ne-am temut că ai fost expusă la ea înainte de plecare şi că te-ai îmbolnăvit. Aşa a fost?

— Da, răspunse ea şi îngenunche lângă Roche. El m-a salvat, continuă ea şi netezi pătura vişinie astfel că Dunworthy îşi dădu seama că era o mantie din catifea. Avea o cruce mare argintie brodată în centru. M-a ajutat să-mi înfrâng teama, continuă ea. Trase mantia peste pieptul lui, pe sub mâinile împreunate, însă mişcarea aceasta îi lăsă dezgolite picioarele, încălţate cu sandale total nepotrivite anotimpului.

Dunworthy luă sacul de pe umeri şi-l drapă uşor peste picioare, apoi se ridică atent, ţinându-se de statuie ca să nu cadă iarăşi.

Kivrin atinse mâinile lui Roche.

— N-a vrut să mă lovească.

Colin reveni cu o găleată pe jumătate plină cu apă pe care părea că o luase dintr-o băltoacă. Respira precipitat.

— M-a atacat vaca! anunţă el, luând în pumni apă murdară. Vărsă aspirinele în palma lui Dunworthy. Mai erau cinci tablete.

Dunworthy luă două, înghiţi cu greutate apă şi le întinse pe celelalte lui Kivrin. Ea le primi cu un aer solemn, încă aşezată pe pardoseală.

— N-am găsit nici un cal, spuse Colin dându-i polonicul pentru apă lui Kivrin. Doar un catâr.

— Măgar, îl corectă ea. Maisry a furat poneiul lui Agnes. Îi înapoie polonicul şi-şi lăsă din nou palma pe mâna lui Roche. El a bătut clopotele pentru fiecare, pentru ca sufletele lor să ajungă în ceruri.

— Nu credeţi că ar fi cazul să plecăm? şopti Colin. E aproape întuneric.

— Până şi pentru Rosemund, continuă Kivrin, de parcă n-ar fi auzit. Era deja bolnav. I-am spus că nu mai e vreme, că trebuia să plecăm în Scoţia.

— Acum chiar trebuie să plecăm, spuse Dunworthy, înainte de a se întuneca de-a binelea.

Ea nu se mişcă şi nici nu dădu drumul mâinii lui Roche.

— M-a ţinut tot aşa când eram pe moarte.

— Kivrin, spuse Dunworthy, calm.

Ea îşi aşeză mâna pe obrazul lui Roche, privindu-l o clipă, apoi se înălţă în genunchi. Dunworthy îi întinse braţul, dar ea se ridică singură, ţinându-se de o parte, şi ieşi din naos.

Ajunsă la uşă, se întoarse şi privi înapoi.

— Înainte de a muri, el mi-a spus unde e locul de întâlnire, ca să pot merge înapoi în cer. M-a rugat să-l las şi să plec, pentru a ajunge acolo înaintea lui, mai adăugă ea şi ieşi din biserică.

Capitolul 36

Ningea tăcut şi paşnic, iar fulgii se aşterneau pe armăsar şi pe măgarul care aşteptau la poarta cimitirului. Dunworthy o ajută pe Kivrin să urce pe cal, iar ea nu se mai feri de atingerea lui, aşa cum se temuse el, dar după ce se aşeză în şa, se eliberă din strânsoarea lui şi luă frâul. Imediat ce el îşi retrase mâinile, ea se lăsă moale în şa, ţinându-se de coaste.

Dunworthy tremura din toate încheieturile, strângând din dinţi ca să nu-l vadă sau audă Colin. Încercă de trei ori până să încalce măgarul, şi după aceea crezu că se va prăbuşi imediat.

— O să conduc eu catârul, spuse Colin privindu-l dezaprobator.

— Nu e vreme, îl contrazise Dunworthy. Se întunecă. Călăreşte cu Kivrin.

Colin duse armăsarul până la poartă, folosi un pervaz şi urcă în spatele fetei.

— Mai ai locatorul? întrebă Dunworthy, încercând să dea pinteni măgarului fără să cadă.

— Ştiu eu drumul, îl lămuri Kivrin.

— Îl am, spuse Colin şi-l ridică în aer. Şi lanterna. O aprinse, apoi roti fasciculul prin cimitir, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu au uitat nimic. Abia acum păru să observe mormintele.

— Aici i-aţi îngropat pe toţi? întrebă el, rămânând cu lanterna îndreptată asupra mormanelor de pământ acoperite de zăpadă.

— Da.

— Au murit de mult?

— Nu, răspunse ea, întorcând armăsarul şi pornind la deal.

Vaca îi urmă o parte din drum, legănându-şi ugerul umflat, apoi se opri şi începu să mugească implorator. Dunworthy aruncă o privire înapoi. Animalul mugi fără convingere, apoi coborî dealul, îndreptându-se spre sat.

Ajunseră aproape de coama dealului, iar ninsoarea se mai liniştise, în vreme ce continua la fel de intens în sat. Mormintele erau complet albe. Biserica rămăsese o umbră, iar clopotniţa se mistuise cu totul.

Kivrin nici nu catadicsi să arunce o privire în urmă. Mână calul înainte, stând foarte dreaptă şi având-ul pe Colin în spatele ei, care nu se ţinea de talia ei, ci de oblâncul înalt al şeii. Zăpada cădea temeinic, apoi începu să fulguiască şi când ajunseră în desişul pădurii ninsoarea se oprise aproape cu totul.

Dunworthy urmă calul, încercând să menţină acelaşi ritm alert şi să nu cedeze febrei. Aspirina nu dădea rezultate – luase tabletele cu prea puţină apă – şi simţea cum febra începe să-l domine, fiindcă deja pădurea devenise o umbră neclară, la fel şi spinarea ciolănoasă a măgarului, sau vocea lui Colin.

Acesta îi vorbea cu însufleţire lui Kivrin despre epidemie şi după cum o prezenta el, aducea cu un soi de aventură.

— Au declarat carantină şi trebuia să plecăm la Londra, dar eu n-am vrut. Ţineam s-o văd pe mătuşa Mary. De aceea m-am strecurat pe lângă barieră, dar un paznic m-a zărit şi a strigat: „Hei, tu de colo! Stai!” şi a început să mă fugărească, însă eu am luat-o pe o stradă şi m-a pierdut pe o alee lăturalnică.

Se opriră, iar Kivrin şi Colin descălecară. Colin îşi scoase fularul, iar ea îşi ridică haina devenită scoarţă din cauza sângelui închegat şi îl legă în jurul coastelor. Dunworthy ştia că durerea era mai mare decât crezuse el şi că ar trebui cel puţin să o ajute, dar se temea că dacă descăleca nu va mai reuşi să urce pe măgar.

Cei doi încălecară din nou, Kivrin ajutându-l de astă dată pe băiat, după care porniră la drum, încetinind ritmul la fiecare cotitură şi potecă apărută în cale pentru a verifica poziţia. Colin era mai tot timpul aplecat asupra cadranului şi dădea indicaţii, iar Kivrin confirma din cap.

— Aici am căzut de pe măgar, spuse Kivrin când opriră în dreptul unei întretăieri de drumuri. În chiar prima noapte.

Mi-era foarte rău. Am crezut că nimerisem pe mâinile unui tâlhar.

Ajunseră la o altă bifurcaţie. Ninsoarea încetase, dar norii erau grei şi întunecaţi. Colin trebui să aprindă lanterna ca să vadă indicaţiile de pe locator, apoi arătă drumul care cobora spre dreapta, urcă iar pe cal şi continuă să-şi povestească aventurile.

— Domnul Dunworthy a zis: „Aţi pierdut localizarea”, şi după aceea s-a dus ţintă peste Gilchrist şi amândoi au căzut jos, relata Colin. Gilchrist se purta de parcă ar fi făcut totul dinadins, şi nu voia nici măcar ajutor ca să-l acopăr. Tremura cât cuprinde şi avea temperatură, de aceea eu îl strigam mereu pe domnul Dunworthy, dar el nu mă auzea. Iar Gilchrist o ţinea pe-a lui: „Te fac direct răspunzător!”

Începu din nou să fulguiască, iar vântul se înteţi. Tremurând, Dunworthy se agăţă de coama aspră a măgarului.

— Nu voiau să-mi spună *nimic,* tocmai povestea Colin, de aceea, când am încercat să intru ca s-o văd pe mătuşa Mary m-au luat cu „Nu dăm voie copiilor în spital”.

Mergeau împotriva vântului, iar fulgii izbeau mantia lui Dunworthy în valuri îngheţate. Se aplecă în faţă până când ajunse aproape una cu gâtul măgarului.

— Şi a apărut doctorul, continuă Colin, şi a început să-i şoptească asistentei, dar eu mi-am dat seama că murise.

Dunworthy simţi o împunsătură de tristeţe, de parcă ar fi auzit relatarea aceasta pentru prima oară. „Of, Mary”, gândi el.

— Eu nu ştiam ce să fac, spuse Colin, aşa că am rămas acolo, iar doamna aia, Gaddson, nesuferită fiinţă, a apărut şi s-a apucat să-mi citească din Biblie, cică ar fi voinţa Domnului. Nici nu-ţi închipui cât o urăsc! rosti el pe un ton violent. E singura care ar fi meritat să ia gripa!

Vocile lor începură să răsune, inflexiunile căpătând ecou, venind uneori parcă din pădure, astfel încât să nu-i poată înţelege. Apoi, ciudat, sunetele clinchenîră din ce în ce mai limpezi în aerul îngheţat şi-şi închipui că putea fi auziţi tocmai de la Oxford, peste şapte sute de ani.

Pe neaşteptate, Dunworthy avu senzaţia că Mary nu murise, că aici, în acest an cumplit, în acest secol care era mai rău decât în altele zece, ea nu murise, şi i se păru o binecuvântare mai presus decât avea dreptul să spere.

— Şi atunci am auzit clopotul, spuse Colin. Domnul Dunworthy a zis că tu cereai ajutor.

— Adevărat, recunoscu Kivrin. N-o să meargă. Are să cadă.

— Ai dreptate, aprobă Colin şi Dunworthy îşi dădu seama că amândoi descălecaseră din nou şi stăteau alături de măgar, Kivrin ţinând frâul acestuia.

— Trebuie să vă punem pe cal, spuse Kivrin, luându-l pe Dunworthy de talie. O să cădeţi de pe măgar. Haideţi. Coborâţi. Vă ajut eu.

Trebuiră să-l susţină amândoi pentru a coborî, iar Kivrin se întinse atât încât el îşi dădu seama că mişcarea trebuie să fi fost cumplit de dureroasă. Colin aproape că-l ridică în aer de unul singur.

— Aş vrea să stau jos o clipă, spuse Dunworthy, stăpânindu-şi cu greu clănţănitul dinţilor.

— *Nu avem timp,* spuse Colin, dar cu toate acestea îl ajutară să ajungă la marginea drumului şi-l rezemară de o stâncă.

Kivrin băgă mâna sub haină şi scoase trei aspirine.

— Uitaţi. Luaţi-le, spuse ea şi i le întinse.

— Erau pentru tine, refuză Dunworthy. Durerile de coaste...

Ea îl privi netulburată, fără să zâmbească.

— N-o să păţesc nimic, zise ea şi plecă să lege armăsarul de un tufiş.

— Vreţi apă? interveni Colin. Aş putea face foc să topesc zăpadă.

— Nu-i nevoie, îl refuză Dunworthy. Luă tabletele în gură şi le înghiţi.

Kivrin mai aranjă scările, dezlegând curelele din piele cu o pricepere de invidiat. Le înnodă şi reveni lângă Dunworthy pentru a-l ajuta să se ridice.

— Gata? întrebă ea, luându-l de braţ.

— Da, afirmă Dunworthy şi încercă să stea în picioare.

— Mare greşeală am făcut, constată Colin. N-o să-l mai putem urca pe cal. Reuşiră totuşi, punându-i piciorul într-o scară şi mâinile în jurul oblâncului, apoi împingându-l, până când, într-un târziu Dunworthy îi ajută şi el, întinzându-i mâna lui Colin să urce în faţa lui.

Nu mai tremura, dar nu ştia dacă acesta era un semn bun, iar când porniră din nou la drum, Colin reluând povestea de unde rămăsese, Dunworthy se rezemă de băiat şi închise ochii.

— De aceea m-am hotărât ca după ce termin şcoala să merg la Oxford să devin specialist în istorie, ca tine. Dar nu vreau să mai revin în epoca asta, ci pe vremea cruciadelor.

Rezemat de Colin, Dunworthy îi ascultă pe amândoi flecărind. Se întuneca, se găseau în Evul Mediu, într-un codru, doi infirmi şi un copil, iar Badri, un alt infirm, încerca să menţină reţeaua deschisă, deşi îl pândea primejdia de a face o recidivă. Cu toate acestea, nu reuşi să trăiască nici un moment de teamă sau de îngrijorare. Colin avea locatorul şi Kivrin cunoştea drumul. Nu aveau să păţească nimic.

Chiar dacă nu vor găsi poarta şi rămâneau prizonieri aici, chiar dacă Kivrin nu l-ar fi iertat, totul se va rezolva. Îi va duce în Scoţia, unde ciuma nu ajunsese. Colin va scoate din sacul lui cu minuni un cârlig de prins peşte şi o tigaie şi vor prinde păstrăvi şi somon, vor mânca şi poate se vor întâlni chiar cu Basingame.

— Am văzut lupte cu săbii în jocuri video şi ştiu cum să mân un cal, afirmă Colin, apoi exclamă: *Staţi!*

Colin smuci de hăţuri înapoi şi puţin în sus, iar armăsarul se opri cât pe ce să intre în dosul măgarului. Acesta se oprise pe neaşteptate. Ajunseseră pe culmea unui deluşor. La poalele lui se vedea o băltoacă îngheţată şi un şir de sălcii.

— Daţi-i pinteni, spuse Colin, dar Kivrin descăleca deja.

— N-o să meargă mai departe, explică ea. A mai făcut aşa. M-a văzut când am sosit. Multă vreme am crezut că m-a găsit Gawyn, dar de fapt a fost Roche. Scoase frâul din

frânghie peste capul măgarului, iar acesta ţâşni imediat pe poteca îngustă.
— Vrei să mergi călare? o întrebă Colin, care se şi dădu jos.
Ea clătină din cap:
— Durerile sunt mai mari când tot încalec şi descalec decât la mersul pe jos. Privi apoi către dealul din depărtare. Vegetaţia urca doar până la jumătatea pantei, astfel că în jumătatea superioară el era alb. Ninsoarea încetase, deşi Dunworthy nu-şi dăduse seama de asta. Norii se risipeau, iar în spărturile apărute, cerul avea o culoare albastru palid.
— A crezut că sunt Sfânta Ecaterina, spuse Kivrin. M-a văzut când am apărut, aşa cum vă temeaţi că se va întâmpla. Şi-a închipuit că fusesem trimisă de Dumnezeu să-i ajut în ceas de nevoie.
— Aşa a şi fost, nu? spuse Colin, apoi trase stângaci de frâu şi armăsarul porni să coboare dealul, în vreme ce Kivrin rămase pe jos. Merita să vezi nenorocirea din celălalt sat prin care am trecut. Cadavre peste tot, nu cred că i-a ajutat cineva din afară.
Îi întinse frâul lui Kivrin.
— Eu dau o fugă să văd dacă reţeaua este deschisă, o anunţă el şi se îndepărtă. Badri urma să o deschidă la intervale de două ore. Pătrunse în desiş şi dispăru imediat.
Kivrin opri armăsarul la poalele dealului şi-l ajută pe Dunworthy să coboare.
— Am face mai bine să-i scoatem şaua şi căpăstrul, recomandă el. Când l-am găsit, era încurcat într-un tufiş.
Desfăcură împreună chinga harnaşamentului şi dădură jos şaua. Kivrin dezlegă frâul şi întinse mâna să-l mângâie pe creştet.
— N-o să păţească nimic, spuse Dunworthy.
— Sper.
Colin apăru exploziv dintre sălcii, scuturând zăpada de pe crengi.
— Poarta nu e deschisă.
— Va fi, curând, îl linişti Dunworthy.

— Luăm calul cu noi? întrebă Colin. Ţin minte că istoricii nu au avut voie să aducă nimic din trecut. Dar ar fi grozav dacă am putea să-l luăm. L-aş călări dacă plec în cruciadă.

Dispăru la fel cum sosise prin desiş, împrăştiind zăpadă în toate părţile.

— Haideţi, oameni buni, s-ar putea deschide în orice clipă.

Kivrin încuviinţă din cap, apoi trase o palmă răsunătoare peste crupa calului. Acesta se îndepărtă câţiva paşi, se opri şi privi spre ei întrebător.

— Haideţi, îi îndemnă Colin din desiş, dar Kivrin rămase nemişcată. Îşi duse palma la piept.

— Kivrin, spuse el, vrând să o ajute.

— Mă descurc, spuse ea şi se răsuci ca să dea la o parte ramurile încâlcite ale desişului.

Sosise deja crepusculul. Văzut printre crengile întunecate ale stejarilor, cerul era albastru-levănţică. Colin tocmai târa un buştean către mijlocul luminişului.

— Asta dacă am ratat deschiderea cu câteva minute şi va trebui să aşteptăm aproape două ore, îi lămuri el.

Parcă recunoscător, Dunworthy se şi aşeză.

— De unde aflăm cum trebuie să stăm când se deschide poarta? o întrebă Colin pe Kivrin.

— Vom vedea condensul, explică ea. Se apropie de stejar şi se aplecă să îndepărteze zăpada de la rădăcină.

— Dar dacă se face întuneric?

Ea se rezemă de copac, şi îşi muşcă buzele când se lăsă în jos.

Colin se aşeză între ei.

— N-am adus chibrituri, aşa că nu putem face focul.

— Nu-i nimic, spuse Dunworthy.

Colin aprinse lanterna, apoi o stinse:

— Cred că ar fi bine să fac economie, în caz că se întâmplă ceva.

Printre sălcii se auziră nişte foşnete. Colin sări în picioare.

— Cred că începe, exclamă el.

— Nu, e calul, spuse Dunworthy. Mănâncă.

— Aha, zise Colin şi se aşeză la loc. Nu credeţi că poarta s-a deschis şi n-o vedem noi din cauza întunericului?

— Nu, răspunse Dunworthy.

— Poate că Badri s-a îmbolnăvit iar şi nu poate ţine poarta deschisă, comentă Colin, mai curând visător decât speriat.

Aşteptară. Cerul se întunecă, devenind violet-albăstriu, iar stelele începură să răsară, Colin se aşeză pe buştean, alături de Dunworthy şi se apucă să vorbească despre cruciade.

— Ştii totul despre Evul Mediu, se adresă el lui Kivrin, de aceea sper să mă ajuţi pentru a fi pregătit. Înţelegi, să mă înveţi anumite lucruri.

— Nu eşti îndeajuns de mare. E foarte primejdios.

— Ştiu. Dar, serios, vreau să ajung acolo. Trebuie să mă ajuţi, te rog.

— Nu e ceea ce-ţi închipui.

— Mâncarea e scârboasă? Am citit în cartea pe care mi-a dat-o domnul Dunworthy că oamenii mâncau carne stricată şi lebede şi alte chestii.

Kivrin îşi privi mâinile îndelung înainte de a răspunde moale:

— Mai toată mâncarea a fost groaznică, dar am avut parte şi de lucruri minunate.

„Lucruri minunate”. Se gândi la Mary, stând rezemată de poarta de la Baliol, vorbind despre Valea Regilor, afirmând: „N-o să uit niciodată asta”. „Minunate lucruri”.

— Dar varză de Bruxelles aveau? întrebă Colin. Mâncau aşa ceva în Evul Mediu?

Lui Kivrin îi veni să râdă.

— Nu cred că au descoperit aşa o delicatesă.

— Bravo! exclamă Colin şi sări în sus. Aţi auzit? Cred că începe. Sună ca un clopot.

Kivrin îşi înălţă capul şi ascultă.

— Clopotele băteau când am sosit şi eu, preciză ea.

— Haideţi, îi chemă Colin şi-l trase pe Dunworthy în picioare. Nu auziţi?

Era dangătul unui clopot, slab şi îndepărtat.

— Vine din direcţia aceea, spuse Colin şi ţâşni spre marginea luminişului. Veniţi!

Kivrin îşi propti palma de pământ să se sprijine şi se ridică în genunchi. Fără să vrea, o duse pe cealaltă la coaste.

Dunworthy îi întinse mâna, însă ea ignoră gestul.

— Pot şi singură, spuse ea încet.

— Ştiu, zise el şi lăsă braţul jos.

Ea se ridică precaută, ţinându-se de trunchiul aspru al stejarului, se îndreptă şi plecă de lângă el.

— Am totul pe înregistrator, explică ea. Tot ce s-a întâmplat.

„La fel ca şi John Clyn”, gândi el, privind părul ci încâlcit şi faţa murdară. „Un istoric adevărat, care scrie într-o biserică pustie, înconjurat de morminte”. *„Iar eu, văzând atâtea nenorociri, am încredinţat pergamentului toate întâmplările la care am fost martor. Pentru ca lucrurile care merită memorate să nu dispară odată cu timpul.”*

Kivrin îşi întoarse mâinile cu palmele în sus şi-şi privi încheieturile.

— Părintele Roche, Agnes şi Rosemund şi toţi ceilalţi, rosti ea. Am totul aici.

Îşi plimbă degetul în dosul antebraţului, închipuind o linie.

— *Io sui ici en lui damo ano,* spuse ea încet. Sunteţi aici în locul prietenilor pe care îi iubesc.

— Kivrin! o trezi Dunworthy din visare.

— Haideţi! spuse Colin. Începe. Nu auziţi clopotul?

— Ba da, zise Dunworthy. Aşa interpreta şi doamna Piantini ca tenor, la piesa „Când va veni Mântuitorul”.

Kivrin se apropie şi rămase alături de Dunworthy. Îşi împreună mâinile, de parcă s-ar fi rugat.

— Îl văd pe Badri! exclamă Colin. Îşi făcu mâinile pâlnie la gură. N-a păţit nimic! strigă el. Am salvat-o!

Clopotul-tenor al doamnei Piantini răsună, iar celelalte îi ţinură isonul pline de vioiciune. Aerul începu să sclipească precum fulgii de zăpadă în lumină.

— Nemaipomenit! se extazie Colin, a cărui faţă radia de fericire.

Kivrin îl prinse pe Dunworthy de mână şi îl ţinu strâns.

— Ştiam că veţi veni, spuse ea, în timp ce poarta de întoarcere se deschidea.